

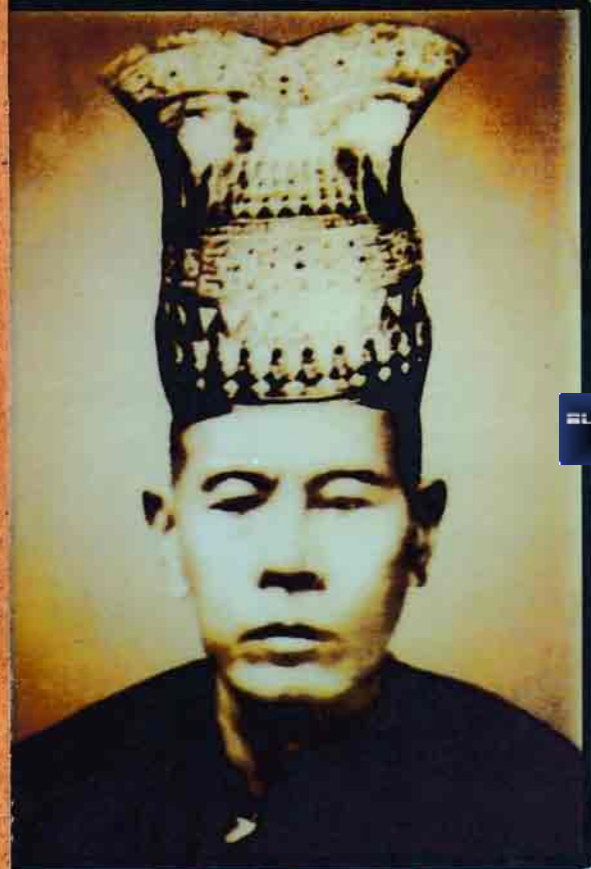
လာဘ်မိုးရွေ စာပေ မောင်မောင်မြင့်အေးစီစဉ်ပွမ်းပံတည်းဖြတ်သည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

ဆရာကြီး

မဂ္ဂဇင်း

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ လာဘ်ပွင့်ဂါထာ
တုမေစိတ္တံစ ကာယောစ
သဗ္ဗဒေဝ မနုဿစ၊
သီတံဥဒကေ ဣန္ဒြိတံ
ပတ္တံ ဟောတု မေ မေတ္တံ။

BURMESE CLASSIC

သာသနာပြုရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီ (စာ - ၁၂၉)

ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏
“မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး” (စာ - ၄၁)

- ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ “ဖွတ်မနစ်ကောင်” (စာ - ၇၆)
- အညာကျေးလက်မင်္ဂလာဆောင် (စာ - ၁၅၅)
- ညားတဲ့သူတိုင်း ချစ်ကြပါစေ (စာ - ၁၆၄)

လာဘ်မိုးစွေဂါတာ

ဂါမေဝနေစသဗ္ဗတ္ထ၊

ဒေဝေဟိမနဿေဟိစ။

အာဘတောနန္ဒလာဘောမေ၊

သဒါဟောတုဘဝါဘဝေ။

မဂ္ဂပစ္စယော

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၆၆)

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

တော်လှုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အထောက်အယ်ဒီတာ - နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္တာဇင်

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ - စိုးစိုး

ပထမဦးအောင်သူ၊ အင်ကြင်းဖြူဖြူ

ဤစာအုပ်သည် - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(၁၀၉၅၆)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း(၁၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ပုံနှိပ်သည်။ အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၄၀၀ ကျပ်။
အုပ်ချုပ် - ရှုဂီ၊ အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ အတွင်းပန်းချီ - သန်းဇော်သစ်၊ Hta Sin Htoo ဖိုးအောင်၊ စံလွင်မောင်၊
အုပ်ချုပ်မောင်၊ A ကျော်စွာ တို့က ပန်းချီဆွဲ၍ မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ကို စိုးဝင်းထွန်းမှ ဖန်တီးသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့ သုတအခြာအခြာကိုလည်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ကြောင်းအရာများ၊ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်း၊ နတ်အကြောင်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော ဖြစ်ပါသည်။ ဤစွဲ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက် သည်းကောင်း၊ ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန်အလိုရာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရောင်ပြန်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၆၆)

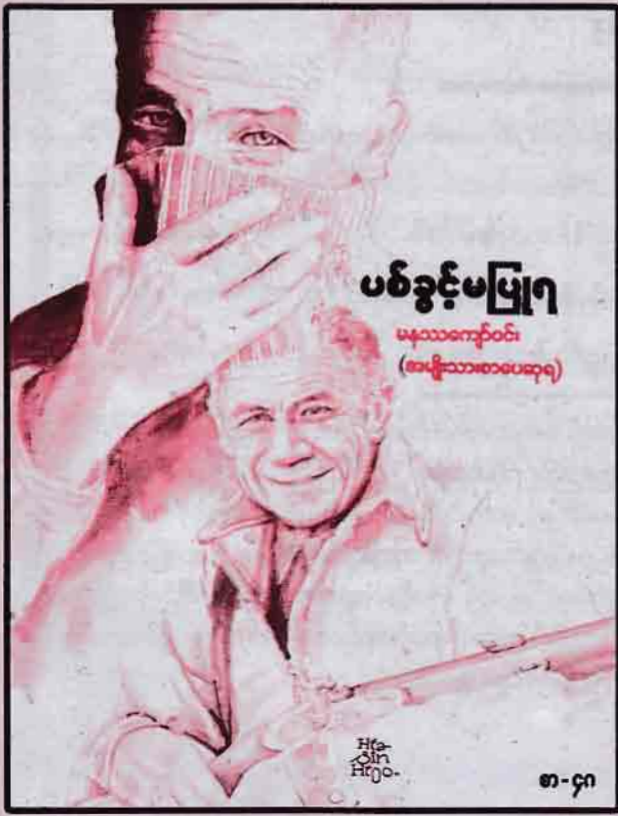
မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

စိုးစိုင်း(ကညတ်ကွင်း)၊ အောင်ရာဇာ(ဥက္ကလာ)၊ ဘုန်းလှ၊ ခက်မြိုင်၊
အေးမြိုင်စိုး၊ ထီလာသန်းနိုင်၊ နောင်လွင်၊ ဝင်းမြင့်တင်

ရောင်ပြန် လှိုဏ်ဆန်းကြယ်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ
လှတိုး(စိတ်ပညာ) ----- ၂၀၈

ပစ်ခွင့်မပြုရ

မနုဿကော်ဝင်း
(စာမျိုးသာစာပေဆရာ)

၂၀၁၇

၈-၄၈

ပြောင်ပြောင်မတ်မတ် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့(၈)
ကျော်မြသန်း ----- ၁၆
ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု(၁)
နန္ဒာဝိုးကြယ် ----- ၃၈
မာယာဒေဝီနှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ(၁၄)
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်) ----- ၁၁၆
တစ်နဲ့ကိုး(၉)
ရဲစိုး ----- ၁၁၁

အိမ်မက်ကြီးရွာ (သို့မဟုတ်) အိမ်မဲမြို့ ရှင်ဝင်ချမ်းသာ ရှင်ရှင်တော်မြတ်

ပျိုး(မျှော်မြင့်သာ)

၈-၁၇

ရေလှေကြီးဦးခန္တီ ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီး မစ္စတာစကော့နှင့် သိဒ္ဓိစွမ်းအားဖြစ်ရင်

အောင်မြတ်စိုး

၈-၁၃၅

မင်းသိင်္ခ

အောင်မြင်စွာ

ရောင်ပြန် ရသ

..... ၄၈

..... ၅၂

ကုသိုလ်ရှင်

..... ၅၈

မန်းရတနာ

..... ၆၄

ရွှေတစ်ဖလား၊ ဗိတ်ပိန်းမောင်ဘုရား

..... ၇၀

..... ၇၆

အိတ်ဘာအဖွဲ့ / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

ဆုတ် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

မြန်မာ့ရေးရာ

အိပ်မက်ကြီးရွာ (သို့မဟုတ်) အိမ်မိမြို့

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရှင်ရှင်တော်မြတ်ကြီး

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ) ၁၇

နံယောကျိန်နံကမာ (ခေါ်) အတုလမာရ်အောင်စေတီတော်

ခေါက်တာသက်ခွေ ၂၂

တောင်တန်းသာသနပြုဆရာတော်ကြီး၏ တောင်ဝေးအစွမ်း

သန်လျင်ချစ်မိုးညို ၂၅

ရွှေမင်းဝံသာသနာရိပ်သာ

ရှယ်လီသိန်းမောင် ၃၂

မင်းရှင်စော တည်ဆောက်ခဲ့သော မန္တလေးမြို့

အောင်ပင်လယ်ကန်နှင့် သမိုင်းဝင်ကန်များ

စကြာမင်းအောင် ၂၄၉

အညာကျေးလက် မဂ္ဂဇင်း

ကတုန်းကြည်ဝင်း

BURMESE CLASSIC

စာ - ၁၅၄

သုတေသန ရှင်တော်ပု ရန္တာမိုးကြွယ်

အောင်မြင်စွာ ရေးသားခြင်း

စာ - ၉၈

စာ - ၈၆

သည်လပွားအတွက် ကံတတာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ----- ၁၂၆

သာမညဖလ အခါတော်နေ
တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ ----- ၁၂၇

လှပခေတ်မီ မြို့တော်ဆီသို့(၃)
မောင်အေးသန့် ----- ၁၃၀

တစ္ဆေလော... (သို့မဟုတ်) အဆိပ်ပိုးလော...
မင်းရွှေသိန်း(လင်းကျိုက်) ----- ၁၃၁

ရွှေကျင်နယ်က ဗန်းရှင်ကြီးနတ်
ရှစ်ခွင်ကျော်ဖောင်တော်သီ ----- ၁၃၄

အဖြေမညီတတ်သော
မြမြလှိုင် ----- ၁၃၅

ဖန်ပိုင်လေး
မေလတ်ဟန် ----- ၁၃၆

ကြေး
ပြီးဟန်ကျော်(ကော်သ) ----- ၁၃၇

ရေအသက် တစ်မနက်
သောင်းညွှတ်(ပန်းထော်ကျွန်း) ----- ၂

လောကီရေးရာ

ကျင့်စဉ်တစ်ခုအဓိဋ္ဌာန်ပြု သစ္စာဆိုက ပြည့်စုံရ
ဟိန်းထက်စွာန် ----- ၃၆

ဖူးထားစေချင် အခွင့်များသာစဉ်
မော်တင်သိန်းဇော်စ ----- ၃၉

မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး(၁)
မင်းသိမ် ----- ၄၁

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချောင်၏
၂၀၁၇ ကြက်နှစ် တစ်လချင်းဟောစာတမ်း(အောက်တိုဘာလ)
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ----- ၁၁၇

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ----- ၁၂၀

သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်
နွယ်သာကီအောင် ----- ၁၂၁

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
တောကကိုရင် ----- ၁၂၃

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေမျိုးထွင်ခေါင် ----- ၁၂၄

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်
မဟိန္ဒီကျော်ခေါင် ----- ၁၂၅

စာ - ၁၀၆

သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး

အပိုင်စားပေးခံရသော မုတ္တေနယ်မြေ

မနှင်းပွင့်(ပြည်)

စာ - ၂၅၇

ဓာတ်ကြီးလေးပါး သိဒ္ဓိစခန်း အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ၂၄၆

ဦးသန့်ဇင်(B.A) ၂၄၆

ခရေလင်ပန်းနဲ့ ငွေဖမ်းတဲ့ယတြာ
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ၂၄၁

အင်္ဂါ (၅)ကြွင်း ခင်စန်းဝင်း
သစ္စာဝါဒီဆရာမြတ်စောလင်း: ၂၄၃

စီးပွားတိုးတက် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အဆင်ပြေရာ ယတြာ
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ၂၄၅

ဆန္ဒပြည့်ယတြာ
သစ္စာဝါဒီဆရာမြတ်စောလင်း: ၂၄၇

ပြီးမြောက်စေသည့် ကြေးကျောက်ရွှေ ဘုရားသုံးဆူပူဇော်နည်း
ဂန္တီရချစ်ကြီး(ဆင်ဖြူကျွန်း) ၂၅၅

သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးနဲ့ အပိုင်စားပေးခံရသော မုတ္တေနယ်မြေ
မနှင်းပွင့်(ပြည်) ၂၅၇

စိတ်၏ထွက်ပေါက်
မမိုးသိမ့် ၂၆၁

ကောင်းကျိုးဝေလျှံ ဝိမုတ္တိအရိယာ အလင်းတိုင်
ဂန္တီရဆရာလှမျိုး(B.Sc) ၂၆၃

လောကီရေးရာ

.....ကို မော့ကြည့်၍ လရောင်နှင့်
.....သော ဆရာမောင်ဆုရှင်
.....သံ ၂၀၃

.....လမ်း ရှာဖွေလှမ်းမယ်
.....(ကန္တာရဝတီ) ၂၀၅

.....မှ ဂန္တီရ(၇)
..... ၂၀၃

.....တော်ဘုရားကြီး ခရီးသွားတိုင်း ရွတ်ပွားသည့်ဂါထာ
.....(တနင်္သာရီ) ၂၀၅

..... လုပ်အားခပါလော
.....ဖြင့် ၂၀၉

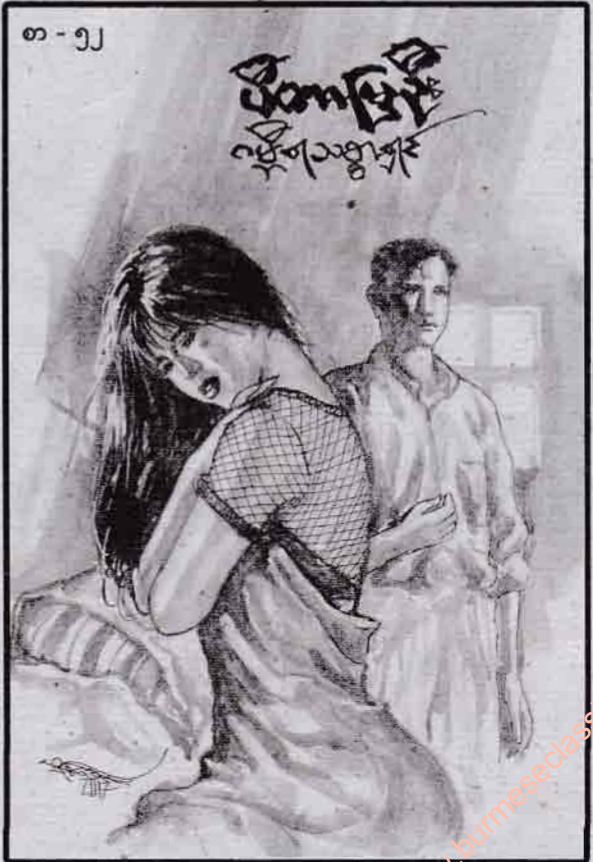
.....(မန္တလေး) ၂၂၂

.....ဝတ္ထုကျော်ထင်သုဓမ္မာဝတီ ဦးပန်းမောင်
..... ၂၂၄

..... ဝိပဿနာတရားတော်(၁၀) ၂၂၆

.....စိတ်ဥတု(၁) ၂၃၀

စာ - ၅၂

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

သာသနာပြုရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ ဇာတ်ချက်ကြွ
မင်းမာယု ----- ၁၂၉

ကပ်ကျော်အိက်ချာ
ဆရာဝန်တင်မောင်ကြည် ----- ၁၃၂

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီး မစ္စတာစကော့နှင့်
သိဒ္ဓိဝွမ်းအား ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
အောင်မြတ်ဦး ----- ၁၃၅

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် လာဘ်ပွင့်ဂါတာတော်ထူး
သုတေသီဆရာငြိမ်း ----- ၁၃၉

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ သရဏကို ၃၀ ပုတီးစိပ်နည်းနှင့်
ရနိုင်သောအကျိုးတရား
ချစ်ဖွယ်(တောင်ငူ) ----- ၁၄၁

ထူးခြားသည့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ
တက္ကသိုလ်မျိုး ----- ၁၄၃

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် ကွင်းဆက်များ

စကြာကောင်းစံ

စာ - ၁၁

**ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ
လားပွင့်ဂါတာတော်ထူး**
သုတေသီဆရာငြိမ်း

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် ကွင်းဆက်များ

စကြာကောင်းစံ -----

တန်ခိုးကြီးမား မြတ်ဘုရား၏ ပေသျှဝါဇာတ်တော်အစစ်
နိဗ္ဗိမ်း(အညာတက္ကသိုလ်) -----

အညာကျေးလက်မင်္ဂလာဆောင်
ကာတွန်းကြည်ဝင်း -----

ညားတဲ့သူတိုင်း ချစ်ကြပါစေ
သစ္စာဝါဒီဆရာမြတ်စောလင်း -----

မင်္ဂလာမောင်မယ် သီစေဖွယ်
နိုင်မင်းထက် -----

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီ
မှန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ)
ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါ
စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်း မရှိပါက တာဝန်ယူမည် မဟုတ်ပါ။

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး

တောင်ငွေဒာစွမ်း

သန်လျင်ချစ်မိုးညို

၈ - ၂၅

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ(၆) မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို) ၂၆၇
လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးပြီးတိုများ သုတေသီဆရာငြိမ်း ၂၇၃

၈ - ၆၄

မိသန်းပြီလှ မန်းရတနာ

လေးသုတ်

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း ခေါက်တာစောယုန္ဒယ် ၂၇၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း ခေါက်တာစောယုန္ဒယ် ၂၇၆

လူတွေ့သိ နတ်တွေ့ကြားစေ

လူတွေ့သိ၍ နတ်တွေ့ကြားစေ ၂၇၆

အောင်စရာ အောင်စရာ

၈ - ၅၀

ဒီတော့ဒေသ/ကြော်ငြာနှင့် မြန်မာ့ရေး

လက်မိုးစွေ စာပေ

ထိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

အင်း(အောက်)၊ ဝိုင်းတထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၀၄၇
အောင်စရာ
နာမိမ
ကြပါသ
ပါ။

သာသနာပြုရေးကြီး ဦးခန္တီ

ကဗျာဆရာ

စိုးဝင်း(တည့်တော်ကွင်း)

- သူ့ဘဝမှာ
နေသပြာ မရှိ၊
သို့တစေ...

- သူ့မှာလေ ဘာတွေရှိ
သိက္ခာကို စာသလို
မာနအပြည့်။ ။

၂၀၁၇

ထိုအခိုက်

အောင်ရာဇာ(ဥက္ကဋ္ဌဘော)

- ငွေမရှိခင်က
ငွေရှိအောင်
“နေ”မရှိတာတောင် ရှာဖွေ
ငါလေ... ဩချလောက်အောင်
လောဘနောက်လိုက်။
- ငွေရှိလာတော့
အရွယ်ကလည်း ရှိလာ
ဝေဒနာကလည်း ဖိလာ
ဇရာကလည်း ပိလာခဲ့
ခန္ဓာဟာ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပွန်ပေါ့။
- တစ်နေ့မှာ
“ဘာမှမစွဲနဲ့ ဘာမှမမြဲဘူး” ဆိုတဲ့
တရားစကား တစ်စ
နား... အနားကျလာခိုက်
အားပါးတရ ရှာခဲ့တာလေးတွေနဲ့
အနား...နား ခဏအကြာ နေခွင့်ပေးဖို့
ဘုရားစင်ရှေ့ အပြေးခူးထောက်
(ဘုရားရှင်ကို)
ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့ လျှောက်ထားခိုက်
အိမ်တံခါးပေါက် အရှေ့တည့်တည့်လောက်မှာ
(သေမင်းက)
ခါးထောက် စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

ခေါက်စာများ

ဘုန်းသုံး

● နွေရောက်လျှင် ငှက်ပိတောက်
သေလောက်အောင် သူချစ်ခင်။

● မိုးခါတွင် စံပယ်ပွေ့
နွယ်လေ့သွင်း။

● ဆောင်းကျတော့ ပန်းသလင်
တော်ဝင်ရဲ့ ဖွဲ့မပြီ။

● ရာသီအိမ် ချိန်မှန်တွက်ပါလို့
ခံစားချက်နတ္ထိဗလာနဲ့
ကာရန်တွေ ကုလားဖန်ထိုးတယ်
(ဗျ) ဖိုးပါကြီး။ ။

ငါဟာ ငါ့ပြစ်နေဆဲ

ဆက်ခြင်

- ဘဝမှာ
တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျင်းဝင်သွားတာမျိုး
မရှိခဲ့ဘူး...
- ဂိုးပေါက်ကာကွယ်နိုင်စွမ်းလည်း
ခုထိ အားနည်း...
ခံနိုင်ရည်နဲ့ ရပ်တည်နေဆဲ ကာလ
နှုတ်ဆေးတစ်ခွန်း လာခွံမှယုံလှ
ဘယ်သူဖြစ်မလဲ
မာတာဟာရီလား...
စုဖုရားလတ်လား...
ကလီယိုပါထရာလား...
ငါ ဘယ်သူ့ကို ကြိုရပါ...။
- မတန်မရာများလား
တစ်ခါတစ်ရံ ငါဟာ
သပြာမရှိဘဲ ကမ္ဘာပတ်ချင်
ပညာမရှိဘဲ ကဗျာစပ်ချင်
ဆန်အိုးထဲမှာ ကြွက်ခုန်ချင်ခုန်စေတော့
ဂျာဆွပ်မှုဆိုတာ
စွန့်နိုင်ခဲ့တဲ့အရာ။
- အခု...ငါ
ပိုင်တိုင်ခုနစ်ဆယ့်တစ်အပေါ်
ခြေတင်လိုက်ပြီ
သိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ သစ္စာသားတစ်တွေ
လတ်ဆတ်နေတုန်း
ကြေးဖြတ်ရောင်းဖို့ မရှိသေး။
(ကဗျာဆရာ အသက် ၇၁ ကို ဖြတ်သန်းခြင်း)

ကိုယ့်အတွက်နှင့် ကိုယ့်အနာ

အေးဦးဝင်းဝင်း

● တောမီးဘေးက

အလောတကြီး ပြေးထွက်လာတဲ့
ကြွက်ကလေးနဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီး
ဘေးလွတ်ရာကွင်းပြင်မှာ ဆုံစည်းတော့...

● "ဒီမှာ မောင်ကြွက်..."

ဒီတစ်ခါ လောင်ချက်က
ခါတိုင်းထက် ပိုလို့ဆို
မီးခွဲကိုင်းကြီး ကျိုးကျတာ
ငါ့ကျောပြင် တစ်ထွာလောက်ပြသွားတယ်။

● "ဟုတ်လိမ့်မယ် ကိုကြီးဆင်..."

ကျွန်ပြောပြင်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ပါဦး
မီးပွားစင် ဝန်းခနဲအကျ
ရှောင်မရ ရှားမရ
အနည်းဆုံး တစ်ထွာလောက်တော့ ပြသွားတယ်။

● "မဟုတ်မမှန် အကြားပို"

လုပ်ကြံစကားမဆိုပါနဲ့ ကြွက်ကလေးရယ်...
နင့်ခန္ဓာကိုယ် တကယ်တစ်ထွာမရှိပါတဲ
နင့်ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုတစ်ထွာအထိ ပြမှာလည်း
အဖြစ်သည်း သည်းလွန်းတယ်။

● "ဒီမှာ ကိုကြီးဆင်..."

အဆက်အစပ်အဆင်ခြင် နည်းပါးစွာနဲ့
တစ်ဖက်သတ်အထင်အမြင် မလွဲမှားပါနဲ့
ဆင်လည်းဆင်အလျောက် ဆင်ခန္ဓာ
ကြွက်လည်း ကြွက်အလျောက် ကြွက်ခန္ဓာ
ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကိုယ်ပြု
ကိုယ့်အနာနဲ့ ကိုယ်သည်းသမို
ငါ့ခွဲအယူအမြင် ဖျောက်ဖျက်လို့
ကမ္ဘာထဲ အတူယှဉ် လျှောက်ထွက်စို့...

၂၀၁၇

အမြဲနှင့်အပ (သို့မဟုတ်)
 ပြေးဆည်းကုကို ပြောပြောဟူ၍သာ
 ပြောပါမည်
 ထိလောသန့်နိုင်

- လည်ပင်းကိုင်ပြီး
 စားတုံးကြီးနဲ့
 လှီးထည့်ချက်တွင်
 ဆန့်ငင် ထက်အောက်
 အသက်ပျောက်ခဲ့...။
- အရေခွံကို
 ဆုတ်မယ်ဆိုမှ
 အလို...အို...ဟာ
 ငိုကြွက်ပျိုးမလေးခမျာတော့
 နာလှရှာရောမယ်
 ဖြည်းဖြည်းကွယ်တဲ့
 ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ
 သတိရပေးတာကိုပင်
 ကျေးဇူးလည်း တင်စွာနဲ့
 ပြောလိုက် ဆိုလိုက်ချင်ပါရဲ့။
 ကဲ...
 "ဝင့်မှာအမြဲ ငရဲမှာအပ"။ ။

ကျွန်တော်နှင့် စည်း

နောင်လွင်

- စည်းတား စည်းများပြီး
စည်းခြားတတ်တဲ့သူလား...
စည်းခိုး စည်းချိုးပြီး
စည်းကျိုးတတ်တဲ့သူလား...
စည်းတိမ် စည်းသိမ်ပြီး
စည်းလိမ်တတ်တဲ့သူလား...
စည်းဖောက် စည်းပေါက်ပြီး
စည်းပျောက်တတ်တဲ့သူလား...
စည်းကြောက် စည်းနောက်ပြီး
စည်းမှောက်တတ်တဲ့သူလား...။
- စည်းပွဲ စည်းထွေပြီး
စည်းသွေတတ်တဲ့သူလား...
စည်းချဲ့ စည်းခွဲပြီး
စည်းလွဲတတ်တဲ့သူလား...
စည်းပွဲ စည်းဖွဲပြီး
စည်းခွဲတတ်တဲ့သူလား...
စည်းဖော့ စည်းပျော့ပြီး
စည်းလျော့တတ်တဲ့သူလား...
စည်းဖော် စည်းချော်ပြီး
စည်းကျော်တတ်တဲ့သူလား...။
- စည်းနဲ့ ကျွန်တော်က
တစ်သက်တာ အဖော်တွေပါ
ဒါပေမဲ့ ပြန်လှန်သုံးသပ်ရင်း
ပြတ်သားအောင် ဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက်
ခုထက်ထိ ခက်နေသေးတယ်။ ။

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး

အိမ်မဲမြို့ပေါ်အရောက် ပို့ပေးရန်သာဖြစ်၍ အိမ်မဲမြို့သို့ သမိုင်းဝင်ဆုတောင်းပြည့် ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိဖူးတွေ့ခွင့် ကြုံရပါသည်။

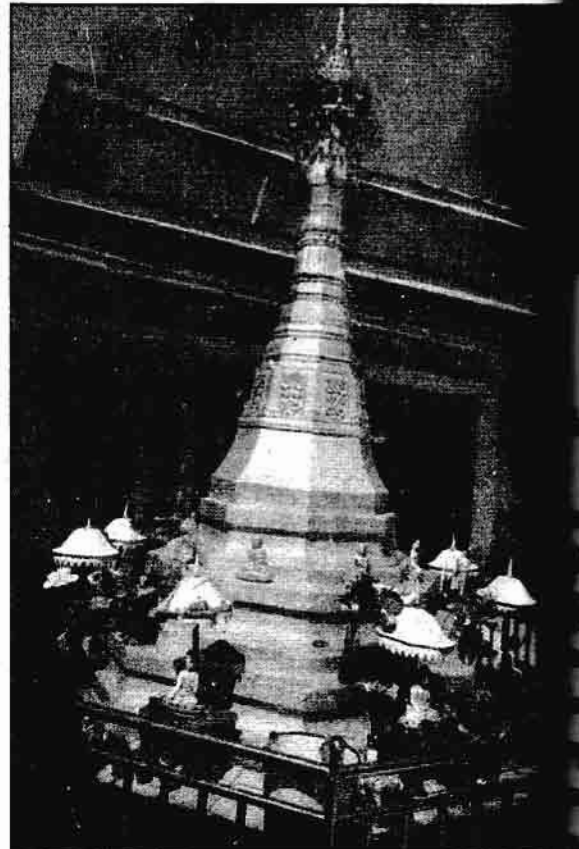
ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးသမိုင်း

ဟံသာဝတီမင်းသည် ဗညားဦး ထီးနန်းစိုးစံချိန်က ဒလမြို့စား ဦးထော်ဇံသည် ပြည့်ရှင်မင်းဗညားဦး၏ သမက်တော် မက်သမိန်မဂ္ဂုးနှင့် မသင့်မတင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဇနီးသည် နန်းဖွားသိန်ကိုခေါ်ကာ ကိုယ်လွတ်ရန်းထွက်ပြေးခဲ့ရာ ကျုံးပဒီနယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ လင်မယားနှစ်ဦးတည်း ထိုဒေသတွင် နှစ်နှစ်ခန့် စိုက်ပျိုးစားသောက်နေခဲ့ကြရာ သားသမီး ၃ ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့သော အစ်ကိုကြီးဦးထော်ဇံကို ညီဦးထော်နာက သတင်းစုံစမ်းခဲ့ရင်း ရှာဖွေရာမှ ကျုံးပဒီနယ်တွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျုံးပဒီအရပ်သို့ သမီးကြီးနန်းထော်၊ သားနှစ်ဦးဖြစ်သော ကြားကလောနှင့် ထော်ကလောတို့ကိုပါ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရာမှ မိသားစုဝင်များ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

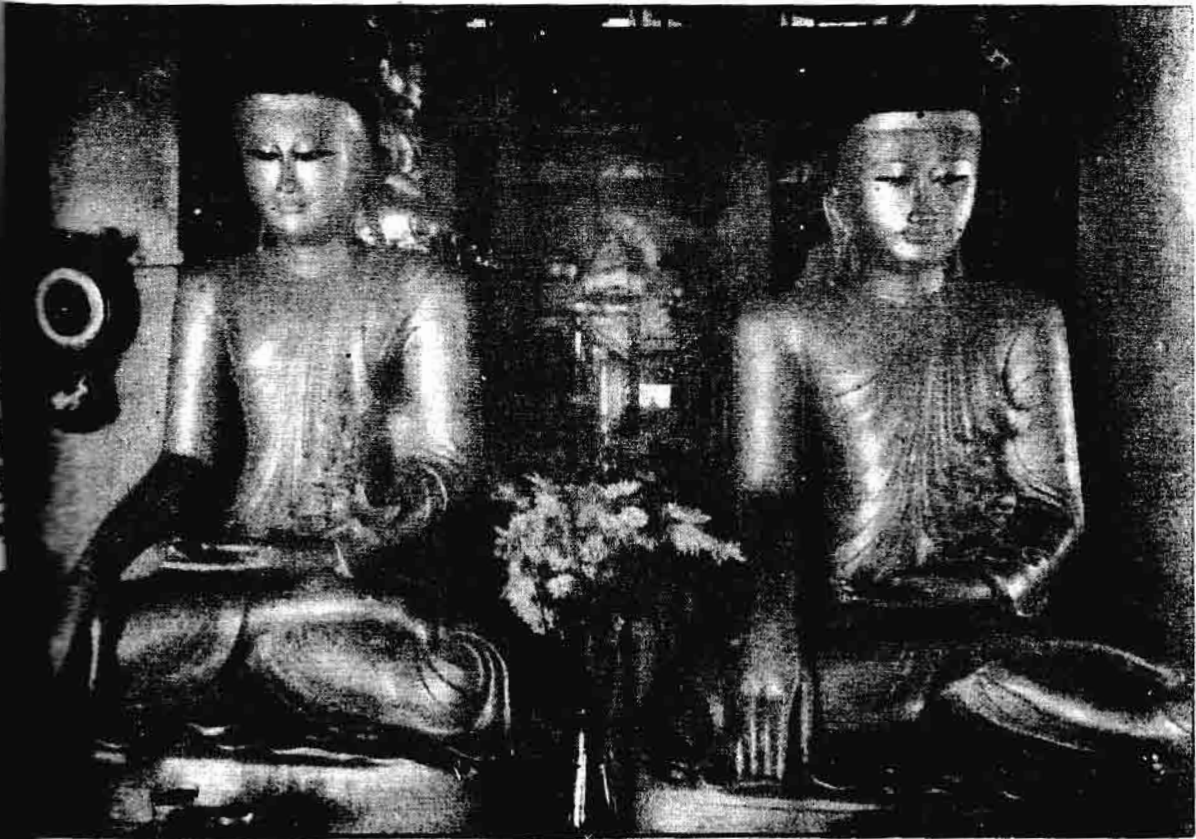
ကြည်လင်အေးမြသော ချောင်းရိုးကလေး ပတ်ဝိုင်းနေသည့် မြိုင်အငူစွန်း ထိုဒေသကို မွန်ဘာသာအခေါ်အဝေါ်အရ ကျုံးပဒီနယ်ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ဦးထော်ဇံတို့မိသားစုနေထိုင်စားသောက်မှု အဆင်ပြေလာခဲ့ခြင်းတွင် ထိုဒေသပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်မှ အိမ်ထောင်စုများလည်း ပြောင်းရွှေ့နေ

ထိုင်လာခဲ့ကြ၍ တစ်စတစ်စ စည်ကားဝပြောသော နယ်ထဲမှ ဖြစ်လာပါသည်။ ဦးထော်နာက ဘုရင်ဗညားဦးလျှောက်ထားတင်ပြခဲ့ရာ ဦးထော်ဇံကို ကျုံးပဒီနယ်စားအဖြစ် ဗညားဦးဘုရင်က ခန့်အပ်ပေးပြီး နယ်မြေကိုပါ အပိုင်စားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဦးထော်ဇံသည် နယ်စားဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် မြို့အင်္ဂါနှင့်အညီ မြို့ရိုးများ၊ ကျုံးများကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ပြီး မင်းမှုထမ်း၊ စစ်သည်များအတွက်ပါ အဆောင်ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးထော်ဇံက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ကောင်းမှုကုသိုလ်များလည်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကျုံးပဒီနယ်ထိပ် အငူစွန်းတွင် တန်ဆောင်းကြီးတစ်ဆောင်ဆောက် ဗညားဦးမင်းထံ ဆက်သသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တို့ နှစ်ဆူကို သက္ကရာဇ် ၇၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ဂေါပကရုံးစေတီတော်တစ်ဆူ

**နယ်စား ဦးထောင်စံ ပင့်ဆောင်ခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူ ပုံသဏ္ဍာန်သီခြား ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူ
(ဂန္ဓကုရီတိုက်အတွင်း)**

ကျွန်ုပ်တို့က စည်ကားဝပြောချိန်တွင် မြောင်းမြစား
ကျွန်ုပ်တို့က ဦးထောင်စံအား ၎င်းထံ သစ္စာခံရန် အကြိမ်
ထံပေးခဲ့သည်။ လောကီဖျား၏တပည့် နယ်စားတစ်
စောထော်ဖူးဆိုသူက အလစ်ဝင်တိုက်ခဲ့ကာ
အကြပ်ကိုင်သတ်ရန် ပြုခဲ့သဖြင့် သမီးနန်းထော်
ဆက်ပေးစားခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် နန်းထော်နှင့် စော
သမီး နန်းဦးနှင့် သားတော်နှစ်ပါး မွေးဖွား
ဆက်ပိုင်း ဦးထောင်စံတို့လင်မယား ကွယ်လွန်ခဲ့
သော်လည်း စောထော်မှတို့ လုပ်ကြံခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့
ဆက်လက်အုပ်စိုးခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် နန်းထော်
ကွယ်လွန်ခဲ့၍ သမီးနန်းဦးမှ ကျွန်ုပ်တို့နယ်စားတာဝန်
ယူခဲ့သည်။

မြောင်းမြစား လောကီဖျားက စောထော်ဖူး သေခံရ
ခြင်းအပေါ် မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်
အနိုင်ယူခဲ့ပြီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့၍ နယ်စား နန်းဦးမင်းသမီးကိုပါ
ကွပ်မျက်လိုက်ပါသည်။ ဦးထောင်စံလက်ထက်က ပင့်ဆောင်
ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်ကြီး နှစ်ဆူမှာလည်း တန်ဆောင်း
များ၌ စံပယ်ခွင့်မရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ကာ ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းများကြား ကိန်းဝပ်တော်မူခဲ့ရပါသည်။
ထိုသို့ အခြေအနေတွင် သိုက်နန်းရှင်မ နန်းဒေါင်းမှ
ကိုးကွယ်ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရသေ့ညီနောင်
နှစ်ပါး ကြွရောက်လာခဲ့ပြီး ညီတော်ရသေ့က ဆင်းတုတော်
တစ်ဆူကို အခြားအရပ်သို့ ပင့်ဆောင်သွားခဲ့ရာ ကျန်ရသေ့
တစ်ပါးက ကျန်ရှိဆင်းတုတော်ကို ဆက်လက်ကိုးကွယ်ခဲ့ပါ
သည်။ ထို့နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ရုပ်ပွား

တော်ကြီးနှစ်ဆူ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် စာချွန်ခံရွာမ (ယခု စာချွန်ခံရပ်ကွက်)၏ မြောက်ဘက် လက်ပေါ်ဒေသနေ ရွာထဲ ရှိ ရွာသူရွာသားများအားလုံး ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် အိပ်မက်ကြီး တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအိပ်မက်မှာ -

“အို...ချစ်သား ချစ်သမီးတို့၊ ငါတရား ရှင်ပင် ချမ်းသာ ကျပီဒီရွာ၏ တောင်ဘက်စူးစူး ရေကန်ကြီးရဲ့ အနောက် စေတီကြီးတစ်ဆူရဲ့ဘေး၊ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်မှာ ကိန်းဝပ်သီတင်းသုံးနေရသည်။ လာရောက်ပင့်ဆောင်၍ ပူဇော်ကြ”ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စာချွန်ခံရွာမှ ရွာလူကြီး ဖိုးထွန်းဖြူကိုမှ ထူးခြားအံ့ ဖွယ် အိပ်မက်ရည်ကြီး ပေးခဲ့ပါသည်။

မိုးသားတိမ်တိုက်တို့၏ အကြားမှ လှပဆန်းကြယ် သော ကောင်းကင်အလယ်တွင် ခြောက်သွေ့သော ရောင် ခြည်တော်တို့က ကွန့်ဖြူးနေခဲ့ပြီး ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မှ နှုတ် ထွက်စကား ဆိုခဲ့သည်။

“အို...ချစ်သား၊ ငါ၏ဘွဲ့တော်သည်ကား ရှင်ပင်ချမ်း သာ ဟု ခေါ်သည်။ ငါ၏ဉာဏ်တော်မှာ သုံးတောင့်တစ်ထွာ နှင့် လက်လေးသစ်ရှိသည်။ ကျပီဒီရွာ၏တောင်ဘက်စူးစူး တွင် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကို သင်တွေ့ရလိမ့်မည်။ အဲဒီ ရေကန်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ စေတီတစ်ဆူ၊ အရှေ့ဘက် မှာ စေတီကြီးတစ်ဆူ တွေ့ရမည်။ အဲဒီရေကန်နဲ့ အနောက် တောင်ဘက် ခေါင်းကျကျမှာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေတဲ့ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် ရှိပါတယ်။ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ရဲ့ အနောက် တောင်ထောင့် အတောင်သုံးဆယ်အကွာမှာ ငါတရား ရှင်ပင် ချမ်းသာ သီတင်းသုံးနေသည်။

ငါတရား၏ ဘွဲ့တော် ရှင်ပင်ချမ်းသာဟု ခေါ်ခြင်းမှာ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် သတ္တန္တရကပ်၊ ရောဂန္တရကပ်၊ ဗုဒ္ဓိန္တရကပ် အစရှိသော ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်အံ့ဆဲဆဲသော်လည်းကောင်း၊ နယ်သူနယ်သား ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ငါတရားရှင်အား ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက ကပ်သုံးပါးမှလွတ်မြောက်ချမ်းသာသည့်အပြင်

စီးပွားဥစ္စာ ရတနာတို့သည်လည်း တိုးတက်ချမ်းသာစေနိုင် သဖြင့် ရှင်ပင်ချမ်းသာဟု အမည်သညာပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သားချစ်သမီးတို့ လိုရာဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ပြီး စေနိုင်သော၊ ကြံစည်သမျှသော လုပ်ငန်းများ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်စေနိုင်၍ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ လွတ်မြောက်စေနိုင် သော ရဟန်းရှင်လူတို့အား ချမ်းသာအတိကို ပေးဆောင်နိုင် သောကြောင့် သက်တော် ၁၀၀၀ ကျော်နေပြီဖြစ်သော ငါ တရားရှင်ကို လာရောက်ပင့်ဆောင်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကမ်း လော့”

ဟူ၍ နှုတ်ထွက်စကားနှင့်အတူ အိပ်မက်ကြီးကို ခေ တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုအိပ်မက်ကြီးကို ဖိုးထွန်းဖြူနှင့် ရွာသူရွာသားများ အား ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အိပ်မက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူပြောသူပြောများခဲ့ကာ အိပ်မက်ကြီးပေးခဲ့သည့် ထိုဒေသကို အိပ်မက်ကြီးအတိုင်း အိပ်မက်ကြီးရွာဟု ခေါ် ကြရာမှ ကိုလိုနီခေတ် ၁၉၀၅ ခုနှစ် မြို့အဖြစ် သတ်မှတ် ချိန်တွင် အိမ်မဲမြို့ဟု ခေါ်ဝေါ်တည်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြန်လည်ပင့်ဆောင်တော်မူခြင်း

ရွာလုံးကျွတ် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အိပ်မက်ကြီး ပေးတော်မူခဲ့သော်လည်း ပထမရက်များတွင် ရွာသားတို့၏ အမှတ်တမဲ့သာ နေခဲ့ကြ၍ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အိပ်မက်အိမ် မက်ခဲ့ကြရာ လူစု၍ သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ကြပြီး ရေကန် အနောက်ဘက် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် အနောက်တောင်ထောင့် အတောင်သုံးဆယ်အကွာ ချွန်ပိတ်ပေါင်းများအကြားတွင် ရှင်ပင်ချမ်းသာ တရားရှင် ဖူးတွေ့ခဲ့ကြရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရွာသို့ပင့်ဆောင်ရန် လယ်ပေါ်၊ စာချွန်ခံရွာမ၊ ကညင်ပင်စုနှင့် ကျွဲစိန်ရွာများမှ ရွာသူရွာသားများ စုပေါင်း၍ အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့ဖြင့် ကရဝိတ်ရေပေါ်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး တရားရှင် ကိန်းဝပ်တော်မူ၏ အရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် အညီအညွတ် အဓိဋ္ဌာန် ခဲ့ကြရာ ကရဝိတ်ရေဖောင်မှာ ချောင်းအတွင်းရေထဲ မြောက်အရပ်သို့ ဖြည့်ညင်းစွာ ကြွချီတော်မူခဲ့သည်။ ရေထဲ

ရှင်ရုက္ခာတွင် ကရဝိက်ဖောင်ရပ်တော်မူခဲ့သဖြင့် ကုန်းပေါ်
နှင့်ဆောင်ပြီး တန်ဆောင်းဆောက်လုပ် ကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်း
သည်။ ရှင်ပင်ချမ်းသာဘုရား၏ ဘွဲ့တော်ကို အိမ်မဲမြို့
သမိုင်းဝင် ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဟု ဝိသေသ
တော်ကြည်ညိုခဲ့ကြသည်။ ရှေးဟောင်း မွန်ယဉ်ကျေးမှု
တော်ဟူ၍ ခန့်မှန်းခဲ့ပြီး ပဟိန္ဒူနိဗ္ဗာန် ကျောက်ပွသားနှင့်
ထားခဲ့ပြီး ဝိဇ္ဇာတော်ဂျီများက ဆေးဝါးအမှုန်များထည့်
သရိုက်ကာ တည်ဆောက်ထားကြောင်း သမိုင်းသုတေ
သနာ မှတ်ချက်ပြုထားပါသည်။

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးတွင် ထူးခြား
ခြောက်ခု ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

- (က) ဦးခေါင်းမထိတော်မှာ ကြာဖူးသဏ္ဍာန်ရှိခြင်း
- (ခ) မျက်နှာတော် ဝိုင်း၍ပြားခြင်း
- (ဂ) နားရွက်တော်မှာ ပခုံးတော်ကိုထိလျက်ရှိခြင်း
- (ဃ) လည်တိုင်တို့၍ သေးခြင်း
- (င) တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော (ဘူမိပဿမုဒြာ)
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ပြီး မြေကြီးသို့ သက်သေ
ညွှန်ပြတော်မူသော ပုံတော်ဖြစ်ခြင်း
- (စ) ကျောက်ပွဖြင့် ထုဆစ်ထားခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ
သည်။

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး စံမြန်းတော်မူ
သည့်ခေါင်စေတီတော်နှင့် ရွှေကျောင်းတော် ဂန္ဓကုရီ
တို့ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်ရသော စေတီနှင့် တန်ဆောင်တော်ကြီးကို
နယ်လှည့်သာသနာပြု တကောဆရာတော် ဦးစိ
ဦးစီးဆောင် ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ၂၀၀၂ ခု၊ ဧပြီလ
အောင်မြင်စွာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ

ဆုံးသော လှသတ္တဝါတို့တွင် သတ္တန္တရကပ်၊
ဓမ္မိက္ခန္တရကပ် အစရှိသော ကပ်ကြီးသုံးပါး
အံ့သံအံ့ အချိန်ကာလများ ရှိကြပေသည်။
ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို
ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပါက ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ
သိသည့်အပြင် စီးပွားဥစ္စာရတနာများ တိုးတက်

ရှင်ပင်ချမ်းသာတို့တော်

ချမ်းသာမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်နှင့် ဖူးမြော်
ကန်တော့ကြရန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

မွန်ဘုရင် ဗညားဦးထံမှ ဦးထော်စံ ပင့်ဆောင်ကိုး
ကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီး ကျန်တစ်ဆူမှာ ကျ
ပျော်မြို့တွင် ချမ်းသာကြီးရုပ်ပွားတော်မြတ်ဟူ၍ သီတင်းသုံး
စံပွယ်လျက်ရှိပါကြောင်း ဤဆောင်းပါးနှင့်အတူ ဖော်ပြ
လိုက်ရပါသည်။

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)

စာကို

ရှင်ပင်ချမ်းသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးသမိုင်း။

နယောကျိုက်နံကမာ (ခေါ်) ဒါတုလမာဂ်ဒောင်စေတီတော်

ဒေါက်တာသက်ဆွေ(ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)
ရေးသားပူဇော်သည်

တောင်ငူမြို့မှ သီဟသူမင်းသည် တောင်ငူမြို့မှ
ဟံသာဝတီပဲခူး နေပြည်တော်သို့ပြောင်း၍ သက္ကရာဇ် ၉၆၀
ပြည့်နှစ်တွင် နန်းတက်၏။ သုံးနှစ်နန်းစံပြီး ကောဇာသက္က
ရာဇ် ၉၆၃ ခုနှစ်တွင် သံလျင်စား ကုလားစင်ကာ လုပ်ကြံ
၍ နန်းကျတော်မူသည်။ စင်ကာသည် ဘုရင်ကိုလုပ်ကြံပြီး
သံလျင်မှ ပဲခူး ဟံသာဝတီပါ အုပ်ချုပ်လေသည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
အယူရှိသော စင်ကာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်များ
အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ဘုရားများဖြိုဖျက်၍အတွင်းမှ
ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကိုယူခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်
သည်ကို ပြည်သူများက မခံမရပ်နိုင်သောကြောင့် ဟံသာ
ဝတီတွင် ကျန်ခဲ့သော အမတ်ကြီးဗညားဦးနှင့် ဗညားဒလ
တို့အား ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြရာ အမတ်ကြီးနှစ်ဦးလည်း အင်းဝ
ရွှေမြို့တော်သို့ သွားရောက်ပြီး ငါးဆူဒါယကာမင်းကြီး၏
ညီတော် ဘုရင့်နောင်၏သားတော်အငယ် မဟာသီဟသူမင်း
ကို အမတ်ကြီးနှစ်ပါးက သံလျင်စားစင်ကာသည် ဟံသာ
ဝတီပါ အုပ်ချုပ်၍ သာသနာဖျက်နေပါသည်။ အမြန်ဆုံး
နှိပ်နင်းရန် လျှောက်ထားကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း
၎င်းစင်ကာကို တိုက်ထုတ်ရန် ကြံစည်နေပါသည်။ အမတ်
ကြီးများလည်း ပဲခူးသို့မပြန်ဘဲ ခေတ္တစောင့်ပါဟု မိန့်တော်မူ၏။

နောက်မကြာမီရက်အတွင်းတွင် ဘုရင်၏ဆရာဖြစ်
သူ(ဘားမဲ့ဆရာတော်)ကို နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး ဟံသာ
ဝတီမှ ပညာရှိအမတ်ကြီးနှစ်ပါး အင်းဝရွှေမြို့တော်မှ အမတ်
ကြီးများ စစ်သူကြီးများ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တကွ

စင်ကာတိုက်ထုတ်ရန် နန်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေးတိုင်ပင်
ကုန်၏။

ဘားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အမိန့်ရှိသည်
ကုလားစင်ကာသည် လက်နက်အင်အား လှအင်
တောင့်တင်းသဖြင့် မိအတိုင်းသွားတိုက်လျှင် ရနိုင်ချေမရှိ
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အင်းအိုင်ခါးလှည်း လက်ဖွဲ့မန္တန်များ
ပေးမည်။ ၎င်းပြင် တစ်လခန့်အချိန်ယူပြီး အင်းဝနှင့် ဟံ
ဝတီတို့ ပူးပေါင်းတိုက်မှ အောင်မြင်မည်ဟုပြောကာ
သို့ပြန်ကြွသွား၏။ ကျောင်းရောက်သောအခါ လက်နက်
အင်းများ စီရင်၏။ ပြီးလျှင် ထပ်မံ၍ စဉ်းစားသော
ဘုရားများတည်ထားပြီး တိုက်ထုတ်မှုရမည်ကို ဆင်ခြင်
သပ်တော်မူပြီး ဘုရင်ထံသို့ ရွှေစင် ၁၈ ပိဿာကို လင်ပေး
ပြုလုပ်ပြီး သီဟိုဠ်မင်းဆက်သထားသော ဘုရားရှင်၏ သံ
ဓာတ်တော် ၈၁ ဆူကို ရွှေကြတ်တစ်ခု ကိုးဆူစီထား
ကျောင်းသို့ပို့စေဟု အမိန့်ရှိလိုက်ရာ မကြာမီ ဆရာ
ကျောင်းပို့လိုက်၏။ ဆရာတော်ကလည်း ရွှေလင်ပန်းနှင့်
ကြတ်များပေါ် အင်းများချပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ ယူ
သွား၏။

နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီး
ဟံသာဝတီမှ အမတ်ကြီးနှစ်ပါးကိုခေါ်၍ ရွှေလင်ပန်းနှင့်
ကြတ်များပေးပြီးလျှင် ကဲ...အမတ်ကြီးတို့ ဟံသာဝတီ
ပြန်သွားပြီးနောက် သံလျင်မြို့၏တောင်မွတ်ကျပ်တီအ
စ၍ ဤရွှေလင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ဓာတ်တော်ကြတ်တစ်

ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်ပုံတော်နှင့် နတ်ရေကန်ပုံ
(၁၂ လရာသီ ရေမခန်းပါ)

ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းစေတီ
တော်ကြီးတည်ပြီး မကြာမီ ကုလား
ငစင်ကာအား အင်းတုရင်၏ စစ်သည်
တော်များနှင့် ဟံသာဝတီစစ်သည်တော်
များ ပူးပေါင်းတိုက်ထုတ်ရာ ငစင်ကာ
ကျဆုံးပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တပ်များ

ထွက်ပြေးသွားကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့တော်ကိုလည်း အတု
လမာရ် အောင်စေတီတော်ဟု ယနေ့
တိုင် ရပ်နီးရပ်ဝေး ဘုရားဖူးများ အခါ
အားလျော်စွာ လာရောက်ဖူးမြော်လျက်
ရှိနေပါသည်။ ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်၍

ဆုတောင်းလျှင် ပြည့်ဝသည်ဟု
ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြိ
ဇဗြိလ (၂၉ ရက်နှင့် ၃၀ ရက်)
သုံးခွဲမြို့မှ အစ်မကြီးများဖြစ်၍
မကွရထိပ်တင်ဦးနှင့် မကွရထိ
စုတို့ ဦးဆောင်ကာ အတိတ်
မကျွတ်မလွတ်သေးသော ဆွေး
တော်များအား အမျှပေးသော
ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူတော်ကြီး
ရောက်ပြီး ဘုရားကြီးအား
ကန်တော့ပြီးလျှင် စီးပွားလာ
များ တိုးတက်၍ ရရန်ရှိသော
များရရှိလို၏ဟု ဆုတောင်း
မကြာမီ တစ်ပတ်အတွင်း နယ်
နစ်ဦး လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်
များလာဆပ်ကြပါသည်။
လည်း ယခင် ၅၀၀ဝိ/ ချိန္ဒြေ
၁၀၀ဝိ/ မှ ၁၅၀ဝိ/ထိ
မြင့်ခြင်း ခံရပါသည်။ တကယ်
တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဆု
ဘုရားကြီးအား သွားရောက်
ပါရန် နိဗ္ဗာန်အကျိုးပျော်၍
လိုက်ရပေသည်။

ဒေါက်တာ
(ရှေ့ဆောင်)

ကိုးကား

- ၁။ သုံးခွဲမြို့နယ်၊ နယ်
- ကျိက်နံကမာစေတီ
- ၂။ ၃.၅.၁၇ နေ့ထုတ်
- သတင်းစာ
- ၃။ ၃.၅.၁၇ နေ့ထုတ်
- တိုင်း(၆)သတင်းစာ

www.burmeseclassic.com

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး

၆

တောင်ငွေဒါဠိ

သန်လျင်ချစ်မိုးညို

သန်လျင်မြို့ ပြည်သူ့ရေခဲလုပ်ငန်း (ယခင် B.O.C) တွင် ကျွန်တော်ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ် ၁၉၇၃ တုန်းက ဖြစ်သည်။ ရေနံအရာထမ်းအိမ်ယာ၊ တိုက်ကြီးကုန်းတွင် တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး အရှင်ဥက္ကမသာရ ကြွရောက်လာမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဖူးတွေ့ရန် ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

စက်ရုံမှူး၊ ဒု-စက်ရုံမှူး၊ အရာရှိကြီးများအတွက် သီးသန့်နှစ်ထပ်တိုက်။ ပေ ၇၀ ပတ်လည် ခြံဝင်း၊ အစေခံတန်းလျား၊ ကားဂိုဒေါင်နှင့်။

ကျွန်အရာရှိငယ်များအတွက် အောက်ခံအုတ်၊ အပေါ်သစ်သား၊ နှစ်ထပ်ဆောင်တိုက်၊ တစ်ထပ်တိုက်၊ ကျွန်းမာရေးအတွက် ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်း၊ ရေကူးကန်၊ တင်းနှစ်ကွင်း၊ ကလပ်၊ ဘီလီယက်ခုံ၊ ဘောလုံးကွင်း၊ စသည်များ၊ လမ်းကျွေ့၊ လမ်းကောက်၊ လမ်းပြောင်များတွင် ကတ္တရာလမ်းခင်း

ထူးခြားစွာ ပိန်ပန်ပင် တမာပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ ငဝါပင်၊ ကုက္ကို
ပင်ကြီးများနှင့် သာယာလှပသော နယ်ပယ်တစ်ခု။ ယခင်
B.O.C လက်ထက် နိုင်ငံခြားသားများ နေထိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာ
ငယ်လေး။ ယခု မြန်မာအရာရှိကြီးများ အရာရှိငယ်နေသော
နယ်ပယ်အဝန်း။

စက်ရုံမှူးအိမ်။

အဝင်ဝဘေးတွင် သန့်ရှင်းရေးဆောင်၊ သည့်နောက်
ညှော်ခန်း၊ လေညှင်းခံဆောင်၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ဝိုဒေါင်
ခန်း၊ အပေါ်ထပ်၊ အိပ်ခန်း၊ လသာဆောင်၊ အလယ်ခေါင်
တစ်ကန့်၊ နောက်တစ်ကန့်။

ရေနံအရာထမ်းအိမ်ယာ၊ တိုက်ကြီးကုန်းတွင် တောင်
တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ ကြွရောက်
လာတော့မည်ဖြစ်၍ ဖူးမျှော်ရန် စုဝေးရောက်ရှိနေကြ၏။
စက်ရုံမှူး ဦးမောင်မောင်မြင့်၏ ပင့်ဖိတ်ချက်အရ Pajero
ကားအနီးကလေးဖြင့် ကြိုဆို၍ ဆရာတော် ကြွလာသည်။

“ယာယီစံကျောင်းတော်အဖြစ် ကြွရောက်သီတင်းသုံး
ပါဘုရား”

စက်ရုံမှူးတို့အိမ်၊ အိမ်ခန်းတို့ကို သင်းယုံစွာ ခင်းကျင်း
ပြီး ဆရာတော်နားနေစေသည်။

ညှော်ခန်းတွင် တရားပွဲ။

စက်ရုံမှူးတို့မိသားစု လေးဦး၊ အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှ
ရွှေတို့ဇနီးမောင်နှံ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးနေဝင်း၊ ပရိတ်အို၊
ပရိတ်ရေပုလင်းများ အဖွဲ့ဖွင့်ထားသည်။ ကန်တော့ပွဲ (ဘီလပ်
ပွဲ) နှိခေါ်၊ သကြား၊ ဆန်၊ သဲ၊ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်၊ မိုင်လို
ပုလင်း၊ မုန့်၊ ဝတ္ထုငွေနှင့်။

ကျွန်တော်သီထားသော ပရိတ်ရေဆူပွက်သည်
တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော် အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ
အကြောင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်၊ ရှေးအခါက
အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းတွင် ဝေသာလီပြည်မှာ အနာရောဂါ
ဘေး၊ ဘီလူးဘေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေးခေါ်တဲ့ ဘေး
ကြီးသုံးပါး တစ်ပြိုင်နက် ဆိုက်ရောက်ချိန်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်တိုင် ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို အရှင်အာနန္ဒာ
အား သင်ကြားပေးပြီး ရွတ်ဆိုစေခဲ့သည်။ အရှင်အာနန္ဒာ

မထေရ်ကလည်း ဝေသာလီပြည်ရဲ့ တံတိုင်းသုံးထပ်အကြား
မှာ ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး မရပ်မနား
ရွတ်ဆိုပေးတော်မူသည့်အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းသည်။

ဘုန်းကြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးခဲ့ရတဲ့ မြို့ ရွာတွေ မီးဘေး
အန္တရာယ် ကင်းဝေးကြသည်။ ပရိတ်ရေသောက်လျှင် မီးပွား
နိုင်သူ၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်သောက်လျှင် မီးပွားသည်။ မိုး
ခေါင်ရင် ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးကို မေတ္တာပို့
တယ်။ ပြီးတော့... စရိယာပိဋိကပါဠိတော်မှာပါတဲ့ မိုးပရိတ်
(ငါးရံမင်းပရိတ်)ကို ခုနစ်ခေါက် သုံးရက် ရွတ်တာနဲ့ နေပူကျ
ကျကြီးမှာ မိုးပေါက်ကြီးတွေ ရွာချတယ်။ မိုးများရင်လည်း
တိတ်စေတယ်။ ဝမ်းဖောသူ၊ မျက်စိနာသူ၊ မြွေဆိပ်သင့်သူ၊
အစာအိမ်ရောဂါရှိသူတို့ ပရိတ်ရေ ဖြန်းသောက်လျှင် ပျောက်
တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆရာတော်၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဏီ
ဂုဏ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်တရားနာလျှင် ပရိတ်ရေ ဆူပွက်
သည်ကို သိထားသဖြင့် စက်ရုံမှူး၏အိမ် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ
ရေပုလင်းကိုယူ အဖွဲ့ဖွင့်ကာ တရားပွဲရှေ့တွင်ထားသည်။ သီလ
ယူ တရားပွဲလည်းပြီး။

စက်ရုံမှူး ရေပုလင်း ဦးနေဝင်းရေပုလင်း၊ ကျွန်တော့်
ရေပုလင်းသာ ရေပွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်
ပရိတ်ရေပုလင်း ရေများဆူပွက်သည်မှာ ရေများပူလို့ ဆူပွက်
သည်ဟု ထင်သည်။ မသိသော ပရိတ်ရေဆူပွက်သောပုလင်း
ထဲသို့ လက်ညှိုးထည့်၍ စမ်းကြည့်ရာ မပူလောင်ပဲ အေးမြ
နေသည်။ ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏
ပရိတ်ရေဟာ တန်ခိုးအင်မတန်ကြီးမားပါလားဟု လက်တွေ့
ယုံကြည်မိသည်။ ကျွန်တော် ပျော်မိသည်။ ပရိတ်ရေဆူ
ဆရာတော်အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ ကြားဘူးသည် တကယ်လက်
တွေ့တရားပွဲမှာ ပရိတ်ရေဆူတော့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာခဲ့
သည်။

အမှန်တကယ် ပရိတ်နာသုသည်

- ၁။ မိသတ်ဖသတ်စသော (ပဉ္စနန္ဒရိယ)ကံကြီး
- ငါးပါး မကျူးလွန်သူ။
- ၂။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို လက်ခံသူ (သမာဓိဋ္ဌိ)ဖြစ်
- ရမယ်။

၃။ ဘုန်းကြီး၏ သီလ၊ သမာဓိကို ယုံကြည်သူ။
၄။ မြတ်စွာဘုရား၏ မုခပိဋ်ပရိတ်တရားရဲ့အစွမ်း သတ္တိကို တကယ်ယုံကြည်သူ။

၅။ ဘုန်းကြီးနဲ့ကပ်စပ်သူ။
ဤအကြောင်းငါးမျိုး စပ်ပါမှ ပရိတ်ရေမြတ်တော် ဟာ ဆူပွက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စက်ရုံမှသည် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်သည်။
ဟို... အရင်တုန်းက ပဲခူးရဝဂ်ကွက်၊ မဂ္ဂင်ဂိပိသာ တန်းကြည်တောင်ဆရာတော် သောမဗုဒ္ဓိ ခုနစ်ရက်စခန်း တရားပွဲ ကျင်းပသည်။ စက်ရုံမှူး ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ဇနီး သည် ကျွန်တော်ကိုခေါ်ကာ ညစဉ် တရားပွဲသွား တရားနာ သည်။

ယခု တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော် ဦးဥတ္တမ သာရ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်ကို အထူးယုံကြည်ကိုးကွယ် ခဲ့သည်။

ရေနံအထူးရိပ်သာ

စက်ရုံမှ အရာရှိကြီးများ အရာရှိငယ်များ ဖိတ်ကြား ၍ တရားပွဲကျင်းပသည်။ သီလပေးတရားချီးမြှင့်သည်။ စက်ရုံ ကြီး မီးဘေးအန္တရာယ် ကင်းဝေးစေရေးအတွက် စက်ဝင်း အပြင်ဒေရိယာ၊ ရေလမ်းတစ်လျှောက် (ယခုရန်ကုန် သန်လျင် တံတားအနီးမှ ရေတပ်ဆိပ်ကြီးနားအထိ) ဆရာတော်အား စက်ရုံပိုင် "ယော"သင်္ဘောဖြင့် ပင့်ဆောင်၍ ပရိတ်တရားတော် ရွက်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်စေသည့် ရေနံပိုင်၊ ရေလမ်းကြောင်း မဆုံး ခင် ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်တော်အား "ဝေနေယျသတ္တဝါတွေ တရားနာရအောင် ပင့်ခေါ်ချေ" ဟု ဆိုသည်။ သင်္ဘောစက်ရုံနံ လျှော့စေသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းသံတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ယူဆောင်လာသော ဆီးကိုင်ဆီးခတ် ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ရေထဲတွင် နစ်သည်။

"မကျွတ်မလွတ်သော ဝေနေယျသတ္တဝါများ တရား တော်နာ ကြွရောက်ပါရန် ပင့်ဖိတ်ခေါ်သည်"

သင်္ဘောအလယ်ကောင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်သည်။ ဆီးကိုင်ဆီးခတ်များ အလိုလို လှုပ်ယမ်းလာကြသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသူများ မမြင်ရသော မကျွတ် မလွတ်သော ဝေနေယျသတ္တဝါများ ဆရာတော်ကြီး၏ တရား နာရန် ရောက်ရှိသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရေနံပိုင် ရေလမ်းတစ်လျှောက် ပရိတ်တရားတော်များ မေတ္တာသုတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ် စေပြီး မေတ္တာပွားများစေခဲ့သည်။

ပရိတ်တော်ရေးများကိုလည်းပွားသည်။ မီးသတ်ကား ရေသန့်ဖြင့်ရော၍ စက်ရုံခန်းအတွင်း ဒေရိယာအားလုံးကို ပက် ဖြန်းစေသည်။ ယင်းကြောင့်ပဲလားမသိ ရေနံချက်စက်ရုံမှာ ယခုတိုင် မီးဘေးမသင့်ပဲ ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင် ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် မီးမလောင်ဘဲ အန္တရာယ်ကင်းဝေးလျက် အေးချမ်းခဲ့လေသည်။

ညနေခင်း...

ယာယီစံကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးအား ခြေဆုပ် လက်နယ် ပြုစုနေရင်း -

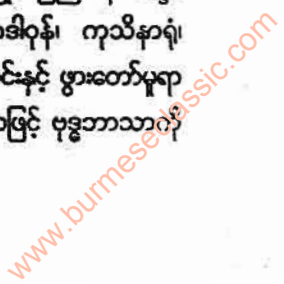
"ဆရာတော် တောင်တန်းသာသနာပြုတာကို ဘယ် အသက်အရွယ်ကတည်းက ပြုခဲ့တာလဲ ဘုရား"

"အသက် ၂၂ နှစ်ကျော် အရွယ်ကစပြီး တောင် တန်းသာသနာပြုခဲ့တာ"

"ဘယ်အရပ်ဒေသကို စတင်ကြွမြန်း သာသနာပြုခဲ့ တာလဲ ဘုရား"

"ရှေးဦးစွာ ရခိုင်ရိုးမတောင်ကြီး တန်းလွဲချောင်းဘက် မှာ ချင်းလူမျိုးများ ဒေသကို စပြီး သာသနာပြုခဲ့တယ်။ နောက်... တောင်ကုတ်မြို့မှ ရခိုင်ပြည်နယ်ဒ ရန်မြဲ ကျောက် ဖြူ၊ ဝင်ကျွန်း၊ မြေပုံ၊ ပေါက်တော၊ စစ်တွေ၊ မြို့ဟောင်း ကျောက်တော်၊ အလယ်စံကျောင်းမောင်တော၊ စစ်တကောင်း နယ်၊ တောင်တန်းနယ်၊ ဗိုလ်မင်းတောင်၊ သက်တောင် ရောက် ခဲ့တယ်"

"အိန္ဒိယနိုင်ငံ သမိုင်းဝင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် နေထိုင်ခဲ့ရာ ထင်ရှားသောဒေသ၊ ဗုဒ္ဓဂါယာမှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ နာလန္ဒာ တက္ကသိုလ်ဟောင်း၊ ဗာရာဏသီ၊ မိဂဒါရန်၊ ကုသိနာရုံ၊ သာဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာဟောင်းနှင့် ဖွားတော်မူရာ လုမ္ဗိနီဥယျာဉ် စတဲ့ နေရာအနှံ့ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို

မြန်မာပြည်၌ လူ့ဖြစ်ကြပါလျက် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိ
ခွင့်မရရာကြသော တောင်တန်းသားများအပေါ် သနားကြင်နာ
တော်မူသည့်အလျောက် ချင်း၊ ကချင်၊ နဂါး တောင်တန်း
ဒေသတွေအပေါ် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် သာသနာပြုခဲ့တယ်”

သန်လျင်မြို့၊ မြို့လယ်ကောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသံပုံ
စေတီကွင်း တရားပွဲကျင်းပရန် စီစဉ်သည်။

“ဒကာ... မောင်မိုးညို”

“တင်ဖါ... ဘုရား”

“ငါ တရားပွဲကျင်းပလျှင် ဒါယိကာမတွေ ဆံပင်ခင်း
ပြီး မပူဇော်စေနဲ့”

“ဘာပြုလို့လဲ ဘုရား”

“ငါ... တညင်မလာခင် သာဓကတမှာ တရားပွဲ
ကျင်းပတယ်။ တရားပွဲမှာ ဒါယိကာမတွေ ငါသွားမယ့်လမ်းမှာ
ဆံပင်တွေဖြန့်ခင်း၊ ခေါင်းတွေငုံပြီး ပူဇော်ကြတယ်။ ငါလှမ်း
ကြည့်မပြီးခင် ဒါယိကာမတွေ ခေါင်းမော့ဖူးကြလို့ ဆံပင်နှင့်
ခြေထောက်ငြိပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ကပါလာတဲ့
ကပ္ပိယကြီး ဦးမဂ္ဂထိန်းပေးလို့ပေါ့။ နို့မို့ဆို လဲတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ဆံပင်တွေဖြန့်ခင်းပြီး မပူဇော်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ”

“တင်ဖါဘုရား တပည့်တော် ညွှန်ကြားထားပါ့မယ်”

ဆရာတော်က ကားအနီ Pajero ဖြင့် လမ္မတော်
လမ်းမှလာပြီး မြို့သစ်လမ်းကိုဖြတ်ကာ ကြံ့ခိုင်ရေးလမ်းမှဝင်
၍ သံပုံစေတီအနောက်ဘက် တရားဟောစင်မြင့်ပေါ်သို့ ကြံ
လာသည်။

တရားဟောစင်မြင့်ပေါ်တွင် တောင်တန်းသာသနာပြု
ဆရာတော် တရားဟောမည်ကို သိထားသူများ ရေဘူး၊
ရေပုလင်း၊ ပရိတ်အိုး၊ ပရိတ်သဲ၊ ၁၀ ခု၊ ၁၅ ခုသာရှိမည်။
တရားနာပရိတ်သတ်မှာလည်း အယောက် ၂၀၊ ၂၅ ဦးသာ
ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် သီလပေး တရားဟောပြီးနောက်
ပြန်ကြွသွားသည်။ သီလ၊ သမာဓိရှိသူများ၊ ဆရာတော်ကြီး၏
သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်ကို အထူးယုံကြည်သူများ ကံစပ်သူ

များ မြတ်စွာဘုရား၏ မုခပါဠိပရိတ်တော်များ အစွမ်းသဏ္ဍိ
ကို ယုံကြည်သူများ၏ ပရိတ်ရေးများ ဆူပွဲကြကသည်။

ခုတ်ယဉာ

တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်၏ ပရိတ်တော်
နာကြားရသဖြင့် ပရိတ်ရေးရာကြောင်း သိရှိကြသည်။ တစ်ဆင့်
နားတစ်ဆင့်ကြားသည့်အလျောက် သံပုံစေတီအနောက်ဘက်
တွင် တစ်ကွင်းလုံး တရားနာပရိတ်သတ် ပြည့်လှုံခဲ့သည်။ တရား
ဟောစင်မြင့်ပေါ်တွင် ရေဘူး၊ ရေခွက်၊ ရေပုလင်း၊ ပလတ်
စတစ်ပုံးအသေး၊ အလတ်၊ အကြီး၊ ပရိတ်ကြိုး(အပ်ချည်
လုံး)ပရိတ်သဲ စသည်တို့ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အပြည့်
နေရပ်လိပ်စာ ပစ္စည်းစာရင်းများ ပြုစုရေးမှတ်ရသည်။

တရားပွဲပြီးပြီ။

ဆရာတော်ကြီးလည်း ပြန်ကြွသွားသည်။ ပရိတ်
ပုလင်း၊ ရေဘူး၊ ရေခွက်၊ ပလတ်စတစ်ပုံးမျိုးစုံ၊ ပရိတ်ကြိုး
ပရိတ်သဲများကို လော်စပီကာအသေးစားနှင့်အော်၍ ခေါ်ဝေး
သည်။ ထူးခြားကျန်နေသော ပလတ်စတစ် ယိုးဒယားခြင်း
အလတ်ထည့်ထားသည့် ပရိတ်ရေပုလင်း၊ ပရိတ်ကြိုး၊ အပြည့်
ခေါ်စန်း၊ ဒါရ်ဂါရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ ပျောက်နေသော ဒေါ်မြ
ပျောက်နေသော ဒေါ်မြ၏ ပလတ်စတစ် ယိုးဒယားခြင်း
အလတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ပရိတ်ရေပုလင်း၊ ပရိတ်ကြိုး
မရှိတော့။ ခေါ်စန်းသည် ခြင်းတောင်းအသစ်ကို မှားယူသူ
လေသလားမသိ။

“အဒေါ်... ဒီမှာ ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်း(အဟောင်း)
အထဲမှာ ပရိတ်ရေပုလင်း၊ ပရိတ်ကြိုး၊ (အပ်ချည်လုံး) ကျန်
ကျန်တော့တယ် ဒါပဲယူထားပါ”

“နေပါစေကွယ်။ အဒေါ်ခြင်းတောင်းအသစ် မယူ
လို့ မယူတော့ပါဘူး”

တရားနာပရိတ်သတ်လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ
ချေ။ ယိုးဒယားခြင်းတောင်းထဲတွင် ထည့်ထားသော ပရိတ်
ပုလင်း၊ ပရိတ်ကြိုး(အပ်ချည်လုံး)ကို ဂေါပကအဖွဲ့သို့
ပြန် ပြန်ခဲ့သည်။

ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်

ဆရာတော်ကြီး ပူဇော်ခြင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာ
ဘော်ကြီး တက်ရ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှာစိုး၍ ဆက်တီ
ခြင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဝါးနှစ်လုံးဖြင့် တန်းထိုးချည်နှောင်
ပြီး ဝေါယာဉ်အသွင် ဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးအား စက်ရုံမှူးစီးသော Pajero ကား
နှင့် ပင့်ဆောင်သည်။ ဒကာ၊ ဒါယိကာမများ စက်ရုံမှ
ဆရာတော်ကြီးအား နှစ်စီးဖြင့် ကျိုက်ခေါက်ဆံတော်ရှင်စေတီတော်
ဆရာတော်ကြီးအသိသို့ ခရီးဆန်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်အား ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး ကျွန်
နှင့် ဦးလှဝင်းရှေ့ ကိုနေဝင်းနှင့်ကိုပြည့်သိန်းနောက်က
ဆရာတော်ကြီးအား ကျိုက်ခေါက်စေတီရှင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ပင့်
ဆောင်ကြသည်။

လက်ရာရစ်တစ်ပတ် ပတ်ကာ ပူးမျှော်စေသည်။

"ကျိုက်ခေါက်စေတီကြီးဟာလည်း ရွှေတိဂုံစေတီ
ကြီးအတိုင်းပါပဲလား ကြည့်ညှိစရာကောင်းတယ်"

"တင်ပါဘုရား။ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ကြီးဟာ
ဆရာတော်ကြီး၏ ဆံတော်ကို စွာပနာထည့်သွင်းပြီး အရှင်
ကျိုက်ခေါက်နဲ့ ဘောဂဓေနမင်းတို့ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့
ဆရာတော်ကြီးပါဘုရား"

စေတီတော်ကြီးအား တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ငြိမ်မချေးသူ
များ ကမကထတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ မဟာမုနိ
ရုပ်ပွားတော်တန်ဆောင်းမှာ ခေတ္တနားတော်မှုသည်။

"ဒကာ... မောင်မိုးညို မြယာပင်ဆိုတာ ဘယ်လို
ခေါ်လဲ"

"ဘာပြုလို့လဲ ဘုရား"

"သည်လိုလေ တောထဲမှာ သခင်သန်းထွန်းကို
မြယာပင်ဘေးကနေ သေနတ်နှင့်ပစ်လို သေ
မဟုတ်လား။ ငါ မြယာပင်မမြင်ဘူးလို့ မြင်ချင်လို့"
ကျွန်တော် ဆရာတော်ကိုပင့်ပြီး အနောက်ဘက်
ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။

"သည်အပင်ကြီး အပင်ပုလေးတွေသာ မြယာပင်

တွေပါဘုရား"

"ဪ... ဪ... မြယာပင်ဆိုတာ အပင်ပုပိုင်
ပိုင်းလေးတွေ ရှိသလို မြင့်မားတဲ့ အပင်ကြီးတွေလည်း ရှိ
တာကို"

ဆရာတော်ကြီးသည် တော၊ တောင်တွေထဲမှာ သာ
သနာပြုခရီးဆက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ မြယာပင်
အကြောင်း မေးမြန်းခဲ့ခြင်းကို ထိုအချိန်က ကျွန်တော် စဉ်းစား
၍ မရခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်ထိပင်။

ယာယီခံကျောင်း

တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်အား ခြေဆုပ်
လက်နယ်ပြုရင်း -

"ဆရာတော် တောကြီးထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ
မတွေ့ဘူးလား"

"တွေ့တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါတရားထိုင်တဲ့
တောကြီးထဲမှာ ကျားတွေ ဘယ်ညာ ကိုးကောင်၊ ဆယ်ကောင်
ရှိတယ်။ ငါက တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုမ္မစိုး
ရကွစိုး စကြဝဠာအနန္တဂိုဏ်သော နတ်၊ လူ သတ္တဝါအား
လုံးကို ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲကင်း၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ
ချမ်းသာကြပါစေ။ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ။
မေတ္တာတွေ ပုံမှန်ရွတ်ဆိုတဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေဟာ သနား
စိတ်ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ကြ၊ အန္တရာယ်မပြုကြဘူး။ ကျား
ဝက်ဝံ၊ တောခွေ၊ မြွေတွေက ရန်မရှိခြင်းမရှိရုံသာမက ဘုန်း
ကြီးကိုတောင် အမြင်မခံကြဘူး"

"ငါနေတဲ့ ဖလမ်းမြို့တောင်ဘက် ဟားခါးသွားတဲ့
လမ်းမကြီးအထက် ပေ ၇၀၀၀ ပေကျော်မြင့်တဲ့ တောင်ကြီး
ပေါ် တောအရပ်တွင် ကျောက်ဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော
တစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းအနီး တောမီးတွေ နွေရာသီရောက်
လျှင် နှစ်စဉ်လောင်တယ်။ သုံးဘက်လေးဘက် အဟုန်ပြင်း
စွာနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် လောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်း ခြံစည်းအထိပဲ လောင်တယ်။ လူတစ်
ဦးတစ်ယောက် မတားစီးဘဲ သူ့ဘာသာသူ ငြိမ်းတယ်"

"တစ်ခါတလေ ခရီးသွားနေလျှင် ငါ့ကျောင်းမှ မီး
လွတ်ပါမလားတွေ့မိတယ်။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ကျောင်း

ပရဝဏ် ခြံစည်းရိုးကို ဦးတိုက်ပြီး ပတ်လည်အပြင်ဘက်မှာ တောမီးတွေ ငြိမ်းသွားပုံကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသင်ခန်း တောအုပ်ကြီးထဲမှာ မြေကွက်လပ်ဆိုလို ပြောပြလောက်အောင် မရှိဘူး။ တောအုပ်တစ်ဆက်တည်း ချွံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်း သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ရောထွေးယှက်နေ တာတောင် မီးမကူးဘူး။

“တစ်ခါက ခရီးသွားတယ်။ မန္တလေးတိုင်းနဲ့ စစ်ကိုင်း တိုင်းကြား မဟာမြိုင်တော”

“လူတွေကပြောတယ်။ တောအဝင်လမ်းမှာ ပရိတ် တို့ မေတ္တာသုတ်တို့ ရွတ်လို့မရဘူးတဲ့။ ပြောဆိုရွတ်ဖတ်လျှင် ခုက္ခရောက်တယ်။ မဟုတ်တရုတ်ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားတွေ ပြောမှ အန္တရာယ်ကင်းတယ်တဲ့။ ငါလည်း မယုံဘူး။ ကား အလယ်ထိုင် ခုံမှာထိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ ဝေနေယျသတ္တဝါ တွေအားလုံးကို မေတ္တာပို့တယ်။ မကြာပါဘူး။ ကားပျက် တယ်။ မိုက်နက်သိမ်မွေ့ ပြုစီတယ်။ မိုက်တောင်ပေးတစ်ချောင်း နဲ့ ခရီးနှင်တော့ တစ်ခဏချင်း တောလယ်ကိုရောက်တယ်။ ခရီးသည်တွေကတော့ ခုက္ခရောက်တာပေါ့”

“တောလယ်ကျပြန်တော့ သုံးညတဲ နားနေရမယ် သုံးရက်ကျော်လျှင် ပျား၊ ပိတုန်းတွေ တုတ်သေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့လို့ရလို့ ပိုပေးတယ်။ သည်တောအလယ်ကျတော့ တောစောင့်နတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့လို့ရလို့ ပိုပေးတယ်။ အာရုဏ်တက်ပြီဆိုလျှင် သစ်သီးဝလံစားစရာ တွေ အလိုလိုရောက်နေတယ်။ ငါလည်း နှစ်ည သီတင်းသုံး တရားဘာဝနာပွားပြီး တောအစွန်ကို ခရီးဆက်တယ်။ အဲသည်မှာ ဆွမ်းလေးတစ်ဆွမ်းနှစ်ဆွမ်းရဖို့ တစ်မိုင်၊ နှစ်မိုင် လောက်လျှောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေးအစွမ်းကြောင့် တစ်မဟုတ်ခြင်း ရောက်တယ်။ ပျားအုံကြီးတွေဆို လှည်းဘီး လောက်ရှိတယ်။ ပင်စည်ကြီးတွေကလည်း လူနစ်ယောက် လေးဘက်စာလောက် ရှိတယ်။ လူတွေကလည်း ပျားရည်တွေ ပဲ ဖွတ်စားကြတယ်”

xxx

ဆရာတော်ကြီး နေ့ဆွမ်းစားပြီး အပေါ်ထပ် လာ ဆောင်တွင် စင်္ကြံလျှောက်နေစဉ် ကျွန်တော်နဲ့ ကုပ္ပိယကြီး ဦးအဂ္ဂနှင့် စကားလက်ဆုံကြသည်။

“ဒါနဲ့ အဘ ဆရာတော်ကြီးတောင်ပေးက အနု ထက်တယ်လို့ကြားတယ် ဘယ်လိုအစွမ်းထက်တာလဲ”

“စွမ်းတာပေါ့ ငါ့တူရ။ မြေပြင်မှာ လေး၊ ငါးမိုင်ခန့် တောင်ပေးနဲ့ ထောက်သွားရင် တစ်ခဏလေးရောက်တယ် တောင်ပေါ် သုံး လေည ခရီးဆိုလည်း တစ်မဟုတ်ချင်းလောက် တယ်။ နောက်ပြီး လေဖြန်း လေဖြတ်တာဆိုရင် သုံး လက်လောက် တောင်ပေးနဲ့ ဆက်ထောက်ပေးရင် ပျော် တယ်”

ဆရာတော်ကြီးသည် စင်္ကြံလျှောက်ပြီးနောက် မျှ ထိုင်နေစဉ် ကျွန်တော် ဆရာတော်ကြီးထံသွားပြီး

“တပည့်တော်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရွာ သူ ကျောင်းဆရာတော် ဦးညွှာထံ သက်တော် ၉၀ ကျော် လေဖြတ်နေတယ်ဘုရား”

လျှောက်တင်ခဲ့တယ်။

“အရှင်ဘုရားလို ရေဂူဆရာတော်တွေ အရင်တစ် ပေါ်ထွန်းခဲ့ဖူးပါသလား”

“ပရိတ်ရေဆူတဲ့ ဆရာတော်တွေရှိတယ်။ သလောက် လယ်တီဆရာတော်၊ ညောင်လွန်တော ဆရာတော်၊ ဟိုး...ဝံသာနုခေတ်က ဘေးမဲ့ဆရာတော်၊ ဟင်္သာ နယ်ဘက်က လိမ်ကုန်းဆရာတော် ဦးမာလိန္ဒ၊ လှော် ဆရာတော်၊ မြင်းခြံဘက်က ကန္တီဆရာတော် ဦးမည် ထွန်းခဲ့ဖူးတယ်”

“မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“လိုက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး ဘုရား။ တပည့် လေး ရေနံချက်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အ လည်း ဈေးရောင်းတော့ ဈေးဆိုင်ပိုင်းကုပ္ပိယသိမ်းပေး

xxx

www.burmeseclassic.com

ပဲခူးစုရပ်ကွက် အိမ်

"အမေ့ကို ဆရာတော်အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ၏ ပရိတ်
တော်ရေဆူကြောင့်၊ တောင်ဝေးအစွမ်း ထက်မြက်ကြောင်း
သိမြင်သည်"

"အရှင်တုန်းက တန်ကြည်တောင်ဆရာတော် သော
သန့် ပဲခူးစု မဂ္ဂင်ရိပ်သာ ခုနစ်ရက်တရားစခန်းဖွင့်စဉ် ဆရာ
တော်ဦးဥတ္တမ လေဖြတ်နေကြောင်း လျှောက်ထားဖူးတယ်။
အမေ့ ဝိုင်းခြင်းမတူလို့လားမသိ၊ မကြာဘူး။"

ခု...တောင်တန်းသာသနာပြု အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ
ဆရာတော်ကြီးကို ဆရာတော်ဦးဥတ္တမ လေဖြတ်နေကြောင်း
လျှောက်ထားတယ်။ ဝိုင်းခြင်းတူရင် ကြာမလားမသိဘူး။
ဤအခါ အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်း စောစောလေးသွားဦးလို့
သိတယ်"

ယာယီစံကျောင်း

စက်ရုံမှူး ဦးမောင်မောင်မြင့်အား -

"ဒကာကြီး ဗိုလ်ချုပ်ရွာ သုဓမ္မာကျောင်းဆိုတာ သိ

"တပည့်တော် မသိပါဘူး ဘုရား"

ထိုစဉ် ဆရာတော်ကြီးကို ည လာရောက်ဖူးမြော်တဲ့
အခါ ဦးဥတ္တမသာရနေသည့် ဦးနေဝင်းက

"တပည့်တော် သိတယ်ဘုရား"

"အေး... ဒါဆို နက်ဖြန်ကျရင် ကြမယ်" ဟု မိန့်တော်

သုဓမ္မာကျောင်း

ဆရာတော် အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ Pajero ကားနှင့်
ဒီဇယ်ကားတွေက ရေနံစက်ရုံပိုင် မှန်လုံကား နှစ်စီး
ပိုင်သည်။

အမေကလည်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမအား သန့်
တောင်ရွက်ပေးထားသည်မို့ အဆင်သင့်ပင်။

အယ်ကေစွန်း ကျယ်ပြန့်လွန်းသည်။ ဝန်းရံခြံမဲ့၊
အိမ်ထဲတွင်၊ ပိန္နဲ မရန်း၊ ပင်သဖန်းနှင့် လွင့်ထန်းပင်
တို့ဖြင့် ညောင်ညိုရွက်ဖြန်းကြခတ်တန်းနှင့် တောပန်း
တို့ဖြင့် ဆက်ဖွယ်၍ ခက်လွယ်ဝေယုက်၊ နာနတ်ရွက်နှင့်

ထက်ဝယ်ကမူ နိုင်မြင့်ထူ၍ တောင်ပူစာထက်က သစ်သား
ကျောင်းသစ်ခင်းအိမ်ပေါ်သို့ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်
အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ ကြွလာသည်။ ဘုရားခန်းမှ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဘုရားကို ဝတ်ပြုပြီး ဆရာတော် ဦးဥတ္တမအား ကျန်းမာရေး
မေးမြန်းသည်။

ထိုနောက် လေဖြတ်နေသော ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း
လုံးကို တောင်ဝေးနေထောက်သည်။ ဒကာ၊ ဒါယိကာမများ
ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမအတွက် မွေပူဇာ အလှူတော်ငွေများ
ဆက်ကပ်သည်။

ဆရာတော်အရှင် ဦးဥတ္တမသာရ ဒကာ၊ ဒါယိကာမ
များ တိုက်ကြီးကုန်းစံကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားလေသည်။

မကြာမီ

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသည် တောင်ဝေးအစွမ်း
ပေလားမသိ၊ မလှုပ်မယုက် လေဖြတ်ထားရာမှ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားမောင်တင်မြင့် အကူအညီဖြင့် ထပြီး အပေါ်သွား
သည်။ သုံး လေးရက်သာ တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာ
တော်အရှင် ဦးဥတ္တမသာရ၏ တောင်ဝေးဆက်ထောက်မယ်
ဆိုလျှင် လေဖြတ်နေတာတောင် ပျောက်သွားမလားမသိဘူး။

ဪ...တောင်ဝေးအစွမ်း...တောင်ဝေးအစွမ်း
တကယ်အစွမ်းထက်တဲ့ တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်
အရှင် ဦးဥတ္တမသာရ၏ တောင်ဝေးအစွမ်းပါတကား။

သန်လျင်ချစ်မိုးညို

၀၉-၁၄ ၂၀၁၀ ၆ ၂၄

ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာ

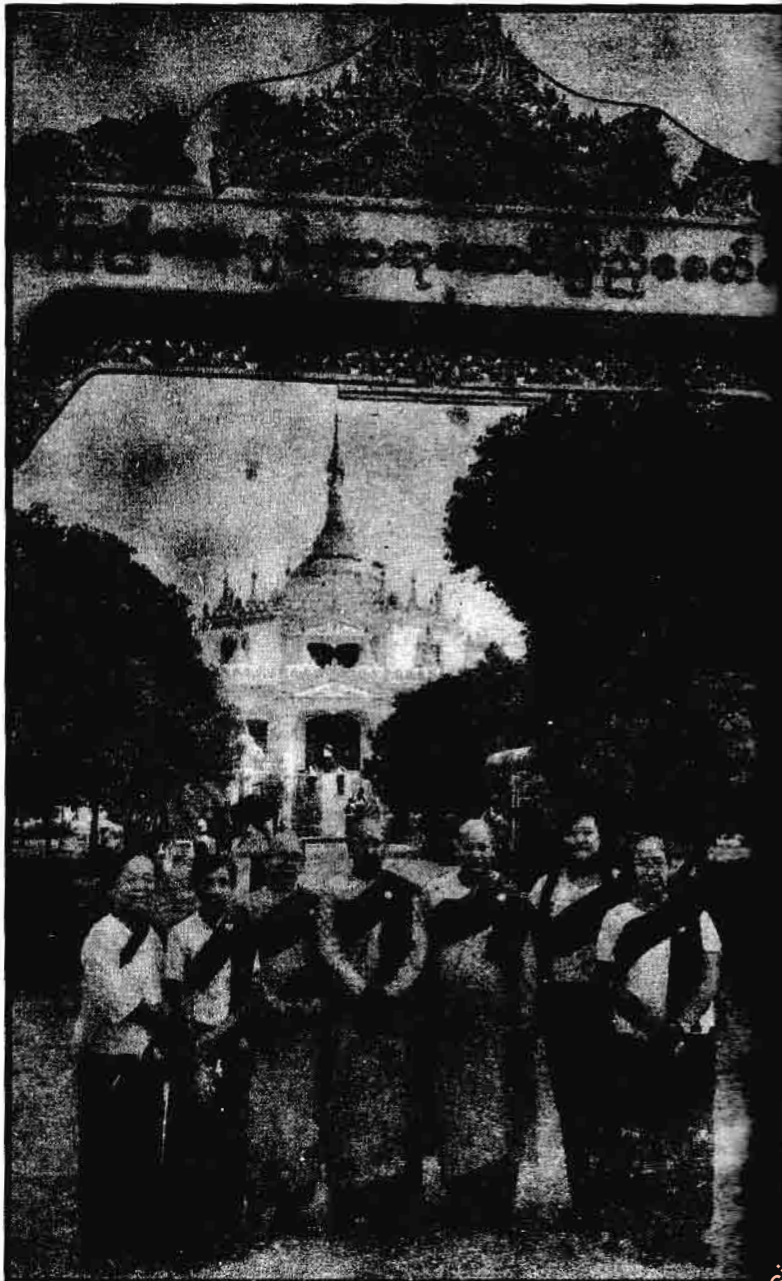
ရှယ်လီသိန်းမောင် (စိန်မိုက်က)

ဆရာတော်ကြီး ရှင်ဘုရား
သောတနအား ဤဆောင်းပါးဖြင့်
ပူဇော်ပါ၏ ဘုရား။

စာရေးသူသည် ၂၀၁၇
ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့တွင်
မွေ့ပိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ မပန်း
၏ အကူအညီဖြင့် ဧေါလှလှ
ကြည့်၊ မပန်း၊ မငယ်၊ မရင်၊
သဲသဲတို့နှင့်အတူ ရွှေမင်းဝံ သာ
သနာ့ရိပ်သာ(ပဲခူး)သို့ တရား
စခန်းဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ
တရားစခန်းဝင် ယောဂီများအား
တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တရားစခန်း
သို့ သွားရောက်နိုင်ရန်အတွက်
ဟွန်ဒိုင်ကား ၁၀ စီးဖြင့် ၉-၄-
၁၇ နေ့ နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီ
အချိန်တွင် ရွှေမင်းဝံသာသနာ
ရိပ်သာ(ရန်ကုန်)၊ ဗဟန်းဗြူမ္မယ်
မှ ပဲခူးဗြူ၊ အင်းတော်ဗြူနယ်၊
စာသူငယ်ကျေးရွာရှိ ရွှေမင်းဝံ
သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ပို့ဆောင်ပေး
ခဲ့သည်မှာ အထူးပင် ကျေးဇူး
ကြီးမားလှပါပေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ၂:၀၀
နာရီအချိန်တွင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ
ဖြင့် အေးချမ်းလှသော တရားရိပ်

4-12-2017 06:52

ရောက်ရှိကြပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရိပ်သာရှိ လေးလေးများက အသီးသီး မိမိတို့နေထိုင်ရမည့် အဆောင်များသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြပါသည်။ အဆောင်တစ်ဆောင်နှင့် ယောက်ခြေတစ်ခုခု ရှစ်ဦးထိ နေနိုင်ပြီး အဆောင်တွင်း၌ အလှူပေးပေးပါသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် နှစ်စုံ ထားရှိပေးပါသည်။ အဆောင်များတွင် ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းများကိုလည်း အဆောင်တွင်း၌ ထားပေးပါသဖြင့် တရားစခန်းဝင် ယောက်ျားအတွက် အဆင်ပြေလှပါသဖြင့် အဆောင်အလှူရှင်များကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ နေကြီးခါကြီးများက ယောက်ျားတစ်ဦးက အဆောင်တစ်ခုလျှင် ယောက်ျားနှစ်ဦး တည်းခိုနေထိုင်ထားသည်ဟု သိရှိရပါသည်။

ခန်းဝင်ယောက်ျား အသီးသီးနေရာယူပြီးနောက် ၅၀၀ နာရီအချိန်တွင် မွှားရုံကြီး၌ အလုပ်ပေးတရားပေးပါသည်။ မွှားရုံကြီးမှာ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင် ကျားယောက်ျား တရားထိုင်ရန်အတွက် အဆောင်များ၊ အောက်ထပ်တွင် မ၊ယောက်ျား တရားထိုင်

ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ စနစ်တကျ စီစဉ်ပေးထားပြီး ဆေးဝါးများကိုလည်း သင့်တော်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ မြန်မာဆေးတို့အပြင် သကြားလုံး၊ ထန်းလျက် စသည်တို့ကိုပါ ဖြည့်စွက်ပေးထားလျက် ရှိပါသည်။ အလုပ်ပေးတရားမှာကြာပြီးနောက် စခန်းဝင် ယောက်ျားအား နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်ရန် လက်ကမ်းစာစောင်လေးများ ဝေငှပေးပါသည်။

နေ့စဉ် တရားအားထုတ်ချိန်

- နံနက် ၃း၃၀ နာရီ - အိပ်ရာထချိန်။
- နံနက် ၄ နာရီမှ ၅ နာရီထိ - ဘုရားဝတ်ပြု၊ တရားထိုင်ရန်။
- နံနက် ၅ နာရီမှ ၆ နာရီထိ - အရုဏ်ဆွမ်းစား၊ စင်္ကြံလျှောက်။
- နံနက် ၆ နာရီမှ ၇ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီထိ - စင်္ကြံလျှောက်။
- နံနက် ၈ နာရီမှ ၉ နာရီထိ - တရားထိုင်။

- နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီထိ - ကျန်းမာရေး သန့်ရှင်းရေး။
- နံနက် ၁၀:၃၀ နာရီ - နေ့ဆွမ်းစား။
- နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ၁ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ၂ နာရီထိ - စင်္ကြံလျှောက်။
- နေ့လယ် ၂ နာရီမှ ၃ နာရီထိ - တရားနား။
- နေ့လယ် ၃ နာရီမှ ၄ နာရီထိ - တရားလျှောက်

ကြားရန် (အချိန်အပြောင်းအလဲ ရှိပါသည်။)

- ညနေ ၄ နာရီမှ ၅ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- ညနေ ၄ နာရီမှ ၅ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- ညနေ ၅ နာရီမှ ၆ နာရီထိ - ဧည့်တွေ့ချိန်။
- ညနေ ၆ နာရီမှ ၇ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- ညနေ ၇ နာရီမှ ၈ နာရီထိ - စင်္ကြံလျှောက်။
- ညနေ ၈ နာရီမှ ၉ နာရီထိ - တရားထိုင်။
- ညနေ ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီထိ - စင်္ကြံလျှောက်။

(ည ၁၀ နာရီမှ နံနက် ၃:၃၀ နာရီအချိန်ထိ ယောဂီ

ပုဂ္ဂိုလ်များ လျောင်းစက်နားနေရန် ဖြစ်ပါသည်။
နေ့စဉ် သီလယူပြီးနောက် ဆွမ်းစားချိန်ဝယ် အလှူရှင်များ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်စေရန်အတွက်

ဆွမ်းစားရာ၌ ဆင်ခြင်ရန်

ဤသည်စားဖွယ်၊ အမယ်မယ်ကို၊ မြူးရယ်မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း၊ ပြည့်ဖြိုးခြင်းတ၊ မသုံးပါဘူး၊ လေးပြာဓာတ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်၊ ရှည်အောင်တည်လျက်၊ အသက်မျှတမ်း၊ မမောပန်းဖြား၊ ဘုရားသာသနာ၊ ကျင့်နှစ်ဖြာကို၊ ကျင့်ပါနိုင်စေ၊ ဝေဒနာဟောင်းသစ်၊ မဖြစ်စေရ ယာပိုက်မျှလမ်း၊ ခပ်သိမ်းပြစ်ကို၊ မဖြစ်လေအောင်၊ ချမ်းမြေ့အောင်ဟု၊ သုံးဆောင်ပိုဝဲပါသတည်း။

မေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာနေ၊ အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာနှင့် မိမိခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ဤကျောင်းတိုက်မှာနေ၊ အားလုံးသံယာတော်တွေ၊

ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာနှင့် မိမိခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။ ဤကျောင်းတိုက်မှာနေ၊ အားလုံးယောဂီသူတော်တွေ၊ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာနှင့် မိမိခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

ယနေ့ ဆွမ်းအလှူရှင်တွေ၊ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာနှင့် မိမိခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။
သာဓု...သာဓု...သာဓု။

စတုရာရက္ခ ကိုယ်စောင့်တရား ထေးပါ။

- ၁။ အရဟံ စသော ဂုဏ်ကိုးပါးနှင့် ထင်ရှားမြတ်ဗုဒ္ဓါ ကောင်းစွာရှိခိုးပါစိဘုရား။
- ၂။ အားလုံးသတ္တဝါ ဘေးရန်ကွာ ချမ်းသာကြပါစေ။
- ၃။ ငါ၏ကိုယ်မှာ ရှိနေတာ ရွံရှာဖွယ်ကြီးပါစေ။
- ၄။ ငါသည် မုချ တစ်နေ့ကျ သေရမှာပါစေ။ နှစ်ဖြာရပ်နာမ် ဘုရားထံ အပ်နှံလှူဒါန်းပါစေ။

ယောဂီများ လိုက်နာရန်

- ၁။ မျက်စိကွယ်သူ ပုံစံယူ နည်းတူကျင့်ဆောင်။
- ၂။ နားထိုင်းပင်းသူ ပုံစံယူ နည်းတူကျင့်ဆောင်။
- ၃။ ဆွံ့အသောသူ ပုံစံယူ နည်းတူကျင့်ဆောင်။
- ၄။ လှုပ်ရှားမှုရာ လှမဟာ တူစွာကျင့်ရမည်။
- ၅။ ချမ်းသာလိုချင် ယောဂီရှင် ကျင့်စဉ်ကျင့်ဆောင်။
- ၆။ ကျင့်စဉ်မှန်ကန် ဉာဏ်ရင့်သန် နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်။
- ၇။ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှ ဝင့်ဒုက္ခ မုချလွတ်မည်။

တရားရှုမှတ်ပြီးသောအခါ ရတနာသုံးပါး ပူဇော်ကြမယ်။
ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မ ပဋိပတ္တိယာ ဗုဒ္ဓံပူဇော်မည်။
ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မ ပဋိပတ္တိယာ ဓမ္မပူဇော်မည်။

ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မ ပဋိပတ္တိယာ သံယံပုဇေမိ။
ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မ ပဋိပတ္တိယာ - မဂ်လေးတန်း
မဂ်လေးတန်း နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော ဤလောကုတ္တရာ
ကံလေး ကိုးပါး အားလျော်စွာ ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓ-
ကိုးဆူတော်များကို၊ ပုဇေမိ - ပုဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ဓမ္မ
နိဗ္ဗာန်တော်မြတ်ကို၊ ပုဇေမိ - ပုဇော်ပါ၏ အရှင်
ဘုရား - သံယာတော်မပြတ်ကို ပုဇေမိ - ပုဇော်ပါ၏ အရှင်

ဆုတောင်းရန်

ဤသို့ပြုရာ မြတ်ပုညကြောင့်၊ ချမ်းမြအေးကြည်၊
မည်သည်၊ ရွှေပြည်ထုတ်ခြောက်၊ လမ်းမကောက်ဘဲ၊
ရပ်ပါလို့ ထိုထိုတဝ၊ ကျင့်လည်ရလည်း၊ ဒုက္ခဘေးဒဏ်၊
အပေါင်း၊ မကောင်းဟူသမျှ၊ မတွေ့ရဘဲ၊ မကောင်း
မကြားရဘဲ၊ သဗ္ဗဣစ္ဆာ မဂ်လာကို ရွယ်ကာတတိုင်း
သော်။

အမျှဝေပုံ

ယနေယခု၊ ပြုပြုသမျှ မြတ်ဘာဂကို၊ ဝိဘာဆရာ၊
အကျင့်နှင့် ကိုယ်မှာစောင့်ကြပ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်က၊ အရင်း
သမျှလုံး၊ ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဝေနေယျ
ပြုပေ၊ ပေးဝေသေသည်၊ များတွေသာမှ ခေါ်စေသော်။
အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု...သာဓု...သာဓု။

ဤကား စာရေးသူနှင့်အတူ ယောဂီဝင်များ သင်္ကြန်
တောင်း နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ကုသိုလ်တော်
မိမိတို့ နားနေချိန်များတွင်လည်း အသက်အရွယ်
ယောဂီများမှလွဲ၍ ကျန်ယောဂီများက လိုပြည့်
ကြီးနှင့် ဟေမိညောင်တို့အား ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး
သောက်ကြသည့်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမှိုက်များကို
ဆန်းရှင်းရေးပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ပြုခဲ့ကြပါသည်။
ဆို၍ ယခုကဲ့သို့သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ယောဂီ
တောင်းအပေါင်းတို့အား စိတ်အေးချမ်းသာစွာ တရား
အတွက် စိစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသော ရွှေမင်းဝံ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ဘဒ္ဒန္တသောဘနနှင့် တကွ
အဆောင်အလှူရှင်များ ရေ၊ မီး၊ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ လမ်း၊ အလှူ
ရှင်များ၊ ဝေယျာဝစ္စအလှူရှင်များ၊ အားလုံးအား အထူးပင်
ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းနှင့် တရားစခန်းဝင်ရန် ကူညီဆောင်
ရွက်ပေးသော မပန်း၊ မငယ်၊ မရင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကို
လည်း ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။
ထို့ပြင် "ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာလို
တော့သည်"ဟူသော ဆောင်ပုဒ်လေးက အစဉ်နလုံးသွင်း
လျက် စာရှုသူများလည်း သံသရာဝဲဂယက်မှ လွတ်မြောက်
၍ အေးချမ်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်စေရန် ဝိပဿ
နာတရားများကို ကျင့်ကြံကြိုးပမ်း အားထုတ်စေလိုပါကြောင်း
စိတ်ရည်သန်လျက် တစ်ခါတစ်ခေါက် ရွှေမင်းဝံသာသနာ
ရိပ်သာ(ပဲခူး) တရားစခန်းဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း အမှတ်တရ
ဆောင်းပါးလေးအား စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြ
လိုက်ပါသည်။

ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်

- ကုသိုလ်ဆိုတာ အပြစ်လည်း မရှိဘူး။
ကောင်းကျိုးကိုလည်း ပေးတတ်တယ်။
ဒါကြောင့် ပြုချင်လည်းပြု၊ မပြုချင်လည်း ပြုပါ။
- အကုသိုလ်ဆိုတာ အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်ပြီးတော့
ဆိုးကျိုး(မကောင်းကျိုး)ကိုလည်း ပေးတတ်တယ်။
ဒါကြောင့် ပြုချင်သော်လည်း မပြုဖြစ်အောင်
ရှောင်ပါ။

(ရွှေမင်းဝံဆရာတော်)

ရွှေမင်းဝံဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့အား တရားနည်းလမ်း ပို့ချပေး
သော ဆရာတော်၊ သံယာတော်များ အားလုံး ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြ၍ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းကြပါ
စေ။

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

ကျင့်စဉ်တစ်ခု အဓိဋ္ဌာန်ဖြူ သစ္စာဆိုက ပြည့်စုံရ

ဟိန်းထက်စွာန်

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဘာသာရေး ကျင့်စဉ် သမထ ဝိပဿနာ အားထုတ်ကြရာမှာ ကျင့် သလောက် ခရီးမရောက်တဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ဝေပုလ္လ ရာမ ဆရာတော်ကြီးက ညွှန်ပြထားပါတယ်။ သူတော် ကောင်းတရားများ အခြေခံဂုဏ်တော်အကျင့်၊ သရဏဂုံ အကျင့်၊ ပရိတ်တော်အကျင့်များကို ကျင့်ကြံပွားများ အား

ထုတ်ရာတွင် ရိုးရိုး နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ခြင်း ကာမာဝရ မဟာကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို များစွာပြု သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျင့်ဆောင်ပွားများ အားထုတ် ရာတွင် သစ္စာပြု၍ အားထုတ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ အင် ဝင်၍ အားထုတ်ခြင်း၊ ထိုသစ္စာတရားကို အဓိဋ္ဌာန် တိုင်တည်၍ သစ္စာဆို၍ လိုရာဆုကို ဆောင်ခြင်းဖြင့်

၃၆ ရှောင်ပြန်

မဟာကုသိုလ်အပြင် ဆုတောင်းတိုင်း ဖြစ်လာစေ
သော ပညာသိဒ္ဓိအကျိုးများကို ခံစားရရှိနိုင်ပါသည်။
ကြောင့် သစ္စာတရားကို အားထားပြု၍ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်
ပွားများအားထုတ်ခြင်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းတို့ကို အထူး
စား၍ ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

- (၁) ဤသစ္စာမှန်ပါက ဤသစ္စာသည်လည်း စွမ်းအားတစ်ခုဖြစ်သည်။
- (၂) ဤမှန်ကန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ဤသစ္စာသည်လည်း စွမ်းအားတစ်ခုဖြစ်သည်။
- (၃) ဤမှန်ကန်သော သစ္စာတရားတို့၏ တန်ခိုး
အာနုဘော်ကြောင့် ဤသစ္စာသည်လည်း စွမ်းအားတစ်ခုဟု သိမှတ်ကြ

ဤစဉ်ကို သစ္စာဖြင့် ချုပ်ဆိုဆုတောင်းတတ်မှသာ
အားထုတ်ပွားများလာခဲ့သော အကျင့်တရား အစု
တို့သည် စုဆောင်းမိ၊ စုစည်းမိပြီး မိမိ၏ခန္ဓာငါးပါး
တရားများ၌လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အဆုတ်၊
နှလုံးအိမ်ထဲ၌လည်းကောင်း မပျောက်မပျက်
ထားဝရ တည်တံ့ခိုင်မြဲနေလေတော့သည်။
လွှင့်တော်အမှတ်ဖြင့်၊ ကျောင်းတော်အမှတ်ဖြင့်
အမှတ်ဖြင့် အမြဲထားဝရ စွဲမြဲစွာ ကိန်းဝပ်တည်
တင်းသုံးနေတော်မူကြကုန်စေ။ ဤသို့ဖြင့် မိမိ
ပွားများ သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ရသော ကာမာဝစရ မဟာ
တရားများကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြန့်ကျဲမနေစေဘဲ
တစ်လုံးတည်း စုပေါင်းညီညာစွာ သစ္စာစွမ်း
အားဖြင့် ချုပ်စေ၍ မိမိလိုလားတောင့်တအပ်သော
တရားခြင်းဖြင့် လိုရာအကျိုး လိုရာတန်ခိုးကို ရရှိစေ
ကျင့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

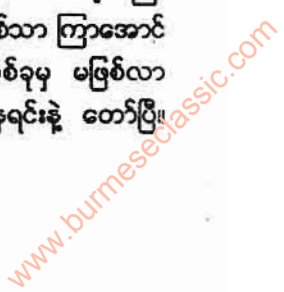
**လေးကျွန်းပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အကျင့်စခန်း အတွေ့အကြုံများ**

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တ ဝေပုလ္လ၏ ဆရာသခင်တစ်ပါး
အားဖြင့် ဝေပုသိဒ္ဓိပါရဂူ လေးကျွန်းပိုင်ဆရာတော်
မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းမှ အကျင့်စခန်း

အတွေ့အကြုံကို သာကောဆောင် တင်ပြထားပါတယ်။
အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်။
“အစပထမတော့ မဟာမြိုင်တောထဲရောက်လာတော့ အား
ထုတ်ဖို့ နေရာကောင်းကောင်းရှာရတယ်ကွယ်။ သစ်ပင်
ကြီးကြီးအောက်ခြေသစ်ခေါင်းပါတာကို လိုက်ရှာရတယ်။
သစ်ခေါင်းအပေါက်ကို လူတစ်ကိုယ်နေစရာရအောင် ထွင်း
ရတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမှ မပြီးသေး။ မအောင်
မြင်သေးတော့ မြွေလည်းကြောက်ရ၊ ကျားလည်း ကြောက်
ရ ဆိုတော့ အထဲထဲကို လူဝင်နေရင် အပြင်က ဘယ်သူမှ
ဝင်လို့မရအောင် အထူးသဖြင့် ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့၊
ဝက်ဝံတို့ ဝင်လို့မရအောင် ဝါးကပ်ကိုရက်ပြီး ကာထားရ
တယ်”

“ကာပြီးရင် အထဲက သစ်သားတစ်ချောင်းနဲ့ အနေ
တော်လှမ်းပြီး ထောက်ထားရတယ်။ ဒါဆိုရင် အပြင်ဘက်
က ကျားတို့၊ ဝက်ဝံတို့ ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။
ဆရာတော်လည်း နေ့ခင်းဘက်ကို သမ္မုဒ္ဓေဂါထာများကို
အစထားပြီး ဂါထာတစ်ထောင်ရအောင် ရွတ်စိပ်တယ်။
ညဘက်ရောက်တော့ မဟာသရဏဂုံ ၃၀ ကို ညလုံးပေါက်
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအတိုင်း နေ့စဉ် ညစဉ်
အပင်ပန်းခံပြီး ရက်မပျက်ဘဲ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် အား
ထုတ်ခဲ့တယ်။ တောထဲ တောင်ထဲမှာဆိုတော့ အသက်
သတ်လွန်စားရတာပေါ့။ အသက်သတ်လွတ်စားတယ်ဆို
တာ မီးနဲ့၊ ထင်းနဲ့၊ ဆီနဲ့ ချက်ပြုတ်မနေတော့ဘူး။ ဒီလို
အချိန်လည်း မရခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ စားကောင်းတဲ့ သစ်ရွက်
တွေနဲ့၊ သစ်သီးတွေ ရှာကြိုခူးပြီး ဆားနဲ့တို့ပြီး စားခဲ့ရတယ်
ကွယ်။ ဆားကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝါးရွက်တွေကို ဆား
ချက်ထားရတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီလိုနဲ့ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ တစ်ပါးတည်း
အားထုတ်ပွားများလာရာ နှစ်ပေါင်းလေးနှစ်တိတိ ကြာသွား
တဲ့အခါ ဘာမှမအောင်မြင်၊ ဘာမှလဲမသိ၊ ဘာမှလဲ မမြင်၊
ဘာဝိဇ္ဇာအတတ်တစ်ခုကိုမှ မရ။ ရိုးရိုးသာမန်လူလိုပဲ။
သာမန်ရဟန်းလိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့တော့ ကြာလာတော့လည်း
စိတ်ပျက်စ ပြုလာခဲ့ပြီ။ ဒီလောက် လေးနှစ်သာ ကြာအောင်
အားထုတ်သရဇ္ဈာယ်လာခဲ့တာ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်လာ
ကောင်းလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်နေရင်းနဲ့ တော်ပြီ။

ငါ့ရပ်တော့မယ်။ ဒီလောက် လေးနှစ်ကြာအောင် အားထုတ် လာခဲ့တာ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အနေ ဆင်းရဲတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ကံကောင်းလို့ ကျားစာ မဖြစ်သေးတာ။ မန္တလေးပြန်ပြီးတော့ သံဃာတွေကို စာချ နေတာပဲ ကောင်းတော့တယ်ဆိုပြီး အခုည တစ်ညအိပ်ပြီး ရင် မနက်ဖြန် မဟာမြိုင်က ထွက်တော့မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး”

“သစ်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ သင်္ကန်းခြံ ပြီး အိပ်စက်တော့တယ်။ မှေးခနဲ အိပ်အပျော် အိပ်မက် တစ်ခု ထင်ထင်ရှားရှား မြင်မက်တော့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့အိပ်စက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကိုစောင့်နေတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်က ငါ့ကိုလာပြီး ပြောပြနေတာက ကိုယ်တော်က ဝိရိယလည်း ကောင်းတယ်၊ အပင်ပန်းလည်းခံနိုင်တယ်။ ဇွဲလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံးကြာအောင် အားထုတ်လည်း ဘာမှ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာတစ် ခုမှ အောင်မြင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောဆိုလျှောက်ထားနေတော့တယ်။ ပြီးတော့ ရုက္ခစိုးနတ် က ဆက်ပြီး ငါ့ကိုလျှောက်ထားသေးတယ်။ ကိုယ်တော်က သမ္မုဒ္ဒေတို့ သရဏဂုံတို့ကို အားသာအားထုတ်နေတာ၊ စုမှ မစုဆောင်းတတ်တာ၊ သိမ်းမှ မသိမ်းတတ်တာ။ ဘယ် ပေါက်မြောက်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီအတိုင်းသာကျင့်နေ၊ ကိုယ်တော်ပျံလွန်တော်မူ တာတောင် ဘာတစ်ခုမှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အောင် မြင်ချင်ရင် ကိုယ်တော်ကို နည်းတစ်ခုပေးရဦးမယ်”

မည်သည့်အကျင့်ကို ကျင့်ကျင့်

“ဂုဏ်တော်ပဲ ကျင့်ကျင့်၊ သရဏဂုံကိုပဲ ကျင့်ကျင့်၊ ပရိတ်ပဲ ရွတ်ရွတ် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ရွတ်၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် နှင့်ချုပ်၍ မိမိအကျင့်တွေကို စုစည်း၍ စုဆောင်း၍ မိမိ၏ ခန္ဓာငါးပါးမှာ သိမ်းဆည်းထားတတ်ပါစေ။ လိုရာဆုတောင်း လျှင်လည်း ပြုထားသည့် သစ္စာအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း သစ္စာပြု၍ ဆုတောင်းတတ်ပါစေ။ ဒီလိုသာ ကိုယ်တော် အားထုတ်သွားလျှင် မကြာခင်မှာပဲ သိဒ္ဓိမှန်သမျှ တန်ခိုးမှန် သမျှ ပညာစခန်းပါ ကိုယ်တော်အောင်မြင်ပြီးစီးပါလိမ့်မယ်”

“မန္တလေးကို ပြန်မကြပါနှင့်ဦး။ အခု တပည့်တော်

လျှောက်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်တော်အားထုတ်ကြည့်ပါဦး” လို့ ရုက္ခစိုးနတ်က အိပ်မက်ထဲမှာ လျှောက်ထားပြီး ပျောက် ကွယ်သွားပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်လည်း မဟာမြိုင် တောကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် သုံးနှစ်ဆက်တိုက် အားထုတ် လိုက်တာ ဆရာတော်လည်း လောကီပညာစခန်းများ၊ ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်တန်ခိုးများ အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့လေတော့သည်။ ထို့ အပြင် သိဒ္ဓိပညာ၊ မဟိဒ္ဓိပညာများ ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုး နတ်များ ၏ ပညာများ၊ အသိအမြင်ပညာများ အောင်မြင် ပြီးစီးလာ ရတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ညဘက် အမျှအတန်း ပေးဝေလျှင် မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘဲနှင့် တစ်တောလုံး သာဓုခေါ်သံများ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ကြားလာရတော့တယ်။ ဆမ်းခံကြွရင်လည်း လူသူပရိသတ် မရှိဘဲ သပိတ်ထဲသို့ သစ်သီးတွေ အလိုလိုရောက်ရှိလာ တယ်။

ရုက္ခစိုးနတ်များက သစ်သီးဆွမ်းများ ဆက်ကပ် ကြောင်း သိလာရတော့တယ်။ ညဘက်များ ညဘက်အမျှ ပေးဝေရင် သာဓုခေါ်သံတွေနဲ့အတူ တစ်တောလုံး၊ တစ် တောင်လုံးမှာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် “ဓမ္မသိဒ္ဓိပါရဂူ လေးကျွန်းပိုင်ဆရာတော်လို့ ယနေ့မှစ၍ ဘွဲ့အမည်တွင်ပါ စေလို့ အော်ဟစ်ကောင်းချီးပေးသံတွေလည်း ကြားခဲ့ရတော့ သည်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်အကျင့်လမ်းဟာ အောင်မြင်ပြီးလာတော့တယ်” လို့ ဓမ္မသိဒ္ဓိပါရဂူ လေးကျွန်း ပိုင်ဆရာတော်ကြီးက ပြည်ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လဆရာတော်ကြီးကို ဘဇ္ဇဗိဇ္ဇာ ခုနစ်မှာ မိန့်ကြားရှင်းလင်းခဲ့ကြောင်း အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ဂုဏ်တော်၊ သရဏဂုံ၊ သမ္မုဒ္ဒေ ဘာပကျင့်ကျင့် ကျင့်စဉ်တိုင်းမှာ သစ္စာ ပါရမယ်။ သစ္စာဖြင့်သာ ကျင့်စဉ်စွမ်းအားကို ချုပ်ဆိုစုစည်း အားကြီးစေနိုင်တယ်လို့ လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ကိုးကား -

၂၀၀၅ ဇွန်လထုတ် ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပညာအကျင့်လမ်း။

ဟိန်းထက်ချာန်

ဖူးထားစေချင် အခွင့်များ သာစဉ်

ငယ်တင်သိန်းငယ်စ

ကျန်းမာနေတုန်း၊ အခွင့်အလမ်းများ သာနေတုန်း၊ အားလပ်ခွင့်များ ရနေတုန်း ကြုံကြိုက်ကာ အဖော်အသင်းများ အနီးများ၌ ရှိနေတုန်း၊ ငွေကြေးရှိနေတုန်း၊ အရွယ်ရှိနေတုန်း၊ မိသားစုတို့အပေါင်းက အကူအညီပေးပေးနေတုန်း၊ ခေါင်းလမ်းပြများ ရှိနေတုန်း၊ စိတ်သွားကိုယ်ပါ လှုပ်ရှားနိုင်တုန်း၊ ခေါ်သူပေးပို့သူများနှင့် သွားဖော်များရှိနေကြုံနေတုန်း၊ အဆင်ပြေသင့်လျော် အခြေအနေပေးရာ အနီးအဝေး ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ မဟာဂို ဘုရားစေတီပုထိုး ရုပ်ပွားတော်တို့နှင့် သာသနာ့နယ်မြေ နေရာဌာနမှန်များဆီသို့ တတ်စွမ်းနိုင်သရွေ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်လျက် သွားရောက်ဖူးမြော်၊ ဒါနကုသိုလ်များ ပြုသင့်ကြပါသည်။ တင်ပြပါ အဆိုပြုချက်နှင့် အချက်အလက်များကို သတိမမူ၊ အလေးမထား၊ မဝင်စား၊ အာရုံမပြု၊ မသွားမိ၊ မသိရှိမှုတို့နှင့် ကိုယ်ရေးကိစ္စတို့ကြောင့် အခြေအနေများ ပေးပါ၊ ကြုံကြိုက်ပါလျက်၊ ရှိပါလျက်နှင့် ဘုရားမဖူးဖြစ်၊ မသွားမရောက်ဖြစ်သူတို့ အချို့ရှိပါသည်။ တွေ့ကြုံကြားသိရဖူးသည် အဖြစ်သနစ် စိတ်ထိခိုက်ရာအကြောင်းခြင်းရာအချို့ကို တင်ပြပါမည်။

ပထမဖြစ်ရပ်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလျက် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် သားသမီးဆွေမျိုး တပည့်အခြွေအရံတို့ အထူးပြည့်ပုံ၊ ယာဉ်ကားများ ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သူသည် သူနေထိုင်ရာ မြို့နယ်အတွင်းရှိရာ ဘုရား ပုထိုးစေတီ ရုပ်ပွားတော်တို့နှင့် ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပများရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်မြတ်များဆီသို့ အများသူငါတို့က အကြံပေးခေါ်ငင်ကြလျက်နှင့် သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင်ခြင်းများ မရှိခဲ့ခြေ၊ အခြေ

အနေပေး၊ အဆင်ပြေလျက် သွားရောက်၍ ဖူးမြော်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ တစ်ချိန်အရွယ်လွန်အရွယ်ရ အိုမင်းရကာ ရောဂါဝေဒနာဆိုကြီးနှင့် သေလုဆဲဆဲ အခြေအနေဆိုးကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီး ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသလျက် နောက်ဆုံးအချိန်သို့ သေခါနီးသို့ ရောက်ရှိချိန်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရား၊ စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်များကို သွားရောက်ဖူးမြော်ပါလိုကြောင်းကို အိမ်ကို အပြင်းအထန်မျှ တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။ မိသားစုတို့က သူ၏ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား၊ စေတီရုပ်ပွားတော်မြတ်များ ပုံတော်တို့ကို အမြန်ထားရှိ ပူဇော်စီစဉ်ပေးခဲ့ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းထက်ရှိ ဘုရားစေတီရုပ်ပွားတော်မြတ်များကို ထက်သန်၊ စူးနစ်၊ ပြင်းပြလှစွာ ရှိခိုး၊ ဝတ်ချပူဇော်၊ ကန်တော့ပြီး နောက်တစ်နေ့ မကြာမီ ရက်ပိုင်းမှာတင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာလေသည်။ သူ့အနေနှင့် ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဘုရားဖူးသွားနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ရရှာ။

ဒုတိယဖြစ်ရပ်မှာ ငွေကြေး လုပ်ငန်း ဥစ္စာပစ္စည်းတို့နှင့် အိမ်ထောင်ဖက်၊ သားသမီးဆွေမျိုး တပည့်အခြွေအရံတို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏ အိမ်ထောင်ဖက်၊ သားသမီးဆွေမျိုး တပည့်အခြွေအရံတို့နှင့် လမ်းသူလမ်းသား၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟဖြစ်သူ အများသူငါတို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ဖွဲ့ချင်း၊ အများအုပ်စုဆိုသလိုမျိုးတို့၊ ပြည်တွင်းပြည်ပများရှိ ဘုရားပုထိုး၊ စေတီများသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြရာ၌ လိုက်ပါခဲ့ရာ ပုထိုးစေတီများသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြရာ၌ လိုက်ပါသွားခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့

နေအိမ်၌ တစ်ဦးတည်းအနေနှင့် ကျန်ရှိခဲ့လေသည်။ နေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက စိတ်အခန့်မသင့်ပါက သွားဖူးသူများကိုပင် ဝေဖန်ခဲ့၊ ပြစ်တင်ခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူလည်း တစ်ချိန်တစ်နေ့၌ သက္ကဋ္ဌ၊ အာစိဏ္ဏကံ၊ နုဿတိ၊ ဘာဝနာသဒ္ဓါ၊ ညွတ်ကျိန်စိတ်မွန်စိတ်မြတ်ထူးများ ဖော်ပေါ်ခံစား နိုးကြား နိုးထမိကာ တန်ခိုးကြီးဘုရား စေတီမြတ်များဆီသို့ အမြန်အဆန်သွားဖူးရန်အတွက် အထူးစိုင်းပြင်း အားထုတ်၍ ကြိုးပမ်းစီစဉ်ခဲ့၊ ပြင်ဆင်ခဲ့ရာလေသည်။ ထိုသို့ စိုင်းပြင်းစီစဉ်ကာ ဘုရားဖူးထွက်မည့်အချိန် ထိုနေ့ထိုရက် အခါကာလ၌ပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူသည် အရေးပေါ်ဝေဒနာ ထဖြစ်၍ ဝမ်းလျှောလေမြတ်ရောဂါ ကြုံတွေ့ရကာ စီစဉ်ထားသော ထိုနေ့က ဘုရားဖူးခရီးကို လိုက်ပါနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့တော့ချေ။ နေအိမ်ရှိ အိပ်ရာခုတင်ထက်၌ လဲလျောင်းလျက်သာ ကျန်ရှိခဲ့ရာလေသည်။

ထိုနေ့၌ တစ်ဦးတည်း ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ နောင်အခါများတွင်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရားဖူးခရီး မထွက်ဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ တတိယဖြစ်ရပ်မှာ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် သားသမီးတစ်စု အပေါင်းအပါတို့က ဘာသာရေး လိုက်စား အားထုတ်၊ ဝင်စားလွန်းကြသလို မကြာခဏ အခြေအနေပေးတိုင်းပင် နေအိမ်ရပ်ရွာအနီးနားတစ်ဝိုက်ရှိနှင့် ပြည်တွင်းမှ အနီးအဝေးတစ်ကြောရှိ ဘုရားစေတီရပ်ပွားတော်မြတ်များဆီသို့ ထက်သန်ညွတ်ကျိန်စွာနှင့် ကြိုးပမ်း၍ ဘုရားဖူးထွက်လေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထိုမိသားစုထဲမှ ထိုအကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်သူသည် ယင်းအတူနေ မိသားစုဖြစ်သူတို့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်များသို့ လိုက်ပါဖူးမြော်ခဲ့ခြင်း မရှိသလို ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တိုင်း၌ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြမည်သူ၏ အိမ်သူအိမ်သားမိသားစုများကိုပင် အထူးတလည် မျှပင် ဝေဖန်ပြစ်တင် ဆူပူပြည်တွန်လေ့ပင် ရှိခဲ့လေသည်။ တစ်ချိန်၌ ထိုအကြီးအကဲဖြစ်သူ မိသားစုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် အရွတ်၊ အကြော၊ အာရုံကြောဝေဒနာဆိုကြီး ခံစားပေါ်ပေါက်ရကာ နေအိမ်မှ ပြင်ပဆီသို့ ထွက်ခွာလျှောက်လှမ်းရန်ကိုပင် ခန္ဓာအောက်ပိုင်း အထူးသဖြင့် ခြေထောက်များ မစွမ်းသန်တော့သည့်အချိန်မျိုးကျမှ ပြည်တွင်းရှိ ဘုရားစေတီ

ပုထိုး ရုပ်ပွားတော်မြတ်များဆီသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်လိုက်ပါလိုသော စိတ်ဆန္ဒအာရုံတို့ ပေါ်ပေါက်ခံစား လေသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် အသွား၊ အစာသဖြင့် ခြေထောက်များ အောက်ပိုင်းမသန်စွမ်းတော့မိသားစုနှင့်ရော ပြင်ပစိတ်ဆွေသင်္ဂဟအများစုတို့နှင့်ပင် ခရီးစဉ်ကိုပင် လိုက်ပါနိုင်ခြင်းနှင့် သွားရောက်ဖူးမြော်မိ မရှိတော့ချေ။ ကျန်းမာစဉ်တုန်းက သူ့အနေနှင့် ဘုရားဖူး မထွက်ခဲ့မှုတို့နှင့် ဝေဖန်ငြူစုခဲ့မှုတို့ကို သံဝေပင်သည်။ တရားသဘော၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘော သဘာဝဓမ္မတာ လောကီကြောင်ဖြစ်စဉ်သဘောနှင့် ဆွေးသား၊ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ ဖြစ်တည်ခြင်း မင သဘောတရားကို လူသားပုဂ္ဂိုလ်တို့အနေနှင့် အိမ်များ၊ သက်ပိုင်းရွယ်စဉ်များ၊ ကိုယ်ရေးနှင့် မိသားစုအခြေများ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းဆိုးအခြေအနေများ၊ ဇနီးအခြေအနေများ၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ခြေလက် ယထာဘဝပေးနှင့် အခြေအနေများ၌ အကောင်းနှင့်အဆိုး အလောကခံတရားများကို ကြုံတွေ့တတ်ကြရပါ၍ အထက်တင်ပြုပါ ပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့သို့ မဖြစ်၊ မကြုံကြရလေအရွယ်ရှိစဉ်၊ နေကောင်းစဉ်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းစဉ်ကောင်းစဉ်၊ အခြေအနေပေးစဉ်၊ အဖော်မွန်ရှိစဉ်၊ အာရစဉ်၊ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက် အခွင့်သာလမ်းပန်းသဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါက အနီးအဝေးဆိုသလို ဘုရားဖူးခရီးများကား ဖူးမြော်ကုသိုလ်ဒါနပြုကြပါမည့်အကြောင်းများ ဖူးမြော်တစ်လှမ်း၊ ကုသိုလ်ထူးတစ်သန်းဟူသော နက်ရှိုင်း မြင့်မားလှသော ဩဝါဒစရိယမွန်တို့ နာယူရည်သန် ပန်ဆင်လျက် နှစ်ပြာအကျိုးမျှော်၍ နှင့် လေးမြတ်စွာ တင်ပြအကြံပြုအပ်ပါသည်။

မော်တင်သိန်

မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး

မင်းသိင်္ခီ

...နှင့် ကိုကြာရွက်
 တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်
 ...အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသူ၏
 ... "ကြာရွက်" ဟူ၍ ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသား
 ... ၎င်းအား "ဂရုဗ္ဗာကြာရွက်" ဟု နောက်ပြောင်၍
 ...ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအတိုင်းပင် နှုတ်ကျိုး၍ နေ
 ... ၎င်းကိုကြာရွက် ရောက်လာချိန်၌ ကျွန်ုပ် စာရေး
 ... ချိန်နှင့် ကြံကြိုက်သွားလေ၏။
 "ဘာတွေများ ရေးနေတာလဲ မောင်အောင်ထွန်းရဲ့"
 "မှ မေးလိုက်ရာ...
 "ဘာစာတမ်းစာအုပ် ရေးနေတာပါ ကိုကြာရွက်
 ... ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။
 "ဘယ်လဲ၊ ဘယ်ရက်မှာ မွေးရင် ဘယ်ရာသီဖွားဖြစ်
 ... အိတ်ချိန်မှာ ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်မျိုး ရှိတယ်ဆို

တာမျိုးလား။ အဲဒါမျိုးရေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေတော့
 ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိတယ်"
 ဟု ကြာရွက်က ပြောလေ၏။
 "အဲဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဥစ္စာက လူ
 တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာနေသားဆိုတာသိမယ်။
 သူဟာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိနေပြီဆိုတာ သိမယ်ဆိုရင်
 အသားကလေး လှန်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီအသက်ပိုင်းမှာ သူ
 ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရေးထားတဲ့ ခပ်လွယ်လွယ်လေး
 ဟော စာတမ်းစာအုပ်မျိုးပါ"
 ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကြာရွက်က...
 "နီးငွတ်"
 ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...
 "ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိုကြာရွက်ရယ်"
 ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...
 "ဗေဒင်ဆိုတာ ပညာရပ်တစ်ခုပဲ။ မောင်ရင် အခု

ပြောသလို လွယ်လွယ်ရေးရေးတော့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး။ ကျမ်းလိုပဲ ရေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဗေဒင်ပညာရှင်တွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့ စာအုပ်မဟုတ်ဘူး။ အရပ်သားဖတ်ဖို့ရေးတာ။ ကျမ်းလိုရေးလို မဖြစ်ဘူး။ ကျမ်းလိုရေးရင် သူတို့ဖတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဗေဒင်စာလုံးတွေလည်း မပါအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပြီး ရေးထားတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းကိုကြာရွက်က “နေဦး...နေဦး...ကိုယ်ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ရေးပြီးသား စာများကို လှန်လှောဖတ်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ဖတ်ရှုပြီးနောက် ၎င်းက...

“နီးဝွတ်”

ဟု ပြောပြန်၏။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိုကြာရွက်ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ...

“ဒီလို မောင်အောင်ထွန်းရဲ့ မောင်ချင်က ခုနှစ်ရက် သားသမီးအားလုံးအတွက် တစ်နှစ်သားကနေ အသက် ၁၀၀ နှစ်အထိ ဘယ်အသက်ပိုင်းမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဟောထားတဲ့ ဟောစာတမ်းတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နမူနာတစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ တနင်္ဂနွေသားသမီးအတွက် ရေးထားတဲ့ ဟောစာတမ်းတစ်ခုမှာ”

- ၁ နှစ်၊ ၉ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်၊ ၂၅ နှစ်
- ၃၃ နှစ်၊ ၄၁ နှစ်၊ ၄၉ နှစ်၊ ၅၇ နှစ်
- ၆၅ နှစ်၊ ၇၃ နှစ်၊ ၈၁ နှစ်၊ ၈၉ နှစ်
- ၉၇ နှစ်၊ ၁၀၅ နှစ်

ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ တနင်္ဂနွေသားသမီးတွေဟာ ဒီအသက်ပိုင်းမှာ လုပ်ငန်းတိုးတက်တာမျိုး၊ ရာထူးတိုးတက်တာမျိုး ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်လို့ ဟောထားတဲ့ ဟောချက်မျိုး တွေရတယ်။ မောင်ရင် တစ်ခုစဉ်စားကြည့်လေ။ မောင်ရင် ဖော်ပြထားတဲ့ အသက်ပိုင်းဟာ တစ်နှစ်သားရှိတဲ့ ကလေးလည်းပါတယ်။ ၁၀၅ နှစ်ရှိတဲ့ အလွန်အိုမင်းနေတဲ့ အဘိုးအိုကြီးလည်းပါတယ်။ အဲဒီ တစ်နှစ်သား ကလေးငယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုပ်ငန်းတိုးတက်မှာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ရာထူးတိုးမှာလဲ။ ၁၀၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးအိုကြီးကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရာထူးတိုးတက်မှာလဲ စဉ်းလည်းစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုကြာရွက်၊ တစ်နှစ်သားကနေ ၁၀၀ နှစ်အထိ ဟောစာတမ်းထုပ်ရတာဆိုတော့ ဂဏန်းပြည့်အောင် အဲဒီလိုရေးမှ ဖတ်တဲ့လူ မျက်စိရှင်းမယ်။ မလိုအပ်တဲ့ အသက်အရွယ်ပိုင်း ဂဏန်းတွေကို ဖတ်လိုက်ရင် ဖတ်တဲ့လူ မျက်စိကြောင်တတ်တယ်။ ကိန်းပြည့်ဂဏန်းပြည့်အောင် ရေးပြထားရတာ။ တစ်နှစ်သားလေးဟာ လုပ်ငန်းတိုးတက်စရာ မရှိဘူး။ ရာထူးတိုးတက်စရာမရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမှ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းသိတယ်။ အဲဒီလို အသက် ၁၀၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးမှာ ရာထူးတက်စရာ ဘယ်ရှိမလဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြည့်အောင်တော့ ထည့်ထားရတယ်။ ဖတ်တဲ့လူက မလိုအပ်တာတွေကို သူ့ဟာသူ ကျော်ဖတ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်စာကိုဖတ်တဲ့ ပရိသတ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က တစ်ဦးအထာကို တစ်ဦး သိနေကြပြီဗျ။ အသေးစိတ် လိုက်ပြီး ရှင်းပြဖို့မလိုပါဘူး။ နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး ပြောချင်တာက ဒီမှာ ဂရုမ္မာ ကိုကြာရွက် ကျွန်တော့်စာကိုဖတ်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလောက် တုံးတဲ့ညှဲတဲ့လူ မပါဘူးဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်၍ဖြေလိုက်ရာ ကိုကြာရွက်က...

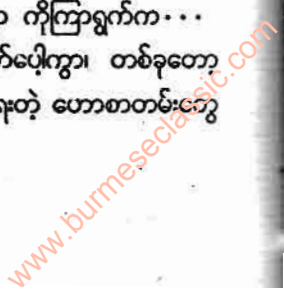
“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အိုကေပေါ့ကွာ။ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ မောင်ရင်ရဲ့ ဟောစာတမ်းထဲမှာ ညှဲတယ်လို့ ဟောထားရင်တော့ အဲဒီအညှဲ ကျေပျောက်ဖို့အတွက် ယတြာတော့ ဖော်ပြရမယ်နော်”

ဟု ဆရာလုပ်သောလေသံဖြင့် ပြောပြန်လေ၏။

“ပါပါတယ်ဗျာ။ သူ့အသက်ပိုင်းနဲ့သူ ယတြာတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးထားပါတယ်။ ရိုးရိုးယတြာရော ဂန္ဓီရယတြာ ရောရေးထားပါတယ်။ ဆုံးအောင်လည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုကြာရွက်က...

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘဲဒီးဝွတ်ပေါ့ကွာ။ တစ်ခုတော့ သိချင်သေးတယ်။ အခု မောင်ရင်ရေးတဲ့ ဟောစာတမ်းတွေ

ဟာ ဗေဒင်ပညာဆိုတာကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ ဗေဒင် ပညာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာကလား။ အရှေ့တိုင်းစနစ် လား။ အနောက်တိုင်းစနစ်လား။ တဲရော့ဆိုတာမျိုးနဲ့ ဟော တာလား။ ဗေဒင်ပညာ ဘယ်အမျိုးအစားနဲ့ ဟောထားတာ လဲဆိုတာတော့ ပြောနိုင်ရင် ပြောပေးစမ်းပါ။

ဟု နိုက်နိုက်ချွတ်ချွတ် မေးလေ၏။

“ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ မေးသင့်ပါတယ်။ သုံး တန်းပေါ်နိမ်ပညာနဲ့ ဟောထားတာပါ။ ဂရုမ္မာကိုကြာရွက်ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်လျှင် ကိုကြာရွက်ကြီးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေ၏။

“မောင်ရင်ကို ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်သိပ်ပြီး သဘော ကျတယ်။ မောင်ရင်ဟာ ဘာကိုပဲပြောပြော လွယ်လွယ်ကူကူ ပဲပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ စာအုပ်ထွက်ရင်တော့ ကိုယ့် ကိုလည်း တစ်အုပ်ပေးပါနော်။ ဒီစာအုပ်မျိုးက အသက်ဘယ် လောက်ပဲရောက်နေနေ အဲဒီအသက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ဘာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း သိရတယ်။ ယတြာချေဖို့လည်း ပါတယ် ဆိုတော့ အလကားရမယ်ဆိုရင် တစ်အုပ်လောက်တော့ ဆောင်ထားချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“နီးဝှတ် အလကားမရဘူး ဝယ်ပြီးဖတ်မှ ဘဲဒီးဝှတ် မှာ ဂရုမ္မာကြာရွက်ရေ”

ဟု အော်၍ပြောလိုက်ရလေတော့သတည်း။

* * *

ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မယ်နှစ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မှော်ဘီမြို့အစွန် မရမ်းတလင်းတောစပ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ အယူတော်မင်္ဂလာခြံသို့ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မိတ် ဆက်စကားပြော၏။

“ကျွန်မနာမည်က မမြညိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အရင်က ကုမ္မဏီတစ်ခုမှာ လုပ်ဖူးပါတယ်။ အခု အလုပ်ကထွက်လိုက် ပြီ။ ညီ အခုလာတာကတော့ ဆရာ့ဆီမှာ ဗေဒင်ပညာသင် ချင်လို့ပါ။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်မက မိခင်အိုကြီးနဲ့ နေရတာ

ဆိုတော့ ဆရာ့သင်တန်းကို မတက်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ညအိပ်ညနေ သွားလို့မဖြစ်လို့ပါဘဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြညိုအား လက် ဖက်ရည်ချိုဖြင့် တိုက်ကျွေးညှော်ခဲ့ရလေ၏။ မမြညိုကလည်း ကျွန်ုပ် ၏ လက်ဖက်ရည်အရသာကို ချီးမွမ်း၏။ ထိုအချိန် မှာပင် နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။ ထိုသူမှာ လူ စိမ်းမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အသက် ၆၀ ကျော် အဘိုးကြီးဖြစ်၍နေပေပြီ။ သူ့အမည်မှာ ကိုကြာရွက်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူရာတွင် လက်တာကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသူများက သူ့အား ဂရုမ္မာကြာရွက်ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခေါ်ဆိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုမြင်လျှင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ၎င်းအား

“ဂရုမ္မာကြာရွက်ကြီးပါလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား...

“မင်းအရွယ်ကလည်း အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဗေဒင် ဆရာ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်နေပြီ။ အခုထက်ထိ ကျောင်း တုန်းကအကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။

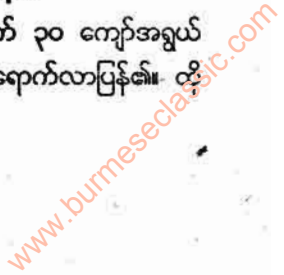
“ချစ်လို့ပါ ကြာရွက်ရာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ လာရင်း ကိစ္စပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ငါ ပင်စင်ယူတာ သုံးနှစ်ရှိပြီကွာ။ ပြီးတော့ ငါက အိမ်ထောင်မရှိလေတော့ တစ်ယောက်တည်းလေကွာ။ အချိန်တွေပိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဆီမှာ ပညာသင်မလို ကွာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းဆီမှာ သင်တန်းမတက်နိုင်ဘူး။ အိမ်မှာက လူမရှိဘူးလေကွာ။ နေ့ဘက်ပဲ လာနိုင်မယ်”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂရုမ္မာကြာရွက်အား လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ ညှော်ခဲ့ရပြန်၏။ ထိုသို့ ညှော်ခံရင်း မမြညိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရ၏။ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည် အချိန်မှစ၍ လူပျိုသိုးကြီး ဂရုမ္မာကြာရွက်သည် မမြညိုအား စကားတွေ တရစပ် ပြောနေလေတော့၏။

များမကြာမီ အချိန်၌ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာပြန်၏။ ထို

မိန်းကလေးကလည်း ကျွန်ုပ်အား...

“အဘရေ သမီးနာမည်က လှပုလဲဖြူလို ခေါ်ပါတယ်။ အဘအိက ဗေဒင်ပညာ သင်ချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘရဲ့သင် တန်းတော့ မတက်နိုင်ဘူး။ သမီးတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက် တည်း နေကြတာ။ အစ်မကြီးက ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေနေတာ ဒါကြောင့် နေ့ဘက်တော့ လာပြီးသင်နိုင်ပါတယ်”

ထို့နောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးအား ငါးကြင်းဆီပြန်၊ ပဲကြီး ဟင်း၊ မန်ကျည်းရွက်သုပ်၊ ငါးပိဖျော်ရည်၊ တညင်းသီး ဆား ရည်စိမ်တို့ဖြင့် နံနက်စာ ကျွေးရလေ၏။ ၎င်းတို့ သုံးဦးလည်း မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ မပြည့်မှာ မန်ကျည်း ရွက်သုပ်နှင့် ပဲကြီးဟင်းကို လွန်စွာသဘောကျနေ၏။ ပုလဲဖြူ မှာမူ ငါးကြင်းဆီပြန်ဟင်းကို ထမင်းနှင့် နယ်ဖတ်၍ စားလေ ၏။ ဂရုမ္မာကြာရွက်မှာမူ ထမင်းကို ငါးပိရည်နှင့် နယ်ကာ တညင်းသီးကို တဝှပ်ဝှပ်ကိုက်၍ တို့ရင်း စကားတွေ ဖောင် လောက်အောင် ပြောနေ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသား ထမင်းစားပြီး သောအခါ၌ ရေနှေးကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်ခဲကို မြှင့်၎င်း ဂရုမ္မာ ကြာရွက်က -

“ဒီမှာ ဖိုးအောင်ထွန်းရဲ့ ကိုယ်တို့သင်တဲ့အခါမှာ အဟောကို အတွက်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ၎င်း၏စကားကို မပြည့်ရော ပုလဲ ဖြူကပါ ထောက်ခံကြလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ နေ့သားအလိုက် အသက်ဘယ် လောက်မှာ ဘာဟောရမယ်ဆိုတာ မှတ်စုထုတ်ထားတာ ရှိတယ်။ တွက်နည်းကို လုံးဝမပါဘူး။ ဥပမာဆိုပါတော့ တနင်္ဂနွေသားဆိုရင် တစ်နှစ်သားကနေ ၁၀၈ နှစ်သားအထိ ကြည့် လို့ရအောင် ရေးထားတဲ့ မှတ်စုပဲ။ တနင်္လာသားလည်း ဒီလိုပဲ။

ခုနှစ်ရက်သားသမီးအားလုံး တစ်နှစ်သားကနေ ၁၀၈ နှစ်အထိ ကြည့်လို့ရအောင် ရေးထားတဲ့ မှတ်စုဖြစ်တယ်။ ဟင်္ဂါ ခု ပြောစရာရှိတာက ကိန်းပြည့်အောင် ၁ ကနေ ၁၈ နှစ်အထိ ကလေးတွေအတွက် ဒီဟောစာတမ်းဟာ အကျုံးမဝင်ဘူး ဆိုတာ သိရမယ်။ ဒီဟောစာတမ်းက ရှစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ဟောစာတမ်းကို ကျွန်က “သက်ရောက် ရှစ်ပုံ ဟောမကုန်” လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ သက်ရောက်ရှစ်ပုံကို သင်ပေး သွားမယ်။ ရှစ်ရက်ပြည့်ရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘယ်နေ့သား မဆို ဘယ်အသက်အရွယ်မဆို ဟောလို့ရပြီ။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ဟောလို့တော့ရပြီ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မေးတဲ့ လူက သိချင်လို့ မေးခွန်းမေးရင်တော့ ဖြေနိုင်ကြမှာ မဟုတ် သေးဘူး။ အဲဒါက သတ်သတ်ထပ်ပြီး သင်ရဦးမှာ သဘော ပေါက်ပြီလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ လှပုလဲဖြူက -
“ရှစ်ရက်တည်းသင်တာ ဒီလောက်ဟောတတ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ မေးခွန်းတွေ ဖြေတတ်အောင်လည်း ထပ်ပြီး သင်ပါဦး။”

ဟု ပြောလေ၏။ မပြည့်နှင့် ဂရုမ္မာကြာရွက်တို့က လည်း လှပုလဲဖြူ၏ စကားကို ထောက်ခံကြလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အနီးရှိ သင်ပုန်းပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြေဖြူခဲနှင့် ရေးချလိုက်လေတော့၏။

ဒီနှစ်မှာ ဒီလိုဖြစ်မယ်

ထိုသူတို့သည် ဤအသက်အပိုင်းများ၌ အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်များအတိုင်း ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ခုနှစ်ရက်သားသမီးများ ဒီလိုဖြစ်မယ် ဒီနှစ်များ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအသက်

၁	၉	၁၇	၂၅	၃၃	၄၁	၄၉
၅၇	၆၅	၇၃	၈၁	၈၉	၉၇	၁၀၅

တနင်္လာသားသမီးများအသက်

၈	၁၆	၂၄	၃၂	၄၀	၄၈	၅၆
၆၄	၇၂	၈၀	၈၈	၉၆	၁၀၄	

အင်္ဂါသားသမီးများအသက်

၇	၁၅	၂၃	၃၁	၃၉	၄၇	၅၅
၆၃	၇၁	၇၉	၈၇	၉၅	၁၀၃	

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအသက်

၆	၁၄	၂၂	၃၀	၃၈	၄၆	၅၄
၆၂	၇၀	၇၈	၈၆	၉၄	၁၀၂	

ကြာသပတေးသားသမီးများအသက်

၄	၁၂	၂၀	၂၈	၃၆	၄၄	၅၂
၆၀	၆၈	၇၆	၈၄	၉၂	၁၀၀	၁၀၈

သောကြာသားသမီးများအသက်

၂	၁၀	၁၈	၂၆	၃၄	၄၂	၅၀
၅၈	၆၆	၇၄	၈၂	၉၀	၉၈	၁၀၆

နေ့သားသမီးများအသက်

၅	၁၃	၂၁	၂၉	၃၇	၄၅	၅၃
၆၁	၆၉	၇၇	၈၅	၉၃	၁၀၁	

မိတ်ဆွေဟာ ဒီနှစ်ထဲမှာ အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် မရှိသေးရင် ရတတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်တာမျိုး၊ ရာထူးတိုးတက်တာမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်ပါလိမ့်မယ်။ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ သင်ဟာ သင့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တန်ခိုးဩဇာတွေ မြင့်တက်လာမယ်။ ကောင်းတဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေ ကျော်ကြားလာမယ်။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းမှာ နေရာကောင်းတွေ ရတတ်ပါ တယ်။

ဘုရားဖူးထွက်တာမျိုး၊ အလှူအတန်းကိစ္စအတွက် ခရီးထွက်တာမျိုး ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ရပ်ဝေးခရီးတွေ သွားရတာမျိုးလည်း ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ သင်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ သတိထားပြီး သိမ်းဆည်းပါ။ ဒီနှစ်မှာ သူ့ခိုးခိုးခံရတတ်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင် ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်မှာ အတိုက်အခံတော့ရှိမယ်။ မိမိအထက်လူကြီးက မိမိအပေါ်မှာ အထင်လွှဲတတ်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုကံကောင်းတဲ့နှစ်မျိုးမှာ သူများလာအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဟောင်းတွေ၊ အဖိုးမတန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို လက်မခံဘူး။ လက်ခံလိုက်ရင် လာဘ်ပိတ်သွားတတ်တယ်။ ရှင်သီဝလီပုံတော်တွေ၊ ဓာတ်တော်တွေ အိမ်ကိုကြွလာတတ်တယ်။ မစတတ်ပါတယ်။ တစ်ခု သတိထားရမှာကတော့ မုဆိုးမညေ့သည် ညအိပ်လက်ခံမိရင် မမျှော်လင့်ဘဲ အမှုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေက အထင်လွှဲပြီး မုန်းသွားတတ်တယ်။ မျက်နှာမှာ အဖုအပိမ့်အနာလေးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဘာဆေးနဲ့မှ မလိမ်းပါနဲ့။ ဆေးလိမ်းရင် ပွားလာလိမ့်မယ်။ အပူလောင်တတ်တယ်။ ရေမွှေးအပူတို့၊ ဇီးအပူတို့၊ လျှပ်စစ်တို့ကိုကိုင်ရင် သတိထားပါ။ ခြေ ထောက် မြက်တတ်နာတတ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲ နေထိုင်မကောင်း အကြီးအကျယ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကားရှိရင်တော့ ရပ်တဲ့အခါ သတိထားပါ။ သူများကားက ပွတ်တိုက်သွားခြင်း၊ ချိတ်သွားခြင်း ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ငွေကတော့ ဒလဟော ဝင်နေလိမ့်မယ်။ ထွက်တာကလည်း အရမ်းထွက်နေလိမ့်မယ်။ တစ်ခု သတိထားရမှာက

အိမ်ကို ဆရာအတုအယောင်တွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ စက်တွေဘာတွေ ဝယ်မယ်ဆိုရင်လည်း သတိထားပါ။ ကြည့်တုန်းက အကောင်းပဲ။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်မှ အပျက်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ နားလည်တဲ့လူကိုပြုပြီးဝယ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

မိတ်ဆွေတွေဆီကနေပြီး အလွန်လှပတဲ့ပန်းကလေး စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးတစ်အိုး လက်ဆောင်ရခဲ့ရင်ဖြစ်စေ မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ် လက်ဆောင်ရခဲ့ရင်ဖြစ်စေ သင်ဟာ မုချရပ်ဝေးခရီး သွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီခရီးဟာ မုချအကျိုးရှိလိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်ဟာ သင့်အဖို့ ကံကောင်းတဲ့နှစ်လို့ ယူဆပါ။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မုချဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေးချင်တာထတော့ မကြာမကြာ သက်သတ်လွတ်စားပါ။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း သင်ပုန်းပေါ်တွင်ချေ၍ ဂရုမ္မာကြာရွက်တို့အား သင်ပြပေးရလေ၏။ အလွတ်ရစေရန်အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုခိုင်းလေ၏။ ၎င်းတို့သည် မှတ်စာအုပ်တွင် ကူးယူကြပြီးနောက် အလွတ်ရစေရန် ရွတ်ဆိုကျက်မှတ်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကျက်မှတ်ကြရင်း မပြည့်စုံ

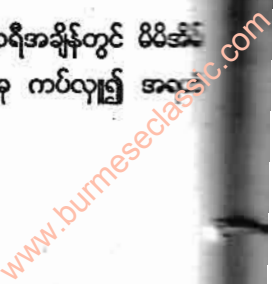
“အဟောတွေတော့ ရပါပြီဆရာကြီးရယ်၊ ယတြာဏဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က -
“ယတြာတွေအတွက် သီးခြားသင်ရမယ်။ သင်တဲ့အခါမှာလည်း ပုံသေယတြာတွေအတွက် မှတ်စုထုတ်ထားတယ်။ အဲဒီအဟော (ဂ) တွဲနဲ့ ယတြာ (ဂ) တွဲရရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် ဟောလိုလည်းရပြီ ယတြာပေးလိုလည်း ရပြီ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

* * *

ဒီနှစ်တွေမှာ ဒီလိုယတြာချေပါ

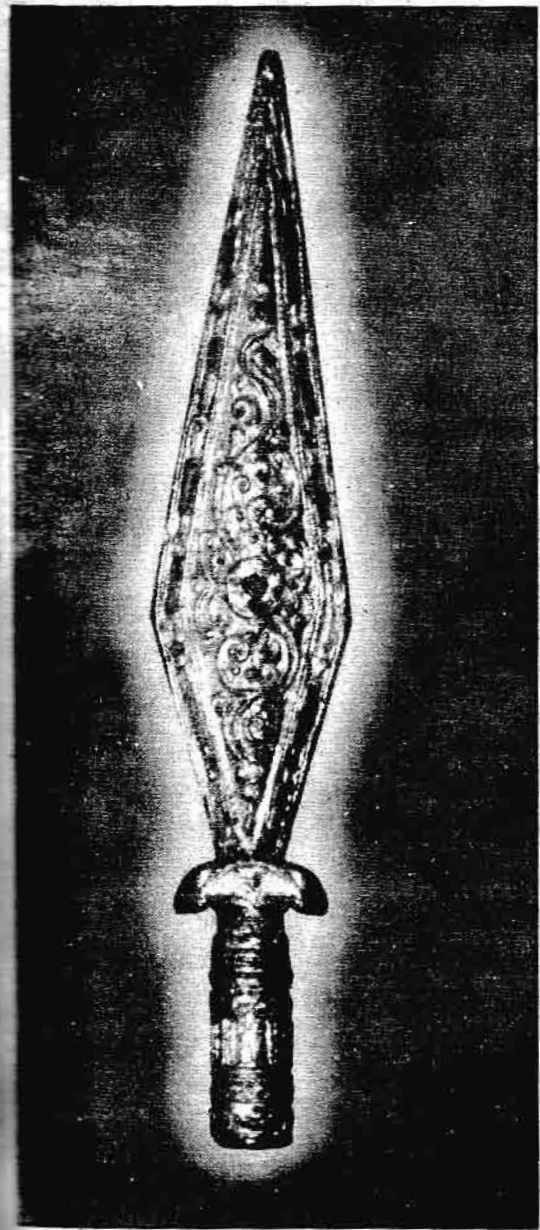
တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉း၄၅ နာရီအချိန်တွင် မိမိအိမ်ရှေ့ရှိ ဘုရားခန်းတွင် မုန့်ကြွပ် ၉ ခု ကပ်လှူ၍ အခင်း

မှတ်: ၁၀ ပတ်စိပ်ပြီးလျှင် သူရဿတီမယ်တော်ထံ လေး
ကြိမ် တိုင်တည်ဆုတောင်းပါ။ ကိစ္စအဝဝအတွက် ဆုတောင်း
နိုင်ပါသည်။

အထက်ပါယတြာအပြင် အောက်ပါယတြာတို့ကို
ထည်း မပျက်မကွက် ပြုလုပ်ပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေ ဒီနစ်အဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အညံ့

ကလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအညံ့
တွေအတွက် ယတြာဆိုတာတော့ လိုတာပေါ့။ မကြာခဏ
အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သက်သတ်လွတ်စားပေးပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း
ရှောက်သီးသုပ် ဆွမ်းတော်ကပ်ပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေတိုင်း စေတီတော်တစ်ဆူရဲ့
တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ မီးသက်စေ့ပူဇော်ပါ။ ဘဲသားကို အုန်းနီ
နဲ့ချက် လေးဆင့်ချိုင့်နဲ့ထည့်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပို့ပါ။

အဲဒါကိုလည်း ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာလုပ်ပါ။

အဆောင်အဖြစ်နှင့် - သရက်သားကို သန်လျက်ပုံ
ပြုလုပ်၍ ဆောင်ပါ။

ဒီနစ်ထဲမှာ သင် တွေကြုံရမယ် အညံ့အခိုက်တွေ
ပြေပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

ဂရုမ္မာကြာရွက်တို့အဖွဲ့သည် ၎င်းတို့၏ မှတ်စုစာအုပ်
တွင် ထိုယတြာများကို ကူး၍ ရေးကြ၏။

ထိုသို့ရေးပြီးနောက် မဖြည့်က...

“ဒါတွေက အလွတ်ကျက်ရမှာလား...”

မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“အခု ခင်ဗျားတို့ကို သင်တာသဘောနဲ့ သင်တာ
မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ အစဉ်သင်ရတာဆိုတော့ အလွတ်ကျက်
ထားတာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ကိုကြာရွက်က...

“အလွတ်ကျက်မှကောင်းမှာ။ ကျုပ် စိတ်ကြိုက်ပြော
ရရင်တော့ တနင်္ဂနွေသက်ရောက် အဟောရယ်၊ တနင်္ဂနွေ
သက်ရောက်ယတြာရယ် တွဲပြီးကျက်ထားရင် ပိုပြီးတော့
နေရာကျဦးမယ် မဟုတ်ဘူးလား ဆရာသမား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်

“မှန်တာပေါ့ ကိုကြာရွက်ရယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရလေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခီ

ပစ်ခွင့်မပြုရ

မနုဿကျော်ဝင်း

(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

Mr.
John
Higo.

ပစ်ခွင့်မပြုရ

မနုဿကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အချိန်ကား ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ နေရာကား နာဂတောင်တန်း၊ လဟယ်မြို့နယ်၊ လုံးခင်းကျေးရွာ၊ ထိုကျေးရွာ၏အလယ် မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ရွာလုံးကျွတ်နီးပါး လူတွေ စုရုံးရောက်ရှိနေကြ၏။ သူတို့ ရှေ့တူရုံတွင် အမွေးနီညိုရောင် ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ကို ချည်တိုင်ငင်တစ်ခု၌ ချည်နှောင်ထား၏။ ထိုကြက်ဖကြီး၏ လည်ပင်း၌ အနီရောင်ကြိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဖွဲ့တစ်ခုကို ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထား၏။ ထိုလက်ဖွဲ့ကြိုးနီ တစ်လျှောက်၌ ငွေပြားအလိပ်ကလေးများ ချိနေပြီး ကြိုးတစ်နေရာတွင် အံ့ပွားတစ်ခုကို ချည်နှောင်ထား၏။

အံ့ပွားဆိုသည်မှာ လူတို့၏ အံ့သွားတစ်ချောင်းချောင်း ထူးဆန်းစွာ ဖတ်ပတ်လည်တွင် အတက်ကလေးများ ထွက်နေခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ လူတစ်သိန်းတွင် တစ်ယောက်မျှ ထိုအံ့ပွားမျိုး ချိကရန် ခဲယဉ်း၏။ အံ့ပွားရှိသူသည် ဆွနုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်ပြီးသည်တို့ လူအတော်များများတို့က ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း . . . အံ့ပွားအကြောင်း သိသူတို့က မရမက ရှာဖွေ၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရယူပြီး ကာယအိန္ဒြိယစေရန် ဆောင်ထားလေ့ရှိကြ၏။

ကြက်ဖကြီးနှင့်တည့်တည့် ခြောက်ပေခန့်အကွာ၌ လူငါးယောက်တို့က လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် တန်းစီပြီး မုဆိုးထိုင်ထိုင်လျက် တူမီးသေနတ်များဖြင့် ထိုကြက်ဖကြီးဆီသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားကြ၏။ မကြာမီ ရွာသူကြီးထံမှ ပစ်မိန့်ရသည်နှင့် သူတို့သည် မိမိတို့လက်ထဲရှိ တူမီးသေနတ်များ၏ မောင်းခလုတ်တို့ကို ဖြုတ်ချကြတော့မည်ဖြစ်ရာ ဘာမျှမသိရာသော ကြက်ဖကြီး၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားချက်မျိုးရှိမည်ဟု မသိနိုင်သော်လည်း စာရေးသူ၏ ရင်ထဲ၌မူ ဗလောင်ဆူလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့သွားမိ၏။

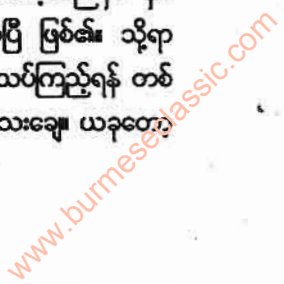
အကြောင်းကား ထိုကြိုးနီနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဖွဲ့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုလက်ဖွဲ့ကြိုးတွင် ချည်နှောင်ထားသည့် အံ့ပွားသည်လည်းကောင်း၊ စာရေးသူကိုယ်၌ အမြဲမကွာဆောင်ထားလေ့ရှိခဲ့သော ကိုယ်ပိုင် အဆောင်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယခုကဲ့သို့ တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ရန် ဖန်လာရသည်အကြောင်း ပြန်တင်ပြပါမည်။ စာရေးသူသည် ထိုစဉ်က ယဉ်ကျေးမှု အငယ်

တန်းအရာရှိဘဝဖြင့် နာဂတောင်တန်းတွင် ကွင်းဆင်းသုတေသနပြုလျက် ရှိနေချိန် ဖြစ်၏။ ရောက်ရှိနေသော လုံးခင်းကျေးရွာသည် “မကျန်းနာဂ” အနွယ်ဝင်တို့၏ ရိုးရာနှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်၏။ ပွဲတော်၏ အဓိကနေ့ဖြစ်၍ ကျွဲနွားများ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ နတ်ပုလော်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြရာ ရွာထဲ၌ ရွာသူရွာသားများ ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြ၏။ ရွာသားအတော်များများ၏ လက်ထဲ၌ တူမီးသေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရိုးရာလေ့ထုံးစံကို လိုက်လျောသည့်သဘောဖြင့် ဤသေနတ်များကို သက်ဆိုင်ရာက ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ . . . ဟန်ကျလိုက်တာ ငါ့ရဲလက်ဖွဲ့နဲ့ အံ့ပွားကို သေနတ်ပြီးမပြီး တစ်ခါမှ လက်တွေ့စမ်းသပ်ရသေးဘူး။ အခုလို အခွင့်ကြုံတုန်း စမ်းကြည့်လိုက်ရရင်”

ဤအဆောင်လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားတို့ကို စာရေးသူ၏ ဘကြီးထံမှ အမွေအဖြစ် ဆက်ခံရရှိထားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရန် တစ်ခါမျှ အခွင့်မသာခဲ့သေးချေ။ ယခုတော့

ရေကန် အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဤသို့ စိတ်ကူးပေါ်လာသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ရွာသားတစ်ဦးအား မိမိအနီးသို့ ခေါ်ယူပြီး လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားတို့ကို တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ရန် ကိစ္စအတွက် စီစဉ်၏။

သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုပေါ်တွင် လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားတို့ကို တင်ထားလိုက်ပြီး အနီးကပ်၍ တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်စေ၏။ ထိုရွာသားက သူ၏သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သော်လည်း “ချက်” ဟူသော အသံလောက်သာ မြည်ပြီး သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးမပွင့်၊ ကျည်မထွက်။ စာရေးသူ ဝမ်းသာလိုက်သည်ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။

“ဟေး... ငါ့ရဲ့အဆောင်လက်ဖွဲ့နဲ့ အံ့ပွား တကယ် သေနတ်ပြီးတာကွ”

ဟု အားပါးတရ အော်ဟစ်ပြီး ထခုန်မိ၏။ လက်ဖွဲ့ကို သစ်ငုတ်တိုပေါ်မှ ပြန်လည်ကောက်ယူပြီး လွယ်ရိုးလွယ်စဉ်အတိုင်း ပခုံး၌ စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြင့် ရွာထဲ၌ လျှောက်သွားနေမိ၏။ တစ်နေရာ၌ ကျွဲသတ်နေသည့်မြင်ကွင်းနှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့် ခေတ္တရပ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကင်မရာဖြင့်ချိန်၏။ မြင်ကွင်း ပို၍မိစေရန် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်တွင် သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုနှင့် တိုက်မိ၍ ခန္ဓာကိုယ် လန်သွားသည်၌ -

“ဘာ... ဘာ... ဘာလုပ်တာလဲ”

စာရေးသူ၏ နှုတ်မှ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံ

ဖြစ်၏။ “ဦးချင်းပီး... ဒီကို မြန်မြန်လာ စမ်းပါဦး”

မလှမ်းမကမ်းတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော ရွာသူကြီးကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းကား နာဂအမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက စာရေးသူ၏ နောက်ကျောတည့်တည့်ကို သူ၏ တူမီးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားပြီး မောင်းခလုတ်ကိုဖြုတ်တော့မည့် အနေအထားမျိုး တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။ စာရေးသူ အော်လိုက်တော့မှ သူ၏သေနတ်ပြောင်းဝကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်၍ ဒိုင်းခနဲ ပစ်ဖောက်လိုက်၏။ ရွာသူကြီး ဦးချင်းပီးမှာ မြန်မာစကားကို အသင့်အတင့် ပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်ရာ ဖြစ်ရပ်ကို မေးမြန်းပြီး -

“ဒီလိုပါ... သူက ဆရာကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ခဲ့တာက ဆရာကြီးရဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ သေနတ်တကယ်ပြီးမပြီး သူ့ရဲ့ တူမီးသေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး စမ်းကြည့်မလို့တဲ့။ စောစောတုန်းက ဆရာကြီးရဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို သစ်ငုတ်တိုပေါ်တင်ပြီး ရွာသားတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ကျည်ဆန်မထွက်တဲ့အကြောင်း သူ ကြားသိခဲ့ရတယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပတဲ့နေ့မို့ ရွာနတ်ဟာ တန်ခိုးသိပ်ကြီးနေတယ်။ ဒီရွာထဲမှာ ရွာနတ်ထက် တန်ခိုးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အခု ဆရာကြီးရဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့က သူ့ထက်ပိုပြီး တန်ခိုးကြီးသလို

ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတော့ ရွာသူရွာသားတွေအားလုံးက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးရဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ တကယ်စွမ်းမစွမ်း ပြန်ပြီးစမ်းကြည့်ချင်နေတယ်”

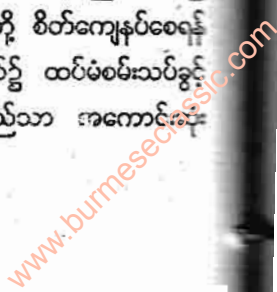
ဟု ရှင်းပြလေရာ -

“အလိုလေး... လေး၊ ကံကောင်း လို့ပါကလား”

စောစောတုန်းကသာ စာရေးသူသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ကွင်းအတွက် နောက်သို့အဆုတ် ခလုတ်တိုက်မိပြီး ခန္ဓာကိုယ်မလည်သွားခဲ့လျှင် နောက်ကျောမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ၏ တူမီးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်လိုက်သည်ကိုပင် သိလိုက်မည် မဟုတ်ချေ။

မိမိ၏အဆောင်လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားက တကယ်သေနတ်ပြီးခဲ့လျှင် ထိုသူ၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ကျည်ဆန်မထွက်၍ ဘာမျှ ကြားသိလိုက်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ သေနတ်တကယ် မပြီးခဲ့လျှင်လည်း တူမီးသေနတ်၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် စာရေးသူ၏နောက်ကျောပွင့်ထွက်သွားပြီး အသက်ထွက်သွားသည်ကိုပင် ဘာမျှသိလိုက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ရွာသူကြီး ဦးချင်းပီးပြောသည်အတိုင်းဆိုလျှင် လုံးခင်းရွာသားများသည် စာရေးသူကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းပြီး တူမီးသေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြပေတော့မည်။ အခြေအနေအရ သူတို့ စိတ်ကျေနပ်စေရန် အများရှေ့မှောက်၌ ထပ်မံစမ်းသပ်ခွင့် ပြုလိုက်ခြင်းသည်သာ ကောင်းဆိုး

ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မိရလေ တော့သည်။

ယခုအကြိမ် ပြန်စမ်းလျှင်တော့ သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်၏ ရုပ်ခန္ဓာပေါ်တွင်တင်၍ စမ်းသပ်စေလျှင် သင့်မည်ဟု သဘောရသည်နှင့် ရွာသူ ကြီးကိုတိုင်ပင်ရာ သူကလည်း ထောက် ခံ၏။ သို့နှင့် ယခုကဲ့သို့ ရွာအလယ် ကွက်လပ်တွင် စမ်းသပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ပစ်...”

ရွာသူကြီးဦးချင်းပီးက မြန်မာလို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ “အေး... ခိုင်း” ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက် လာ၏။ ချည်တိုင်ရော ကြက်ဖကြီးပါ အတန်ငယ် အကွာအဝေးအထိ လွင့် ထွက်သွားပြီး ကြက်ဖကြီးခမျာ သွေး အိုင်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အသက်ပျောက်သွားရှာ၏။ လုံးခင်း ရွာသူရွာသားတွေက “ဝေး” ဟု ဝိုင်း ဇန်းအော်ဟစ်သြဘာပေးပြီး ထခုန်ကြ ၏။ စာရေးသူသည် မလှမ်းမကမ်းတစ် နေရာ မြေကြီးပေါ်တွင် လွင့်ကျနေ သော အဆောင်လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားတို့ ထို ပြန်လည်ကောက်ယူလိုက်ပြီး အံ့ ထို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။

* * *

“အဲဒါ ခင်ဗျားမှားတာပဲ ဆရာ ကျောင်းဝင်းရဲ့။ ကိုယ်လိုက်လို့ ရပြီး ဆောင်ထားတဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့တို့၊ မြေတောတို့ အံ့ပွားတို့ဆိုတာတွေကို သယ်တော့မှ သွားပြီးမစမ်းခိုင်းရဘူးဗျ။

စမ်းတဲ့အခါ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ပစ်ခွင့် ပြုခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ပစ် ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီအဆောင် တွေဟာ အဲဒီအချိန်အခါ အခိုက် အတန်မှာ ဘာအစွမ်းသတ္တိမှ မရှိတော့ ဘူးဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ အဆောင်လက်ဖွဲ့ပိုင်ရှင် ခင်ဗျားကိုယ် တိုင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူ ပစ်ခွင့်ပြုလိုက်တာမို့ အဲဒီအဆောင် ပစ္စည်းတွေမှာရှိတဲ့ အစောင့်တွေက လည်း ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြရပြီလေ။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ အစွမ်းသတ္တိရှိတော့ မှာလဲ။

ဟောဒီမှာကြည့်... ကျွန်တော် ဆောင်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့စလွယ်။ မသန့် ရှင်းတဲ့နေရာမျိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ယူမသွားဘူး။ ဒီလက်ဖွဲ့ကို ဆောင်ထား တဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း ငါ့ကို ဘယ်သူ က ဘာလက်နက်နဲ့ ပစ်တာမျိုးကိုမှ ခွင့်မပြုဘူးဆိုပြီး စိတ်ကနေလည်း အမြဲ တားဆီးထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုရင် တာဝန်နဲ့ ရန်သူတွေအကြား သွားတဲ့ရတဲ့ အကြိမ် တွေ မနည်းလှဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်တာမျိုးတွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကျည်ဆန်မခခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ပိုင်ရှင် ကျွန်တော်က စိတ်နဲ့ရော နှုတ်နဲ့ရော တစ်ခါမှ ခွင့်မပြုခဲ့တာကြောင့်ပဲ။

အဲ... အခု ခင်ဗျားရဲ့ ပြောပြ ချက်အရဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားက နှုတ်နဲ့ ရော စိတ်နဲ့ပါ ခင်ဗျားရဲ့အဆောင်လက်

ဖွဲ့နဲ့ အံ့ပွားကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခွင့်ပြုခဲ့ တာကိုးဗျ။ ဪ... ဒါထက် အဲဒီ လက်ဖွဲ့နဲ့ အံ့ပွားကို ခင်ဗျား မဆောင် ထားချင်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ရောင်း ပါဗျ။ အံ့ပွားဆိုတာ သိပ်ပြီးရှားတယ်။ ရခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ဈေး ပေးပါ မယ်”

နာဂတောင်တန်း လဟယ်မြို့ နယ်၊ လုံးခင်းကျေးရွာမှ ခန္တီးမြို့သို့ ပြန် ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က မိမိ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဦးသန်းထွေးဆို သူအား ပြောပြခဲ့ရာ ဦးသန်းထွေးက အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် အသက်အရွယ်အရ ရော ဘဝအတွေ့အကြုံအရပါ ရင့် ကျက်သူဖြစ်ပြီး အကြားအမြင် ဗဟု သုတနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်၏။ ထို စဉ်က ကျေးရွာပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ ကုန်သည်တစ်ဦး လည်းဖြစ်ပြီး ငွေကြေးကြွယ်ဝသူလည်း ဖြစ်ရာ စာရေးသူ၏ အဆောင်လက်ဖွဲ့ နှင့် အံ့ပွားတို့ကို ဈေးကောင်းပေး၍ ဝယ်ယူရန်အတွက် ကမ်းလှမ်းလျက်ရှိ လေပြီ။

သို့ရာတွင် စာရေးသူ ထိုအဆောင် လက်ဖွဲ့နှင့် အံ့ပွားတို့ကို လုံးခင်းကျေး ရွာ၏ တောင်အောက်ချောက်ထဲသို့ လွှင့် ပစ်ခဲ့မိပြီဖြစ်၍ သူ့ကိုသာ ငှုဂ်ကြီး ငေး ကြည့်နေမိတော့သည်။

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆရာ)

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

2017

ဂမ္ဘီရသစ္စာရှင်

ပိတာမြဦး

“ဒေါင်ဒေါင်မြည်မှ အိုး...၊ အနောက်တောင်ထောင့်ကလာမှ မိုး ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလိုပဲ သုံးလွန်း တင်မှ ယောက်ျားမြတ်လို့ ခေါ်သတဲ့ ညီမရဲ့”

“အာ... မမနိုင်ကလည်း သုံး လွန်တယ်မှ ကြိုးလို့သာ ကြားဖူးတယ်။ မမနိုင်ပြောမှ ဘယ်နှယ် ယောက်ျား မြတ် ဖြစ်သွားရတာလဲရှင်”

“ဟဲ့... ယောက်ျားမြတ်တစ် ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာလည်း သုံးလွန်း တင်ဖို့ လိုတယ်လေကွယ်”

“အင်း... အဲဒါက ဘယ်လို များလဲ”

“ဒီလိုလေ ညီမရဲ့။ ယောက်ျား မြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ပထမ တစ်လွန်းက ပညာတတ်ရမယ်။ ဒုတိယ တစ်လွန်းက ဥစ္စာရှိရမယ်။ တတိယ တစ်လွန်းက သစ္စာရှိရမယ်။ အဲလို သုံးလွန်းတင်တဲ့လူကိုမှ ယောက်ျား မြတ်လို့ ခေါ်နိုင်တာကွယ်”

အချိန်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ် ခေါင်း သုံးဆယ်ခန့်က ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် က ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ကီလီလမ်း (ယခု ဝါးတန်းလမ်း)နှင့် မော်တင်လမ်း (ယခု လမ်းသစ်လမ်း) တို့ကြားတွင် ဗဟိုစည်ရပ်ကွက် (ယခု ဗဟိုစည်အိမ်ရာ)ဟူ၍ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်တွင် ရေထမ်း စားသူမှအစ အရာရှိ အရာခံ ကြေး ရတတ်အထိ လူတန်းစားပေါင်းစုံ ရော နှောနှောထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် လူမှုဆက်ဆံရေးတွင်မူ ကိုယ်နှင့်နီးစပ် ရာ အလွှာအချင်းချင်းသာ ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းလေ့ရှိကြသည်။

ထိုအလွှာအုပ်စုဝင် ရုံးအုပ်မကြီး အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က သူမနှင့် တစ်လမ်းတည်းနေ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူ သီတာအေးအား အထက်ပါ အတိုင်း ယောက်ျားမို့ကာ ဖွင့်ပြနေ ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုရင် မမနိုင်ကို မေးရဦး မယ်”

“အင်း...”

“ဟိုလေ... ဗဟိုစည်(၁)လမ်း က ကိုမိုးမြင့်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က ပြုံးစိစိဖြင့်

“အမလေးတော်... ညည်း အဆက် မောင်မိုးမြင့်ကိုများ ငါက မသိဘဲနေပါ့မလားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ ကိုမိုးမြင့်ကို ကော မမနိုင်ပြောတဲ့ ယောက်ျားမြတ် လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလားဟင်”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင် ခဏစဉ်းစား ဟန်ပြုပြီး -

“အင်း... မောင်မိုးမြင့်က လက်

ရှိ တက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်ရောက် နေတဲ့အပြင် မနှစ်က အထက်တန်း ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင် ဖြတာ အောင် တယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒီတော့ ပထမ တစ်လွန်းတင်တဲ့ပညာရေးကတော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ဒုတိယလွန်းဖြစ်တဲ့ ဥစ္စာ ပိုင်းမှာရော”

“မောင်မိုးမြင့်က တစ်ဦးတည်း သော သားဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့မိဘတွေ က ကီလီလမ်းထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ရှိတယ်ဆိုတော့ ဥစ္စာပိုင်းမှာလည်း တစ်လွန်းတင်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးတစ်လွန်း ဖြစ်တဲ့ သစ္စာပိုင်းမှာကော”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က လက်ကာပြ လိုက်ကာ -

“ဟဲ့... ဒါတော့ ငါက ဘယ် လိုလုပ်တန်း ပြောနိုင်မှာလဲ”

သီတာအေးက ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ကျွန်မ သိသလောက် ပြောရ ရင် ကျွန်မနဲ့ ကိုမိုးမြင့်က ကိုးတန်းနှစ် ကတည်းက တွေ့ခဲ့ကြတာ။ အခု ဒုတိယနှစ်ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်မိန်း ကလေးအပေါ်မှ မျက်စိကစားတာ တောင် မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါကို သစ္စာရှိ တယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့ မမနိုင်”

“ဒီမယ် ... မိသိတာအေး။ ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက အိုင်တွေ တိုင်း ခြေဆေးတတ်တဲ့အမျိုးကွယ်။ ဒီလောက်နဲ့တော့ သစ္စာရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး။ ပြောရရင် ညည်း ထက်သာတာ မတွေ့သေးလို့ပါအေး”

“အာ .. မမနိုင်ကလဲ။ ကျောင်း မှာဆို ကျွန်မထက် သာတာတွေမှ အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးမြင့်က ကျွန်မကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲပဲတဲ့”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က တဟင်း ဟင်း ရယ်မောရင်း သိ ဘာအေး၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ငယ်သေးတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ တကယ့်အတွင်း စိတ်ကို မသိနိုင်သေးပါဘူးကွယ်”

“ရှင် ... အတွင်းစိတ်၊ ဟုတ် လား မမနိုင်။ ဒါ ... ဒါဖြင့် အဲ ... အဲဒါကိုသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟင်”

သိတာအေးက မျက်လုံးဝိုင်းကြီး ဖြင့် မေးသည်။ ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က သိတာအေး၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးအား အတန်ငယ်ကြာ အောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ -

“ညည်းထက် ရုပ်ရည်ရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါ ချောတဲ့၊ ဖြေငုံတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ငါ့နဲ့ ပက်ငယ်တိုးမှ သူ့ရဲ့ တကယ့်အတွင်း စိတ်ကို ခြင်ရပြီး ညည်းအပေါ် သစ္စာ ရှိ၊ မရှိ သိနိုင်မှာပါအေး”

သိတာအေးက နှုတ်ခမ်းထောင့် စွန်းတစ်ဖက် ကွေးညွတ်သွားပြီး -

“အမလေး ... မမနိုင်ရယ်။ ဘယ်လောက် ချောတဲ့လှတဲ့ မိန်း ကလေးပဲ ဖြစ်နေပါစေ။ ကိုမိုးမြင့်က

တော့ ကျွန်မမှ ကျွန်မပဲ။ ကြိုက်သလို သာ စမ်းကြည့်”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က အဓိပ္ပာယ် ပါပါ ပြုံးပြလိုက်ကာ -

“ညည်းတကယ် ပြောနေတာ လား သိတာအေး။ နောက်ကျမှ ငါ့ ကို အပြစ်မတင်ဘူးနော်”

“ရတယ် မမနိုင်။ ကျွန်မက တော့ တကယ့်သံမဏိတံတိုင်းလို အခိုင်အမာပဲ။ ကြိုက်သလိုသာစမ်း။ အဆင်သင့်ပဲ ... ဟင်းဟင်း”

သိတာအေးက အတိအလင်း စိန်ခေါ်ပါလေပြီ။

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က သိတာအေး အား အတန်ငယ်ကြာအောင် ကရုဏာသက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသေး သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ် ခနဲ ညိတ်လိုက်ကာ -

“ငါက ညည်းလူ့ဆီ နတ်သမီး လေးတစ်ပါး လှုတ်လိုက်မှာနော် မိသိတာ”

“စိန်လိုက် မမနိုင်”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင် မျက်လုံးများ မှိတီလျက် သက်ပြင်းမောတစ်လုံး ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“အို ... ဆောရီးနော် အစ်ကို”

‘ဦးချစ်’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အထက်တွင် မတော်တဆ တိုက်မိ လိုက် မိန်းကလေးကြောင့် မိုးမြင့် လက် စာအုပ်များ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်ကျ သွားသည်။ မိုးမြင့် စာ အုပ်များကို ကောက်ယူရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှန်လိုက်စဉ် -

“နေပါ အစ်ကို။ အေမီ နမော်

နဲ့ခိုင်လို့ ဖြစ်ရတာ။ အေမီပဲ ကောက် ပေးရမှာပေါ့”

အေမီဆိုသူ ဆံတိုကုပ်ဝဲနှင့် မိန်းကလေးက စာအုပ်များကို သူ ထက်အလျင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ကောက်ယူကာ မိုးမြင့်လက်ထဲသို့ ဂရု တစိုက် ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အေမီ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို”

အေမီက ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်ကွေးသွားသည်အထိ မခိုတရို့ ပြုံးပြရင်း ချိုသာစွာ တောင်းပန်လိုက် သည်။

“အာ .. ရပါတယ်ဗျာ။ မတော် ဟဆဖြစ်တာပဲဟာ”

မိုးမြင့်က အားနာဟန် ပြန်ပြော သည်။

“ဒါဆို အေမီ သွားမယ်နော်။ အစ်ကို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အေမီက လှည့်ထွက်ရန် ခြေ လှမ်းပြင်ပြီးမှ မိုးမြင့်အား သေချာစိုက် ကြည့်ကာ -

“ဪ ... ဒါနဲ့ အေမီ အစ်ကို ကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုလို့ပဲ” မိုးမြင့်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီက ညီမကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသလို ပဲဗျ”

အေမီက စဉ်းစားဟန်ပြုကာ -

“ဒင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော အေမီတို့ ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်မှာများ ဆုံ ခဲ့မိကြသလားလို့”

မိုးမြင့်မျက်နှာ လင်းခနဲဖြစ်သွား ကာ -

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အေမိ ကလည်း ဗဟိုစည်ရပ်ကွက်ရှေ့က တိုက်တန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ပါ။ ကဲ... ဒါဆို တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း ဆုံတွေ့တဲ့အနေနဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လက်ဖက်ရည်ကစ်ခွက်စီထပ်သောက် ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ ရင်းနှီးသွား ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်နှင့် ရေခဲခဲကစ် အိုး ကင်းသွားသည့်တိုင်အောင် စကား တွေက အမျှင်မပြတ်နိုင်သေး။ အမိ ပတ်လမ်းမပေါ် ဆက်လျှောက်ရင်း ပြောကြ၏။ သစ်ပုတ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်၍ တွတ်ထိုးကြသည်။ ဒါတောင်မှ စကားတွေက ပြောမဆုံးနိုင်သေး။

○ ○ ○

“ဟဲ့... သီတာအေး၊ နင်ကြား ပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲဟ။ အရင်းမရှိ၊ အဖျာမရှိ”

“နင့်လူ တစ်နေ့က ဆံတိုကုပ် ဝဲမလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေလို့တဲ့”

“အာ... နင်ကလည်း အလန့် ထကြား။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ဟယ်”

“ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ နင့် ဟာနင် စဉ်းစား။ ငါကြားရတာတွေ ဦးချစ်ဆိုင်မှာရော၊ အိပ်ပတ်လမ်းမကြီး မှာရော၊ ကွန်ဘုတ်ရှေ့က သစ်ပုတ်ပင် မှာရော တာတွေနဲ့တဲ့။ တွေ့တဲ့လူတွေ ထ ပြန်ပြောတာ”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့လေ၊ အဲဒီကောင်မ လေးက ချေးလိုက်၊ လုလိုက်တာများ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကျနေတာပဲတဲ့”

အင်း... ဒီမိန်းကလေးက မမ နိုင် စမ်းသပ်ဖို့လွတ်လိုက်တဲ့ဟာများ လား။ ဘာတဲ့... ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ချောသတဲ့လား။ ဟင်းဟင်း... ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမကလို့ မယ်စကြဝဠာ ရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်နေပါစေ။ ငါ က ကိုမိုးရဲ့သစ္စာကို ယုံပြီးသား။

အို... လုပ်လိုက်လေ မမနိုင် ရဲ့။ ကြိုက်သလိုသာ စမ်းစမ်းပါ။ ကိုမိုး ဟာ သူများနဲ့မတူတဲ့ တူကယ့်သုံးလွန် တင်တဲ့ ယောက်ျားမြတ်ဆိုတာ မမ နိုင် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် လာစေရမယ်။

○ ○ ○

“ဒါနဲ့ သောကြာနေ့ ကျောင်း ဆင်းတော့ ကိုမိုး ကွန်ဘုတ်ဘက်က ပြန်လာတာ တွေ့မိတယ်။ ဘယ်သွား တာလဲဟင်”

တစ်နေ့ အတန်းအားချိန်တွင် သီတာအေးက သွေးတိုးစမ်းသော မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“အာ... ဟာ... ဟိုလေ ကွာ၊ ကိုယ်တို့ ဗဟိုစည်ရှေ့က တိုက် တန်းအပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ အေမိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာကော။ သီတာ သီ တယ်မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟို သူ့အဖေ နိုင်ငံ ခြားသဘောလိုက်နေတဲ့ ဘိုကပြားမ လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနေ့လယ်က

ကိုယ်အတန်းအားတာနဲ့ တစ်ယောက် တည်း ဦးချစ်ဆိုင် သွားထိုင်တာ။ အပြန်မှာ အဲဒီ အေမိနဲ့ မတော်တဆ တိုက်မိတော့တာကွ။ အဲ... အဲဒါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တောင်း ပန်မိတ်ဆက်ရင်း လက်ဖက်ရည် လည်း သောက်မိကြတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်ကြရင်း အိပ်ပတ်လမ်းနဲ့ ကွန်ဘုတ်ရှေ့တွေမှာ ထိုင်စကား ပြော ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်လေ”

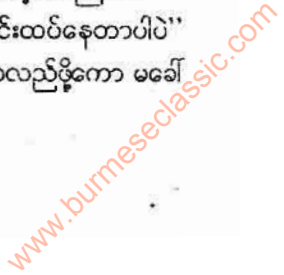
ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် ရိုးသား ပြီးသစ္စာရှိလို့ တဲ့ ယောက်ျား လဲ။ လုံးဝ အလိမ်အညာ အလှည့် အပတ်မရှိဘဲ အရိုးခံအကင်း ပြောဆို တာများ၊ ဟင်း... ဟင်း... မမနိုင်ဘို့ များ မြင်စေချင်စမ်းပါဘိ”

“နေပါဦး။ ဒီလောက်တောင် အကြာကြီး ဘာစကားတွေများ ပြော နေကြတာလဲ”

သီတာအေးက မိန်းမမာယာမြင် ဆက်မေးသည်။

“ဟို... အင်း... ဘာမှ ရေရေ ရာရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ အင်္ဂလိပ် မေဂျာမှာ လူထော်တော်များများ စာ မလိုက်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ သူကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာကို ပြောနေကျဆိုတော့ သိပ်မခက်ခဲတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီကြားထဲ သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားကနေ နောက်ဆုံးပေါ် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါစာအုပ်တွေ လေယာဉ် နဲ့ ဖို့ပေးလိုက်လို့ အတန်းထဲမှာ သူ စာအတော်ဆုံးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါ တွေပဲ အင်္ဂလိပ်ထပ်နေတာပါပဲ”

“သူ့အိမ်လာလည်ဖို့ကော မခေါ် ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မခေါ်ပါဘူး”

ကဲ... မမနိုင်ရေး၊ ကျွန်မ ပြော တယ်မဟုတ်လား။ ကိုမိုးက ကျွန်မက လွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပါဆိုနေ။ တော်ကြာ မမနိုင် လွှတ်လိုက်တဲ့ နတ်သမီးလေး အသည်းဟက်တက်ကွဲပြီး နတ်ဘုံပေါ် ကနေ ပြုတ်ကျနေပါဦးမယ်။ ကြည့် လည်း လုပ်ဦး။ အချစ်ပါရဂူမကြီးရဲ့ ဟင်း... ဟင်း။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ခင်အေးနိုင် ခေါ်သည်ဆို၍ သီတာဒေးး သူမထံ သွားရောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝတွင် မှိုရသော မျက်နှာဖြင့် ကြိုနေသူက ဒေါ်ခင်အေးနိုင်။ သူမက သီတာအေး အား စာတစ်စောင် ထုတ်ပြသည်။

“မအေမီခင်ဗျား -

မအေမီရဲ့စာကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖတ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အံ့အား သင့်မိပါတယ်။ စာထဲမှာ မအေမီက မိန်းကလေးတန်မဲ့ စပြီးချစ်ရေးဆိုမိ တာကို အထင်မသေးစေလိုဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါ တယ်။ အခုလို တက္ကသိုလ်လောကမှာ အလှဘုရင်မဖြစ်နေတဲ့ မအေမီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ရေးဆို ခံရတ ကိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝမ်းသာ... ဘယ်လောက်ပါ။ မိန်းကလေး ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ကိုယ့်အချစ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောရဲတဲ့ မအေမီ ကို အထင်ကြီး လေးစားမိပါတယ်။

သီတာအေး စာကို ဆက်ဖတ် နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ဒေါ်ခင်အေးနိုင် ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်

အေးနိုင်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ မိမိ ကို အနိုင်ယူသွားသည့်အလား ခံစား လိုက်မိသည်။ သီတာအေးက အား တင်း၍ စာကို ဆက်ဖတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် မအေ မီရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုကို သွားတွေ့ မိတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မအေမီအနေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်ရ မယ့်သူ ရှိနေတာကို မသိတာပါပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်မျက်နှာက တစ်မျက်နှာ ပြောင်းတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ချစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ခွင့်လွှတ် ပါ မအေမီ။

မိုးမြင့်

သီတာအေးမျက်နှာ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ စာဖုံးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးနိုင်ကို အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးမျက်နှာမျိုးဖြင့် မော့ကြည့် လိုက်သည်။

“ကဲ... ဘယ်နယ်ရှိစ မမနိုင်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုမိုးမြင့်ရဲ့ သစ္စာ ကြီးမားပုံကို သိရောပေါ့”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင်က ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူရာဖြင့် -

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ။ ဇာတ် လမ်းက ခုမှ အစပျိုးရုံလေး ရှိပါသေး တယ်လေ... ဟင်း... ဟင်း”

ဒေါ်ခင်အေးနိုင် စောင့်ကြည့်နေ သော နေ့မှာ မကြာမီရောက်ရှိလာပါ တော့၏။ ထိုနေ့ကား ခရစ်ယာန်ဘာ သာဝင်တို့၏ နာဟာလူးပွဲ (ခေါ်)

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ ဖြစ်၏။

“မနက်ဖြန် ခရစ္စမတ်ညမှာ ဒက်ဒီလည်း ပြန်ရောက်နေတော့ မိသားစု အစုံအလင်ပဲ။ အဲဒါ အစ်ကို ကို အထူးညော်ညော်အနေနဲ့ ဖိတ်တာ ဆိုတော့ လာဖြစ်အောင် လာရမယ် နော်”

“ဗျာ... အဲဒါက... ဟို”

“ဟင့်အင်း... ဗျာတွေ၊ ဟို တွေ လုပ်မနေနဲ့ အစ်ကို။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတဲ့ အထူးပွဲတော်ဆို တော့ အစ်ကိုမလာလို့ မရဘူးနော်။ မလာရင် အေမီကိုယ်ကို အိမ်ကို လာခေါ်မှာနော်”

“ဪ... အင်း... ဒါဆို လည်း”

မိုးမြင့်ဘဝတွင် ဘာသာခြား တစ်ဦး၏ ပွဲတော်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ မဆင်နွှဲဖူးသော်လည်း ကျောင်းနေ ဘက်လည်းဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ရပ် ကွက်သားချင်းလည်း ဖြစ်နေလေရာ လူမှုရေးအရ ငြင်းဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းသာ ခဲ့ချေ။

တကယ်တမ်း ပွဲစတော့ ဆန် တာကလော့ကြီး ထွက်လာကာ ကလေးများကို အရုပ်များဝေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူကြီးများကတော့ ယမ ကာ ကိုယ်စီမှီဝဲလျက် အမျိုးသမီးများ နှင့် လှည့်ပတ်ကနေကြတော့သည်။

အရက်ဆိုလျှင် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် အနံ့အသက်မျှပင် မခံဖူး သော မိုးမြင့်မှာ ယဉ်ကျေးမှုအရ သောက်ရမည်သာ။ အေမီ၏ဖခင်နှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့၏ တစ်ယောက်တစ် ခွက် ဝိုင်းဟိုက်ကြသည်ကို သောဏ်

ရင်း ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် မူးယစ်သွား ခဲ့သည်။

မိမိမျက်စိရှေ့တွင် ကခုန်နေသူ များ ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက် ဖြစ် နေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ခွေလဲကျသွားပါတော့၏။ မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်က တွဲခေါ်ပြီး အိပ် ရာတစ်ခုသို့ တွန်းတင်ပေးလိုက်သည် ကိုသာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မှတ်မိတော့ သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ကမ္ဘာ လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားပါ လေတော့၏။

○ ○ ○

“အဟင့် ... အဟင့်”

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော် သွားသည် မသိ။ ရေငတ်လွန်း၍သာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့မိသည်။ ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ငိုရှိုက်နေသံလို လို ကြား၍ မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ အလို ... သူ့ဘေးတွင် ထိုင်၍ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော မအေမိ ဝိလား။

“ဟင် ... မအေမိ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထဲဟင်”

မိုးမြင့်က တအံ့တဩ မေးမိ သည်။

“သွား ... ခုမှလာပြီး ဘာဖြစ် သလေးဘာလေး မေးနေသေးတယ်”

“ဗျာ”

မိုးမြင့်နားမလည်စွာ ဗျာလိုက်မိ သည်။

“အစ်ကို မူးလဲနေလို့ အေမိက အိပ်ခန်းထဲ တွဲပို့ပေးတဲ့ဥစ္စာကို။ အဲ ... အဲဒါကို အစ်ကိုက ... အေ ...

အေမိကို အဟင့်ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

ထိုအခါမှ မိုးမြင့် အေမိ တစ် ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်မိသည်။ အေမိ၏ အဝတ်အစားများ ဖရိုဖရဲနှင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။

○ ○ ○

“ဘာ ... ဘယ် ... ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ် ကိုမိုး။ သီတာ နား ကြားလွဲသွားတာများလား”

သီတာအေးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလျက် အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။ မိုးမြင့်က အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း လေသံအေးအေးဖြင့်—

“နားကြားလွဲတာ မဟုတ်ဘူး သီတာ။ အခြေအနေက ကိုယ် အေမိ ကို လက်ထပ်ယူမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ကိုမျိုး တကယ်ပြောနေတာပေါ့။ ရက်စက် လိုက်တာရှင်။ သီတာမှာဖြင့် ကိုမိုးဟာ သစ္စာတရားကို အလွန်စောင့်ထိန်း တတ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ရတာ အာပေါက်မတတ်ပဲ။ ခုတော့ ကိုမိုးက သီတာကို သစ္စာဖောက်ပြီပေါ့လေ”

မိုးမြင့်က ခေါင်းကို ခပ်သွက် သွက်ခါပြသည်။

“ကိုယ်သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ သစ္စာရှိတာပါ သီတာ”

“ရှင် ... ဘယ် ... ဘယ်လို။ သစ္စာရှိတာ ... ဟုတ်လား”

သီတာအေးက မျက်လုံးဝိုင်းကြီး ဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် သီတာ။ ကိုယ်

တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်မိလို့ မအေမိနဲ့ ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်သွားခဲ့မိတယ် လေ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ်မှားမိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမှာက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဓိက တာဝန်ပဲမဟုတ်လား သီတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ရှင် ...”

သီတာအေး အရပ်ကြိုးပြတ် ခွေ လဲကျသွားပါတော့၏။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် အချစ်ပါရဂူ မကြီး ဒေါ်ခင်အေးနိုင်၏ သုံးလွန်းတင် သော မှုနှင့် တိတိကျကျ ကိုက်ညီခြင်း မရှိ၍ သူမကို အနိုင်ရသူဟု မဆိုနိုင် ပါချေ။

ထို့အတူ မိုးမြင့်မှာ သစ္စာမရှိ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ျား မဟုတ်ပြန်သဖြင့် ဤပွဲတွင် သီတာ အေးလည်း ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ရန် မှာ မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါချေ။

သို့တစေ ...

မိုးမြင့်ဆိုသူကိုကား သာမန် ပုရိသတို့ ကျင့်နိုင်ခဲ့သော အလွန်ရှား ပါးသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ ဂမ္ဘီရ ဆန်လှသော သစ္စာရှင် ယောက်ျား မြတ်တစ်ယောက်ဟုပင် ဆိုရတော့ မည် မဟုတ်ပါလား ...။

ဝီတာမြညီး

အနုပညာ
အနုပညာ...အနုပညာ

၂၀၁၇

အိဘယ့် ... ကုသိုလ်ရှင်

နှင်းနှင်း

“အိလရိုင်းရိမတ်စင်း နိုထို”
 (ကြိုဆိုပါတယ် ကြွပါ)
 “စရိုပီတို့ အာစကိုင်းနီဟွန်အို နင်း
 ငအိရိုမတ်စ်”
 (ငါးအစိမ်းနဲ့ ပူနေသော အရက်
 ကို ပြုလုပ်ပေးပါ)
 “ဟိုက် ဝခါလိမတ်စတား”
 (ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်အတိုင်း စီမံ
 ပေးပါမယ်)
 အိုတိကုတို့ ဘူတာရေရှိ ဂျပန်
 မိသားစုပိုင် စားသောက်ဆိုင်လေးတွင်
 ဖြစ်သည်။ ရဲဇော်သည် စိတ်မသက်
 မသာနဲ့ မုန့်လာဥဆေးနေရာမှ လှည့်
 ခဲ့ရသည်။ ဤဆိုင်လေးသည် ညနေ
 ၄ နာရီ ရုံးဆင်းချိန်မှ ည ၁၁ နာရီ
 ရထားကျွမ်းသောကာလထိ ဖွင့်သဖြင့်
 အလုပ်ချိန် ရှည်ရသည်။ ကြိုတင်ပြင်
 ဆင်ရသော (ရိုင်းပိ) အချိန်နဲ့ဆိုလျှင်
 တစ်ရက်တည်း ရှစ်နာရီ လုပ်ရသည်။
 တစ်နာရီကို ယန်းငွေတစ်ထောင်မို့ တစ်
 နေ့ကို ယန်း ၈,၀၀၀ ရသည်။ ထမင်း
 တစ်ကြိမ် ကျွေးသည်။ ရထားလကတ်
 သေသည်။ အချို့ပွဲတစ်ခုခု ကျွေးသည်။
 အရေးအကြီးဆုံးမှာ သူဌေးလင်မယား
 နဲ့ မိမိအပါအဝင် သုံးဦးတည်း အလုပ်
 ဆင်ကြသဖြင့် မိမိတို့ကို အထစ်အငေါ့
 အဖုအကျိတ် ကင်းသည်။ လုပ်သား
 နှေးသော ဆိုင်မှာ စကားများကြာ စိတ်

မသက်မသာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြရသည်။
 ဤဆိုင်သည် အစ်ကိုရဲကျော်
 လုပ်ခဲ့သော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်
 ပြုရန် မြန်မာပြည်ပြန်သွား၍ ရဲဇော်က
 အလုပ်ရခဲ့သည်။ လက်လွှဲယူခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက သုံးလေးရက်
 သင်ပေးသဖြင့် အခက်အခဲမရှိ အားလုံး
 လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သဖြင့် သူဌေးလင်
 မယားနဲ့ အဆင်ချောသည်။ မိမိက ငါး
 စိမ်းမသတ်ချင်တာ တစ်ခုပဲ ပြဿနာ
 ဖြစ်နေသည်။
 ဂျပန်တို့၏ ရိုးရာစားဖွယ်ထဲတွင်
 အရက်နဲ့ တွဲဖက်၍စားသောက်သော
 စရိုပီသည် ဧည့်သည်မှာသောအခါမှ
 ပြင်ဆင်နိုင်ရန် အားကျီဟုခေါ်သော
 ငါးကို ကန်ထဲထည့်၍ထားသည်။ မှာ
 ကြားလျှင် ပိုက်လက်ယဲ့တံဖြင့် ဖမ်း၍
 ခေါင်းနားမှ အမြီးနားထိကို လွှာယူ
 သည်။ ခေါင်းနဲ့အမြီးကို နီးစဖြစ်စေ၊
 တုတ်တံလေးဖြစ်စေ လေးကိုင်းသဖွယ်
 ထိုး၍ အလှပြင်သည်။ လွှာယူထား
 သော ကျောပြင်နှစ်ခုကို နပ်နပ်စင်းပြီး
 ခန္ဓာကိုယ်အလှပြင် အစိတ်အပိုင်းနဲ့
 မုန့်လာဥအဖြူ၊ သံပရာ၊ ဝါဆတ်အိုး
 ဘန်းခေါ် အညှို့နဲ့ကင်းစေသော ပူရိုနိုး
 အရွက်တို့ဖြင့် ပန်းကန်လှလှလေးတွင်
 ပြင်ဆင်ကာ ဧည့်သည်ကို ချပေးသည်။
 အသက်ပြင်းသော ငါးနဲ့ ကြုံလျှင် စားပွဲ

ရောက်သည်အထိ မျက်စိမှာ ပုတ်ခတ်
 ၍ ပါးစပ်မှာ လှုပ်နေခဲ့သည်။ အတော်
 အူယားစရာ ဖြစ်သည်။ ဤစားစရာမှာ
 လျှင် ရဲဇော် စိတ်ညစ်သည်။ သို့သော်
 သူ့ဆန်စားမှ ရဲရပေသော ဝန်ထမ်း
 တည်း။
 “ဟိုက် နိုပို”
 ‘(ဟုတ်ကဲ့၊ စားသုံးနိုင်ပါပြီ)
 “အာရီကတိုး”
 (ကျေးဇူးပါပဲ)
 ပိုက်ဆံပေးရှင်းရသော စားစရာ
 ကို မှာသူက ကျေးဇူးတင်ရသော
 ယဉ်ကျေးမှုတည်း။ ဂျပန်တို့ရိုးရာကား
 စုံလင်လှသည်။
 □
 ယနေ့ တနင်္ဂနွေ မနက်ပိုင်းရော
 ညပိုင်းရော အလုပ်နှစ်ဆိုင်းလုံး ပိတ်
 ရက်။ အိပ်ပျက်ခဲ့သမျှ တစ်ပတ်တစ်
 ရက် အတိုးချအိပ်ပစ်နေကျ။ အတူနေ
 တဲ့ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းက တနင်္ဂနွေမှ
 အလုပ်များသည့် လောင်းကစားရုံပို့
 ပိုအဆင်ပြေကာ ဆူညံသံမကြားရ
 အိပ်နေကျဖြစ်သည်။
 ဂျပန်ရောက်ပြီး အလုပ်ဆိုင်း နှစ်
 မျိုးတွင် မနက်ပိုင်းလုပ်ရသည့် စက်ရုံ
 က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ပိတ်သည်။
 ညဆိုင်းအလုပ်က တနင်္ဂနွေတစ်ရက်
 ပဲ ပိတ်သည်။ သောကြာညမှာ စနေ

နေလယ်ထိ အိပ်ရပြီး တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လုံး နားရသဖြင့် အိပ်ရေးမှ အကျီလျှော်ရ၊ ပစ္စည်းဝယ်ထွက်ရသည်မို့ တစ်လတစ်လကို ခဏလေးနဲ့ အချိန်ကုန်မြန်လှသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်မို့ ဂျပန်မှာ အလုပ်ကြီးစားခွင့်ရစဉ် တစ်လကို မြန်မာငွေဆယ်သိန်း အိမ်ကိုပို့နိုင်သည်။

“ကလင်...ကလင်”

“ဟာ...ရိုးတဲ့။ ဖုန်းလာတယ်။ အဲ...အိမ်က ဆက်တဲ့ပုံပဲ”

မှန်သည်။ ယနေ့ အစ်ကိုရဲကျော် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနေ့။

“ဟဲလို...ဖေဖေလား။ ကိုကိုလား”

“ကိုကိုပဲ ညီလေး။ အိပ်ရာမထ သေးဘူးလား။ နေ့လယ်စာစားချိန် ရောက်ပြီ။ ဘာမှမစားဘူးလား။ အလုပ်ပင်ပန်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို။ မင်္ဂလာပွဲ အားလုံး အိုကေလားခင်ဗျ”

“အေး...အဲဒါပြောစရာရှိလို့ကွ။ ကိုကို ဂျပန်သွားဖို့ ကူညီပေးလိုက်တဲ့ လူသူတော်ကြီးက မင်္ဂလာပွဲလာရင်းနဲ့ ညီလေးလည်း ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ် ပြောတယ်။ ကိုကိုက အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ပရိသတ်ထဲ ဆက်မမေးခဲ့ပေမယ့် ညီရော ပြန်ချင်ပြီလား။ အခုမှ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ”

“မပြန်သေးပါဘူး ကိုကို။ အလုပ်လည်း ကောင်းနေတာပဲ”

“အေးကွ။ ညီမှ မပင်ပန်းဘဲ ရောက်သွားခဲ့တာ...။ ကိုကိုတုန်းက တောင်ကျော်ပြီး ဂျပန်ဝင်ရတော့ အားကြီးပင်ပန်းခဲ့လို့ ဆယ်နှစ်လောက် နေပစ်ခဲ့တာ။ စုမိဆောင်မိတာပေါ့။ ကိုကို

ရဲအလုပ် ညီကို ဆက်သွင်းခိုင်းတဲ့ အတွက် ညီရဲအခြေအနေကို သိနေတယ်လေ။ မပြန်ပါနဲ့ဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေရော နေကောင်းလား”

“အေး...သူပေးစားတဲ့ ခွေးမ မိသားစုနဲ့ စကားပြောနေလို့”

“ဖေဖေ ကျေနပ်နေမှာပါလေ နော်”

မှန်သည်။ ဖေဖေသည် စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းမို့ ချွေတာနေထိုင်၍ ဆုံးသွားသော မေမေကိုယ်စား သားနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပါသည်။

ကိုကိုက ကျောင်းသားအရေးအခင်းထဲ ပါမိသဖြင့် ဖေဖေက ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုသည်။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်စဉ် မိမိ၏ ရင်သွေးနှစ်ဦးစလုံး ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်ရ။ တစ်နေရာရာမှာ အလုပ်ရှာလုပ်ပါ အမိန့်ချသည်။ ဖမ်းခြင်း၊ ဆီးခြင်းထဲတွင် မိမိသားများ ထောင်မကျစေရ။ ငယ်လွန်းသည်တဲ့။ ကိုကိုက ၁၉ နှစ်၊ ရဲဇော်က ၁၇ နှစ်သာ။

“ကဲ...ညီ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦး။ ဖုန်းချတော့မယ်”

သတို့သားအသစ်စက်စက် ကိုကိုသည် ဂျပန်မှ ရှာပြန်သွားသော ငွေမားဖြင့် ဖေဖေကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဖြတ်ခိုင်းကာ အိမ်ထောင်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် ပြုပေလိမ့်မည်။ ရဲဇော်တို့နှစ်ဦးစလုံး စစ်သားဖခင် အုပ်ချုပ်ခဲ့သဖြင့် စည်းကမ်းမိရိစ္ဆာ နေထိုင်တတ်သည်။ ဖေဖေက တစ်ဦးဦးကို တပ်မတော်ထဲ ရောက်စေချင်ခဲ့သော်လည်း လွဲခဲ့ရသည်။ ရဲဇော်ကို ရဲကျော် အကုန်အကျ

ခံ ခေါ်သဖြင့် ဂျပန်ရောက်နေပြီတည်း။ ခေတ်ရေစီးကို ဖေဖေ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။

နီးသွားပြီမို့ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ရန် အကျီရွေးသည်။ စက်ထဲ ထည့်ပြီးလျှင် ၂၄ နာရီ ဆိုင်းမှာ ပစ္စည်းဝယ်ရသည်။ အလုပ်ဝင်ရသော ရက်များက ပစ္စည်းဝယ်ချိန်မရ။ အိမ်ပြန်လျှင် နားချင်လှသည်။ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းက ဝယ်ထည့်ထားသော စားစရာများ ယူယူစားမိသည်။ မိမိမိတ်ရက် ရောက်လျှင် ပြည့်စုံအောင် ပြန်ဝယ်ထည့်ပေးသည်။ နှစ်ကြာလှပြီဖြစ်သော ကိုသက်ခိုင်သည် အချိန်ရှည်တစ်ဝိုင်းသာ လုပ်ပြီး ဂျပန်မှာ နားနားနေနေ ငွေရှာသည်။ ပါချင်းကွန်း လောင်းကစားရုံတွင် တစ်နာရီကို ယန်း ၁၂၀၀ တောင်ရသည်မို့ ကောင်းလှသည်။ အလုပ်သမားသစ် လိုသည်ဟု မရှိ။ အလုပ်မပြောင်ကြ။ မိမိတို့ အချင်းချင်းထဲမှ ပြန်လှည့်သွင်းကြမို့ နေရာလပ်မရှိ။ ထိုနေရာသို့ ရဲဇော်မျက်စောင်းကျ ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ အလုပ်နေရာမရှိ။

နှစ်ကုန်တော့မည်။ ဂျပန်များက နှစ်သစ်ကူးရက်ကို မွန်မွန်မြတ်မြတ် အနားယူကြ တိုက်ပွဲမှ ခရီးထွက်ခွာကြလိမ့်မည်။ ဤရက်များတွင် သုံးစွဲရန် ကုမ္ပဏီများက ဘော့နပ်(စ်) (အပိုဆုငွေ)များ ထုတ်ပေးကြသည်။ နှစ်ဆန်းလျှင်လည်း ကြီးဆိုပွဲ လုပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော့နပ်(စ်)ကိုင်း၊ ရှင်းနှစ်ကိုင်းပွဲများကြောင့် အလုပ်များမှာ ပင်ပန်းလှသည်။ အရောင်းသွက်သဖြင့်

www.burmeseclassic.com

လက်နဲ့အလုပ် မနားရာ ညဉ့်မှာ မစဲ။
ထိုင်နဲ့မရ၍ လှည့်ပြန်သွားသည့် ဖောက်
သည်များလည်း ရှိသည်။ ဟိုမှ ဒီမှ
ပေး၍ ညဉ့်သည်ရှင်းလျှင် ရဲဇော်မှာ
နေစဉ် လက်ဆောင်တစ်ထုပ်တစ်ထုပ်
ပိုက်ပြန်နေရပြီ။

ထမင်းဘူးစက်ရုံမှာ နေရာအနံ
တွင် ဖွင့်ထားသည့် ဆိုင်များသို့ အချိန်
မီပို့ရန် အလုပ်သမားအများကြီးကို
တားခဲ့ရသည်။ အိမ်နဲ့ စင်ကာပူ၊ တရုတ်၊
မလေးရှား၊ ယိုးဒယား၊ မြန်မာ စသည်
တို့ဖြင့် လူ ၃၀၀ ကျော် ရှိခဲ့သည်။
တာဝန်ကျရာနေရာ၌ မနက် ၅ နာရီမှ
ထုပ်ရသည်။ အများအားဖြင့် စက်ရုံ
မှပေးသော ဘော်ဒါဆောင်ထဲတွင် နေ
ကြသူ များသည်။ မနက် ၈ နာရီတွင်
စက်ရုံများ ထမင်းဘူးလိုက်ပို့သော
ဘားတန်းရှည်ကြီးထွက်နိုင်ရန် ခွေး
သန်စို သိမ်းကျွေးလုပ်ရသည်။ နေရာ
အနံ ဆိုင်အနံသို့ ၉ နာရီမထိုးမီ
ဆက်သွားကြလိမ့်မည်။ ၉ နာရီ ၁၀
ဆီတွင် ထမင်းဘူးများက စားသုံးသူ
ထံထဲ ဝဲပဲ့နေကြသည်။

“က...အားလုံး အလုပ်ဆင်း
ပြန်ပြီ။ သူဌေးက စကားမှာစရာရှိလို့
သူပေးပါတဲ့။ အားလုံး လုပ်လက်စ
ဆောင်ထားခဲ့ပြီး လာကြ”

အလုပ်သမားအားလုံးကို သူဌေး
အမှာစကား ပြောရင်းနဲ့ ယခု နှစ်
နှစ်ဆန်းအတွက် ကုန်သိုလှောင်
ဆောင် အရင်းအနှီးပြန်နေ၍ မနက်
၈ နာရီ ထမင်းထုပ်ရက်ကို နောက်ဆုတ်ပါ
သည်။ ယခုလအတွက်နဲ့ နောက်လ
အတွက် လက်ကုန်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ
မှာ နှစ်လစာရှင်းပေးမည်။ ယခု ဆယ်

ရက်အတွင်း အလုပ်လည်းများပါမည်။
ဆုကြေးပေးမည်ဟု ပြောသည်။ မည်
သူမျှ နှစ်နာသည် မထင်ကြပေ။ တစ်
ပတ်နောက်ကျမှ လခရပြီး ရမည်ရက်
တွင် နောက်လ လခနဲ့ ဆုကြေးလည်း
ရမည်ဖြစ်သည်။

သူဌေးစကားပြောပြီး သုံးရက်မျှ
ကြာသောအခါ သောကြာနေ့ မနက်
ပိုင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်များနေသော
အချိန် ဖြစ်သည်။ စက်ရုံများ ကားတန်း
နောက်နဲ့ ရှေ့သို့ ရဲကားများ ရုတ်တ
ရက် ရောက်ရှိလာသည်။ စက်ရုံရှေ့
တံခါးကို ပိတ်၍ အိုဗာစတေးများကို
ရှောင်တင် ဝင်ဖမ်းပြီ။

အနောက်ဘက်တံခါး အပိုက်
သွန်လမ်းထွက်ပေါက်မှ ခွေးပြေး ဝက်
ပြေး ထွက်ပြေးသူ သုံးလေးဦးမှလွဲ၍
ရာကျော်သော နိုင်ငံခြားသား အလုပ်
သမားမျိုးစုံ တစ်ရက်တည်း ဖမ်းဆီးမိ
သွားသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်တွင် သူဌေးက
ဘာမှ တာဝန်မယူသဖြင့် သူလက်ချက်
ပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ရသည်။
လစာကို အချိန်ဆွဲထားပြီး ရဲကို လက်
တို့ကာ ခေါင်းရှောင်သဖြင့် သူ့မှာ
အမြတ်သာ ရှိသည်။ ဘာမျှ မနှစ်နာ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ရဲဇော် ဝင်ငွေ
ကောင်းသော အလုပ်များကို ထားခဲ့ရ
ပြီး ပြန်ပို့ခံရသည်။ အိုဗာစတေးများ
ရာကျော်မိသွားသဖြင့် မြန်မာများမှာ
အိမ်ပြောင်း အလုပ်ပြောင်းနဲ့ စကားမှ
မပြောရဲ။ အချင်းချင်း တွေ့လည်း မျက်
လုံးမှလွဲ၍ နှုတ်မဆက်ရဲ။ ညအချိန်
လူစုပြီး မနေဖို့၊ ဝင်ဖမ်းရန် သတင်း
ကြားသည်နှင့် သည်းခြေပျက်ကုန်ကြ။

မျက်ဖြူလန်ကုန်ကြပြီ။
ရဲဇော် မြန်မာပြေသို့ ပြန်ရောက်
လာသောအခါ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်း
မသိ။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။
အစ်ကိုက ကြိုတင်ပြောခဲ့သော လူသူ
တော်ကြီးရှိရာ မြဝတီဘက်သို့ သွား
ခိုင်းသည်။ အိမ်တွင် မရီးအသစ် ဟင်း
ချက်ရပင်ပန်းမည်စိုး၍လောဟု ဘာကို
မဆို သံသယဝင်လာပေမယ့် ခရီးထွက်
ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာချင်
ဘဲ လာခဲ့ရခြင်းတည်း။

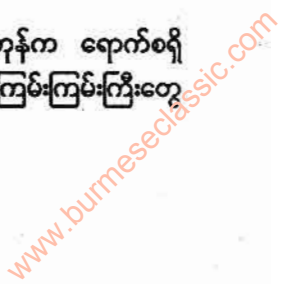
“ဆရာ ဦးစိုးမြတ်လားခင်ဗျာ”
“အေး...ဟုတ်တယ်၊ စာရလို့
လာကြိုတယ်၊ လာ...လာ”

အိမ်တွင် အဆင်သင့် စားပွဲစုံ
အောင် ပြင်ဆင်ထားနှင့်ပြီ။ သန့်စင်
ခန်းဝင်ချင်၍ ခွင့်တောင်းပြီး အိမ်နောက်
ဘက် ဝင်လာမိရာ မီးဖိုချောင်မှာ အား
လုံး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မိမိအတွက်
ပြင်နေကြသလား မသိ။ အားနာမိ၍
မေးကြည့်သည်။

“အင်း...အိမ်သားအားလုံးက
ဒီဝါခေပိုဦးဆိုရင် ကျွန်တို့ဘက်ကို ဆင်း
ကြတယ်။ ကျွန်တို့ထီးရိုးဘုရားဖူးကြ၊
လက်ဦးဆရာများကို ဝါမဆိုမီ လှူကြ၊
မိုးများလာရင် တောင်ပေါ်မှာ ထိုင်စား
နေနိုင်အောင် စိုက္ခတ်ဖြည့်သွားကြတယ်။
အခု အဘကြီး မင်းနဲ့အတူ ဒီမှာနေဦး
မှာပါ။ သူတို့ကိုပဲ အရင်သွားခိုင်းဖြစ်
သွားတယ်လေ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြ
တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြ
မယ်လေ”

“မင်း ရန်ကုန်က ရောက်စရာ
သေး။ ကားလမ်းကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ

စီနိုင်ပါ့မလား။ ဂျပန်လမ်းတွေလို မဖြူးဘူးနော်။ စဉ်းစား။

“ဗဟုသုတတိုးရတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးမရောက်တာလည်း ကြာပြီ”

“ကဲ... ဒါဆို မူလအစီအစဉ်အတိုင်း အတက အပြန်မှာ ကျန်ခဲ့မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နှစ်တိုင်း ဝါတွင်းမှာ အစိတ္တန်တင်နေကျပေါ့။ လူရှင်းတဲ့ကာလမှာ တောထဲတောင်ထဲ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းစီမံခြင်းရင်းနဲ့ ဥပုသ်သည်ပေါ့”

“အိမ်သားတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်”

ရတ်တရက် ခရီးဆက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးလမ်းလည်း ယခင်လို ခြေကျင်မတက်နိုင်ရင် ကားလမ်းပေါက်ခဲ့ပြီ။ ပစ္စည်းအများကြီး တောင်ပေါ်သယ်နိုင်ပြီ။ အချိန်တိုအတွင်း ဘုရားကို ဖူးခွင့်ရခဲ့ပြီ။ မြန်မာပြည်လည်း အများကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပြီတည်း။

“မချမ်းဘူးလား။ အဆောင်ပြန်တော့လေ”

“ဒီလောက်ကတော့ ဂျပန်ဆောင်းဦးခဲ ရှိဦးမယ်။ ပုတီးစိပ်လို့ ပြီးသွားခဲ့ပြီလား။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချိန်ပေးနိုင်မလား”

“အေး... အေး သား ဘာပြောချင်သလဲ။ အားမနာနဲ့ ပြောပါ”

ဦးစိုးမြတ်၏ သမီးနှစ်ယောက်က လက်ဖက်တစ်ပန်းကန်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ရေခွေးများ လာချပေးသည်။ ရဲလော်က ရင်ထဲ ခုလုခုလု ရှိနေသော ပြဿနာကို မေးပြီ။

“ကျွန်တော် လုပ်ငန်းအရ တစ်

နေ့ကို ငါးအရင်သုံးကောင် သတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမ ထိတ်လန့်နေပေမယ့် နောက်ပိုင်း လက်ယဉ်ပြီး စားသုံးသူမှာ လျှင် သတ်ရဲဖြစ်ရဲလာခဲ့တယ်။ ငွေရကောင်းနေတော့ ဒီအလုပ်မှာ ပျော်မွေ့လာခဲ့တယ်။ အဖမ်းအဆီးသာ မခံရလျှင် ဆက်လုပ်နေဦးမှာပါ။ ငွေစုမီခဲ့တယ်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်၊ မြန်မာပြည်အရိပ် ပြန်ခိုလှုံရတော့ အသက်မသတ်ရပေမယ့် ငွေမစုမီတော့ဘူး။ သင့်တော်တဲ့လုပ်ငန်း မရှိသလို ခံစားနေရတယ်”

“အင်း... ငယ်လည်း ငယ်သေးတော့ ငွေရလွယ်တဲ့ အလုပ်မှာ ပျော်ခဲ့ပုံပဲ။ ဒီမှာက ဟိုလို ငွေများများရတဲ့ အရင်းမထုတ်တဲ့ လခစားဘဝက မရှိသေးဘူး။ ငွေတွေအများကြီး ဘာလို့ရှာချင်နေရသလဲ။ ပြန်စဉ်းစား”

“ဟို... ဟို ငွေက လူချမ်းသာဘဝရဲ့ အစလေနော်”

“ချမ်းသာချင်တာက ကိုယ်လား။ စိတ်လား။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

ရဲလော်တို့ စကားတိုင်းသည် မြိုင်လာပြီ။ ဦးစိုးမြတ်၏ မိသားစုက ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။ စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ပေးသည်။ ရယ်စရာကို အသံထွက်၍ ရယ်ပေးသည်။ လက်ဖက်စားခြင်း၊ ရေခွေးသောက်ခြင်းဖြင့် အိပ်မပိုက်နေကြကြောင်း သိနေပြီ။ သမ်းဝေခြင်းပင် မပြုဖြစ်ကြပေ။

စကားပြောပြီး တစ်နာရီမျှ ကြာလာသောအခါ ရဲလော်စိတ်လျော့လိုက်သည်။ မိမိဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရသောဘဝကို လက်ခံလိုက်ပြီ။

“ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ဘာဘကပဲ

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အကြံပေးပါ”

“အေး... ကောင်းပြီ။ မင်းဂျပန်မှာ တစ်ရက်တစ်ရက် ငွေတွေစုသလို ဒီမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြုပါ။ ချမ်းသာမှုတွေ စုစုပြီးရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဘာဘ အာမခံတယ်”

“ဘာဘက ကြိုတင်သိနိုင်စွမ်းရှိနေတယ်နော်”

“သမထပေါ့။ အာနာပါနကို လေ့ကျင့်ရာမှ ရခဲ့တယ်။ မင်းက တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ဦး ဖြစ်လာမှာ သိတယ်။ အကုသိုလ်တွေ အများကြီး ရသွားရင် လူချမ်းသာလည်း မင်းမှာ ရောဂါများလိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ချမ်းသာဆုကို မင်းလုပ်သင့်တယ်။ လုပ်မယ်မဟုတ်လား”

“အနိုင်ဆုံး လေ့ကျင့်ခန်းကျင့်စဉ် လေးသာ ပြောပြပါ”

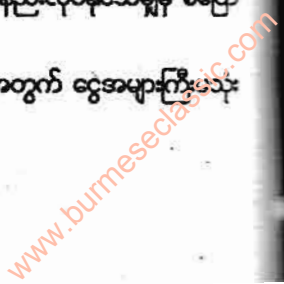
“အေး... (၁) မင်းက ဒါနကုသိုလ် - ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှု၊ (၂) သီလကုသိုလ် - ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ (၃) ဘာဝနာကုသိုလ် - နည်းနည်းခြင်းမှ စပြီး မှန်မှန်လုပ်ရမယ်။ စီးပွားရေးကိစ္စများလည်း မပျက်ရဘူး။ ထမင်းကို နေ့စဉ်စားသလို ကုသိုလ်ကို နေ့တိုင်း ပြုသွားရမယ်”

“ဘာဝနာကုသိုလ်က ခက်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဗဟုတ်ဘူး။ တရားနာယူတယ်။ ဆင်ခြင်တယ်။ ပွားများမယ်။ တစ်ဆင့်ပြန်ပြီး ဝေပျူဟောပြမယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မြန်မြန်ရစေမယ်”

“နည်းနည်းလုပ်နိုင်သမျှမှ စပြောပြပါ”

“ဒါနအတွက် ငွေအများကြီးမသုံး

ခိုင်ရင် ဘုရားကို ပန်း ဆီပီး အမွှေး နံ့သာ၊ ဆွမ်းတင်ကပ်လှူဒါန်း၊ မိဘ ညီအစ်ကိုကို စေတနာနဲ့ကျွေး၊ ဝတ္တရား သာမက စိတ်ရင်းနဲ့လုပ်၊ မင်းကိုယ် တိုင်လည်း မပြတ်မလပ်တော့ဘူး။ သူ နားကိုပေးလို့ မင်းလည်း ရလာလိမ့် မယ်”

“သီလကိုတော့ ကျွန်တော်သိနေ တယ်။ ဖေဖေလိုပေါ့”

“ဒါနကိစ္စလို ငွေမကုန်ဘဲ အကြီး ဝိုရတယ်။ သီလလုပ်ရင် ရောဂါ လည်း ကင်းမယ်။ ဘာဝနာကိစ္စမှာ မင်း သွယ်ဆုံးက မေတ္တာပို့တာတစ်ခုပဲ လုပ်ကြည့်လေ။ ကျန်တာ ဘာလုပ် မလဲ အလိုလိုသိလာမယ်”

“အဘကို ယုံကြည်တဲ့အတွက် မလုပ်ပါ့မယ်”

“အရေးကြီးတာတစ်ခုက ဒိဋ္ဌိဇ နဲ့ မင်းက အယူပြောင့်မတ်ရမယ်။

“သိင်္ခကောင်းမှုပြုလုပ်ခြင်းဟာ ချမ်း သမ်းစပြုမို့ မှတ်ထား။ ကုသိုလ်

“မကြောက်ကြန့်။ ကုသိုလ်နည်းမှ

“မလုပ်တော့။ ကုသိုလ်ရိက္ခာ ကိုယ့်

“မလုပ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်ကိုလည်း စိတ်

“သောသနာ အမျှဝေ သာဓု

“လည်း ကုသိုလ်ပဲ”

“ကုသိုလ်ကောင်းမှု သုံးမျိုးကို

“မလုပ်”

“ဒါဆို...ကျွန်တော် ကျွိုက်ထို

အတိုင်း အဝတ်စီရိထဲမှာထားတဲ့ ဂျပန် ယန်းငွေတွေရယ်၊ ကတ်ထဲထည့်ထား တဲ့ ငွေတွေရယ် ကိုကိုရဲညာစွာရှိ သူငယ် ချင်း မင်းထံတို့ ပြန်ပို့ပေးလာပြီ။ မင်း လက်မှတ်တစ်ချက် ထိုးရလိမ့်မယ်။ ကျန်ရစ်တဲ့ငွေတွေ ပြန်ရပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းလုပ်ရတော့မယ်”

“ဘာလုပ်ငန်းလဲ ကိုကို”

“မြေကြီးက ရွှေသီးမယ်”

“ဗျာ”

“အုတ်ဖိုတွေလုပ်ပြီး အုတ်ခဲတွေ ဖုတ်ပြီး ဆောက်လုပ်ရောင်းမယ့် အုတ် နီခဲက အရမ်းအလုပ်ဖြစ်တယ်”

“ကိုကိုက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါက အခုဝယ်ထားတဲ့ကားတွေ လိုင်းထဲချပြီး ဆွဲမယ်ကွ။ ဂျပန်မှာလို ရထားမများတော့ ကားဆွဲစားတာ ထော ပြီပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေလိုပဲ ဝယ်ရောင်း လေးလည်း ကားဈေးကွက်မှာ ကြည့် လုပ်မယ်။ အလုပ်တွေပေါ့ပြီ။ ငွေရင်း ရှိရင် ထောနိုင်ဟယ်၊ ပြန်ခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ မယ်”

မြဝတီ၊ မဲဆောက်မှ ယိုးဒယား သွားမလား စဉ်းစားသည့် ခရီးစဉ် ဖျက် ပစ်ကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ချမ်းသာစု ရန် ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မယ်။

ဆယ်နှစ်သော ကာလ လွန် မြောက်ပြီးသောအခါ -

“ဘာ ဦးစိုးမြတ် ရှိပါသလား”

“ရှိပါ။ မောင်ရဲဇော်နဲ့ မောင်ရဲ ကျော်တို့ပဲ”

“မျက်စိကောင်းတုန်း၊ ကျန်းမာ တုန်းပဲနော်”

“မင်းတို့အလာကို စောင့်နေဆဲပါ ကွာ”

ဦးရဲကျော်က တစ်ချိန်လုံး အဆက် သွယ်ပြုထားသည်။ မိမိအပေါ် ကျေးဇူး ရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် မကြာခဏလည်း ကန် တော့ရန် ရောက်နေသည်။

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာကိတ် ဆိုစမ်း”

“အဟဲ...ဖေဖေက သိပ်ကျန်း မာရေးမကောင်းလို့ လိုက်မလာခဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးအဖေရာဆိုသလို...ဟို... ဘာဘရဲသမီးအငယ်ဆုံးကို ကျွန်တော့် ညီငယ်နဲ့ ကြောင်းလမ်းချင်လို့...ဟို ဟို...”

“သူတို့ဆန္ဒလည်း တစ်ခွန်းမေး ကြည့်ဦး”

“ညီညီက ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီ...။ ဘာဘရဲသမီးလေးဆန္ဒပဲ”

“ဪ...ငါ့သမီးပဲကွယ်”

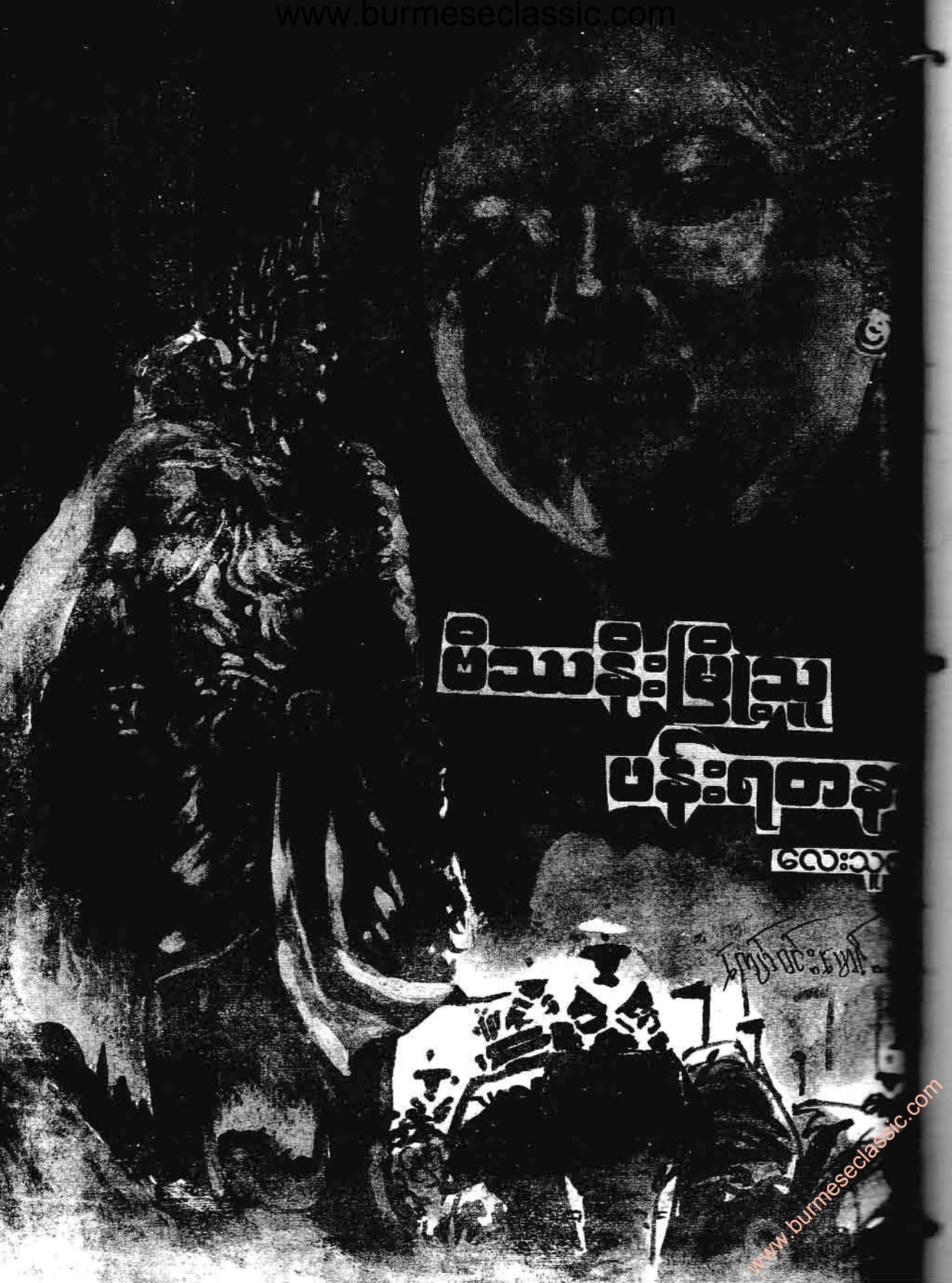
ဤစကားမှာ ငါ့သမီးလည်း ငါပြီး လျှင် ပြီးပြီဟုဆိုသည့် အဓိပ္ပယ်ကောက် ရမည် မဟုတ်လော။

ကုသိုလ်ပုည မကြောက်ကြန့်၊ ကုသိုလ်ရှိမှ ချမ်းသာရ၊

ကုသိုလ်နည်းမှ ဆင်းရဲရ၊ ကုသိုလ်ရိက္ခာ ကိုယ့်နောက်ပါ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို များစွာပြု ကြလော့။ အတိတ်ကံများ နိဗ္ဗာန်လာကာ ထောက်ပံ့ပေးလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လုပ် သမျှ ပို၍အောင်မြင်ကာ သင့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝလာလိမ့်မည်။

■ နှင်းနှင်း

ပိဿနိုးမြို့သူ

ပန်းဂဏန

လေးသူ

ကျမ်းစာ

မိသားစုမြို့သူ ပန်းရတနာ

လေးသုစုံ

“ခေတ်အဆက်ဆက် ဝတ်ဆင် ခဲ့ကြသော လက်ဝတ်ရတနာပြပွဲကြီး”

ဒေါ်မြစိမ်းညွန့်က ရတနာတွေ ရောင်းဝယ်သူ၊ ဒီတော့ ဒီပြပွဲကို စိတ် ဝင်စားတာ မဆန်း။ ဒီခိုင်းမျိုးစုံကို မြင် တွေ့ရမယ်။ အတုယူသင့်တာ ယူရ မယ်။ ရှေးခေတ်ဒီခိုင်းဆိုပေမယ့် ဆွဲ ဆောင်မှုရှိနေသေးရင် ဒီဘက်ခေတ်မှာ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရမယ်လေ။ ရတနာ ပြပွဲတိုင်းကို မလွတ်တမ်း သွားရောက် ခဲ့သူဖြစ်လို့ ဒီပြပွဲကို စိတ်ဝင်စားတာ မဆန်းဆိုပေမယ့် ဆန်းတာတစ်ခုတော့ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီပြပွဲကို မရောက်ရောက်အောင် သွားဖြစ်စေဖို့ တစ်စုံတစ်ဦးက တိုက် တွန်းနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ဦး တို့ ရုပ်မြင်ရသံနှင့် အသံပုံကြားနေခဲ့ ရတာလေ။ ပြပွဲရက်က အရည်ကြီးဖြစ် လို့ ကပ်ရက်ရက်တော့ ရောက်ဖြစ်မှာ မှီလို့သာ။ ဒါပေမဲ့ ရတနာပြပွဲ သတင်း တို့ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်နေတုန်း -

“အမိ...ရတနာပြပွဲကို မသွား ဘူးလား။ သွားဖြစ်အောင်သွားလိုက်ပါ အမိရယ်”

ဟင် . . . ဘယ်သူလာပြောနေ ဘာလဲ။ ဘေးဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့် ဆိုတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင် တော့။ ဒါနဲ့ပဲ သေချာအောင်လို့ -

“ဟေ့...ခုနက ငါ့အနား ဘယ် သူလာသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး အန်တီ” ဟင်...။ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခန်း နားကြားမလွဲပါဘူး။ ပီပီသသကြီး ပြော သွားတာ။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း သတင်းစာထဲပါလာတဲ့ ရတနာပြပွဲ သတင်းကို ဖတ်မိပြီဆိုသည်နှင့် -

“အမိ...ပြပွဲကို မသွားသေးဘူး လားဟင်။ သွားလိုက်ပါ အမိရယ်”

စတင် ကြားရစဉ်ကလိုတော့ မလန့်တော့ပေ။ အသံလေးက ခခ ယယ တောင်းပန်သံလေး။ ဒါကြောင့် ပင် သူငယ်ချင်း အေးချမ်းသူကို အဖော် ပြုပြီး ရတနာပြပွဲကြီးကို အရောက် သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက်လို့ ဆိုခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ပျူခေတ်ကစပြီး ပုဂံခေတ် အလယ်၊ ရတနာပုံ မန္တလေးနေပြည် တော်အဆုံးကနေ အခုခေတ်အထိ အမြတ်တနိုး ဆင်မြန်းနေကြတဲ့ ရတနာ မျိုးစုံကို ပြသထားပါတယ်။ ဒီပြပွဲမှာ သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေမှာ ပဲလို့ မျှော်လင့်ထားပြီး ရင်တွေ့ခန့်နေ ပါတယ်။

“ပျူခေတ်လက်ဝတ်ရတနာများ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ထူးခြားမှုကို မြင်လိုက်ရ ပါပြီရော။ ငွေဒဂါးပြားတွေကို သီကုံး

ထားတဲ့ လည်ဆွဲတစ်ခု။ အဲဒီလည်ဆွဲ ဘေးမှာ ငွေသေတ္တာလေးတစ်လုံး။ အဲဒီ ငွေသေတ္တာကို သေချာကြည့်တဲ့အခါ စာတွေရေးထားပါတယ်။ အနံ့မှာ၊ ဘေး တွေမှာ ပျူစာတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ဒီလည်ဆွဲနဲ့ ငွေ သေတ္တာလေးကို မှန်သေတ္တာနှင့် သီး သန့် ခင်းကျင်းပြသထားတာပါ။ မှန် သေတ္တာရှေ့မှာ ငှက်ပျောသီး ငါးဖီး၊ အုန်းတစ်လုံး၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက်၊ အမွှေး တိုင်း အလင်းတိုင်း အနံ့ပါတဲ့ ကန်တော့ ပွဲတစ်ခု။ ကန်တော့ပွဲဘေးမှာ ကတ် ပြားတစ်ခု ထောင်ထားပါတယ်။ ကတ် ပြားပေါ်က စာတွေကို ဖတ်ကြည့်မိပါ တယ်။

ဤလည်ဆွဲသည် အရိမေတ္ထေ ယျ မြတ်ဘုရားအား ရည်စူး၍ လှူ ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤ လည်ဆွဲကို ရရှိသူသည် ကိုယ်ကျိုး အဖြစ် မသုံးစွဲမိစေဘဲနှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော် အား ပြန်လည်၍ လှူပေးပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံအပ်ပါသည်။ လည်ဆွဲပိုင်ရှင် အကျွန်အားလည်း ရည်စူး၍ မေတ္တာ ပို့ အမှုဝေပေးပါရန် အသိပေးပန်ကြား အပ်ပါသည်။

ပန်းရတနာ
မိသားစုမြို့
ဒေါ်မြစိမ်းညွန့်နှင့် ဒေါ်အေးချမ်း

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်
ကြပါတယ်။

“ဆန်းတော့ဆန်းသား ညွန့်ရဲ့၊
သူတစ်ခုတည်း သီးသန့်လေးထားပြီး
ကန်တော့ပွဲနဲ့ ဘာနဲ့”

“ဘုရားကိုလှူထားတဲ့ ပစ္စည်းဆို
တော့ ဘုရားပွဲပြင်ထားတာနေမှာ”

ဒေါ်မြစိမ်းညွန့်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ
ပဲ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အသံလေးကို
ကြားလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် အမိ။ ဘုရား
ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ကန်တော့ပွဲ ပေးထားရ
တာပါ။ အမိ ဝယ်ပြီး လှူပေးပါ။ အမိ
အတွက် အကျိုးထူးပေးပါလိမ့်မယ်”

ဈေးနှုန်းကိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။
သိန်းငါးဆယ်။ လက်ထဲရှိနေတာလေး
နှင့် ရောင်းအားဝယ်အားတို့ကို ချိန်
ကြည့်ရင်း...

“ဘုရင်မင်းမြတ်နော်ရတာ ကြွချီ
တော်မူလာပါပြီ။ အားလုံး ခစားကြစေ၊
အမိန့်တော်”

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့်
သာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီလာကြောင်း
ကို သိလိုက်ကြရပါတယ်။ အကျွန်တို့
အားလုံးလည်း သိလျှင်သိချင်း အုတ်ခဲ
ကျိုးတွေ သယ်နေကြရာကနေ ကမန်း
ကတန်း ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ကြရပါ
တယ်။ ပျပ်ဝပ်ကျိုးနွံစွာ ဖူးမြော်
ကန်တော့ကြပါတယ်။ တကယ့်ကို ချစ်
ခင်စွာနှင့်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ သရေခေတ္တရာပြည်

သူပြည်သားတွေရဲ့ မြတ်နိုးချစ်ခင်မှုကို
ကာလတိုတိုလေးအတွင်းမှာ ရယူနိုင်
စွမ်းတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးပါ။ တကယ့်
ကိုပဲ ဟိတ်ဟန်မာန်မာန ကင်းခဲ့ပြီး
အကျွန်တို့နှင့် တစ်သားတည်းပဲ နေ
ထိုင်ပါတယ်။ ပြည်သူပြည်သားတွေထဲ
ရင်းရင်းနှီးနှီး သွားလာတယ်။ ပြည်သူ
တွေရဲ့ ဘဝအမှန်ကို သိအောင်ကြိုးစား
တဲ့ မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးပါရှင်။

အကျွန် ကြားသိရသေ့လောက်
တော့ မင်းမြတ်နော်ရတာဟာ ဟိတ်စစ်
ဒီတစ်စနှင့် ပြိုကွဲနေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ
တော်ကြီးကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်းဖြစ်
အောင် ပြန်လည်ပြီး ကြိုးစားစည်းရုံး
နေတာတဲ့။ မင်းမြတ်နော်ရတာရဲ့ ရည်
မှန်းချက် အောင်မြင်ရမယ်လို့ အကျွန်
ယုံကြည်တယ်။ အခုလည်း အကျွန်တို့
သရေခေတ္တရာကို ပေါက်ကံရာမပြည့်
ရှင် ဘုရင်အနော်ရထာမင်းမြတ် ကြွ
ရောက်လာရတာက ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားအစစ်
အမှန်ကို ရှာဖွေသိရှိဖို့ပါတဲ့။

သရေခေတ္တရာဆိုတာ ယူမြို့တော်
ကြီးပါ။ ယူလည်း မြန်မာ၊ မြန်မာလည်း
ယူပေါ့လို့ ဘုရင်မင်းမြတ်နော်ရတာရဲ့
ရဲမက်စစ်သည်တော်တွေက တေးသီ
သလို တဖွဖွဆိုမြည်ကြပါတယ်။ ကျန်
စစ်သားအစရှိတဲ့ သူရဲကောင်းတွေက
လည်း သူတို့ရဲ့ အရှင်သခင်လိုပါပဲ။
အကျွန်တို့လို ပြည်သူပြည်သားတွေကို
တရင်းတနီး ဆက်ဆံကြပါတယ်။ ချစ်
ခင်ကြပါတယ်။ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး
ကြပါတယ်။ လမ်းတံတားတွေ ပြုပြင်
ပေးကြပါတယ်။ ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်
တွေကိုလည်း ပြန်လည်ပြုပြင် မွမ်းမံ

တည်ပေးကြပါတယ်။ အကျွန်တို့ သရေ
ခေတ္တရာသားတွေကလည်း ပေါက်ကံ
ရာမသားတွေနှင့် ညီညွတ်ချစ်ခင်စွာ
လက်တွဲပြီး လုပ်အားတွေပေးခဲ့ကြပါ
တယ်။

သရေခေတ္တရာပြီးတော့ ဗိဿနိုး
မြို့ဟောင်းကြီးကို ကြွချီတော်မူသွားပြန်
ပါတယ်။ မြို့ဟောင်းကြီးမှာလည်း လမ်း
တံတားတွေ ပြင်ပေးပြီး ဘုရားပျက်
တွေကို ပြန်လည် ပြုပြင်ပေးနေတဲ့
သတင်းတွေကို ကြားသိနေရပါတယ်။
ဘယ်လိုအကြောင်းဆက်ရယ်လို့တော့
မသိခဲ့ပါဘူး။ ဗိဿနိုးကို လိုက်သွားပြီး
လုပ်အားတွေပေးချင်နေပါတယ်။ အကျွန်
ရဲ့ ဆန္ဒကို အဘနဲ့ အမိတို့က ဖြည့်
ဆည်းပေးခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့လည်း
ပျော်ရွှင်စွာလိုက်ပါခဲ့ကြပါတယ်။ အကျွန်
တို့ မိသားစုရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ဖြစ်တဲ့ အိုးခတ်တဲ့လုပ်ငန်းကို တအော်
ရပ်နားထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအလုပ်က
တစ်သက်လုံး လုပ်သွားကြရမှာလေ။
အခုလို ဘုရားပြင်တာ၊ ထီးတော်တင်
လှူတာတွေက တစ်သက်မှာ တစ်ခါ
မဟုတ်လား။

အခု ဗိဿနိုးမြို့ဦး စေတီပုထိုး
ကြီးမှာ လုပ်အားပေးကုသိုလ်တွေဟု
နေကြတုန်း ဘုရင်မင်းမြတ်နော်ရတာ
နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတော်တော်
ကြွချီတော်မူလာတာလေ။ အကျွန်တို့
ကို အားပေးပါတယ်။ မုန့်ပဲသရေစာတွေ
ပေးစေသွားပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်
ကြွချီတော်မူသွားမှ အကျွန်တို့တစ်တွေ
လည်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပြန်လည်ရောက်
ကြပါတယ်။

အဘရယ်၊ အမိရယ်၊ အကျွန်
ရယ်က အုတ်ခဲပုံကြီးထဲကနေပြီး ခဲ
တွေကို အမျိုးအစားချင်းရယ်၊ ရွယ်တူ
တွေရယ်ကို ခွဲခြားပြီး သူ့နေရာနှင့်သူ
ပုံပေးနေရတာပါ။ အဲဒီမှာ အကျွန်လက်
ထဲပါလာတဲ့ ခဲက အတော်ကြီးပါတယ်။
အဘက သူ့သယ်မယ်ဆိုပြီး လှမ်း
တောင်းပေမယ့် မပေးခဲ့ပါဘူး။ ရအောင်
ကို သယ်ယူသွားခဲ့ပါတယ်။ အကြီးကြီး
သယ်မှ ကုသိုလ်တွေ အများကြီး...
ရ...ရ...ရ...ရ

“အမယ်လေး...”

ခဲလုံးကြီးနေလေတော့ အောက်
ဘက်ကို မမြင်။ မမြင်လေတော့
အောက်ဘက်က ခဲလုတ်တိုက်ပြီး လဲ
ထူပါလေရော။ ကံကောင်းလို့ ခြေ
ဆောက်ပေါ် ခဲလုံးကြီးမကျတာ။ ခဲလုတ်
တိုက်မိတဲ့ ခြေမလေးတော့ အသားနီ
နီ လန်သွားတာပါပဲ။ အဘနဲ့ အမိ
နဲ့အဖေမှာ အပြေးအလွှား...။

ခဲလုံးကြီးက ထူးဆန်းလိုက်တာ။
အဖေကျလို့ ကွဲသွားပုံက ထက်ခြမ်း
ထက်ခြမ်းဖြစ်လို့ ပြီးတော့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ လက်သီးဆုပ်နှစ်ခု
ခဲလုံးတစ်လုံးက ထွက်ကျလာပါ
ပဲ။ ကွဲသွားတဲ့ ခဲလုံးကြီးက သဲတွေ၊
ကျွန်းပေရေနေပေမယ့် ဒီခဲလုံးလေး
တော့ ပြောင်ချောလို့။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကျောက်အမြူတေ
မသိ”

အဘက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
အဖေ့လက်ပါတယ်။ ပြီးကျတော့

အမိနှင့် အကျွန်တို့ကို ပြပါတယ်။
အကျွန်လည်း အသားနီလန်သွားတဲ့
ခြေမကို အမိခူးလာပေးတဲ့ ဗိစင်ရွက်နဲ့
ပွတ်နေရင်းကနေ ကျောက်အမြူတေ
ဆိုတဲ့ ခဲလုံးကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်
ပါတယ်။

အဲဒီမှာလေ...ကြည့်နေရင်းက
နေ ရင်ထဲ တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဆွေးမြေ့နှမ်း
လျှသလိုလို၊ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိ
တတ်နိုင်အောင်ပါပဲလေ။ ကျောက်အမြူ
တေမဟုတ်မှန်းလည်း အလိုလိုသိလာ
တယ်။ ဗိစင်ထဲကနေ ဒီခဲလုံးကို တအား
ပေါက်ခွဲပစ်ချင်လာတယ်။ ဘယ်လို
အင်အားတွေက တိုက်တွန်းစေဆော်
နေတာလည်းတော့ မသိပါဘူး။ ရှေ့နား
က ကျောက်တုံးကို သေချာချိန်ပြီး ပစ်
ထည့်လိုက်ရောလေ။

“ဟဲ့...မိန်းကလေး မိပန်း”

“ဟဲ့...အို...”

“ခွမ်း...”

အဘ၊ အမိတို့ရဲ့ အော်သံနှင့်
ခွမ်းခနဲ အသံဟာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ပါပဲ။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။
ခဲလုံးလေးဟာ ကွဲထွက်သွားပါရော။
တစ်စုံတစ်ခုဟာ နေရောင်အောက်မှာ
လက်ခနဲဖြာပြီး ထွက်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။
သုံးယောက်သား ပြေးသွားလိုက်ကြ
တာ အကျွန် ရှေ့ဆုံးကလေး။ အဲဒီ
ထွက်ကျလာတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို အကျွန်
သိနေသလိုပဲ၊ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။

အို...ငွေသေတ္တာလေး။

ကောက်ယူဖို့ လက်လှမ်းနေစဉ်
မှာပဲ အကျွန်ရင်ခနဲသံတွေကို အကျွန်

ပြန်ကြားနေရတယ်။ ငွေသေတ္တာလေး။
အကျွန်နဲ့လုံးသားနှင့် အရင်းနှီးဆုံး။
အနှေးထွေးဆုံး ပစ္စည်းလေးပါ။ ငွေ
သေတ္တာလေးကို နှလုံးသားနှင့်အပ်ထား
ပြီး မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာမိပါတယ်။
အမိနှင့် အဘတို့က “ဘာလဲ၊ ဘာ
လေးလဲ” လို့ မေးရင်းနှင့် အကျွန်ဖြစ်
နေမှုကို နားမလည်။ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြ
လိုလေ။

“ဒါ...ဒါ...အကျွန်ပစ္စည်း”

“အေး...အေးပါ။ အဘတို့
မယူပါဘူး”

“အမိတို့ ကြည့်ရုံလေးပါ”

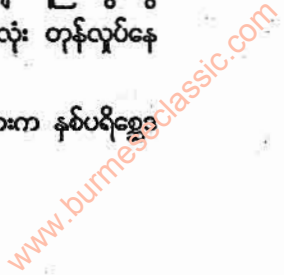
“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ မဟုတ်ဘူး
အမိ။ အဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါ။ ဒါ
အကျွန်ဘဝဟောင်းက ပစ္စည်း။ အကျွန်
သိနေတယ်”

“မိပန်း...သမီးလေး၊ ဘာတွေ
ပြောနေတာလဲ။ ဥုံ့...ဖွ...ဖွ...ဥုံ့”

“အမိ...အကျွန်တကယ်ပြော
နေတာ။ အကျွန် ဘာလို့ သိနေတာလဲ
ဆိုတာတော့ ရှင်းမပြတ်ဘူး။ အကျွန်
ရဲ့ အခုဘဝအမည် ပန်းရတနာနဲ့ပဲ ဒီ
ငွေသေတ္တာထဲမှာ အကျွန်လှူခဲ့တဲ့
လည်ဆွဲ ရှိနေပါတယ်။ ငွေဒဂါးပြား
တွေ၊ ဟောဒီ သေတ္တာအဖုံးနဲ့ ဘေးတွေ
မှာ အကျွန်ရေသားထားခဲ့တဲ့ အလှူ
ကမ္မည်းစာတန်းလည်း ရှိပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ပါ အဘ။ အကျွန်လက်တွေ တုန်
နေတယ်။ အဘဖွင့်ပါ”

အကျွန်လေ မျက်ရည်တွေတွေ
ကျနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေ
သလားပဲ။

ငွေသေတ္တာလေးက နှစ်ပရိစ္ဆေဒ

ကြာမြင့်ပြီ ဆိုလေတော့ ဖွင့်ရတာ ကျပ်နေခဲ့ပါတယ်။ အားသန်တဲ့ အဘ တောင်မှ မနည်းကြီးဖွင့်ခဲ့ရတာလား။

“အို...ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘုရား”

အဘနှင့် အမိတို့ရဲ့ ဘုရားတသံ က တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ ကြပါတယ်။ အကျွန်ုပ်ရင်တွေ တုန်လိုက် တာ။ နီးရာ ကျောက်တုံးကြီးကို ပိုထိုင် လိုက်ရပြီး မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိ ပါတော့တယ်။ မှိတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ၊ အာရုံထဲမှာ လည်ဆွဲ ငွေဒဂါး ပြားတွေကို သီကုံးထားတဲ့ လည်ဆွဲ။

“သမီး...ပန်းရတနာ၊ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဟင့်အင်း...အကျွန်ုပ် မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ပြောပြမယ် အမိ။ ငွေ ဒဂါးတွေ သီကုံးထားတဲ့ လည်ဆွဲ မဟုတ်လား”

“ဟေ...ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးပြားတိတိ ရှိလိမ့် မယ်။ ရေတွက်ကြည့်ပါဦး”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ဆယ့် ငါးပြား ရှိတယ်တဲ့”

“အဘ...အမိ”

“အေး...ပြော”

“ဒီလည်ဆွဲကို အကျွန်ုပ်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ လျှာခဲ့တာပါ။ ဟောဒီ မြို့ဦးဘုရားကြီးရဲ့ ထီးတော်တင်လျှာပွဲ ကြီးမှာပေါ့။ အကျွန်ုပ်တို့ ဗိဿနိမြို့ကြီး ရဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် အကျွန်ုပ် ရဲ့လည်ဆွဲပါတဲ့ ငွေသေတ္တာကို လက်ခံ ယူခဲ့တော်မူတယ်။ အဲဒီတုန်းက အကျွန်ုပ် က ဘုရင်မကြီးကို ဖျော်ဖြေရတဲ့ ကချေ

သည်လေးပါ အမိ။ နေဦး...အဘ၊ နေဦး။ ငွေသေတ္တာဘေးပတ်လည်မှာ ရေသားထားတဲ့ အလှူကမ္ဘည်းစာတန်း ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“အေးဟဲ့...မှန်း၊ သေချာပွတ် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ စာလုံးက သေး တော့ မနည်းဖတ်ရလိမ့်မယ်။ အင်း... ဘာတဲ့၊ ဤလည်ဆွဲသည် အရိမေတ္တေ ယျ မြတ်ဘုရားအား ရည်စူး၍ လှူ ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤ လည်ဆွဲကို ရရှိသူသည် ကိုယ်ကျိုး အဖြစ် မသုံးစွဲမိစေဘဲနှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော် အား ပြန်လည်၍ လှူပေးပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံအပ်ပါသည်။ လည်ဆွဲပိုင်ရှင် အကျွန်ုပ်အားလည်း ရည်စူး၍ မေတ္တာ ပို့ အမျှဝေပေးပါရန် အသိပေးပန်ကြား အပ်ပါသည်။ ပန်းရတနာ-ဗိဿနိမြို့”

ပန်းရတနာဆိုတဲ့ အကျွန်ုပ်နာမည် နှင့်အတူ ငွေသေတ္တာလေးနှင့် ငွေဒဂါး လည်ဆွဲသတင်းတို့က ဗိဿနိမြို့၊ ဟောင်းသာမက သရေခေတ္တရာမြို့ တော်ကြီးမှာပါ ပျံ့ပွားလို့လေ...။

“ငွေသေတ္တာလေးထဲက ပစ္စည်းနဲ့ ကမ္ဘည်းစာတွေကို မကြည့်ဘဲနဲ့ ပြော နိုင်တာတဲ့”

“အခုဘဝနာမည်နဲ့ အဲဒီလည်ဆွဲ လျှာခဲ့တဲ့ ဘဝဟောင်းက နာမည်က လည်း အတူတူပဲတဲ့။ တကယ်ထူးဆန်း တယ်”

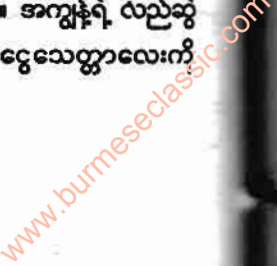
“မြို့ဦးစေတီကြီး ထီးတော်တင် လှူပွဲမှာ ဌာပနာဖို့ အနော်ရထာဘုရင်

မင်းမြတ်ကို ဆက်သထားတယ်တဲ့။ ဆုလာဘ်တော်တွေ ရာပွားသေးဆိုပဲ”
“အတော်ဆန်းကြယ်တဲ့ မိန်းက လေးပါပဲ ဟာရီ”

အမှန်စင်စစ်တော့ ဘာမှမထူး ဆန်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ သံသရာကြီး လည် နေသရွေ့ ဘဝတွေက အဖန်တလဲလဲ မဟုတ်ပါလား။ အဓိက အရေးအကြီး ဆုံးက ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားကို သက်တော် ထင်ရှားရှိနေသလိုမျိုး ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ထားရှိနေဖို့ပါပဲ။ လှူဒါန်းတဲ့ ပစ္စည်းက လည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ဖို့လိုပါတယ်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို မျက် မြင်မဖူးတွေလိုက်ရတဲ့အတွက် နောင် ပွင့်လာမယ့် အရိမေတ္တယျဘုရားကို မျက်မြင်ဖူးပြောချင်နေတဲ့ အကျွန်ုပ်ဆန္ဒ က မှားသလား၊ မှန်သလားတော့ မသိ ခဲ့ပါဘူး။ သံသရာလည်နေသမျှတော့ အကျွန်ုပ်မောပါနေဦးမှာပေါ့။ အကျွန်ုပ်ရဲ့ လည်ဆွဲနဲ့ အကျွန်ုပ်လည်း အခုလိုပဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နေရဦးမှာပေါ့။ ဒီလည် ဆွဲဟာ ဘုရားပစ္စည်းဖြစ်နေလို့ သဘာဝ ဘေးဒဏ်တွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ် စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ် ဖြစ် ဘုရားနှင့် ကင်းကွာသွားတာနှင့် အကျွန်ုပ် ဘယ်ဘဝပဲရောက်နေနေ ဘုရားထံပါးကို ဟောဒီ ဗိဿနိမြို့ဦး စေတီရှိရာကို ဒီလည်ဆွဲ ပြန်လည် ရောက်ရှိစေဖို့ အခုလိုပဲ ကြိုးစားမှာပဲ လေ။

အကျွန်ုပ် ဘယ်လောက်များ ကံ ကောင်းခဲ့ပါသလဲ။ အကျွန်ုပ်ရဲ့ လည်ဆွဲ ထည့်ထားတဲ့ ငွေသေတ္တာလေးကို

အနော်ရထာဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်
တိုင် ဌာပနာသွင်းတော်မူပေးခဲ့ပါတယ်။
ပြုပြင်ပြီးသွားခဲ့တဲ့ မြို့ဦးဘုရားကြီးရဲ့
ထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်၊ စိန်ဖူး
တော် တင်လှူပြုကြီးမှာ အကျွန်လည်း
ဘိက္ခုနီအသွင်ပြောင်းခဲ့ပါတော့တယ်။

အကျွန်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာလုံး
ကို စောင့်ရှောက်ခွင့်တောင်းခံထားတဲ့
ပေါက်ကံရာမ တပ်မှူးလေး မင်းဗလ
ကိုလည်း ကျောခိုင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဘ
နှင့်အမိတို့ခမုာလည်း ပီတိမျက်ရည်
တွေ ဝဲနေလို့လေ။

အဲဒီ ဘဝတန်းက အကျွန်ရဲ့အမိ
က အခု ဒေါ်မြစိမ်းညွန့်ပါပဲရှင်။ ဒါ
ကြောင့် အမိကို ဒီပြပွဲကို လာစေဖို့
အကျွန် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ အခုပြပွဲ
မှာ ပြထားတဲ့ လည်ဆွဲကို ရရှိသွားခဲ့
တဲ့သူက နွားကျောင်းသားလေး မိသားစု
ထဲ ဆင်းရဲရှာပါတယ်။ သူတို့မိသားစု
ထဲလည်း အကျွန်နှင့် ဘဝတစ်ခုမှာ
အကြောင်းဆက်ခဲ့ကြပါသေးတယ် အိ
ဆယ် သူတို့ကို အိပ်မက်ပေးပြီး သက်
ဆိုင်ရာကို အပ်နှံခိုင်းရပါတယ်။ ပြီး
ဆော့ ဒီပြပွဲကို တင်ခိုင်းရပါတယ်။

ဗိဿနိမြို့ဟောင်းကြီး တူးဖော်
အတဲ့ ဌာနကို အမိရောက်အောင်သွား
အဲ မြို့ဦးစေတီဘုရားကြီး ပြုပြင်နေ
အ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီက ဦးစီး
အောင် နာယကဆရာတော်ဘုရား
အိမ်မှာ ဒီလည်ဆွဲကို အပ်ခဲ့ပါ။ ထီး
အသွင်ရှိမှာလည်း အမိ ရောက်အောင်
အကိုသွားရမှာနော်။ နာယကဆရာ
အကြီးကလည်း အကျွန်ရဲ့အဘပါပဲ။

အမိ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဝယ်
ပြီး ဘုရားကို လှူပေးပါ။ အကျွန်ကို
အမျှဝေပေးပါ။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ပေး
ခဲ့ရင် အမိနှင့် အနီးအနားနေရာကို အမြန်
ဆုံး အကျွန်ရောက်လာမှာပါ။

“ဟယ်...ညွန့်အိပ်မက်ကလည်း
ဆန်းကြယ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် အေး၊ ညွန့် လန်နိုး
လာတော့ နာရီကြည့်လိုက်တယ်။
မနက် ၄ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆက်
အိပ်လိုလည်း မရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရား
ကို မျက်နှာသစ်တော်ရေတို့ အလင်း
တိုင်း၊ အမွှေးတိုင်တို့ ကပ်လှူပြီး...
အိပ်မက်ထဲက ပန်ရတနာအတွက် ဆု
တောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးရပါတယ်။ လည်
ဆွဲကိုလည်း ဝယ်ပါမယ်။ ဗိဿနိုးကို
သွားလှူပေးပါမယ်လို့ ကတိခံလိုက်
တယ်...အဲဒါ”

“သိပါပြီ အေး အဖော်လိုက်ပေး
ရမယ်ဆိုပါတော့။ ညွန့်ရဲ့ ဆန်းကြယ်
လှတဲ့ အလှူအတွက် ပါရမီဖြည့်ခွင့်
ရလိုက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာနေရပြီလေ”

ဒီလိုနှင့်ပင် ခေတ်အဆက်ဆက်
ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသော လက်ဝတ်ရတနာ
ပြပွဲကြီးသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
ရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပြီဧရာ။ ပြပွဲ နောက်
ဆုံးနေ့ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း
မနေ့ကထက် ပိုမိုစည်ကားနေခဲ့ပါ
တယ်။ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနနှင့်
ပြတိုက်မှ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများကို
တွေ့ဆုံကြရပါတယ်။ အိပ်မက်ကို ပြော

ပြတဲ့အခါမှာလည်း ဌာနဆိုင်ရာ လူကြီး
များက -

“ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အိပ်မက်
ပေးထားလို့ ငှက်ပျော၊ နန်းပွဲနဲ့ ထား
ပေးထားတာပါ။ ဘုရားပစ္စည်းကိုခင်ဗျာ။
အစ်မကြီး ဒုလို ဝယ်ပြီး ဘုရားကို ပြန်
လှူပေးမှာကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
စွာနဲ့ သာဓုခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်
တော်တို့ဌာနကလည်း ရောင်းရငွေတွေ
ကို ဘုရားကို လှူဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်
တို့အားလုံးဟာ ပစ္စည်းဆက်တွေ ဖြစ်
နေကြလို့သာ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ဒီလည်
ဆွဲနဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေခဲ့ကြတာလို
ယုံကြည်ပါတယ်”

ဒေါ်မြစိမ်းညွန့် တစ်ယောက်
ဆန်းကြယ်လွန်းလှတဲ့ လည်ဆွဲအလှူ
အတွက် လုပ်ဆောင်စရာများအားလုံး
ကို စီစဉ်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်
လုံးတွင် သူ့အနားမှာ တစ်စုံတစ်ဦးရှိ
နေသလိုလို စိတ်ထဲက သိနေခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ဦးကတော့...။

[အထက်ပါ အကြောင်းအရာ
တို့ကို ပြောပြခဲ့သည့် ယုဇနရတနာ
ရောင်းဝယ်ရေးမှ ဒေါ်သန်းညွန့်ကို
ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိပါသည်။]

လေးသူစံ

၀၉-၂၅၆၇၉၂၀၅

ခြင်္သေ့မြောက်ပါး
ရွှေတစ်ဖလား
ပိတ်ပိန်းဟောင်ဘုရား
ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

AKYAWNA

ခြင်္သေ့မြောက်ပါး ရွှေတစ်ဖလား ဗိတ်ပိန်းဗောင်ဘုရား

“နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”

ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

ကညွတ်ကွင်း အနောက်ဘက်မှ ရွာတွင် နေထိုင်သော ကိုရွှေကွန်းတစ်ယောက် အနီးအနားရွာများ တစ်ဝိုက်သို့ မြင်းတစ်စီးနှင့် စကြာဖြန့်ကာ အလည် အပတ်များပြီး အသိအကျွမ်းများနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့တတ်သည်။

ထိုအချိန်သည် အင်္ဂလိပ်များ ခြိမ်းမာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်အုပ်စိုးနေသော ကာလဖြစ်၍ တောဘက်တွင် သွားရေလာရေအတွက် မြင်းစီးသူအချို့ ခိုနေသည်။

ကိုရွှေကွန်းက မိမိပိုင် လယ်ကေ အသင့်အတင့်ရှိကာ သီးစားခ ချထားရုံ ခြင်္သေ့ လယ်မလုပ်ဘဲ ရွာတွင် ကြေးရ တတ်ဖြစ်နေလျက် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်နှင့် နေနိုင်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ မဦးဖြူမှာ သီးစားမချထားသည့် လယ်များ ကိစ္စ အနှိုးအပြင် ကလေးငါးယောက် ကိစ္စ နှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ လုံးလည်ချာလည် ချာနေသောကြောင့် အလည်အပတ် နှစ် အိမ်တွင်သာ အလုပ်များနေလျက် ကိုရွှေကွန်း လည်ပတ်ရာမှ ပြန်လာ သည့်အခါ ပြောပြတတ်သော သတင်း သော နားထောင်နေရ၏။

သတင်းများမှာ အထူးမရှိသေးဘဲ အင်္ဂလိပ်အား တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှား မှုများ မဖြစ်ပေါ်မီဖြစ်၍ ရွာသူရွာသား တို့မှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေး ရှိနေချိန်ဖြစ်ရာ ရွာများနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော တောစပ်တွင်ရှိ သည့် ဘုရားတစ်ဆူအကြောင်း မဦးဖြူ အား ပြောပြတတ်သဖြင့် မကြာခဏ ကြားနေရကာ ရိုး၍ပင်နေပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ထိုစေတီ တည်ထားသော ဘုရား ဒကာကို အားလုံး မသိမမိလိုက်ကြ သောကြောင့် မသိဘဲ ညအခါများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားရှိရာ တောစပ် ဘက်မှ ဗိတ် . . . ပိန်း . . . ဗောင်ဟု တစ်လုံးချင်းအသံဆွဲပြီး ထိုသုံးချက် တည်းသာ ထပ်ကာထပ်ကာ မြည် သည့်ငုံသံကို ကြားရတတ်သည့်အတွက် ထိုဘုရားမှာ ဗိတ်ပိန်းဗောင်ဘုရားဟု အမည်တွင်နေသည်။

စေတီတော်မှာ ဉာဏ်တော် မမြင့် လှသည့် ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ် သော်လည်း စောင်းတန်းနှင့် မုခ်အဝင် ဝဋ် ခြင်္သေ့ရုပ်များ ရှိသဖြင့် အသင့်

အတင့် ထည့်ပါနေသည်။

တစ်နေ့ ညစာထမင်းဝိုင်းတွင် ကိုရွှေကွန်းက သတင်းတစ်ခု အဆန်း ပြောပြသည်မှာ -

“မဦးဖြူရေ . . . တို့ရွာတွေတစ် ဝိုက် သိုက်စာကျနေတာ ကြာပြီတဲ့ကွ” “သိုက်စာက ဘယ်ကကြားခဲ့တာ လဲ၊ ဘယ်လိုတဲ့လဲ ကိုရွှေကွန်း”

“သိုက်စာဆိုမှ ဘယ်ကကြား တယ်လို့ အတိအကျ မရှိဘူး ရှင်မရဲ၊ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ဒီသိုက်စာက ဆန်းတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုဆန်းတဲ့ သိုက်စာလဲ၊ ကျွန်မလည်း သိချင်လာပြီ”

“သိုက်စာက ဒီလိုဗျ၊ ဗိတ်ပိန်း ဗောင်ဘုရား၊ ခြင်္သေ့မြောက်ပါး၊ ရွှေ တစ်ဖလားတဲ့”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ ရှင်ပြပါဦး”

“ရွှေတစ်ဖလားရှိတဲ့ သိုက်ပေါ ကွာ”

မဦးဖြူမှာ စဉ်းစဉ်းစားစား ရှိ တတ်သဖြင့် -

“ရွှေတစ်ဖလားက ဘယ်အရွယ် များပါလိမ့်နော်”

“အေးကွ၊ မုန်းကြည့်ရင် အနည်းဆုံးအိမ်က ကွမ်းအစ်လောက်ဆိုရင် တောင် နှစ်ပိသသာကျော်ဦးမယ်”

“ကျွန်မတော့ ဘုရားအကြောင်း ကြားနေရတာနဲ့ ကြားရတဲ့ ဗုံသံဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းလို့ ကြက်သီးထ ပါရဲ့”

“ဗုံသံက ကြောက်စရာမကောင်း ပါဘူး မဦးဖြူရယ်။ အသံလေးက သာ တယ်ဗျ။ ကျုပ်တောင် ညဘက် အဲဒီ နားကရွာ အလည်သွားရင်း ရွာထဲက တစ်ခါ နှစ်ခါလား ကြားဖူးသေးတယ်”

“မကြောက်ဘူးလား ကိုရင်ရယ်”

“မကြောက်ပါဘူး သိုက်ဆိုတော့ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်လို့ ခြောက်လှန့်တယ် မရှိတော့ ရွာကလူတွေလည်း နေ့ခင်း ဆို ဘုရားနား ရောက်တတ်ပါတယ်တဲ့”

“ကိုရွှေကွန်းလည်း ညဘက်တွေ လည်တတ်တယ်။ တစ်နေ့ တစ္ဆေတွေ့ မယ် သိလား”

“ကျုပ်က တစ္ဆေမကြောက်လို့ ညဘက် တစ်ခါတလေ မြင်းနဲ့ထွက်ပေ မယ့် ညဉ့်နက်အောင် နေတယ်လို့မှ မရှိဘဲဗျ။ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ”

ကိုရွှေကွန်းမှာ အလည်အပတ် ပါသနာပါသော်လည်း မည်သည့်အခါမှ ည ၉ နာရီကျော်အထိ လည်ပတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် မဦးဖြူက ထပ်ပြောစရာ စကား မရှိတော့ဖြစ်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်း ဘုရားအကြောင်း နှင့် သိုက်စာအကြောင်းမှာ ထူးဆန်း သောကြောင့် ရပ်ဝေးမှပင် ကြားဖူးသူ များလာကာ သိုက်ဆရာဆိုသည်သူ များ သိုက်တူးရန်ဆိုလျက် လာသည့်

အခါ လာနေကြတော့သည်။

“ကိုရွှေကွန်းရေ...ကောက်စိုက် သမ မနီးပြောလို့ ကြားရတဲ့သတင်းက အရောက်ရွာကို သိုက်ဆရာတွေ လာ တည်းပြီး ညကြီး ဘုရားဘက် သွားတူး တော့ သန်းခေါင်ကျော်လောက် သေ ပြေးရှင်ပြေး ပြန်ပြေးလာကြရတယ်တဲ့”

“အလဲ့...မဦးဖြူတောင် အိမ်နေ ရင်း ဘယ်မှမသွားဘဲ သတင်းရနေပြီ ပဲ။ ဒါက ဟိုးလေးတစ်ကျော်ဖြစ်တော့ ကျုပ်လည်း ကြားပြီးပါပြီဗျာ။ ပီတုန်း ကြီးတွေ လိုက်တုပ်တာမှ ပုဆိုးခါးပုံစ တောင် ပြန်မချည်နိုင်ဘဲ စွန်တောင် ဆွဲပြီး ပြန်ပြေးလာရလို့ အလဲလဲအကွဲ ကွဲတဲ့ဗျာ”

“ကျွန်မက သိုက်စာဆိုတာ လူ တွေပီးစပ်ထဲ တွေကရာ ပြောနေတယ် ထင်ပြီး မယုံတယုံနဲ့ ခုက တကယ် ရှိတာပဲ”

“အေး...တကယ်ရှိတာ မှန် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိုက်တူးတယ်ဆိုတာ မျိုးကလည်း နိုင်တာက သိပ်မကြားဖူး ဘူး။ တော်ရုံပညာနဲ့ မရဘူးတဲ့ဗျ။ ဥစ္စာ စောင့်တွေက တန်ခိုးရှိတယ်”

“တစ္ဆေသရဲနဲ့ ဥစ္စာစောင့် အတူ တူပဲလား ကိုရွှေကွန်း။ ကျွန်မ ကြားဖူး နေတာ မတူဘူး”

“တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ပေတလော က ဖြစ်တဲ့ ဗြိတ္တာအမျိုးအစားထဲမှာ ပါ တယ်။ တစ်ခါတလေ လူတွေကို ခြောက်လှန့်ပြီးမှ စားသောက်ရတဲ့ တစ္ဆေသရဲမျိုးလည်း ရှိတဲ့အပြင် တွေ့ ရင်လည်း ကြောက်စရာပုံပန်းကြီးတွေ ဆိုတော့ လန့်ကြတယ်။ ဥစ္စာစောင့်

ဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ မစားရက် မသောက်ရက် စုဆောင်းခဲ့ တဲ့ စိန်ရွှေရတနာတွေကို ပြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားရင်း သေသွားရာက ကိုယ့် ပစ္စည်းတွေကို စွဲနေပြီး ပြန်စောင့်နေ တတ်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်မျိုးရှိတယ်။ တချို့ က ဘုရားအတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းထား တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကို စောင့်ဖို့ တာ ဝန်ကျတာနဲ့ စောင့်နေရတဲ့ ဥစ္စာစောင့် မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ သိုက်အကြီး အသေးအလိုက် တန်ခိုးအနည်း အများ ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်မလည်း ကြားဖူးပါတယ် ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေ တွေဖူးတဲ့လူ ရှိတယ် လုကလှနဲ့တဲ့”

“လှမှာပေါ့ မဦးဖြူရဲ့ သူတို့က ဘုမ္မစိုးနတ်တွေထဲက အမျိုးအစား တစ်မျိုးဆိုလား။ ဒါကြောင့် တန်ခိုးနဲ့ ပြီး ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်လည်း ကညွတ်ကွင်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပြော တာ ကြားလိုက်တယ်”

ကိုရွှေကွန်းက တတ်သမျှ မှတ် သမျှ ရည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေသည်။

“ကျွန်မတောင် ဥစ္စာစောင့်မ လှ လှလေး ဖြစ်ချင်လာပြီ”

“မဦးဖြူရယ် မင်းတို့ မိန်းမတွေ ဟာ လှချင်တဲ့နေရာမှာ သေပြီးမှပဲ ငှာ ရမယ်ဆို သေချင်သေပါစေ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ မငြင် ကောင်းဘူးဗျ”

မဦးဖြူမှာ ဇက်ပုကာ လန့်သွား လျက်မှ -

“ဘွာ...ဘွာ လွတ်ခနဲ ငြင်း တာပါ။ ကိုရင်ပြောမှ သတိရတယ်”

ပြောမှာဆိုမှာ ဒီလိုပြောတာမျိုး ကြား သွားရင် ဥစ္စာစောင့်တွေက ခေါ်သွား တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်... ဖွဟဲ့ ...ဖွဟဲ့”

သိုက်စာသည် သတင်းပျံ့သည် ထက် ပျံ့လာရာ သိုက်ဆရာဆိုသူများ အလာများလာသည်တွင် ရွာများတစ် ဝိုက် စကားစိုင်း၌ ဘုရားနှင့် သိုက်စာ အကြောင်းနှင့် လာရောက်သိုက် တူးကြ သည့် အဖြစ်အပျက်များကို အဓိက ပြောစရာအကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာလေ သည်။

ပြောကြသည့် အကြောင်းများမှာ တိုတစ်လောက သိုက်လာတူးတဲ့ သိုက် ဆရာတွေကို မြွေကြီးတွေ ထွက်လိုက် ညီ မိုးမလင်းခင်ကိုပဲ ရွာက ပြန်ပြော ကြတယ်တဲ့။

တစ်ခါတလေ “ဒီတစ်ခါလာတဲ့ နတ်ဆရာတွေကို ပိတုန်းကြီးတွေ အုပ် နတ်ထွက်ပြီး လိုက်တုပ်တာ အလွတ် မင်းပြီး ပြေးကြရတယ်”တဲ့ဟူ၍ ကြား သူများ အောင်မြင်သွားသည်ဟု မကြား

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရား သို့မဟုတ်...ဝိန်း...ဟောင် ဟူသော သေလေးကား မြည်နေတတ်သည်သာ

ထိုရွှေကွန်း၏ အတွေးများမှာ သိုက်ဆရာများသည် အဆင့်နိမ့်သောကြောင့် မနိုင် နိုင်မည်ဟု ကြားဖူးနားဝဖြင့်တွေး သောအဆင့်မြင့်သည့် သိုက်ဆရာ တို့သည် တပည့်ခံပြီး လိုက်ချင်စိတ် နှင့်ကော စုံစမ်းနေသည်။

စောင့်မျှော်နေသောအချိန် သိုက် ရောက်လာဟန်နှင့် ကိုရွှေကွန်းတစ် ယောက် ကညွတ်ကွင်းမြို့လေးဘက် ဈေးဝယ်ထွက်သွားပြီး ပြန်လာလျှင် သိုက်ဆရာနှင့် တပည့်ဆိုသူ နှစ်ဦးကို ခေါ်ကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် မီးဖိုတွင်းရှိ ဇနီးသည်ရှိရာသို့ လာ၍ လေသံဖြင့် “သိုက်တူးမလိုတဲ့ကွ၊ သူတို့က အရင်အကြောင်းတွေ ကြားထားပြီးသား လို့ ပြောတယ်။ သူတို့က အရင်ဆရာ တွေလို သာမညောင်ည ဆရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပညာအဆင့်ဆင့် တတ် ထားတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရင်”
“ဖြစ်မှာပါဗျ။ သူတို့က ဒီသိုက် ကို နိုင်ကိုနိုင်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ နိုင်လိုက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ချမ်းသာ သထက် ချမ်းသာမယ်”

“ဘယ်တော့ သွားတူးကြမလဲ”
“မနက်ဖြန်တစ်ရက် ပြင်ဆင်ပြီး သန်ဘက်ခါည သွားကြမယ်တဲ့”
“ကျွန်မတော့ ကြောက်တယ် ကိုရင်”

“မင်း...တိတ်တိတ်နေနော်၊ လျှောက်မပြောနဲ့”
“အင်း...မပြောပါဘူး စိတ်ချပါ”
နောက်တစ်နေ့လုံး သိုက်ဆရာ က ဖယောင်းတိုင်ကြီးများတွင် အင်းကဲ့ သို့ စက္ကူချပ်ကြီးများကပ်၍ အခြား ပစ္စည်းအချို့ ထုတ်လျက် တတွတ်တွတ် မန်းမှုတ်နေပြီး တစ်နေ့ကူးလျှင် မဦးဖြူ အား ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးများ ရှာခိုင်း

ကာ လင်းပန်းတစ်ချပ်ကား၍ ညမောင် မောင်တွင် တိတ်တခိတ် ထွက်ခွာကြ လေ၏။

မဦးဖြူအား ယနေ့ည အိမ်ရှေ့ ခန်း၌ စောင့်အိပ်ရန် မှာကြားခဲ့သဖြင့် စောင့်အိပ်လျှင် ညသန်းခေါင်အထိ အိပ်မပျော်ဘဲရှိရင်း မေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားပြီး မကြာမီ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီး အပြင်မှ တံခါးမခေါက်ဘဲ “မဦးဖြူ၊ မဦးဖြူ”ဟူ၍ အလွန်တိုးသော အသံ ဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ခေါ်သံကြား သော် လန့်နိုးလာစဉ် အသံမှတ်မိသော ကြောင့် ကပျာကသီ လူးလဲထရင်း တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါ ရှေ့ခုံးမှ ကိုရွှေ ကွန်း၏နောက်တွင် သိုက်ဆရာနှစ်ဦး ကိုတံ၍ ညညညရုတ်သပ်ရင်း ရပ်နေ ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မီးမြန်မြန် ထွန်းပေးစမ်းပါ... မဦးဖြူ”

ကိုရွှေကွန်းက အိမ်တွင်သို့ ကပျာ ကသီထင်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် “ဟုတ် ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”ဟု အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေသလိုရှိရင်း မီးအိမ်ယူ ၍ မီးစာဖြင့်လျက် မီးထွန်းလိုက်သော် မြင်ရသည်မှာ ကိုရွှေကွန်းနှင့် သိုက် ဆရာများ ရင်ဘတ်မှာ အင်္ကျီများ ဆုတ် ပြုပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် အလန် တကြားဖြစ်၍ ကြက်သေသေကာ ငေး ကြည့်နေတော့သည်။

“လုပ်စမ်းပါဦး မဦးဖြူ၊ နန္ဒင်းအိုး မြန်မြန်ယူခဲ့စမ်းပါ”

တစ်ဆက်တည်း သိုက်ဆရာများ ဘက်လှည့်ရင်း -
“ဆရာတို့ရေ...အိမ်မှာတော့

ဆေးမရှိလို့ နန္ဒင်းယံ နာနာသိပ်လိုက်ပါ”
ဆန္ဒအိုး ရောက်လာသောအခါ
သုံးဦးသား နန္ဒင်းများဖြင့် ဖွဖွဆုပ်လိမ်း
ကာ -

“ကျုပ်တို့ ခုပဲ ပြန်ကြတော့မယ်
ကိုရွှေကွန်း မနက်အထိ မနေတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ဆရာ။
ကျုပ် ရွာပြင်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့
လမ်းသိပါတယ်။ ကံ... သွားမယ်”

ကိစ္စမှာ အောင်မြင်ခြင်းမရှိသဖြင့်
အကြေအလည် နှုတ်ဆက်မနေကြဘဲ
ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားကြလေ
သည်။

သိုက်ဆရာများ ပြန်သွားလျှင်
မဦးဖြူက အဖြစ်အပျက်ကို မေးသော်

“မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ။ သိုက်
ဆရာက စည်းဝိုင်းတားရင်း မန်းလိုက်၊
မှတ်လိုက်လုပ်တော့ နိုင်မလိုလို ကျုပ်
လည်း ထင်တာပေါ့။ စည်းဝိုင်းအပြင်က
ငိုသံတွေကြားရတာနဲ့ အားတက်နေ
တုန်း လေကြီးမိုးကြီး တိုက်သံတွေ
ကြားလာတာ ကြောက်စရာကောင်းလာ
ပြီး မြွေကြီးတွေက စည်းဝိုင်းနား ဝိုင်း
ကပ်ရာက လှမ်းပေါက်တော့မလိုဆို
တေ့ ဆရာတပည့်က အရင်ထပြေး
တာမှာ ကျုပ်လည်း အပြေးနဲ့ သုံး
ယောက်လုံးပြေးတော့ ပြေးနေတဲ့ရေက
ချောင်းကြီးတွေလို့ ရေကူးပြေးကြရင်း
က ဆရာလည်း သတိရလိုက်တာနဲ့ ဒါ
ချောင်းမဟုတ်ဘူး ထကြ၊ ထကြ ဆို
တော့မှ ကျုပ်တို့ ထရပ်ရင်း ရှုံးပြီဆို
တာသိလို့ ပြန်လာကြတာပဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ကို
အတတ်မဆန်းချင်ပါနဲ့။ ကျွန်မတော့
ကြောက်ပါပြီ”

ဆို၍ နှစ်ဦးသား နံနက်အတော်
လင်းသည်တိုင် အနားယူ အိပ်စက်ကြ
၏။

ကိုရွှေကွန်းမှာ ရင်ဘတ်မှအထိရာ
များကြောင့် သုံးလေးရက် အင်္ကျီမဝတ်
နိုင်ဘဲ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်နိုင်ရှိသော်
လည်း ကလေးများက တွေ့မြင်သည့်
တိုင် မမေးရဲကြသည့်ကြားမှ အငယ်
ဆုံး သားဖြစ်သူ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်
မောင်အေးထွန်းက “အဖေရင်ဘတ်မှာ
ဘာဖြစ်တာလဲ အဖေ”ဟု ပြုံးစိစိနှင့်
မေး၏။

ထိုသတင်းသည် ရွာများ၌ မပြန့်
ဘဲနေမည်မဟုတ်သော်လည်း ကာယက
ရှင်များကို တိုက်ရိုက်အမေးအမြန်း မပြု
သဖြင့် ကိုရွှေကွန်းနှင့် မဦးဖြူတို့က
မသိဟန်ဆောင်နေ ကြလေသည်။

ထိုခေတ်သည် လုံးဝ ခေတ်
နောက်ကျ၍ မနေသော အခါရောက်
ရှိနေရာ ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်ပုံသည်
ဉာဏ်ပါလှ၏။

ထိုတစ်နေ့၌ ဗိတ်ပိန်းဟောင်းဘုရား
အနီးရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည်
ဘုရားသို့သွားကာ တအံ့တဩကြည့်
ကြပြီးလျှင် -

“လုပ်သွားပုံကဖြင့် ဉာဏ်သွားပါ
ပေဗျာ”

ဟူ၍လည်းကောင်း -

“ဘယ်အချိန်က လုပ်သွားမှန်း
တောင် မသိလိုက်ဘူးဗျာ”

“ဘုရားဘက်က ဗုံသံမကြားတာ
ကြာလို့ ဆန်းနေပါတယ် မှတ်တယ်”

“ဘယ်သူ ရွှေတွေ့ရသွားသလဲ
မသိဘူး”

“ခြင်္သေ့ကြီးပါးစပ်ထဲက ရွှေဖလား
ကြီးဆိုတော့ ရွှေတွေနည်းနည်း နေ
နေမှ မဟုတ်တာ။ ရသွားတဲ့လူက ခြေ
ရာဖျောက်သွားပြီပေါ့”

ဆိုကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုနေစဉ် ရွာမှ ဘုန်းတော်ကြီးပင်
လာရောက်ကြည့်ရှု၍ -

“အင်း...ဒကာတို့ရေ ခြင်္သေ့ကြီး
ရဲ့ ခြောက်ဘက်ပါးမှာ ရွှေတစ်ဖလား
မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့အခါ သိုက်စာရယ်လို့
ထိုက်သူရမို့ ပေါ်လာတော့ ရေလိုက်
လွဲပြီး ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ခြောက်ဘက် အနီး
အပါးထင်တာနဲ့ အမှားမှားအယွင်းယွင်း
ဖြစ်ပြီး မရကြတာဘဲ။ ခုက ဉာဏ်သွား
တဲ့လူက အခက်အခဲမရှိဘဲ ထိုက်လို့
ရသွားတာလို့ မှတ်လိုက်ကြပေတော့”

ရွာသူရွာသားများ ဆိတ်ဆိတ်နေ
ကာ ဝန်ခံလိုက်ကြ၍ လူစုခွဲလိုက်ကြ
သည်။

သိပ္ပံပညာဖြင့် တိုင်းတာမရသော
အကြောင်းတရားတို့သည် ကမ္ဘာကြီး
တွင် အနတ္တကမ္မရှိ၏။ ဉာဏ်ပညာ
ဝီရိယသည် တစ်ခါတစ်ရံ အဝင်ခွင့်ထူး
လျှင် အကျိုးသက်ရောက်နိုင်၏။

ခိုင်ခင်ခင်ကြင်

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး သာသနာ့ဗိမာန်တော်

တည်ထားဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်

ဝေနေယျပဋ္ဌာန်းဆက် ဆွေတော်မျိုးတော် အလှူရှင်များအား

တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် ယခင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ လှူသူကင်းမဲ့ပြီး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ် မည်သူမျှ တည်ထားဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ ချွန်နယ်များနှင့် တောကြီးတမျှ မြင်သူနလုံး ယူကျုံးမရ သာသနာအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်ရှိခဲ့ရာ -

ယခုအခါတွင် သမိုင်းတစ်ခေတ် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းမော်ကွန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့စေမည့် သာသနာ့အာဇာနည် ဦးအာစာရ ထက်သီရိ(ပင်မသဲအင်းဂူအဖွဲ့ချုပ်၊ တိုက်ခွဲအမှတ်-၂၁) အရှင်မြတ်သည် (၁၆-၂-၁၉၉၅)ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိ၍ ယနေ့ထက်တိုင် ထညတ်ပါမ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ ကိုးကွယ်လက်ခံမှု လုံးဝ(လုံးဝ)မရှိ၊ တစ်ပါးတည်း တောရဂုတင် အကျုံးပြုတ် ပဋိပတ်တရားဒေသနာနှင့်အညီ အကျင့်သီလ သမာဓိ စရတစွမ်းအားဖြင့် ဝေနေယျ ဆွေတော်မျိုးတော်၊ (၇)ရက်သော ပဋ္ဌာန်းဆက် သာသမီးများကောင်းမှု အကြောင်းပြု၍ တည်ထားဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ ရင်ပြင်တော်ထက်တွင် အလှူပေး ပေ-၅၀၊ အနံဆ-၃၀ ရှိ ခပ်ပွန်ကြီးဆယ်ပါး သာသနာ့ဗိမာန်တော် နှစ်ထပ်တည်ထားဆောက်လုပ်နေပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် စေတနာရှင် ဝေနေယျများအနေဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့များနှင့်ဖြစ်စေ ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သော အလှူဝတ္ထု

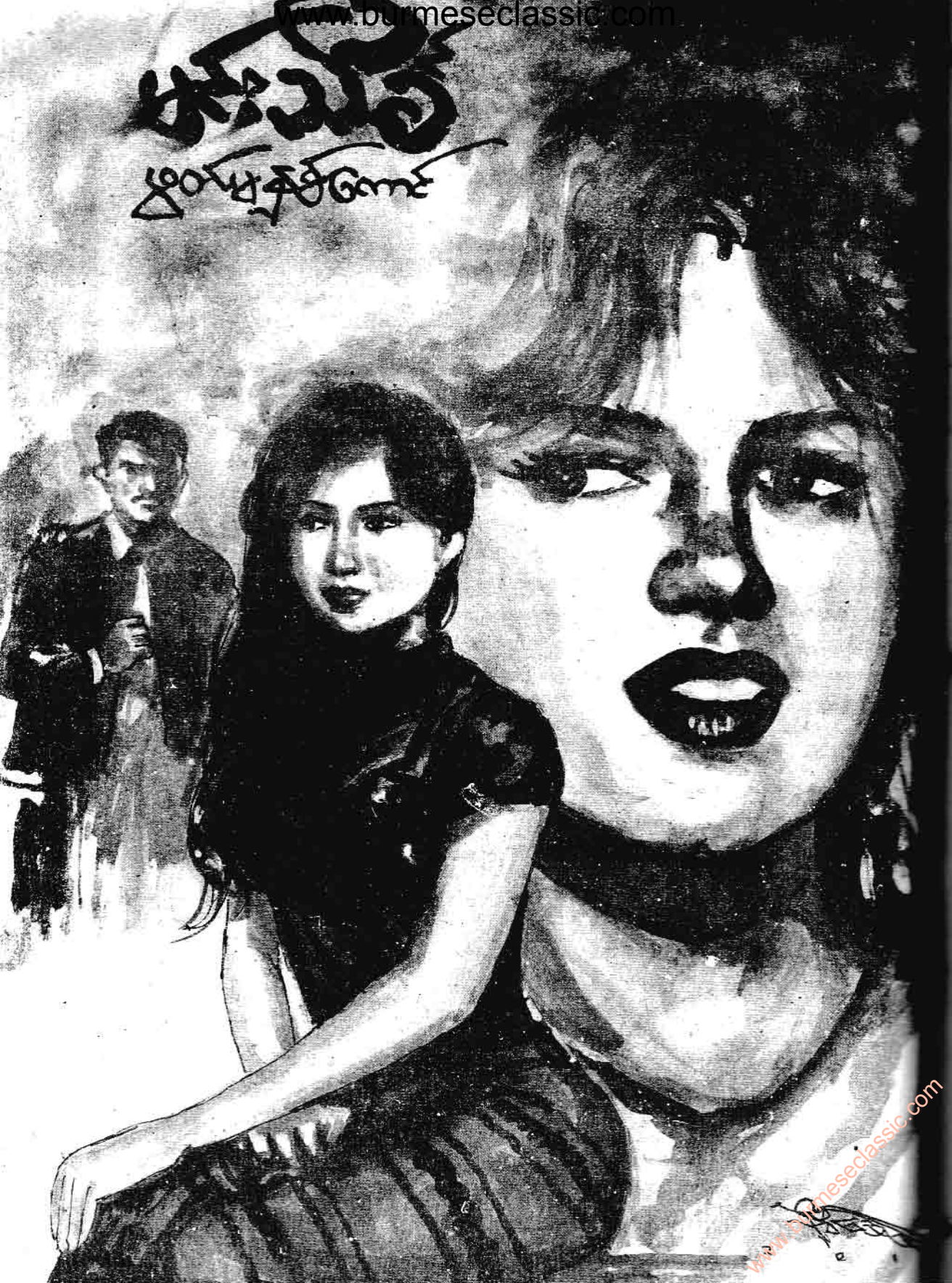
- (၁) အလှူပေး ၁၅ ပေ x အနံ ၁၀ ပေ ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွက် (၁၅)သိန်း
- (၂) ၁၀ ပေ ပတ်လည် တစ်ခန်းအတွက်(အရေအတွက် ၁၅ ခန်း) (၁၀)သိန်း
- (၃) ၇ ပေ x ၃ ပေ ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး ၄ ချပ်) ၂၅၀,၀၀၀/-
- (၄) ရေချိုးခန်း ကုဋီတွဲလျက် တစ်ခန်းအတွက် (၁၀)သိန်း
- (၅) အပေါ်ထပ်တက်လှမ်း လှေကားတစ်စင်း(စတီး) (၁၂)သိန်း
- (၆) ကြမ်းခင်းစတီးပန်းပြား ၈ ပေ x ၄ ပေ တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ၁၇ ချပ်) ၅၀,၀၀၀/-
- (၇) တိုင် ၆ ပေ x ၃ ပေ (T) တစ်ချောင်း (လိုအပ်မှု ၁၆ ချောင်း) ၅၀,၀၀၀/-
- (၈) နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်အား စတီးလက်ရန်းကာရုံမှုအတွက်(ပေ-၈၀) ၁,၅၀၀,၀၀၀/-
- (၉) ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ အထက်ပစ္စယံတွင် စတီးလက်ရန်းကာရုံမှုအတွက် ၁,၅၀၀,၀၀၀/-

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ဝေနေယျများအနေနှင့် ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလိုပါလျှင်

Ph: 09-43141254, 09-421737919, 09-5119407
CB Bank : 0053 6091 0000 6583, KBZ Bank : 9503 0513 7130 8733

အိမ်ထောင်

ပုံနှိပ်ရေး

ပွတ်မနှစ်ကောင်

မင်းသိင်္ခ

ဖွတ်နီဒါန်း

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် “ဖွတ်” ဟုခေါ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးသည် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသတ္တဝါကို တွေ့မြင်ဖူးပါသည်။ သို့သော် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိလှပါ။ ဖွတ်အကြောင်းကိုလည်း ဂယနဏ မသိပါ။

ဖွတ်အကြောင်းကို ဂယနဏသိမှ အလုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်သက်လုံး အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် နေသွားရန်သာ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဖွတ်ဆိုသော သတ္တဝါသည် မွဲခြောက်ခြောက် နိုင်၍ အကြည့်ရဆိုးသော သတ္တဝါမျိုးဟူ၍လောက်သာ သဘောထားပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ဖွတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိသော်လည်း ဖွတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသော ညာရှင်တို့သည် ဤလောက၌ရှိ၏။ ညာရှင်အဆိုအရ ဖွတ်သည် “အစ်ဂွနီဒါ (IGUANIDAE) မျိုးရင်းတွင် ပါဝင်သည်ဆို၏။ ၎င်းတို့သည် ပညာရှင်အဖြစ်သောကြောင့် ဖွတ်ကို ဖွတ်ဟူ၍ မသိဘဲ “အစ်ဂွနား အစ်ဂွနား (IGUNA-IGUANA)” ဟု ခေါ်သည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖွတ်ပညာကိုမတတ်သောကြောင့် ဤသို့ မခေါ်တတ်ပါ။ ဤသို့ ဖွတ်ကို ဖွတ်ဟူ၍သာ ခေါ်

ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဖွတ်များ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသော ဖွတ်ပညာရှင်ကြီးများ၏ အဆိုအရ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ဖွတ်လေးမျိုးရှိသည် ဆို၏။ ယင်းလေးမျိုးမှာ တစ် = ဖွတ်ကြည့်၊ နှစ် = ဖွတ်ကျား၊ သုံး = ဖွတ်ခပ်ချို၊ လေး = ရုံးဖွတ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖွတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိပါ။ ဖွတ်လေးမျိုးရှိသည်ကိုလည်း ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး မသိရိုးအမှန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဖွတ်နှင့်တူသော မိန်းမနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုမူ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမများကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် “ဖွတ်မ” များဟု ခေါ်ကြပါစို့။

ကျွန်ုပ်တို့သိသော ဖွတ်မနှစ်ကောင်ကား ဤသို့ဖြစ်သတံ့။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်မြို့ ဘိုလိမ်းလမ်းတွင် ဆော့ကစားခဲ့ရပါသည်။ ဘိုလိမ်းလမ်းဆိုသည်မှာ ရှည်လျားကွေ့ကောက်သော လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ကွေးကောက်၍ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် ပေါ်နေသောကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက “လေးကိုင်း” BOW၊ “လမ်း” LANE ဟူ၍ အမည်မည်ခေါ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။

(ယခု ထိုလမ်းကို ဘိုလိမ်းလမ်းဟူ၍ မခေါ်တော့ပါ။ “ဗညားဒလ” လမ်းဟူ၍ ပြောင်းလဲမည်ခေါ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။)

စာရေးသူ

ရှည်လျားသော ဘိုလိမ်းလမ်းတွင် ဆော့ကစားခဲ့ရသည် ဆိုသောကြောင့် ဘိုလိမ်းလမ်း၏ မည်သည့်အပိုင်းတွင် ဆော့ကစားခဲ့သနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ ဘိုလိမ်းလမ်း ဆိုသော်လည်း မအူကုန်းလမ်းကျယ်အလွန်နှင့် သီတာလမ်းထိပ် အတွင်းရှိ နေရာလောက်တွင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကားလမ်းနံဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဆော့ကစားရသောကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိလှပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ဘောလုံးကန်သည် ဆိုပါစို့။ ဘောလုံးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ချည်း နေသည်မဟုတ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပေမည်။ ထိုအခါမျိုး၌ မည်သူကြောင့် ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မည်သူကောက်ရမည်ဟူ၍ လူကြီးများကဲ့သို့ တွယ်ကပ်နေကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကလေးပီပီ ကြံရာလူက ပြေး၍ကောက်တတ်စမြဲဖြစ်၍ ထိုအခါမျိုး၌ လူကြီး

များသည် လူကြီးဘာသာ မနေ။
“ဟဲ့ကောင်လေး...ကားလမ်း
မဆင်းနဲ့ ကားတိုက်ခံရမယ်”

ဟူ၍ လူကြီးက အော်တတ်ပါ
သည်။

လူကြီးများသည် မသိသားဆိုးရွား
လှ၏။ ကားလမ်းနှင့်ကပ်လျက် ပလက်
ဖောင်းပေါ်တွင် ဘောလုံးကစားခွင့်ပေး
ထားပြီး ဘောလုံး ကားလမ်းပေါ်သို့
ရောက်သွား၍ ကောက်ရသောအခါမှ
အဘယ်ကြောင့် ကားလမ်းမဆင်းရန်
ကန့်ကွက်နေသနည်းဟူသည်ကို ကျွန်ုပ်
အနေနှင့် မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိတော့
သည်။ အမှန်စင်စစ် လူကြီးများအနေ
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလေးများအား အမှန်
တကယ် အတိုက်မခံစေလိုလျှင် ထို
လမ်းတစ်လျှောက် ကားမမောင်းရ
အောင် တစ်နည်းနည်း ဆောင်ရွက်ပေး
သင့်သည်ဟု ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့
ကလေးတိုင်းလိုလိုက ထင်မှတ်ခဲ့ကြပါ
သည်။ မကြာခဏဆိုသလို လူကြီး
များ၏ ကားလမ်းမဆင်းနဲ့ ကားတိုက်ခံ
ရမယ်ဆိုသော ဟန့်တားသံများကို
ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးအားလုံးလိုလိုက
နားကြားပြင်းကတ်လာကြပါသည်။ ထို့
ကြောင့် လူကြီးများမမြင်ကွယ်ရာသို့
သွား၍ ကစားကြရပေသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ မကစား
ကြတော့ပါ။ ကန်တော်ကြီးသို့သွား
ရောက်ကာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး
ဆော့ကစားကြလေတော့၏။

ဘောလုံးကန်ကြ၏။ သစ်ပင်
တက်ကြ၏။ ကျီးကန်းဥ နို့က်ကြ၏။
လေးခွပစ်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကန်
တော်ကြီးအတွင်းသို့ဆင်း၍ ရေကူးကြ

လေတော့၏။
တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ကလေး
တစ်သိုက်သည် ကန်တော်ကြီးထဲတွင်
ရေကူးနေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အပါဆို
သောကောင်က -

“ဟေ့...ဟေ့၊ ဟိုမှာ ဆိုက်ကား
နဲ့လာနေတာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်လိုက်
စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံး လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။
ထိုသို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင်
လှမြင့်က -

“ဖွတ်မကြီးပါကွာ”
ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံး “ဝါး”ခနဲ ရယ်လိုက်ကြ၏။
ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ပါလာသော
အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှ
၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်၊ ပါးစပ်မှ
အစ လွန်စွာကြည့်၍ကောင်း၏။ အသား
အရောင်မှာ ဝင်းဝါ၏။ အဝတ်အစားကို
အချိုးကျစွာ ဝတ်တတ်၏။ သူ၏အမည်
မှာ “အငြိမ်း”ဟူ၍ဖြစ်၏။ သူသည်
ကျွန်ုပ်တို့၏ အစ်မကြီးအရွယ် ဖြစ်၏။
သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက “အစ်မ
ငြိမ်း”ဟု သူ၏ရေတွင်ခေါ်၏။ သူ၏ကွယ်
ရာ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက “ဖွတ်မ
ကြီး”ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လမ်းထဲ
ရှိ လူကြီးအားလုံးကလည်း သူ့ကို
ခင်မင်ကြ၏။ သူ၏ရေတွင်မူ သူ့အား
“အငြိမ်း”ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြ၏။ သူ၏
ကွယ်ရာ၌မူ “ဖွတ်မ”ဟု မဉ္ဇာမတာ
ခေါ်ကြ၏။

သူသည် ချောမောလှပ၏။ ဖွတ်
သည် မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် အကြည့်ရ
ဆိုးသော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်၏။ သို့ပါ

လျက် လှပသောသူ့အား အကည့်တန်
သောဖွတ်နှင့် အဘယ်ကြောင့် တင်စား
ခေါ်ဝေါ်ကြသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် နားမလည်နိုင်
အောင်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏
ဦးလေးအား -

“ဦးလေး...အစ်မငြိမ်းကို ဘာပြု
လို့ လူတွေက ဖွတ်မလိုခေါ်ကြတာလဲ”
ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမိသည်။ ထို
အခါ ဦးလေးက -

“ယောက်ျားတွေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် တွဲတယ်ကွာ”

ဟု ဦးလေးက ကျွန်ုပ်နားလည်
နိုင်မည့်စကားကို ရွေး၍ ပြောလိုက်လေ
၏။

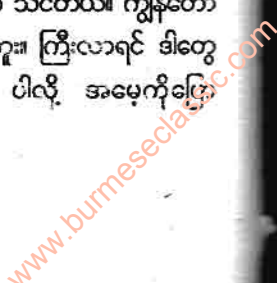
“ဟာ...ဒါလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။
ဟိုဘက်နားက ဒေါ်ရွှေကြီးသမီးတွေ
လောက်ပဲ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွဲဦး
မလား။ သူတို့ကျတော့ ဖွတ်မဖြစ်ဘဲ
အစ်မငြိမ်းကျမှ ဘာကြောင့် ဖွတ်ဖြစ်
သွားရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးသည် စိတ်
တိုလာ၏။

“တော်တော့ကွာ။ မင်းကြီးလာတဲ့
အခါမှာ နားလည် လာလိမ့်မယ်။ ဒါတွေ
က မင်းတို့အရွယ် သိရမယ့်ကိစ္စတွေ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးလေးနဲ့
မနေက ကျွန်တော့်ကို ဘုရားရှိခိုးဘ
တစ်ခု အမေက သင်တယ်။ ကျွန်တော်
က မသင်ချင်ဘူး။ ကြီးလာရင် ဒါတွေ
တတ်သွားမှာ ပါလို့ အမေ့ကိုပြော

တယ်။ အမေက စောစောသိတာ၊ စော
စောတတ်တာ မကောင်းဘူးလားဟဲ့လို့
ပြောတယ်။ အခု တစ်ခါ ဦးလေးက
စောစောသိ၊ စောစောတတ်တာကို
လက်မခံပြန်ဘူး။ အဲဒါတာသဘောလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ
ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးက -

“မင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်မရ
ဘူး။ ငါရုံးသွားရဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်နှင့် စကား
ပြောခြင်းကို အကြောင်းခိုင်လုံမှုမရှိဘဲ
ရပ်ပစ်လိုက်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ပြေပြစ်ချော
မောလှသော အစ်မငြိမ်းအား ကျွန်ုပ်
တို့အားလုံးက “ဖွတ်မကြီး”ဟု ခေါ်ကြ
ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကူးမြို့ ကူးနေ
ကြ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့မြင်
သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုက်ကားဆရာ
အား ကျွန်ုပ်တို့ရေကူးနေသော ရေချိုး
ဆိပ်ဆီသို့ အနင်းခိုင်း၏။ ရောက်လျှင်
ကျွန်ုပ်အား -

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း သည်မှာ
ရေလာကူးနေတယ် နှင်တို့အမေကို
ထိုင်မယ်၊ တက်ခဲ့ကြ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့အား
အတက်ခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အပါ
အဝင် ရေချိုးနေသော ကလေးအားလုံး
သည် သူ၏စကားကို မနာယူကြ။ ထန်း
သုံးပင်ကျွန်းဘက်ဆီသို့ ကူးပြေးသွားကြ
၏။ သူ၏စကားကို ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့်
ထိုက်နာရန်မလို။ သူ၏ ဆုံးမသွန်သင်
ခြင်းကို ခံယူစရာအကြောင်းမရှိဟု
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက နားလည်ထား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူမဟုတ်၊
ဖွတ်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ဖွတ်
သည် လူအားသွန်သင်ဆုံးမရန်အကြောင်း
မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထန်းသုံးပင်ကျွန်း
သို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်၏။ ဖွတ်မ
ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဖက်
ကမ်းမှနေ၍ အော်ခေါ်နေ၏။ အထူး
သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အော်၍ခေါ်နေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား လက်ပြုပြောင်
လှောင်ကာ ကျွန်းပေါ်ရှိ ချုံများအတွင်း
သို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ဖွတ်မကြီးသည် ဆိုက်ကားနှင့်
ပြန်လည်ထွက်သွား၏။ ၎င်းထွက်သွား
ပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်
အပါအဝင် ကလေးများ၏အုပ်ထိန်းသူ
များသည် ဝါးခြမ်းပြားများ၊ ကြိမ်လုံးများ၊
ကြာပွတ်များကိုဆောင်၍ ရေချိုးဆိပ်
သို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။

ထိုနောက်တွင်ကား အုပ်ထိန်းသူ
မိဘများသည် သူထက်ငါ ဂုဏ်တုဂုဏ်
ပြိုင်ကာ သားသမီးများကို ပယ်ပယ်
နယ်နယ် ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သိကြပါသည်။
ဤကိစ္စမှာ ဖွတ်မကြီး၏ လက်ချက်
ပင်ဖြစ်၏။ နောင်နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာ
သည်အထိ ကိုယ်ပေါ်မှ အရိုးများအား
ပြသကာ ဖွတ်မကြီးအား ကျိန်ဆဲကြ
လေ၏။

လူကြီးများကမူ -
“ဖွတ်မက မဆိုးဘူး။ စောင့်
ရှောက်တတ်တဲ့စိတ်ဓာတ် ရှိတယ်။
ကလေးတွေရေကူးနေတာကို သူကြီး
စားပြီး ခေါ်ကြည့်တယ်။ ခေါ်လို့မရတဲ့
အဆုံးကျမှ မိဘတွေကို လာပြီးတိုင်

ရှာတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဒီလိုမလုပ်လည်း
ရသားပဲ။ အနေသာ ချည်းပဲ။ ဒါကိုက
ရပ်စိတ်ရွာစိတ်ရှိတာကို ဖော်ပြတာ။
ကံမကောင်းလို့ သူ့ခမျာ ဖွတ်သာဖြစ်
ရရှာတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မဖွဲ့ဘူး”

ဟု ချီးကျူးကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးများကမူ -

“အလကားမိန်းမကြီး၊ ဒီလိုစိတ်
ကောင်းမရှိလို့ ဖွတ်ဖြစ်တာ”

ဟု အမနာပ ပြောကြကုန်
သတည်း။

ဤကား ဖွတ်မတစ်ကောင်၏
နိဒါန်းဖြစ်၏။

* * *

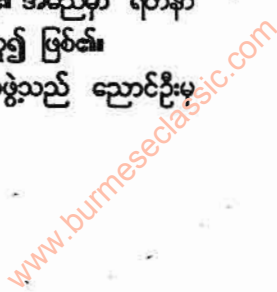
ဒုတိယဖွတ်မ

ကျွန်ုပ်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ်
ကလေးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် ရက်တတ်လာပြီဖြစ်ရကား
ယခင်ကကဲ့သို့ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ ကျီး
ကန်းဥနီကခြင်း၊ အိမ်ကမသိအောင်
ရေခိုး၍ကူးခြင်း စသော အလုပ်များကို
မလုပ်တော့ပေ။

ကျောင်းအားသည့် ရက်များတွင်
ဝတ္ထုဖတ်ခြင်း၊ အခြားဝတ္ထုဖတ်သူနှင့်
စကားပြောခြင်း စသည့် ဣန္ဒြေရရ
အပျင်းဖြေနှည်းများနှင့်သာ အပျင်းဖြေရ
လေ၏။

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်
ပြရမည်မှာ “ကိုဆန်ညွန့်” ဆိုသည့် လူ
တစ်ယောက်အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ဇာတ်ထောင်သော အိမ်တစ်အိမ် ရှိ
သည်။ ဇာတ်အဖွဲ့၏ အမည်မှာ “ရာနာ
ပုံ အေးမောင်”ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ထိုဇာတ်အဖွဲ့သည် ညောင်ဦးမှ

ရတနာပုံအေးမောင် ဟူသော မင်းသားကို ခေါ်ယူကာ ဇာတ်တည်ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဇာတ်တွင် ရှေ့ပိုင်းပြဇာတ်များကို စီရင်ရန်အတွက် ဒါရိုက်တာတစ်ဦးကို ငှားရမ်း၏။ ထိုဒါရိုက်တာ၏ အမည်မှာ "ကိုဆန်းညွန့်" ဟူ၍ဖြစ်၏။

သူသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ညောင်တုန်းဒေသမှ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာအမည်ကို "ရွှေခုံးဆန်းညွန့်" ဟူ၍ ပေးထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အားရတိုင်း ထိုဇာတ်အိမ်သို့ သွား၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းရွှေခုံးဆန်းညွန့်နှင့် တွေ့၏။ ၎င်းထံတွင် ရှိသော ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ငှားရမ်းဖတ်ရှု၏။

"ဟေ့ . . . မောင်အောင်ထွန်း၊ ပီပီနင်းရဲ့ နေရီရီဝတ္ထု ဖတ်ပြီးပြီလား" ဟု ကိုဆန်းညွန့်က ကျွန်ုပ်အား မေး၏။

"ဖတ်ရသေးဘူး အစ်ကို"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ဇာတ်သေတ္တာကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ နေရီရီစာအုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်ုပ်အား ပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အားရဝမ်းသာ ယူလာပြီးလျှင် စာရေးဆရာကြီး ပီပီနင်း၏ နေရီရီဝတ္ထုကို တစ်ထိုင်တည်းဖတ်လေတော့၏။

ထိုဆရာကြီးသည် လူ၏စိတ်သဘာဝကို လွန်စွာသိသည်ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူ မည်သည့်နေရာတွင် ငြီးငွေ့သွားမည်ကို သိ၏။ ထိုနေရာတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ထည့်ထား၏။

ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကိုလည်း တွေ့တော့မလို တွေ့တော့

မလိုနှင့် အတွေ့မပေးဘဲ ခွဲ၍ ခွဲ၍ထား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်တပိုမိုနှင့် ဖတ်နေရ၏။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပုံမှာလည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူ မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီကို ပြန်၍ ပေါင်းပေး၏။ ထိုဇာတ်လမ်းတွင်ပါသော လူဆိုးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုကို ဆုံးအောင်ဖတ်၏။ ပြီးလျှင် ကြိုက်သော အခန်းများကို ရွေးချယ်ကာ ထပ်၍ဖတ်၏။ ကျွန်ုပ်ကြိုက်သော အခန်းမှာ အညှာချင်းတို့၍နေသော မရမ်းသီးမည့် နှစ်လုံးအား ရီရီက ကောက်၍ယူလိုက်ပြီးလျှင် မရမ်းသီးတစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံလိုက်၏။ မရမ်းသီးတစ်လုံးမှာ အပြင်ဘက်တွင် ကျန်နေ၏။

ထိုအခါ မောင်နေဝင်းက ကျန်သောမရမ်းသီးကို စားရန်အတွက် လက်ဖြင့်လှမ်း၍ယူ၏။ ရီရီက အယူမခံ။ ပါးစပ်နှင့်ယူရမည်ဟု ပူဆော်၏။ မောင်နေဝင်းသည် ရီရီ၏ နှုတ်ခမ်းအပြင်ဘက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသော မရမ်းသီးတစ်လုံးကို ပါးစပ်ဖြင့်ယူရသော အခန်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခန်းကို လွန်စွာ သဘောကျ၏။ မကြာမကြာ ထပ်၍ဖတ်၏။ ဖတ်တိုင်းလည်း သဘောကျ၏။ စာရေးဆရာကြီး စိတ်ကူးကောင်းလှချည့်လားဟု စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ရွှေခုံးဆန်းညွန့်ထံသွားကာ စာအုပ်ကို ပြန်၍အပ်လိုက်၏။

"ဘယ်လိုလဲကွ ဖတ်လိုကောင်း

ရဲ့လား" ဟု ၎င်းက မေး၏။

"ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ကြိုက်တာပဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေလျှင် ရွှေခုံးဆန်းညွန့်က -

"ဘယ်အခန်းကို ကြိုက်သလဲကွ" ဟု မေးလေ၏။

"ကျွန်တော်ကြိုက်တာတော့ . . . ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ မောင်နေဝင်းနဲ့ ရီရီမရမ်းသီးစားတဲ့အခန်း အကြိုက်ဆုံးပဲ" ဟု ဖြေလိုက်ရာ သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် မောလေ၏။ ထိုနောက် သူက ကျွန်ုပ်အား -

"ဒီဝတ္ထုမှာ ပရိသတ်ကို ဖမ်းထားတဲ့ တွစ်လေးတွေ ရှိတယ်ကွ။ ဥပမာ ကွာ တံငါသည်လုပ်နေတဲ့ မောင်နေဝင်းနဲ့ ရီရီတို့ကို တွေ့ပေးပြီးကာမှ စာရေးဆရာက မောင်နေဝင်း အရိုက်ခံရပြီး မြစ်ထဲပျောသွားတဲ့နည်းနဲ့ လူချင်းခွဲပစ်လိုက်တယ်။ စာဖတ်တဲ့လူက တကယ်ကွဲသွားကြပြီလို့ ထင်တဲ့အခါမှာ ရီရီအိမ်ကို တိုက်ခွဲတဲ့ စားပြန့် မောင်နေဝင်း ပြန်တွေ့ပေးပြီး ချိတ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီဟာလေးတွေက သိပ်ပြီး ပညာပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေကို ဂရုစိုက်ဖတ်ရတယ်"

ဟု ကိုဆန်းညွန့်က ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။

ထိုနောက် ၎င်းသည် ပြဇာတ်ရေးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍ ရေးခိုင်း၏။ အခန်းအဖွင့်အပိတ်၊ အဝင်အထွက်များကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြ၏။ တီးလုံးများ အထားအသိုက်လည်း သင်ပေး၏။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ မျက်နှာမူ မျက်နှာ

မောင်းမှအစ စကားအပြောအဆို နိုင်ယာလော့ခ်များ မည်သို့မည်ပုံ ခြယ် မှန်းရသည်ကို ပြောပြ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုဇာတ်အဖွဲ့တွင် ကပြခဲ့သော "ဒုံရင်းဘထူး"ပြဇာတ်၊ "သုံးရာသီ"ပြဇာတ်၊ "အိမ်မက်ဖူးစာ" ပြဇာတ်များသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဆန်း ညွှန်ပူးပေါင်း၍ ရေးခဲ့သော ပြဇာတ် နားဖြစ်၏။

ကိုဆန်းညွှန် ဇာတ်ထွက်သွား သောအခါ ကျွန်ုပ်ကျန်ရစ်၏။ မိုးရာသီ ရောက်၍ ဇာတ်နားရန် ပြန်လာသော အခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဆန်းညွှန် ပြန်လည်တွေ့၍ ရကြသည်။

သူသည် ဇာတ်နားရန် ပြန်လာ သောအခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် တွေ့ချင်း မေးတတ်သောစကားမှာ - "ဟေ့ကောင်ကြီး... စာမေးပွဲ အောင်သလား။ ဘာဝတ္ထုတွေဖတ်ဖြစ် သေးလဲ"

ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဆန်းညွှန် သည် အရိုးကုန်းရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ် နှီးလေးတစ်ခန်းထား၍ နေထိုင်လေ၏။ နှီးလည်း ၎င်းနှင့်အတူ သွားရောက် နှီး၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဥမ္မာဒန္တိ သူဇာယျီ အစရှိသော ပျို့များ ရကန် ဝိလယ၊ ရေသည်၊ ဒေဝကုမ္မာ အစ ကဲ့သို့ ရှေးခေတ်ပြဇာတ်များ တေးထပ် ထည့်များကို ဖတ်ခိုင်း၏။ တစ်လုံး နှီးငြိမ်း၏။

သူသည် မြန်မာစာကို ကျွမ်းကျင် သွားပြန်၏။ သူဇာတ်နားသော အခါ၌ ကျွန်ုပ် လွန်စွာပျော်သည်။ သူသည် သူနှင့်အတူတူ ထိုအချိန်၌

နေသည်။ သူဇာတ်ထွက်သွားလျှင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ပြန်လာ သည်။

တစ်ခါတွင် ဇာတ်ထောင်သော အိမ်ရှေ့၌ ဇာတ်ကားကြီးများ ရပ်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ပြန် လာပြီကိုး။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မနက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းကိုသွား၍ ညနေပိုင်း ကျောင်း ဆင်းသည့်အခါ အိမ်သို့မပြန်ဘဲ သူ၏ အိမ်သို့ တန်း၍သွား၏။ အိမ်ပေါ်သို့တက် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။

မိန်းမတစ်ယောက်သည် နှုတ်ခမ်း နီဆိုးနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုဆန်း ညွှန်သည် ထိုမိန်းမ၏ရှေ့တွင် မှန်ကို ထောင်၍ကိုင်ကာ ပြထားရ၏။

ထိုမိန်းမသည် မှန်ကိုကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းကို အကြာကြီး ဆိုးနေ၏။ ကိုဆန်းညွှန်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း -

"ခွေးကောင်ကြီး... စာမေးပွဲ အောင်ရဲ့လား။ ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ် ဖြစ်သေးလဲ"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ "ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ စာမေးပွဲ လည်း အောင်ပါတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ဖြေလိုက် သည်။ ထိုအခါ ကိုဆန်းညွှန်က -

"မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောခါ အငြိမ်းတဲ့။ ငါနဲ့သူနဲ့ ယူလိုက်ပြီ။ အဲဒါ ငါ့မိန်းမပဲ"

ဟု ကိုဆန်းညွှန်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် အငြိမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ

ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကိုပြောပြ၏။ အငြိမ်း သည် နှုတ်ခမ်းဆိုးပြီးသောအခါ အဝတ် အစားများလဲကာ အထည်များဝယ်ရန် အတွက်ဟုဆိုကာ အပြင်သို့ထွက်သွား လေ၏။ သွားခါနီးတွင် အငြိမ်းက -

"ကိုကို ထမင်းချက်ထားနော်။ အငြိမ်းပြန်လာရင် ဟင်းဝယ်လာခဲ့မယ်"

ဟု မှာသွားသေး၏။ ထို့နောက် အငြိမ်းထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုဆန်းညွှန် မီးမွှေး၏။ ဆန်ဆေး၏။ ထမင်းအိုးတည်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ ထမင်းချက်နေသော အနီးတွင်ထိုင်ကာ သူနှင့် စကားပြောနေ၏။

"မိန်းမရပြီပဲ အစ်ကိုရဲ့။ ထမင်း တွေဘာတွေ ကိုယ်တိုင်မချက်နဲ့။ မိန်းမ ကိုချက်ခိုင်း"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဆန်းညွှန်က -

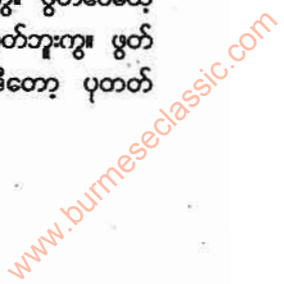
"အငြိမ်းက ထမင်းကောင်းကောင်း မချက်တတ်ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ငါပဲ ချက်တာ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"ခင်ဗျာမိန်းမက ဒီအရွယ်ရောက် နေပြီ။ ထမင်းမချက်တတ်ဘူးဆိုတော့ လူမှဟုတ်ရဲ့လား။ ဖွတ်ကြီးများ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဆန်းညွှန်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။

"မင်းကတော့ ဒီလိုအပြောအဆို မျိုးတွေနဲ့ ဘယ်နေ့ အရိုက်ခံရမလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းပြော တာ မဆိုဘူးကွ။ အငြိမ်းဟာ လူ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဖွတ်ကွ။ ဖွတ်ပေမယ့် အကြီးစားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဖွတ် ပေါက်စပေါက်ကွ။ အဲဒီတော့ ပုတတ်

လောကံပဲရိုဦးမယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါယူလိုက်တာ ပြုပြင်ကြည့်မယ်လေ ကွာ”

ဟု ကိုဆန်းညွန့်က ပြောလေ၏။

“ဒါဟာ အစ်ကိုအနေနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲဖြစ်မယ်။ ဖွတ်တစ်ခါဖြစ်ပြီးရင် တစ်သက်လုံး ဖွတ်ဖြစ်သွားရော။ ဖွတ်ဟာ လူဖြစ်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... သူဟာ ဖွတ်အစစ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့မှာ ထွက်သွားမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်က သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်မထားဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဆန်းညွန့်က -

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ အခုကတည်းက ငါက သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ။ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေမရှိ၊ ခင်မရှိ၊ မိမိရှိ ဖမရှိဆိုတော့ သနားတာကစတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သနားမေတ္တာဆိုတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ မင်းကို ဇာတ်လမ်းပြောပြထားမယ်။ မင်းရေးပေတော့။ ငါတို့ဇာတ်က ကမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မရေးချင်ကြောင်း ပြောဆိုသော်လည်း ဇာတ်လမ်းကိုပြောပြပြီးလျှင် ငွတ်တရွတ်ရေးခိုင်းလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ဇာတ်တွင်ရှိသော ပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ကပြမည့်သူများကို ဇာတ်ရုပ်ရွေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပြဇာတ်အရေးခိုင်း၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မရေးတတ် ရေးတတ်နှင့် အခန်းစဉ်များခွဲ၍ ဇာတ်ကောင်များ စကားပြောများ ဖြည့်၏။ ထို့နောက် ကိုဆန်းညွန့်က သီချင်းများ ရေး၍ မင်းသမီး၊ မင်းသားများနှင့်

သီချင်းတိုက်၏။ ပြီးလျှင် “သနားမေတ္တာ” ပြဇာတ်ကို အကျအနု ဇာတ်တိုက်လေတော့၏။

ကိုဆန်းညွန့်နှင့် ကျွန်ုပ်က ဇာတ်ထောင်သောအိမ်၏ နောက်ဘက်ရှိ ရုံကြီးထဲတွင် ဇာတ်တိုက်နေကြ၏။ ဖွတ်မက ထမင်းမချက်ဘဲ မောင်လှိုင်အိမ်တွင် ဖဲသွားရိုက်နေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ဆရာ ကိုဆန်းညွန့်က ကျွန်ုပ်အား -

“ဟေ့ကောင် . . . အိမ်သွားပြီး ထမင်းစားဖို့ အခြေအနေလေး ဘာလေး အကဲခတ်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာမှ မမေ့လင့်နဲ့ ဆရာသမား။ ခင်ဗျားမိန်းမ ဖွတ်မ ဖဲသွားကစားနေပြီ။ ဖဲဝိုင်းထောင်တဲ့ မောင်လှိုင်အိမ်မှာ ခင်ဗျားမိန်းမ ဖွတ်ပေါက်စနဲ့ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲက ဖွတ်မကြီးနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သွားကြပြီ။ တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖဲရုံးရင်တော့ ဒီညအဖို့ အိမ်တောင်ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဆန်းညွန့်သည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဖြုတ်ခနဲ အပြင်သို့ထွက်သွား၏။ ကိုဆန်းညွန့်သည် လွန်စွာသေးအေးသူဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတတ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြဇာတ်တိုက်ခြင်းကို ရပ်နားထားလိုက်ရသည်။

လူရွှင်တော် ဦးဩဇာက ကျွန်ုပ်အား -

“မင်းကလည်း တဲ့တို့ကြီး သွား

ပြောလိုက်တာကိုး။ တို့ဆရာက သူမိန်းမကို သိပ်ပြီချစ်ရာတာ။ အဲဒါကို မင်းက ဖွတ်မလေးဘာလေးနဲ့ သွားပြောတာကိုးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူရွှင်တော်ကိုစန္ဒရော်က -

“ဟေ့... ဩဇာ၊ တို့ဆရာမိန်းမကို ဒီကောင်လေး ဖွတ်လို့ ပြောတာ မင်းက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား”

ဟု ဝင်၍မေးလေ၏။ ဦးဩဇာက ကိုစန္ဒရော်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်ရင်း -

“စန္ဒရော်... မြဲမြဲမှတ်ထား။ တို့ဆရာရဲမိန်းမက ဖွတ်မဟုတ်ဘူးကွ။ မိကျောင်း... မိကျောင်း”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ပြဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း ဝါးခနဲ ရယ်မောကြလေ၏။ မရယ်မောနိုင်သူမှာ ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ “အငြိမ်း” သည် ဖွတ်မဟုတ်ဘဲ မိကျောင်းဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်ချစ်သောဆရာအား သူသည် အကောင်လိုက် မျှီပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာအတွက် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌လည်း ဆရာအား -

“ဆရာရယ် . . . မိုက်လှချည်လား။ ဖွတ်ကိုများ လူဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ခေါ်လာရသလား”

ဟူ၍ အပြစ်တင်မိလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ဆရာကိုဆန်းညွန့် ပြန်၍ရောက်လာ၏။ သူ၏မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“မောင်လှိုင်အိမ်က ဖဲပိုင်ပြီးသွား ပြီးကွ။ ငါ့မိန်းမ ဖွတ်မလေးရော၊ မင်းတို့ လမ်းထဲက ဖွတ်မကြီးရော နှစ်ကောင် လုံး ဖဲရုံးကြတယ်။ ငွေတွေအားလုံး ပြောင်သွားတဲ့အပြင် နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေပါ ပြုတ်သွားကြတယ်လို့ သိရတယ်။ ဖွတ်နှစ်ကောင်လုံးလည်း မရှိကြတော့ဘူး။”

ဟု ကိုဆန်ညွန့်က ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

သူသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦးသည် “သနားမေတ္တာ” ဟူသော ဗြဟ္မာတ်ကို ဆက်၍တိုက်ကြ၏။

ဖွတ်မသည် ကျွန်ုပ်၏ဆရာအား အတ္တမထား။ သုံးရက်လုံးလုံး ပြန် သောဘဲ နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာသည် နတ်ရည်မကျဘဲ ငိုကြွေးနေသည်နှင့် နှစ် ဖွတ်မသည် ထွက်သွားသည်မှ အရက်ပြောက်သောနေ့တွင် အဝတ် အသစ်များဝတ်စား၍ ပြန်ရောက် သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ဆရာအား အနုစွာ ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ပြောဆိုဆက် သည်။

ဆရာသည် ဖွတ်မကို ခြေခုံ၊ အဆုံးကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘေးမှကြည့်နေရင်း မဆီ ဖွတ်ကို သတ်ချင်စိတ်များ ပေါ် ချက်ကား ဒုတိယဖွတ်မ၏ နီဒါန်း သတည်း။

ဖွတ်တို့ပျော်ရာ

အချိန်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် လည်း ဆယ်တန်းကျခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရှေ့ အဖို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသော အခါ၌ လွယ်လွယ်ကူကူပင် စစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသော တပ် မှာ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် လက် အောက်တွင် ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ၏လက်မောင်း၌ မိကျောင်းပုံတံဆိပ်ကို တပ်ရ၏။ မိကျောင်းကို မမြင်ဖူးသော အညာသားများက ဘာကောင်လဲဟု မကြာခဏမေးကြ၏။ ထိုပြင် သူတို့သိ သော အကောင်တစ်ကောင်ဟု ထင် မှတ်ကာ စွတ်ရွတ်ပြောဆိုတတ်ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မိကျောင်း... မိကျောင်း”

ဟု မကြာခဏ ရှင်းပြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တပ်ထဲ၌ ကြိုးကြိုး စားစားမရှိ၊ ပျော်သလိုပါးသလို နေခဲ့၏။ အမှန်တကယ်လည်း တပ်ထဲတွင် နေရ သည်ကို အပြင်ထက်ပင် ပျော်၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် တပ် ရင်းရုံးကင်းကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကင်း သမားအတွက် သီးသန့်ထားသော တပ် ရင်းရုံး ကင်းခန်းသို့သွား၏။ ထိုအခန်း ထဲတွင် တယ်လီဖုန်းရှိ၏။ အချက်ပြ ရဲဘော်နှင့် အချက်ပြဝက်လည်းရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏တာဝန်မှာ တယ်လီဖုန်းမှဝင် လာမည့် သတင်းများ အချက်ပြဝက် မှဝင်လာမည့် ကြေးနန်းများကို ဖတ်ရှု ရမည်ဖြစ်၏။ အရေးကြီးလျှင် တာဝန် ကျအရာရှိအား သတင်းပို့ရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်ပုန်းကို ကြည့် လိုက်၏။ ယနေ့ညအဖို့ တာဝန်ထမ်း

ဆောင်ရမည့် အရာရှိအမည်ကို ဖတ် လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော အမည် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိရဲဘော်အား “ဟေ့ကောင်... ဒီဗိုလ်ကြီးက ဘယ်သူလဲကွ။ ငါတို့လည်း မသိပါလား”

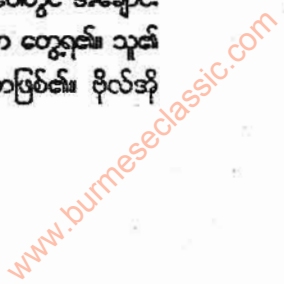
ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုရဲဘော်က “ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာလို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့အခန်း အတွင်းသို့ တာဝန်ပူးကျသော ဗိုလ် ကြီးဆိုသူ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ အရှိအသေ ပြုလိုက်ကြ၏။

ထိုဗိုလ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား - “ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ။ မင်းတို့ အားလုံး ဒီညတာဝန်ကျတဲ့လူတွေချည်း ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ နှုတ်သွက်လျှာသွက် ရဲဘော်တစ်ဦးက ထိုဗိုလ်ကြီးမေးသည်ကို ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုဗိုလ်ကြီးကို အကဲ ခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ထိုဗိုလ်ကြီးသည် အိုမင်းလှပြီဖြစ်၏။ မျက်နှာတွင် ပါးရေ များ တွန့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ သူသည် ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်၏။ ဆံပင်ကို ခေါင်း တုံးဆံထောက်ပုံစံ ညှပ်ထား၏။ တစ် ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီဖြစ်၏။ အချို့နေ ရာများတွင် ဆံပင်များကျွတ်နေသည် လား၊ ဒက်များပေါက်နေသည်လား မဆို နိုင်။ အကွက်အကွက်ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပခုံးကို လှမ်း ရှိကြည့်လိုက်၏။ ပခုံးပေါ်တွင် အချောင်း ကလေးတစ်ချောင်းသာ တွေ့ရ၏။ သူ၏ ရာထူးမှာ ဒုဗိုလ်မှူးသာဖြစ်၏။ ဗိုလ်အို

ဗိုလ်မင်းကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကရုဏာသက်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိသည် အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးအစွန်းကလေး ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ အပြင်ဘက်တွင် ချမ်းအေးလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို ဟရုံသာဟထား၏။ ထိုဟ ထားသောတံခါးမှ မီးရောင်ကလေးသည် ဖြာ၍ကျနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မျက်စိသည် မီးရောင်ကျ နေသော စင်္ကြံလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွား ၏။ နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ကလေး ကို စီးထားသော ဗိုဗိုမောက်မောက် ဝင်းဝင်းဝါဝါ ခြေထောက်ကလေး တစ် ဖက်ကို မီးရောင်အောက်တွင် မြင်ရ၏။ ထိုခြေခံကလေးပေါ်တွင် ငွေ့နားကွပ်ထား သော စူရတီထီဘီနားကလေးသည် လေတိုက်သောကြောင့် ဗိုမောက်သော ခြေထောက်ကလေးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက် ခတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဗိုလ် အိုကြီးအား...

“ဗိုလ်ကြီး အပြင်မှာ အဖော်ပါ သလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ အိမ် မှာတစ်ယောက်တည်းမနေရဲလို့ ခေါ်လာ ခဲ့တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဒီလိုဆိုလည်း အထဲကိုခေါ်လိုက် ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ အပြင်မှာ သိပ်ပြီးအေး တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်အိုကြီးက...

“ချစ်ရေ အထဲလာပါဦးကွာ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ဟုသော အသံနှင့်အတူ မိန်းမ

တစ်ယောက်သည် ခါးကိုခွဲ၍ ခွဲ၍ လျှောက်ကာ ဝင်လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာ ကို မီးရောင်တွင် သေချာစွာမြင်လိုက် ရသည့်အချိန်၌...

“ဖွတ်ကြီး”

ဟု ယောင်ရမ်း၍ မအော်မိရန် မနည်းသတိပြုလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုသို့ သတိပြုလိုက်စဉ်၌ ပင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား...

“မောင်လေး”

ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ

“အစ်မငြိမ်း”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဗိုလ်အိုကြီး သည် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးမှ

သူ့မိန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ... “အချစ်နဲ့ သိသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကိုကိုရယ်... ဘယ်နှယ်မေး လိုက်တာလဲ။ အသိမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်နမတစ်ဝမ်းပဲကွဲတာ။ သူ့အမေနဲ့ ချစ်လေးအမေက ညီအစ်မအရင်း”

ထိုမိန်းမကြီးသည် ခပ်တည်တည် နှင့် ဤအတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မငြင်းသာတော့ပေ။

ဖွတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မကြာ ခဏ မုန့်ဖိုးပေး၏။ မကြာခဏ ထမင်း ခေါ်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ကျေးဇူး ကြောင့် ချောင်ချောင်လည်လည် နေ ထိုင်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်နှစ်ကျော် ကျော်ခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ဗိုလ်အိုကြီး ရာထူးတက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တပ်မှ ပြောင်းသွားလေတော့၏။

* * *

တစ်နေ့တွင် ချောက်မြို့ရှိ ဇာတ်ပွဲ တစ်ခု၌ ရွှေနန်းဆန်ညွန့်နှင့် ဆုံတွေ့၍ ၎င်းတို့ဇာတ်ထဲသို့ လိုက်တော့၏။ ဇာတ် ထဲသို့ရောက်သောအခါ ကိုဆန်ညွန့်က

“ဟေ့ကောင်၊ ဒီညကမှာ မင်းရေး ခဲ့တဲ့ ပြဇာတ်လေ။ သနားမေတ္တာတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ရင် ၌ ဆွေးမြေ့သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်တို့ စိုလာ၏။ နှလုံးခုန်သံများ မြန်လာ၏။ အသက်ရှူ များ ပြင်းလာ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုဆန်ညွန့်က...

“ဟေ့ကောင်... ယူနီဖောင်းကြီးနဲ့ ဝိုတော့မဝင့်နဲ့”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။ ထို အခါ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားဖွတ်မနဲ့ ကျုပ်တော့တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုယ်စား စိတ်နာလို့ အရေးကို မလုပ်ဘူး”

ဟု အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက် လေ၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဖွတ်မထို ခုထက်ထိ စိတ်ဆိုးနေရတာလဲကွ။ အခု သူ့ဖွတ်မမှ မဟုတ်တော့ဘဲ လူဖြစ် သွားပြီ”

ဟု ကိုဆန်ညွန့်က အေးဆေး စွာ ပြောလေ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ် ခွင့်ယူလိုက် သည်။ တပ်ကိုမပြန်တော့ပါ။ ကိုဆန် ညွန့်၏ အကျိုး လုံချည်ကိုယူ၍ ဝတ်ပြီး လျှင် ထိုညက ဇာတ်ရုံ၌ပင် အိပ်လိုက် လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက ပြဇာတ် ကို ကြည့်၏။ ကိုဆန်ညွန့်က စန္ဒာ တီး၏။

“ခင်ဗျားဖွတ်မနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့...”

လိပ်မယ်ဗျာ သူက ဒီပြောနေတာ”
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ
ကိုဆန်းညွန့်က...

“တွေ့ပြီးပါပြီကွာ။ သူတို့ကို
မေတ္တာလက်မှတ်တောင် ပေးလိုက်
သေးတယ်။ ဟောဟိုနားက ကွက်လပ်
ဟာ သူတို့ကြည့်ဖို့ပေးလိုက်တဲ့ ဖျာ
လေးချပ်ကွ။ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း
သူတို့လင်မယားတောင် ဝင်လာကြပြီ”

ဟု ကိုဆန်းညွန့်က အေးအေး
ဆေးဆေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဖွတ်မကို ခင်ဗျားမကြည့်နဲ့နော်။
ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား စန္ဒရာတီးနေ။
ဖွတ်ဟာ တစ်ခါဖွတ်ဖြစ်ပြီးရင် လူ
ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...

“မင်းဟာ တော်တော် အငြိုး
အမှတ်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ။ အဲဒီအငြိုး
အမှတ်စိတ်ဟာ အပါယ်ငရဲကို ရောက်
တတ်တယ်ကွ”

ဟု ကိုဆန်းညွန့်က ကျွန်ုပ်အား
ပြောလေ၏။

“ငရဲပဲရောက်ရောက်ဗျာ။ ဒီလို
ဒုတ်တွေကိုတော့ ကျုပ်က မုန်းကိုမုန်း
တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ရာ ကိုဆန်း
ညွန့်သည် ကျွန်ုပ်အား ထပ်၍စကား
ပြောတော့ပါ။

ကိုဆန်းညွန့်သည် ကျွန်ုပ်၏
စကားကို ကောင်းစွာနားထောင်၏။ တစ်
ညလုံး စန္ဒရာတီး၏။ ဖွတ်မကို လှည့်
၍ပင် မကြည့်ပါ။ သို့သော် ကိုဆန်း
ညွန့်က မကြည့်သော်လည်း ဖွတ်မက
ကိုဆန်းညွန့်အား မကြာခဏ လှမ်း၍
ပြောကြည့်၏။ ပြုတတ်ပြီးသောအခါ

၌ ဖွတ်လင်မယား ပြန်သွားကြ၏။
ဖွတ်မသည် ပြန်ခါနီး၌ ကိုဆန်းညွန့်
အား လာ၍နှုတ်ဆက်သွား၏။

“ကိုကို... အငြိမ်း ပြန်တော့မယ်
နော်”

ဟု ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့်
လာ၍နှုတ်ဆက်၏။ ကိုဆန်းညွန့်က
ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြလိုက်၏။

ဖွတ်မသည် သူ၏ယောက်ျား
လက်မောင်းကိုမိုကာ ဇာတ်ရုံအတွင်းမှ
ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကိုဆန်းညွန့်လည်း တစ်ဦး၏ခါးကို တစ်
ဦးကဖက်ကာ ပွဲဈေးတန်းဆီသို့ ထွက်
လာခဲ့ကြတော့သတည်း။

ဤကား ဒုတိယဖွတ်မ၏ တတိယ
ကဏ္ဍတည်း။

* * *

ဖွတ်ဇာတ်သိမ်း

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ
ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လကျော်ကျော်ခန့်
အကြာတွင် ထူးဆန်းသော သတင်း
နှစ်ပုဒ်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို
သတင်းစာများ၌ ဖတ်လိုက်ရ၏။ ထို
သတင်းကား ပထမဖွတ်မကြီးသည်
ပြည်-ရန်ကုန် ကားလမ်းတစ်နေရာ၌
ကားမှောက်ရာတွင် သေဆုံးသွားသည်
ဆိုသော သတင်းဖြစ်၏။

ထိုသတင်းပါပြီး ရှစ်ရက်ခန့်
အကြာတွင် မန္တလေး-ရန်ကုန် ကား
လမ်းတစ်နေရာ၌ ကားမှောက်ရာတွင်
ဒုတိယဖွတ်မ သေဆုံးသွားသည်ဟူ
သော သတင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ ဖွတ်မနစ်
ကောင်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို
သလို လူလောကကို စွန့်ခွာသွားကြ

ပြီဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်
ပွားပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ကျွန်ုပ်
လည်း တပ်မှထွက်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ထွက်
ခဲ့ပြီး အချိန်အတော်ကြာသောအခါ၌
ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုဆန်းညွန့်အား တောင်
ပြုံးပွဲတွင် သွား၍တွေ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ နှစ်ယောက်သား
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောကြ
၏။ ဖွတ်များအကြောင်းလည်းပါ၏။ ထို
အခါ ကိုဆန်းညွန့်က ကျွန်ုပ်အား...

“သိပ်ပြီး ဝတ္ထုဆန်တယ်ကွ။ မင်း
အနေနဲ့ မရေးသေးဘူးလား” ဟု မေး၏။

“ဆရာသမား အသက်ရှင်လျက်ရှိ
တုန်း ကျွန်တော် မရေးရက်ပါဘူးဗျာ။
ဆရာသမား အသက်သေပြီဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ကောင်း ရေးဖြစ်လိမ့်
မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ဆရာသမား
နှင့် လမ်းခွဲခွဲပြန်၏။ ထိုသို့ လမ်းခွဲပြီး
မကြာမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်
၏ ချစ်လှစွာသော ဆရာကိုဆန်းညွန့်
သည် သေဆုံးသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်... ထို့ကြောင့်...

* * *

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ဖွတ်ဟူသော
သတ္တဝါတစ်မျိုးရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထို
သတ္တဝါကို တွေ့မြင်ဖူးပါသည်။ သို့သော်
ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှပါ။

ဖွတ်အကြောင်းကိုလည်း ဂယ
နဏ မသိပါ...။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ
မင်းသိင်္ခ

ကျော်မြသန်း

ပြောပြနေတဲ့ အားအရ
တောက်တောက်လွယ်လွယ်
ယခင်လမှအဆက်

ဒေါ်အိမ်စိန်

ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်

ဂေဟာဂေဟာဂေဟာဂေဟာ

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမှ အဆက်)

(နှစ်ဆယ်)

“မနက်ပိုင်းတို့ နေ့လယ်ပိုင်းတို့ ဖြစ်ကြပါတော့ လားမိရွှေစာတို့ရယ်။ အပုပ်ကြီးချိန်ရောက်မှပဲ ဖြစ်ရတယ်လို့”

ထောင်မှူးလေး ဦးတင်လွင်မှာ အိပ်မှုနံရံမှား တညည်းညည်း တညည်းညည်း ထောင်ထဲသို့ လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိပ်ရာဝင်သည်မှာ ၉ နာရီခွဲ။ ဘုန်းကြီးတာဝန်ကျ ထောင်ကြပ်လာ ခေါ်သည်မှာ ၁၁ နာရီ။ အိပ်ချိန် နှစ် နာရီပင် မပြည့်တတ်သေး။

လာခေါ်သူ ထောင်ကြပ်မှာလည်း အေးအေးသက်သာမဟုတ်။ အပြေး အလွှား အမောတကော။

မိန်းမလားများ ရိုးရိုးဓမ္မာအတိုင်း မိန်းမသည်မှာအကြောင်းမဟုတ်။ သား ဖျတ်သားလျှောခြင်းမှာ အကြောင်း။ မိန်းမမှတစ်ဆင့် အကြောင်းထက် ပို၍ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ သေကြော နှင့် ဝိညာဉ်နီးသည်။

မွေးလူနာနှင့် သားလျှောလူနာ ထောင်ဆေးရုံသို့ တင်၍ ကုသလို့ မရဘဲ အရေးပေါ်ပြုစုကုသပြီး အင်းစိန် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်စေ၊ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေး ရုံသို့ ပို့စေတင်ပို့ကုသပေးရသည်။

မီးနေမှုကို ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘော ထားလို့မရ။

ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားလည်း ရှိထားသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ထောင်ထဲ ရောက်လာသူတွေကို တခြားသူတွေ ထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရသည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်မှာ တစ် ကဏ္ဍ၊ လူမှုရေးအရ ကြည့်ရမည်မှာ တစ်ကဏ္ဍ။

မနုဿတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော။ ရခဲလှသော လူ့ဘဝသို့ ရောက် အံ့ဆဲဆဲ သန္ဓေသားနှင့် မိခင်၏ ကျန်း မာရေးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမူ လို့ မရစကောင်း။

အဆောင်ကိုင် အမျိုးသမီးထောင် မှူးနှင့် ထောင်ကြပ်တို့မှာ သားသည် မိခင်တွေ။

သူတို့ကို စာနာစိတ်နှင့် ကိုယ် ချင်းစာတရားလေး ထားစမ်းပါလို့ ပြောစရာ မလို။

စာနာစိတ်အပြည့်အဝရှိပြီး ကိုယ် ချင်းစာတရား ထားပြီးသား။ မွေးရာပါ မိခင်ဗီဇစိတ်ဓာတ်ဟူသည် နေရာ ဌာန၊ ချမ်းသာဆင်းရဲနှင့် ဂုဏ်ရှိ ဂုဏ် နိမ့်ဟူ၍ မခွဲခြားတတ်။

ယုတ်စွအဆုံး၊ စကားမပြော မျက်နှာချင်းဆိုင်မရသည့် ရန်ဘက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မီးဖွားခြင်းကိစ္စရှိလာ ပြီဆိုရင် မီးနေအိမ်သို့ ရောက်ကြစပြု။ မွေးရဖွားရ ခက်ခဲသူကို အစစ အရာရာ ပံ့ပိုးကူညီစမြဲ ရှိကြသည် သာ။

ခုဟာက အကျဉ်းအကျပ်နေရာ မှာ ဖြစ်သည်ကိစ္စ။

အချုပ်ဆောင် အောက်ထပ်တွင် ရှိနေသူအားလုံး မစန်းရီအနားမှာ တစ် စုတစ်ဝေးတည်း ရှိနေကြသည်။

အချုပ်ဆောင်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် နှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်ယောက် က ခင်လေးနွယ်။ တစ်ယောက်က မစန်းရီ။ မစန်းရီက သမဝါယမ အရောင်းဈေးသည်။ အစားမတော် အကြောင်းမကောင်းလို့ ထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသူ။

သည်တစ်ပတ် ရုံးထွက်တွင် အာဇီဝရဖို့ သေချာနေပြီ။ သူမ လွယ် ထားရသည့် သန္ဓေသားကို ထောင်ထဲ မှာ မွေးဖွားရဖို့ အကြောင်းမရှိ။

နောက်ငါးရက်ဆိုလျှင် ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ယာကို ပြန်ရောက်တော့ မည်ပါ။

ထောင်ထဲကို အလည်အပတ် သဘောလောက် လာခြင်းဟု ဆိုနိုင် ရာသာ။

ခြောက်လကျော်ကိုယ်ဝန်မှာ စုစုအစ်အစ်ကလေး ရှိနေသည်။

အထဲက သန္ဓေသားမှာ ကိုယ် ကာယအကောင်အထည်ဖော်စပြုနေပြီ။

ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည် အနေ အထားသို့ မရောက်သေးစေကာမူ

နုမြောစရာကောင်းသည့်အနေအထား သို့ ရောက်နေပြီ။

ထောင်ဆရာဝန်နှင့် ထောင်မှူး လေး ဦးတင့်လွင်တို့မှာ ရှေ့ဆင့် နောက်

ဆင့် ရောက်သွားကြသည်။

ထောင်ဆရာဝန်က ဗဟိုအမျိုး သမီးဆေးရုံသို့ ပို့ရမည်ဟု အဆိုပြု

လာသည်။ ထောင်မှူးကြီးလည်း ရောက်လာပြီ။ လုပ်ရကိုင်ရမည်မှာ

မလွယ်။

အပြောလွယ်သလောက် အလုပ် ခက်သည်ကိစ္စ။ ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်

ဘဲ အပြင်မှာဆို သည်ကိစ္စမျိုး ပေါ် လာရင် အခက်အခဲမရှိ။

လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ အလွယ် ကလေး။ အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိရင်

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ဆေးရုံပို့၊ ကိုယ်ပိုင် ကားမရှိရင် ကားငှားပြီး ဆေးရုံပို့ တစ်

နာရီအတွင်း ဆေးရုံရောက်သွားမည်။

ထောင်ထဲမှာကား သည်သို့ မလွယ်။ အချုပ်သမား အကျဉ်းသမား

တစ်ယောက်ကို အပြင်ထုတ်ဖို့ကိစ္စ စာရွက်စာတမ်းတွေ လုပ်ရသည်ကိစ္စ။

အဆင့်ဆင့်လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စ။ အချုပ် သမဆေးရုံတက်နေစဉ် အစောင့်ထား

ရမည်ကိစ္စ။ ကားထွက်ငှားရမည် ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ များမြောင်ရှုပ်ထွေးလှချေ၏။

ဦးတင့်လွင်ခမျာလည်း မစား

သာ။ သူကိုယ်တိုင် ဆေးရုံလိုက်ရ မည်။ လူနာ ဆေးရုံမှာ နေသားတကျ ရှိပြီးမှ ပြန်ရမည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၂ နာရီ ထိုးလှနေပြီ။ စိတ်ပန်း၊ ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ခဲ့

ရသမို့ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

ညက အနားမရအောင် လုပ်ခဲ့ စေကာမူ မနက်စောစော ထောင်ထဲ

ဝင်ခဲ့ရသည်။

ထောင်ဖွင့် လှစစ်ကိစ္စပြီးမှ အိမ် ပြန် လက်ဖက်ရည်သောက် ရေမိုးချိုး

ပြီး ရတတ်သမျှသော အချိန်လေးကို မှေးစက်ခြင်းဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

တစ်ကျော့ပြန် ထောင်ထဲပြန်ဝင် သည့်အခါ မစန်းရီလေး သတင်းကို

ပိုင်းမေးရာ အခြေအနေကောင်းသည် လို့ပဲ ဖြေလိုက်ရသည်။

နောက်ပိုင်း အခြေအနေကို သူ လည်းမသိသေး။ ဗဟိုအမျိုးသမီး

ဆေးရုံကို အချိန်မီ ရောက်သွားသမို့ ကတိန်းကလက် မဖြစ်တန်ရာ။

မစန်းရီသာ အာမခံရဖို့ သေ ချာရင် ထောင်ထဲသို့ တစ်ကျော့ပြန်

ရောက်စရာအကြောင်းမရှိ။

သမဝါယမအမှုများမှာ ကွဟ လျော့နည်းငွေကို လျော်နိုင်လျှင်

အာမခံမရမရှိ ရကြသည်။ ငွေလျော် နိုင်ပါမလား။ အများအားဖြင့်တော့

လျော်နိုင်ကြ၏။

စားဖို့မရှိ၊ လျော်ဖို့ရှိ ဆိုသော မြန်မာစကားသို့နယ်။ ငွေလျော်နိုင်ရုံနှင့်

အမှုပြီးသလား ဆိုတော့ မပြီးပြန်။ ဥပဒေလမ်းကြောင်းကို ဆက်လက်

လျှောက်လှမ်း၍ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရဦး မည်ပါ။

မစန်းရီ အချုပ်ကို ရောက်လာ စဉ်က အမှုအကြောင်း နည်းနည်းပါး

ပါး မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ ပြောပြသည့် ဇာတ်ကြောင်း

မှာ ရိုးစင်းသော်လည်း မှတ်သားစရာ လေးများ ပါနေသောကြောင့် ဆရာ

ရန်အောင် မောင်မောင်၊ ဆရာမြောင်း မြဲမောင်ကို၊ ဆရာမင်းသူရိန်တို့လို

ထောင်စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ ကလေးကိန်းအောင်းနေသည့် ထောင်

မှူးကလေး ဦးတင့်လွင်က သူ့မှတ်ရ မှတ်ရာထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်၏။

သူ့ကို တာဝန်ယူရသည့် သမ ဝါယမလိုင်း၏ ကွာဟလျော့နည်းငွေ

စုစုပေါင်းမှာ တစ်သောင်းလေးထောင် ကျော် စာရင်းပေါက်သည်။

ထိုအနက် သူကိုင်ရသည့် ကုန် မျိုးစုံကောင်တာမှ လျော့နည်းငွေမှာ

နှစ်ထောင်ကျော်မျှသာ။

“ကျွန်မယောက်ျားက သဘော သာပါ။ နိုင်ငံခြား သဘောလိုက်နေပါ

တယ်”

“ငွေနှစ်ထောင်လောက်နဲ့ သဘော သားမိန်းမ ထောင်ထဲရောက်ရတယ်

ဆိုတော့ နှင့်အဖြစ်အပျက်က တစ် မျိုးကြီးပါလားဟ”

နိုင်ငံခြားသဘော လိုက်နေ သည့် သဘောသားဇနီးမယားတစ်

ယောက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် နှစ်ထောင်မျှ သော ငွေကြေးဖြင့် ထောင်ထဲသို့

မရောက်တန်ရာ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့အကြောင်း ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းကြည့်

မိရသည်။ ပြီး သူ့ယောက်ျားသဘော လိုက်သည်မှာ ပထမဆုံးခေါက်မဟုတ်

ဒုတိယအခေါက်။

တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ကားထစ် စီးနှင့် တယ်လီဗေးရှင်းတစ်လုံး အနည်းဆုံးပါလာရင် အကောက်နှုန်း

နှင့် အမြတ်ခွန်နုတ်ပြီးသည့်တိုင် ဂဏန်း
ခြောက်လုံးစာ ငွေကြေးမှာ သပိတ်ဝင်
အိတ်ဝင်။

မစန်းရီကလည်း လင်ဖြစ်သူ၏
ချာစာကို မှီခို စားသောက်နေရသူ
မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်။ ကိုယ့်
ဝင်ငွေကိုယ်။ လင်တော်မောင်ပို့လာ
သည့် လစာပါ ပေါင်းလိုက်လျှင် တစ်
လ ခုနစ်ရာကျော်၊ ရှစ်ရာ ဝင်ငွေရှိနေ
သည်။

ထိုမျှသော ငွေကြေးကုန်ရုံမက
ဆုငွေခွင့်ထဲက ငွေကိုပါ ယူသုံး
ဆယ်ဆိုတော့။

“နှင့်ယောကျ်ား ပထမတစ်
ဆိတ် ပြန်လာတုန်းက ဘာမှ ပါ
လာဘူးလား”

“ပါတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊
တစ်တစ်နဲ့ တယ်လီပေးရှင်တစ်လုံး
အပြင် တိုလီမုတ်စပစ္စည်းတွေလည်း
အတောအနည်းတော့မဟုတ်ဘဲ ဆရာ
ကြီးရယ်”

“ဒီလောက်ပါလျက်နဲ့များ စုပိ
တင်းမိ မရှိဘူးလား”

“ကုန်ပြီလေ ဆရာကြီးရဲ့ သူက
အလုပ်လုပ်ရတာ မဟုတ်
ဒီတော့လည်း ရေထဲက ပိုက်ဆံ
ပြန်ရောက်သွားတာပေါ့”

“အဲဒီလောက် ငွေတွေ ကုန်
ဘယ်နှုန်းလောက် အတွင်း
လည်း”

“တစ်နှစ်လောက်တောင် မပြည့်
ဆယ်ဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“ဟယ် ... တစ်နှစ်အတွင်းမှာ
အတောအနည်း”

“အောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်မှာ
အတောအနည်း ဖြစ်သွားရသည်။

“အောင်မှူးလေးလုပ်နေသည်မှာ

လေးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်တော့မည်။

အိမ်မှာ ဂဏန်းသေးလေးလုံး
မျှသော ငွေကြေးကိုသော်မျှ စုမိ
ဆောင်းမိ ငွေကြေးအဖြစ် မထားနိုင်
သေး။ ရသည့် လခမှာ ဂဏန်းသေး
သုံးလုံး။

ဆယ့်ငါးရက်မပြည့်ခင် တစ်လုံး
ပြုတ်ထွက်သွားရစေခြင်း။ ကျန်သည့်
ဆယ့်ငါးရက်ကို ဂဏန်းသေးနှစ်လုံးနှင့်
လုံးချာလိုက်ရင်း ပြက္ခဒိန်ခဏခဏ
ကြည့်နေရသည်။

မစန်းရီယောကျ်ား ခင်မောင်က
ဂဏန်းကြီး ခြောက်လုံးကို တစ်နှစ်
အတွင်း ဘယ်လိုများ သုံးစွဲလိုက်ပါ
လိမ့်။ ဘာတွေစားပြီး ဘာတွေဝတ်လို့
ဘယ်လိုများ သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်ပါလိမ့်
ဟု။

“တစ်နှစ်အတွင်းဆိုတော့ နင်
တို့သုံးဖြုန်းတာ မတရားကြီးပါလား
ဟ”

သည်တော့မှ သူတို့အကြောင်း
ကို အကျဉ်းရှုံး ပြောပြသည်။

ခင်မောင်နှင့် မစန်းရီတို့အကြောင်း
ပါတုန်းက ခင်မောင် သဘောသား
မဖြစ်သေး။ ပုံနှိပ်စက် စာစီသမား
လေး။ ခင်မောင်မှာ မစန်းရီတို့နှင့်
ကျောချင်းကပ်အိမ်တွင် ထမင်းလခ
ပေးစားနေသူ။ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ။

သူများအိမ်မှာ ကျောတစ်ခင်း၊
တစ်နေရာအတွက် တစ်လ ငွေနှစ်
ဆယ်ပေးပြီးနေရသူ။

အဝတ်အစားနှင့် သူ့အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်းများထည့်သည့် ထင်း
ရှူးသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ်
တစ်လိပ်မှာ သူ့ချမ်းသာသမျှသော သူ
ပိုင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်တိုက်မှာ စာစီအလုပ်လုပ်

ပေမယ့် လခစား မဟုတ်။ မျက်နှာစာ
(ဝါ) ယာယီအလုပ်သမား။

မျက်နှာစားဆိုတော့ ဆယ့်
ခြောက်ပွိုင့်တစ်မျက်နှာစီမှ နှစ်ကျပ်ပဲ
ရသည်။

စိမ့် စာပြန်ပစ်ရသည့်အချိန်၊
အမှားပြင်ပေးရသည့်အချိန်တွေ နုတ်
လိုက်လျှင် တကယ်စာစီရသည့်အချိန်
သိပ်မရှိ။ တစ်နေ့ ငါးမျက်နှာ၊ ခြောက်
မျက်နှာပဲ ပြီးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ရှစ်မျက်နှာလောက်အထိ ပြီးသည်။
ပျမ်းမျှဝင်ငွေမှာ၊ တစ်ဆယ့်ဆယ့်နှစ်
ကျပ်။

ဒါတောင် ပုံနှိပ်တိုက်က အလုပ်
မှန်ပါမှ၊ နို့မဟုတ်လျှင် ဝင်ငွေမရ။

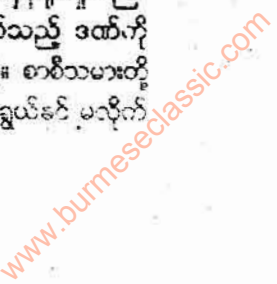
သူတို့မှာ နားရက်မရှိ၊ အလုပ်
ချိန် အကုန်အသတ်မရှိ၊ များများလုပ်
နိုင်မှ မြက်မြက်ရသလို ညဉ့်နက်အထိ
လည်း လုပ်ရသည်။ အလုပ်ကျသည့်
ရက်ပိုင်းအတွင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
အထိ လုပ်ရသည်။

ဆယ့်ခြောက်မျက်နှာ ဝစ်
ဖောင်ကို ငါးဆယ့်ငါးကျပ်ရလျှင် သူ
တို့က သုံးဆယ့်နှစ်ကျပ်၊ ဖောင်ဖွဲ့သူ
က ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ ကျန်ငွေကို
လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဆေးလိပ်ဖိုးအဖြစ်
ဝေမျှစားသောက်ရသည်။

တချို့ပုံနှိပ်တိုက်ကျတော့ ဖောင်
ဖွဲ့သူ ဖိုမင်က ကျန်ငွေအားလုံးကို ယူ
သည်။ သူက အလုပ်ရှာပေးရသူ။

အမြင်သက်သာသလောက်
လက်တွေ့တွင် မလွယ်။ ခါးကိုက်၊
ကျောအောင့်၊ ဇာတ်ကြောထိုးအောင်
လုပ်နိုင်ပါမှ ထမင်းနှစ်ပုန်ရုံပဲရှိသည်။

ခဲငွေ၊ ခဲပူတိုက်သည့် ဒဏ်ကို
လည်း ခံရသေးသည်။ စာစီသမားတို့
မျက်လုံးမှာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်

အောင် မှန်ဝါးကြသည်။

ခဲကိုင်သောလက်နှင့် အစား အသောက်ကိုင်တွယ် စားသောက်မိ သောကြောင့် အစာအဆိပ်သင့် ရောဂါကို တစ်တိတစ်တိ မွေးယူထားရ ဘိသိ သို့ ရှိပါချေ၏။

ခင်မောင်မှာ ကျောထောက် နောက်ခံမရှိ၊ စုမိဆောင်းမိငွေကြေး မရှိ၊ ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျို သွားသွား လာလာပဲ ရှိသည်။

သို့တစေ သူ့မှာ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်သည့် ပြောစမှတ်ပြုစရာ ဂုဏ်တစ် ရပ်တော့ရှိသည်။

ရိုးသားသည်၊ ကြိုးစားသည်၊ လုံ့လဝီရိယ ထထကြွကြွ ရှိသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ချောမွေ့ပြေ ပြစ်သည်။

မစန်းရီတို့ မိသားစုမှာ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နှင့်၊ စီးပွားရေးမှာ လှည့်သားပဲ သာ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသည်။

နောက်ဖေးချင်း ကပ်နေသည့် တဲနှစ်တဲမှာ ကြားခံလမ်းကြား မရှိ၊ ဆပ်နေသည့်သို့ရှိနေရာ သူတို့ နှစ် ယောက်မှာ အထူးတလည် အချိန်း အချက် မလုပ်ရဘဲ အပေါ့အပါး သွား ရင်း၊ ရေချိုးရင်း အတွေ့အမြင်များ ကြ၏။

တစ်ယောက်က တစ်ယောက် ကို တွေ့ချင်ရင် နောက်ဖေးမှာ ကိုယ် ရောင်ပြလိုက်ရုံသာပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ် လာကြပုံမှာ ထူးထူးထွေထွေ ရေးစရာ မရှိ၊ အတွေ့အမြင်များသည်မှ မျက်စ ပစ်ရင်း၊ လျှာထုတ်ရင်း၊ လက်ပြခြေပြ နှင့် ချစ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည် ပါ။ မစန်းရီ ဦးလေးက သမဝါယမ အတွင်းရေးမှူးမို့ ကိုးတန်းကျောင်းသူ

မစန်းရီမှာလည်း အလွယ်တကူ အရောင်းဈေးသည် ဖြစ်လာရသည်။

စာစီသမားနှင့် သမဝါယမ အရောင်းဈေးသည်။ အဆင့်အတန်း ကွာဟသွားပြီ။

စာရေးဝန်ထမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် လခစားစက်ရုံ အလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့ရင် အဆင့်အတန်းကိစ္စကို ရေးကြီးခွင် ကျယ် ပြောစရာမလို၊ ခုတော့ ... ပြောစရာ။ တစ်ဖက်မိသားစုက လုံးဝ သဘောမတူ။

ခင်မောင်ဘက်က ပြောစရာ မလို၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိ။ ဆယ် နှစ်သားကတည်းက အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေပြီး ကိုယ့်ထူကိုယ်ချွန်ဖို့ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားထွက်လာ သူ။ မစန်းရီမိဘတွေက သူတို့ အကြောင်းကို သိသွားကြသည်။ တစ် အိမ်လုံး ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းပါ မကျန် ဝိုင်းဖျက်ကြသည်။

မစန်းရီကို ချောတစ်ခေါက်၊ ခြောက်တစ်လှည့် ဖျောင်းဖျ နားသွင်း ကြသည်။ အခြေအနေမရှိသူနှင့်မို့ဟု အကြောင်းပြခဲ့ကြသည်။

မစန်းရီက နဂိုကတည်းက အခြေအနေမရှိမှန်း သိပြီးသား။ ချစ် တာနဲ့မှ မဆိုဘဲ။ မဆိုင်လို့လည်း ချစ် ခဲ့ကြတာပဲဟာ။ ဘယ်နားဝင်ပါ့မလဲ။

ရှင်ခန်းပဲပြတ်ပြတ် သေခန်းပဲ ပြတ်ပြတ် ချစ်သူနောက်ကို ကောက် ကောက်ပါအောင်လိုက်သူ ချစ်သူရဲ ကောင်းမကလေး အဖြစ်။

စာစီသမားလေး ခင်မောင် လည်း ကျောမပူပေမယ့် ဝမ်းပူရသည့် စာစီအလုပ်ကိစ္စနှင့် ကျောပူသော်

လည်း စာစီအလုပ်ထက် ဝမ်းအနည်း ငယ် ပိုအေးသည့် ဆိုက်ကားသမား အဖြစ် အလုပ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းလိုက် သည်။

အံ့နာကြေးနုတ်ပြီး အနည်းဆုံး တစ်နေ့ ဆယ်ငါးကျပ် ပြေးမလွှတ်၊ အဆင်ချောပြေသည့် နေ့မျိုး တွင် သုံးလေးဆယ်ဆိုသည်မှာ ပက် ခနဲ။ စာပြီးသောက်ပြီး သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်။

နေရိပ်ထဲလုပ်ရတာနှင့် နေပူထဲ လုပ်ရတာပဲ ကွာသည်။ ပင်ပန်းတာ ချင်းအတူတူ၊ ရတာကျတော့ မတူ။

နဂိုကတည်းက မတူဘူး မတန် ဘူးရယ်လို့ သဘောမတူ သဘောမတူ ခဲ့သည့် မစန်းရီမိဘ အပိုင်းအပိုင်းမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။ ဒေါ် သူပုန်ထသွားကြသည်။

စာစီသမား ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ် သမားဆိုတာကမှပြောလို့ကောင်းသည်၊ ဆိုက်ကားသမားဆိုတော့။ ခင်မောင် ကလည်းမမူပါ။ အတူနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။

သူမယားကို လှအောင်ဆင်နိုင်ဖို့ ဝအောင်ကျွေးနိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားခဲ့သည်။

မစန်းရီတို့ သားချင်းအသိုင်း အဝိုင်း အားလုံးက ခင်မောင်ကို လုံ့လ အထင်မကြီးသလို အဖက်လည်းမလုပ် ကြ။ အသက်ထက်ဆုံး ဆိုက်ကား သမားဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်ရလိမ့်မည် ဟု သတ်မှတ်ထားကြ၏။

ဆိုက်ကားသမားက ပျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် သဘောသာဖြစ် တော့မည်ဆိုသည်ကို မယုံကြရုံမက ကြားဖူးသမျှ ပြက်လုံးများထဲတွင် အရယ်ရဆုံးပြက်လုံးအဖြစ် သဘော ပြီး ဟားတိုက်ရယ်ကြသည်။

အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနာ
ဆိုသည်မျိုးအထိ ရှိချိုးပျစ်ချိုး ဝိုင်း
ပြောကြသည်။

ထိုသတင်းစကားကို ယူဆောင်
လာသည့် မစန်းရီက သူ၏ ဦးလေး
ဖြစ်သူ သမဝါယမ အတွင်းရေးမှူးကြီး
က -

“ဟဲ့... မိစန်းရီ နှင့်အကောင်
ကို စိတ္တဆေးရုံခေါ်သွားပြီး ပြလိုက်
ဦး။ ဘဝင်မြင့်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကလေးရူး
တဲ့အရူးရောဂါကို ကုရတာ ပိုခက်
တယ်”

ဆိုဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ တဲ့တိုး
ကြီး ပြောချလိုက်ရာ မစန်းရီခမျာ
မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိအောင်
ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။

ကြားကြားသမျှသော ကြားရသူ
အပေါင်းကလည်း အရယ်အပြုံး၊ အမဲ
အရုံ၊ အထွေအသွေးလေးများဖြင့်
လှောင်စကား ပြောင်စကား ပြောကြ
ဆိုကြသည်မှာ နားမဆုံသာအောင်
နဲ့ပဲချေ၏။

ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာ။
နည်းဆုံး ငွေသုံးလေးသောင်းမကုန်
သဘောသားဖြစ်ဖို့ စိတ်မကူး
သည့်အချိန်မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီး
ဘဲမှ အပိုင်မရှိသူက သည်စကား
ပြောလာသည်ဆိုသော်လည်း...။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော
သိသိဆိုဆို သူကတော့ ခေါင်းပြီးပြီ
လက်သီးတပြုပြီ။

သွားရသေးသမျှတော့ ခေါင်း
ထဲကပဲ လက်သီးပြရဦးမည်ပါ။
ထန်းငါးလုံးမကုန်ဘဲ လေးလုံး
နဲ့ သဘောလိုက်သွားအောင်
ပြောလာသည် ကံကြမ္မာ ဆန်းကျယ်
...။

တစ်နေ့။
ဦးအုန်းခိုင်လမ်းမှာ။ သူ့ဆိုက်
ကား၏ လမ်းကြောင်းမှာ အရှေ့မှ
အနောက်သို့...။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
မောင်းလာသည့် ငွေအိုရောင် လင်ဆာ
ကား၏လမ်းကြောင်းမှာ အနောက်မှ
အရှေ့သို့။ လမ်းကကျယ်သည်။ လူက
ရှင်းသည်။ အချိန်မှာ နေ့နှစ်နာရီခန့်။
လင်ဆာကား မီးရထားရိပ်သာ
ရှေ့သို့အရောက် မီးရထားဝင်းထဲမှ
ကလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပြေး
ထွက်လာသည်။

၁၁ နှစ်သားအရွယ် ကလေး
ငယ်၏ ပြေးအား အရှိန်နှုန်းမှာ လေး
ညှို့တန်မှ လွတ်ထွက်သွားသည့် မြား
သို့နှယ်။ ကလေးငယ်၏ဦးခေါင်းမှာ
နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း ပြေး
လာသည့် လန်ဆာကားကို မမြင်။

ဒိုင်းခနဲ အသံနှင့်အတူ ကျီခနဲ
ဘရိတ်ဖမ်းသံပါ တစ်ဖြိုင်တည်း ထွက်
လာသည်။ ကလေးငယ်မှာ လမ်းမ
ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သာ။

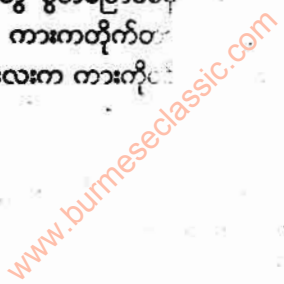
တဒဂ်ပဟန်အတွင်း မည်းသော
ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ နီရဲသော သွေး
များ စွန်းထင်သွားသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် လူလေးငါးယောက်
ပြေးထွက်လာကြသည်။ ခင်မောင်
ဆိုက်ကားက ကားဘေးမှာ။

ကားမောင်းလာသူမှာ ကားထဲ
တွင် ထိုင်လျက် မမျှော်လင့်သော
အဖြစ်အပျက်ကြောင့် လဲကျနေသော
ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကြောင်နေသည်။
မှင်တက်မိနေသည်။

ပြေးထွက်လာသူထဲမှ တစ်
ယောက်သောသူက လက်သီးလက်
မောင်းတန်းလျက်။
“မင်းတို့က မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့

ဘာများထင်နေကြသလဲ။ ကားကို
လေယာဉ်ပျံမောင်းသလို မောင်းလို့မရ
ဘူးကွ။ ဒါ လူတွေပါ သွားနေတဲ့လမ်း။
ခုတိုက်မိပြီ မဟုတ်လား”
ကားပေါ်တွင် ရှိနေသူက ဘာ
ပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ မျက်နှာငယ်
ကလေးနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ယောက်စ၊ သုံး
ယောက်စ လူတွေ စုမိလာကြသည်။
“ကဲ... ဆရာကြီး၊ ကလေးကို
ဆေးရုံအမြန်ဆုံး လိုက်ပို့ဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ ခင်ဗျားကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်။
ကျွန်တော် ပွေ့တင်ပေးမယ်”
“ဟေ့... သည်လိုခေါ်သွားလို့
ဘယ်ရမလဲကွ။ ကလေးမိဘတွေ လာ
အောင် စောင့်ဦးမှပေါ့”
“စောင့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။
ဆေးရုံပြန်ပြန်ပို့မှ ဖြစ်မှာပေါ့”
ခင်မောင်က ဘယ်ရမလဲကွဟု
ပြောလာသူကို ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။
“ဒီလောက်တောင် အရမ်း
မောင်းတဲ့ အကောင်ကို မှတ်လောက်
သားလောက်ရှိအောင် ဆော်ထည့်
လိုက်ကွာ”
“အုတ်ခဲကြီးကြီးရှာပြီး ကားမှန်
ကို ထုခွဲပစ်လိုက်စမ်း”
“တတ်ဆီတိုင်ကိုကို မီးနဲ့ရှို့ပစ်
လိုက်ကွာ”
ဒဏ်ရာနှင့် လဲနေသူ ကလေး
အတွက်ကိုမစဉ်းစား တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် ထင်ရာစွတ်ပြောနေကြသည်။
ခင်မောင်က လုံချည်ကို ပြင်
ဝတ်လိုက်ပြီး -
“ဒီမှာ... ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ
မမြင်ဘဲ ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေ
ကြနဲ့။ ကလေးကို ကားကတိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကလေးက ကားကို

တိုက်တာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ဖြစ်လိုက်တာ။ တရားသဖြင့် ဖြစ် အောင်လုပ်ကြပါ။ ကျွန်က ဆိုက်ကား နှင်းနေတဲ့အကောင်၊ ကားသမားတွေ ကို ခင်ဗျားတို့မှန်းတာထက် ဆယ်ဆပို မှန်းတယ်။ ခုကိစ္စမှာ ကားသမားက မလွန်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ချေးပန်း နေရင် ကလေးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ထဲက ဆေးရုံလိုက်မယ့်လူရှိ ရင် ကားပေါ်တက် ဒါပဲ။"

ခင်မောင်ပြောပုံက တိတိပြတ် ပြတ် ရှိရုံမက ဟန်ပန်က ဘာမထိပုံစံ မျိုး။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လေကျယ် နေသူတွေ နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ခင်မောင်က ကားနောက်တံခါး ကို ဖွင့်ခိုင်းပြီး ကလေးကို သူ့ကိုယ် တိုင် ကားပေါ် ပွေ့တင်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ကလေးအမေ ရောက်လာ သည်။

ဆိုက်ကားကို သူငယ်ချင်းဆိုက် ကားသမားထံအပ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က သူ့သာ တိတိပြတ် ပြတ်ပင် မလုပ်ခဲ့ရင် ကားပိုင်ရှင်ခမျာ အတော်ကလေးပြဿနာတက်ဖို့ သေ ချာသည်။ လူအုပ်စုမိရင် တစ်လွဲဆံပင် ကောင်းသူတွေ ပါစမြဲရှိကြရာ ကားမှန် ကိုဖြစ်စေ၊ ကားကိုဖြစ်စေ အုတ်ခဲနှင့် ထုလိုက်လျှင် သုံးသိန်းကျော်တန်း ကားအတွက် မစဉ်းစားဝံ့စရာ။

ကားပိုင်ရှင်က သူ့ကို ကျေးဇူး တင်မဆုံး ရှိသည်။

လန်ဆာကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့် ပိုင်ရှင်မှာ တစ်ခု သောကုမ္ပဏီ၏ သင်္ဘောကိုယ်စား လှယ်။

ပေါ်ပင်ထလုပ်သည့် ကိုယ်စား

လှယ်မဟုတ်။ သင်္ဘောသား ခေတ် မစားခင်ကတည်းက ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ခဲ့သူ။ တည်တည်တံ့တံ့ ခိုင်ခိုင် မာမာ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ကြီး။

ကားမောင်းလာသူကို မည်သူ မည်ဝါဟု မသိဘဲ အမှန်တရားဖြစ် အောင် ဝင်ရောက် ရပ်တည်ပေး၍ စေတနာဖြင့် ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ စေတ နာ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု အကျိုးကို နှင့်နှင့်ပိုးပိုး ခံစားလိုက်ရပါလေပြီ။

တကယ်သွားရတော့မည် ဆို တော့လည်း ယောက္ခမ နှစ်ယောက် စလုံး တပြုံးပြုံး။

မသွားခင်ကတည်းက သမီး ရော သမက်ကိုပါ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တင် ခဲ့ရုံမက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိသည့် သူတို့လုပ်ရပ်အတွက်ကိုပါ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်ပြေရာပြေကြောင်း စကား တန်ဆာဆင်ခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ပျံ လက်မှတ်ကိုပါ လက်ဝယ်ရရှိထားပြီမို့ ယောက္ခမအိမ် ထက် သမက် မျက်နှာမငယ်ရတော့ ပြီ။ လေပြည်တအေးအေး မျက်နှာချို တသွေးသွေး အရေးပေးခံရသည့် ကံ ကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်း ဆန်းထွေ သလို ငွေနှစ်သိန်းနီးပါးကို တစ်နှစ် အတွင်း ပြောင်သလင်းခါသွားအောင် သုံးဖြုန်းလိုက်ပုံမှာလည်း ထူးထွေ သည့် အံ့ရာသော်ဟု ဆိုစရာသို့ ရှိခဲ့ ပါချေ၏။

သူပြန်လာပြီး ...

သင်္ဘောလိုက်ပြီး ပြန်ရောက်စ သင်္ဘောသားတို့ ပုံဟန်အတိုင်း။

ထောင့်မသေ၊ အချိုးမပြေ၊ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးလေလား။ ထိုင်းလူမျိုး လေလားဟု ထင်မှတ်မှားလောက်စရာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ပြောင်းလာရုံမက

ထောင်ထောင်လွှားလွှား ကြားကြား မာနတက်ကြွလွန်းလှ၏ဟု ဆိုရမည် သို့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာက အစ အရက်ဆိုင်ထိုင်သည့် အဆုံး နောက်ပါတပည့် လေးငါးယောက် ဝိ စမြဲ။

တစ်ရက် နှစ်ရက်မဟုတ်၊ တစ် ယောက် နှစ်ယောက် မဟုတ်။ သူတင် လား။ မစန်းရီကလည်း ရွှေရံသင်းပင် တသောသောနှင့်။ ယောက္ခမကြီးက လည်း ကြောင်ကြောင်ကျားကျား အဝတ်အစားတွေကို သမက်ဖြစ်သူနှင့် အပြိုင် ဝတ်လို့ ယောက္ခမသူကြီးက မိုးမမြင် လေမမြင်။

ဒီကြားထဲ တစ်ကောင်ကြွတ် စာစီသမား၊ ဆိုက်ကားသမား ဘဝ အခြေရှိနေစဉ်က ဖုတ်လေသည့် ငါး ခု ရှိလေသည်ဟု သဘောမတူခဲ့သည့် ဆွေမျိုးတွေကလည်း ဘယ်သူဘယ် ဝါပါ။ ဘယ်လိုဆွေမျိုးတော်စပ်ပါသည် လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖော်ကျူးပြီး ဘုရား လည်းဖူး လိပ်ဥလည်း တူးရအောင် လာသူတွေက ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ၊ ကုဋေရစ်ဆယ် သူဌေးသားက လည်း လာသမျှကို ခါမလွှတ်တန်ရာ တန်ရာတော့ လက်ကြဲလက်ဖွာလိုက် သည်သာ။

ဟိုင်းလက်ကား ဆယ့်ငါးရတ် ငှားပြီး ဘုရားဖူးထွက်ကြသည်။

စားစရိတ် အခြားစရိတ်မပါ ကားခတင် ငါးထောင်ကျော်၊ အိမ်မှာ ဗီဒီယိုကြည့်တာက တစ်ပတ်သုံးရက် ဗီဒီယိုစရိတ်ကတင် တစ်ပတ်ကို ခုနစ် ရာကျော် ရှစ်ရာ။

မိတ်ကောင်း ဆွေမွန်တွေက သတိပေးစကား ဆိုကြသည်။

နိုင်ငံခြားရောက်တော့လည်း

အငတ်ခံ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရောက်တော့
ဦးခြံဆိုရင် ရေခြားမြေခြား အရှာ
အဖွေ ထွက်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့
သူက တစ်ပြန်ဆိုစကား ပြုခဲ့သလို
သတိပေးသူတွေ နှုတ်ဆိတ်သွားကြ
သည်။

“သူ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်
သွားတော့ ကြေးသုံးထောင်တင်ခဲ့ပါ
တယ် ဆရာကြီးရယ်၊ သူပြန်ပို့တဲ့
လစာငွေက အတိုးပေးရတာနဲ့ ကုန်
တာပါပဲ။ ကျွန်မလည်း လုံးခနဲ ခဲခနဲ
တစ်ခါတည်း သုံးရတာမဟုတ်ပါဘူး။
တတ်တိယူလုံးရင်းက နောက်ဆုံး သည်
အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့တာပါပဲ”

ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ရိုးရိုးသား
သား နေတတ် ထိုင်တတ် လုပ်တတ်
ကိုင်တတ်သူများအတွက် ထောင်ဆို
သည်မှာ ဤသို့ပါကလားဟု သိမှတ်
ရာအကြောင်းမရှိပါလေ။ သိမှတ်ရ
မည် မဟုတ်ပါလော။

(နှစ်ဆယ့်တစ်)

ဇော်မောင်မောင် ပြန်ကျက်ထား
သည့် ပိုက်ကွန်မှာ ရေအောက်ကနေ
ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာတော့မည့် အနေ
အထားသို့ ရောက်နေပြီကို ခင်လေး
နှယ်က ဇွတ်အတင်း မျက်စိမှိတ်၍
မြင်ဟန် မဆောင်နိုင်တော့။

မမြင်ဟန်ဆောင်ခဲ့လျှင် ပိုက်
ကွန်ဆွဲရာသို့ ရုန်းထွက်နိုင်အား မရှိ
ဘဲ လွန်လွန်လူးလူးနှင့် ပါသွား
မည်မှာ သေချာနေပြီ။

တကယ်တော့ ဇော်မောင်မောင်
အားနေကျ ကြောင်ပါး။ သို့တစေ
ကြောင်ကို အလောတကြီးမခတ်တတ်။
ပြေးလမ်းကြောင်း မရှိအောင်

ပိတ်ဆို့ပြီးမှ ခုတ်တတ်သည့်ကြောင်
မျိုး။ နောက်ဆုတ်ရမည်။ နောက်ဆုတ်
မမြန်ရင် စုတ်စုတ် မြှုပ်သွားပါလိမ့်
မည်။ ပြီး ... မဆုတ်မဖြစ်သည့်
အကြောင်းနှစ်ရပ်လည်း ရှိလာသည်။

ကိုသိန်းဦးနှင့် မအေးကြည်ခင်
တို့က သည်အကြောင်း ဘယ်လိုသိ
လာသည် မသိ။ သူတို့ကြားသည့်
သတင်းကို ပြောပြီး ဟုတ်မဟုတ် မေး
လာသည်။ ပန်းသတင်း လေညင်း
ဆောင်၊ လှူသတင်း လှူချင်းဆောင်။

သူတို့ပြောပုံ ဆိုပုံက တိတိကျ
ကျ ရှိလာသလို ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်
သွားရသည်။ ကိုသိန်းဦးသိမှတော့
ဝင်းမောင်နား ပေါက်သွားပြီဆိုရင်
ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ဖို့ သေ
ချာနေသည်။

ရင်ထိတ်သွားစရာ သတင်းကို
ဘူးကွယ်လို့ မဖြစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ
လို့လည်းမဖြစ်။ မြေမသေ တုတ်မကျိုး
အဖြေမျိုးပေးရမည်။

“ရသေ့ စိတ်ဖြေစမ်းသပ်ကြည့်
တာပါ ကိုသိန်းဦးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်
ဆိုမှ ကိုဝင်းကို ပြောမလို့။ ခုမဖြစ်နိုင်
ဘူးဆိုတာနဲ့ လမ်းဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဒီအဖြေဖြင့် မိုးကြိုးပစ်လာမည်
ကို ထန်းလျက်နှင့် ကာလိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ကြောင်းက ဓမ္မတာ
ငုပ်လျှိုးသွားသည် ကိစ္စ။ ထိန်တာ
လာ။ ဟိုဒင်းဟိုဟာလားဆိုသည်ကို
မပြောနိုင်သေး။ တစ်လပဲရှိသေးသည်။

ဆံခြောက်၊ အော့အန်မှုပေ
နောက်ကျိ အစားအသောက်ပျက် ဆို
သည် လက္ခဏာမပြသေး။ မအေး
ကြည်ခင်ကို သည်အကြောင်း ပြောပြ
ရသည်။

နှစ်လအထိတော့ စောင့်ကြည့်

ဦး။ သုံးလဆိုရင် ဆရာဝန်နှင့် ပြသင့်
သည်ဟု ဆိုစကားပြုထားသည်။

ခင်လေးနွယ်က အချို့သတ်ပြီး
နောက်ဆုတ်လိုက်သောအခါ ဇော်
မောင်မောင် ဒေါသပုန်ထသွားသည်။

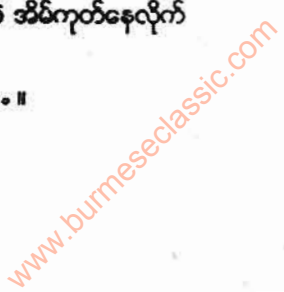
“ကျွန်မဟာ စိတ်မမှန်တဲ့မိန်းမ၊
လုပ်ငန်းတစ်ခုအပေါ်မှာ အလေး
အနက် သဘောမထားတတ်တဲ့မိန်းမ၊
စေတနာကိုနားမလည်တဲ့ အပေါ်စား
မိန်းမလို့ မမသိက တစ်ဆင့် စွပ်စွဲ
လာပါတယ်။ မမသိကလည်း သူ့မျက်
နှာ ပျက်ရကောင်းလားလို့ ကျွန်မကို
ရစရာမရှိအောင် ပြောခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မကလည်း ပြန်မပြောတော့ပါဘူး
လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါ
တယ်။ သူ့အကြောင်းကို မမသိ သိ
အောင် ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။ မမ
သိက”

“အမယ်လေး ... နွယ်ရယ်
ဒါများ ဆန်းတာလိုက်လို့တဲ့”

ပြောလိုက်သည်က မိန်းမချင်း
ကိုယ်ချင်းမစာ။

“ကျွန်မ အသားတွေ တဆတ်
ဆတ်တုန်လာတယ်။ ပြန်ပြောချင်
လိုက်တာ။ ပါးစပ်ကိုယားလို့။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပါခဲ့မိတဲ့ ကိစ္စ။
ပြောလည်းမထူးဘူးဆိုပြီး ဘာမှပြန်
မပြောခဲ့ပါဘူး။ မမသိ ကျွန်မအပေါ်
ကောင်းခဲ့တာတွေနဲ့ ပြန်ထေလိုက်ရပါ
တယ်။ ကျွန်မက ကိုဝင်းမရှိတဲ့အချိန်
သူတို့ကို အားကိုးနေရတာဆိုတော့
ပါးစပ်စွာလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ဇာတ်
လမ်းကလည်း ဒီမှာတင် ရပ်သွားလိမ့်
မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကိုး။ ကျွန်မလည်း
အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ အိမ်ကုတ်နေလိုက်
တယ်”

တစ်နေ့ ...။

မပျော်လင့်ဘဲ ဇော်မောင်မောင်
ရောက်လာသည်။ သူက အတွေ့မခံ
လိုက်။

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေ
သည့်အခါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ
တတ်သည်မှာ ခင်လေးနွယ်၏ အလေ့
စရိုက်။

အဲဒီနေ့က ... ရေခိုးချိုးပြီး
ဘလောက် အင်္ကျီတစ်ထပ်တည်းအတ်
လျက် ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း ဖတ်
နေစဉ် သူရောက်လာသည်။

တံခါးခေါက်သံမှာ ညင်ညင်သာ
သာ။ သို့တစေ ခင်လေးနွယ်က တံခါး
ကို ရုတ်တရက်မဖွင့် လှေကားအတက်
အပေါ်ဘက်ရှိ ချောင်းကြည့်ပေါက်
ကလေးကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မျက်
လုံး အကြည့်ဓာတ်အပေါ် မျက်ဝတ်ဖုံး
သည်သို့နွယ် ပြာဝေသွားသည်။

ဖွင့်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ မဖွင့်ရ
ကောင်းနိုးနိုး၊ မဝေခွဲနိုင်၊ ဒွိဟစိတ်
ကြောင့် အသက်ကိုပင်ပြင်းပြင်းမရှောင်။

ဒုတိယအကြိမ် တံခါးခေါက်သံ
မှာ ခပ်ပြင်းပြင်း။ ခင်လေးနွယ် ရပ်
နေသည်နေရာက မရွေ့မိသေး။

မမသိတို့ အခန်းတံခါး ဖွင့်လာ
ပြီး ဒေါ်ထွေးရင် ခေါင်းပြူးလာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ခင်လေးနွယ်က ချောင်းကြည့်
ပေါက်ကို အပြည့်မဖွင့်၊ မြင်သာရုံ
နည်းနည်းလေး ဖွင့်ထားသည်အပြင်
ချောင်းကြည့်ပေါက်မှာ အများထား
ရိုးထားစဉ် တံခါးပေါက်တွင် မရှိဘဲ
လွှဲပြောင်းထားသောကြောင့် အပြင်မှ
လာသူများမှာ ထိုနေရာကို ရုတ်တ
ရက် မသိမမြင်နိုင်။

ဒေါ်ထွေးရင်နှင့် ဘာတွေပြော
ကြသည်မသိ။

အောက်ပြန်ဆင်းရန် ချောင်း
ကြည့်ပေါက်ရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူ
လိုက်သောကြောင့် ချောင်းကြည့်ပေါက်
ရှိ အံထိုးအပေါက်လေးကို ကျောက်သီ
ပိတ်လိုက်ရသည်။

ရင်ခုန်သံမှာ မြန်နေဆဲ။

ဘာကြောင့်လာ၍ ဘာပြော
သွားပါလိမ့် သိချင်သည်စိတ်ကို ပြန်
ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ပြီး ဒေါ်ထွေး
ရင်ကို မေးခဲ့လျှင် တစ်မျိုးတစ်မည်
ထင်သွားမည် စိုးသောကြောင့်။ တစ်
နာရီလောက်နေပြီးမှ အဝတ်အစား
လဲ၍ မမသိတို့အခန်းသို့ ကူးလိုက်ရ
သည်။ ဘာမှမသိဟန် ကျိုးကျွန်ပြု
လျက် -

“စောစောက ဧည့်သည်လာ
တယ် မနွယ် အိပ်ပျော်နေသလားလို့”

“ရေချိုးနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်
ဒေါ်ဒေါ်ရင်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“မန္တလေးက နေပါဦး ... သူ
နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဪ ... ကိုဇော်မောင်မောင်
ထင်တယ်”

“အေး .. အေး။ ဟုတ်တယ်”

“အားနာစရာ ကောင်းလိုက်
တာ။ ဘာများပြောသွားသလဲ ဒေါ်ဒေါ်
ရင်”

“ဘာမှတော့ မပြောဘူးကွယ်။
လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတဲ့အကြောင်းပဲ
ပြောလိုက်ပါတဲ့”

မလွယ်။

ဇော်မောင်မောင်က သည်လိုနှင့်
ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိမ့်မည်မထင်။

ရှောင်လေဆိုးလေ ဖြစ်စရာရှိ
သောကြောင့် တွေ့ပြီး ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ရသည်။

မမသိပြန်လာတော့ ထင်သည့်
အတိုင်း ဇော်မောင်မောင်အား အလေ့
မခံလိုက်သည်ကို ပြစ်တင်စကားပြော
သည်။

ဆန်းတော့မဆန်း။ သူတို့အချင်း
ချင်းက ကွင်းဆက်ချိတ်ဆက်ရှိပြီလား
ပေကိုး။

“နွယ် ရေဝင်ချိုးနေတုန်းနို့ပဲ
မမသိ။ ကျွန်မလည်း တွေ့ချင်ပဲ
တယ်။ တောင်းပန်စရာရှိတာတွေပဲ
အပြီးအပြတ် တောင်းပန်ချင်လို့ပဲ”

“သိပ်တောင်းပန်သင့်တာပဲ
ကွယ်။ သူ့ရဲ့စေတနာကို ကိုယ်
ဇော်ကားထားပြီပဲ။ သူ့ကျေနပ်လောက်
အောင် တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

သူ့ကျေနပ်လောက်အောင်
ဆိုလိုက်သည့် စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ
ကျယ်ဝန်းလှ၏။

ရိုးရိုးစင်းစင်း တွေးလိုရသည့်
ဆန်းဆန်းပြားပြား ချွဲကားပြီး အလေ့
ဆန်လိုလည်း ရသည်။

ရှိပါစေတော့။ ကိုယ့်သဘော
ထားကို ပြတ်ပြတ်ပြောမှ ဖြစ်မည်။

“နွယ်ကတော့ မမသိရွေးမှာ
တွေ့ချင်တယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ နွယ်ရဲ့ နွယ်
တို့ကိစ္စကို နွယ်တို့ နှစ်ယောက်အုပ်
ရှင်းမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မမသိကလည်း ရှင်းစရာမှ
တော့ဘဲဟာ။ နွယ် မမသိကို မပြော
ရသေးတဲ့ကိစ္စကြောင့် နွယ် ဆက်လက်
ဖို့မဖြစ်လို့ တောင်းပန်စရာကို ထောင်
ပန်ဖို့ပဲရှိတာ”

“မပြောရသေးတဲ့ကိစ္စဆို
က ဘာများလဲ နွယ်ရဲ့”

မွေ့တာကိစ္စနှင့် ကိုသိန်နီ
လင်မယား သိသွားသည်အကြောင်း

ကို ပြောပြလိုက်သည်။
“တကယ်လုပ်တဲ့ အချိန်ကျမှ ကိုးရီးကားရား ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ မမသီရယ်။ ဓမ္မတာကိစ္စကို ဆရာဝန်ခွဲပြုပြီး ကိုဝင်းလာရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွင့်ပြောပြီးမှ လုပ်တာက ပိုကောင်းလားလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း စောစောကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပေါ့နဲ့ဟာက”

“ကဲပါ ... မမသီရယ်၊ ဖြစ်ပြီး ဘာကို ထားလိုက်ပါတော့နဲ့။ နွယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုသာ ...”
ခေါင်းညှိတ်ရုံမှတစ်ပါး။

ဖော်မောင်မောင် မျက်နှာတွင် ခင်တပ်စမြဲရှိသည့် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ခြေရာ ဂိုးတိုးရိပ်တိပ်သော်မှ မထင်။ တင်းမာသော မျက်နှာထား။ ခပ်ထန်သော အကြည့်ဖြင့် သူ၏ ခြေရာချက်ကို ဖော်ပြနေသည်။ မမသီက ရှင်းပြသည်။ သူက ခြေရာညွတ် တောင်းပန်သည်။ သူက အမျက်မပြေ။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓမ္မတာနာနဲ့ ကိုစော်ကားခဲ့တဲ့အတွက် ခေါင်း ခွင့်လွှတ်ရုံနဲ့မပြီးဘူး မခင်လေး။ ခုလူခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာ ခုတော့မှ မဟုတ်ဘဲဗျ။ မောင် လိုချင်တာကို မရရင် မနေလေး။ မခင်လေးနွယ်ကို စဉ်းစဉ်း ချိန်တစ်ပတ်ပေးမယ်။ စဉ်းစဉ်း”

ကျွန်မက ကျေနပ်လောက် ခြေရာ ခြေရာပန်ပါလျက်ကနဲ့ ခြေရာညွတ်တဲ့အပြင် ခြိမ်းခြောက်

စကားပြောလာတော့ ကျွန်မလည်း ခံပြင်းသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမသီက မျက်စိမှိတ်ပြတာနဲ့ ကျွန်မပြောမယ့် စကားလုံးတွေကို လည်ချောင်းဝမှာပဲ ရပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ မမသီနေခဲ့ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ သူနဲ့ဆက်ပြီး စကားပြောချင်စိတ်မရှိတော့သလို ပြောစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့လို့ပါပဲ။ သူပြောတဲ့စကားကရှင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီထိအောင်တော့ ကိုဝင်းအပေါ် သစ္စာ မဖောက်နိုင်ပါဘူး”

ခင်လေးနွယ်က ဖြစ်လာသည့် ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိုသိန်းဦးတို့ လင်မယားအား ပြောပြခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ဝင်းမောင်နှင့် ပြဿနာ ရှင်းသည့်တိုင် သက်သေတည်နိုင်ရန် အတွက်ပါ။

သိန်းဦးက အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်းမထွက်ဖို့ ဖော်မောင်မောင် အိမ်ကိုလာရင် တံခါးမဖွင့်ပေးဖို့၊ နောက်ထပ် ဖော်မောင်မောင်နှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းကို လုံးဝ မလုပ်ဖို့နှင့် မမသီက တစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ရအောင် လုပ်ဖို့အထိ မှာလိုက်ကြသည်။

မမသီပြန်လာတော့ ဓာတ်ပုံ ပြဿနာ ပါလာသည်။

ပက်စက်လိုက်သည် အကြံ။

“ကျွန်မထံမှ သူလိုချင်သော အခြေမရလျှင် ဓာတ်ပုံတွေ ကိုဝင်းလက်ထဲ အပ်လိမ့်မည်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေဟာ ရုပ်ရှင်ကိစ္စအတွက် ရိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မနဲ့ ဖော်မောင်မောင်တို့ ကူလီကူမာ ဓာတ်လမ်းမှ ဓာတ်ပုံတွေဖြစ်ကြောင်း ကြားလူတစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် ကိုဝင်းဆီ ပို့ပေးတဲ့ပုံနဲ့ ဓာတ်ိုက်ကနေ ပို့လိမ့်မယ်”

“ယုတ်မာ ရက်စက်လှစွာ လား မမသီရယ်”

“မမသီလည်း သူ့စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း နားချချောင်းဖျဲခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဒီအထိအောင်တော့ လုပ်လိမ့်မယ်မဟုတ်တန်ရာပါဘူးလေ။ မောင်မောင်က စိတ်ရင်းကောင်းပေးမယ့် တစ္ဆေထိုးလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ နွယ်ကလည်း ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားဦးပေါ့ကွယ်။ မမသီလည်း တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ထိန်းပေးပါမယ်”

မမသီက နှစ်ဖက်လွှာ သဘောကောင်းပေးမယ့် ဉာဉ်မကောင်း။ ယောက်ျားကို အရပ်လို သဘောထားပြီး ခြေဗွေမွေ့နေသူ၊ ဣန္ဒြေရှိသော်လည်း စောင့်ထိန်းအပ်သည့် လူမှုရေး စည်းကမ်းကလေးကို အလေးမမူ။ ယောက်ျားတွေကို ကျားသတ္တဝါလို သဘောထား။ ပူးကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေလိုပဲ သဘောထားသူ။

ဓာတ်ပုံပြဿနာအတွက် မမသီထံမှ အကူအညီတောင်းရန် ပြောလှလှစကားလုံးများကို ပယ်လွှဲလိုက်ရသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးလို့ သဘောမူလိုက်ရပြီး ဖော်မောင်မောင် အလိုသို့ မလိုက်ဖို့လည်း ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သို့တစေ။

အဲဒီနေ့က ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင် ထောင်ထဲက ထွက်လာပြီး လိုင်းသို့အပြန်တွင် ခြေလှမ်းများ သွက်လက်၍ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။ ချစ်ဖန်းအေးကို ပြောဖို့ သတင်း

ကောင်း ပါလာသည်။

သတင်းကောင်းမှာ တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ စုတ်ရော လာဘ်ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု ဗေဒင်ဆရာတို့ အသုံးပြုလေသည် စကားအတိုင်း သတင်းကောင်းနှစ်ခုကို ပိုက်ထွေးလျက်။

ဒေါ်ခင်မြကြွယ် အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မည်ဆိုသည် တရားဝင် သတင်းနှင့် ထောင်မှူးကြီး ရာထူးတိုးမြှင့်ရေးအတွက် လူတွေ့ အစစ်ဆေးခံရန် အကျဉ်းဦးစီးဌာနသို့ သွားရမည်ဆိုသော သတင်း။

မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေရသည် နေရာကလည်း ပြောင်းရမည်။ ရာထူးတိုးတက်မည့် စာရင်းလည်း ဝင်သွားပြီ။ ဒါကို စုတ်ရော လာဘ်ရောဟု မခေါ်လျှင် ဘယ်အရာကို ခေါ်ရပါအံ့နည်း။

နိုင်ငံဝန်ထမ်းတစ်ဦးအတွက် ရာထူးတိုးတက်ရေးထက် အဓိကကျသော အရာမရှိ။

ခါတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဦးထုပ်ကို တိုင်မှာချိတ်ပြီး ဟူးခနဲ လေပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မြဲ။

ချစ်ဇနီးအေးက ဖိနပ်လာ၍ ချွတ်ပေးသည်အထိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလေ့မရှိ။

ထောင်မှူးအလုပ်ဆိုသည်မှာ စာရေးဝန်ထမ်း အလုပ်လိုမဟုတ်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းရသလို တာဝန်လည်း ကြီးမားလွန်းလှ၏။

အုတ်ရိုးအပြင်ဘက် မရောက်မချင်း မျက်စိနှင့် ခြေလက်တို့ကို အနားပေးလို့မရ။

မတစ်ရာသားတွေ ရောက်ရှိစုတ်ပေးကြသည့် ထောင်ထဲမှာ အကြံ

အဖန်ဆိုသည့် ဝေါဟာရမှာ အလွန်တရာ စာသလောက်သည် အကြံအဖန်မျိုးစုံကို အချိန်နှင့်အမျှ လုပ်ကြသည်။

ထောင်မှူး ထောင်ကြပ်တို့ လစ်မည့်အချိန်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေစမြဲ ရှိကြသောကြောင့် သူတို့ကလည်း မျက်စိကို အလစ်မပေးရ။ ထာဝစဉ် နားစွင့်နေကြသမို့ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။

ချစ်လင်ပြန်မည့်အချိန်ကို အပြုံးဖွင့်လျက် စောင့်စမြဲရှိသည့် ချစ်ဇနီးအေးနှင့် သားငယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဦးတင့်လွင်၏ အပြုံးမှာ ရွှန်းလှဲလှဲ။

ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိသည်အခါ ခါတိုင်းလို သက်ပြင်းမမှုတ်။

ဖိနပ်ချွတ်ပေးဖို့ ထိုင်လာသည့် ဇနီးသည်၏မေးလုံးကလေးကို အသာအယာ မတင်လိုက်၏။

သားငယ်က သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ။ ဦးတင့်လွင်၏ ကောင်းသတင်းအဆုံးတွင် ချစ်ဇနီး၏အပြုံးမှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြည့်လွမ်းလျက်။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ အပျော်ဆုံးနေ့။

ထမင်းစားပြီး ဈေးတန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အအေးသောက်မည်။ ပြီးတော့မှ စန္ဒာမြိုင်မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။

တကယ်တော့ စန္ဒာမြိုင်မှာထက် မြို့လယ်ခေါင်က သမ္မတ၊ ပပဝင်း၊ ဂုဏ်ရုံတို့မှာ ကြည့်ချင်သည်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲတစ်ခေါက်ထွက်ဖို့ ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးပမာဏနှင့် အပြန်တွေကြုံရမည့် ကားအခက်အခဲ

ကြောင့် ညဘက် ရန်ကုန်မြို့ထဲကို မထွက်ခဲ့ကြ။

ကားအဆင်မပြေလို့ ပါဘလစ်ကား၊ ဆန်နီ၊ လေးဘီး အငှားယာဉ်ငှားရလျှင် မလွယ်။ အနည်းဆုံး ဈေးနှုန်းမှာ အစိတ်၊ သုံးဆယ်။ သူတို့အိမ်ဟင်းလျားဖိုး တစ်ပတ်စား။

သိမ့်ကြောင့် သူတို့၏ အပျော်ဆုံးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ကို သတိတရရှိစေရန် စန္ဒာမြိုင်မှာ ပြနေသည့် အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြီးငြိမ်းလိုက်ရသည်။

အိမ်ထောင်စု တစ်စုပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမှာ ငွေကုန်ကြေးကျများခြင်း၊ ခမ်းနားထည်ဝါခြင်း၊ ကြီးကျယ်အောင်မြင် ချဲ့ကားခြင်းသည် အဓိကမဟုတ်။

ထိုအရာများသည် သာမညသာဖြစ်၍ နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိခြင်း၊ အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းသည်သာ အဓိက ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရသော အိမ်ထောင်စုကလေးကို ခိုင်ခိုင်ကြည်ကြည် တည်ဆောက်မိခဲ့လေပြီ။

သူတို့၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းမှာ ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်မမို့ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်။

မိုးသားကြိုးစားသူ၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းမှာ အကွေ့အကောက်ကင်းပ၍ ဖြောင့်မတ်ချောမွေ့သော လမ်းကြောင်းကို သက်သက်သာသာ လျှောက်လှမ်းရလိမ့်မည်ပါတည်း။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

သမားစဉ်ဆက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

စိန်ဘယ်ကီ

ဆေးတိုက်ပုထုပ်လုပ်ဆောင်
မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

သမားစဉ်ဆက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

စိန်ဘယ်ကီ

ဆေးတိုက်ပုထုပ်လုပ်ဆောင်
မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

ဘုရင်မကြီး ရှင်တောပု နန္ဒာမိုးကြွယ်

အ.ခ. နန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

ပန်းချီ ဝံလွင်တောင်

ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု နန္ဒာမိုးကြွယ်

(အ ဝ န် : ဆ က် ဝ ဣ ၅ ည်)

မည်သူမျှပင် ထင်မှတ်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် ရှင်စောပု၏ မျက်ခုံးနှစ်လွှာ ပင့်ချီသွားသကဲ့သို့ မျက်ဝန်းအစုံမှာ လည်း ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအတူ သန္တာရောင်သွေး ခပ် ရေးရေးလှနေသော နှုတ်ခမ်းတို့မှာ လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် ရှိနေသည်။

“သည်စကားဟာ မပြောမဖြစ်လို ပြောရတာပါ စောငယ်ရယ်။ အခုဆို ရင် မောင်ကြီးတို့ မွန်လူမျိုးတွေရဲ့ မြို့ ချွတ်တိုင်းပြည်တွေကို အင်းဝတပ်တွေ ဟာ သိမ်းယူအောင်ပွဲခဲနေကြပြီ။ အခု ဆိုရင် ဟောသည် ဒဂုံကိုတောင် အခိုင် အမာ ဝန်းရံတပ်စွဲထားကြပြီ စောငယ် ရဲ့ စစ်ကူဆိုလို့လည်း ဘယ်ကိုမျှော် နှိုးရမုန်းတောင် မသိတတ်အောင်ပဲ။

အဲဒါကြောင့် မောင်ကြီးလည်း မကြီးမတ်ရာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ အဖြေတစ်ခု ရလာတယ်။ အဲဒါကတော့ အင်းဝတပ်နဲ့ စစ်ချီလာ ပြန်မာဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်သီဟသူကို အထိမ်းအမှတ် ထိမ်းပြားပေးပြီး ပြင်ပိုင်းကြ ခိုဆိုတော့ကွယ်”

“မောင်ကြီးရယ်...စောငယ်ကို

အင်းဝမြန်မာဘုရင်လက်ကို ဆက်မယ် ဟုတ်လား။ သည်လိုဆိုရင် ဟောသည် ဒဂုံကို ခွဲပြီး အင်းဝကို လိုက်သွားရ မယ် ဟုတ်လား။ စောငယ်ရဲ့ သား တော်၊ သမီးတော်လေးတွေနဲ့ ရှင်ကွဲ ကွဲရတော့မယ် ဟုတ်လား။ စောငယ် ကို ငဲ့ညှာတော်မူပါဦး မောင်ကြီးရယ်” သည်သို့ပြောဆိုရင်းမှပင် မျက် ရည်ဥတွေက တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်း လာခဲ့တော့သည်။

ဗညားရံကိုယ်တော်ကြီးကား... စောငယ်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေးကြည့်နေ ရင်းမှ အံ့ကြောတွေက မသိမသာ ထောင်လာကြသည်။

ဗညားရံကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ တစ် အူထုံဆင်း နမတော် ရှင်စောပုကို ရင် နှင့်မဆံ့အောင် ချစ်ခင်ကြင်နာရပါ သည်။ ပကတိအရင်းခံအတိုင်းဆိုလျှင် သည်တစ်ပင်တိုင်နန်းမှာပဲ နမတော် ရှင်စောပု စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင် ပါသည်။ နလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ပဲ ရှုစားချင်ပါသည်။

အမည်းတော် ရာဇဓိရာဇ်၏ ရင် သွေးများအနက် သူနှင့် နမတော် ရှင်စောပုက သွေးသားရင်းချာ မောင် နမများ ဖြစ်ကြသည်။

အမည်းတော် သာယာဝတီပြည် ရှင် ရာဇဓိရာဇ်တွင် ပိဖုရားသုံးဆက် ရှိခဲ့သည်။

အိမ်နိမ့်စံစဉ်က စုံဖက်ခဲ့သော ကြင်ယာတော် ဒေဝမည်ခေါ်၊ သူပုန် ဘဝ၌ ဒဂုံတွင် စုံဖက်ခဲ့သော မွေမနိတ် ဝီယ ရာဇာဒေဝီ၊ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်ခါမှ စုံဖက်ခဲ့သော မိဖုရား သုဒ္ဓိ မာယာတို့အနက် သူနှင့် နမတော် ရှင်စောပုတို့မှာ သုဒ္ဓိမာယာမိဖုရား၏ ရင်သွေးတော်များ ဖြစ်ကြသည်။

အရေးရှိလို့ ပြေးကြည့်လိုက်ခါမှ သည်မောင်နှင့် သည်နမသာ ရှိသည် ပဲ။ ကျန်သည့် ညီနောင်တွေဆိုသည် ကာ ဖအေတူ မအေကွဲတွေ၊ သွေးရဲ သလို သွေးကွဲနိုင်သည့် အနေအထား။ ခုပဲ...ကြည့်။

“စောငယ်ရယ်...အမည်းတော် နတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက် မောင်ကြီးတို့ ညီနောင်တွေဟာ သွေးနီး၊ သွေးစည်း ရမယ့်အစား သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း စိတ်နဲ့ သွေးကျခဲ့ကြတယ်။ သွေးကွဲခဲ့ ကြတယ်။

စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အားတဲ့။ ဒါပေမဲ့ စည်းလုံးမှုမှ မရှိတော့လည်း အင်အားတွေဟာ ဝါးအစည်းပြေသလို

ဖိုဖိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ပြင်
လို့မရတဲ့ အမှားပဲ။ အခု အဲသည်
အမှားတွေကြောင့် အင်းဝတပ်တွေဆို
တာ ခဲပေါင်ရော၊ ပုသိမ်ရော၊ ပြီးတော့
ဒလကိုပါ ရသွားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်
လား။ ခုဆိုရင် ဒဂုံဆိုတာလည်း ဘေး
ကျပ်နံကျပ် အနေအထားကို ရောက်
နေပြီ။ ဒါကို စောငယ်လည်း အသိ
သားမဟုတ်လား။

မောင်ကြီး ဗညားရံ၏ အမေးကို
ရှင်စောပု ခေါင်းကလေးညိတ်၍ အဖြေ
ပေးခဲ့ပါသည်။

တိုင်းရေးပြည်ရေးက သည်လို
မျိုး သပွတ်လိုက်၍ ရှုပ်ထွေးနေသည်
ကို ရှင်စောပု မသိမဟုတ်။ နားရှိ၍
ကြားနေခဲ့ရသည်ပဲ။

“မောင်ကြီးရယ် . . . စောငယ်ရဲ့
သဘောကတော့ စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြတဲ့
ညီနောင်အချင်းချင်းကို ပြန်ပေါင်းစေ
ချင်တယ်။ ပေါင်းစည်းမိတဲ့အခါကျရင်
အင်းဝတပ်ကို အသိမ်းမခံဘဲ ခုခံစစ်ပွဲ
နဲ့နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ သိပ်ဟုတ်တာ
ပေါ့။ စောငယ်တွေ့သလိုမျိုး မောင်ကြီး
လည်း တွေးမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်
တွေ ကုန်သွားခဲ့ပြီ စောငယ်။ အရာ
ရာ နောက်ကျသွားခဲ့ရပြီ။ အခုဆိုရင်
မောင်ကြီးတို့ရဲ့အဖြစ်ဟာ ကျုံးထဲကို
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေရတဲ့ သား
ကောင်တွေ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

တကယ်တော့ မောင်ကြီးတို့ မွန်
သွေးဟာ ရဲပါတယ် စောငယ်။ ဒါပေမဲ့
တတောက်ကန်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အခု
နေ မောင်ကြီးတို့ရဲ့ ရိုသမှုအင်အားနဲ့

ဒဂုံတပ်ကို ခုခံတွန်းလှန်မယ်ဆိုရင်
မြင်းမိုရ်တောင်ကို ဆီးစေ့နဲ့ပေါက်သလို
မျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့။”

သည်တော့လည်းပဲ မောင်ကြီး
တို့ရဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေ သွေး
ချောင်းမစီးစေဖို့ရာ ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြ
ရလိမ့်မယ်။ သည်ငြိမ်းချမ်းရေးကို
အဓိက ဖော်ဆောင်နိုင်တာကတော့
စောငယ်ပဲ။”

နောက်ဆုံးမှာတော့ မြားဦးသည်
ရှင်စောပုထံသို့ပဲ လှည့်လာခဲ့သည်။

အကယ်တန္တူ ရှင်စောပုသာ
ခမည်းတော် မင်းကေရာဇ် ရာဇာဓိရာဇ်
၏ ရင်သွေးတော် မဟာအိမဟာသွေး
မဟုတ်ခဲ့လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မိန်းမ
သားမဟုတ်ခဲ့လျှင်၊ ပြီးတော့ ဝါရွှေ
သန့်စင်သော အရေး ပြည်ဖြိုးသော
အသားစိုင်း၊ နက်မှောင်ရှည်လျားသော
ဆံကေသာ၊ ဖြူစင်တောက်ပသော
သွား၊ နီရဲသော လက်သည်း၊ ခြေသည်း
များ၊ ၁၆ နှစ်အရွယ်ပမာ နုနယ်ပျိုမျစ်
ခြင်းများ မရှိခဲ့လျှင် ခုလိုမျိုး ရင်မချီ
စရာ စကားများကို ကြားရလေမည်
မဟုတ်ဟု ရှင်စောပုတွေ့မိပြန်သည်။
ငေးမိပြန်သည်။

အတွေးတို့၊ အငေးတို့ မှန်မမှား
ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာတော့ ဗညားရံ
ကိုယ်တော်ကြီး မရှိတော့ပြီ။

မင်းတို့၏ စကားသည်ကား ထွက်
ပြီးသော ဆင်စွယ် ပြန်လည်ဝင်ဖို့ရာ
အကြောင်းမရှိ။ ခုလည်း အမိန့်မပေး
ရက်၍ ညင်သာစွာ စကားသွင်းလာခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ပျား
ရည်စက်မဟုတ်၊ ဓားသွားမှ ဓားသွား။

တစ်နည်းအားဖြင့် အမိန့်။
သည်အမိန့်ကို အဘယ်သူ ထူး
ဆန်ဝံ့မှာတဲ့နည်း။

သည်အချိန်ဝယ် ရှင်စောပု၏
ကို ဘယ်သူကများ ခဏတာလေး
ယူနိုင်ဝံ့မှာတဲ့နည်း။

ရှင်စောပု၏ ခြေလှမ်းတွေ
လေးလေးသွဲ့သွဲ့။

ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားမှာ
လည်း သောကဗျာပါရတို့ကြောင့် ခဲ
ယဲ့ယဲ့။

ဘုရားကျောင်းဆောင် အတွင်း
ရောက်တော့ လေသံခပ်သဲ့သဲ့ဖြင့်ပင်
“သံသရာ သည်ဘဝ သည်
ပဲ ကျွဲပါစေတော့ အရှင်ဘုရား”

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုဆုတောင်းရင်း ဦး
လိုက်သည်။ ခေါင်းပြန်မော့လိုက်
ကတ္တီပါကော်တော့ မျက်ရည်များ နှစ်
ထင်းနေခဲ့ပါပကော။

သည်ပြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရ
ရုံရွှေတော်များအဖို့ သူတို့ချစ်ခင်ကြည့်
ညှိ လေးစားရသည့် သခင်မအတွက်
စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားရသည်မှာ ထေးနဲ့

ပြီးတော့ ကိုယ့်အထင် ကိုယ်
အတွေး ကိုယ့်ယူဆချက်တို့ကို တီး
တီးတီးနှင့် ဖလှယ်နေခဲ့ကြသည်။

“သခင်မအဖျာ . . . သနားစေ
ကွယ်။ ကြင်ယာတော် သခင်ညီ
သမိန်စည်သူနဲ့လည်း သေကွဲ ထုံးစံ
ပြီပြီ။ အခု ဗညားရံကိုယ်တော်ကြီး
အင်းဝဘုရင်ဆီ ဆက်သမယ်ဆို
သားတော်၊ သမီးတော်လေးတွေနဲ့
ကွဲ ကွဲစဉ်းတော့မှာပေါ့။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်။ သခင်မအဖျာ

ကလည်း တကယ့်ကို ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အင်းဝကို ဝါတော် မှုသွားခဲ့ရင် မြန်မာဘုရင်ရဲ့ ဗိမ္မာပေးတွေ ကြားမှာ အားငယ်ပြီး ဘယ်လောက် တောင် အနေရခက်လေမလဲ မသိဘူး နော်”

တကယ်တော့ ရှင်စောပု၏အဖြစ် က စစ်၏သားကောင်ဟု ဆိုရလျှင် မဟာ။ သည်အတွက်ကြောင့်လည်း မြန်မာဘုရင်စစ်ပြေးငြိမ်းကာ အင်းဝသို့ တပ်ပြန်ဆုတ်သွားရေးအတွက် ရှင် စောပုသည် မွန်တို့ပေးဆပ်လိုက်ရမည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဖြစ်ရပေတော့မည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ရှင်စောပု၏ ပြ ကတော့ အနေအထားသည် ယင်ဖိုပင် ဆေးနူးဖူးသေးသည့် အဖြစ်မျိုးမဟုတ် တော့။ သမီးတော်လေးနှစ်ယောက်၊ သားတော်လေးတစ်ယောက်၏ ဗိခင်။ ဒါကို မြန်မာဘုရင်သည် စာနာနားလည် ထောက်ထားကာ ကောက်တော်မမူဘဲ နေမှာတဲ့လား။

ရှင်စောပု စံတော်မူရာ တစ်ပင် တိုင်နန်း၏ ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ဆယုတယနှင့် စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော နန်းချီးစုံတွေက ရာသီကုန်ကူးနေကြ သွားပြီ။

- မွှေးရနံ့သင်းတုံ၊ ပွင့်ငုံဖူးတွေက
- အများအပြား။
- ပင်ချင်းနွယ်ယုက်၊ မြညှာခက်
- ကျက်သရေတင့်လျှမ်း၊ ပန်းမျိုးတို့
- အစုံ။
- သို့ရာတွင် သည်အလှတရား။
- ဘဝကားချုပ်ကို မခံစားနိုင်တော့

မထူမပါးနှင့် စွေးစွေးနီလှသော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့မှာလည်း မည်သည့် စကားမျှ မဆိုချင်လောက်အောင် အ၊ နေခဲ့ပေပြီ။ ပြန်ပြူးပြေပြစ်သော နဖူး၊ စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးတို့၏အောက် သွယ်တန်းသော နှုတ်ခမ်းပြစ်၏ နံဘေး မိုမိုကလေး ဖုနေသည့် နှစ်လွှာပါးပြင် နှင့် လုံးဝန်းသောမေးစေတို့၏ အထက် ရှိ သောက်ရှူးကြယ်နှစ်ပွင့်နှင့် မခြား သော မျက်ဝန်းအိမ်တို့သည် ယခုအခါ တွင် မလင်းလက်၊ မဝင်းပြက်နိုင်တော့ပြီ။

ဘုရားကျောင်းဆောင် ပြတင်းမှ ကြည့်လျှင်တော့ သိဂုတ္တရကုန်းမြင့် ထက်ဆီမှ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး။

ပြီးတော့ ဘူမိနက်သန် ဒဂုံမြေ။ ဒါတွေကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရပေ တော့မည်။

လွမ်းတတ်၊ ကြေကွဲတတ်မည် ဆိုလျှင်ဖြင့် အရာရာသည် လွမ်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာတွေချည်း ဖြစ်ပေရော့မည်။ ဪ... စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက် မရွေး ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ ကံကြီးဆွဲရာ ကနေရသည့် ရုပ်သေးရုပ်ကလေးများ ပင် မဟုတ်ပါကလား။

စစ်ပွဲဆိုသည် စကားကို ရှင်စော ပုအနေနှင့် မကြားလိုတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် စစ်ပွဲကို မည်သူတို့ ဖန်တီးနေကြသနည်း။

ဖန်တီးသူတို့ကား သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တွေပဲ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ စစ်ခင်ကြခြင်းမှာ နယ် ပယ်ချဲ့ထွင်လို၍ မဟုတ်။ အာဏာစက် လွှင့်လို၍လည်းမဟုတ်ဘဲ “ငါသည် ကား ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ တန်ခိုးရှင် ဖြစ် ၏။ သို့ဖြစ်၍သာ စစ်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏” ဆိုသည့် မှတ် တိုင်ကို စိုက်ထူလိုခြင်းပေပဲဟု ရှင် စောပု နားလည်ထားပါသည်။

သည်လိုနည်းနှင့်တော့ အင်အား မပြသင့်ဟု ရှင်စောပု ထင်သည်။

သူတို့တွေ မှတ်တိုင်စိုက်ထူခြင်း ကား အကြောင်းမဟုတ်။ ကြားထဲက အသက်သွေးချွေးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် အပြစ်မဲ့ တိုင်းသူပြည် သားများ၊ လယ်ယာအလုပ်တွေကို စွန့် ခွာ၍ အမိန့်အာဏာအရ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေကို ကိုင်စွဲကြရသည်။ စစ်ပွဲသည် သူ့သေ၊ ကိုယ်သေ အသက် လှရသော ပွဲဖြစ်ပေရာ မြန်မာတို့ဘက် မှလည်းကောင်း၊ မွန်တို့ဘက်မှလည်း ကောင်း မုဆိုးမတွေ၊ မိဘမဲ့သားသမီး တွေ၊ ကြေကွဲမှုအပေါင်းဖြင့် သားပြန် လာနီး ပြန်လာနီးဖြင့် စောင့်စားနေကြ ရသော မိအို၊ ဖအိုတို့မှာ အနမတဂ္ဂ။

စင်စစ် မည်သည့်ဘုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်းပြည်ကို စစ်မက်ရန်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးစေလျက် အေးချမ်းသာယာ အောင် မင်းကျင့်တရားတို့နှင့်ညီစွာ အုပ်ချုပ်မှုကိုပဲ ရှင်စောပု လိုလားခဲ့ ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဆန္ဒသည် ဆန္ဒသာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘဝနှင့် ထပ်တူမကျခဲ့။

ဖခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ်မှာ လည်း ဘာထူးမှာတဲ့နည်း။ စင်သွေး

ဆာနေသူတစ်ဦးဟု ယိုးစွပ်လာလျှင် လည်း ရှင်စောပုအနေဖြင့် တုံ့ပြန်ချေပ လိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ လည်း ခမည်းတော်၏ စကားမှန်သမျှ ကိုလည်း ပယ်ရှားဖို့ရာ မဝံ့ရဲပါ။

ရှင်စောပုသည် ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ်၏ မိဖုရားတစ်ပါးဖြစ်သည့် သုဒ္ဓိမာယာမယ်တော်မှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အထက်က အစ်ကိုက ဗညားရံကိုယ်တော်ကြီး။

ခမည်းတော်သည် ဗညားရံနှင့် တကွ အခြားသော သားတော်များဖြစ် ကြသည့် ဗညားဓမ္မရာဇာနှင့် ဗညား ကျန်းတို့ကို မြို့စားအရာ အသီးသီးပေး ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ကြီးဘုရား ဗညားရံသည် ဒလကိုလည်းကောင်း၊ အခြား ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်ကြီး များဖြစ်သည့် ဗညားဓမ္မရာဇာအား ပုသိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗညားကျန်း သည် မုတ္တမကိုလည်းကောင်း အသီး သီးစားခဲ့ရသည်။

သူတို့ပြီးတော့ သမီးတော် ရှင် စောပု။

သည်တုန်းက . . . ရှင်စောပုမှာ အသက် ၂၀ အရွယ် အလှသွေးတွေ ပျိုပျစ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ပန်းရောင်စုံတွေကြား လိပ် ပြာကလေးတွေနှင့် စိန်ပြေးတမ်းကစား ရင်း ကြွေပဲပျံဆင်းလာသော ရော်ကျင် ရွက်ဝါကလေးများကို လိုက်လံဖမ်းဆီး ရင်း ကလေးစိတ်သာသာပင် ရှိပါသေး သည်။ တိုက်ခတ်သုဏ်ဖြူးလာသော လေပြင်း၌ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်ခါနေသော တင်းတိမ်ကမ္မလာစကလေးများကို

ကြည့်ရင်း မြူးထူးနေချင်သူလည်း ဖြစ် သည်။

သို့သော်လည်း ဘဝကံကြမ္မာ သည် ရှင်စောပုအား တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

“သမီးတော် . . . သမီးတော်ကို ခမည်းတော်ရဲ့တူ သမိန်စည်သူနဲ့ စုံ ဖက်ထိမ်းပြားပေးရမယ်။ သမီးကညာ ချိန်ခါရွယ်သင့် မလင့်စေရာတဲ့”

ခမည်းတော် မင်းတရားကြီး၏ အစီအမံကို အဘယ်မှာလျှင် လွန်ဆန် ဝံ့စားနိုင်မှာတဲ့နည်း။ ငယ်မူငယ်သွေးနှင့် ငယ်လေ့၌ မွေ့လျော်လိုပါသောငြား အပျိုစင် မင်းသမီးဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ ရသည်။ သမိန်စည်သူ၏ အလုပ် အကျွေးအဖြစ် ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်ရ သည်။ သည်တော့လည်း စိတ်ဓာတ် အနေနှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာ တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ပွဲခေါ်သံ သည် တုန်ဟည်းရိုက်ညောင်းလာခဲ့ တော့သည်။

သည်တိုက်ပွဲကား အင်းဝ၏ မြန်မာမင်းသား သူရဲကောင်း မင်းရဲ ကျော်စွာနှင့် ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ရာဇာ ဓိရာဇ်တို့ ရင်ဆိုင်ကြတော့မည့် တိုက်ပွဲ ပေတည်း။

ရာသီမေထုတ် လနယုန်။

မိုးဦးမြိုင်မြိုင် စ၍ကျလာခဲ့ပြီ။

အမှန်မတော့ သည်လိုအချိန် ကာလသည် စစ်မက်ခင်း၍ ကောင်း သောကာလမျိုး မဟုတ်။ သို့ပါသော် ငြား မင်းရဲကျော်စွာ၏ အငြိုးကား ထန် သည်းလှစွာသော မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ

ကြီးလွန်းလှသည်။

“ဟံသာဝတီကိုမှ အနိုင်မရရင် အင်းဝကို ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ ဘူးဟေ့”

မင်းရဲကျော်စွာ၏ စစ်သွေးစင် မာန်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း လွန်းလှသည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိအရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ သည့်အတွက် ရန်သူတော် ရာဇာဓိရာဇ်ကိုယ်တော် တိုင်ကပင် ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းရသည်။

“မင်းရဲကျော်စွာဟာ ငိုရဲရန်သူ ဖြစ်ပေမဲ့ အရည်အသွေးရှိသူ၊ ရဲစွမ်း သတ္တိ ပြည့်ဝနေသူမို့ ချီးကျူးရမှာ။ ဘုရင်မင်းခေါင်ဟာ သည်လိုသားချီး မွေးရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ငါတော့ သားတော်သုံးယောက်ရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲကျော်စွာကိုတော့ မမိတူ”

ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ် ထုတ် ဖော်ချီးကျူးသော မင်းရဲကျော်စွာအား အသက် ၁၃ နှစ်သားကတည်းကပင် စားခတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီး၊ ဆင်စီး အတတ်ပညာများကို ကျွမ်းကျင်နေသူ ဖြစ်ပြီး စစ်မြေပြင်မှာပဲ အကြီးအား လုပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ခမည်းတော် သုတ်သင် ပစ်ခဲ့သည့် သားတော် ဗောလောက၏ တော ဝင်စားခဲ့သူဆိုပဲ။ ဗောလော ကျန်းတော၏အဖြစ်ကလည်း ရင်းစာ စရာကောင်းလှသည်။ ဓားခတ်၊ လှံထိုး အမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်လျက် သည် အစွယ်အား တသတည်း သနောင့်သည့် အဖြစ်က ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ် အတွက် အမြင်စောင်းစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂူတစ်ဂူထဲ၌ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မနေ

နိုင်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သားတော်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ဗောလောကျန်းတောသည် ရာဇာဓိရာဇ်ကို စိတ်အနှာကြီး နာသွား ခဲ့သည်။ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်မှာပင် -

“နောင်ဖြစ်မယ့်ဘဝမှာ မြန်မာ ဘုရင်ရဲ့ သားတော်ဖြစ်ပါရစေ။ မွန် ဘုရင်တွေကို အနိုင်ရသူ ဖြစ်ပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းခဲ့ဖူးကြောင်းလည်း သိရသည်။

ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ်က ထည်း ခေသူတော့မဟုတ်။

အဆိုပါတိုက်ပွဲ၌ ဗညားဓမ္မရာဇာ၊ ဗညားကျန်းနှင့် ဗညားရဲ ဟူသည့် သား တော် သုံးပါး၊ ဆင် ၁၀ စီး၊ သူရဲ ၃၀၀၀ စီနှင့် မင်းရဲကျော်စွာ၏ အင်းဝ ဘယ်အား ထိုးဖောက်တိုက်ပွဲဝင်ရန် စီစဉ် ခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် အင်းဝတပ်သည် ချစ်သို့မျှ ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထည်း ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အင်းဝသည် ခံစစ်အသွင်သို့ ပြောင်း ချောရသည်။

ဤတွင် အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင် သည် သားတော်ငယ် သီဟသူကို နန်း ဆောင်ထားခဲ့ပြီး စစ်သည်အင်အား များ မြှင့် ဦးဆောင်လျက် ရေကြောင်းမှ ချစ်သို့ပို့ခဲ့သည်။ သည့်အတွက် အင်းဝ သည် အင်အားအလုံးအရင်း စုစည်းမိ ခဲ့စစ်မှ ထိုးစစ်အသွင်သို့ ပြန်လည် ချစ်သို့လွှားတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာလျက်ရှိ၏။

“မင်းတို့ ဟံသာဝတီကိုမှ မရဘူး အင်းဝကို မပြန်တော့ဘူးဟေ့”

မင်းရဲကျော်စွာ၏ အသံကား ဟိန်းထွက်လျက်ရှိ၏။

ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲများ ကြောင့်လည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကျအဆုံး များစွာလည်း ရှိလာ၏။ သည်အထဲမှာမှ အင်းဝတပ်များက ဟံသာဝတီပိုင်နက်အတွင်းရှိ နယ်မြေ များကို တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ် သိမ်းယူ လာခဲ့လေရာ ရာဇာဓိရာဇ်အဖို့ သိန္နီ ဖော်ဘွားထံ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာများ ပို့လွှတ်လျက် စစ်ကူတောင်းခံရတော့ သည်။ သည်တော့မှပင် အင်းဝတပ် များ ဆုတ်တော့သည်။

ထိုကာလဝယ် ရှင်စောပုသည် သမိန်စည်သူနှင့်အတူ မုတ္တမတွင် နေ ထိုင်ရင်း စစ်သတင်းကိုပဲ နားစွင့်နေခဲ့ ရသည်။ မိန်းမသားလည်းဖြစ်၊ စိတ် ထားကလည်း နူးညံ့၊ ဘာသာတရား အပေါ်၌ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလှစွာသော ရှင်စောပုအဖို့ လူ့အမြောက်အမြား သေကျေပျက်စီးရသော စစ်ပွဲသည် သစ်တစ်ပင်သာ ဖြစ်ပါက အမြစ်ဆွဲ၍ ပင် နုတ်ပစ်ချင်ခဲ့သည်။ စစ်မက်ဖြစ် ပွားသော နယ်မြေအတွင်းရှိ အပြစ်မဲ့ နယ်သူနယ်သားတို့၏ ကျိုးလန့်စာစား အဖြစ်ကိုလည်း ကာရဏာသက်၍ မဆုံး တော့။

သည်အတွင်းမှာပင် ကြားလာရ ပြန်ပါပြီ။

မင်းရဲကျော်စွာသည် အပြီးတကြီး ဖြင့် ရေတပ်ကို ဦးဆောင်ကာ ဟံသာ ဝတီသို့ ချီလာပြန်ပြီ ဆိုပါကလား။ တပ်အပေါ် ဦးဆောင်မှုအပြည့်အဝရှိ လေသော၊ ရဲရင့်ပြတ်သားမှု ရှိလှစွာ

သော မင်းရဲကျော်စွာ၏ ချေမှုန်းမှု၌ ဟံသာဝတီသည် ကြုံကြုံခံနိုင်ပါမည် တဲ့လား။

သို့ဖြင့်ပင် ‘မင်းရဲကျော်စွာ ဦး ဆောင်သော တပ်သည် ခဲပေါင်အရပ် ကို ဝင်ခဲ့ပြီ။’

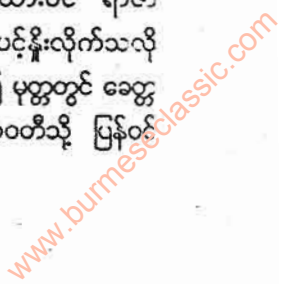
ဓားသွားချင်း ထိခတ်သံ၊ အထိတ် တာလနဲ့ အော်ဟစ်သံ၊ အော်ဟစ်ရိုက် ညောင်သံတို့ကား သွေးပျက်စရာအတို၊ သွေးကွက်၊ သွေးစက်တို့က နေရာအနှံ့၊ ညည်းတွားသံ၊ သေငယ်ဇောနှင့် အကူ အညီတောင်းသံတို့မှာလည်း စိတ် မသက်သာဖွယ်အတို။

သွေးနံ့တွေက တထောင်းထောင်း၊ ခြွေပြတ်၊ လက်ပြတ်နှင့် လူသေ အလောင်းတွေကလည်း အထပ်ထပ်။ သို့နှင့်ပင် ခဲပေါင်သည် မင်းရဲ ကျော်စွာ၏ အင်းဝလက်သို့ ကျသွားခဲ့ ရပေပြီ။ ဟံသာဝတီ၏သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းသည်ပင် စစ်သုံ့ပန်းဖြစ်ကာ အင်းဝသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းခံလိုက်ရပေပြီ။ သည်တော့ ဟံသာဝတီအဖို့ တုန်လှုပ် စရာအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါ ရောလား။

မင်းရဲကျော်စွာ၏ ရည်ရွယ်ချက် ကလည်း ကြီးမားလှပါတီ။

ပုသိမ်နှင့် မြောင်းမြကိုလည်း တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ သည် တော့ ဒလနှင့် သန်လျင်ကို ဝန်းရံထား လိုက်ကြသည်။

သည်အနေအထားပင် ရာဇာ ဓိရာဇ်၏ မာနကို ပင့်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မုတ္တမတွင် ခေတ္တ စံစားနေရာမှ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ဝင်

ကာ ဒလအား စစ်ကူဖို့အရေး စိုင်းပြင်း
လေတော့သည်။ သားတော် ဗညားရံ
ဦးစီးသောတပ်နှင့် ဗညားဓမ္မရာဇာ ဦးစီး
သော တပ်တို့ကလည်း ခြံရံလျက်။

“ငါလာပြီ မင်းရဲကျော်စွာရေ”
ဟံသာဝတီကေရာဇ် ရာဇာဓိရာဇ်
၏အသံက အောင်သေအောင်သား
စားတော့မည်နယ် ဟိန်ထွက်လျက် ရှိ
တော့သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တော်တိုင်
ရှေ့သို့ထွက်ကာ တိုက်ပွဲစဖွင့်သည်။

မင်းရဲကျော်စွာကား ဆင်တော်
ချစ်ခိုင်အထက်၌ တရားထိုးဝင်လာ
သော ရန်သူတော် ရာဇာဓိရာဇ်အား
ဝါးစားတော့မည်နယ် အံကို တင်းထင်း
ကြိတ်ကာ မမှိတ်မသုံ ကြည့်နေလေ၏။
သို့ရာတွင် အဆက်မပြတ် ရရှိလေခဲ့
သော အောင်ပွဲတို့အပေါ်၌ ယစ်မှူးကာ
မာန်ဝင်နေသည်ကိုမူ ဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်
ပေ။ သေရည်တွေကိုလည်း ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရ သောက်ထားသည်။ သေရည်
တန်ခိုးကြောင့် ခန္ဓာရှိသွေးတို့ လှည့်
ပတ်ဆူပွက်နေလင့်ကစား ဆင်တော်
ထက်၌မူ ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင်
ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား ဆင်တော်ကို ချွန်း
ဖွင့်ကာ ရာဇာဓိရာဇ်၏ ဆင်တော်သို့
ရှေ့ရှုတိုးဝင်စေခဲ့သည်။

သည်သို့သော လျှပ်တစ်ပြက်
ဖြစ်ရပ်ကလေးသည် မင်းရဲကျော်စွာ၏
ကြမ္မာငင်ကိန်းဟု ဆိုရလေမည်လား။

ရာဇာဓိရာဇ်၏ ဆင်က အသာ
ကလေး တိုင်းဖယ်ကာ မင်းရဲကျော်စွာ
၏ ဆင်တော်အား အရှိန်ပင့်လျက်
အစွယ်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်ချေ၏။

“ကျီ...”
ဆင်တော်ချစ်ခိုင်၏ အော်ဟစ်
လိုက်သံက ငယ်သံပါသွားတော့၏။

ပြင်းထန်လှစွာသော ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်ကို ဆင်တော်ချစ်ခိုင်သည်
တင်းမခံနိုင်ရှာတော့ပြီ။ အသည်းပေါက်
မတတ် နာကျင်လှစွာဖြင့် အာခေါင်
ခြစ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ပြင်းထန်
စွာ ဒါယမ်းပစ်လိုက်၏။ သည့်အတွက်
ဆင်တော်ပေါ်မှ မင်းရဲကျော်စွာလည်း
အရပ်ကြီးပြတ်သည့်အလား ပြုတ်ကျ
ကာ သေလောက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်
ချက်များဖြင့် မထနိုင်တော့ပြီ။

သည်အနေအထားက ဘုရင်
ရာဇာဓိရာဇ်အတွက် လှပသော ပွဲသိမ်း
တစ်ခုပါပေ။

ဟံသာဝတီအတွက် အောင်ပွဲ
အနားသတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်ငြား ရာဇာဓိရာဇ်၏ စိတ်
ဓာတ်ကမူ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

သူ့ရဲကောင်းတို့အပေါ် ချစ်မြတ်
နိုးတတ်သည်။ အကျိုးမဲ့ အသက်ဆုံး
ရှုံးသွားမှာကို အလိုမရှိ။ သည့်အတွက်
ကြောင့် မင်းရဲကျော်စွာအား ဆေးကုသ
ပေး၍ သူကောင်းပြုရန် စကားဆိုပါ
သေး၏။ ကြိုးစားပါသေး၏။ သို့ရာတွင်
မင်းရဲကျော်စွာကား ဘူးဆိုလျှင် ဖရံသီး
မည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ရန်သူလက်
အတွင်း၌ အသက်မရှင်လိုသော သူ့ရဲ
ကောင်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့်ပင် အသက်ကို
အသေခံသွားခဲ့သည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ စစ်ပွဲ
တွေက ပါးလျှမိန်ဖျော့သွားခဲ့သည်။

ထို့ထက် အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်

နတ်ရွာစံသွားခဲ့ခြင်းက စစ်ဘုရင် ရာဇာ
ဓိရာဇ်၏ စစ်သွေးစစ်မာန် ခက်ထန်မှု
များကို ပြေလျော့စေခဲ့သည်။ သတိ
သံဝေဂတို့ကို ပွားစေခဲ့သည်။

“သမီးတော်...စောငယ်၊ ခမည်း
တော်နဲ့ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်တို့ဟာ
တစ်ဘဝတည်းမှာပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး
ရန်သူပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်

အခု...မင်းခေါင် မရှိတော့ပါ
ကလား။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်အရာ
မှ တည်မြဲမှုမရှိဘဲ သေမင်းနိုင်ငံကို
သွားကြရတာပါပဲကွယ်။ ခမည်းတော်
လည်း တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ
မင်းခေါင်သွားခဲ့တဲ့ သေမင်းနိုင်ငံကို သွား
ကြရတာပါပဲကွယ်။ ခမည်းတော်လည်း
တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းခေါင်
သွားခဲ့တဲ့ သေမင်းနိုင်ငံကို သွားရမှာပဲ။
ဒါကြောင့် စစ်မက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်
ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့
တော့မယ်ကွယ်”

ခမည်းတော်ထံမှ သည်လိုစကား
မျိုးကြားလိုက်ရတော့ ရှင်စောပုလောက်
ဝမ်းသာမည်သူ ရှိလိမ့်မည်မထင်။ ဦးထိ
မာန၊ မြင့်လွန်းကလည်း။ လျှော့ကျ
နောက်ဆုံး ရှိချေသည်တကား။

(ဆက်ပါဦးမည်)

နန္ဒာမိုးကြယ်

မောင်ယာဉ်ပွန် (မောင်နေခြည်)

မာယာဒေဝီ
တစ်ကမ္ဘာလုံး
အလုပ်လေ့ယုံ [၃၄]
ယခင်လမှအဆက်

ပန်ချီ ဝံလွင်မောင်

မာယာဒေဝီ နှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ (၁၄)

မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

(ယ ခင် လ မှ အ ဆက်)

သုဇိလနှင့် သီတာ လူဆိုးတွေ လက်တွင်း ကျရောက်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးအား ဘယ်အတွက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည် မသိသေးသလို ဘာကြောင့် ဖမ်းဆီးထားမှန်းလည်း မသိရပေ။

တစ်ခုကံကောင်းသည်မှာ အချိန်တန်လျှင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထမင်းများ ပုံမှန်ပို့ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပို့လာသည့် ထမင်းကတော့ ဆန်ကြမ်းထမင်းနှင့် ကြက်သားရေလုံပြုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထမင်းဟင်းတွေ ပုံမှန်ပို့ပေးပါလျက် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ခမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ထားသည်ကိုမူ ထုံးစံဆေးမေးမြန်းခြင်း မရှိသဖြင့် သိရသေးပေ။

လူဆိုသည်မှာ မပြောလေလေ

ပို၍ပင် သိချင်တတ်စမြဲမို့ သုဇိလနှင့် သီတာတို့မှာလည်း တစ်နေ့တခြား သိလိုစိတ်များက ပို၍ပင် တိုးရတော့၏။

ထမင်းလာပို့ပေးသူများကလည်း တံခါးကြားမှ ထမင်းခွက်ထိုးပေးပြီး လျှင် ပြန်လှည့်၍သာသွားသည်။ ‘နောင်ကြီး နေပါဦး’ ဟု ဆို၍ပင် မရပေ။

သူတို့နေရသောအခန်းက မကျဉ်းလွန်း မကျယ်လွန်းဟု ဆိုရပေမည်။ အခန်းတွင်းမှာ အခင်းတော့ မပါပေ။ မြေကြီးပေါ်တွင် ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသဖြင့် ကြွက်ကြီးများလည်း ဟိုချောင်သည်ချောင်မှ ထွက်ထွက်လာတတ်သည်။ သုဇိလ ခန့်မှန်းကြည့်ရာတွင် ထိုအခန်းသည် တဲကြီးတစ်လုံး၏ အလယ်မှာ ဖွဲ့စည်းထားသော အချုပ်ခန်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

အချုပ်ခန်းကို လက်မောင်းလောက်တုတ်သော သစ်သားချောင်းများ ကာရံ၍ထားသဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန်မှာ လုံးဝပင် မလွယ်ကူပေ။

သုဇိလနဲ့ သီတာတို့မှာ ကျွေးတာစား၍ နေလာခဲ့ကြရာ ငါးရက်မြောက်ညမှာတော့ အချုပ်ခန်းတံခါးကြီး ပွင့်လာတော့၏။ ထိုသူကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း သေရည်မှူး၍နေပုံရသည်။ ဝင်လာကတည်းက ဒယိမ်းဒယိုင်နိုင်လှပေ၏။

“သုဇိလ မင်းတို့ ရွှေတွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း သွားခေါခေါနှင့်လူက မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့မှာ ဘာရွှေတစ်မူန်မှ မရှိဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုလူက သုဇိလ

၏ ဝါးကို ဖြောင်းကနဲ မြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းရုပ်တုနှစ်ခု မင်း တို့နဲ့အတူ ပါတယ်လို့လည်း ကြား တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ဆက်၍မေးပြန်သည်။

“ငါတို့မှာ ရွှေလည်း မပါဘူး၊ ကျောက်စိမ်းလည်း မပါဘူး၊ မင်းတို့ ကြိုက်သလို ရှာနိုင်တယ်”

ဟု သုဇိလက ဆိုလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါလည်း ဖြောင်းဆို ရိုက်ချ လိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ငါတို့ကို လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ သုဇိလ၊ ဟိုနေ့မနက်က ရွှေချိန်တစ်ပိဿာရောင်းပြီး တကောင်း ဈေးက အထည်အလိပ်တွေ မင်းဝယ် သွားတာ တို့မသိဘူး အောက်မေ့နေ လား၊ အဲဒီရွှေတွေ ဘယ်ကရသလဲ”

ဟု ဆက်၍မေးသည်။ သုဇိလ လုံးဝပင်မဖြေပါ။ ထိုအခါ သုဇိလ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကြီးမားသော လက် သီးတို့က အချက်ပေါင်းများစွာ ကျ ရောက်လို့လာတော့သည်။

သုဇိလ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မှာလည်း ညိုမည်း၍နေတော့၏။ ဝါးစပ်တွင်းမှလည်း သွေးများ ယိုစီး ၍ကျနေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မကြည့် ရက်သူက သီတာပင်ဖြစ်သည်။ သီတာ က သုဇိလ အနှိပ်စက်ခံနေရသည်ကို မကြည့်ရက်၍ ထုတ်ဖော်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သုဇိလကို လှမ်းကြည့်

လိုက်ရာ လုံးဝမပြောပြရန် သုဇိလက သူ၏ဦးခေါင်းကို လှုပ်ယမ်းခါပြ သည်။

“သုဇိလ မင်းကို မေးလို့မရရင် မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံး မာယာဒေဝီကို မေး ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ သီတာ ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ မာယာဒေဝီ၊ မင်း အကောင်ကို မနှိပ်စက်စေချင်ရင် မင်းတို့ ရွှေတွေ၊ ကျောက်စိမ်းတွေ ဘယ်ကရခဲ့သလဲ မှန်မှန်ပြော”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

သီတာ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ငြိမ်၍သာနေလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ မေးနေသူ စိတ်မရှည်သည့်အလား သူ၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးကြီး မြောက်ကြွလာခဲ့ရက်...

“ကိုရာမ ဆရာကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

ဟု လူတစ်ယောက်ကဆိုလာ၍ သီတာမှာ စိတ်သက်သာရာ ရတော့ ၏။

“ဆရာကြီး ပြန်ရောက်နေပြီ လား”

ဟု ရာမဆိုသူက ပြန်၍မေး လိုက်သည်။

ခုလေးတင် ရောက်လာတယ်၊ သူတို့ကို ကြိုးတွေဖြည်ပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ တဲ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ရာမကိုယ်တိုင်

ပင် သုဇိလနဲ့ သီတာတို့အား ကြိုးများ ဖြည်ပေးပြီး ဆရာကြီးဆိုသူ ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်၍သွားတော့၏။

သုဇိလမှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦး မည်နည်းဟုတွေးလျက် ရန်သူများ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရတော့၏။ အစောင့်များက သုဇိလနှင့် သီတာတို့ အား ဝါးတံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် ၍ ခေါ်လာသည်။

သူတို့ စတင်ရောက်လာစဉ်က မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှိသမျှ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရပေ။ ယခုတော့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့် အားလုံး ကို မြင်တွေ့နေရပေ၏။

သူတို့တွေ ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များ ထူ ထပ်လှသော တောကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ် ၏။ ထိုတောကြီးအတွင်းမှာ ချောင်း သာသာ မြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းလျက် ရှိ၏။ ထိုမြစ်သည် ရွှေလီမြစ်ပင် ဖြစ် ရပေမည်ဟု သုဇိလ တွက်ဆ၍ကြည့် သည်။ ထိုဒေသသည် နွေခေါင်ခေါင် ဖြစ်သော်လည်း ပူအိုက်၍မနေဝါ၊ အေးစိမ့်စိမ့်ပင်နေ၏။

ဝါးတံတားကျော်လွန်လာသည် နှင့် ကျွန်းပင်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်းပင်ကြီးများကိုကြည့်၍ သုဇိလ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျွန်းပင်ကို ကဝိလ ဒေသတွင် သာကဟုခေါ်သည်။ ဩက္ကာရာဇ်မင်းကြီးက သားတော်

ကြာကုမ္ပဏီ၊ ကရကဏ္ဍ၊ ဟတနိက
နှင့် သမီးတော် ဝိယာ၊ သုဝိယာ၊
အာနန္ဒာ၊ ဝိစောသေနတို့ကို မိဖုရား
ငယ်မှ ဖွားမြင်သော သားတော် ထီး
နန်းရရေးအတွက် တိုင်းပြည်မှ အနု
နည်းနှင့် နှင်လွှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ကဝိလရှင်ရသေ့က
သူ့ရဲ့ဝတ်ကျောင်းတော်နေရာကိုပင်
ထီးနန်းစိုက်ထူစေခဲ့သည်။ ထိုဝတ်
ကျောင်းတော်နေရာသည် သာကဟု
ခေါ်သော ကျွန်းတောကြီးအလယ်မှာ
ပင် တည်ရှိ၍ သာကမျိုးဆက်ဟုပင်
အမည်နာမတွင်ခဲ့ရသည်။ ကဝိလရှင်
ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းတော်နေရာဖြစ်
၍ ကဝိလနိုင်ငံဟုလည်း တွင်ခဲ့သည်။
သာကမှ ကာလကြာသော် သက်ကျ
သာကဟု ဖြစ်လာသည်။

ဪ...ခုတော့ သကျသာကီ
ဆင်ဝင်မင်းမျိုး သုဇိလမှာ သာကဟု
ခေါ်သော ကျွန်းတောကြီးအတွင်းသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍နေပေ၏။

မကြာပါ။ တဲကြီးတစ်လုံးရှေ့
ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တဲကြီးမှာ
မျှမ်းတိုင်ကြီးများ စိုက်ထူလျက်
သစ်ငယ်မိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ တဲရှေ့
အစောင့်လေးငါးယောက် ခူးလေး
အစူး ကိုင်ဆောင်လျက် တွေ့ရ

“အထဲဝင်ကြပါ။ ဆရာကြီး
အထဲမှာပါတယ်”

သူ ဆိုကာ သူတို့အား ခေါ်လာ

သူက ပြန်လှည့်၍သွားတော့၏။

“လာ...ဒီမှာထိုင်ကြ”
ဟု ဆိုကာ တဲအတွင်းမှ ဆရာ
ကြီးဆိုသူက ဆီး၍ကြိုသည်။

သီတာသည် ထိုဆရာကြီး ဆို
သူအား ကြည့်လျက်...

“ဖေဖေ...ဖေဖေ ဟုတ်ပါ
တယ်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်၊
အားလုံးက ဖေဖေကိုးစောပြီလို့ ထင်
နေကြတယ်။ အမှန်တော့ ဖေဖေ
မသေပါဘူး သမီးလေးရယ်”

ဟု ဆိုကာ သားအဖနှစ်ယောက်
ဖက်၍ငိုကြတော့၏။

သုဇိလမှာ အံ့ဩမဆုံးနိုင် ဖြစ်ရ
တော့သည်။ အားလုံးနှင့်ထပ်တူပင်
သုဇိလလည်း ဦးယက္ခ သေပြီဟု
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဦးယက္ခ
အား အားလုံးသော ပြည်သူများက
သေသင့်သည်ဟုလည်း ယူဆခဲ့ကြ
သည်။ ဘိန္နကရာဇာမင်းလက်ထက်
တော်တွင် မိဖုရားနာဂဆိန်နှင့် ပူး
ပေါင်းလျက် တကောင်းနိုင်တော်ကြီး
အား ပျက်စီးအောင် ပျက်ဆီးခဲ့သည်
ဟုလည်း ဦးယက္ခက နာမည်ကြီးခဲ့
သည်။

တကောင်းမင်းနေပြည်အား စိန်
တိုင်းသားများ သိမ်းပိုက်သည့်ညက
အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းသား၏ လက်
ချက်ဖြင့်ပင် ဦးယက္ခ ကျဆုံးခဲ့ရသည်

ဟုလည်း လူတိုင်းယုံကြည်ကြသည်။

ဦးယက္ခသည် သေလူအဖြစ်နှင့်
နာမည်ကြီးနေရာမှ ယခုတော့ သုဇိလ
ရှေ့မှောက်တွင် အရှင်လတ်လတ်ကြီး
မြင်တွေ့နေရသဖြင့် သုဇိလ ပို၍အံ့ဩ
ရပါတော့၏။

“ဖေဖေ သေပြီလို့ ဘိုးဘိုးရော
မေမေပါ ယုံကြည်နေကြတာ ဖေဖေ
ရဲ့၊ ဖေဖေက ဘာကြောင့် သမီးတို့နဲ့
မဆက်သွယ်ရတာလဲ”

ဟု သီတာက မေးလိုက်သည်။

“သမီးရယ် လူဆိုတာ အသက်
သေတာမဆန်းပါဘူး၊ လူတိုင်းဟာ
တစ်နေ့ သေကြရမှာပါ။ အဓိက
အရေးကြီးတာ နာမည်မသေဖို့၊ အမှန်
တော့ ဖေဖေက နာမည်သေပြီးပြီလေ၊
နာမည်သေပြီးသား လူတစ်ယောက်
ဟာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလို
ဘူး၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာ ရှေ့ဆက်
လုပ်တော့မှာပေါ့ကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဖေဖေက ဘာကိုမှန်တယ်လို့
ထင်နေတာလဲ”

ဟု သီတာက မေးလိုက်ပြန်
သည်။

“သမီး...တကောင်းတိုင်းပြည်
ဆိုတာ ဖေဖေတို့ ဗရမ္မာတွေရဲ့ တိုင်း
ပြည်ပါ။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်
တွေ လက်ထက်ကတည်းက နေလာ
ခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးပေါ့ကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ

သီတာ အတွေးရခက်တော့၏။ ဦးယက္ခ ပြောသည်မှာ မုသားစကား လုံးဝပင် မပါပေ။

“သမီး...ဖေဖေတို့ရဲ့ ဗရမ္မာ တိုင်းပြည်ကြီးမှာ ဘုရင် ဘယ်နှပါး ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ”

ဟု ဦးယက္ခက မေးလိုက်ပြန် သည်။

ဗရမ္မာတို့ပိုင်သော တကောင်း ပြည်တွင် မစ္ဆိမဒေသမှ လာရောက်၍ မင်းလုပ်သော အဘိရာဇာမင်းကြီးမှ စ၍ ရေတွက်ကြည့်လျှင် မင်း(၃၃) ဆက်တိုင်တိုင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ပေ၏။ ထိုမင်း(၃၃)ဆက်တွင် ဗရမ္မာဘုရင် တစ်ပါးမှပင် မပါဝင်ခဲ့ပေ။ သကျ သာကီဝင်မင်းမျိုးဟုဆိုကာ မစ္ဆိမ ဒေသသားများကသာလျှင် စိုးမိုးအုပ် ချုပ် မင်းလုပ်နေကြကုန်၏။

“အဖေ့ရဲ့ဆန္ဒမှာ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဗရမ္မာပြည်မို့ ဗရမ္မာမင်းတွေကသာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သင့်တယ်။ အဝေးတစ်နယ်ကလာပြီး ဗိုလ်ကျနေ တာမလိုလားဘူး၊ ဒီတော့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ကြည့်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်သည်။ သီတာ မှာ သူမ၏ဖခင် ဦးယက္ခစကား ကြား ရတော့ ဖခင်၏ မျက်နှာကြီးကို အတန်ကြာအောင် စိုက်၍ကြည့်နေမိ တော့၏။

“ဖေဖေ ဘုရင်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို

လို့ သမီးလေး အံ့ဩသွားပြီမို့လား၊ မအံ့ဩလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လောက မှာ ဘုရင်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်စေ သေနေ့စေ့ရင် သေကြရတာပါပဲ။ ဘုရင်မို့ အသက်ပိုရှည်ရှည်နေရမယ် လို့ ဘယ်တော့မှ မတွက်လိုက်နဲ့၊ အသက်တစ်ရာအတွင်းမှာ အားလုံး သေကြရတာပါ။ သေနေ့စေ့လို့ သေ တဲ့လူရှိသလို သေနေ့မစေ့ခင် သူ တစ်ပါး လုပ်ကြံခံရလို့ သေရတဲ့သူ ဆိုပြီး နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်”

သူမိလ ဘာမှပင် ဝင်မပြောပါ။ ဦးယက္ခ ဆိုသည်မှာ ယခုတော့ သူ၏ ယောက္ခမတော်နေပြီမို့ ဝင်ပြော၍ လည်း မသင့်တော်ပေ။ နောက်ပြီး ဦးယက္ခ ပြောဆိုနေသော စကားများ မှာလည်း တရားနည်းလမ်းကျသည် ဟု သူယူဆမိသည်။ တကောင်းဟူ သည် ဗရမ္မာတို့၏ နိုင်ငံတော်ပင် ဖြစ် ၏။ ဗရမ္မာနိုင်ငံတော်တွင် ဗရမ္မာလူ မျိုးမင်းများ ဖြစ်သင့်ပေ၏။ ခုတော့ ဦးယက္ခတို့၏ ဗရမ္မာနိုင်ငံတော်တွင် ကပိလပြည်သားများက မင်းဆွေမင်း မျိုးများဟုဆိုကာ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဖေဖေ...မင်းဆိုတာ အများ ပြည်သူ ကြည်ဖြူမှ မင်းဖြစ်တာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေလုပ်ရပ်တွေကို ဘယ်သူတွေက ကြည်ဖြူကြမှာလဲ”

ဟု သီတာက ဆိုလိုက်ပြန် သည်။

“သမီး...လူတွေက အယူခံ ကြတယ်ကွဲ့၊ စုန်းမျိုး၊ နတ်မျိုး၊ ဆင်း သားမျိုး၊ ချမ်းသာတဲ့သူဌေးမျိုး၊ ဆင်း မျိုးဆိုပြီး စွဲလမ်းနေကြတာပါ။ အဲဒါ အယူသီးမှုတွေကို ဖေဖေတို့ တို့ပင် ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ပထမအဆင့် တော့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားရမှာပေါ့၊ နိုင် ရင် အာဇာနည်ဖြစ်မယ်၊ မနိုင်ဆဲ တော့ ပုန်ကန်သူဖြစ်ရမှာပေါ့ကွဲ့”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုနေပြန်သည်။ ဦးယက္ခ၏ ဆိုစကားများကို သီတာ လုံးဝပင် နားမလည်ပါ။ သီတာ မလည်သော်လည်း သူမိလမှာ ကြား ကာမျှဖြင့် သဘောကျနေမိ၏။

“အဖေရယ်...မောရတောင် ခရောဇာမင်းမြတ်ကြီး ရှိနေပြီ သော တကောင်းပြည် ကောင်းစားရေး မင်းမြတ်ရာဇာက ဖန်တီးပေးမှာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခရောဇာမင်းမြတ်နဲ့ ပေါင်းပေးပါလား ဖေဖေရယ်”

ဟု သီတာက ဆိုလိုက်လေ၏။

“သမီး သီတာ၊ မင်းက သူ့ဆီ ဆိုတဲ့ သကျသာကီဝင်မင်းတစ်ပါးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရလို့ သာကီဝင် အားလုံးကို အကောင်းမြင် အထင်ကြီး နေမှာပေါ့၊ ဝေးပါသေးရဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့ အားကိုးသမှုပြုနေတဲ့ ခရောဇာမင်းသားက ဘယ်လောက်နဲ့ ဆောင်နိုင်မှာလဲ၊ ခုဆိုရင် ခရောဇာ မင်းသားက တကောင်းဘုရင် ဘိန္နာ မင်းရဲ့ လက်ကျနာဂဆိန်မိဖုရား

သားတစ်ယောက်တောင် ဖွားမြောက် ပြီးပါပြီ သမီးရယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် သုဇိလနှင့် သီတာ အံ့ဩရတော့၏။ ဓဇရာဇာသည် နန်းသိမ်းပွဲခံပြီးလျှင် မာယာဒေဝီအား လက်ထပ်ယူပါမည် ဟု ကတိပြုခဲ့သည်။ ထိုကတိကြောင့် ပင် သုဇိလက ဓဇရာဇာအား ရွှေစင် ဝိသုဒ္ဓိပေးလေးအလက် ၁၅၀ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ခုတော့ ထိုကတိ ကို ဓဇရာဇာကပင် စတင်ချိုးဖောက် ခဲ့သည်။ ဦးယက္ခ၏ စကားများကို သုဇိလ မယုံချင်ပါ။ ဓဇရာဇာ ယခုလို လွယ်လွယ်နှင့် သူ့ကတိကို မချိုး ခောက်ဟုလည်း သုဇိလ ယုံကြည်ခဲ့ရ သည်။ ခုတော့ ဦးယက္ခကိုယ်တိုင်ပင် တိကျသော သတင်းစကားကို ပြော ထားသည်မို့ သုဇိလ ယုံရတော့မလို ဖြစ်တော့၏။

“ဖေဖေရယ် မင်းမြတ်ရာဇာကို အထုတ်က ဟုတ်က မပြောပါနဲ့၊ မင်း မြတ်ရာဇာနဲ့ မောင်ကြီးသုဇိလတို့ အတိစကားတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်”

ဟု သီတာက ဆိုလိုက်လေရာ-

“ဘယ်လိုကတိစကားတွေ ရှိခဲ့ သလဲ”

ဟု ဦးယက္ခက ဖြတ်၍မေး ထင်သည်။

ထိုအခါ သီတာ ပြောသင့် ကြောင့် ချင့်ချိန်ရတော့၏။ မင်း ဓဇရာဇာအား ရွှေတွေပေး၍ မာယာ

ဒေဝီနဲ့ ထိမ်းမြားပါမည်ဟု ပြော လိုက်ပါလျှင် ‘အဲဒီရွှေတွေ ဘယ်က ရတာလဲ’ ဟု မေးလာပေဦးတော့ မည်။ နောက်တစ်ခုက မာယာဒေဝီ အတွက် ငွေကွက်ရပေဦးမည်။ မာယာ ဒေဝီအား အဘိုး ဘိုးသက္ကကိုယ်တိုင် ဆေးကုပေးခဲ့သည်။ အဘိုး၏ ဆေး စွမ်းကြောင့် မာယာဒေဝီသခင်မလေး ရောဂါကင်းစင်ခဲ့ရသည်။ ရောဂါကင်း စင်သော်လည်း ယခုအခါတွင် မာယာ ဒေဝီ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်နေပြီ ဟု သီတာကိုယ်တိုင်ပင် အတိအကျ မဆိုနိုင်သေးပေ။

“ခက်တယ် သမီး၊ လူတွေဟာ အထင်ကြီးပြီဆိုရင် ရှေ့နောက်ဆက် စပ်ပြီး မတွေးခေါ်ကြတော့ဘူး၊ ဖေဖေ တို့ ဗရမ္မာတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဓဇရာဇာ ဆိုတဲ့သူကို တကယ့်ကယ်တင်ရှင် စကြာမင်းလို့ ထင်နေကြတာ၊ ဖေဖေ လည်း အစပိုင်းက တကောင်းမိဖုရား နာဂဆိန်ကို သာကီဝင်မင်းတစ်ပါး ဆိုပြီး အထင်ကြီးခဲ့တယ်”

“နောက်တော့ကော ဖေဖေ” ဟု သီတာက မေးကြည့်သည်။

“ဘယ်အမျိုးဘယ်အနွယ်က ဆင်းသက်လို့လာလာ လူဟာလူပါပဲ သမီးရယ်၊ လူမှန်ရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဘယ်ကင်းနိုင်မှာလဲ၊ နာဂဆိန် မိဖုရားဆိုတာ အစပိုင်းက အလွန်ရိုး ပြီး အလွန်အတာ သမီးရဲ့၊ နောက် တော့ လူကမတတ်ပေမယ့် လက်ဖက်

ထုပ်က တတ်ပါလိမ့်မယ် ဆိုသလို ပေါ့၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူတွေက လက်ဆောင်တွေ ပေးလာတော့ ရလာ တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို မက် လာတယ်၊ အကယ်၍ မပေးရင် ဖေဖေကတစ်ဆင့် တောင်းပေးရတော့ တာပေါ့”

“ဖေဖေအတွက်ကော မရဘူး လား”

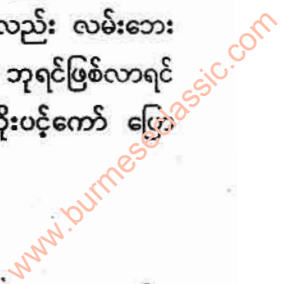
“ရှေ့လေးနောက်ခြောက်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် သမီးရဲ့၊ တစ်ရာရရင် မိဖုရားကို လေးဆယ်ပေးပြီး ဖေဖေ ကတော့ ခြောက်ဆယ်ယူတာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတော့ ဖေဖေ ဘယ်မှာ တရားလို့လဲ”

“လောကမှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်တရားနေလို့လဲ၊ ဘိန္နက မင်း တကောင်းဘုရင်ဖြစ်လာတော့ နာဂဆိန်က နည်းမျိုးစုံနဲ့ မိဖုရားရာထူး ရအောင်ယူတယ်၊ ဘုရင်က အသက် ရွယ်ကြီးကြီး၊ မိဖုရားက အသက်ငယ် ငယ်ဆိုတော့ အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်ခဲ့တယ်၊ ခက်တာက လူဆိုတာ နေရာရလာရင် စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဘဝင် လေဟပ်တော့တာပဲ၊ ငါလုပ်လို့ဖြစ် တာ၊ ငါတော်လို့ဖြစ်တာဆိုပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလာတယ်”

“လူတွေကလည်း လမ်းဘေး က သူတောင်းစား ဘုရင်ဖြစ်လာရင် တောင် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် ပြော

တတ်ကြတယ်မို့လား၊ ဘယ်လောက်
စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာနေသူ ဖြစ်ပါစေ နေရာ
ရလာရင် စိတ်ပြောင်းသွားတတ်တယ်၊
ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်တာ အားလုံး
အမှန်လို့ ယူဆတော့တာပေါ့၊ ဥပမာ
ပြောရရင် ခုမင်းတို့တွေ အထင်ကြီး
ပြီး လေးစားသမှုပြုနေတဲ့ ဓဇရာဇာ
ကိုကြည့်၊ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
တဲ့ကြားက တကောင်းမိဖုရားဟောင်း
နာဂဆိန်နဲ့ သားတစ်ယောက်တောင်
ရနေပြီ၊ သားနာမည်က ဝိရာဂတဲ့၊
အဖေပြောတာ မယုံရင် မောရတောင်
သွားပြီး ကြည့်ကြပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဦးယက္ခစကားတွေ
အများကြီး ပြောလိုက်၍ မောသွား
သဖြင့် သေရည်တစ်ခွက် ကောက်
မော့ကာနေတော့၏။

“ဖေဖေ ခု ဘာဆက်လုပ်မှာ
လဲ”

ဟု သီတာက မေးလိုက်သည်။
“သမီး...သီတာ၊ မင်းယူထား
တဲ့ ယောက်ျားဟာ သာကီဝင်မင်း
တစ်ပါး ဟုတ်တယ်နော်”

ဟု ဦးယက္ခက ပြန်၍မေးလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”
ဟုပင် သီတာက အဖြေပေး
လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် သမီး၊ သမီးရဲ့
ရွေးချယ်မှု အရမ်းကိုကောင်းတယ်”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာကောင်းတာလဲ ဖေဖေ”
ဟု သီတာက ပြန်၍မေးလိုက်
ရာ ဦးယက္ခက သူ၏ မုတ်ဆိတ်များ
ကို ပွတ်သပ်လျက်...

“ဖေဖေသားမက်ကို တကောင်း
ဘုရင်ဖြစ်အောင် တင်မြှောက်ရမယ်၊
ဒါမှ သမီးမိဖုရားကြီး ဖြစ်လာမယ်၊
သမီးကမွေးတဲ့ ငါ့မြေးလက်ထက်မှာ
လည်း ငါ့မြေးက တကောင်းဘုရင်
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ သာကီဝင်
မင်းမျိုးအစစ်ဆိုလို့ မရတော့ဘူးလေ၊
ကောင်းတယ် သမီး”

“ဖေဖေရယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေ
တွေ့ပြီး စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့”

ဟု သီတာက ဆိုလိုက်၏။

“သမီး အဖေတွေးနေတာတွေ
ဟာ အဖေအတွက်မဟုတ်ပါဘူး သမီး
ရယ်၊ အနာဂတ် ဗရမ္မာနိုင်ငံတော်
အတွက်ပါ၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဗရမ္မာနိုင်ငံ
တော်ကြီးမှာ ဗရမ္မာမင်းတွေ စိုးမိုး
အုပ်ချုပ်စေရမယ်၊ တိုင်းတစ်ပါးသား
တွေရဲ့ အုပ်စိုးခြယ်လှယ်မှုလက်က
လုံးဝလွတ်ကင်းစေရမယ်၊ ဒါဟာ
ဖေဖေရဲ့ ရင်တွင်းက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
စိတ်ရင်းစေတနာတွေပါ သမီးရယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးယက္ခစကားကို
ရပ်လိုက်လေတော့၏။

ဦးယက္ခက စကားကိုရပ်၍
သေရည်တွေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
သောက်ကာနေတော့၏။ သုဇိလမှာ
တော့ အတွေးဝင်ပါမှာ ချာချာလည်

လျက် အကယ်၍များ ဦးယက္ခပြော
သလို ဓဇရာဇာ သားဦးရာဇာ ရပါထ
သုဇိလ လုံးဝပင် ခွင့်လွှတ်ရန် စိတ်ကူး
မရှိတော့ပါပေ။

သုန္ဒရ ပဉ္စာလသို့ ရောက်သွား
သောအခါ မာယာဒေဝီ၏ လှေကြီး
ပေါ်တွင် သုညကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သုည...သုဇိလ မင်းတို့နဲ့
အတူသွားတယ်ဆို”

ဟု သုန္ဒရက စ၍မေးလိုက်
သည်။

“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ လမ်းခန့်
စခန်းတစ်ခုအရောက်မှာ သခင်လေး
သုဇိလနဲ့ သီတာတို့ ပျောက်သွား
တယ်”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြော
လာသည်။

“လူစုကွဲပြီး ပျောက်သွားတာ
လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့
မုဆိုးကြီး ဦးဒီပါနဲ့ ဟင်းစားသွား
တော့ သခင်လေး သုဇိလတို့ နေ
မောင်နဲ့ ရွှေလီမြစ်ကမ်းနံဘေးက
တစ်လုံးမှာ ထမင်းချက်ရင်း ကျန်
ခဲ့ကြတာပါ။ ကျုပ်တို့ ဟင်းစားရင်း
ပြန်လာကြတော့ သခင်လေးတို့
မောင်နဲ့ ပျောက်ခြင်းမလှ တွေ့ရ

နှင့်တာပါ”

ဟု သုညက ဆိုလိုက်သည်။

“မင်းတို့ စခန်းချတဲ့ တဲကြီးမှာ မင်းတို့ ပြန်လာတော့ ဘာထူးခြားမှု တွေ တွေ့ကြသေးလဲ”

“ကျုပ်တို့ပြန်လာတော့ သွေး ကွက်ကြီးတွေ တွေ့ရပါတယ်။ ကျုပ် အထင်ပြောရရင် သခင်လေးတို့ ဇနီး မောင်နှံကို လူဆိုးတွေ သတ်သွားပြီလို့ ထင်မိပါတယ်”

ဟု သုညက ဆိုလိုက်လေ၏။

သုန္ဒရ ဆက်၍မမေးတော့ပါ။

ပဉ္စာငါရွာ၏ မြောက်ဘက်ရှိ တောင် ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က နေမင်းကြီးဝင်လုဆဲအချိန် ပင်ဖြစ်သည်။

နေမင်းကြီးသည် ဘော်ငွေရောင် ခု အနီရောင်သမ်းစပြုလာသည်။ အနောက်မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်စင် ထင်းသဖြင့် နေမင်း၏ အလင်းရောင် ထ ကောင်းစွာပင် တောက်ပလျက် နှိမ့်နေဆဲပင်။

ဝင်လုဆဲနေ၏ အလင်းရောင် ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ရေကြည်တို့ပင် သူ့ အနီရောင်သမ်းနေသည့်အလား ဆင်မှတ်ရပေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်နဒီကမ်းတစ်လျှောက် မှာတော့ ကြိုးကြာ၊ ဟင်္သာ၊ စသော သူတို့ အိပ်တန်းဝင်ရန် ရေသောက် ဆင်းနေဆဲပင် ရှိပေ၏။ မိုးကောင်းကင် ဆက်မှာလည်း အိပ်တန်းဝင်ရန် ပြန်

လာကြသော ငွေမျှင်းဖြူများကို အုပ်စု လိုက် မြင်နေရ၏။

ဧရာဝတီမြစ်နဒီ အနီးမှ ရှေးကြီး မှာလည်း ညစာအတွက် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေကြသဖြင့် မီးခိုးငွေ့ တလူလူတက်လို့နေတော့၏။

“ဦးကာလု ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟု သုန္ဒရက မေးသည်။

“ဝတ်ရုံအနက်တွေနဲ့ လူဆိုး ငါးဦးရောက်လာပြီး မာယာဒေဝီ ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတယ်”

“ဒီတော့ မင်းဘာပြန်ပြော လိုက်သေးလဲ”

ဟု သုန္ဒရ ဆိုလိုက်၏။

“မာယာဒေဝီ ခရီးထွက်သွား တယ်။ ဘယ်သွားမယ်လို့တော့ ပြော မသွားဘူးလို့ ဆိုလိုက်ရတာပေါ့။ ဒီတော့ သူတို့က ကျောက်စိမ်းရုပ် ဘယ်မှာလဲလို့ ဆက်မေးနေတယ်။ ကျုပ်က လှေထိုးသမားဗျ။ ဘယ်လို လုပ်သိရမှာလဲလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲက တုတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ခေါင်းကို ထုသွား တော့တာပေါ့ဗျာ”

ဟု မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ရှုံ့တွ လျက် ဆိုလိုက်လေတော့၏။

“သုည”

ဟု သုန္ဒရက ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျာ...သခင်လေး”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာ သုညကိုခေါ်၍ လှေ ကြီးပေါ်မှ သုန္ဒရ ဆင်းခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းမှာ လေက တဟူးဟူး ပင် တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ လရောင် ရေးရေးအောက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေ ကြည်က ငွေသင်ဖြူးပမာ ဝင်းလက် နေသည်။

“ငါတို့ ရှမ်းကုန်းမြင့်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု သုန္ဒရက သဲသောင်ပြင် ပေါ် ထိုင်ရင်းဆိုသည်။

“အားလုံး လိုက်ကြမှာလား”

ဟု သုညက သုန္ဒရအနီးမှာပင် ဝင်ထိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

သုန္ဒရသည် တကောင်းမြို့၏ နောက်ခံပန်းချီကားပမာ ခုံညားထည် ဝါလှသော တောင်တန်းကြီးအား ကြည့်ရှုလျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

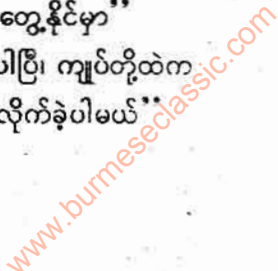
“အားလုံးသွားလို့တော့ မဖြစ် ဘူး၊ မင်းအပါအဝင် လူငယ်ငါးယောက် ခေါ်ခဲ့”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်ငါးယောက်က ရွာပြန် လွှတ်လိုက်မှာလား”

“မလွှတ်လိုက်နဲ့ဦး၊ မာယာ ဒေဝီ လှေကြီးပေါ်က စောင့်ကြိုနေခဲ့ ရမယ်။ ဒါမှ မာယာဒေဝီလာလာ၊ သုဇီလလာလာ တွေနိုင်မှာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ထဲက လူငါးယောက် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ သုညထွက်ခွာသွား
တော့၏။

“ဦးဦးသုန် မအိပ်သေးဘူး
လား”

ဟု ဆိုကာ နန္ဒလေး ရောက်
လာသည်။

“နန္ဒ...လာ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာ သုန္ဒရက ပဉ္စာလ
ရွာဘက်သို့ သွားပြန်သည်။

“နန္ဒ...ငါတို့တွေ ကိုဝဏ္ဏဆီ
သွားရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် နန္ဒက
တပ်မှူးလေးဝဏ္ဏ နေအိမ်ရှိရာသို့ ရှေ့
မှ ဦးဆောင်သွားသည်။

“နန္ဒ...ညကြီးမိုးချုပ် ဘာဖြစ်
လာတာလဲ”

ဟု ဝဏ္ဏအိမ်ရှေ့ရောက်သည်
နှင့် လူတစ်ယောက်က ဆီးကြိုမေး
သည်။

“ကျုပ်တို့စကားပြောရအောင်”

ဟု သုန္ဒရက ဝင်၍ပြောလိုက်
သည်။

“ဒါဆို အိမ်ထဲကြွပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျယ်ဝန်းလှ
သော တဲကြီးအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဝဏ္ဏတဲကြီးမှာ တပ်မှူးတစ်ဦး
၏ အိမ်နှင့်မတူ မုဆိုးတဲနှင့်ပင် ပို၍
တူပေ၏။

တဲကြီး၏ ထရံအကာပတ်ပတ်
လည်တွင် ကျားသားရေ၊ ကျားခေါင်း၊
ဝံသားရေ၊ ဝံခေါင်း၊ သမင်းသားရေ၊

သမင်ခေါင်း၊ ချေသားရေ၊ ချေခေါင်း၊
ဒရယ်သားရေ၊ ဒရယ်ခေါင်းများကို
စုံနေအောင် တွေ့ရပေ၏။

“ကျုပ်နာမည် ဧရာလို့ ခေါ်ပါ
တယ်၊ တပ်မှူးလေးကတော့ ခရီးသွား
နေလို့ သူ့ကိုယ်စား တာဝန်ယူထားရ
သူဆိုပါတော့၊ ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်”

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ဆို၏။

“ကျုပ်တို့နေတဲ့ မာယာဒေဝီ
လှေကြီးပေါ် လူဆိုးငါးဦး ရောက်
လာပြီး လှေထိုးသားကို ရိုက်နှက်
သွားတယ်၊ မာယာဒေဝီနောက် လိုက်
သွားတဲ့ ကျုပ်တို့လူ သုဇိလနဲ့ သူဇနီး
သီတာတို့လည်း သေသလား ရှင်
သလား မသိရသေးဘူး၊ အကယ်၍
မသေမပျောက် ရှိနေသေးရင် သေချာ
ပေါက် ရှမ်းကုန်းမြင့် ဘိန္နကရာဇ်မင်း
ကြီးရှေ့မှောက် ရောက်နေလောက်ပြီ
လို့ ယူဆမိတယ်”

“ဒီတော့ အရှင်မင်းသားကို
ကျုပ်တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ အားမနာ
ပါနဲ့ ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် ရှမ်းကုန်း
မြင့်ဘက် တက်ချင်ပါတယ်၊ လမ်းပြ
တစ်ယောက် ထည့်ပေးပါ၊ ထိုက်သင့်
တဲ့ အခကြေးငွေ ပေးပါမယ်”

ဟု သုန္ဒရက ပြောလိုက်ရာ...

“ငွေကြေးမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်
တို့ လူတစ်ယောက် လမ်းပြထည့်
လိုက်ပါမယ်၊ ပဉ္စာလကနေ စမ္မာယ်

နဂိုဆိပ်ကမ်းအရောက် လှေနဲ့သွားပါ၊
စမ္မာယ်နဂိုရောက်မှ အရှေ့ရှမ်းကုန်း
မြင့်တက်ရမယ်၊ မြင်းငွေ့နဲ့ သွားကြ
မှာမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြင်းနဲ့ဆိုတော့
ခန့် တွင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“လမ်းပြအတွက် မြင်းတစ်စီး
အပိုရှာထားကြပေါ့ဗျာ၊ မနက်စောစော
လမ်းပြလွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် သုန္ဒရတို့လည်း
စိတ်ချမ်းသာစွာပင် ဝဏ္ဏ၏ တဲကြီးမှ
ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

တောင်တန်းကြီးပတ်လည် ဝိုင်း
ရံလျက်ရှိသော ဦးယက္ခစခန်းမှာ
အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် လုံးဝ
ပင် မမြင်နိုင်ပေ။ ဦးယက္ခ၏ စခန်း
သည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ မဟုတ်
ပေ။ ထိုတောင်တန်းများနှင့် ရွှေဇီ
မြစ်ကြားမှ လွင်ပြင်ကြီးမှာ တည်
ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလွင်
ပြင်ကြီးတွင် ကျွန်းပင်ကြီးများလည်း
အစီအရံပေါက်နေသည်မှာ နေပျောက်
ပင် မထိုးနိုင်ပေ။

ကျွန်းတောကြီးဆုံးသည်နှင့်
တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော ရွှေဇီ
မြစ်ကို တွေ့ရ၏။ ရွှေဇီမြစ်သည်
ဧရာဝတီမြစ်လိုတော့ မကြီးကျယ်သော

www.burmeseclassic.com

မြစ်ကြောင်းမှာလည်း ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တုံးများ အလွန်ပေါသည်။
ထိုကျောက်ဆောင်ကြီးများကြောင့်ပင်
ညအခါဆိုပါလျှင် ရေစီးသံမှာ အဝေး
မှပင် ကြားနေရပေသည်။

မြစ်ကမ်းအနီးမှာ သဖန်းပင်ကြီး
များက ရေပေါ်အုပ်မိုးလျက် တွေ့ရ
သည်။ သခွတ်ဝင်ကြီးများလည်း ဟို
တစ်ပင် ဒီတစ်ပင် တွေ့မြင်နေရ၏။
ရွှေလီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ စိမ်း
စိုနေသော အင်တောကြီးကို မြင်တွေ့
နေရသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အင်
တောနှင့် ကျွန်းတော ရောနှောမနေ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အင်တောဆိုပါ
လျှင် ကျွန်းပင် မပေါက်သလို၊ ကျွန်း
တောဆိုပါလျှင်လည်း အင်ပင် လုံးဝ
မပေါက်ပေ။

လူတို့၏ မျိုးရိုးဇာတိစိတ်၊ ဇာတိ
အနွယ်များသည် အင်နှင့် ကျွန်းလိုများ
ဈာခြားနေသည်လားဟု သုဇိလ
ဆွေးနွေးမိတော့၏။ မဖြစ်နိုင်၊ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်။ ကပိလသား သကျသကာ
အင်အင်မြစ်စေ၊ တကောင်းပြည်သား
အမျှဖြစ်စေ လူထဲက လူတွေပင်ဖြစ်
သည်။ လူသားအချင်းချင်း နိုင်လိုမင်း
သင်ပြုကာ သူက မင်းမျိုး၊ သူက
အင်အင်သားမျိုးဟု သတ်မှတ်သည်မှာ
အင်အင်တိုက်ကင်းသောသူများကပင်
အင်အင်ဟု သုဇိလ ယူဆမိပါတော့၏။

“မောင်ကြီး ဖေဖေခေါ်နေ

ဟု သီတာ လာပြောမှ သုဇိလ
အတွေးနယ်မှ ထွက်မြောက်ရာလမ်းစ
ရတော့၏။

“မောင်ကြီးရယ်၊ ဖေဖေရဲ့
အတွေးအခေါ်တွေက အစွန်းရောက်
နေရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ
နော်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဦးရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေက
အစွန်းမရောက်ပါဘူး သီတာရယ်၊
တကောင်းပြည်သားတစ်ဦးရဲ့ ရင်တွင်း
ခံစားချက်တွေပါ၊ လူမှန်ရင် အဲဒီလို
တွေးတတ်ရမယ်၊ ကျွေးတာစား၊ ခိုင်း
တာလုပ်ဆိုရင် လူမဟုတ်ဘူး၊ လူ
တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ ကိုင်း
ဦးဆီကို သွားကြစို့”

ဟု ဆိုကာ ရွှေလီမြစ်ကမ်းမှ
ပြန်လာကြသည်။

“မောင်ရင် ညက အိပ်လို့မှရရဲ့
လား”

တဲအတွင်း ဝင်လိုက်မိသည်နှင့်
ဦးယက္ခက ဆီး၍မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေ
ပါတယ်”

ဟုပင် အလိုက်သင့် ပြန်၍ဖြေ
လိုက်ရသည်။

အမှန်တော့ ညက သုဇိလ
တော်တော်နှင့်ပင် အိပ်၍မပျော်ပေ။
ပါးနှင့် မေးရိုးမှ ရာမ၏ လက်သီး
ဒဏ်ရာများက ညဦးပိုင်းတွင် အတော်
ပင် နာကျင်သည်။ သီတာလည်း

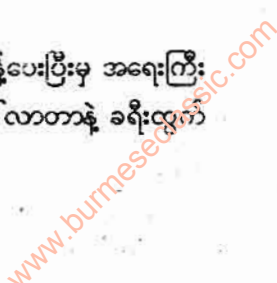
ညက တော်တော်နှင့်ပင် မအိပ်ပေ။
သုဇိလ၏ ဒဏ်ရာများကို ကြပ်ထုပ်
ထိုး၍ပေးခဲ့ရသည်။ သုဇိလမှာတော့
သီတာ အိပ်ပျော်သွားသည့်တိုင် မအိပ်
နိုင်ခဲ့ပေ။ ညက ဦးယက္ခပြောသော
စကားများက နားမှမထွက်နိုင်ပေ။

အမှန်တော့ ဦးယက္ခသည် ဘိုး
သက္က၏ သားပီပီ ကစားပြောအလွန်
ကောင်းသည်။ ဥပမာရုပ်မှာလည်း
ပြောရန်မလိုပေ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်နှာ
က လေးထောင့်ဆန်ဆန်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကား၊ မျက်ခုံးမွေးထူထူ၊ နှာတံ
စင်းစင်း၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊
နားနှစ်ဖက်ကားကား၊ သျှောင်ကို အမြဲ
လိုပင် တစောင်းထုံးလျက် ပဝါစ
ဝါဝါလေးပေါင်း၍ထားပေသည်။

“အရင်ရက်တွေက အဆင်
မပြေဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဦးတောင်းပန်
ပါတယ်ကွယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရ
ရင် အမောင့်ကို ဦးသားမက် ဖြစ်နေ
မယ်လို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့မိပါဘူး။
ဦးကြားတဲ့သတင်းက သာကီရွယ်ဝင်
သုဇိလမင်းသားလေးနဲ့ မာယာဒေဝီ
မင်းသမီးတို့ တကောင်းမြို့တော်
ရောက်နေပြီလို့ ကြားခဲ့ရတာ၊ ဒါနဲ့
အမြန်လိုက်ပြီး ဖမ်းခိုင်းခဲ့ရတာပါ”

ဟု ဆိုကာ ဦးယက္ခ ရေနွေး
ကြမ်းခွက် မ၊၍သောက်လိုက်သည်။
ပြီးမှ...

“ဦးအမိန့်ပေးပြီးမှ အရေးကြီး
ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ ခရီးထွက်

နေရလို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဦးတောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်”

ဟု ဆိုကာ တကယ်ပင် စိတ် မကောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် တောင်းပန်လာသည်။

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ အခြား သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြတာ”

ဟု သုဇိလကပင် ဆိုလိုက်ရ တော့၏။

“သမီးလေးသိတာကတော့ တကယ်ကို အမေတူသမီးလေးမို့ အလွန်ရိုးပြီး အလွန်အေးတယ်ကွဲ့၊ သူ့ အဘိုးကလည်း သူ့မြေးမလေးကို သူ့ အနားမှာ ခေါ်ထားတာများတယ်၊ ဦး က ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး တွေ လုပ်နေသူဆိုတော့ သမီးလေး တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ သူ့အဘိုး က ခေါ်ထားတာ၊ ဦးဖေဖေက ရှေး အလွန်ကျတဲ့ အဘိုးကြီးကွဲ့၊ တိုင်းရေး ပြည်ရေးဆိုတာ သူနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး လို့ ယူဆနေတယ်၊ အမှန်တော့ တိုင်း ရေးပြည်ရေးဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ဆိုင် တယ်”

ဟု ဆိုကာ ရေနှေးကြမ်း တစ်ခွက် ငှဲ့နေပြန်သည်။ ဦးယက္ခ၏ ရေနှေးကြမ်းကရားအိုးကြီးမှာ ရွှေ ကရားအိုး မဟုတ်၊ ငွေကရားအိုး မဟုတ်၊ မြေကရားအိုးကြီးသာ ဖြစ် သည်။

“တိုင်းပြည်ကို ငြိမ်းချမ်းသာ

ယာအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တာလည်း ပြည်သူပဲ၊ တိုင်းပြည်ကို ဆူပူလာ အောင် လုပ်နိုင်တာလည်း ပြည်သူပဲ၊ ဒီတော့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ် နေတဲ့သူတွေဟာ ပြည်သူကို လေးစား ရမယ်၊ ပြည်သူတွေကို ရင်ဝယ်သား ကဲ့သို့ ချစ်ရမယ်၊ ပြည်သူကို ကိုယ်နဲ့ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံရမယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်ပါင်ကွယ်၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူ တို့ ဘုန်းသမ္ဘာရှင်တွေဆိုပြီး ရွှေနန်း စည်းစိမ် ခံစား စံစားတယ်။ မိဖုရား၊ မောင်းမမိသံ၊ ရံရွှေတော်တွေ၊ ကိုယ် လုပ်တော်တွေဆိုပြီး ထားတယ်”

ဟု ဆိုလာသည်။

ဦးယက္ခ၏ အသံမှာလည်း ပြော ရင်း ပြောရင်း မခံချင်စိတ်များ ကြောင့် အသံက ပိုလို့ပင် ကျယ်လာ သည်။

“ဦးသမီးလေးနဲ့ ဦးတို့ဘဝ အနေဝေးသွားခဲ့ရတာ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်”

ဟု သီတာနဲ့ အနေဝေးကွာခဲ့ရ ကြောင်း ပါလာသဖြင့် သုဇိလ မနေနိုင်တော့ပေ။ မေးရတော့၏။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဦး”

“အမောင်တို့ရဲ့ သာကီဝင် မင်း မျိုးတွေဟာ ဇာတ်ကြီးတယ်၊ အမျိုး နိမ့်သူတွေနဲ့ ထမင်းတောင် တစ်စားပွဲ တည်း အတူမစားရဘူးတဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဆက်သလာ

တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေကိုတော့ ခြေ တော်တင်တယ်၊ အမျိုးမတူလို့ဆိုပြီး မိဖုရားအရာတော့ လုံးဝမပေးကြဘူး ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ရာထူး အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် အမတ်တွေ၊ ဝန်ကြီးတွေက သမီး ကညာတွေ ဆက်သလိုက်ကြတာ အရွယ်ရောက်သူလည်း ပါရဲ့၊ အရွယ် မရောက်သေးတာလေးတွေလည်းပါရဲ့ ဦးက ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လုံးဝမလိုလား လို့ သမီးတို့သားအမိကို နေပြည်တော် မှာ လုံးဝခေါ်မထားခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်တော့၏။

ဦးယက္ခ၏ စကားများကြား တော့ သုဇိလမှာ မဟာနာမမင်းကြီး ကိုပင် ပြေး၍မြင်ယောင်လာမိသည်။ မဟာနာမသည် အိမ်မှခိုင်းစေထား သော ကျွန်မကုမုဏ္ဍာနှင့် သမီးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပါလျက် သမီးအဖြစ် မကြေညာရဲခဲ့ပေ။ မဟာနာမမင်းထံ သာဝတ္တိ ဘုရင်က သမီးကညာ တောင်းကာမှ ဒါ ငါ့သမီးဟု ထုတ်ခေါ်ခဲ့ သည်။ သာဝတ္တိ အမတ်ကြီးများလည်း ပြောတိုင်း ယုံသူများ မဟုတ်ကြ၍ စားပွဲတစ်ခုတွင် ပွဲတော်အလှူ တည်မှ ယုံမည်ဟု ဆိုလာသည်။

ရှေ့လဆက်
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်ဇေဉ်)

တိုင်းရင်းသားစာပေတိုက်မှတ်တိုင် 8412 YR 86-8687

လိုင်စင် ၇/၂၀၀၀၊ တာဝန်ထမ်း(တိုး)-၁၃၀၂

အဆီကျ အကြောပြေဆီး ဝမ်းမှန်စေတဲ့ **မုံရွာ ဆရာမိုး ရဲ့** **ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်သေး**

ကြေးမြို့စွယ်ပြန်အမှတ်တံဆိပ်(စာပေဝင်း)၁၃၀၀/၀၀၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ်ပေါက်ဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားအညှစ်လည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက် တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး။”

“သွက်လက်ပေါ်ပေါက်ဖျတ်လတ်ဆို့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်သေး လက်ကိုင်ထားလိုပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မမှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။ သွေးတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါး ညီညွတ်မှုတပြား မဖောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်တန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သနပ်မှာ စည်းနဲ့ပါလာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ဆီးမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်သေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား။ သိလိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့။”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်သေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေး မဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေဝန်းလေဖြတ် ခြေခြေခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ခက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေး လက်ဖျား ဖြစ်တိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ် ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီးဝမ်းလေချုပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမိုင်းပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ချွေးနံ့မကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးများ၍ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်တင်းစေပါတယ်။

ချွာကိုယ်တွင်းရှိ ဝိုလျှံနေသော အဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို တင်းစင်စေရုံမက ဝမ်းမှန်သောင့်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်တန်၍ မွေးဖွားရလွယ်တူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းတာ စေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်။”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်သေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်း တစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ တွန်ပျူတာသမားတွေ၊ ဝန်ထမ်းတို့လို သူတွေ၊ အဆီများ အလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဝမ်းမှန်စေပေး မဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်ပဲ ဆေးရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကို အသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။”

“အခုလူကြီးနှင့် မုံရွာမြို့ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာ့ဆေးဖျော်စုံ မြန်မာ့ဝေးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ဖြန့်ချိပေးနေပါပြီ။”

ပဇိရခင်း - မုံရွာ - ဆရာမိုး တိုင်းရင်းသားစာပေတိုက်မှတ်တိုင်နှင့်ဆေးကုသနိုး

ကျ/၃၅၆၊ မေဓာဝီလမ်းမကြို၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မုန်း-ဝ-၆၉၀၅၇၊ ၀၉-၅၁-၈၈၆၃၂
မုံရွာဆရာမိုး - မုန်း-၆၉၉၆၁၁ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တသရာကြီးခါသာချင်နာဘန်ချောင်း၏

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ကြက်နှစ် တစ်လချင်း ဟောစာတမ်း

အောက်တိုဘာလ

• ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

၁၂ လရာသီခွင် သတ်မှတ်ချက်မှာ အနောက်တိုင်းနှင့် မတူသဖြင့် ပီပီခီ မွေးလာ၊ မွေးရက်ကို ရှာ၍ အဟောကို ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

မကာရ ရာသီဇာတ် (ဆိတ်ရပ်)

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်

အတိတ်မှ ဇာတ်လမ်းများသည် သင်၏ ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုလည်းလည်းလှည့်နေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မေ့ပါနှင့်။ လိုက်ခေါင်း၏ အဆုံးတွင် အမြဲတမ်း အလင်းရောင်ရှိနေပါသည်။ သင့်လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုံးလုံးလျားလျား နှစ်ထွေးနေမည်ဖြစ်သော်လည်း သင့်အကြိုက်ဆုံးကို ရွေးချယ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

ကုရာသီဇာတ် (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ မတ်လ ၁၃ ရက်

အကျိုးအမြတ်ရရှိမည့် အခွင့်အရေးပေးသော မိတ်ဆွေသစ်များနှင့် သင်မိတ်ဖွဲ့နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ပညာသားပါပါပြောဆို ပြုမူပါလေ။ လုပ်ငန်းခွင်၌ သင်သည် ထင်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ သင်၏ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းနှင့် ရဲရင့်ပြတ်သားမှု၏ အခြားသူများ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရမည်။ သို့သော်လည်း ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေပြလိုက်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေးတွင်လည်း အဆင်ပြေနေပါလိမ့်မည်။

မိန်ရာသီဇာတ် (ငါးနှစ်ကောင်ရုပ်)

မတ်လ ၁၄ ရက် မှ ဧပြီလ ၁၄ ရက်

တစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး အထီးကျန်နေတတ်သည့် ဥပါဒါန် ဇွဲကပ်နေ၍ အထိခိုက်မခံနိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်ကျရောဂါ ရှိနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်၏ဘေးတွင် မိသားစု၊ ပါတနာ၊ မိတ်ဆွေများ ဇွဲထားပြီးနေပါ။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် လက်မှိုင်းချမနေရအောင် တစ်စုံတစ်ဦး သို့မဟုတ် မိသားစု၏ လုပ်ငန်းအကူအညီကို ရယူပါ။ သင့်မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်စီးသွားမည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများ လှည့်စားခြင်းခံရတတ်သည်။

မိသားစုသိပ္ပံ (သိုးထီးရုပ်)
ဧပြီလ ၁၅ ရက် မှ မေလ ၁၄ ရက်

လျှို့ဝှက်ချက်များဖြင့် ဖိအားပေးမှုကို ခံစားနေရမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေရှာခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ အလုပ်သည် ခက်ခဲမည်ဖြစ်သော်လည်း သင့်အရည်အချင်းကို ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်ခွင့်ရရှိမည်။ သင်၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် အမြတ်ထွက်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်း သမားများအဖို့ တစ်စုံတစ်ဦးမှ သင့်အား လာရောက်ဖျက်ဆီးမည်။ အတွဲရှိပြီးသူများအား မိသားစုဟောင်းများထံမှ စိတ်ပျက်စရာများ သဘောမတူကြောင်း ပြောလာကြလိမ့်မည်။

ပြိသားစုသိပ္ပံ (နွားလားဥသေစရုပ်)
မေလ ၁၅ ရက် မှ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွင်းတွင် ယခုလသည် သင့်အတွက် အနိမ့်ကျဆုံးကာလ ဖြစ်မည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများနှင့် သံသယရှိမှုများသည် သင့်အတွေးအခေါ်များအား တိမ်သလွှာ ဖုံးထားမည်။ အလုပ်ပိ၍ အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီး သင့်စိန်ယာများဖြင့် ပဋိပက္ခဖြစ်မိအောင် သတိထားနေသင့်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် တာဝန်ခံထားရ၍ သင့်ငွေများ ဒလဟောထွက်သွားမည်။ တစ်ကိုယ်တည်း သမားများရော အိမ်ထောင်ရှင်၊ ချစ်သူရှိပြီးသူများပါ အချစ်ရေးတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လာတတ်သည်။

မေထုန်ရာသီ (အမြှော့ရုပ်)
ဇွန်လ ၁၅ ရက် မှ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

ပင်ပန်းသည့် အလုပ်ဖြင့် မောပန်းနေရစဉ် ဆက်တိုက်ဆိုသလို တာဝန်ယူရသည့် ကိစ္စရပ်အသစ်များ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရမည်။ သို့ရာတွင် သင်၏ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဆုကြေးများ လက်ခံမည်။ အတွဲရှိပြီးသူများ ခရီးသွားခွင့်ရမည်ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းသမားများ သူတို့နှစ်သက်သူနှင့် တွေ့ဆုံရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ချစ်ရေးဆိုရသည်မှာ လွယ်ကူမရှိပေ။

ကရကုန်ရာသီ (ပုစွန်လုံးရုပ်)
ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက် မှ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်

အရာရာသည် သင့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖန်တီးနေပါသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် သင့်အနေဖြင့် လက်ထုပ်နှင်နိုင်သည့်ပြင် ရှေ့သို့ တက်လှမ်းရန်မှာလည်း လမ်းပိုင်းပြေပြစ်သည်။ သင့်အကြံဉာဏ်အတိုင်း လိုက်လုပ်ပါ။ နေထိုင်ပြီး အခြားသူများထံမှလည်း အကူအညီရပါလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအနေဖြင့် သူတို့သဘောဆန္ဒ လက်တွဲဖော်တစ်ဦးကို ရွေးချယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ စုံတွဲအိမ်ထောင်ရှင်များ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးကြ၍ ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိကြပါလိမ့်မည်။

သိမ်ရာသီ (ခြင်္သေ့ရုပ်)
ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက် မှ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်

မလိုလားအပ်သည့် အခြားသူများ၏ ဖိအားပေးမှုများကို ရှောင်ရှား၍ အပြုသဘောဆောင်နိုင်ပါစေ။ ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မရင့်သဖြင့် အလုပ်တွင် အခက်အခဲရှိမည်။ မလိုအပ်ဘဲ၊ သို့မဟုတ် အခြားသော အကြောင်းပြချက်များဖြင့် သူတစ်ပါးမှ ငွေကို ဖြုန်းပစ်လိုက်မည်။ စုံတွဲအိမ်ထောင်ရှင်များအား ဖြင့် အခက်အခဲကာလကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် တစ်ကိုယ်တည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်သင့်ကြ၏။

ကန်ရာသီပွား (အပျိုစင်ရပ်)

ဧကန်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

သူငယ်ချင်းများနှင့် ခရီးထွက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ သင်၏ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်ကို ပြောင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ်အလုပ်အကိုင်ကို ထပ်မံ လုပ်ကိုင်၍သော်လည်းကောင်း အပြောင်းအလဲ လုပ်ပစ်လိုက်ပါ။ အခြားသူများကို ကူညီနိုင်ရန် ကျွေးကျေးဇူးရရှိမည်။ အရဲစွန့်လုပ်ကိုင်သူများ ယခုလကုန်ဆုံးချိန်တွင် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်လာမည်။ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေရရှိရန် ရွာဖွေကြည့်ပါ။ သင်တို့နှစ်ဦးလက်၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုမိုဆောင်ရွက်နိုင်ပါမည်။

တူရာသီပွား (ချိန်ခွင်ရပ်)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက် မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်

သင်ဘာပဲလုပ်လုပ် အမှားတွေ့တတ်သည်။ သင်လုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စအပေါ် အပြစ်တင်ခြင်းခံရတတ်သည်။ သင်၏ နောက်ကျောကို ဓားဖြင့်ထိုးမည့်သူများအား သတိပေးပါ။ သင်၏ ပေးဆပ်စရာရှိသည်များကို အချိန်မီဆပ်ပေးနိုင်မည်။ နားပူနားဆာ လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ သို့တည်းမဟုတ်ပါက သင်တို့၏ ချစ်သူများတွင် ပျက်စီးမှုဖြင့် ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ပြီစ္ဆာရာသီပွား (ကင်းပြိုကောက်ရပ်)

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက် မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်

စိတ်ပူစရာပြဿနာ မှန်တိုင်းများ စဲသွားပြီးနောက် သင်၏ နယ်ပယ်သည် ပိုမို အမြင်တင့်တယ်လာပါလိမ့်မည်။ သင့်ထက် အသက်ကြီးသူတစ်ဦးမှ မဟာအခွင့်အရေးကြီးများကို သင့်ထံ လက်ဆင့်ကမ်းပေးပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သင်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှ သင့်အား ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ကြံလိမ့်မည်။ အချစ်မေတ္တာရေးမှာ ပွင့်လန်းနေပါသည်။ အဝေးမှနေ၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ ခေါင်းလောင်းများ ထိုးနေကြပါပြီ။

နေရာသီပွား (လေးစွဲယောက်ျားရပ်)

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက် မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်

သင့်အတွက် ဒီလထက်ကောင်းသောလ ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ သင်၏ အချစ်မေတ္တာရေးနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုသည် နှစ်မျိုးစလုံး ကောင်းမွန်နေပါသည်။ သင် ရာထူးတက်ပြီး အခြားသူများထက် ပိုမို၍ ဆုကြေး ဘောနပ်စ် ရရှိမည်။ သင် မည်သည့်အရာကို ကိုင်တွယ် ကိုင်တွယ် အားလုံး အမြတ်အစွန်းထွက်နေပေမည်။ လှတိုင်းက သင်နှင့် သိကျွမ်းချင်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ချိန်တန်နေပါပြီ။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Reference:
2017: A Year to crow about? by Khatha Chinnabanchorn.

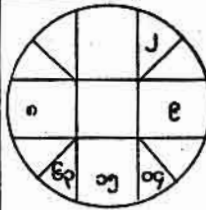

ဆုတ်ပြန်ပွဲစဉ် ဗြဟ္မစဉ်

၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ - နတ်တော်လ

2017 NOVEMBER

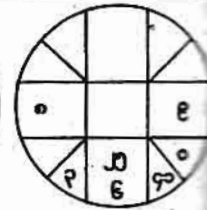
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	1 ၁၃ ဂုဏ်ဆု	
ကြာသပတေး Thursday	2 ၁၄	
သောကြာ Friday	3 ၁၅ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်	
စနေ Saturday	4 ၁	18 တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်
တနင်္ဂနွေ Sunday	5 ၂ ဂုဏ်ဆု	19 ၁
တနင်္လာ Monday	6 ၃ အနောက်ဦးစွဲ	20 ၂
အင်္ဂါ Tuesday	7 ၄	21 ၃ အနောက်ဦးစွဲ
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	8 ၅ ဂုဏ်ဆု	22 ၄ ဂုဏ်ဆု
ကြာသပတေး Thursday	9 ၆	23 ၅
သောကြာ Friday	10 ၇	24 ၆ ဂုဏ်ဆု
စနေ Saturday	11 ၈	25 ၇
တနင်္ဂနွေ Sunday	12 ၉ ဂုဏ်ဆု	26 ၈ အနောက်ဦးစွဲ
တနင်္လာ Monday	13 ၁၀ အနောက်ဦးစွဲ	27 ၉
အင်္ဂါ Tuesday	14 ၁၁	28 ၁၀
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	15 ၁၂ ဂုဏ်ဆု	29 ၁၁ ဂုဏ်ဆု
ကြာသပတေး Thursday	16 ၁၃	30 ၁၂
သောကြာ Friday	17 ၁၄	

၁. ၁၁. ၂၀၁၇

စန်းပြောင်းရက်စွဲ

၁၆. ၁၁. ၂၀၁၇

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၆. ၁၁. ၂၀၁၇ ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီ ၁၂ မိနစ်တွင် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ပြောင်းသည်။
- အင်္ဂါသည် - ၃၀. ၁၁. ၂၀၁၇ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၁၇ မိနစ်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၂. ၁၁. ၂၀၁၇ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၁ နာရီ ၃၂ မိနစ်တွင် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၂၄. ၁၁. ၂၀၁၇ သောကြာနေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီ ၄၇ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၃. ၁၁. ၂၀၁၇ သောကြာနေ့ ၀ နာရီ ၅၁ မိနစ်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၂၆. ၁၁. ၂၀၁၇ တနင်္ဂနွေနေ့ ည ၁၀ နာရီ ၅၆ မိနစ်တွင် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက် ဓနုသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် စန်းယုတ်ချိန်

- (၂၅. ၁၁. ၂၀၁၇)စနေနေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီ ၄၅ မိနစ် ၃၂ နက္ခတ်
- (၆. ၁၁. ၂၀၁၇)ရက်နှင့် (၂၆. ၁၁. ၂၀၁၇)ရက်တို့သည် အဗြိတ္တစုတ်ကျ၍ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အဗြိတ္တစုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပျိုး
 တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပျိုး
 အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပျိုး။
 ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပျိုး
 ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ခရေပင်
 စိုက်ပျိုး။
 သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပျိုး
 စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပျိုး။

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နွယ်သင်္ကာအောင်

ခဝဲဝတ်မှုန်တို့ အဆင့်ဆင့် အစီအရီ ပွင့်ရှာကြလေသော အခါသမယသို့ ချဉ်းနင်းဝင်
ရောက်လာပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာတော့ “ရှစ်ခွင်မှာ မြူဆင်းလို့၊ ငွေနှင်းတဲ့ နနီ”
ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ငွေနှင်းကလေးတွေက ကြွေဆင်းပေးနေကြပါပြီ။ တိုင်းပြည်ရှိကွာဖြစ်
သည့် စပါးနဲ့ မြအခက်၊ မြအလက်တွေကြားမှ နို့နှစ်ရည်ခဲနေသည့် ကောက်နဲ့တွေက မိုးသို့
မျှော်သည်လည်းမျှော်၊ အောက်သို့ ငိုက်သည်လည်း ငိုက်နှင့်။

စွတ်စိုထိုင်းရှိုင်းသော ရာသီအား ကျော်ဖြတ်ပြီးလေပြီမို့ ပွင့်လင်းသွေခြောက်လျက် တောင်
လည်းသာမော၊ တောလည်း သာထွေဆိုသည့် ကာလတစ်ခုကို ရောက်လာပေတော့မည်။ ထိုအခါ
ဝယ် ပိပိတို့ လောကီလူသားအပေါင်းတို့မှာလည်း...

နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ

နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊

စသောရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ ဝယ်ယူ
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကား/ယာဉ်နံ့စွာ ဝယ်ဖို့ရာ

နိုဝင်ဘာလ (၉)၊ (၁၇)၊ (၂၆) စသောရက်များ

ကားများ၊ ယာဉ်များ ဝယ်ယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံး
ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

မြစ်ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းဖို့ရာ

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၉)၊ (၁၈)၊ (၂၆)၊ (၂၈)

ရက်များသည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်၊ ပင်လယ်တို့၌

ငိုက်ချခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်းတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန်
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်း တူးဖို့ရာ

နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊
(၂၀)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်းများ၊ ကျောက်
တွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။

၅။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာ

နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊
(၁၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ
ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ကျောင်း/အိမ်ဂေဟာဆောက်ဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊
(၂၀)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် ကျောင်းများ၊
အိမ်ဂေဟာများ ဆောက်လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ ပဉ္စင်းခံရာ၊ ရှင်ပြုနားသရာ
နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၉)၊
(၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၈) စသော ရက်များ
သည် ပဉ္စင်းခံခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသခြင်း စသော
မင်္ဂလာကိစ္စများဆောင်ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရာ၊ အိမ်သစ်တက်ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊
(၂၉) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိမ်သစ်
ဆောက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။

၉။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၆)၊ (၂၉)
စသောရက်များသည် အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်
တင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

၁၀။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၂၉) စသော
ရက်များသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်း
ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ခရီးသွားလာ ကောင်းဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊
(၂၉) စသောရက်များသည် ခရီးသွားလာခြင်းကိစ္စအတွက်
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၀)
စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ဖို့ရာ
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်ဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊
(၂၉) စသောရက်များသည် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ
ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊
(၂၇) စသောရက်များသည် လယ်ယာ၊ တောင်ယာ
ဥယျာဉ်ခြံမြေများ၌ သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြဲချစိုက်ပျိုးဖို့ရာ
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊
(၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် ရေတွင်း
ရေကန်များတူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။

၁၆။ ပညာစတင်သင်ကြားလျှင်
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၉)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၃၀)
စသော ရက်များသည် အတတ်ပညာများကို စတင်သင်
ကြားရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ မင်္ဂလာအခါပေးဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊
(၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊
(၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည်
မင်္ဂလာအခါပေးရန် သင့်လျော် ကောင်းမွန်သောရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သာကံအောင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့နိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ဩစာမြေဆီ ကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရာကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါ ကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်မြေမြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

➤ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် သီးနှံပျိုးစေ့များ ကြဲရန် ကောင်းသောရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

သည် ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်း အခက်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းတို့အတွက် ကောင်းသောရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

➤ နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၉)၊ (၂၆)၊ (၂၈) စသောရက် များသည် အပွင့်၊ အသီးအနှံ၊ အရွက်များ စိုက်ပျိုးရန် နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်း တို့အတွက် ကောင်းသောရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် ထွန်ယက်ခြင်းစိုက်ပျိုး ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချုံနွယ်တို့ကို မီးရှို့ ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ဥ၊ အမြစ်များ တူးဖော်ခြင်း တို့အတွက် ကောင်းသောရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

➤ နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၁) စသော ရက်များ

တောကကိုရင်

သည့်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နေမျိုးထွင်ခေါင်

၁။ နိုဝင်ဘာလ (၄)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် "နန္ဒာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူကျောင်း၊ ဝေရ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၂။ နိုဝင်ဘာလ (၅)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် "ဘဒြာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် "ဇယာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် "ရိတ္တာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိန္ဒိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကား

ထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။
၅။ နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၃)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် "ပုဏ္ဏာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၆။ နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၂၆)၊ (၁၂)၊ (၁၅) စသောရက်များသည် "အမြိတ္တစုတီ" တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်၌ မည်မျှပင် မကောင်းကြံစေကာမူ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

၇။ နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် "ရက်ရာဇာ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာ့မြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

■ နေမျိုးထွင်ခေါင်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဆန်လှာသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၅)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဧကနေသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၆)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၁၂)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ■

သည့်လပွားအတွက် ကံလာတာ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေမည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ရတတ်သည်။ အလုပ်မရှိသေးသူများလည်း အလုပ်ရ တတ်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခွင့်အလမ်းများ ပေါ်လာမည်။ ဝိသိယထား၍ ကြိုးစားမှ အောင်မြင်မည်။ ခရီး သွားရမည့်ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ အပေါင်းအသင်း များမှ ကူညီမှုကို ရရှိမည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ကိစ္စများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများ လုပ်ရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပါသည်။ ဆရာသမား အကြီးအကဲများ ၏ ဝေဖန်မှုကို ခံရမည်။

ငွေကြေးကိစ္စ အခက်အခဲဖြစ်ပေါ်လာက ကူညီမစ မည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ အခွင့်အရေးကောင်း များနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ထိပေါက်ခြင်း (သို့) ငွေအစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်လာတတ်သည်။ ရွှေငွေများလည်း ဝင်လာတတ်သည်။ သတိထားဖို့ လိုမည်။ အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်။ ကျန်းမာရေးဖောက်ပြန်တတ် သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေမှုရှိမည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ၏ ချစ်ခင်လေးစားခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ အလှူဒါနပြုရ တတ်သည်။ တစ်ပါးသူကို အလွယ်တကူ လက်လွှတ်စပယ် ငွေမချေးပါနှင့်။ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တတ်သည်။ အမှု အခင်း ဖြစ်လျှင်လည်း ရှုံးတတ်သည်။

မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ရွှင်စွာ နေရတတ် သည်။ စီးပွားရေး အလုပ်ကိစ္စ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စ များတွင် အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးမှုရှိမည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရှိမည်။

ငွေကြေးချမ်းသာသူ၊ အာဏာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အင်အား ပြုခြင်းကို ခံရမည်။ ရေမြေရပ်ခြား ခရီးဝေးသို့ သွားရတတ် သည်။ သတ္တုပစ္စည်း၊ ရတနာပစ္စည်းတို့မှ အကျိုးခံစားရတတ် သည်။ ကျန်းမာရေးညံ့တတ်သည်။ ပညာရေးကောင်းမွန်ပါ သည်။ မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။

အိမ်ပြေအဆောက်အဦကိစ္စများ ရောင်းဝယ်မှုကိစ္စ များ အဆင်ပြေအောင်မြင်မှု ရှိမည်။ ရပ်ဝေးဒေသသို့ ခရီး သွားရတတ်သည်။ ဆရာသမား၊ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ သူကောင်းပြုခြင်းကို ခံရမည်။ ကျန်းမာရေးညံ့သဖြင့် ဆေး ဆေးခန်း သွားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမည်။ အလှူဒါနပြုရတတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မည်။ စကားများမည်။ အထင်လွဲတတ်သည်။

စီးပွားရေးကိစ္စများ၌ ကလိမ်ကျမှုများ ခံရတတ်သည်။ သတိထားလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုမည်။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများ အပူသည် ကိုယ့်အပူဖြစ်လာတတ်သည်။ မြစ်ကူးချောင်းခြား ခရီးဝေးမသွားသင့်သေးပါ။ သွားပါက လမ်းတစ်ဝက်မှ ငြိ မလာရတတ်သည်။ ရပ်ဝေးမှ သားသမီးများ ရောက်လာတတ် သည်။ ဝန်ထမ်းများ သင်တန်းတက်ရတတ်သည်။ သင်တန်း ပြီးဆုံးပါက ဝမ်းသာစရာစကား ကြားရလိမ့်မည်။ ရေအောက် မြေအောက် ပစ္စည်းများအတွက် အကျိုးခံစားရလိမ့်မည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက - မွေးနေ့ရက်၌ ဘုရားတော် ဆုဆူထံသွား၍ ပန်း၊ ရေ ဆီမီး ကပ်လှူပေးပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

သာမညပလ အခါတော်နေ့ (တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်)

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္က (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

မြန်မာ့ရိုးရာပွဲတော်များကား ၁၂ ရာသီတိုင်းလိုလို
ဆယ် ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တန်ဆောင်မုန်းလသို့ ကျရောက်
သာအခါ တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်းပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း၊
ထိန်သင်္ကန်းအလှူပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း၊ မသိုးသင်္ကန်း
ဆင်လုပ်ပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း၊ မယ်ဇေယျာအား
ပေါင်းခသည့် သင်္ကေတဖြင့် သုပ်လျက် ဝေငှသော
ပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျီးမန်းပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း၊
ညေဗလ အခါတော်နေ့ပွဲတော်ကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်
ပွဲတော်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုထိုသော တန်ဆောင်မုန်းလ၏ ပွဲတော်များအနက်
ညေဗလအခါတော်နေ့သည် ဘုရားရှင်လက်ထက်ကပင်
ပြုစုခဲ့လေသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အဇာ
တတ်မင်း၏ လျှောက်ထားချက်အရ သာမညပလသုတ်
သောသနာတော်ကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ညချမ်း
ချမ်း၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး သမားတော်ကြီး ဇီဝကလျှုဒါန်း
သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၍ အဆိုပါ သမိုင်းကြောင်းကို အထောက်အကိုးပြု၍
တော် ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ တည်တံ့ထွန်းကားလျက်
မျက်မှောက်ကာလတိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေတော့

အဇာတသတ်မင်းသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆရာရွေး
သည်။ ၎င်း၏ ဆရာမှ သံဃာအသင်းအပင်းကို

ဝိုင်းခွဲသည်။ ဘုရားရှင်ကိုပင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကိုယ်
တိုင်ကြံစည်ခဲ့သည့် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လေသည်။ ဒေဝဒတ်၏
လမ်းညွှန်မှုကြောင့်ပင် အဇာတသတ်သည် မွေးသဖွယ်
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အနှောင်အကျဉ်း
ချကာ အသက်ဆုံးသည်အထိ ကျူးလွန်မိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် အဇာတသတ်အား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အပေါင်းက အဖေသတ်
သော လှူဆိုးလှူယုတ်မာအဖြစ် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခဲ့ကြသည်။
နောက်ပိုင်းကာလရောက်ပါမှ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်
သော သမားတော်ကြီး ဇီဝက၏ ကျေးဇူးဖြင့် ဘုရားရှင်
ရှေ့တော်မှောက်ရောက်ရှိကာ သာမညပလသုတ်တရားတော်
ကို နာယူခွင့်ကြံ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့ သာမညပလတရား
တော်ကို နာယူလိုက်ရသည့်အတွက်...

သူ၏ အမှားကို သူပြန်မြင်လာကာ နောင်တဖြစ်
ပေါ်ခြင်းနှင့်အတူ အသိတရား၊ သတိတရားများ ရရှိခဲ့လေ
သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို လေးမြတ်ယုံကြည်သွားခဲ့ပြီး
အသက်ပေး၍ပင် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူသည်
ပထမသင်္ဂါယနာပွဲကြီးကို ဖြစ်မြောက်အောင် ဦးဆောင်ကြီး
ပမ်း ကူညီခဲ့သည့် ဥပသကာ စစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် နောင်
ခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ဓာတ်တော်များကို စနစ်
တကျ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို တိကျ
စွာသတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။ သည့်အတွက် မကောင်းသော
အဖော်အပေါင်းကြောင့် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ခဲ့ရသော်

လည်း ကောင်းသောအဖော်အပေါင်းကြောင့် ကောင်းကျိုးကိုယ်၌ တည်စေခဲ့သည် သာကောအား ထင်ရှားစွာ သိမြင်နိုင်ပါသည်။

အဇာတသတ်၏ ကောက်ကြောင်းအချို့ကို ပြန်ပြောင်းထုတ်နုတ်ရသည်ရှိသော် သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ မိမိသာရမင်းကြီးအား သတ်ခဲ့မိသော အချိန်မှစ၍ အိပ်စက်မပျော်နိုင်သော ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ မျက်လုံးတို့အား စူးရှထက်မြက်သော လှဲချက်တို့ဖြင့် အကြိမ်ရာထောင်မက ထိုးဆွဲခဲ့ရသလိုမျိုး ဝေဒနာစွဲကပ်၏။ ထိုဝေဒနာပျောက်ကင်းဖို့ရာအတွက် နန်းတွင်းရှိ သမားတော်အသီးသီးက အစွမ်းထက်မြက်သော ဆေးဝါးတို့နှင့် ကုသပေးခဲ့ကြပါ၏။ သို့သော် ဝေဒနာသည် သက်သာလာခြင်းအလျဉ်းမရှိခဲ့။

အဆိုပါ ရောဂါဝေဒနာသက်သာစေရန်အတွက် နန်းတွင်းရှိ အမတ်များက ပုရာဏကဿပ၊ အဗိတကောသကမ္ဘလ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုကောစွယနာ၊ သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၊ နိဂဏ္ဌနာဓပုတ္တမည်သော တိတ္ထိဆရာကြီး ခြောက်ယောက်ထံသွားဖို့ လျှောက်ထားအကြံပေးကြသည်။ သည်အတွက် အဇာတသတ်သည် တိတ္ထိဆရာကြီးများထံ သွားရောက်ပြီး သူသိလိုသော သာမညဖလ (ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုး)ကို မေးသောအခါ အားရကျေနပ်လောက်သော အဖြေကို မရပါချေ။ နောက်ဆုံး ကလျာဏမိတ္တဖြစ်သော သမားတော်ကြီး ဝိဝက၏ အကြံပြုအကူအညီပေးမှုဖြင့် ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ သူသိလိုသော သာမညဖလကို ကျေနပ်အားရခြင်းကြီးစွာ နာကြားခဲ့ရလေတော့သည်။

ကနဦး ဘုရားရှင်ရှိရာ သွားကြစဉ် အဇာတသတ်၏ စိတ်၌ စိုးတထင်ထင် ရှိခဲ့ပေသေးသည်။ သည်အတွက် ဝိဝကက အဇာတသတ်၏ အသက်အန္တရာယ်မထိခိုက်စေရန် လှံခြံရေးအစီအစဉ်ကို စနစ်တကျ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ မင်းကြီး၏ အနီး၌ ယောက်ျားကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်မျှ မထားဘဲ အမျိုးသမီးကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်မျှ မထားဘဲ အမျိုးသမီးကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ကို ယောက်ျားအသွင် ဝတ်ဆင်စေပြီး

လိုက်ပါစေရပါသည်။ ဆင်မယဉ်သာ ၅၀၀ ပေါ်၌ သက်တော်စောင့်အဖြစ် အမျိုးသမီးစစ်သည်တော် ၅၀၀ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်စေပြီး ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ သွားရန် စနစ်တကျ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်ခဲ့သည့် နေ့အခါ ကာလမှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ညချမ်းအချိန်အခါ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားရှင်သည် ဝိဝကလှူဒါန်းထားသော သရက်ဥယျာဉ်တော်၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိ၏။ နန်းတော်မှ သရက်ဥယျာဉ်တော်သို့ မြန်ကြွလေသောအခါဝယ် နန်းတော်မြို့ခံအရှေ့ဘက်မျက်နှာဝတ်ခါးမှ ထွက်၍ အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ရိပ်နှင့် သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် လူသွားလမ်းသည် အမှောင်လွှမ်းနေတော့သည်။ လရောင်ပင် မမြင်ရ။ သည်အတွက် လိုက်ပါသွားကြသူများသည် ဆီမီးများ ထွန်းညှိဆောင်ယူသွားကြသည်။ ဤမှ တန်ဆောင်တိုင်ဆိုသော ပွဲတော်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ အဇာတသတ်မင်းအဖို့ သာမညဖလတရားတော်ကို နာကြားလိုက်ရသည့်အတွက်...

အိပ်မပျော်သော ရောဂါဝေဒနာများ ငြိမ်းအေးကွယ်ပျောက်သွားခြင်း၊ ရတနာသုံးပါးအပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်မှုရှိလာခြင်း၊ ပုထုဇဉ်များအထဲမှ ရတနာသုံးပါးအား အကြည်ညိုဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံရခြင်း၊ အပြစ်ကြီးလေးသော မဟာအဝီစိငရဲ၌ မခံရတော့ဘဲ အပြစ်ပေါ့သော လောဟကုဋ္ဌိငရဲ၌သာ ခံရတော့ခြင်း၊ နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ “ဝိတိတာဝီ”အမည်ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအဖြစ်နှင့် ကျွတ်တမ်းဝင်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

စသော အကျိုးအာနိသင်တို့ကို ရရှိသွားခဲ့ပါသည်။ သည်အတွက် သာမညဖလသုတ် စတင်ဟောကြားခဲ့သော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညသည်ကား ထူးခြားစွာ တယ်လုပေစွဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

ကျမ်းကိုး
မာဂဝိသာစည်၏ အခါတော်နေ့များ။

သာသနာပြုရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ ဇာတိချက်ကြွေ

မင်းမာဃ

သာသနာပြုရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ

မန္တလေးတောင်တော်ကို ရောက်ဖူးကြသူတိုင်း မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း အမှတ်ရနေကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် မန္တလေးတောင် မြွေကြီးနှစ်ကောင် သွားရအောင်လိုတောင် ခြာစရာ အမှတ်ရစရာ ဖြစ်နေပါ၏။ ဒီမြွေကြီးကို ကျွမ်းကျင် နိုင်နိုင်စွာ အနုလက်ရာအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကုသိုလ်အဖြစ် ဖားရုပ်၊ ဝါးရုပ်၊ ခွေးရုပ်၊ နဂါးရုပ်တို့သည်လည်း သံထည်များနှင့် ပြုလုပ်ထား ပါသည်။ တန်ဆောင်းများသည်လည်း သံထည်များနှင့် တည် ဆောက်ပြီး တန်ခိုးကြီးဘုရားများစွာတွင် ထိုလက်ရာများ တွေ့ ရပါသည်။ “ပြဒါးသေ တစ်ဆွေ၊ သံသေ တစ်ပြည်” ဆို သည့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ပန်းပဲအတတ်ပညာကို လေ့လာ နိုင်သလို အင်္ဂုရတ်အတတ်သည်လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ခတ်မြောက်သည်ဟု ယုံကြည်နိုင်ပါသည်။ သံထည်ပန်းပုနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာမို့ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် သံထည်ပန်းပုနဲ့ ဆုတ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ပြောနိုင်ပါ သည်။ မန္တလေးတောင်တော်နှင့် အိမ်တော်ရာစေတီတော် မှတောင်းရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးတွေ့နိုင်ပါ၏။ မြန်မာပြည် သစ်တစ်လျား ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ကောင်းမှု စေတီပုထိုး၊ ကောင်းပြာသာဒ်များကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဇာတိချက်ကြွေ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ငယ်ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် မွေးရပ်မြေကို နှိုင်းအပ်ပါသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ဘဝဖြစ်စဉ်မှာ မန္တလေး တောင် မည်းသင်းခရိုင်၊ တပ်ကုန်းမြို့၊ ရွာသာရွာ (ခ) ပျာ

ရွာတွင် ခမည်းတော် ဦးရွှေလှ၊ မယ်တော် ဒေါ်ကံ (ခ) ဒေါ်ရွှေဥတို့မှ ၁၂၂၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့မှာ ဖွားမြင်ပါသည်။ ငယ်နာမည် ကျော်မောင်လို့ အမည်တွင်ပြီး အချို့လူကြီးများက မောင်ဖိုးမောင်လို့ ခေါ်ပါ သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က မိခင်ကြီး ဒေါ်ရွှေဥ ထံ အိမ်မက်ထူး မက်စေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ရွှေဥသည် မိဘ ဘိုးဘွား တောင်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသည်။ အင်း တောက်တောထဲကနေ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို လှေသမ္ဗန် တို့နှင့် ရေကြောင်းခရီးသွားခဲ့၍ သမုဒ္ဒရာကို လက်နဲ့သောက်

အိမ်တော်ရာမဟာစေတီတော်

ထိုင်တော်မူ
ရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့်
ဘေးတိုက်မြင်ဘက်

ခဲ့ရသည်ဟု မြင်မက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်မက်ကို ခင်ပွန်းသည် ဦးရွှေလှကို ပြောပြရာ ထူးဆန်းအံ့ကြစရာ သားထူးသားမြတ်၏ ကိုယ်ဝန်ရတနာဖြစ်သည်လို့ ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ မောင်ဖိုးမောင် အသက်ကိုးနှစ်သား ရောက်လာချိန် သိမ်ကုန်းရွာမကျောင်း ဆရာတော်ကြီးထံ အပ်နှံပြီး ပညာသင်ကြားစေပြီး စာဝါများ တတ်မြောက်ချိန်၌ သူ၏အသက် ၁၃ နှစ်သား အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှောက်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်ခန္တီဖြစ်ပြီး အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် သိမ်ကုန်းကျေးရွာဆရာတော်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဘဝသို့ တစ်ဆင့်မြှင့်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

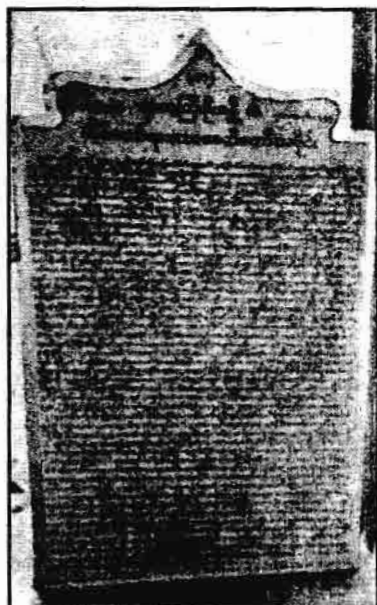
၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင် ထိုသိမ်ကုန်းကျောင်း၌ တစ်ဝါဆိုပြီး မန္တလေးမြို့သို့တက်ကာ စာဝါများပင် သင်ကြားစေခဲ့ပါသည်။ ၁၂၆၈ ခုနှစ်တွင် ရွှေမြင်တင်တောင်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး ရဟန်းဝါ ၁၂ ဝါအရောက်၌ သိက္ခာချကာ ရသေ့အသွင်သို့ ကူးပြောင်းပြီးနောက် ပြည်တွင်းသာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို စတင်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် ရသေ့ကြီးသည် မန္တလေးတောင်တွင် သီတင်းသုံးနေ၏။ ထို့နောက် ရွာသာရွာသို့ ပြန်လာရာ ပျောရွာသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ရာမှ ယခင် ဇာတိချက်ကြွေ မိမိမွေးဖွားရာအိမ်တော်ရာနေရာသည်

လယ်ကွင်းများဖြစ်သဖြင့် ဘုရားတည်ရန် မြေအလှူခံပြီး မရသဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မြေပိုင်ရှင်က စေတနာသမ္မိပေါက်ပြီး မြေအကျယ် ၂၁ ဒဿမ ၂၂ ကောက် လှူဒါန်းစေခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် မန္တလေးမြို့မှ ပန်းပဲနှင့် ပန်းရန်ဆရာများ စေလွှတ်ပြီး ထိုသူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ အိမ်တော်ရာနေရာ၌ “ရွှေချက်သိုလ်” စေတီတစ်ဆူ တည်ထားတော်မူပါသည်။ ထို့ပြင် သံတိုင်ပေါင်း ၂၅၆ တိုင်၊ ပြာသာဒ်အဆောင်ပေါင်း ရှစ်ဆောင် ပါဝင်သည်။ သံတန်ဆောင်းပတ်လည် တည်ဆောက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒါတွင်မကသေး။ ကြေးဝိသာခန့် ၁၁၀ ဝိသာခန့်ဖြင့် သွန်းလုပ်ပြီး ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော် သီတင်းသုံးခဲ့သော ခင်ဓမ္မကျောင်းဝိုင်းနေရာတွင် ဉာဏ်တော် ၁၀ တောင်အမြင့်နှင့် ပလ္လင်အမြင့် ၅ တောင်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ခုနှစ်ဆူ တောင်ဘက်အစွန်းတွင် ဉာဏ်တော် ၁၈ တောင်ရှိ ရုပ်တော်မူ တစ်ဆူတို့အား တောင်မြောက်တန်းထားပြီး ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သုမေဓာဗျာဒိတ်ပေးခန်း၊ ကုသိနာရီဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံစင်တော်မူပုံများကိုလည်း သံထည်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ထို့ပြင် အထက်၊ အောက် ခြေတော်

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကျောင်း

အိမ်တော်ရာမဟာစေတီကျောက်စာ

ကျောင်းကျောက်သားဖြင့် ထုလုပ်ပူဇော်ထားပါသည်။ စေတီတော်များကို ဘုရားဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် ဝင်းလတွင် ကျင်းပပူဇော်ပါ၏။ အဆိုအရ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်သည်ဟု ဆိုပါ၏။ ငယ်စဉ် နောင်သားဘဝ၌ နွားကန်၍ သေရာဒေဝ်ရာ ရရှိခဲ့သော တောင်တော်မှာ လွမ်းစေတီ၊ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ တည်ထားပြီး ထိုဘုရားပွဲ၌ နှစ်စဉ် တပို့တွဲလပြည့် တွင်းပခဲ့ပါသည်။

ထိုအိမ်တော်ရာစေတီ မဟာစေတီတော်မှာ သာမန် ပုံစံပုံစာ ပုဂံခေတ်လက်ရာ ကျောက်ထီးပုံစံမျိုး စုစုသာ ဖြစ်သည်။ တန်ဆောင်းပန်ချာလည်တွင် သူအို၊ သူနာ၊ ရဟန်း၊ အစရှိသည့် ဘုရားအလောင်းတော် မြင်ခဲ့ မိမိတို့ကြီးလေးပါးပုံတော်များကို သံဇကများပိတ်၍ ထုလုပ်ထားပါသည်။ ထိုစေတီတော်ကြီးအနီးတွင် ဆုတောင်းပူရပ်ပွားတော် နှစ်ဆူ၊ ခြေတော်ရာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းအပြင် ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးခဲ့သည့် ကျွန်း ကြီးများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဦးခန္တီကျောင်းကို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ သာသနာပြု

လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် မြို့ပေါင်းမှာ ၂၀ ရှိပြီး ဌာန ပေါင်း ၄၇ ခု ရှိသည်ဟု သိနိုင်ပါသည်။ ယနေ့တိုင် သံ တန်ဆောင်းများ သံထည် အနုစိတ်လက်ရာများ၊ အလှူခံပုံ များကို ယနေ့အထိ မပျက်မယွင်း ရှိနေသလို မန္တလေး တောင်တော်၌ ဦးခန္တီ၏ သံထည်ချက်လုပ်သည့် ပိုဟောင်း ကြီးများကို မပျက်မစီး ထိန်းသိမ်းထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေချက်သိုလ်အိမ်တော်ရာ မဟာစေတီ ကြီးကနေပြန်လျှင် ရိုးမတောင်ကြီးသို့ မျက်နှာမှ၊ တပ်ကုန်း မြို့ကို ကျောပေးပြီး တည်ထားသော ဘုရားကြီးတွေသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် သာသနာ့ဟိတဇေ မဟာနာယက ဘွဲ့ထူး ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ တည်ထားခဲ့သော စေတီဟောင်း ဇရပ်ဟောင်း၊ ကျောင်းပျက်များစွာတို့ ရှိနေပါ၍ ပြန်လည် ပြုပြင်တည်ဆောက်သည့် အလှူဒါယကာများ ပေါ်ထွန်းပါစေ ဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါတော့သည်။

သာသနာတော်မြတ် ဝိဇ္ဇာဓာတ် ထွန်းလင်းကမ္ဘာ တည်ပါစေ...

မင်းမာလာ

www.burmeseclassic.com

ကပ်ကျော် ဒေါက်ချာ

ဆရာဝန် တင်စောင်ကြည်

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင် ၁၉၁၁ ခုနှစ်က မစ္စတာရှားမင်းဆိုသူ ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဂျာမဏီပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူသည် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများသို့သွား၍ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ဝယ်ယူစုဆောင်းသည်။ မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်ပြီး ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် ရရှိခဲ့သည်။

ယင်းတို့ကို ဂျာမဏီပြည် မြူးနစ်မြို့ ရိုးရာပြတိုက်သို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။ မစ္စတာရှားမင်း စုဆောင်းခဲ့သည်ထက် များပြားသော ရှေးဟောင်းမြန်မာပစ္စည်းများစွာ ဟင်းဘတ်နှင့် ဒရက်စခင်မြို့ရှိ ပြတိုက်ကြီးများတွင် ရှိသေးသည်။

ဟတ်တလာ အာဏာရလာသော အခါ ဂျူးလူမျိုးအားလုံးကို အန္တရာယ်ပြုသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာရှားမင်းလည်း ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ သူစုဆောင်းခဲ့သော ပစ္စည်းများကား စစ်အတွင်းက ဗုံးဒဏ်နှင့် မီးဘေးတို့မှ လွတ်ရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားနှင့်၍ အားလုံးကျန်ရှိခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့ကို ကက်တလောက်သွင်းခြင်း ပြီးစီးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် မြူးနစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း တက္ကသိုလ်

အရှေ့တိုင်းဌာနမှ ကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၅ ယောက်ကို စာသင်ပေးရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် “ဟောဒီ ရွှေဦးထုပ် အကြောင်း သင်ပေးပါ” ဟု ပြောလာပါသည်။ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးခန္တီ၏ ဒေါက်ချာဟု ကက်တလောက်တွင် မှတ်တမ်းရေးထားပါသည်။ ထိုနေ့က ဒေါက်ချာများအကြောင်းနှင့် ဦးခန္တီ၏ အကြောင်းတို့ကို သင်ကြားပြသပေးရပါသည်။ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဟော်မန်းနှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ နေ့လယ်စာကို ၁ ချက်ခွဲမှ စားကြရပါသည်။ စာသင်ကြားရာတွင် ဒေါက်ချာကို ပလတ်စတစ်လက်အိတ်စွပ်၍ ကိုင်ရပါသည်။ ဒေါက်ချာကို စက္ကပါးဖြူဖြူကြီးပေါ်ချ၍ ထားရပါသည်။

ဒေါက်ချာပေါ်မှ

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ

ရွှေဝေါပေါ်တွင် ရေးထားသော ဘုရားရှင်များမှာ အထက်တန်းတွင် ဆယ်ချပ်ရှိ၍ အောက်တန်းတွင် ၁၈ ဆူရှိပါသည်။ ဘွဲ့တော်များလည်း ပါပါသည်။ စာလုံးပေါင်း သတ်ပုံမှာ မူရင်းရေးထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တန်း ၁၀ ဆူ

- ၁။ အစ တနင်္ဂနွေ
- ၂။ မေဒင်ဂရာ
- ၃။ သရနင်ဂရာ
- ၄။ ဒီပင်ဂရာ
- ၅။ ကန္တည
- ၆။ မင်္ဂလာ
- ၇။ သုမဏ
- ၈။ ရေဝရ
- ၉။ သောဘိတ
- ၁၀။ အနောမဒေသီ

အောက်တန်း ၁၈ ဆူ

- ၁။ ကတုသံ
- ၂။ ဂေါဏာဝံ
- ၃။ ကသာဘ
- ၄။ ဂေါတမ
- ၅။ ပဒုမ
- ၆။ နာရဒ
- ၇။ ပဒုမုတ္တိရ
- ၈။ သုမေဒါ
- ၉။ သုဇာတာ
- ၁၀။ ဝိယဒသီ
- ၁၁။ အတ္တဒေသီ
- ၁၂။ ဗမ္မဒေသီ
- ၁၃။ သိဒ္ဓတ္ထ
- ၁၄။ တိဿ

- ၁၅။ ဖုသ
- ၁၆။ ဝိပဿီ
- ၁၇။ သိဒ္ဓိ
- ၁၈။ ဝေဿဘူ

နှစ်ကျိန်ရှစ်ဆူ ဘုရားများ၏ အထက်၊ ဒေါက်ချာ၏ ထိပ်စွန်းတွင် ရှေ့ရော့နောက်ပါ စေတီများရှိပါသည်။ “အစတာနင်ဂရာ” ကို ရှေ့ကျန်နှစ်ခုမှာထားပြီး ဒေါက်ချာဆောင်းလျှင် ရှေ့တွင် စေတီ ၁၄ ဆူရှိပြီး နောက်ဘက်တွင် စေတီ ၁၀ ဆူ ရှိပါသည်။

ဒေါက်ချာ၏ အတိုင်းအတာ

ဒေါက်ချာ၏အမြင့်မှာ ၂၅ စင်တီမီတာ ရှိပါသည်။ ဒေါက်ချာ၏ အခြေပတ်လည်အဝမှာ ၅၇ စင်တီမီတာရှိသည်။ အချင်းမှာ ၁၉ စင်တီမီတာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ခေါင်းပေါ်ဆောင်းကြည့်ရာ မတော်ပါ။ ကျွန်တော်၏ နဖူးပတ်လည်မှာ ၅၈ စင်တီမီတာ ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခု ရှိသည်။
 Don't leave any stone unturned
 သင်ကျောက်ခဲမှ လှန်မကြည့်ဘဲ ချန်ထားခဲ့နဲ့။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မည်သည့်သဲချွန်စမှ မကြည့်ဘဲ ချန်မထားခဲ့နှင့်။ ယခု ဝိုင် ၆၀၀၀ ကွာ ခရီးကို ကျွန်တော်လာခဲ့ရသည်။ တစ်ခုခု ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံသိလိုလျှင် လာကြည့်နိုင်ကြောင်း ထိုကြောင့် ကြည့်စရာ သဲချွန်တစ်ခုမျှမကျန်ရအောင် ကြည့်ကြည့်

ဒေါက်ချာ၏ အတွင်းဘက်
 ရသေ့ကြီး၏ဒေါက်ချာ ကျွန်တော်စားပွဲပေါ် ရက်အတော်ကြာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာမှလည်း လာမတောင်းပါ။ ကျွန်တော်က အခြားအလုပ်များလုပ်ရင်း မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်တိုင်း ထကြည့်မိပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ
 မိသားစုတစ်စုထံ၌
 ရသေ့ကြီးဦးခန္ဓာ၏
 ဒေါက်ချာတစ်ခု
 ကိုးကွယ်ထားပါသည်။
 ရသေ့ကြီး၏ပုတီးနှင့်
 သင်္ကန်းစလေးများကို
 အမြတ်တနိုး
 ကိုးကွယ်ထား
 သူများလည်း
 တွေ့ပါသည်။
 ဂိုဏ်းအသီးသီးမှလည်း
 အမြတ်တနိုး
 ကြည်ညိုကိုးကွယ်လို၍
 ရှာဖွေလျက်ရှိပါသည်။

ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက်ချာအတွင်းပိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ လက်ဖြင့်လည်း စမ်းကြည့်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို၍လည်း ကြည့်ပါသည်။ အတွင်းမှာ ဖျင်ဖြူစများကို သစ္စာဖြင့် ဒေါက်ချာပုံ ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကွာနေသော ဖျင်စများကို မပျက်စေဘဲ လှန်လေ့ကြည့်ပါသေးသည်။

ဦးခန္ဓာသည်
 ဘိုးတော်လော၊ ဂိုဏ်းစင်လော ယင်းသို့ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရသည်မှာ ဒေါက်ချာ အတွင်းတွင် အင်းများရေးထားသလော၊ ငွေပြား၊ ကြေးပြား၊ ရွှေပြားတစ်ခုခုဖြင့် အင်းနံထားသလော၊ ဓာတ်လုံးများ မြှုပ်နံထားသလော၊ ဘုရားဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားသလော ဘာမျှ မတွေ့ရပါ။
 ရသေ့ကြီးမှာ မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်း သာသနိက အဆောက်အဦကြီးများကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း သွားသူဖြစ်လေရာ အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းကို မှော်အောင်သည်။ ဓနသိဒ္ဓိပြီးစီးသည်ဟု ယုံကြည်သူအများရှိသည်။ ရသေ့ကြီးတွင် ရွှေဖြစ်သော ဓာတ်လုံးရှိသည်ဟုလည်း ယုံကြည်သေးသည်။ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် မစ္စတာစကော့က ပင် ရွှေငွေဖြစ်မဖြစ် လာရောက်စုံစမ်းဖူးသည်။
 ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ရသေ့ကြီးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဘိုးတော်ဂိုဏ်းများမှ သာသနိက အဆောက်အဦကြီး

များ ဆောက်လုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ သယောင် ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ရသေ့ ကြီး သူ့စိတ်နှင့်သူ လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်ဂိုဏ်းကမှ ခိုင်း၍ မဟုတ်ပါ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် မတိုင်မီက ရေး ဆွဲသော ပန်းချီကား၌ ဘိုးတော် ၃၄ ဦး၊ ၃၃ ဦး စသည်တွင် ရသေ့ကြီးကို ထည့်သွင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းမှာ ကြည်ညိုသူများ၏ လုပ်ရပ် သာဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက် ချာတွင် ညံ့ဖွါဝါ၊ ယတြာမန္တန်၊ အင်း ဆန်၊ လက်ဖွဲ့တို့ မြှုပ်နှံထားကြောင်း အစီရင်ခံလိုပါသည်။

ဂိုဏ်းဆရာတို့ တောနှင့်ရွာ

ကျွန်တော် မြူးနစ်၌ရှိစဉ် မြန်မာ ပြည်မှ အမည်မဖော်လိုသူတစ်ဦးက “ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက်ချာကို ဈေးပြော ပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ပေးနိုင် ပါသည်။ ရအောင်ဝယ်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောလာ သူပင် ရှိပါသည်။ သည်ရောက်လာ သော ပစ္စည်းကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်ရ ရန် မလွယ်ပါ။

မန္တလေးတောင်၊ ဦးခန္တီပြတိုက် တွင် သော့ခတ် မှန်စီရိုကြီးအတွင်း ရသေ့ကြီး၏ ရွှေချဒေါက်ချာတစ်ခု ရှိပါ သည်။ မစ္စတာရှားမင်း ရသေ့ကြီးထံမှ အလှူခံရရှိသွားသော ပထမ ဒေါက်ချာ ၏နောက်တွင် ထပ်မံ ပြုလုပ်သော ဒုတိယဒေါက်ချာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါသည်။

ရသေ့ကြီးကို မှော်အောင်သည် ဟု ယုံကြည်သူများရှိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့

ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာရှားမင်းလည်း မှော်အောင်ပုံရပါသည်။ ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက်ချာကို အလှူခံ၍ ရသွားသော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စတာ ရှားမင်းကား လူကောင်းတစ်ယောင် ဖြစ် ပါသည်။ ရသေ့ကြီးအား ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး ခေါင်းမြီးခြုံထားသောပုံပါ သည့် ရွှေဒေါက်ချာပြားနှင့် (ထိုခေတ် က) ညီသောငွေ (၁၁) ကျပ်ကို ၂၇- ၁-၁၉၁၁ နေ့စွဲဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သူ၏မှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ရှုရပါသည်။

ရသေ့ကြီး၏ ဒုတိယဒေါက်ချာမှာ ရသေ့ကြီး အမှန်တကယ် ဆောင်းခဲပုံရ ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရသေ့ကြီး၏ ပထမဒေါက်ချာကို စူးစမ်းသောအနေ ဖြင့် ဆောင်းကြည့်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ရာ မှန် ကောင်တာထဲက ဒေါက်ချာ၏ အဝ၊ အရွယ်ကိုလည်း မှန်းဆကြည့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ဘီရိုထဲမှ ဒေါက်ချာကိုလည်း ဘီရိုဖွင့်ယူပြီး ဂိုဏ်းဆရာများက ရေ သွန်းပူဇော်ခွင့် တောင်းခံဖူးပါသည်။ ရေ သွန်း၍ ကျလာသောရေမှာ ဂိုဏ်းဆရာ တို့အတွက် အသုံးဝင်မည်ဟု ယုံကြည် ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အနှစ် ၁၀၀ ခန့် ရှိ ပြီဖြစ်သော ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက်ချာ ကို ရေစိုခံ၍မဖြစ်။ ရေထိ၍ မရပါ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဟူသမျှကို အဖျက် ဆီးဆုံးမှာ Moisture အစိုဓာတ်ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာမှ ဤ ကိစ္စကို ခွင့်မပြုခဲ့ဟု သိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ မိသားစုတစ်စုထံ၌ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဒေါက်ချာတစ်ခု

ကိုးကွယ်ထားပါသည်။ ရသေ့ကြီး၏ ပုတီးနှင့် သင်္ကန်းစလေးများကို အမြတ် တနီး ကိုးကွယ်ထားသူများလည်း တွေ့ ပါသည်။ ဂိုဏ်းအသီးသီးမှလည်း အမြတ်တနီး ကြည်ညိုကိုးကွယ်လို၍ ရှာဖွေလျက်ရှိပါသည်။ အခြားပစ္စည်းများ လည်း ရှိပါသေးသည်။ မပြောကောင်း။

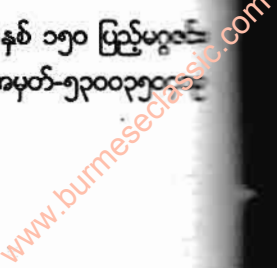
ကပ်ကျော် ဒေါက်ချာ

ယခု ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော ဒေါက်ချာမှာ ၁၉၁၁ ခုက မြူးနစ်ပြ တိုက်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေရာ ၁၉၁၄ ခုတွင် ဖြစ်ပွားသော ပထမကမ္ဘာစစ် တွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၀ ကျော်တွင် ဖြစ်ပွားသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် လည်းကောင်း စစ်ဘေးဒဏ်မှလွတ်နေ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့ရသော်လည်း ကျိုးပဲ့ခြင်း၊ ပွန်းခြင်း၊ ပျောက်ဆုံးခြင်း လုံးဝမဖြစ်ဘဲ အကောင် ပကတိ ယနေ့ထိ ရှိနေပါသေးသည်။ ဝမ်းသာစရာကောင်းပါသည်။ ကံကောင်း လှသော ဤဒေါက်ချာကို ကပ်ကျော် ဒေါက်ချာဟု ကျွန်တော်ခေါ်ဆိုချင်ပါ သည်။ ကုသိုလ်သမ္မာ အဆောက်အဦ ကြီးမားသော သူတော်ကောင်း၏ ပစ္စည်း အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန် တင်မောင်ကြည်

ရည်ညွှန်း

မန္တလေး နှစ် ၁၅၀ ပြည့်မဂ္ဂဇင်း စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၅၃၀၀၃၅၀၁

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ

ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီး မစ္စတာစကော့နှင့် သိဒ္ဓိစွမ်းအားဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

အောင်မြတ်ဦး

“အသက်ရှည်စေလို၊ မန်း
 တောင်ရိပ်ခို” ဟူသော စကားနှင့်အတူ
 တောင်၏ မြင်ကွင်း၊ ရသေ့ကြီး
 ဦးခန္တီ၏ ပုံရိပ်မှန်ကို ပြေးမြင်မိသည်မှာ
 သူ့ပေ။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည်
 ကျင့်သီလ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံ
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူ။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်
 သည့် ရွှေမန်းတောင်တော်၏ ခုနစ်
 မြောက် ဘုရားဒါယကာအဖြစ် ထင်
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ပင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏
 နှစ်များကလည်း အံ့သြမခန်း
 ငြိမ်လှသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း

ဦးခန္တီ၏ နှင့်ပတ်သက်သည့်
 ခေါ်ခိုဥ၏ အိမ်မက်နိမိတ်

တန်ဆောင် ကထိန်ပွဲပေမို့
 ဤချိန်ခါ၊ မသိုးခေါ် ရွှေ
 ကြိမ်ရာ၊ ကြတ် ကာ သာ
 ဝသန္တာ ဟောမာကူး
 လအထူးမှာ၊ နက္ခတ်
 ရာသီဘွဲ့နှင့်ညီမျှသော
 တန်ဆောင်မှန်းလ၏
 “ရသေ့ဦးခန္တီ” ၏ မယ်
 သန်းသော အိပ်မက်

တစ်ခု မြင်မက်၏။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်မှာ -

“ပင်လယ်သမုဒါရာကြီးအတွင်း လှေသမုဒါရာဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ သမုဒါရာ ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်သောက်ရပြီး နေမင်း၊ လမင်းသည် မိမိရင်ခွင်သို့ အလိုလိုရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

(ရွာသာယာကျောက်စာ)

ဟု မြင်မက်ကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြထားသလို “မန္တလေး ရွှေမြို့ တော်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားများသမိုင်း” စာမျက်နှာ ၇၇ တွင်မူ -

၁။ သမုဒါရာပြင်ကျယ်၊ ရေပင် လယ်အတွင်း၌ ရွက်လှေသင်္ဘောကြီး ကို တစ်ဦးတည်း တက်စီးလျက် လေး စင်းသော သမုဒါရာတို့သို့ လှည့်လည် နေစဉ် ကြီးမားဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ် အတိတ်ပြည်သို့ လှိုင်းတံပိုးတို့သည် လှိုင့် ကာ လှိုင့်ကာ လာကြကုန်၏။ သို့ သော် ဒေါ်ခိုဥ စီးလာသည် ရွက် သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်လျှင် အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း

၂။ သမုဒါရာလေးစင်းကို တစ်ခု ချင်း၌ လှည့်လည်သွားလာနိုင်ခြင်း

၃။ နေလနစ်ပါးတို့သည် ကြည့်

နေရင်း မိမိခံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ခြင်း

ဟူသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့ လေ၏။ ယင်းသို့ မြင်မက်ကြောင်းနှင့် သိမ်ကုန်းရွာမှာ မြင်မက် ရွာသာယာ ရွာသို့ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရသေ့ကြီးလောင်း လျှာကို ဖွားမြင်ကြောင်းကို ရဟန်းပျို အဖွဲ့ချုပ် အကျိုးတော်ဆောင် ဆရာ တော် ဦးပဏ္ဍိစ ပြုစုသည့် “မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ရှိ တန်ခိုးကြီး ဘုရားများ သမိုင်း” စာမျက်နှာ ၇၇ (၁၃၂၀ ပြည့် နတ်တော်လထုတ်)တွင် ဖတ်လေ့ လာရသည်။

ရဟန်းတော်ဦးစန္ဒိယ ရသေ့ကျော် ဦးစန္ဒိယို ရသေ့ဦးခန္တိ၏ ငယ်မည်မှာ တနလာသာဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျော် မောင်ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ဖိုး မောင်ဟု တွင်သည်။ ရှင်ပြုမင်္ဂလာပြု သောအခါ နေ့နံအလိုက် “ရှင်ခန္တိ” ဟု ဘွဲ့မည်ချီးပသည်။ အသက် ၂၀ အရွယ် ၁၂၅၉ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲအပြီး (တစ်နှစ်အခါ)တွင် ကျောင်း ရှိ ကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုပင် ဥပဇ္ဈာယ်တင်လျက် ရဟန်းဘောင်

သို့ဝင်သည်။

“ရွာသာယာကျောက်စာ”

ဦးခန္တိ အရှင်သူမြတ်သည် ရဟန်းသီက္ခာ သုံးဝါ ရသေ့အင်္ဂါ အစ်ကိုဝင်းကွဲတော်စပ်သူ ဆရာတော် ဦးကေသရ၏ စီစဉ် နိကြားပေးရာ အရ ပညာတက သိုလ် ခေါ်ဆိုသော သော မန္တလေးရတနာပုံနေပြည်တော် သို့ တက်ရောက်ကာ လောကုဏ္ဍိ စာပေများကို သင်ကြားတော်မူသည်။

မန္တလေးရွှေမြို့တော်တစ်ဝှင် သင်ရာတွင် ရသေ့လောင်းလျှာ ဦးစန္ဒိ နှင့် ညောင်လွန်တောရဆရာတော် လောင်းလျှာ ဦးမေဓာပီတို့သည် သင်ဘက်၊ စာလိုက်ဘက်၊ ငယ်မည် ကြီးမော် (ဝါ) ဆရာတူတပည့်တော် ဖြစ်ကြ၏။ ဦးခန္တိက ဦးမေဓာပီထက် သင် ဝါကြီးကြောင်း အမှတ်အသားနံ့

(ရွာသာယာကျောက်စာ)

ထိုအတူ “ရမည်းသင်းမြို့ ဆရာ ကျားတောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး” ပြုစုသည့် “ရမည်းသင်းသာသနာ့ ကျမ်း”တွင်လည်း ဦးခန္တိနှင့် ဦးစန္ဒိ တို့အကြောင်းကို အခိုင်အမာ ဖော်ပြ ထား၏။

- (၁) ဦးကျော်သိန်း (ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး)
- (၂) ဦးလှအောင် (စကားပြော)
- (၃) မစ္စတာစကော့ (ရန်ကုန်ခုံမင်းကြီး)
- (၄) သာသနာပိတဇ ရသေ့ကြီး
- (၅) ဦးသက်ရှည် (ပန်းချီဆရာ ဘုန်းတော်တိုးရပ်)
- (၆) ဦးလွန်းဗေ (စာရေးဆရာ)

ရဟန်းတော်ဦးခန္တီသည် အရည်
ဝါသီ တောရပ်ရှိ၍ ကေစာရီအကျင့်ကို
ခဲယဉ်းပင်ပန်းကြီးစွာ ကျင့်ကြံကြိုး
ကုတ်အားထုတ်တော်မူလာရာ သမထ
နှင့် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြာဖြာတို့
မှ ခရီးရောက်သင့်သလောက် ရောက်
ခဲ့ပြီး သက်တော် ၃၂ နှစ်၊ သိက္ခာ
တော် ၁၂ ဝါ အရောက်တွင် နှလုံး
သွင်းဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ ...

“ငါသည်မူလည်း ဘုရားလောင်း
လျာ ဈာန်မှာပျော်မွေ့ ရသေ့အမော်
သုမေဓာကျော်တို့၏ထုံးကို နှလုံးသွင်း
ဆင်ခြင်တော်မူကာ များစွာသော
ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့အား
အပါယ်တံခါး ပိတ်စေလျက် လူပြေ
ပြည် နတ်ရွာသွား၊ တံခါးကိုဖွင့်စေ
လျက် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဘောင်
အထက်သို့ ပို့ဆောင်ရလျှင် အမှန်ပင်
အကျိုးများမည်” ဟု နှလုံးတော်ရည်
လျက် ...

၁၂၆၁ မှာပင် ရဟန်းတော်
အသွင်မှ ဈာန်လာကီ ရသေ့အသွင်သို့
ကူးပြောင်းဝင်တော်မူသည်။ “ရွှေငွေ
တိုင်ရအောင် ရသေ့အသွင်ကို ကူးဝင်
သည်” ဆိုသော အယူအဆမှာ မမှန်
ပါ။ ရမ်း၍ မှန်း၍ ပြောခြင်းသာ
ဖြစ်၏။

သီပေါဘုရင်နှင့် ဦးခန္တီသတင်း

သီပေါဘုရင်နှင့် ရသေ့ဦးခန္တီတို့
ပတ်သက်သည့် သတင်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းသည် သီပေါ
ဘုရင် ဝါတော်မူပြီးနောက်ပိုင်း ပေါ်
ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသတင်းက အခြား
အထက်

“ရတနာဂီရိတွင် ရှိနေသော
သီပေါမင်းသည် အစစ်မဟုတ်၊ ရသေ့
အသွင်ကူးပြောင်းပြီး သာသနာပြု
နေသော ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် သီပေါ
မင်းဖြစ်သည်”

ဤသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍
အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း ဒွိဟဖြစ်၍
“ရတနာဂီရိတွင်ရှိနေသော သီပေါမင်း
စစ်မစစ်၊ ဘုရင်ဟုတ်မဟုတ်” ကြေး
နန်းတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီးက “သီပေါ
စစ်မစစ် ကျွန်ုပ်မသိ။ နန်းတော်တွင်
ဘုရင်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း
သာ ကျွန်ုပ်သိသည်” ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေခဲ့
ကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရှိခဲ့
ဖူး၏။

ထို့အတူ ယခုတိုင် လူအများ
သည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအား “အသေ
ထွက်” ဖြစ်သည်။ “အရှင်ထွက်” ဖြစ်
သည်ဟု အငြင်းပွားနေကြဆဲဖြစ်၏။

ရသေ့ဦးခန္တီနှင့် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်သတင်း

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် မန္တလေး
တောင်ကို ပြုပြင်ရာ၌ ၄၂၅ နှစ်
အတွင်းတွင် ယခုလိုအောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့
သည်မှာ ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ်၍သာ ယခု
လို ပြီးစီးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့
ကလည်း ကိုယ်ထက်သာ မနာလို
သည်စိတ်ထားဖြင့် ရသေ့ကြီးအား
အရှိအသေမဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရအောင်
လုပ်ကြံသတင်းလွှင့်ကြောင်း “ရွာသာ
ယာကျောက်စာ” တွင် ဖော်ပြပါရှိ၏။
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ရွှေဖြစ်
ငွေဖြစ် သတင်းသည် မြန်မာပြည်သာ
မက အင်္ဂလန်သို့ပင် ရောက်သွား
သဖြင့် “အင်္ဂလန်ဘုရင်ခံချုပ် လမင်

တိုမှ သတင်းမှန်မမှန် စုံစမ်းပေးရန်
မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံ ဆာသာကေဂိုက်
အား ထပ်ခင်ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ခံက ထိုစဉ်က
ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးဖြစ်သူ “မစ္စတာစ
ကော့” (နောင်အခါ ဗမာစာအုပ်ရေး
သားသူ “ဆာဂျိမ်းဂျော့စကော့) အား
ဤသတင်းမှန်မမှန် အမြန်စုံစမ်း အစီ
ရင်ခံရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။

ထိုသတင်းသည် အရေးကြီး
သည့်သတင်းဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်ရဲမင်း
ကြီး မစ္စတာစကော့ကိုယ်တိုင် ရသေ့
ကြီး ဦးခန္တီရှိရာ မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့
သွားရောက်၍ စကားပြန် ဦးလှအောင်
နှင့် စုံစမ်းမေးရ၏။

“ရသေ့ကြီး ရွှေ၊ ငွေ ဖြစ်နေ
ကြောင်းသတင်းရသည်။ ဟုတ်မဟုတ်
ကျွန်ုပ်ကိုလုပ်ပြပါ”

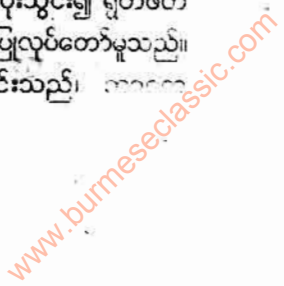
ဟု စကားပြန်က ဦးလှအောင်မှ
တစ်ဆင့် ရသေ့ကြီးမှ -

“ကျွန်ုပ် ရွှေ၊ ငွေ လုပ်ပြပါမယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီအနားမှာ ခင်ဗျားမနေရ
ဘူး။ ရွှေငွေလုပ်ပြီးရင် ကျွန်ုပ်ခေါ်မှ
သာ လာကြည့်ပါ”

ဟု မိန့်ရာ မစ္စတာစကော့က
လည်း သဘောတူ၍ တစ်နေရာသို့
သွားနေ၏။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ရွှေငွေလုပ်နည်း

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် တပည့်
ကျောင်းသားတစ်ဦးကိုခေါ်၍ လင်ပန်း
တစ်ချပ် သူ့ရှေ့တွင်ချခိုင်းသည်။ ထို့
နောက် တရားနှလုံးသွင်း၍ ရှုတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်မူတွေ ပြုလုပ်တော်မူသည်။
ဘာတွေနှလုံးသွင်းသည်။ ဘာတွေ

ရွတ်ဆိုသည်ကို နတ်သိကြားတို့သာ သိပေမည်။

သို့သော် “ဆရာစန္ဒြ၏ ဘဝ ခရီးနှင့် အတွေ့အကြုံများ” စာအုပ် စာမျက်နှာ ၃၈၆ ၌ “ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ သည် ရွှေငွေဖြစ်ရေးတွက် “ဒီဝါတပတ်” ကထာကို လိုတရ ဂါထာအဖြစ် သုံးသွားကြောင်း ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နယ်ပင် “ပြတိုက်တွင်းရှိ သံဒေါက်ချာ” ၌ ပုံသွင်းထားသည့် ရတနာရွှေချိုင့်မှ “တဏှာကရဒဟောဗုဒ္ဓါ” ဂါထာအပြင် အခြားနုလုံးသွင်းမှုများလည်း ပါနိုင်သည်ဟု ဦးအေးမောင် (အငြိမ်းစားရဲတပ်ကြပ်ကြီး) ရေးသားပူဇော်သည့် “သာသနာဟိတဓဇ နာယက ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် ရွှေမန်းတောင်သမိုင်းအကျဉ်း” စာမျက်နှာ ၂၁ တွင် ခန့်မှန်းထားသည်ကို မှတ်သားရ၏။

ထိုသို့ ရသေ့ကြီးပြုလုပ်နေစဉ် ဘုရားဖူးများ ရောက်ရှိလာကြပြီး ရွှေငွေများ လှူဒါန်းကြရာ လင်ပန်းတစ်ချပ်အပြည့်အမောက် ဖြစ်လာ၏။

လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ နားကပ်၊ ကြယ်သီး၊ ဆွဲကြိုးစသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေများစေတီပုံကို ပြည့်မောက်လာသောအခါ ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးအား ခေါ်၍ပြ၏။

ရဲမင်းကြီး မစွတာစကော့သည် သံပုံစေတီသို့ကြည့်လိုက်၊ မောက်နေသော ရွှေ ငွေများကို ကြည့်လိုက် ရသေ့ကြီး၏ တည်ငြိမ်တော်မူလှသော မျက်နှာတော်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်အတန်ကြာ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ပြီး နောက် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ

ချင်းမတူညီသော်လည်း ရသေ့ကြီး၏ အောင်မြင်မှုကို ချီးကျူးသြဘာ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ရသေ့ကြီးနှင့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရန် အခွင့်တောင်းခံရာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက အောက်ခြေမိုးထိကျောင်း တိုက်မုခ်ဦးစောင်းတန်းအနီးတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့၏။

“ရွာသာယာကျောက်စာ” တွင်လည်း

“စုံစမ်းရန်လာ သူ့အမည်မပါ၊ နေရာမပါ၊ မြသပိတ်ပိုက်၍ လမ်းဘေး အလှူခံကြရာ ရွှေ ငွေများရကြောင်း” ရေးထိုးမှတ်တမ်းပြုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ရန်ကုန် ရဲမင်းကြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် “ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကိုယ်တော်ကြီးကို နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်း၊ မည်သူမျှ မပြုရ” ဟု သဘောဆောင်သည့် အနေနှင့် “သာသနာဟိတဓဇ နာယကရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ (သာသနာ့အကျိုးတော်ဆောင်၊ အောင်လံတော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဦးခန္တီ)” ဟု သည့်ဘွဲ့တံဆိပ်တော်အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရက တောင်ခွင် သာသနာပိုင်မှ တစ်ဆင့် ချီးမြှင့်လှူဒါန်းခဲ့၏။

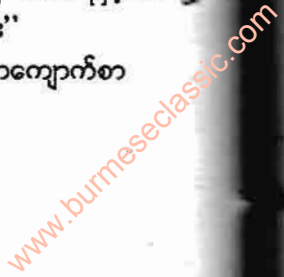
ရွာသာယာကျောက်စာတွင်မူ - “အင်္ဂလိပ် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် ဘုရင်အဆက်ဆက်က ရသေ့ကြီးအား အာဇာနည်အရှင်သူမြတ် (Reverence) ဘွဲ့ကိုပေးပြီး မီးရထား၊ သင်္ဘောများကို အထူးတန်း အခမဲ့ လက်မှတ်” ဆက်ကပ်ထားကြောင်း ညောင်လွန်ဆရာတော် ဦးနာယကမှ မိန့်ဆိုကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဆခံနိဗ္ဗာန် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ဗြူပေါင်း ၂၂ ဖြို့၊ ဌာနပေါင်း ၅၁ ဌာနတို့တိုင် သာသနိက အဆောက်အအုံများကို ပြုလုပ်ပြီး ပြုလုပ်ဆဲ၊ ပြုလုပ်လတ္တံ့ အတွင်း ၁၃၀၇ ခုနှစ်တွင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလေဖြတ်ခံရသဖြင့် ဝေါကုလားထိုင်ဖြင့် တောင်ပေါ်တက်ပြီး အလှူခံပြီး စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ခံထားရသည့် အဆောက်အအုံတို့ကို ပြုပြင်နေစဉ် ၁၃၁၀ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ ၂၈ ၁ ၄၉ သောကြာနေ့ နံနက် ၃ နာရီအချိန် သက်တော် ၈၂ နှစ် အရွယ်တော်၌ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ ရောင်ဝိနေသို့ ထွန်းလင်းစေသော်။

အောင်မြတ်ဦး

- ၁။ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ချုပ်၊ အကျိုးတော်ဆောင်၊ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ “မန္တလေးရွှေမြို့တော်ရှိ တန်ခိုးကြီး ဘုရားများသမိုင်း”
- ၂။ ရမည်းသင်းမြို့ ဆင်ကျုံးတောဆရာတော်ဘုရားကြီး “ရမည်းသင်း သာသနာဝင်ကျမ်း”
- ၃။ ဦးအေးမောင် (အငြိမ်းစား ရဲတပ်ကြပ်ကြီး) “သာသနာဟိတဓဇ နာယကရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် ရွှေမန်းတောင်သမိုင်း အကျဉ်း”
- ၄။ ဆရာစန္ဒြ “ဘဝခရီးနှင့် အတွေ့အကြုံများ”
- ၅။ ရွာသာယာကျောက်စာ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ

လက်ပွင့်ဂါထာတော်ထူး

သုတေသီဆရာငြိမ်း

မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်း၌ “ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ” ဆိုလျှင် မသိသူမရှိ။ ထင်ရှားသော သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းဝတ်ခဲ့စဉ်ကလည်း ရဟန်းဘွဲ့အမည်မှာ “ဦးခန္တီ” ပင် ဖြစ်၏။ ငယ်နာမည်မှာကား မောင်ရွှေမြ ဖြစ်လေသည်။ လူပြန်တော်ဘဝ ဆက်နီးစွန့်သောအခါ ‘ကပ်ကျော်ဘဘကြီး ဦးစိုးမင်း ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းချုပ်’ အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပြန်သည်။

မောင်ရွှေမြဘဝတွင် ရှိစဉ်က ဇာတ်ကန်းစင်တောင် ဆရာကြီးသည် ဆင်သေချာနေ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာကြီး ‘ဘိုးဆိုင်’ ထံသို့ အတတ်ပညာများ သင်ကြားနာယူစေရန် အပ်နှံခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာကြီး ဘိုးဆိုင်က မောင်ရွှေမြအား ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ အတတ်များကို သင်ယူစေရန် ထုံးစံဉာဏ် ‘သောကြာသား ဆရာကြီး ဦးရဲသူ’ ထံ အပ်နှံပြန်လေသည်။ မောင်ရွှေမြသည် ဆရာကြီးဦးရဲသူထံမှ နဝင်း-အေး-ဂါထာ-မန္တန်-ကျမ်းဂန်စကား အစပ်အယှပ်များကို ဆရာတစ်ဆူ မြေကောက်သည်အထိ သင်ကြား သတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း ဝန်းသိုမြို့အတွင်း ‘နဘဲကျင်း’

အရပ်တွင်နေထိုင်သော ‘ပရိက္ခရာမင်းသား’ ဘွဲ့ခံ ‘ဆရာငြိမ်း’ ထံ အပ်နှံလိုက်ရာ ဆရာငြိမ်းက မောင်ရွှေမြ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို အကဲခတ်လေ့လာပြီး နောင်အခါ၌ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဂိုဏ်းကြီး၏ အကျိုးကိုရည်မျှော် သိပဉ် အလုံးစုံကို ၎င်းတတ်စွမ်းသမျှ မခြွင်းမချန် သင်ကြားပေးလိုက်လေ

သည်။ ထိုသို့အတတ်ပညာများ စုံသည်ကိုပင် အားမရ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာကြီး ဘိုးငြိမ်းနှင့် မဟိန္ဒိဂိုဏ်းဆရာတို့က ‘မယ်တော်’ ကြီးဟု နှုတ်စကားသမုတ်ခြင်းခံရသည့် ‘အမေမိုး’ ထံတွင် အပ်နှံပြီး တတ်သင့်တတ်ရာ ပညာများကို သင်ယူစေခဲ့ပြန်ပါသည်။ သို့ဖြင့် မဟိန္ဒိဂိုဏ်းပင်

စင်ဆရာကြီး အသီးသီးတို့ထံမှ ဝိဇ္ဇာမယ-ဂန္ဓာရီ-စမန
ဝင်း-အင်းမန္တရား အတတ်စုံ၍ အသက် ၁၈ နှစ်သို့ ရောက်
လေသောအခါ မွေးဖွားချက်ကြောင့် အောက်ပြည်အောက်
ရွာ သထုံ၊ ဇင်းကျိုက်သို့ နဝင်းသိုက်အရ ပြန်လာခဲ့သည်။
ထို့နောက် ကျိုက်ထိုမြို့အနီး ကော့ဌေးရွာ ဆရာတော်နှင့်
ခလွန်ရွာ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးထံတွင် ဥပသမ္မဒါကံဆောင်
ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်များက
'ရှင်ခန္တီ'ဟူ၍ ပညတ်အမည် မှည့်ခေါ်တော်မူခဲ့သည်။

ရဟန်းတော်ဦးခန္တီသည် ဆရာတော်ကြီးများထံ
တွင် ပရိယတ်စာပေများကို သင်ကြားနာယူလေ့ကျက်ရင်း
ပါရမီတတ်ခံ မျိုးစေ့မှန်စွာဖြင့် ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့သော
စမ၊ နဝင်း၊ အင်းဆေး၊ မန္တန်စသည့် အတတ်စုံလင်စွာဖြင့်
ဝေဒနာရှင် ဒုက္ခိတသတ္တဝါအပေါင်းအား ဖိတိတဒါနမေတ္တာ
စေတနာဖြင့် ဆေးကုသကယ်တင်ပေးခဲ့ရာ ဝေဒနာရှင်အ
ပေါင်း သက်သာပျောက်ကင်းကြသဖြင့် နာမည်ထင်ရှား
ကျော်ကြားတော်မူလေ၏။

ထိုအချိန်ကာလသည် မြန်မာနိုင်ငံတော်တစ်ဝှမ်း
လုံး ထီးကျိုးစည်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ သည့်အတွက် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့က သာသနာတော်ကြီး မညှိုး
မှိန်ရလေအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းလျက်ရှိကြသည်။
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၂ ခုနှစ်တွင် မဟိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာဝင် သူတော်
စင်များဖြစ်ကြသည့် ဆံရှည်ဆရာတော်၊ ရက်ကန်းစင်
တောင်ဆရာတော် စသည့် ဝိဇ္ဇာရိရိဆရာကြီးများက
မန္တလေးမြို့တွင် သာသနာပြုရန် ဝိဇ္ဇာရိရိအစည်းအဝေးကြီး
တစ်ရပ်ကို ကျင်းပရန်ရောက်ရှိခဲ့ကြရာ ထိုအစည်းအဝေး
ကြီးမှ ရဟန်းတော်ဦးခန္တီအား သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ထူးအဖြစ်
တညီ တညွတ်တည်း ရွေးကောက်ခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းတော်ဦးခန္တီသည် ရဟန်းဝါ ၂၉ ဝါအရ တွင်
လူဝတ်လဲခဲ့သည်။ ထို့နောက် "ကပ်ကျော်ဘာကြီး
ဦးစိုးမင်း" ဟုထင်ရှားလာခဲ့၏။ သို့တိုင် ဦးခန္တီဟူသော
အမည်နာမသည် မကွယ်ပျောက်ခဲ့။ သည့်နောက် ရသေ့
ကြီးဦးခန္တီတစ်ဖြစ်လဲကာ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းသို့ပါ
ကြွလှမ်းခဲ့ပြန်သည်။ ထိုကာလများ၌ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည်

- (၁) ဟံသာဝတီခရိုင် နံယောဘုရားကြီး
- (၂) သိမ်ဆိပ်၊ ကျိုက်ကော်မညတောင်ထိပ်ဘုရား
- (၃) သထုံမြို့၊ ရှင်ဗုဒ္ဓဂေါသတည်ထားခဲ့သော

ဉာဏ်တော် ၁၂၅ တောင်ရှိ စေတီတော်
(၄) မော်လမြိုင်မြို့အနီး ခရံဂူအတွင်းရှိ ဉာဏ်
တော် ၁၅ တောင်ရှိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ဦး
တစ်ဆူ

- (၅) နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် သိမ်တော်ဦး
- (၆) ၁၅ ခန်းရှိ သုဗျောဇရပ်ကြီးတစ်လုံး
- (၇) ၁၀ ခန်းရှိ ဇရပ်ကြီးတစ်လုံး
- (၈) လေးပိုင်ခွဲရှိ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီး
အစရှိသည့် သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊ လှူ
ရေးလုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် မြန်မာနိုင်ငံ နေရာအနှံ့
မြန်းကာ ရောက်ရှိသီတင်းသုံးရာ နေရာဒေသအသီးသီး
တွင် ၎င်း၏ ဘုန်းကံစေတနာ၊ ဒေသနာတို့ကြောင့် လှူဒါန်း
ရရှိလာခဲ့သမျှ ဝတ္ထုငွေကြေးအစုစုတို့ကို ပေါင်းလျက်
သာသနိကအဆောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့်
ဘုရား၊ စတီ၊ ပုထိုးတို့ကိုတည်ခဲ့၏။ ဤ၌ စာရေး
အဓိကထား တင်ပြလိုသည်မှာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ထာဝရ
လက်ကိုင်ပြုလေ့ရှိသည့် လာဘ်ပွင့်ဂါထာတော်ထူး ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုဂါထာတော်ထူးကား -

တုမေစိတ္တံစ ကာယောစ
သဗ္ဗဒေဝ မနုဿစ။
သီတဥဒကေ ဣန္ဒြိတံ
ပတ္တံ ဟောတု မေ မေတ္တံ။
ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အနက်အားဖြင့် ...

"ခပ်သိမ်းသော နတ်လူတို့သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြင့်
သီတာရေပမာ အေးမြသာယာပြီး တောင့်တအပ်သော
အလိုရှိရာဟူသရွေ့ ပြည့်ဝကြပါစေ။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း
နတ်လူတို့၏ မေတ္တာကို ခံယူနိုင်ပါစေ ..." ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ဂါထာတော်ကို ယုံကြည်စွာရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်၍ ဖြူစင်သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် သီလလုံခြုံပါလျှင်
ကြံစည်လုပ်ကိုင်သမျှ လုပ်ငန်းအဝဝတို့ အဆင်ပြေချောမွေ့
စေပြီး စီးပွားလာဘ်လာဘများ တိုးတက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်
ကြောင်း တင်ပြရေးသားလိုက်ရပါသည်။

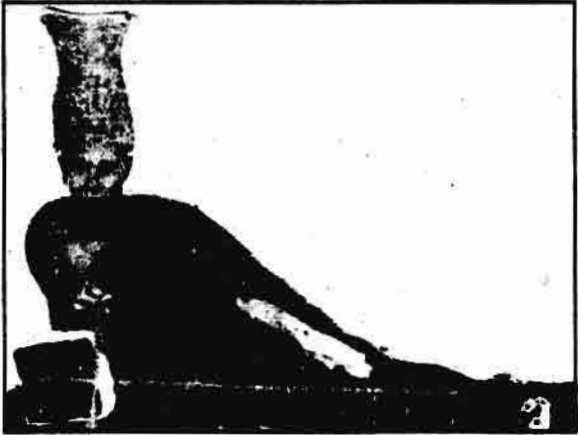
သုတေသီဆရာငြိမ်း

ရသေ့ကြီးဦးခွီ၏ သရဏဂုံ ၃၀ ပုတီးစိပ်နည်း ရနိုင်သော အကျိုးတရားများ

သွယ်ဝင်စာ

ယခုဖော်ပြမည့် သရဏဂုံ ၃၀ ပုတီးစိပ်နည်းဆို
ခင် နောင်လာနောင်သားတွေ အကျိုးမျှော်ကိုးပြီး မန္တလေး
တောင် ရသေ့ကြီးဦးခွီက ချီးမြှင့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်ကို အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်ဖို့အတွက် “ဇာ၊
ဘော၊ ဇီ၊ ယာ၊ မ၊ မ၊ အ၊ အ၊ နိ၊ နိ”ဆိုတဲ့ ပါဠိ ၁၀
သုံးကို ကျေညက်အောင် ကျွန်မှတ်ထားရပါမယ်။ ဒါက
သရဏဂုံ ၃၀ ဂါထာတော်ကြီးရဲ့ အဦးအစ စကားလုံးတွေ
အဲဒီအဦးအစ စကားလုံးတွေရတာနဲ့ အောက်မှဖော်ပြ
မယ့် ဂါထာတော်ကြီးကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကျွန်မှတ်လို့
ဆွေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ အထူးပြောစရာလိုတော့မယ် မထင်
ပါဘူး။

- (၁) ဇာတိ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇာတိ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇာတိ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂) ဘောဂ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဘောဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဘောဂ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၃) ဇိဝိတ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇိဝိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇိဝိတ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၄) ယာဝဇီယံ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ယာဝဇီယံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ယာဝဇီယံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၅) မရဏ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏဂုံ ဂစ္ဆာမိ
မရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏဂုံ ဂစ္ဆာမိ
မရဏ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏဂုံ ဂစ္ဆာမိ

- (၆) မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မရဏကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၇) အရဟတ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
အရဟတ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
အရဟတ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၈) အရဟတ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ
အရဟတ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ
အရဟတ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ
- (၉) နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၀) နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဖွဉ် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဂါထာတော် ၁၀ ပုဒ်မှာ တစ်ပုဒ်လျှင် ဗုဒ္ဓံ (မြတ်
စွာဘုရား)၊ ဓမ္မံ (တရားတော်မြတ်)၊ သံဃံ (သံဃာတော်
မြတ်)ဆိုပြီး အမြတ်ဆုံး သုံးဆူစီရှိတာကြောင့် အပိုဒ်ပေါင်း
၃၀ ဖြစ်လာရပါတယ်။ ပုတီးစိပ်တဲ့အခါမှာလည်း ထိုအတိုင်း
ပါပဲ။ ဗုဒ္ဓံမှာ တစ်လုံးချ၊ ဓမ္မံမှာတစ်လုံးချ၊ သံဃံမှာ တစ်
လုံးချရပါတယ်။

လိုက်နာဖို့ လိုအပ်တာတွေကတော့ ပုတီးစိပ်တော့
မည်ဆိုသည်နှင့် မိမိစိတ်ကို တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်စွာ
ထားပါ။ ဂုဏ်တော်သုံးပါးအနက်သဘောကို နားလည်
အောင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ မြင်အောင် ကြည့်ပါ။ မိမိကယုံ
ကြည်လျှင် ယုံကြည်သလောက် အကျိုးပေးနိုင်ကြောင်း
မယုံမရှိပါလေနှင့်။

အထက်ပါ သရဏဂုံ ၃၀ ဂါထာတော်ကြီး၏
အကျိုးကြီးကျယ်ပုံကို မတင်ပြမီ ပုတီးစိပ်သူများ နားလည်
သိရှိထားနိုင်ရန် ပါဠိအနက်ကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြလိုပါတယ်။

(၁) ဇာတိပရိယန္တံ-ဇာတိပဋိသန္ဓေကုန်ဆုံးသည်
တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်
ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိဆည်းကပ်ပါ၏။ မှတ်ချက် - ထို့အတူပင်
ဓမ္မံ (တရားတော်မြတ်ကို)၊ သံဃံ (သံဃာတော်မြတ်ကို)ဟူ၍
အစားထိုး အနက်ဖွင့်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

(၂) ဘောဂပရိယန္တံ-စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ဆုံးသည်
တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၃) ဇီဝိတ ပရိယန္တံ-စည်းစိမ်ဥစ္စာကုန်ဆုံးသည်
တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၄) ယာဝဇီဝံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာ
ဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်
ပါ၏။

(၅) မရဏပရိယန္တံ-သေခါနီးတိုင်အောင်၊ ဓမ္မံ-
တရားတော်မြတ်ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-
ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၆) မရဏကာလ ပရိယန္တံ-သေသည်တိုင်အောင်၊
ဓမ္မံ-တရားတော်မြတ်ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊

ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၇) အရဟတ္တမဂ္ဂ ပရိယန္တံ-အရဟတ္တမဂ္ဂ
တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၈) အရဟတ္တမဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ-အရဟတ္တ
ပိုလ်ရသည်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-
ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၉) နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ-ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ခံခါနီးတိုင်အောင်
ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-
ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၁၀) နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ-ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်
တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

သရဏဂုံ ၃၀ ဂါထာတော်ကြီး ပုတီးစိပ် အခါတွင်
က ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေ ရနိုင်တယ်ဆိုတာကို
ကိုယ်တိုင်ပုတီးစိပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပြီးသူတစ်ဦးရဲ့ ဝေဒနာ
အတိုင်း ပြန်ရေးပြရရင် ကြံစည်ထားသမျှကိစ္စတွေ ဖော်ပြ
မြင်တယ်။ ပြောသမျှစကား ပေါက်ရောက်တယ်။ လူနည်း
ချစ်ခင်နှစ်လိုကြပါတယ်တဲ့။ တကယ်တမ်း ယုံယုံကြည်
ကြည်နဲ့ အမြဲမပြတ် ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်ကို ဝင်သွားမယ်၊ ရွတ်
ပွားများသွားမယ်ဆိုရင် ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘယ်
ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် မကြုံတွေ့နိုင်ဘူး။ ဘေးရန်အန္တရာယ်
အပေါင်းကလည်း အကာအကွယ်ပေးတယ်။ အသက်ရှင်
ပြီး အနာရောဂါလည်း ကင်းစေပါတယ်တဲ့။ ရသေ့ဦး
ဦးခန္ဓာကိုယ်တိုင် အဲဒီခေတ်အခါက ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် ဝိဇ္ဇာ
ဆိုပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကတောင် စစ်လား၊ ဆေးလား ထား
လောက်အောင် ဥစ္စာပေါများခဲ့၊ အလှူအတန်း ရက်
တာ အထင်အရှားမို့ ရသေ့ကြီးပေးတဲ့ သရဏဂုံ ၃၀ ပုဒ်
စိပ်နည်းဟာလည်း ထူးခြားတဲ့စွမ်းအင်တွေ၊ တန်းဆင့်
တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယရှိစရာ မလို
ပါဘူး။

ချစ်ဖွယ်(တောင်)

[ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ရောင်ပြန်
မှ၊ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၀၅/၉၉(၅)]

ထူးခြားသည့် ဘာသာပြုပုဂ္ဂိုလ်ထူး

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ

တက္ကသိုလ်မျိုး

စာရေးသူအရွယ်ရောက်စ ဗီတာများအနေနှင့် ဘုရား
 ထွက်လေတိုင်း ခေါ်သွားလေ့ရှိရာ မန်းစက်တော်ရာ၊
 လေးတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်၊ ရွှေစာရံဘုရား၊ စစ်ကိုင်း
 ရှင်လှဘုရား၊ ပဲခူးရွှေဟင်္သာကုန်း၊ သထုံမြို့
 ကျောင်းတော်ကြီး စသည့် သာသနိက
 ဆောက်အဦများ၊ ဘုရားစေတီများကို သွား
 ဆက်ဖူးပြောခွင့်ရခဲ့ပေသည်။ ထိုစေတီ၊ ထို
 ဘုရားများ၌ ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ၏ ဦးဆောင်
 ပြုပြင်တည်ဆောက်လှူဒါန်းထား
 ကောင်းမှုများကို တွေ့မြင်နေ
 ရသေ့ကြီးဦးခန္တိအား
 ချီးမွမ်းတင်စားခဲ့သည်။
 ဘုရားပြား ကြီးကျယ်ခမ်း
 သော ကောင်းမှု
 များကို ရသေ့
 ဦးခန္တိအနေ
 ဆာယ်သို့
 များရ
 ဘည်

ဆောက်ခဲ့လေသည်။ အတွေးများဝင်လာခဲ့သည်။
 အထူးသဖြင့် မန္တလေးတောင်ထိပ် လောကမာရဇိန်
 ဘုရား၊ သကျမာရဇိန်ကျောက်တော်ကြီး စသည့် စေတီတို့
 ကျောင်း၊ စောင်းတန်း၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊
 ပြာသာဒ် စသည့် အဆောက်အဦများစွာကို ငွေ
 သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံ တည်
 ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့သည်။
 ထိုမျှမက ရသေ့ကြီးဦးခန္တိသည် မိမိ
 မွေးရပ် ရမည်းသင်းဒေသနှင့် ဝန်းကျင်၌
 လည်း စေတီပုထိုးနှင့် သာသနိက
 အဆောက်အဦများစွာကို တည်
 ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့
 တည်ဆောက်ရာတွင် ရမည်း
 သင်းမြို့၊ အရှေ့ဘက်ရှိ
 သိမ်ကုန်းရွာအရှေ့ရှိ
 သော ရွှေမြင်တင်
 တောင်နှင့် ဝန်း
 ကျင်၌ တောင်
 လုံးပြည်မျှ

Rev: U Khanti, Hermit, Mandalay Hill, Mandalay.

ဗုဒ္ဓအမွေတော်တော်များ ကိန်းဝပ်စေပြီး စေတီတော်၊ ရုပ်ပွားတော်၊ ဂူကျောင်း၊ တန်ဆောင်း၊ စောင်းတန်း၊ ရေတွင်းရေကန်စသည်များကို တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ရွှေရင်ကျောက်တောင်ဘုရား၊ တောင်ပခြပ်တောင်ဘုရား၊ ယှဉ်းမနားပေါင်းလောင်းမြစ်ကမ်းနဖူး၌ ဆင်ဖြူတောင်ဘုရား စသည် စေတီရုပ်ပွားများကို တည်ထားခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်နှစ်ဆူ ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ မန်းစက်တော်ရာ၌လည်း မီးအကြိမ်ကြိမ်လောင်၍ ပျက်စီးခဲ့ရသော အထက်စက်တော်ရာသို့ တန်ဆောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကပင် အလှူငွေစုဆောင်းကာ နောင်မီးဘေးမှကင်းဝေးစေရန် သံတန်ဆောင်းတော်ကြီးကို ငွေကြေးများစွာ အကုန်အကျခံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုတန်ဆောင်းတော်ကြီးမှာ အလျားတောင်မြောက် သံတောင် ၉၀၊ အနံ အရှေ့အနောက် သံတောင် ၃၀ အကျယ်ဖြစ်ပြီး သံတိုင်၊ သံထုတ်၊ သံခိုင်းချုပ်လျက် အထက်၌သွပ်ခိုးပြီး အထွတ်တိုးကာ ပန်းရိုးပန်းခက်၊ မုခ်တက်မုခ်ဆင်း၊ မုခ်ကင်းဒုရင်၊ မြင်လျှင်ကြည်ညိုဖွယ် အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီးအဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက ဟောင်းခွင်းနေသော စေတီကြီးငယ်များကို ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့သလို နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ၊ ကိုးခန်းတန်ဆောင်း၊ မဟာမြတ်မုနိတန်ဆောင်း စသည်ဖြင့် များစွာသော အဆောက်အဦများကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ ထိုခေတ်ထိုအခါကပင် သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံ၍ တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်ရာ မျက်မှောက်ကာလ၌ပင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ မန်းစက်တော်ရာတောင်တစ်ခွင်၌ ဆီမီးထိန်ထိန်လင်းရန်လည်း မီးစက်၊ ရေစက်များ လှူဒါန်းခဲ့သေးသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပေါင်း ၂၀၊ ဌာနပေါင်း ၄၇ ဌာနတို့၌ လှူဒါန်းခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကား များပြားလှ၍ တစ်ခုချင်းဖော်ပြရသော် အလွန်ကျယ်ပြန့်ပြီး ဆုံးအံ့မထင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများထဲမှ တချို့ကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စာရေးသူအနေနှင့် မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အဆောက်အဦများ၊ စေတီပုထိုး

ရုပ်ပွားတော်များ၊ ရေတွင်းရေကန်နှင့် သာသနိကအဆောက်အဦများကို တည်ဆောက်ပြုပြင်လှူဒါန်းခဲ့သော ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီနှင့်ပတ်သက်၍ အများသင်္ဂါ၏ ထင်မြင်ယူဆချက် တချို့ကို ငယ်စဉ်ကသင်ကြားခဲ့ဖူးသမျှကို တင်ပြရသော်...။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် အလှူခံ၍ရသော ငွေကြေးဖြင့် ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားသော၊ အကုန်အကျ များသောတန်ဆောင်းတော်များ၊ စေတီပုထိုးများ၊ ရုပ်ပွားဆင်တုများနှင့် သာသနိကအဆောက်အဦများကို မလှူဒါန်းနိုင်ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် လိုတရမှော်အောင်နေ၍ ငွေကိုသံသလောက်ရယူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဝေဖန်သူတို့က ဝေဖန်ကြသည်။

တချို့က ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ထွက်ရပ်ပေါင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်၍ ငွေကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အလှူခံပြီး သာသနာပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆိုသူက ဆိုကြသည်။

တချို့က ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအား ကြည်ညိုကြည်ညိုရမ်းသာကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများက ရသေ့ကြီး သာသနာပြုရာ၌ ပါရမီဖြည့်ဆည်း၍ ဝိုင်းဝန်းလှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟူ၍ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်အကဲခတ်ကြသည်။ တချို့က ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ငွေကြေးအမြောက်အမြားသုံးစွဲပြီး အလှူဒါနပြုလုပ်နိုင်သည်အပေါ် အင်အားအစွမ်းရအနေနှင့် သံသယရဖြစ်၍ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပင် ခံခဲ့ရသည်ဟူသော သတင်းစကားကိုလည်း စားရေးသူ ငယ်စဉ်က ကြားဖူးပေသည်။

အဘယ်စကားမှန်သည်ကိုကား စာရေးသူအနေနှင့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကို မမိလိုက်၍ အတိအကျမသိနိုင်ခဲ့ဘဲ စာရေးသူ မွေးဖွားသည်နှစ်မှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၄ ခု ဖြစ်ပြီး ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ပျံလွန်တော်မူသောနှစ်မှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၀ ခုနှစ်ဖြစ်လေသောကြောင့် စာရေးသူ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်၌ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ကွယ်လွန်အံ့ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဒါကြောင့် စာရေးသူလေ့လာသိရှိသော ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို စာရှုသူတို့အား လေ့လာ အကဲခတ်နိုင်ရန် တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

* * *

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဇာတိမှာ ရမည်းသင်းမြို့ အနောက်တောင် ရွာသာရွာပင်ဖြစ်သည်။ အဖဦးလှရွှေ၊ အမိဒေါ်ကန့် (ခေါ်) ဒေါ်ခိုဥက္ကံမှ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်တော် ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ဖိုးမောင်ဖြစ်သည်။ မောင်ဖိုးမောင်သည် ဇာတိရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ပင် စာသင်ကြားရင်း ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓစာပေလေ့လာ သင်ကြားခဲ့သည်။

၁၂၄၉ ခုနှစ်၊ အသက် ၂၀ အရွယ်၌ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရဟန်းဝါ ၁၂ ဝါတိုင်အောင် ငွေစာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၆၁ ခုနှစ်သို့ရောက်သော် ဇနည်းသိက္ခာပုဒ်များစွာကို စောင့်စည်းရသော ရဟန်းဘဝမှ ရသေ့အသွင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ရသေ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့သော်လည်း ရဟန်းတစ်ပါးပမာ အကျင့်သိက္ခာ စောင့်ထိန်းခဲ့ သည်။

ရသေ့ဘဝ ကူးပြောင်းပြီးနောက်လည်း ဝိပဿနာ ဓမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ဆက်လက်အားထုတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးမြို့၊ သာခိုတောင်၊ ရွှေမြင်တင်တောင်တို့၌ ဆာတောင်ရိပ်ခိုခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ခဲ့ပေသည်။ တစ်ဘက်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်သလို၊ နှစ်ဘက်မှလည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို စတင်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အစပထမ၌ မိမိဇာတိ ရမည်းသင်း ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ရမည်းသင်းအနီးအနားရှိ ဒေသများ၌လည်းကောင်း၊ ပျဉ်းမနားဝန်းကျင်၌လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီပုထိုးများတည်ခြင်း၊ စေတီပျက် စေတီအိုများကို ပြုပြင်ခြင်း၊ ရေတွင်းရေကန်များ တူးဖော်ခြင်းစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရမည်းသင်းဒေသနှင့် ထိုဒေသဝန်းကျင်၌ ဦးခန္တီကောင်းမှုများကို အဆောက်အအုံ စေတီပုထိုးများမှာ လက်ညှိုးထိုးဆွဲအောင် များပြားလှသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ သမာဓိ၊ ကောင်းမြတ်သော စာသင်တရားများကြောင့် ကြည်ညိုကိုးကွယ်ကြသည့် ဒကာမများမှာ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ

၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ၌ သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနှင့် ပါဝင် လှူဒါန်းကြသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ထိုစေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သော ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏အထောက်အပံ့ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ စောင်းတန်းအသွယ်သွယ်ကို တည်ဆောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုတို့ကို တောင်ခွင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုရုံသာမက ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအား -

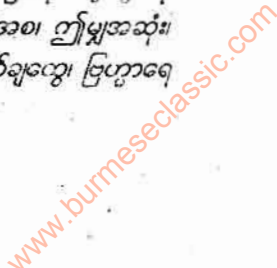
“သာသနာဟိတဓဇ နာယက” ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ လှူဒါန်းသော အလှူကောင်းမှုသည် ငွေကြေးတင် နိုင်တိုင်း တည်ဆောက် ဖန်တီးစွမ်းမရှိ၊ အံ့မခန်းသော တည်ဆောက်ပြုပြင်ခြင်းများပင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မန်းရွှေစက်တော်ရှိ အထက်စက်တော်ရာ သံတန်ဆောင်းကြီးမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး သံတိုင်၊ သံဒိုင်း၊ သံယောက်စသည် ထုထည်ကြီးမားသော သံထည်များကို ဝေးလံခေါင်သီသော တောတောင်များအတွင်း ခေတ်မီစက်ယန္တရားများ မပေါ်ထွန်းမီအချိန်၌ သယ်ယူ တည်ဆောက်နိုင်ခြင်းမှာ အံ့မခန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၂ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လ၌ ရေးသားထုတ်ဝေသည့် ယင်းခဲမောင်မောင် ရေးသားသော “ရွှေစက်တော်သမိုင်း” စာအုပ်တွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ရသေ့ကြီးခမ်းနားထည်ဝါသော တန်ဆောင်းဆောက်ရာ၌ နတ်ဒေဝါများ မိုင်းမကူညီကြပုံကိုလည်းကောင်း၊ တန်ဆောင်းတော်ကြီးသည် နောင်လာနောက်သားတို့ အသိအမှတ်ပြုစေရန်လည်းကောင်း လင်္ကာဖွဲ့၍စပ်ဆိုခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ သီလ၊ သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖွဲ့ဆိုရာတွင် -

“ပုဂ္ဂလထူးခြား ရသေ့များ၏၊ ကြီးမားမြင့်မြတ်သော သီလသမာဓိဂုဏ်၊ အလုံးစုံတို့သည်ကား၊ ဆုံးမကုန်နိုင်သည့်သာဖြစ်ရာ၏၊ ဥပမာကား စကြဝဠာတိုက်များစွာကို ငယ်စွာသိပ်မွေ့၊ မုန်ညင်းစေ့ကို၊ ဤ၍အစ၊ ဤမျှအဆုံး၊ ခံတွက်ကျူး၍၊ တလုံးတတိုက်၊ စဉ်လိုက်ချလွေ၊ ဗြဟ္မာရေ

လည်း၊ ရေခိုင်မည်သာ၊ သေလာစက်ရိပ်၊ မန်းတောင် ထိပ်၌၊ ကျိပ်ဝင်ဆုသီး၊ ပါဝင်ပြီးသော၊ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ သီလသမာဓိ စသော ဂုဏ်တို့များကား၊ ဗြဟ္မာမုန့်ညင်၊ ရေတွက်လျှင်းလည်း၊ ကုန်ခြင်းဆုံးငှာ၊ မရောက်ရာသည် သာလျှင်တည်း။”

ဟူ၍ဖြစ်ရာ ဦးခန္တီ၏ သီလသမာဓိမှာ လွန်စွာ ကြီးမြင့်ကြောင်းမှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေပေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ တန်ဆောင်းကြီး တည်ဆောက်ရာတွင် -

“ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအားလည်း၊ အလီလီဘဝ၊ ရှေးရှေးသောသမယတို့က၊ ပြုတော်မူသမျှ၊ ပုညသမ္ဘာ၊ စုံလှသည့်အရာတို့ကြောင့်၊ ဗြဟ္မာ့သန္တီ၊ စန္ဒီကစ၊ လောကပါလ၊ သမ္မာဒေဝ၊ သာသနအာရက္ခာ၊ နတ်များစွာတို့သည်၊ ကူညာပိုင်းအုံ၊ ဆောင်ရွက်တုံရကား၊ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့သည်၊ လွယ်ကူထုတ်ချောက်၊ အပြီးရောက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းသို့လူပေါင်းနတ်ပေါင်း၊ ဝိုင်းဝန်းကူညီသည့်အကြောင်းကြောင့်၊ သံတန်ဆောင်း အာရုံခံ၊ မြေနန်းတော်ကြီးပုံစံ၊ စီမံဆောက်လုပ်သောအရာ ၌လည်းကောင်း၊ သံစောင်းတန်း၊ ခန်းပေါင်းများစွာတို့သည် လည်းကောင်း၊ မကြာထုတ်ချောက်၊ ပြီးမြောက်အောင်မြင် အကြောင်းရပ်တို့ကို ...

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့ထားရာ ကြီးမားလေးလံ ထူထည်ကြီး မားလှသော သံတိုင်၊ သံခိုင်း၊ သံယက်မကြီးများကို ခေတ်မီ စက်ကိရိယာများ လုံးဝမပါဘဲ အထက်စက်တော်ရာတောင် ပေါ်၌ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ နတ် ဗြဟ္မာဒေဝါအပေါင်း၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီ၍သာ အောင်မြင် ကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် မန္တလေးတောင်ပေါ်၌လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော သံတန်ဆောင်း၊ သံစောင်းတန်း များကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သလို ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်တက် ရာ သံလှေကားကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့ပေ သည်။

တောင်ခွင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ “သာသ န့ဟိတဇ နာယကဋ္ဌ” ဘွဲ့ရတော်မူသည့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ

သည် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော် အများ အပြားတွင် ခေတ်နှင့်အညီ ပြုပြင်ဖန်တီးတည်ဆောက်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် သာသနာပြုလုပ်ငန်း များကို အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံ၍ တက်တက်ကြွကြွဆောင် ရွက်နေစဉ် သက္ကရာဇ် ၁၃၀၇ ခုနှစ်၌ လေဖြတ်ဝေဒနာ စတင်ခံစားရသည်။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းအနည်းငယ်သေသွား သည့် ဝေဒနာခံရသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၀ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်နေ့တွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ပျံလွန်တော်မူရလေသည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို နှစ်နှစ်ကြာအောင် ထားပြီး တပည့်ဒကာအပေါင်းက ပူဇော်ကန်တော့သည့်အနေနှင့် မသဂြိုဟ်ဘဲ ထားရှိလေသည်။ လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံ တော်အစိုးရသည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ သာဓုကိဋ္ဌာနသဘင်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပနိုင်စေရန် ငွေ ၅၀၀၀ ထည့်ဝင်ခဲ့ သည်။ တပည့်ဒကာအပေါင်းကလည်း ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့သော အလှူတော်ရန်ပုံငွေများနှင့် ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၈ ရက်နေ့မှ တပို့တွဲလဆန်း ၁၅ ရက် (လပြည့်နေ့) ဝါး သုဂင်္ဂါဋ္ဌာနသဘင်ကို ခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် မြန်မာ့သမိုင်း၌ သာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီးများကိုဆောင်ရွက်ခဲ့ရာတွင် ယနေ့အထိ တန်ခိုး နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မရှိအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ လှူဒါန်းခဲ့ သော ကုန်ကျငွေအစုစုသည် ရေတွက်၍ပင် မရအောင်နည်း သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်ကာလက အများပြည်သူတို့ ထင်မှတ်ကြသည့်အတိုင်း လိုတရမော်အောင်လေသလား၊ တခြားသော လောကီအတတ်ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်မင် ဖြစ်လေသလော၊ နတ်သိကြားအပေါင်းကပင် ပါဝင်ပိုင်ဆိုင် လေသလား ...

ဟူသော အတွေးများသည် စာရေးသူ၏အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။ စာရေးသူအနေနှင့် မှတ်ချက်ပြုနိုင် သည်ကတော့ ...

“ထူးခြားသည့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ဦးခန္တီ ဟူ၍ပင်” ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

တက္ကသိုလ်များ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် ကွင်းဆက်များ

စကြာကောင်းစံ

တောင်တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ ရွာသာယာနီဂုံး၌ ကောဇာသက ရာဇ် ၁၂၂၉ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်နာမည် မောင်ဖိုးမောင် ဟုသိရပြီး ကောဇာသက ရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်သည်။ ရဟန်းဝါ ၁၂ ဝါတိုင်အောင် စာပေကျမ်းဂန်များ သင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် ၁၂၆၁ ခုနှစ်တွင် ရဟန်းအဖြစ်မှ သိက္ခာချလျက် ရသေ့အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသည်။ ရသေ့ဘဝဖြင့် မန္တလေးမြို့၊ သာခိုတောင်၊ ရမည်းသင်းမြို့၊ ရွှေမြင်တင်တောင်များ၌ လှည့်လည် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။

သာသနာပြုမှုကိစ္စ

မန္တလေးတောင်တော် အပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်ရှိ မြို့ပေါင်း၊ ရွာပေါင်း ၂၀၊ နေရာဌာနပေါင်း ၃၂ ဌာနတို့၌ သာသနာကဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံအမျိုးမျိုး ဆိုကို ကောင်းမွန်ခိုင်ခံ့လှပအောင် ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့သည့် သာသနာဟိတဝေဇနာယက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကား ရသေ့ဦးဦးခန္တီပင် ဖြစ်သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ သာသနာအဆောက်အအုံများ၏ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးမှာ (ထိုခေတ် ထိုကာလ ခန့်မှန်းချေပင်) ကျပ်သိန်းပေါင်းများ ၅၀၀၀ ဆာ့လွန်မည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်းက စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ဆုံးပျက်ဆီးသွားသော သာသနာအဆောက်အအုံများ၏ တန်ဖိုးကပင် (ထိုခေတ်တန်ဖိုး) ကျပ် သိန်း ၂၀ ကျော်မည်ဟု သိရသည်။

သာသနာ့မှတ်တမ်း

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ရမည်းသင်း အရှေ့ဘက် ရွှေမြင်တင်တောင်မှ သာသနာ့ခရီး စတင်ပြုခဲ့သည်။ ၁၂၆၉ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတောင်တော်သို့ ကြွရောက်သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ တည်ထားသော၊ ပြုပြင်တိုးချဲ့သော သာသနာ့အဆောက်အအုံများအနက် ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည့် သာသနာ့အဆောက်အအုံများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

- (၁) မန္တလေးမြို့ - မန္တလေးတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်၊ မယ်ဥတောင်၊ အာနန္ဒာ၊ နန်းတွင်း တောရရွှေစာရံစေတီ၊ ကျောက်တော်ကြီး၊ စန္ဒာမုနိ၊ ကုသိုလ်တော်၊ သကျသီဟ၊ တောင်ပြုံး၊ ဆုတောင်းပြည့်၊ ဆုတောင်းရ။
- (၂) ပြင်ဦးလွင် - ဘဏ်တော်မဟာမြတ်မုနိ၊ ရေဝင်တောင်။
- (၃) နမ္မတူ - ရွှေမြင်သာတောင်။
- (၄) သီပေါ - ဘော်ကြီးဘုရား။
- (၅) စစ်ကိုင်း - ဆင်များရှင်၊ ရှင်ဖြူရှင်လှ။
- (၆) မိုးကောင်း - မန်းဦးတောင်။

ဇာတိရပ်

အဖ ဦးရွှေလှ၊ အမိ ဒေါ်ခိုဥ (အချို့စာအုပ်များ ဒေါ်ကန်ဟုရေးကြသည်)တို့မှ ရမည်းသင်းမြို့၊ အနောက်

www.burmeseclassic.com

(၇) တောင်ကြီး - ရပ်တော်မူဘုရား။

(၈) ပင်းတလ - ရွှေဥမင်လိုဏ်ဂူ။

(၉) ရမည်းသင်း - တောင်ပမြိုင်၊ ရွှေမြင်တင်၊ ရွှေရင်ကျော်၊ ရွှေရင်အိမ်၊ ရွှေယင်ဖုံး၊ မင်းသမီးမဟာမြတ် မုနိ၊ ပျော်ရွှာ၊ ပီတောက်ကုန်း (ညောင်လွန်)။

(၁၀) ပျဉ်းမနား - ဆင်ဖြူတောင်၊ ရုဋ္ဌာမုနိ (ဓမ္မိကတောင်)။

(၁၁) လယ်ဝေး - ရွှေလက်လှဘုရား။

(၁၂) ပဲခူး - နောင်တော်ကြီး၊ ရွှေဟင်္သာကုန်း။

(၁၃) သထုံ - မဟာမြတ်မုနိ၊ ရဟန္တာကျောင်း၊ ဓာတ်တော်စေတီ၊ ရွှေစာရံကျောက်စာတိုက်။

(၁၄) မော်လမြိုင် - အလံတင်တောင် (ဦးခန္တီဘုရား)

(၁၅) ချောင်းဆုံ - မြင်းမိုတောင်

(၁၆) ပုပ္ဖား - ရွှေသာလျောင်း

(၁၇) ကျောက်ဆည် - ရွှေဆပ်သွား

(၁၈) မိုးကုတ် - ထီးတောင်

(၁၉) အင်းဝ - မင်္ဂလာစေတီ (တံတားဦး)

(၂၀) မင်းဘူး - မန်းစက်တော်ရာ၊ ကျောင်းတော် ရာ (ဆည်တော်)၊ မဟာမြတ်မုနိတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ပြုပြင်မွမ်းမံတည်ဆောက်လှူဒါန်းသော သာသနိကအဆောက်အအုံတို့မှာ ဘုရား၊ ရုပ်ပွား၊ စေတီပုထိုး၊ လိုဏ်ဂူ၊ တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ ဇရပ်၊ ရေကန်၊ စောင်းတန်းအသွယ်သွယ်တို့ဖြစ်ပြီး သစ်ဝါးမပါ သံ၊ သဲ၊ ကျောက်၊ အင်္ဂတေတို့ဖြင့် ခေတ်မီခိုင်ခံ့ ကောင်းမွန်လှပ သေသပ်စွာပြုလုပ်ခဲ့၏။ မန္တလေးတောင်တော်တစ်ခု တည်းကပင် ထိုခေတ်ငွေကျပ် ၁၁၆ သိန်းကျော် ကုန်ကျသည်ဆို၏။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးကိစ္စများတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စေတနာရှင်များ၏ သဒ္ဓါတရားအပြည့်အဝ အလှူဒါနထည့်ဝင်ကြသည်ကို ထိုအချိန်က အုပ်ချုပ်သူ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှအစိုးရပင် အံ့ဩမျက်လုံးပြူးခဲ့ရ၏။

နယ်ချဲ့ကတို၏ သံသယ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော သာသ

နာပြုလုပ်ငန်းများကို နယ်ချဲ့တို့၏ အထူးစုံထောက်ကျော် သုံးဦးတို့ လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ငွေစက္ကူအတုလုပ်၊ မလုပ်နှင့် ငွေတွေ ဒါလောက် အများကြီးကို ဘယ်ကရသည်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီးသည် စုံထောက်များ၏ ရှေ့မှောက်၌ပင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စေတနာရှင်များ၏ အလှူနှင့် စေတနာသဒ္ဓါတရား ရက်ရောမှုကို ပြသခဲ့ရာ စုံထောက်များအံ့ဩလှစွာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရ၍ ဘုရင်ခံသို့ အစီရင်ခံစာ တင်ပြခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

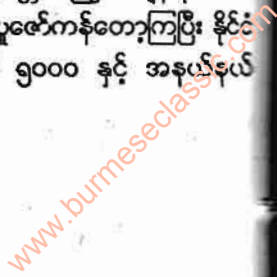
နယ်ချဲ့အများ ရသေ့ကြီးကို လေးစား

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ စစ်မှန်မွန်မြတ်လှသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို နယ်ချဲ့တို့လေးစားခဲ့၍ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအတွက် ကုန်းလမ်း၊ ဇရပ်၊ ခရီးသွားအခမဲ့ လက်မှတ်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီဦးစီးသော ဘုရားပွဲတော်များကို ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ခွင့်ပြုမိန့်ပင် ယူစရာမလိုဘဲ ပြုလုပ်ခါင်ပေးခြင်း စသည့် အထူးအခွင့်အရေးများ ပေးလာခဲ့လေသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံ ဆာဟိုက်ကုတ်ဘတ္တလာသည် ဦးခန္တီအား မန္တလေးတောင်ပေးထိ လာရောက်၍ ဂါရဝပြုခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံအများတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရသည့် လူကြိုက်များလှသော လာမာဂေါဝိန္ဒ၏ (The Way of The White Cloud) တိမ်ဖြူရဲ့ လမ်းခရီးအမည်ရှိ ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် မန္တလေးတောင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အကျယ်တဝင့်ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ရသေ့ဇာ ဦးခန္တီ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကြာအောင် သာသနာပြုခဲ့ပြီး မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေတွင် ရုပ်ဟောင်းကိုစွန့်၍ ထွက်ရပ်သို့ သွားတော်မူခဲ့သည်။ သက်တော် ၈၂ နှစ်အရွယ်ရှိ ဦးခန္တီ၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပူဇော်ကန်တော့ကြပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရထည့်ဝင်ငွေ ကျပ် ၅၀၀၀ နှင့် အနယ်နယ်

အရပ်ရပ်မှ အလှူတော်ငွေများစုပေါင်းကာ ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၈ ရက်မှ တပို့တွဲလပြည့်နေ့အထိ မန္တလေးတောင်ခြေကွင်းပြင်ကြီးတွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ အန္တိမဈာပနသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မုံရွာမိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအတွင်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ပုံတူကို ထုလုပ်စေပြီး ရသေ့ဝိဇ္ဇာဦးခန္တီဟု ကမ္ပည်းထိုးထားလေ၏။

ကွင်းဆက်များ

စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးရှင် အရိယာဝိဇ္ဇာကြီး၏ ထွက်ရပ်မသွားမီ ပြောပြချက်များအရ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ဗားလေးဗားစာရင်းဝင် ဗားမြိုက်ဆရာတော် ဖြစ်၏။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၀ ခန့်တွင် မဟာမြိုင်စခန်း၌ ဝိဇ္ဇာမဟာဝိဇ္ဇာဆရာသခင်များ၏ စုံညီစုဝေးတာဝန်ပေးချက်အရ ရှေးဟောင်းအဓိကရ ဘုရားစေတီ၊ သာသနိက အဆောက်အအုံများပြုပြင်ရန် ညွှန်ကြားတာဝန်ပေးချက်အရ ရဟန်းဘဝမှ ရသေ့ဘဝသို့ပြောင်း၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ရသေ့ဝိဇ္ဇာဦးခန္တီသည် လောကီပညာတတ်ကျွမ်းသူဖြစ်၍ အဂ္ဂိရတ်ရွှေလည်း ဖြစ်အောင်ထိုးနိုင်၏။ အမှန်မှာ ဝိဇ္ဇာမဟာဝိဇ္ဇာဆရာသခင်များ၏ သာသနာပြုအစီအစဉ်ကို အောင်မြင်အောင်ကူညီကြသော နတ်ဝိဇ္ဇာများက အရှေ့ကျွန်းနဂါးများစွန့်ပစ်သော နရနိရွှေကို ဦးခန္တီအား ယူဆောင်ပေး၍ ဦးခန္တီက ကြေးနှင့်စပ်ပြီး လူအများသုံးသည့် ပရပိုက်ခေါက်ရွှေအဖြစ် ပြုလုပ်ကာ ငွေအင်အားတောင့်တင်းစွာ သာသနာပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စမတောင် ၃၁ ဘုံ အဖေခွဲ (အုတ်တွင်းဦးသာခွဲ)၏ မိန့်ကြားချက်ကိုလည်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဦးခန္တီထွက်ရပ်စခန်းမှ အတွင်းလမ်းသို့ဝင်ပြီးနောက် အောက်မြန်မာပြည်တွင် ဦးခန္တီအမည်ဖြင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထပ်မံပေါ်ထွက်ခဲ့ပါသေးသည်။ ဒုတိယ ဦးခန္တီသည် လူအမည် ဦးစိုးမင်းဖြစ်ပြီး ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသနှင့် အဘအောင်မင်းခေါင်တို့၏ တပည့်ဖြစ်သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီမှာ ထွက်ရပ်သွားပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာဘဝတွင် ရသေ့အသွင်ဖြင့်မဟုတ်တော့ဘဲ

ရဟန်းအသွင် ဗားမြိုက်ဆရာတော်အဖြစ် ရှိနေလေသည်။

နဝင်းဂါထာ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ နေ့စဉ်အမြဲရွတ်ဖတ် ပုတီးစိပ်သော ဂါထာဖြစ်သည်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ နဝင်းဂါထာဟု ထင်ရှားသည်။

- (၁) သောဘဂဝါ ဣတိဝိအရဟံ
- (၂) အရဟံ ဝတ သောဘဂဝါ
- (၃) အရဟံ သရထံ ဂစ္ဆာမိ
- (၄) အရဟံ သီရဿာ နမာမိ
- (၅) အရဟံ ဝတသောဘဂဝါ
ဣမဿ ဝေရူပဿ ဒုက္ခဿ ပဟာ
နယံ ဓမ္မံ ဒေသေတိ
- (၆) အရဟံ မေ သုခံဒေဟိ
- (၇) အရဟံ မေ သီသေတိဋ္ဌတု
- (၈) အရဟံ မေ သိဒ္ဓိံ ကမ္မံဒေတု
- (၉) အရဟံ မေ ဖယံ ဒေတု။

ဂါထာတစ်ပုဒ်လုံးဆို ပုတီးတစ်လုံးချ၊ ၁၀၈ လုံး စိပ်ပုတီးဖြင့် နေ့စဉ်တစ်နေ့လျှင် ပုတီးတစ်ပတ်တတ်နိုင်ကာ တစ်ပတ်မှန်မှန်စိပ်သွား။ ပို၍တတ်နိုင်ကာ သက်စေ့စိပ်ပါ။ စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခနှင့်ပြည့်စုံ၍ အကြံအစည်၊ အလုပ်အကိုင်ဟူသမျှ အဆင်ပြေ အထမြောက်သည်။

စကြာကောင်းစံ

ကျမ်းကိုးများ

- ၁။ မင်းသူရိန်၏ သာသနာ့အာဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ (ဆောင်းပါး) ၁၂၊ ၈၈ ခေါင်းမြန်မာ ဂျာနယ်။
- ၂။ တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်၏ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနှင့် လာမာဂေါဝိနွ (ဆောင်းပါး) ၁၉၈၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဒဂုံမဂ္ဂဇင်း။
- ၃။ သုတေသီမြင့်ထွန်း၏ အစွမ်းထက်သော ပုတီးစိပ်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၁၊ ငွေတောင်တန်းစာပေ။
- ၄။ ဗိုလ်တာရာရဲဘော်သုံးကျိပ်၏ ပါရမီစခန်း ပညာလမ်း၊ နန္ဒဝန်စာပေတိုက်။

တန့်ခိုးကြီးမား မြတ်ဘုရား ၆ ပေသျှဝါဓာတ်တော်အစစ်များ နိဗ္ဗိမ္မိ(အညာတက္ကသိုလ်)

ဓာတ်တော်များ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပုံ

ရောင်ပြန်တွင် တင်ပြလိုသဖြင့် ပေသျှဝါဓာတ်တော် အစစ်များ အကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော ကြောက်လ ကျော်ကပင် ကျွန်တော်ရှာဖွေခဲ့ပါ သည်။ အကိုးအကားမစုံလင်၍ ကြာ ညောင်းနေခဲ့ရာ ယခုမှ တင်ပြနိုင် တော့သည်။ ပေသျှဝါဓာတ်တော် များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း မှာ ကိုလိုနီခေတ် ၁၉၀၅ ခုနှစ်က မန္တလေးတွင် ပလိပ်ရောဂါ အကြီး အကျယ်ဖြစ်ပွား၍ အသေအပျောက် များခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထို ရောဂါမျိုးတစ်ကြိမ်မှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့ အတွက် ရောဂါဖြစ်သည်နှင့် နေ့စဉ် ရက်ဆက် လူများသေနေရာ၊ မန္တလေး ခြံတွင် နေထိုင်သူများသည် စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးပေါ်သို့ တက်ပြေးကြသည်။ ထွက်ပြေးသူ လေးငါးသောင်းရှိသည် ဟု မှတ်တမ်းများ၌ ရေးသားထားပါ သည်။

လူအသေအပျောက် များလာ သဖြင့် ဘုရားကုတုရန် အားသန်သူ အချို့က အိန္ဒိယပြည်တွင် ကိန်းဝပ်နေ သော ပေသျှဝါဓာတ်တော်များကို မြန်မာပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ရန် အကြံပြု

တင်ပြကြသည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ ကို ဘုရင်ခံ “ဆာသာကယ်ဂိုက်”က အုပ်ချုပ်နေသည်။ ဘုရင်ခံက အိန္ဒိယ ပြည်ဘုရင်ခံချုပ် လော့မင်ဟိုထံမှ လှမ်း၍တင်ပြရာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဤဓာတ် တော်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဦးစွာဖော်ပြလိုပါ သည်။

ဓာတ်တော်စေတီနှင့် မူလခါမာကာ

မြတ်ဗုဒ္ဓ လက်ထက်တော်အခါ က အိန္ဒိယပြည်မြောက်ပိုင်း၊ ဂန္ဓာရ တိုင်းတွင် ရာဇဂြောဟိတက္ကသီလာရှိခဲ့ သည်။ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် “ပုရိသပုရ”ခေါ် ပုပ္ဖပူရမြို့ ရှိသည်။ ထိုပုရိသပုရမြို့၌ ကနိသျှမင်းကြီးစံ လျက်ရှိသည်။ ပုရိသပုရမြို့သည် ယခု အခါ ပါကစ္စတန်အနောက်မြောက် ပိုင်း ပန်ဂျပ်တိုရှိနေပါသည်။ ထိုမြို့ကို ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ယောဝရဟုခေါ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုဆိုလျှင် Pe Sha Wer ဟု ရေးကြလေသည်။ မြန်မာဘာသာ အားဖြင့် (ပေသျှဝါ = ပက်သျှတ)ဟု ဘာသာပြန်နိုင်ပေသည်။ ထိုပေသျှဝါ

တွင် ထီးနန်းစိုးစံလျက်ရှိသော ကနိသျှ မင်းကြီး တည်ထားသည့် ရှေးဟောင်း စေတီအတွင်းမှ ဤဓာတ်တော်များကို တူးဖော် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါသ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းတစ်ကျိပ်ကို ဦးဆောင်ကာ ထိုပေသျှဝါမြို့သို့ရောက် ရှိလာသည်။ ထိုစဉ် မြတ်ဘုရားက “ချစ်သားအာနန္ဒာ ... ငါဘုရား ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြုသည်အခါ ကနိသျှဘုရင် သည် ဤနေရာ၌ ဓာတ်တော်စေတီ တစ်ဆူကို တည်ထားပေလတ္တံ့။”

ဟု အမိန့်ရှိခဲ့သည်။ ထိုများဒိတ် စကားအတိုင်း ကနိသျှဘုရင်သည် ဉာဏ်တော်အမြင့် ပေလေးရာကျော်ရှိ သော စေတီကြီးတစ်ဆူကို စတင် တည်ထားခဲ့သည်။

တရုတ်ခရီးသွား ဗာဟီရန်၏ မှတ်တမ်း

တရုတ်ခရီးသွား ရဟန်းတော် ဗာဟီရန်က ပေသျှဝါသို့ သူတို့ရောက် သွားသောအခါ ဓာတ်တော်စေတီကြီး ကို ခမ်းနားစွာ ဖူးတွေ့ရကြောင်း၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၄၀၀ မှ ၅၀၀ ပေ

ဓာတ်တော်တိုက်ဆောက်လုပ်သူ ရသေ့ကြီးဦးစန္ဒီ

အထိ ရှိနိုင်ကြောင်း၊ စေတီအဝန်းနှစ်
ဖာလုံမျှ ကျယ်ကြောင်း။ ဘုံ ၁၃ ဆင့်
ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားရာ အောက်ခြေ
မှာ ကျောက်သားထုဖြစ်ကြောင်း။
အပေါ်တွင် သစ်သားပြာသားများကို
ရွှေချကာ၊ အထွဋ်၌ ရွှေထီးအဆင့်
ဆင့်တင်လှူထားကြောင်း၊ ရေးမှတ်
ထားခဲ့သည်။

ဖာဟီရန်၏ မှတ်တမ်းတွင်
စေတီကြီး၏ တည်နေရာကို တိကျစွာ
မဖော်ပြခဲ့သော်လည်း ပြင်သစ်ပညာ
ရှင် 'ပူးချား'ကမူ စေတီကြီးသည်
ပေသျှတမြို့အရှေ့မျက်နှာ တောင်
ကုန်းငယ်တစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိနေသည်
ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ကာလကြာညောင်း
လာ၍ ဓာတ်တော်တိုက်များစွာ မြေပို့
လျက်ရှိရာ ဒေါက်တာဖူးချားတင်ပြ
သော တောင်ကုန်းတစ်ဝိုက်၌ မြေကို
ဖူးဆွကြသည်။ မြေအောက်ပေ ၂၀
ခန့်ဖူးမိလျှင် ကျောက်ဌာပနာတိုက်
တို့ သွားတွေ့သည်။ ဌာပနာတိုက်တွင်
ဓာတ်တော်ကြိုက်များလည်းရှိသည်။

ကြိုက်အဖုံးပေါ်တွင် မြတ်စွာဘုရား
သခင် လက်ျာလက် ဖြန့်နေဟန်၊
ရဟန္တာများက ဝတ်ပြုနေဟန်၊ ကြိုက်
ဘေးပတ်လည်၌ ဟင်္သာရုပ်၊ နဂါးရုပ်
များပါ ဝပ်နှံထားသည်။ ကြိုက်အဝ
၅ လက်မ၊ အစောက် ၄ လက်မ။
ဓာတ်လောကဟံသေဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သည်။

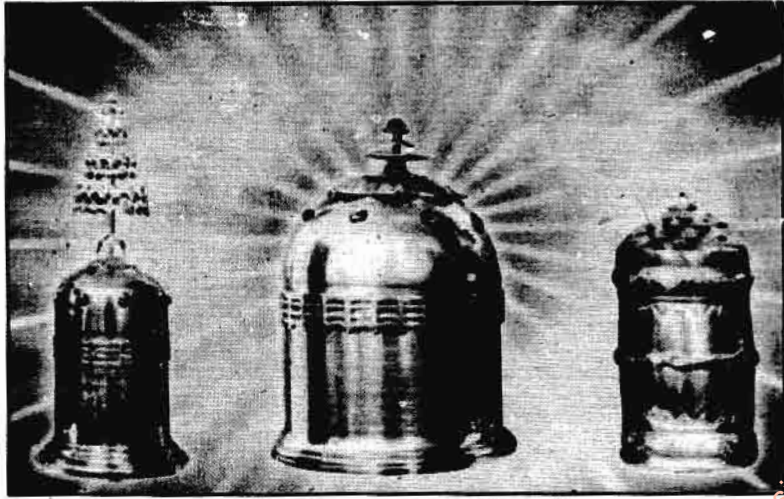
ထိုသံသေကြိုက်အတွင်းတွင်

သလင်းကြိုက်ဖြင့် ထည့်သွင်းထား
သော ဓာတ်တော်အစစ်များ ရှိနေပါ
သည်။ ဓာတ်တော်ကြိုက်အောက်ခြေ
အတွင်း ရှေးဟောင်းကိစ္စာရစာများ ရေး
ထိုးထားသည်။ (အာစရိယာနံ-ဆရိ
ဗာ၊ ဆတိဝါဒါနံ၊ ပရိဂြဟေ)ဟူသော
စာပါရှိသည်။

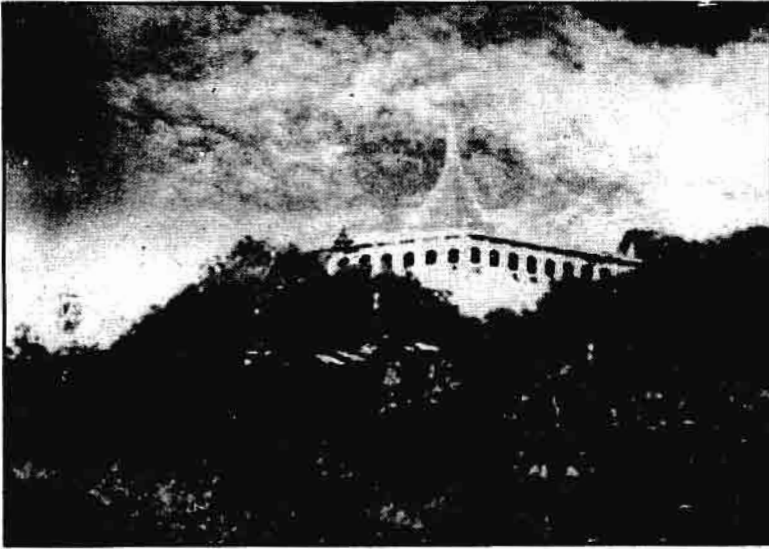
မန္တလေးသို့ ဓာတ်တော်ကြိုက်များ
ပင့်ခဲ့ကြခြင်း

ပေသျှတမြို့တွင် တွေ့ရှိခဲ့သော
မြတ်စွာဘုရား၏ သာရီရိကစေတီ
ဓာတ်တော်အစစ်များကို အိန္ဒိယဘုရင်
ခံချုပ် 'လော့ဒ်မင်တို' ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ သွားရောက်ပင့်
ဆောင်ခဲ့သည်။

- (၁) မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ သား
တော် ပျဉ်းမနားမြို့စားမင်းကြီး။
- (၂) မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဦးဘတူ။
- (၃) ကျောက်စာဝန် မစွတာ
တော်စိန်ခို။
- (၄) မဟာသိနိဘဏ္ဍာတော်ထိန်း။

မူလ ပေသျှတ ဓာတ်တော်ကြိုက်များ

မန္တလေးတောင် အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းမှ ဓာတ်တော်တိုက်

သမာဓိမြို့ဝန် ဦးဖေ။

(၅) မြို့နယ်ပယ်မြို့ဝန် ရွှေပြည် မောင်မောင်ကလေးတို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဘုရင်ခံချုပ်ပေးအပ် လိုက်သော ဓာတ်တော်များကို မူလ ကြိုတ်များဖြင့်ပင် ပင့်ဆောင်ခဲ့ရာ (၂၂-၃-၁၉၁၀) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန် မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် ငါးရက်တာ အပူဖော်ခံကာ ၁၂၇၁ ခု၊ တန်ခူး လပြည့်ကျော် ၄ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့သို့ ဆက်လက် ပင့်ဆောင် ခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သော အခါ တောင်ပြင်စိတြမဟီရပ်၌ ကြေ မြင်မိပုရားအိမ်တော်၌ ခေတ္တထားရှိပြီး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ပုရပုရ အတွင်း ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိက ဓာတ်တော်တိုက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးတောင်ရှိ ဓာတ်တော်တိုက်သို့ ပေသျှဓာတ်တော်များ ၁၂၈၅ ခု၊

သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၅ ရက်နေ့ တွင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဓာတ်တော်များ သည် တောင်မကြီးအရှေ့ပွက်ကြော ရေဆင်းတောင်ကုန်း၌ ကိန်းဝပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ (ဓာတ်တော်များ မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ ရောဂါဘယပေါင်းစုံ ပျောက် ကင်းသွားကြောင်း လယ်တီ ဆရာတော်ဟောခဲ့ဖူးသည်။)

အရေးကြီးသည့် ဆမိုင်းမှတ်တမ်း

ဆောင်းပါးနိဂုံးမချုပ်မီ ဓာတ် တော်ကြိုတ်ပေါ်၌ တွေ့ရှိရသော စာ တမ်းတချို့ကို မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖော်ပြ ပါဦးမည်။

The bones enclosed with in this casket are believed to be the relies of Guta ma Buddha; deposited by the great Kushanma Kanis in once mag nificent and Famous Stupa near the city of Peswer. ဟူသော

အင်္ဂလိပ်စာများကို ဘာသာပြန်တင်ပြ ရပါမူ -

“ဤကြိုတ်အတွင်း၌ သီတင်း သုံးလျက်ရှိသော အရိုးတော်တို့သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာရီရက ဓာတ်တော်များဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ် တော်များကို မဟာကုသျှနအင်ပါယာ ၏ ဧကရာဇ်ကုနိသျှက ပေသျှဝါမြို့ အနီး စေတီကြီး၌ ဦးစွာဌာပနာခဲ့ပါ သည်။ xxxxxxအိန္ဒိယ အင်ပါယာ အတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံ သားများသည် မန္တလေးမြို့၌ ဓာတု စေတီအဖြစ် တည်ထားကိုးကွယ်နိုင် စေရန် ဘုရင်ခံချုပ်မြို့စားကြီး ငလှစ် မင်တိုက ဓာတ်တော်ပင့်အဖွဲ့သို့ အပ် နှင်းလိုက်သည်။

အိန္ဒိယအင်ပါယာ ဧကရာဇ် သတ္တမမြောက် အက်ဒွပ်ဘုရင်မင်း မြတ်၊ နန်းစံ ၁၀ နှစ်ဟူ၍ ဖြစ်လေ သည်။ သို့အတွက် သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီရှင်များအနေဖြင့် သာမန်အချိန် တွင် ဖူးတွေ့နိုင်ခဲ့သော မြတ်စွာဘုရား ၏ ပေသျှပါအရိုးဓာတ်တော်အစစ်များ ကို ရွှေမန္တလေးတောင်ပေါ်၌ ဖူးတွေ့နိုင် ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရပါသည်။

နိဋ္ဌိမ်း(အညာတက္ကသိုလ်)

- ကျမ်းကိုး
- ပေသျှပါဓာတ်တော်စေတီ၊ (မန္တလေးတောင် သာသနာပြု အဖွဲ့)
- ကျွန်မတို့ မန္တလေးတောင် (လူထု ဒေါ်အမာ)
- ပေသျှပါဓာတ်တော်သမိုင်း (ဧကန် တော်ထိန်းသိမ်၊ ဂေါတမအဖွဲ့)

စာရေးဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကျန်း)ထံမှ နှစ်ပေါင်း(၂၀)နီးပါးက စာတစ်စောင်

ဆရာဦးအောင်မိုးခေါ်(အထက်တန်း နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာပညာရှင်)အား
 ၁၉၇၀-ခုနှစ်တွင် တွေ့ဆုံ၍ ဘာရေးရာများကို
 မြန်မာ့ပြည် အရှေ့မြောက်အေသ တိုင်ပြည်သို့
 ဘာတော်သင်ခန်း သွားရောက်ရပြီဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။
 ၁၉၇၀-ခုနှစ်တွင် ဆရာ၏ ဟောကြားချက်များအတိုင်း
 ဆရာဦးအောင်မိုးခေါ် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ (၁၅-၈-၁၉၇၄)နေ့တွင်
 ဘာတော်သင်ခန်းအဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။
 ဘာတော်သင်ခန်းမှာ ဟောကြားခဲ့သော ဆရာ၏ပညာရပ်များကို
 အထူးအားဖြင့် ရည်ပြုလိုက်ပါသည်။

စိန်ဝင်း
 B.E (Mech.)
 ဝက်ပစ္စည်းဝင်ရုံး အမှတ်(၁)

၂၁ ၇၇၉

ဆရာဦးအောင်မိုးခေါ်

(Ex. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်
 ASTRO-PALMIST EXPERT
 သင်တန်းနည်းပြ

အလုပ်ခန်းနေရာ
 အမှတ်(၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ။

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းရမည်။

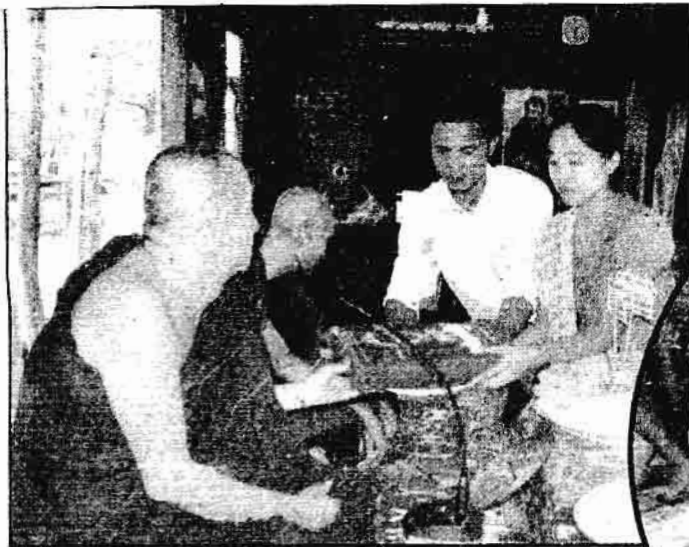
- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင့်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။(နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့၊ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပီလူ)

ရန်ကင်းဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၄) (၅)လွှာ (၁၂၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၁၊ ၀၉-၂၅၀၃၃၃၄၂၇၊ ၀၉-၇၀၉၃၂၂၄၆၇
 ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၀၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅၊ ၀၉-၉၁၀၀၉၄၄၅

အညာကျေးလက် မင်္ဂလာဆောင်

■ ကာတွန်းကြည်ဝင်း

အညာကျေးလက် တောရွာများ၌ “မင်္ဂလာဆောင်” နှင်းပပြုလုပ်ကြသည့် ရှေးမှရှေးဟန် ရပ်ဓလေ့ရွာဓလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ လုပ်ဆောင်ကြပုံတို့ကို လေ့လာတွေ့ရှိသမျှ တင်ပြပါမည်။

“မင်္ဂလာဆောင်တာပဲ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့” ဟု အကတက်စရာ၊ အမေးရှိစရာအကြောင်းတော့ ရှိကောင်းရှိ မည်။

သို့ငြားလည်း... တစ်စုံတစ်ရာသော ရှေးမှဟန်ပန်မပျက် လုပ်ထုံးလုပ် နည်း ရပ်ဓလေ့ရွာဓလေ့တို့သည် တိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်၊ ရွာလက်၊ တောရွာအလိုက် ကွဲပြားခြားနားမှုများ ရှိကြ သကဲ့သို့ တူညီကြသည်များ ရှိကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ...

လူမျိုးအလိုက်၊ နေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသအလိုက် ဓလေ့သဘာဝ ထုံးတမ်းစဉ်လာတို့သည် ကွဲပြားခြားနားကြ သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မည်သို့ပင် ကွဲပြားခြားနားစေကာမူ အဓိကမှာ မြန်မာမှု ယဉ်ကျေးမှုအမွေ မပျောက်ဖို့ အလွန်ပင် အရေးကြီး လှပါ၏။

ထို့ကြောင့်...

စာရေးသူ လေ့လာတင်ပြမည့် “ကျေးလက်မင်္ဂလာ ဆောင်” အကြောင်းသည် စာရေးသူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် တစ်နည်းအားဖြင့် စာရေးသူ၏ ဇာတိမြေနှင့် အနီးစပ်ဆုံးမှာ ရှိနေကြသည့် ကျေးလက်တောရွာများ၌ ရှေးမှရှေးဟန်မပျက် လုပ်ဆောင်နေကြသည့် ရပ်ဓလေ့ ရွာဓလေ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေး မှုအရိပ်များ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေခြင်းငှာ လေ့လာရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုရပါလျှင်...

စာရေးသူ၏ ဇာတိရွာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးရှိနေသည့် ရွာတစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ လုပ်ဆောင်ကြသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓလေ့ သဘာဝတို့သည် အနည်းငယ် မတူကွဲပြားသည်များ ရှိကြပါသည်။ သို့ဆိုရသော်လည်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေကို ထိန်းသိမ်းကြသည်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အများဆုံး တူညီကြသည့် “အညာကျေးလက်မင်္ဂလာဆောင်” အကြောင်းကို ဗဟုသုတရရှိစေခြင်းငှာ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နားဖောက်ခြင်း

ကျေးလက်တောရွာတစ်ရွာတွင် အရွယ်ရောက်သည့် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသောအခါ နှစ်ဦး သဘောတူ တိုင်ပင်ပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး

သည်နှင့် အမျိုးသားဖြစ်သူသည် သူ့မိဘနှစ်ပါးအား သူသည် ရွာထဲမှာ ဦး...ဒေါ်...တို့၏သမီး မ...နှင့် မေတ္တာရိုနေကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး လူကြီးစုံရာနှင့် နားဖောက်ခိုင်းပါသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသား၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး မိန်းကလေး၏ မိဘများထံ “နားဖောက် အပြောလာလိုကြောင်း ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးဦးမှ တစ်ဆင့်စကား ကမ်းလှမ်းရပါသည်။

ထိုစကားကမ်းလှမ်းမှုကို အမျိုးသမီးမိဘများက သဘောတူညီခဲ့ပါလျှင် ရက်ရွေးပြီး လာပြောပါဟု အဖြေပေးပါသည်။

အမျိုးသမီး မိဘများထံမှ လက်ခံကြောင်း အဖြေရသည်နှင့် အမျိုးသားမိဘများသည် ဆွေမျိုးများနှင့် ထပ်မံတိုင်ပင်ပြီး “ပြောမည့်ရက်”(ကျေးလက်အသုံးစကား) နားဖောက် စေစပ်မည့်ရက် ရွေး၍ ပြောဆိုရပါသည်။

သို့တည်းမဟုတ် အမျိုးသမီး၏ မိဘများဘက်မှ သဘောမတူညီပါဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ရှိသော် အမျိုးသမီး၏ မိဘနှစ်ပါးအပေါ် ဩဇာညောင်းသည့် ကျေးရွာထဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေ၍ လက်ခံပေးဖို့ ပြောပေးရန် အကူအညီတောင်းရတတ်ပါသည်။

ထိုသူပြော၍ လက်ခံခဲ့သည်ရှိသော် အထက်ပါအတိုင်း “ပြောမည့်ရက်” သတ်မှတ်ပြီး ပြောဆိုလေ့၊ စေစပ်နားဖောက်လေ့ ရှိကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှု ရရှိပြီးသည်နှင့် အမျိုးသား၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ရပ်မိရပ်ဖ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဖိတ်ကြားပြီး အမျိုးသားမိဘများအိမ်မှာ စုဝေးကြရပါသည်။ ထိုသို့ စုဝေးကြသည့်အခါ အမျိုးသားမိဘများမှ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့နှင့် တည်ခင်းညှော်ခံရပါသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အမျိုးသမီးဘက်မှလည်း ရပ်မိရပ်ဖနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဖိတ်ကြားပြီး အိမ်မှ စောင့်ကြရပါသည်။ အမျိုးသမီးမိဘများ အိမ်မှာလည်း သင့်တင့်ရာ စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ညှော်ခံရပါသည်။

ဤသို့ နှစ်ဖက်မိဘများ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်စုဝေး

ပြင်ဆင်ထားကြပြီး သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန် ရောက်သည်နှင့် အမျိုးသား၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဖိတ်ကြားထားသည့် ရပ်မိရပ်ဖ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့်အတူ အမျိုးသမီးမိဘအိမ်သို့ စုဝေးသွားရောက်ကြရပါသည်။

အမျိုးသားဘက်မှ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရပ်မိရပ်ဖ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်လာကြသည့်အခါ အမျိုးသမီး မိဘနှစ်ပါးဘက်မှ ခရီးဦးကြိုပြု၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးရပါသည်။

နေရာထိုင်ခင်း ပေးကြသည်ဆိုရာတွင် ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးများ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးသားချင်း ယောက်ျားများသည် ခုတင်တန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင်ကြရပါသည်။ ခုတင်တန်းလျားပေါ် မဆံ့တော့လျှင် လူလတ်တန်းအရွယ် ယောက်ျားများသည် မြေပြင်တွင်ခင်းထားသည့် ဖျာများပေါ်တွင် ရေခဲမှထိုင်ကြရပါသည်။ အမျိုးသမီးကြီးငယ်တို့သည် အစဉ်လိုက် ယောက်ျားသားများ၏နောက်မှာ ထိုင်ရသည့် အလေ့အထ ရှိပါသည်။ ထိုအလေ့အထသည် ကျေးလက်၏ ယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ဖက် ရပ်မိရပ်ဖ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရုံးလင်သောအခါ ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးတစ်ဦးက စေစပ်မင်္ဂလာစကား ပြောကြားရပါသည်။

ရပ်မိရပ်ဖက “စေစပ်မင်္ဂလာ”စကား ပြောကြားပြီးသည်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်ကို သတ်မှတ်ကြရပါသည်။ မင်္ဂလာရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွေးချယ်ပြီးသည်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်၊ ညှော်ခံကျွေးမွေးမည့် ဟင်းကိုလည်း တစ်ပါတည်း ရွေးချယ်ကြရပါသည်။ ထိုသို့ ရွေးချယ်ရာမှာ သတို့သား၏ မိဘနှစ်ပါးကို “ဝက်သားကျွေး၍ဆောင်မည်လား၊” “ငါးခြောက်ထောင်းကျွေး၍ ဆောင်မည်လား၊” သို့တည်းမဟုတ် “မုန့်ဟင်းခါး ခေါက်ဆွဲကျွေး၍ ဆောင်မည်လား” ဆိုသည်တို့ကို အမျိုးသမီးဘက် ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးဦးက မေးမြန်းအတည်ပြုပေးရပါသည်။

အကယ်၍ အမျိုးသားဘက်မှ ကျွေးမည်ဟင်းကို သဘောမကျပါက ပြင်ဆင်တောင်းဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ တောင်းသည့်အခါ ရပ်မိရပ်ဖနှင့် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများမှ ညှော်ခင်းပေးရပါသည်။ ညှော်ခင်းပေးသည်ကို လက်ခံသာလျှင် “မင်္ဂလာရက်” အတည်ပြုပေးရပါသည်။

ရွှေဟောဆက် ရွှေလက်ထပ်ပွဲ

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း "စေ့စပ်မင်္ဂလာ"ပွဲ ပြုလုပ်ပြီး နှစ်ဖက်မိဘနှစ်ပါး သဘောတူဆန္ဒများအရ "မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ" ကျင်းပမည့် တစ်ရက်အလိုနှစ်ရက်အလိုတွင် သတို့သား၏ မိဘအိမ်မှာ မဏ္ဍပ်ထိုးရသကဲ့သို့ သတို့သမီး မိဘအိမ်မှာလည်း မဏ္ဍပ်ထိုးရပါသည်။

မဏ္ဍပ်ထိုးရာတွင် မဏ္ဍပ်၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ယောက်ျားသား ရပ်မိရပ်ဖများ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ အကြီးအကဲများထိုင်ရန် ခုတင်၊ တန်းလျား၊ ကွပ်ပျစ်များ ချထားပေးရပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့တွင် ထိုခုတင်၊ တန်းလျား၊ ကွပ်ပျစ်များပေါ်မှာ ရွာခံ၊ ဧည့်ခံ ရပ်မိရပ်ဖ ဆွေမျိုးသားချင်း ယောက်ျားသားများနှင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဖိတ်ကြားထားသော ယောက်ျားသားများ ထိုင်ကြရပါသည်။

ခုတင်၊ တန်းလျားပေါ်၌ မဆုံတော့သည့်အခါ လူလတ်ပိုင်းများက ခုတင်၊ တန်းလျားရှေ့မြေကြီးမှာ ခင်းထားသည့် ဖျာများပေါ်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ထိုင်ကြရပါသည်။ သည့်နောက်မှ ရွာခံမိန်းမသားများနှင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဖိတ်ကြားထားသည့် မိန်းမသားများ ထိုင်ကြရပါသည်။

သတို့သမီး၏ မိဘအိမ်မှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျေးလက်တောရွာများမှာ တရားနာသည်ဖြစ်စေ၊ ဥပုသ်သီလယူကြသည်ဖြစ်စေ၊ အလှူမင်္ဂလာပွဲ ရေစက်ချတရားနာ အမှုပြုကြရာ၌ဖြစ်စေ ယောက်ျားသားများသည် ရှေ့ဆုံးမှ ထိုင်ကြရပြီး မိန်းမသားများသည် နောက်မှနေထိုင်ကြပါသည်။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ကြုံရာကျရာ ရောနှောထိုင်ကြသည့် အလေ့အထ မရှိပါ။

ဤကဲ့သို့ အလေ့အထများသည် ကျေးလက်နေသူတို့၏ ကောင်းမြတ်သော အစဉ်အလာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျေးလက်၏ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်း ဆက်ပါမည်။

သတ်မှတ်ထားသည့် မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက်သည့်အခါ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး၏ မိဘနှစ်ပါး ရပ်မိရပ်ဖနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် နှစ်ဖက်မိဘ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ

အား ကန်တော့မည့် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနှင့် အဝတ်အထည်၊ တိုက်ပန်းကန်ပြားများကို လင်ပန်းများ၊ ခံတောင်းများတွင် ထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ကိုယ်စီရွက်လျက် သတို့သမီးအိမ်သို့ အတောင်းသွားကြရပါသည်။

ထိုသို့ အတောင်းသွားကြသည့်အခါ -

သတို့သား ဖခင်ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ကုမ္မာရီအမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းအိုးကို ဦးဆောင်ရပြီး ၎င်းနောက်မှ သတို့သားမိခင်ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ကုမ္မာရီအမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပန်းအိုးကိုငိုပြီး လိုက်ပါရပါသည်။

ထိုအတူ သတို့သမီးအိမ်မှာလည်း သတို့သမီးဖခင်ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ကုမ္မာရီအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် သတို့သမီးမိခင်ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ကုမ္မာရီအမျိုးသမီးတို့က ပန်းအိုးများကိုငိုဆောင်ပြီး မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ရှေ့ ခြံဝင်းအတွင်းမှ အသင့်ရပ်စောင့်နေကြရပါသည်။

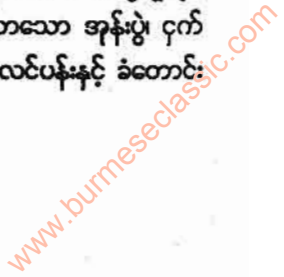
သည့်နောက် သတို့သားဘက်မှ ပန်းအိုးကိုငိုနှစ်ယောက် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြီး သတို့သမီးအိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ဆီးကြို၍ ပန်းအိုးများ လဲလှယ်ကြရပါသည်။ ထိုသို့ ပန်းအိုးများ အပြန်အလှန် လဲလှယ်ပြီးကြသည့် နှင့် သတို့သမီး အမိဘက်မှ ပန်းအိုးကိုငိုသူသည် သတို့သားဘက်မှ ပန်းအိုးကိုငိုသူ၏ နောက်သို့ ရွှေ၍ နေရာယူရပါ၏။

နောက် . . . သတို့သမီးဖခင်ဘက်မှ ပန်းအိုးကိုငိုကုမ္မာရီသည် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြီး မဏ္ဍပ်ထဲသို့ဝင်ရပါသည်။

မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ပန်းအိုးများကို မင်္ဂလာစားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားကြရပါသည်။

သတို့သားဘက်မှ လိုက်ပါလာကြသည့် ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည်လည်း မဏ္ဍပ်အတွင်း သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများ၌ အသီးသီး နေရာယူထိုင်ကြရပြီး သတို့သားနှင့် သတို့သမီးမောင်နှံစုံသည်လည်း ရပ်မိရပ်ဖယောက်ျားသား လူကြီးများထိုင်သည့် ခုတင်၊ တန်းလျားနှင့် မင်္ဂလာစားပွဲရှေ့ မြေကြီးတွင်ခင်းထားသည့် ဖျာနှင့် ကော်လောပေါ်၌ နှစ်ဖက်မိဘများ ခြံရံလျက် ထိုင်ကြရပါသည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီး နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးများ ရှေ့၌မှ သတို့သားအိမ်မှ ယူဆောင်လာသော အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနှင့် ကန်တော့မည့် ပစ္စည်းများ လင်ပန်းနှင့် ခံတောင်း

များတွင်ထည့်၍ တန်းစီချထားပေးရပါသည်။

အားလုံးဆုံစေသောအခါ မင်္ဂလာစကား ပြောကြားမည့် သူက မင်္ဂလာစားပွဲတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပါသည်။

ထို့နောက်...

မင်္ဂလာစကား ပြောကြားမည့်သူသည်...

မှတ်ချက်...

စာရေးသူအနေနှင့် စာဖတ်သူတို့အား အထူးမေတ္တာ ရပ်ခံလိုသည်မှာ ကျေးလက်မင်္ဂလာဆောင်များမှာ မင်္ဂလာ အခါပေးသူ၏ မင်္ဂလာစကား ပြောကြားသည်များကို ပြီးပြည့် စုံစွာ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာ ဖော်ပြထားခြင်းမှာ မြို့ပြမင်္ဂလာအခမ်းအနားများတွင် မင်္ဂလာအခါပေးသူတို့၏ "မင်္ဂလာ အခါပေးစကား"နှင့် ကျေးလက်မင်္ဂလာအခါပေးသူတို့၏ "မင်္ဂလာအခါပေးစကား"ပြောကြားရာတွင် အနစ်သာရကွာခြားမှုများကို သိရှိစေလို၍တစ်ကြောင်း၊ စာဖတ်သူတို့ ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားစေလို၍တစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ရှည်လျားသည့် မင်္ဂလာစကားကို ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်ခွန်းဆက် ပရိကံခကား

"အားလုံး ပြည့်စုံကြရင်ဖြင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတင်ကြရအောင်"

"ဒီကနေ့ ၁၃...၃...လ...ရက်နေ့ သတို့သား မောင်...နှင့် လတို့သမီး...တို့ရဲ့ မင်္ဂလာလက်ယိပ်ထမ်း မြားတဲ့ အခမ်းအနားဖြစ်ပါတယ်။ ပီအခမ်းအနားမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပြောဆိုတာကတော့ ကဝိဆရာ (၄) မျိုးရယ် လို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ (၁) ဆုပေးဆရာ၊ (၂) မင်္ဂလာဆရာ၊ (၃) ဘိသိက်ဆရာ၊ (၄) သုခမိန်ဆရာတို့ဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာပြောလိုပါတယ်။

(၁) "ဆုပေးဆရာ ဆိုတာကတော့ အနန္တငါးပါး ကန်တော့ပြီး သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု စသဖြင့် ဆုပေးခြင်းကို ခေါ်ပါတယ်။"

(၂) "မင်္ဂလာဆရာဆိုတာကတော့ လောကီမင်္ဂလာ၊ လောကုတ္တရာမင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြားခြင်းမင်္ဂလာ၊ ဝေတာတူဟလ မင်္ဂလာ၊ ကောလာဟမင်္ဂလာတွေရဲ့အကြောင်း တတ်သိနားလည်မှုကို ခေါ်ပါတယ်။"

(၃) "ဘိသိက်မင်္ဂလာဆိုတာကတော့ အထက်ပါ မင်္ဂလာများနှင့်အတူ ပသွင်ရှစ်ခန်း ကြဉ်နားကိုးဖြာနဲ့ ဘိသိက် မင်္ဂလာ (၁၂) ခန်းအတွက်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသူကို ခေါ်ပါတယ်။"

(၄) "သုခမိန်ဆရာဆိုတာကတော့ ဒီဃရသ၊ ဂရု၊ လဟုကျမ်းပြုနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သုခမိန်ဆရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။"

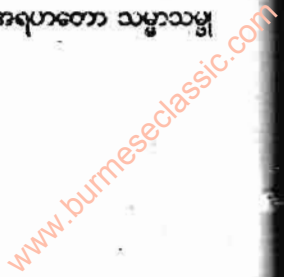
"ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ကတော့ "သုခမိန်ဆရာ"မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ဆုပေးဆရာ၊ သို့မဟုတ် မင်္ဂလာဆရာ၊ ဘိသိက်ဆရာ မည်ပါတယ်။ အများပါရင်လည်း သည်းခံခွင့် လွှတ်ကြပါ။ ဝိတာပါလျှင်လည်း ဖျက်ပြီး လိုနေရင်လည်း ဖြည့်စွက်ပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။"

"မင်္ဂလာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်ပါသလဲလို့ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောရလျှင် 'မင်္ဂလာပါပဲ' လုနာတိ ဆိန္နတိတိမင်္ဂလံလို့ ဆိုပါတယ်'ပါပဲ မကောင်းမှုနှင့်သမ္မုကို လုနာတိဆိန္နတိတိ၊ ပယ်ဖျက်တတ်၏။ ဤတိတာသမ္မာ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလံမင်္ဂလာ မည်ပါတယ်။"

"ဒါကြောင့်မို့ နလုံးရွှင်ပြီး ဝိတိပုပြီး မင်္ဂလာခံယူမယ့် သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့အတွက် မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက် ပြီဖြစ်ပါသောကြောင့် အစဉ်အလာအရ ဓမ္မေဗ္ဗာသည့် အချိန်မှ အစပြုပြီး ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်မှာထားလို့ ဆောင်ရွက် လေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာဖြင့် တစ်သက်စာလောက် အရေးကြီးတဲ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ဖြစ်ပါသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဖြင့် ကုဏ္ဍရိုးရိုးဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး "မင်္ဂလာအခမ်းအနား" စတင်ဖွင့်ပါတော့မယ်ခင်ဗျာ"

မင်္ဂလာအခမ်းအနားဆွင့်ခန်း

"နမောဓဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ"

“အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုရန်”

အောင်မင်္ဂလာ၊ အောင်အခါဟု၊ ဇေယျာန်သက်၊ ဒိန္န
ရင်မှာ၊ စုတ်လာတ်လာဘ၊ အမြို့တ္တနှင့်၊ ဝရသိဒ္ဓိ၊ အညီညီ၍
ဘိဝံအစွန်း၊ အတွန်းငါးအင်၊ စန်းယုဉ်နက္ခတ်၊ ပါတ်နဝင်းပြိုင်၊
အောင်ဗဟိုရ်၊ မြင်းရိုင်းတည်ထွန်း၊ လေးကျွန်းနက္ခတ်၊ သင့်ရာ
မှတ်လျက်၊ လဒ်နတ်စန်းနေ၊ ထွေထွေဂြဟ၊ လတ်မှစန်းခွင်၊
နှိုင်းယုဉ်ညွန့်လမ်း၊ ကိန်းခန်းပေါင်းစု၊ သိမ်းရုံး၍ရလိုက်သော်
သုနက္ခတ် သုမင်္ဂလံ သုပဘာတ် သုဟုတ္တိတ် သုခနော
သုမဟုတ္တောစ သုယိဋ္ဌံ မြဟ္မာ စာရိသု”

“တုံမှာကံ-မင်္ဂလာအောင်ဟိတ် အောင်ဘိသိက်နှင့်
အောင်နိမိတ်ခြံ၊ ပန်ဆင်ယူငြား၊ တေ-ထိုသတို့သား၊ သတို့
သမီးတို့အား၊ သုနက္ခတ္တံ-ကံကြမ္မာအကျိုး၊ ကောင်းရာတိုးလျက်
မြို့မြို့စေတတ်၊ ကောင်းမြတ်သော နက္ခတ်သည်လည်းကောင်း၊
သုမင်္ဂလံ-တင့်တယ်ကျက်သရေ ယုက်ဝေလန်းသဖြင့် စန်းပွင့်
သော မင်္ဂလာသည်လည်းကောင်း၊ သုပဘာတ်၊ သာယာ
ကြည်နူး ရွှင်မြူးဖွယ်ဖန် ပူပန်မှုကင်း ကောင်းမြတ်သော
နိဿာန်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သုဟုတ္တိတ်၊ တွေ့ဝေပိုင်
သေ ကိုယ်လက်လေး၍ တစ်ကွေးတစ်လွန်လွန် သုန်မှုန်မှုန်
ထိမ်ကာတွန်သည့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အမင်္ဂလာမှ ပယ်ကွာလွတ်
ထင်း မြူကြည်စွာ ထနိုင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း”

“သုခနော မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်တမျှ
ကောင်းမြတ်သော တစ်ခဏသည်လည်းကောင်း၊ သုမဟု
တ္တောစ ဆိုးယုတ်ညစ်ထေး မကောင်းသောဘေးမှ ကင်းဝေမြို့
မြတ် ကောင်းမြတ်သော သမဟုတ်သည်လည်းကောင်း၊
မြဟ္မာစာရိသု၊ သီလ၊ သိက္ခာပညာဝါဟု သမာဓိလောင်း
သုဆော်ကောင်းတို့၌ သုယိဋ္ဌိတ် သဒ္ဓါပျံသင်း ကောင်းမွန်စွာ
ပူဆော်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်းတုံမှာ ကံပါရမီ အဆင့်ဆင့်
ခြင်းသထက်မြင့်၍ တိုးမြှင့်လိုကြောင်းတေ ထိုသတို့သား၊ သ
ဘိသမီးတို့အား ဘဝန္တရေဓာတ်၊ မြေဓာတ် ပြည့်စုံလတ်သည့်
အစစ်စမ်းစို သစ်ပင်ပျိုတို့ ထိုထိုအဆင့်မြင့်သထက်မြင့်၍
အတင့်ပိုင်ပိုင် ဖြစ်နိုင်ကြပါစေသတည်း”

အနန္တငါးပါး ကန်တော့ခန်း

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ရှေး
ရိုးရိုးကန်တော့ကြပါစို့” (လက်အုပ်ချီခိုင်း)

“အဲဒီလို ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ရိုးရိုးကန်တော့လိုရှိ
ရင် ဗုဒ္ဓဿပူပံ မဟာတေဝေန္တော၊ ဓမ္မဿ ပူပံ မဟာပညာ
ဝန္တော။

ပူပံ မဟာဘောဂဝန္တောလို ဓမ္မော အစဉ်ပါရှိသော
ကြောင့်...”

“ဗုဒ္ဓဿ မြတ်စွာဘုရားအား ပူပံ ပူဝေန္တော ပူဇော်
သောသူသည် မဟာတေဝေန္တော ကြီးမြတ်သော ဘုန်းတန်ခိုး
နှင့် ပြည့်စုံရပေသည် ဟောတိဖြစ်၏”

“ဓမ္မဿ တရားတော်မြတ်အား ပူပံ ပူဝေန္တော ပူဇော်
သောသူသည် မဟာပညာဝန္တော ကြီးမြတ်သော အသိပညာ
နှင့် ပြည့်စုံရပေသည် ဟောတိဖြစ်၏”

“သံဃဿ သံဃာတော်မြတ်အား ပူပံ ပူဝေန္တော
ပူဇော်သောသူသည် မဟာဘောဂဝန္တော များမြတ်သော စည်း
စိမ်ဥစ္စာ ရတနာတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပေမည် ဟောတိဖြစ်၏”

“ဤကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ အသိပညာများခြင်း၊
စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးပွားခြင်းတို့သည် ရတနဿယံ ရတနာသုံးပါး
အား ပူပံ ပူဇော်ခြင်း၏ ဖလံ အကျိုးပင်တည်းဟု ဝိသာခါကို
အကြောင်းပြုပြီး သကာလ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူသည်ကိုထောက်၍ ဒီကနေ သတို့
သားနှင့် သတို့သမီးတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပြန်မာလူမျိုးများ
ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ ရတနာသုံးပါးအား မမေ့အပ်သည်
ဖြစ်ပါသောကြောင့် ဤမင်္ဂလာ အခမ်းအနားကြီးမှာ ရှေးဦးစွာ
ဖြင့် ရတနာသုံးပါးကို ရိုးရိုးကန်တော့ကြပါစို့”

“ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော တံ သက္ကစ္စံ အဟံ ဝန္နာမိ”

“ဓမ္မဂုဏော အနန္တော တံ သက္ကစ္စံ အဟံ ဝန္နာမိ”

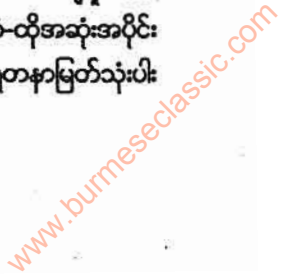
“သံဃဂုဏော အနန္တော တံ သက္ကစ္စံ အဟံ ဝန္နာမိ”

ပါဘုရား။

“ဗုဒ္ဓဂုဏော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူး
တော်သည် အနန္တောအဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ”

“ဓမ္မဂုဏောတော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်
သည် အနန္တောအဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ”

“သံဃံ သံဃာတော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်
သည် အနန္တော-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ တံ-ထိုအဆုံးအပိုင်း
အခြားမရှိသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး

တို့အား အဟံ-သတို့သား သတို့သမီးနှစ်ဦးတို့သည် သက္ကစွံ-ရိသေစွာဖြင့်၊ ဝန္ဓေ ဝန္ဓမိ-ရိုခိုးကန်တော့ပါ၏။

(သတို့သားနှင့် သတို့သမီး ဦးသုံးကြိမ်ချ)

“မာတာပီတဂုဏော အနန္တောလို့ ဘုရားနဲ့ယှဉ်နိုင် တစ်ဂိုဏ်းတည်းပြထားတဲ့ မိခင် ဖခင်တို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း ဆပ်သောအားဖြင့် ရိုခိုးကန်တော့ကြပါစို့” (ပုံပြင်ဝတ္ထုသာကော ပြောနိုင်ပါသည်။)

“မာတာပီတဂုဏော အနန္တောတံ သက္ကစွံ အဟံဝန္ဓမိ ဝိပါဘုရား၊ မာတာပီတဂုဏံ - မိခင်ဖခင်တို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်သည်၊ အနန္တော-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ တံ-ထိုအဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော မိခင် ဖခင်တို့အား အဟံ-သတို့သား သတို့သမီး နှစ်ဦးတို့သည် သက္ကစွံ ရိသေစွာဖြင့် ဝန္ဓေဝန္ဓမိ ရိုခိုးကန်တော့ပါ၏”

(သတို့သားနှင့် သတို့သမီး မိဘနှစ်ပါးကန်တော့ ဦးသုံးကြိမ်ချ)

“အာစရိယဂုဏော အနန္တောသို့ ဘုရားနဲ့ယှဉ်နိုင် တစ်ဂိုဏ်းတည်းပြထားတဲ့ ဆရာဆရာမများကိုလည်း ကျေးဇူး ဆပ်သောအားဖြင့် ရိုခိုးကန်တော့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်” (ပုံပြင် ဝတ္ထုသာကော ပြောနိုင်ပါသည်။)

“အာစရိယဂုဏော အနန္တော တံ သက္ကစွံ အဟံ ဝန္ဓမိဝိပါဘုရား၊ အာစရိယဂုဏံ - ဆရာ ဆရာမများ၏ ဂုဏ် တော်ကျေးဇူးတော်သည်၊ အနန္တော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ တံ - ထိုအဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဆရာသမားတို့၏ ဂုဏ် တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ အဟံ - သတို့သား သတို့သမီးတို့ သည် သက္ကစွံ - ရိသေစွာဖြင့် ဝန္ဓေ ဝန္ဓမိ ရိုခိုးကန်တော့ပါ၏”

(ဆရာသမားများကို ရည်မှန်း၍ ဦးသုံးကြိမ်ချခိုင်း)

ဆုပေးခန်း

“ဆုပေးခန်းမှာ မိဘဆရာသမားများကိုယ်စား ဆုပေး ပါမယ်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု၊ ယခုဘဝ၊ ပစ္စုကန္တံ၊ ကာလ ကောဇာ၊ အခါနေ့ရက်၊ တွက်ချက်သေချာ၊ ရက်ရာ ဇာတွင်၊ ကံနှစ်ဖြာစုံလောင်း၍ ပေါင်းမိသောခါ၊ တေလာမြေ

ထု၊ မေရုဗဟိုရ်၊ ထိုထိုသမ္ပ၊ ဂုဏ်ကြီးလှသား၊ မိဘတစ်ဦး ဆွေမျိုးပလယ်၊ ပရိသတ်မြဲရုံ မောင်နှင့်မယ်တို့ မင်္ဂလာတော် နှင်း၊ အောင်သတင်းဖြင့်၊ ပေါင်းမိသောခါ၊ အနိစ္စ၍ နှစ် ပါးသောရောဂါ၊ ၃၂ ပါးသော ကံကြမ္မာ၊ ၂၅ ပါးသော သေ ၁၀ ပါးသောဒဏ်၊ ၈ ပါးသောအပြစ်၊ ၅ ပါးသော မြေတို့သည် မပြုလာပယ်ရှား သားနှင့်သမီး ပွားစီးဥစ္စာ ရှေးရွှေငွေ ထိန်ဝေဖြိုးမောက် စိန်ကျောက်မြဲရုံ၊ ပုလဲသန္ဓေ အရှိစွာဟု ရတနာ ၁၀ ပါးတို့နှင့် ဆပွားတိုးတက်၍ အသက် တစ်ရာကျော် ရည်ကြပါစေသော်...”

(သတို့သား သတို့သမီးတို့က ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ငြိမ်းစေ”ဟု ပြောရပါမည်။)

ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခြင်းအခန်း

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခန်းမှာ ထိမ်းမြားခြင်း “ဆယ်ပါး” လို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီထိမ်းမြားခြင်း “ဆယ်ပါး” ကတော့-

- ၁။ ပုဆိုးတန်းတင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၂။ အဝတ်လဲ၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၃။ လက်ဆုံစား၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၄။ လက်စွပ်လဲ၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၅။ လက်ချင်းထပ်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၆။ ဒါလီဖွဲ၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၇။ စုလျားရစ်ပတ်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၈။ ပန်းကုံးစွပ်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၉။ ရေခွက်၌ လက်အစုံချ၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၁၀။ ဦးထိပ်၌ရေစင်ဖျန်း၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း
- ၁၁။ ၎င်းဆယ်ပါးရှိသည့်အနက်မှ နှစ်ဖက်သား

ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ လှပုံအလယ်မှာ အယဉ်ကျေးဆုံး အသက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရေခွက်၌ လက်အစုံချ၍ ထိမ်းမြား အမှုကို ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဤသို့ သလို အေးပါစေ။ ဤပန်းလန်သလို လန်းပါစေ။ ဤကြားအတားအဆီးမရှိသကဲ့သို့ နှစ်မိတ်တွင် တစ်မိတ်ထဲ ဖြစ်ပါစေ။ နှစ်ကိုယ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်ပါစေ။

သာအပ်ခန်း သမီးအပ်ခန်း

အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်၍ ရေခွက်မှာ လက်အစုံချပြီး လက်ထပ် ထိပ်ပြားခြင်းဆိုတဲ့ အမှုကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆောင်ရွက် ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

(ဤတွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် သပြေ ပန်း၊ မြေတပန်း ထည့်ထားသည့် ငွေရေဖလားထဲသို့ လက် ယာဘက် လက်ခလယ်ကို ရေနှင့်ထိအောင် နှိုက်ခိုင်းထားရ ပါမည်။)

နောက်...မင်္ဂလာစကား ပြောကြားသူက အောက်ပါ အတိုင်း ရွတ်ဆိုရပါမည်။

“အောင်မင်္ဂလာ အောင်မြင်ရာသည် တစ်ခါရက်မြတ်၊ စက္ခုပါစိ၌ နက္ခတ်အကျွမ်း လက်ထပ်ခန်းတွင် မြတ်ပန်း မြေတ၊ သပြေညွှာနှင့် ရေပြာခရု ဝေယျတဟု သွန်းဆုပတ္တနာ တိတ်တိတ်ကောင်း ဘိသိက်တော်လောင်းလိုက်ပါတော့မည်”

(အောင်ဝေယျတ) သဗ္ဗမင်္ဂလံ ခပ်သိမ်းရန် ပယ်လှန် ရိတ်ဖြတ် ဖျက်စီးတတ်သော ကောင်းမြတ်မင်္ဂလာ မြတ်အင်္ဂါ သည် တိဋ္ဌတု ယနေ့ကစ၍ တည်စေသတည်း တည်စေသော။

(ဪဝင်းနမောဂုရု ဩတိဝတြာ ဒေဝီမြဟ္မာ မဂ္ဂ သျှဝါ ဩဝါကသံ တိဋ္ဌတု ဣမ မင်္ဂလံ)။

“ဪဝင်း ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဣန္ဒြိယံ ဟရီ ဟရီ ပစ္ဆာမိ ပဋိမယံ ပဋျကာ ဓမ္မံ သရဏံ ခိပ္ပမေဝ သမ္မုဇ္ဈကု သံဃေ ဇရာ ဂုရု ဂုရုပဋိကာယနကံ တု သက်ပွေ၊ ဪဝင်း ဟရီဟရီ”

“ဇိနဝေ ကရံ ဓမ္မံ သဗ္ဗယံသော ဝေယျာ ကရေဝိတွာ မာရံသော မေဒေတု ဝေယံ ဝိနော” (အနက်) ဝိနော... မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေယံ ကရံ အောင်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ဓမ္မတရားတော်မြတ် ကို သဗ္ဗယံတော ဆီးကပ်ပူဇော်သည်ဖြစ်၍ ဝေယာကရေ အောင်မြင်တော်မူရာ ရွှေပလ္လင်၌ မာရ်ဒေဝ ပုတ္တစသော မာရ်ငါးပါးကို ဝိတွာ အောင်မြင်တော်မူ၍ ဝိနောပေတိ သူတစ် ပါးကိုလည်း အောင်စေတော်မူပြီး သောဝိနော ရှင်တော်မြတ် ဘုရားသည် အမှောက် ဤထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲသ ဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်ကြကုန်သော မေ ကျွန်ုပ်တို့ အား ဝေယံ အောင်ရာအောင်ဆု အောင်မြင်မှုကို ဒေတု ပေးသနားတော်မူပါဘုရား။”

ဒီအခန်းမှာ သတို့သားရဲ့ မိဘများဖြစ်ကြတဲ့ ဦး... ဒေါ်...တို့က သူတို့ရဲ့သား မောင်...ကို သတို့သမီးရဲ့ မိ ဘုရားဖြစ်ကြတဲ့ ဦး...ဒေါ်...တို့က ဒီကနေ့ကစပြီး မိဘ တို့ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ မကောင်းတာကို တားပြီး ကောင်း ရာကို ညွှန်ပေးပါ။ အစစအရာရာ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒပေးပါ။ မိမိရင်မှ မွေးဖွားထားတဲ့ သား အရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မိဘများရဲ့ ကိုယ်စား အပ်နှင်းပါတယ်။

(မှတ်ချက်) ဤသို့ အပြန်အလှန် အပ်ရပါမည်။

ဆုံးမခန်း

“ဆုံးမခန်းဆိုတော့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့ကို နောင်အစဉ်ကောင်းဖို့ ဆုံးမဩဝါဒပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ မောင်နဲ့မယ်တို့ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ လူ့ကျင့် ဝတ်ဆိုတာတွေကို သိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလူ့ကျင့်ဝတ် ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သင်္ဂါ လောဝါဒသုတ်မှာ ဟောကြားထားတာ ရှိပါတယ်။”

“အဲဒါတွေက မိဘဝတ်၊ သားသမီးဝတ်၊ ဆရာဝတ်၊ တပည့်ဝတ်၊ လင့်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်တွေပါပဲ။ ဒါ ကြောင့် ဒီကနေ့ မောင်...နဲ့ သတို့သမီး မ...တို့မှာ ဝတ္တရားတွေ တစ်ခုစီတိုးလာပါပြီ။ မောင်...ကလည်း လင်ကျင့်ဝတ်ဖြစ်တဲ့ မထေမဲ့ကင်။ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ ဝိစ္စာမများ။ ဝတ်စားဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင် ငါးအင်လင်ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ မပျက်အောင် ကျင့်သုံးရတော့မယ်။”

အလားတူစွာပင် သတို့သမီးဖြစ်တဲ့ မ...ကလည်း မယားကျင့်ဝတ်ငါးပါးဖြစ်တဲ့ အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုပ်သေ ချာ၊ ဝိစ္စာကြဉ်ရှောင်၊ လျော်အောင်ဖြန့်ခွဲ၊ ပျင်းရိမမှု၊ ဝတ် ငါးဆူမယ်လျှ၊ ကျင့်အပ်စွ ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ...မယားဝတ္တရား ငါးပါးကို လိုက်နာကျင့်သုံးရပါတော့မယ်။

“အိမ်ထောင်ရှင်တွေ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့...ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောထားတဲ့ လောကီသမ္မုဒါတရားလေးပါး လောကုတ္တရာ သမ္မုဒါတရားလေးပါးလို့ဆိုပြီး ဟောထားပါတယ်။ ဘာတွေလဲ

ဆိုတော့”

(၁) ဥတ္တာန သမ္ပဒါ၊ (၂) အာရက္ခ သမ္ပဒါ၊ (၃) သမဗီဝိတ သမ္ပဒါ၊ (၄) ကလျာဏမိတ္တ သမ္ပဒါလို လေးပါးဟောထားပါတယ်။ လောကုတ္တရာ သမ္ပဒါတရားလေးပါးကတော့ (၁) သဒ္ဓါ၊ (၂) သီလ၊ (၃) စာဂ၊ (၄) ပညာလို သမ္ပဒါတရား(ရှစ်ပါး) ဟောထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်နဲ့ မယ်တို့ လိုက်နာကျင့်သုံးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

(၁) ဥတ္တာန သမ္ပဒါဆိုတာ စီးပွားဥစ္စာများ ဒီနေ့ကစပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းရတော့မယ်။ စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေစုဆောင်းတဲ့နေရာမှာ ဥပမာ တစ်ခုပြချင်တာက၊ လောက၌ ပျားနှင့် ယင်ကို မျက်မြင်ပုံထား မောင်ရုစားလော့၊ ပျားက အုံပြုအရည်စုလျက်၊ ထားမှုလိမ္မာ၊ နောင်ချမ်းသာ၏။ ယင်မှာသော်တုံ၊ ဝမ်းဝရုံမျှ အုံကာ သောက်စား၊ စုမထား၍၊ ရှာငြားမပြတ်၊ ဒလဟတ် ဖြစ်တဲ့ ပျားကောင်နဲ့ယင်ကောင် ပုံစံချင်းတူပေမဲ့ စုဆောင်းမှုချင်း ကွာသလို လူလူချင်း တူပေမယ့်လည်း ချွေတာစုဆောင်း သူဌေးလောင်းဆိုတဲ့ထုံး နှလုံးမှုပြီး လိုက်နာကြပါ။

(၂) အာရက္ခ သမ္ပဒါဆိုတာက စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ ကန်သင်းရှိရပါမယ်။ သဘောကတော့ မိုးရွာလို့ စီးလာရတဲ့ ရေကို ဆီးတားထားတာမရှိရင် မြင့်ရာကနိမ့်ရာ စီးသွားမှာပါ။ ထိုနည်းအတူ ဝင်လာတဲ့ ရလာတဲ့ ငွေကြေးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းချွေတာမှု များလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ (၃) သမဗီဝိတ သမ္ပဒါဆိုတာက ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ မျှတအောင် သုံးစွဲတတ်ရမယ်။ ဥပမာ တစ်ထောင်ရလျှင် နှစ်ထောင်သုံးတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ (၄) ကလျာဏ မိတ္တ သမ္ပဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပေါင်းမိဖို့ လိုပါတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုလျှင် လောကုတ္တရာမင်္ဂလာတရား (၃၀) ဖြာမှာလည်း “လူမိုက်ကို ရှောင်ခွာ၊ လူလိမ္မာကို ဆည်းကပ်” ဆိုပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားဟောထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပေါင်းအသင်း မများကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

လောကုတ္တရာ သမ္ပဒါတရားလေးပါးကတော့ (၁) သဒ္ဓါ...ယုံကြည်မှု ရှိရပါမယ်။ ဘာကို ယုံကြည်ရမှာလဲဆိုတော့ ကံကံ၏အကျိုးပေးမှုကို ယုံကြည်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်းတာလုပ်ရင် ကုသိုလ်ကံ။ မကောင်းတာလုပ်ရင် အကုသိုလ်ကံ။ ဒီကံနှစ်ကံက ဘယ်သူ ဖန်တီးယူလို့ရမလဲ။ မိမိကိုယ်တိုင် ဖန်တီးရယူနိုင်ပါတယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပါ။ အလုပ်ကောင်းရင် ကံကောင်းမှာ သေချာပါတယ်။

“ဒါကြောင့်...မိမိပြုတဲ့ ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံအလုပ်။ မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံအလုပ်ကသာ မိမိသွားလေရာ အရိပ်ပမာလိုက်ပြီး အကျိုးပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

(၂) သီလ...သီလဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့က လူဝတ်ကြောင်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလတော့ လုံခြုံအောင် ထိန်းရပါမယ်။

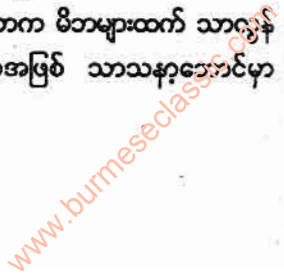
(၃) စာဂ...စာဂဆိုတာကတော့ စွန့်ကျဲခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနထုပ်ပါပဲ။ မိမိတို့ တတ်နိုင်တဲ့အင်အားနဲ့ ဒါနပြုပါ။ (၄) ပညာ...ပညာဆိုတာကတော့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အတတ်ပညာနဲ့ အသိပညာပါ။ အတတ်ပညာဆိုတာက စက်မှု လက်မှု အတတ်ပညာကို ခေါ်ပါတယ်။ အသိပညာဆိုတာကတော့ မိမိရင်ထဲ အသည်းထဲက သိလာတဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ၊ ဆွေမျိုးကောင်းတာ မကောင်းတာ မျှတစွာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိရှိမှုအကို အသိပညာပြည့်စုံတဲ့သူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလို အသိပညာ ဗဟုသုတရှိဖို့ ဆိုတာကလည်း အလိမ္မာစာမှာရှိဆိုတဲ့အတိုင်း စာများများဖတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

လက်ဖွဲ့ခန်း

ဒီအခန်းမှာ မိဘတို့ဝတ္တရားငါးပါးရှိသည့်အနက်မှ “ပေးဝေနှီးရင်း” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်အရ သားသမီးတို့အား ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားဖို့ မတည်ပေးရပါတယ်။ သားသမီးများကလည်း “မွေခံထိုက်စွေ” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်အရ အမွေခံထိုက်အောင် လိုက်နာကျင့်သုံးရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုပြောလိုတာက သားသုံးစားဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီသားသုံးစားကတော့ “အတိဇာတသား၊ အနဇာတသား၊ အဝဇာတသားတို့ ဖြစ်ပါတယ်။”

“အတိဇာတသားဆိုတာက မိဘများထက် သာလွန်နွှံ့မြတ်တဲ့ ရဟန်း၊ သံဃာအဖြစ် သာသနာ့ဘောင်မှာ

နေနေတဲ့ သားမျိုးကို ခေါ်ပါတယ်”

“အနုဇာတသား ဆိုတာက မိဘများနဲ့တန်းတူ ပညာ အမြင် ဆင်ခြင်တိုင်းထွား ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး စကားပြော လိမ္မာချိန်ဆတတ်မှုရှိတဲ့ သူ့ကို အနုဇာတသားလို့ မည်ပါတယ်”

“အဝဇာတသား ဆိုတာက မိဘတို့ ဆိုဆုံးမတဲ့စကား ကို မနာခံ နှုတ်လှန်ပယ်ထိုး အကျင့်ဆိုးကြောင့် အမွေပြတ် နှင်ရတဲ့ သားသမီးမျိုးကို အဝဇာတသားလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဒီနေ့... သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့ဟာ မိဘများ ထက် သာလွန်မွန်မြတ်တဲ့ “အတိဇာတ” သားသမီးများမဟုတ် ကြသော်လည်း မိဘများရဲ့ အောက်မှာကျတဲ့ “အဇာတ” သား သည်း မမည်ပါဘူး။ မိဘများနဲ့ တန်းတူရည်တူ လိမ္မာချိန်ဆ တတ်တဲ့ “အနုဇာတ” သားသမီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အခါမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ် အခါမှာ ပေးရပါသလဲဆိုရင်...”

(ကာလ သမယေဒန္တိ သိခိတ္တပနာ အာဝါဟာ ဝိဝါဟာ ဒီသမယေဒန္တိ)

ကာလ သမယေဒန္တိရောက်လာ ထိုအခါ၌ ဒန္တိနာမ ဆခြင်း မည်သည် ဟောတိဖြစ်၏။ ကိမိဝ အဘယ်ကဲ့သို့ ဆေးရပါသနည်းဆိုသော်...

သိခိတ္တပနာ ဘာဝါဟာ ဝိဝါဟာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့ အခါမှာ ပေးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်ဖက်သော မိဘနှစ်ပါး မှားက မိမိတို့ အင်အားရှိသလောက် တတ်နိုင်သလောက် ရင်းနှီးမတည်ပေးကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

(ဤတွင် နှစ်ဖက်မိဘများက မြေ ယာ၊ နွား၊ ရွှေ ခွေးများ လက်ဖွဲ့ပေးရပါသည်။)

နိဂုံးချုပ်ခန်း

ယင်းကဲ့သို့ ရက်မြတ်အတွင်းမှာ လက်ထပ်ခြင်း ဆီလာမြောက်၍ ကြင်ရတနာညှောက်အောင် နယ်ကူးကြ သည့် မောင်မယ်နှစ်ဦးတို့မှာ လှမ်းတက်သည့် တက်နေပမာ ဘက်သရေပြာ သမ္ဘာအလုံကြွပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ မရေမတက်

နိုင်ဘဲ အခြေဆက်ခိုင်း၍ ဒီရေတိုးသလို ငွေကြွယ်ဝသည့်ပြင် ဘေးတွယ်မခ၊ ရန်ဘာယာမကြံ့ဘဲ၊ စန္ဒဝယုံ အရှိန်လင်းသကဲ့ သို့ တိမ်သတင်းကောပီစခန်းနှင့် ဇောတိက ငြိမ်းမှုခြေမပျက် ဘဲ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ရက်ဆက်မကြာပြနိုင်ကြ ဖို့ တူပြိုင်မရ အမှတ်ထားရမည့် မြတ်ဘုရားသာသနာတော် ကို ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမပြိုင် မဟာဒါနစိုက်ထူထောင်၍ စိုက်မြူအမှောင် အနိဋ္ဌကင်း၍မို့ စိတ်သမရင်းသာဓုအဟုန်းမှာ အာယုဝဏ္ဏ သုခံဗလံဟု ကုသလံ တစ်လက်လက်လှမ်းလို့မို့ အသက်တမ်း တစ်ရာမောက်၍ ရတနာကျောက်ပေါ်ပေါက်ချိန် ပျော်တောက်ချိန် ဆုမြတ်နှင်းပြီး လူ့ရပ်ခပင်း စက္ကဝါတစ် ဝိုက်မှာ ဒလက်ချာ ရိုက်ပုံတင်ထပ်မျှ တကယ့်ဘဝင် ဓာတ် ဇောမှာ တည်ပြီး ချဲ့ထွင်ခြံပထောပနာ အတည်ဖြင့် ဩဘာ စည်ရွမ်းလို့ သိမ်းတော်မူသည်။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခန္တု သဗ္ဗဒေဝတာ သဗ္ဗနဘာဝေန သဒ္ဓါသုခီ ဘဝန္တုတေ၊ သဗ္ဗ ဓမ္မာ နဘာဝေန သဒ္ဓါသုခီ ဘဝန္တုတေ၊ သဗ္ဗ သံယာ န ဘာဝေန သဒ္ဓါသုခီ ဘဝန္တုတေ။

“သဗ္ဗမင်္ဂလံ ခပ်သိမ်း ဥသု အလုံးစုံသော မင်္ဂလာ သည် ဘဝတု ဖြစ်ပါစေသတည်း။ သဗ္ဗ ဒေဝတာ ခပ်သိမ်း ကုန်သော နတ်မြတ်နတ်ကောင်းတို့သည် အာရက္ခန္တု အမြဲ မသွေ စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါစေသတည်း။

သဗ္ဗ ဗုဒ္ဓါ နဘာဝေန - ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားရှင် တို့၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗာဓမ္မာ နဘာဝေန - ခပ်သိမ်းကုန်သော တရားတော်မြတ် ၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗသံယာ နဘာဝေန - ခပ်သိမ်းကုန်သော သံယာတော်မြတ် ၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း။ တေ - ထိုသတို့သား သတို့သမီးတို့အား သဒ္ဓါ အခါခပ်သိမ်း သုခီ - ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်း ရှိကြကုန် သည်။ ဘဝန္တု - ဖြစ်ကြပါစေသတည်း။

ခုချိန်မှစ၍ သတို့သား မောင်...နှင့် သတို့သမီး မ...တို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနား အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပါပြီခင်ဗျာ။

ကာတွန်းကြည်ဝင်း

ညားတဲသူတိုင်း ချစ်ကြပါစေ

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်း

မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော “ချစ်တဲ့သူတိုင်း ညားကြပါစေ” နှင့် “ပေါင်းကြစေချင်ပါသည်” ဆောင်းပါးများ ၂၀၀၃/၂၀၀၄ ခုနှစ် ကာလများတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပညာရပ်များ အနက်တစ်ခုရတိုင်းရတိုင်း မိမိထံ လာရောက်သော ပရိသတ်ထံမှ အချိန်ပေးနိုင်သူတို့အား စမ်းသပ်ပြုလုပ်ကြည့်၏။ စမ်းသပ်သည်ဆိုရာ၌ မိမိဆရာများကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့သည့် နည်းစနစ်များကို ဆရာသမားများက ပေးခဲ့ကြ၏။ မိမိလက်ထံ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် လက်တွေ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရန် ပြုလုပ်စီရင်ကြည့်ခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။ မန္တလေးတွင် သရောဒယ ပညာပေးခဲ့ကြသော ဆရာများရှိ၏။ ထိုအတူ ရန်ကုန်မြို့တွင်လည်း သရောဒယပညာဖြင့် ယတြာပြုလုပ်နည်းကိုပေးသော ဆရာရှိ၏။

သာသနာပြုဂိုဏ်းတော်ဝင် ဆရာဦးအေးရွှေသည် သရောဒယ ပညာကို တတ်ကျွမ်း၏။ ကျွန်ုပ်အား ယတြာဆင်နည်းကို ပေးခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မဂ္ဂဇင်းမှ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်၍ သမီးငယ်များ ရောက်လာကြ၏။ သမီးငယ်များ၌ ချစ်သူဘဝဖြစ်ပြီးမှ ၎င်းချစ်သူက နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး ပစ်ထားခံခဲ့ရသူများဖြစ်၏။ ချစ်ပြီး မညားကြတဲ့သူ၊ မပေါင်းကြတဲ့သူလေးများပင် ဖြစ်၏။ ယခု ရောက်ရှိလာသော ချမ်းမြသီတာအေးမှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုပြီးခါမှ ညားပြီးတော့မှ မချစ်သည်ကို သိခဲ့ရ၏။ မောင်မြတ်မင်းထက်ဝဠာဦး၏ မိဘများက ချမ်းမြသီတာအေးကို သဘောကျကြ၏။ ချမ်းမြသီတာအေးသည် ဒေါက်တာဦးအေးဇော်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြသီတာအေးတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော သားသမီးများအနက် အကြီးဆုံးသော သမီးအလိမ္မာ ဒေါက်တာချမ်းမြသီတာအေးပင်ဖြစ်၏။ ၎င်း၏

ရိုးသားမှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို သဘောကျကာ ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

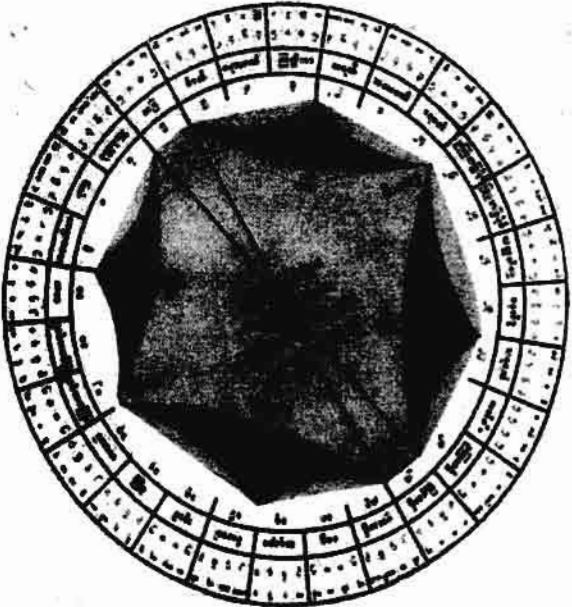
ချမ်းမြသီတာအေးသည် နာမည်ကလေးဝရာသလောက် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ သိပ်ကြီးမလှ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုပင်ဖြစ်၏။ မောင်မြတ်မင်းထက်ဝဠာဦးက စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်ကောင်မလေး မေဝင့်ဝါကို ချစ်မြတ်နိုးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး၏သား မောင်မြတ်မင်းထက်ဝဠာဦးသည် မိဘတို့၏စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ နားထောင်လိုက်ရသော်လည်း လုပ်ငန်းမှပြန်သည်နှင့် နန်းထိုက်တော်ဝင်သို့ မသွားမနေနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နန်းထိုက်တော်ဝင်မှ အဆိုတော်မလေးများ၏ ဖော်ရွေမှု၊ ညွှတ်ဝတ်ကျေမှု၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၏ အရသာရှိမှု၊ ဒီဇိုင်းပြင်ဆင်မှု စတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုဆွဲဆောင်ခြင်းများ၏ ရေယာဉ်ကြောတွင် မြတ်မင်းထက်ဝဠာဦးတစ်ယောက် မျောပါသွားခဲ့ရသဖြင့် ဇနီးသည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ချမ်းမြသီတာအေး၏ ပြုစုယုယ ဆက်ဆံမှုများသည် သူ့အတွက် ဘာမှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသော ဒေါက်တာ ချမ်းမြသီတာအေးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ဒီတော့လဲ။

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ လောကကြီးရဲ့ နိယာမထဲက ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ သမီးက တာဝန်ယူသရုပ်ဆောင်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ချစ်တိုင်းလည်းမညား၊ ညားတိုင်းလည်း မချစ်ဆိုတဲ့ လောကကြီးရဲ့ နိယာမစကားပဲလေ။ အေးလေ... ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ဆီ ရောက်လာတဲ့သူတွေတော့ ချစ်တိုင်းလည်းညားရမယ်။ ညားတိုင်းလည်း ချစ်ရမယ်။ ဒေါက်တာချမ်းမြသီတာအေးကို မောင်မြတ်မင်းထက်ဝဠာဦး အရူးအမူး ချစ်ကိုသွားစေရမယ်။ ရွှေကျီညို

www.burmeseclassic.com

စန်းဖြတ်သော ရက်များတွင် မိမိနှင့် မိမိချစ်သူ၏ နာမည် အရ ရရှိသော ဓာတ်ပန်းကို ရရှိသော ဘုရား၌ လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝစွာ ခံစားရရှိပေလိမ့်မည်။

ရာဟုကာလာနစက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖလိတ စန်းဖြတ်ရက်များကို နှစ်စဉ်အလိုက် ပြောင်းလွှဲနေသဖြင့် ဖော်ပြရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ အောက်ပါ ရာဟု ကာလာနစက်ပိုင်းကိုကြည့်၍ ရာဟုရောက်နေသော ရာသီ၏ နောက်ရှိ (၃) ရာသီနှင့် (၁) ပါတ်အတွင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ် ဖလိတ ရာသီများဖြစ်၏။

မှတ်ချက် - ဤစာအုပ်ပြုစုရေးသားထုတ်ဝေသော ရက်မှစ၍ ရာဟုဂြိုဟ်သည် ()ရာသီ၌ ရပ်တည်နေသဖြင့် ၎င်းနောက်မှ ရာသီများသည် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဖလိတများပင် ဖြစ်ပေသည်။

မန္တလေးထုတ် ဦးဘိုဇွေး၏ သံဒိဋ္ဌ-ရန်ကုန်မြို့ မြန်မာနိုင်ငံ ဝေဒသုတေသနထုတ် နေ့စဉ်ဂြိုဟ်သွား ပြက္ခဒိန်နှင့် အခြားသံဒိဋ္ဌများ မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်ထုတ် ပုထ္တားပညာရှိ ဆရာကာလာစံ၏ သံဒိဋ္ဌကိုကြည့်၍ ၎င်းရာသီများပေါ်သို့ စန်းဖြတ်ချိန်များနှင့် ရာဟုခံတွင်းလွတ်ရာသီများကိုကြည့်၍ ပြုလုပ်လိုက ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ နောင်နှစ်ကာလများတွင်

ပြုလုပ်လိုသူများသည် ဆရာထံသို့ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဖလိတ စန်းဖြတ်ချိန်များကို မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။ (သို့မဟုတ်) မိမိတို့နှင့် နီးစပ်ရာ မြို့များ၌ သရောဒယပညာကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသူ ဆရာထံ ခုံစမ်းမေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ပါ။ တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်သည် ၁၂ ရာသီခွင်တွင် တစ်လစီ ပျမ်းမျှရွှေ့ပြောင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေရပ်တည်သော ကာလအလိုက် ကျရာအရပ်များကို လက်ယာထားပြီး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ၏ နှလုံးသားရေးရာ ဆန္ဒများ ပြည့်ဝလာပါလိမ့်မည်။ လက်ယာထားခြင်းမှာ ဥပမာ-တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် မိဿရာသီတွင်ရှိနေသောလ၌ အရှေ့အရပ်ကို လက်ယာထား၍ မိမိကျရာဘုရား၏ တောင်ဘက်မှ ပူဇော်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤ အတိုင်း မိဿ၊ ပြိဿရာသီများ ပြောင်းရွှေ့သွားသလို အရှေ့ တောင်၊ အနောက်၊ မြောက်ဟူ၍ လက်ယာထား အရပ်များပြောင်း၍ ပြုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်း ကံကြမ္မာအလင်းရောင်ပေစင်ကျမ်းပြု ၀၉-၄၂၀၀၉၂၀၃၉

မင်္ဂလာမောင်မယ် သိစေဖွယ် နိုင်မင်းထက်

“ကိုယ့်မွေးနံ့မှ ရေတွက်ဆသော် သုံးကျလေငြား။
နံ့အသားကို ဘုရားကိုယ်တော်ထု ဘုရားကိုယ်စား ရုပ်ပွားပြု
ဝနုနာမာန၊ သက္ကာရ၊ နိစ္စအမြဲပြု” ဆိုသည်ကား စီးပွားဥစ္စာ
ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့ ပေါများနွဲ့ကယ်ဝအောင် ယတြာပြုသော
အားဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်စား ရုပ်ပွားတော်ထုလုပ်လျက်
ကိုးကွယ်ရန်အတွက် နည်းပေးလမ်းပြညွှန်းဆိုမှု ပြုထား
သော စာတစ်ပိုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ဝင်လာစဉ်က တံခါးခေါက်၍ ခြေ
သံဖွဖွဖြင့် ဝင်လာတတ်သည်။ ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာတော့
တံခါးကို ခုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သွားတတ်သည်တဲ့။ နိုင်ငံခြား
စကားပုံတစ်ခုကို ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ မှန်ပါသည်။ အချစ်နတ်
ဖမ်းစား၍ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ချစ်ခဲ့ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး။

အခန်းမသင့်၍ ခွဲခွာကြရသည့်အခါ ရင်နှင့်အမျှ ခံစားကြရ၍
တချို့ ဘဝပျက်မတက် ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားကြရသည်။

ဒါကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်ပြုဘုရား
တည်း။ ဆေးမည်ရည်စုတ်ထိုး၊ ဤသုံးချက်မပိုင်လျှင် နောင်
ပြင်ရန်ခက်သည့်အမျိုးတဲ့။ ရှေးဆိုရိုးစကားလည်း ရိုသားပင်။

ရှေးခေတ်ရှေးအခါက...တစ်မိသားနှင့် တစ်မိသား
ချစ်ခင်စုံမက်၍ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ကြံလျှင် သုံးနှစ်၊ သုံး
မိုး စောင့်စား၍ တစ်ဦးအကြောင်းကိုတစ်ဦး လေ့လာကြ
သည်တဲ့။

မှန်ပါသည်။ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးပဲ
ဖြစ်စေ မိမိ၏ ချစ်သူခင်သူပျော့ဆိုလျှင် မိမိ၏ အားနည်း
ချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားလေ့ရှိကြသည်။ ချစ်သူအကြိုက်

ကို လိုက်၍ ချစ်သူသဘောကျ နေပြကြသည်။ ချစ်သူကြိုက်သော အစားအစာကို လိုက်၍စားပြီး ချစ်သူနှစ်သက်သော အရောင်အသွေးကို ရွေး၍ ဝယ်ချုပ်ဝတ်ဆင်ကြသည်။

သို့သော် . . . လက်ထပ်ပြီး၍ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ် မပြည့်ခင်မှာပင် ရေရှည်ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျလာကြသည်။ တစ်ယောက်က ငါးဟင်းစားလျှင် တစ်ယောက်က ဆိတ်သားမှ ခံတွင်းတွေချင်လာသည်။ တစ်ယောက်က ဘီယာဆိုင်သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းသလို တစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လာသည်။ တစ်ယောက်က အနီရောင်ကြိုက်လျှင် တစ်ယောက်က အပြာရောင်မှ သဘောကျချင်လာသည်။ သည်လိုနှင့် သားတွေ၊ သမီးတွေ ရသည့်တိုင် အကြိုက်မတူ စရိုက်မတူဘဲ တကျက်ကျက်ဖြစ်ကာ အသွင်မတူသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးမိလာတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဂယနထသိအောင် လေ့လာဖို့လိုသလို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နေ့နံ့ကိုက်မကိုက်၊ နက္ခတ်ညီမညီ၊ တည့်မတည့် မြန်မာ့ရိုးရာပညာရပ်များဖြင့် တီးမိခေါက်မိလေ့လာမိဖို့ လိုပါသည်။ အရိုးကို အရွက်မဖုံးစကောင်းဆိုသော စာဆိုနှင့်အညီ မိန်းမလော ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို အယူသည်မှအဖြစ် မယူဆဘဲ လေ့လာထားပါက ဘဝတွင် အမှားနည်း၍ ဆင်ခြင်နိုင်စရာကို ဆင်ခြင်မိကြပေမည်။

“ဦးသာ၊ ဝိနပ်နံ၊ ဒါန်းလှ၊ ကိုရှာ”ဆိုသော စကားအရ တနင်္ဂနွေနှင့် သောကြာ၊ အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေး၊ စနေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများမှာ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ပါက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဆင်ပြေမည်ဟု ယေဘုယျဆို၍ရသည်။

“ဓမ္မာ၊ သောကာ၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ အိမ်ထောင်ဘက် အသက်မရှည်ရာ”ဆိုသော လင်္ကာအရ စနေနှင့် ကြာသပတေး၊ တနင်္လာနှင့် သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် အင်္ဂါသားသမီးများ အိမ်ထောင်ဖက်မိပါက ကြာရှည်မခိုင်မြဲ ကွဲကွာတတ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ သို့သော် ဒါသည် ယေဘုယျသဘောဖြစ်၍ တကယ် အိမ်ထောင်ဖက်များ ရွေးချယ်လိုက်သောအခါ နေ့သင့် နံသင့်ထက် အရေးကြီးသော

နက္ခတ်ချင်း၊ ဇာတာချင်း ယှဉ်၍ တွက်ချက်စေခြင်းက ပို၍ ကောင်းပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုခြင်းသည် မြန်မာလူမျိုးများအဖို့ မင်္ဂလာရှိသော ကိစ္စရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကို အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်စေသော သီရိဝိပိဟ (ခေါ်) လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်းသည် နှစ်ဖက်သော မိဘတို့ ပြုလုပ်ပေးအပ်သော ကောင်းမြတ်သည့် မင်္ဂလာပင်ဖြစ်သည်။

ရာဇမတ္တထံ အစရှိသော ဟိန္ဒူကျမ်းများ၏ အလိုအရ ဝါဆိုလမှ တန်ဆောင်မုန်းလအထိ လေးလကို နတ်မင်းကြီး ၁၅ ပါး အိပ်စက်သည့် လအဖြစ် သတ်မှတ်၍ မင်္ဂလာဆောင်ခြင်း လက်ထပ်ခြင်းကို တားမြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဟိန္ဒူကျမ်းများအလိုအရ ဝါတွင်းလေးလကို “နတ်အိပ်လ”， “နတ်စက်လ”， “နတ်ကျောင်းလ”ဟု ခေါ်ဆို၍ တော်သလင်းလကိုမူ နတ်ကြီးများ အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ အိပ်သည့်လဖြစ်၍ “နတ်ပြန်လ”ဟု သိရပါသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလကိုမူ နတ်မင်းကြီးများ အိပ်ရာမှ နိုးထသည့်လဖြစ်၍ “နတ်နိုးလ”ဟု ခေါ်သည်။

ကဆုန်လမှာ ထိမ်းမြားလျှင် ဥစ္စာကြွယ်ဝမည်။ နယုန်လမှာ ထိမ်းမြားလျှင် ချစ်ခင်ကြင်နာမှု ရှိမည်။ သီတင်းကျွတ်လမှာ ထိမ်းမြားလျှင် ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံမည်။

တပို့တွဲလမှာ ထိမ်းမြားလျှင် အခြေအရံ ပေါများမည်။

တချို၊ ဆရာသမားများက မကောင်းခြောက်လ၊ ကောင်းခြောက်လဟု ယူဆပြန်သည်။

“တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တန်ခူးတဲ့ လအခါ၊ ရွှေဖူးစားဆုံတဲ့အရေး ဘေးသင့်တတ်ပါ” ဟူ၍ ပညာရှင်တစ်ဦးက ဆိုထားပြန်သည်။ “တန်ဆောင်မုန်းမှာ ထိမ်းမြားကာ အနာနိပ်စက်အံ့”

ဟူ၍လည်း အဆိုရှိသည့်အတွက် တန်ခူးလနှင့် တန်ဆောင်မုန်းလကို ဖယ်ပါက ခြောက်လ လမြတ်လ ကောင်းအဖြစ် အစင်အကြယ် တွေ့ရပါမည်။

ဤမျှဆိုလျှင် သတိုးသား၊ သတိုးသမီးများ မင်္ဂလာ မောင်နှံအတွက် လက်ထပ်မင်္ဂလာမပြုမီ ဆောင်ရန်၊ ရှောင် ရန် အချို့ကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ ယေဘုယျအားဖြင့် အမှား အယွင်းကင်းကင်း မင်္ဂလာဆောင်နှင်းနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ငွေ နေ့မွှေးနှံအရ ဘဝတွင် မည်သို့ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ရရှိခံစား နိုင်ပုံကို ဖော်ပြပါမည်။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် လက် မထပ်မီ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ၍ နေ့နံများတွက်ချက်ပြီးမှ ဆောင် သင့်လျှင် ဆောင်၍ ရှောင်သင့်လျှင် ရှောင်ရန် အကြံပေး လိုပါသည်။ အကယ်၍ နေ့နံလည်း မသင့်၊ ရှောင်၍လည်းမရ ဘူးဆိုလျှင်တော့ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဝေဇပညာရှင် များဖြင့် စနစ်တကျ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ အကြံဉာဏ်များ တောင်းခံကြံဖို့ လိုပါသည်။

ယခုဖော်ပြမည့် "မင်္ဂလာမောင်နှံ လက်ထပ်ဖွဲ့ အဟောတေးထပ်" မှာ စလေဆရာဦးပုည ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"မင်္ဂလာမောင်နှံ လက်ထပ်ဖွဲ့ အဟောတေးထပ်"

နံနစ်ဆူ မှန်တူကွ
ဉာဏ်ယူဆ နေ့ဂပိ။
ဘုံမှလ ဟောစရာမှာ
သဘောသာ ပိုက်သိမ်း။
မြောက်လိုက်ပ ဗျည်းပဉ္စာ ၅၅ ငယ်
နည်းမကြာ စားသတ္တကိန်။
ကြွင်းအက မှတ်ဖွယ်နှော်
မွဲတတ်တယ် မယိမ်း။
ရှိအထင် ခွဲမြင်ကျိန်းမှာတော့
နှစ်သိမ်းမျှ ကြွယ်မှာ။
ရွှေသီဟာ စုံပြန်မွှေးပါလို့
ဂုဏ်ဟန်သေး ဆင်းရဲလိမ့်သာ။
လေးစတုထင်ရှားစွာသာ

ကြွက်ဝီဝ ဆင်မြင်းပ
ပူးမင်းက သူဌေးမှန်း ငြိမ်းလိမ့်ကေန်။
ပုံတစ်ဝ သုညကျန်လျှင်
လုံမ မောင်နှံ အို ဆိုးပါတီလေး။
(စလေ ဦးပုည)

- ၁ ကြွင်းက မွဲတတ်သည်။
- ၂ ကြွင်းက သိန်းသန်းကြွယ်ဝမည်။
- ၃ ကြွင်းက နာမည်ကြီး ထမင်းငတ် ဖြစ်မည်။
- ၄ ကြွင်းက ငြိမ်းချက်နာဖုံး ဖြစ်မည်။
- ၅ ကြွင်းက ဆင်မြင်းရထား အခြွေအရံပေ ပေါမည်။
- ၆ ကြွင်းက သူဌေးဘွဲ့ ခံရမည်။
- ၇ ကြွင်းက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆိုးမည်။

တွက်နည်း

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နေ့နံကိုပေါင်းပါ။ ပေါင်းလဒ်ကို ၅၅ ဖြင့် မြှောက်ပါ။ မြှောက်လဒ်ကို ၇ ဖြင့်စားပါ။ အကြွင်းသည် ဟောကိန်းဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ -

သတိုးသားက အင်္ဂါသားဖြစ်၍ သတိုးသမီးက ကြာ သပတေးသမီး ဆိုပါစို့။

အင်္ဂါ - ၃ + ကြာသပတေး ၅ = ၈
၈ ကို ၅၅ ဖြင့်မြှောက်သော်
၈ x ၅၅ = ၄၄၀
၄၄၀ ကို ၇ ဖြင့် စားသော်...
၄၄၀ ÷ ၇ = ရလဒ် ၆၂
အကြွင်း (၆)

အကြွင်း ၆ ဖြစ်သောကြောင့် သတိုးသားနှင့် သတိုး သမီး (အင်္ဂါသားနှင့် ကြာသပတေးသမီး)တို့ လက်ထပ်ပြီးပါ က မုချကေန် ချမ်းသာလိမ့်မည်။ သူဌေးဘွဲ့ခံရမည်ဟု မှတ် ယူရပါမည်။

[မောင်မယ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ။]

နိုင်မင်းထက်

လှပခေတ်မီ - မြို့တော်ဆီသို့

(၁၈၅၅-၁၈၇၄)

▣ မောင်အေးသန့် ▣

ယခင်လမှအဆက်

ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း

ထုတ်ဝေခဲ့သော သတင်းစာများ

ပြည်သူများ ဗဟုသုတ တိုးပွား အကျိုးများစေရန် ဗြိတိသျှအုပ်စိုးမှုကာလ အစောပိုင်းမှစ၍ သတင်းစာများ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ မစ္စတာလူးဝစ် (MR.H.LEWIS) ဆိုသူ

ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မော်လမြိုင်တွင် မော်လမြိုင် ခေတ် နီကယ်(MOULMEIN CHRONICLE)ဟူသော သတင်းစာ ကိုထုတ်ဝေခဲ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၈၅၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ခရော်နီကယ် (RANGOON

CHRONICLE) ဟူသော သတင်းစာကို တစ်လလျှင် ၃ နှစ်နှစ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် စနေနေ့တို့တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်သည်။ ယင်း သတင်းစာ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လက်အချိန်သို့ လွှဲပြောင်းရောက်ရှိပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဂေါ့ဒီရိန်း (GODFREE RANGE) အဆောက်အအုံကို ပိုင်ဆိုင်သူလက်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ အမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေသော ထိုသတင်းစာ (အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ရေးသား တိုက်ခိုက်ခဲ့သော သတင်းစာ)ကို ပဲခူးဂေဇက် (PEGU GAZETTE) ဟူ၍ အမည် ပြောင်းလဲ ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် ပြိုလဲသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပဲခူးဂေဇက်ကိုပင် ရန်ကုန်တိုင်းမ်စ် (RANGOON TIMES) အမည်ဖြင့် ပြောင်းလဲ ထုတ်ဝေပြန်သည်။ သို့ငြားလည်း ကုန်သည်ကြီးများက သတင်းစာပါ သတင်းနှင့် ထင်မြင်ယူဆချက်များကို မနှစ်မြို့နိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်ထုတ် ရန်ကုန်ဂေဇက် (RANGOON GAZETTE) သတင်းစာကို အတိုက်အခံပြုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော သတင်းစာများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

- RANGOON TIMES
- PEGU GAZETTE
- BURMA SUNDAY TIMES
- THE TIMES OF BURMA
- MOULMEIN ADVERTIZER
- RAMENA TIMES (ရာမညတိုင်းစ်)
- UPPER BURMA GAZETTE
- THE BURMA CRITIC
- THE ARAKAN NEWS
- THE BASSEIN NEWS

စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ခရစ်နှစ် ၁၈၅၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယအင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဗြိတိသျှတို့က အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို

သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်သည့်အချိန်တွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေးမြို့၌ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ထီးနန်းအုပ်ချုပ်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့တွင် မြန်မာဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများလည်းရှိပေရာ ယင်းတို့မှာ မြန်မာဂေဇက်သတင်းစာ (THE BURMA GAZETTE)၊ မြန်မာသတင်းစာ (THE BURMA NEWS)၊ မြန်မာသံတော်ဆင့်သတင်းစာ (BURMA HERALD) များကိုသာတွေ့ရှိရသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ ရတနာပုံနေပြည်တော် သတင်းစာ (MANDALAY GAZETTE) ကို ခရစ်နှစ် ၁၈၇၄ ခုနှစ်မှ စတင်၍ တစ်လ ၄ ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော မြန်မာဂေဇက် သတင်းစာတွင် (PUBLISHED EVERY FRIDAY MORNING) သောကြာနေ့ နံနက်တိုင်း ထုတ်ဝေသည်ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ၁၂၃၃ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၇၁ ခု ဟု ရက်စွဲရေးထိုးထားသော သတင်းစာကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာသံတော်ဆင့် သတင်းစာတွင် (PUBLISHED EVERY SATURDAY MORNING, RANGOON) စနေနေ့ နံနက်တိုင်းထုတ်ဝေသည်ဟု ပုံနှိပ်ထားပြီး SATURDAY 27th, JUNE 1874 ဟု ရက်စွဲရေးထိုးထားသော သတင်းစာကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာသတင်းစာတွင် (PUBLISHED EVERY FRIDAY MORNING, RANGOON) သောကြာနေ့ နံနက်တိုင်းထုတ်ဝေသည်။ ၁၂၃၄ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၇၂ ဟု ရက်စွဲရေးထိုးထားသော သတင်းစာကိုလည်းကောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

ထိုသတင်းစာများနှင့်အပြိုင် ရန်ကုန်မြို့တွင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများဖြစ်သော ရန်ကုန်တိုင်းမ်စ်၊ ရန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာ စသည်များလည်း ထွက်ရှိခဲ့သည်။

မြို့တော်ကို ဆက်လက်တိုးချဲ့ခြင်း

လူဦးရေ ၃၆၀၀၀ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ဖရော ရေးဆွဲပုံဖော်တည်ဆောက်ခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့တွင် လူဦးရေ လျင်မြန်စွာ တိုးတက်များပြားလာသည်။

၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် လူဦးရေ (၄၆၀၀၀) ကျော်၊ ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် လူဦးရေ (၆၀၀၀၀) ကျော်အထိ တိုးတက် လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြေမျက်နှာပြင် မြှင့်တင်ခြင်းလုပ်ငန်း များကို မပြုလုပ်နိုင်သေးဘဲ မြို့အနောက်ပိုင်းသို့သာ လမ်းများ ဆက်လက်တိုးချဲ့ဖောက်လုပ် အမည်ပေးခဲ့သည် ကို တွေ့ရသည်။

အသစ်ဖောက်လုပ်သော လမ်းများမှာ အောက် ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

အိုလီဗင်လမ်း (OLIPHANT ST.)

ယခု ရွှေတောင်တန်းလမ်း

ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာန (PUBLIC WORKS DEPT.) တွင် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်များနှင့် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်း အင်ဂျင်နီယာချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး၏ အမည်။

ဘုန်းကြီးလမ်း

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ တည်ရှိရာနေရာ။

စတီဗင်ဆင်လမ်း (J.F.J STEVENSON ST)

ယခု ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း လှည်းတန်းလမ်း

၁၈၆၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၆၅ ခုနှစ်အထိ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ပဲခူးတိုင်း ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး၏ အမည်။

စစ်ကြိုခေတ် ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် နိုင်ငံရပ်ခြား ဂျာနယ်တစ်ခုမှ ပြန်လည်ဖော်ပြထားသော အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆောင်းပါး ကို ဤစာရေးသူက TIGER, TIGER (ကျားကျား)ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထုတ် ဂါးဒီးယန်း အင်္ဂလိပ် သတင်းစာကြီးတွင် မူရင်းအတိုင်း (Reproduce) ပြုလုပ်၍ ထပ်ဆင့်တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးပါ အကြောင်း အရာမှာ လမ်းမထက်၊ လှည်းတန်းလမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်တွင် ကျားတစ်ကောင်ဝင်ရောက်နေသဖြင့် အိမ်ရှင် များက သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံ တင်ပြရာ မီးသတ် ဌာန အမှုထမ်းများလာရောက်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ် နှိမ်နင်းပုံ အကြောင်းဖြစ်သည်။

သတင်းစာရက်စွဲကို မမှတ်မိတော့။

ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်သို့ ကျားတက်သည့် ရက်စွဲထက် စောမည်ထင်သည်။

ဝီလျံ (J.M. WILLIAN ST)

ယခု ကိုင်းတန်းလမ်း

၁၈၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သူ အမှုဆောင်အင်ဂျင်နီယာ၊ နောင်အခါ အင်ဂျင်နီယာ ချုပ် ဖြစ်လာသူ ဗိုလ်ဝီလျံ၏ အမည်။

ကိလီ (H.P KEIGHLIY ST)

ယခု ဝါးတန်းလမ်း

၁၈၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သူ အမှုဆောင်အင်ဂျင်နီယာ ဗိုလ်ကြီး၏ အမည်။

အနောက်လမ်း - ယခု အောင်ရတနာလမ်း

မြို့အနောက်ဘက်ပိုင်း သတ်မှတ်သည့်လမ်း။ ဆက်ပါဦးမည်

မောင်အေးသန့်

ကျွန်တော်ကြိုက်သော ဝတ္ထုရှည်များ

အသက် ၅ နှစ် ၆ နှစ် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဝတ္ထုဖတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ခုံထောက်ဝတ္ထု သိုက်သမိုင်း၊ အချမ်း၊ ဘဝသရုပ်ဖော် စာအုပ်များစွာကို ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။
 ထိုသို့ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များတွင် ကျွန်တော်အနေနှင့် စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ပါက စာအုပ်များကို ဝယ်ယူသိမ်းထားခဲ့ပါသည်။ တခါတရံတွင် ထိုဝတ္ထုများကို သတိရသည်ရှိသောအခါ ပြန်လည် ဖတ်ရှုခဲ့သည်။
 ယခုအခါ ထိုဝတ္ထုတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဖတ်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ပြပေးပါသည်။
 အကြိုက်ချင်းမတူပါက မဖတ်ဘဲ ကျော်သွားနိုင်ပါသည်။

မောင်မောင်ပြိုင်အေး

ယခင်လမှအဆက်

ညနေဝင်ရီတရော သူနှင့်မခင်မွှေးတို့ တံတားပေါ်တွင် ရပ်နေကြသည်။
 မခင်မွှေးမှာ ကိုယ်ဝန်ခုနစ် လထဲသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“မောင်လာပြီ... ပြန်ကြစို့လား”

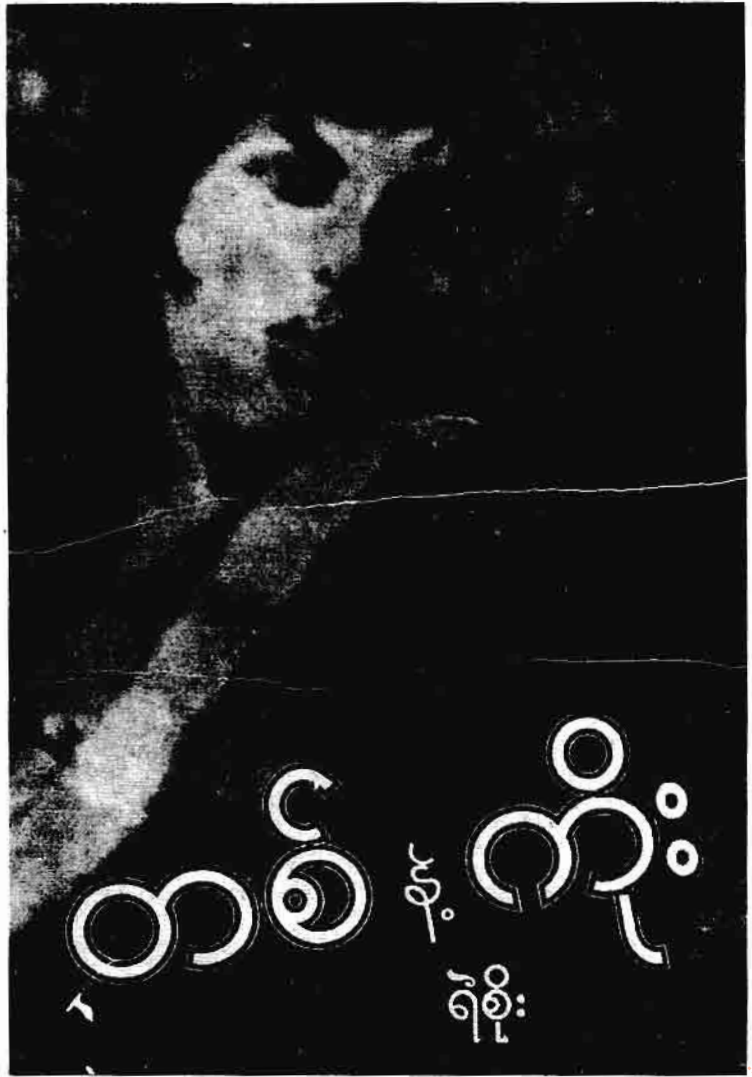
မခင်မွှေးက ဒေါ်နှင်းဦးကို ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ပြန်ကြတာပေါ့”

ဒေါ်နှင်းဦးက မခင်မွှေး အနီးသို့ ကပ်သွားရင်းပြန်ပြောသည်။ ဒေါ်နှင်းဦး၏ ကိုယ်နှင့် မခင်မွှေး တိုက်မိသည်။ မခင်မွှေးက ကိုယ်ကို တိုက်မိမည်စိုး၍ နောက်သို့ဆုတ်ပေးသည်။

ဒေါ်နှင်းဦးက ရှေ့သို့ခြေ တစ်လှမ်း ထပ်တိုးပြီး ကိုယ်ကို ကာထားကာ မခင်မွှေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမယ်လေးလုပ်ကြပါအုံး ရေထဲ ကျသွားပြီ လုပ်ကြပါအုံး ကယ်ကြပါအုံး”

ဒေါ်နှင်းဦး၏ စူးစူးရှရှ အော် လိုက်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေသူများ ပြေးလာ ကြသည်။

မခင်မွှေး၏ အလောင်းကို နောက်တစ်နေ့မှ ပြန်ရသည်။

ဒေါ်နှင်းဦးက မခင်မွှေး၏ လက်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး နောက်သို့တွန်း လိုက်သောအခါ မခင်မွှေး၏ အံ့အား သင့်နေသော မျက်နှာအမူအရာက လေးကို ဒေါ်နှင်းဦး ယခု ထမင်းစား စားပွဲတွင် မျက်စိမေးထားသောအခါ မြင်ယောင်လာမိသည်။

တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေသည်။ ခြေခပ်ကြူကြူ နင်းသံသည် ဒေါ်နှင်းဦး နောက်မှဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဇက်ကျောတွင် စစ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မီးဖိုဘက်မှလာသော မကြည် ပွင့်နှင့် ကုသတို့က ထမင်းစားခန်း စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လက် ဖြစ်နေ သော ဒေါ်နှင်းဦး၏အလောင်းကို တွေ့ ကြသည်။

* * *

၃၃

“တို့ထဲက နောက်တစ်ယောက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသွားပြန်ပါပြီ လား။”

နေအောင်ထွန်းက ဒေါ်နှင်းဦး ၏ အလောင်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။ လူလော်မင်သည် ဒေါ်နှင်းဦး လက်ဘက်ဘက် ဇက်မှ သွေးစိုနေသည့် နေရာကို နီးနီးကပ်ကပ် ကုန်း၍ကြည့် ရှုနေသည်။

“အင်း...ဆေးထိုးအပ်ရာဘဲ” သွေးစိုနေသည့် နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြသည်။

“ဘာဆေးထိုးသလဲ မသိဘူး လား။”

နေအောင်ထွန်းက ပြောသည်။

“နုတ်ခမ်းနဲ့ အသားအရောင် ကြည့်ပြီး အကဲခပ်ရသလောက်တော့ ရန်အောင်သိန်းတို့ မျိုးတဲဆေးမျိုးကို ဆေးထိုးအပ်နဲ့ သွင်းပေးတယ်၊ ဒီ အဆိပ်ပါးတဲ့ ဒါက ဟိုဟာထက် ပိုမြန် တာတစ်ခုပါဘဲ...”

လူလော်မင်က ပြောပြသည်။

“ကျုပ်တို့ထဲမှာ ဆေးထိုးတံ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိသလဲ”

နေအောင်ထွန်းက မေးသည်။

“တခြားလူတွေတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်ဆေးအိတ်ထဲမှာတော့ တစ်စုံ ရှိတယ်”

နေအောင်ထွန်းကို မျက်စိ ဆယ်လုံးက ပိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ကျုပ်ကဆရာဝန်တစ်ယောက် ဘဲ ဆေးအိတ်ပါတဲ့နောက်တော့ ဆေး ထိုးတံပါရမှာဘဲ”

သူ့အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြသည်ကို ရိပ်မိ၍ ရှင်းပြလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ဆရာဝန် ကတော့ ဆေးထိုးအပ်ပါရမှာဘဲ...”

နေအောင်ထွန်းက ထောက်ခံ ဟန်ဖြင့် ပြောပြီး...

“အဲဒီ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ ဆေးထိုး ထဲက အခု ဘယ် မှာ ရှိ သလဲ ဒေါက်တာ”

နေအောင်ထွန်းက ဆက်မေး လိုက်သည်။

“အိမ်ပေါ်က ကျုပ်ဆေး သေတ္တာထဲမှာ...”

လူလော်မင်ကပြောသည်။

“သွားကြည့်ကြစို့လား...”

နေအောင်ထွန်းက ရေမှထွက် သွားရင်း ပြောသည်။

ငါးယောက်စလုံး အပေါ်ထပ် သို့ သွားကြသည်။ ငါးယောက်စလုံး လူလော်မင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြ သည်။

လူလော်မင်အခန်း၏ ကြမ်းပေါ် တွင် ဆေးသေတ္တာပွင့်လျက်ရှိပြီး ဆေး သေတ္တာထဲမှ ဆေးပုလင်းများသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ကျနေ သည်။ ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆေးထိုးပြန် တို့ကို မတွေ့ကြရပေ။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက်မွှေ ပြီး ယူသွားတာဘဲ...”

လူတော်မင်းက ခေါ်သလဲနှင့် ပြောသည်။

အားလုံး လူတော်မင်းကိုပိုင်း၍ အကဲခပ် ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်ကို ကျုပ်တို့ဆယ် ယောက် ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တစ် ယောက်က လူသတ်သမားဖြစ်နေ တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ ကိုးယောက် အားချင်းကတော့ မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ထဲက ငါးယောက်ကတော့ ပြတ်သွားရာပါပြီ။ ဝတ်ကျွတ်သွားပြီလို့ ဘဲဆိုကြမလား... အခု ကျုပ်တို့ငါး ယောက်ကျန်တယ်။ တစ်ယောက် ကတော့ လူသတ်သမားဆိုတာ သေ ချပါတယ်။ ဟောဒီထဲက အပြစ်မရှိ တဲ့ လေးယောက်ကို ကာကွယ်ဘို့ တော့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားကြရ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်... ပထမဆုံး မေးပါရစေအေတာ... ခင်ဗျားဆီမှာ အသက်အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆေးထဲ က ဘာဆေးတွေရှိသလဲ”

နေအောင်ထွန်းက မေးပြီး လူတော်မင်းကို ကြည့်နေသည်။

“ဟောဒီဆေးသေတ္တာ ခင်ဗျား တို့မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ၊ အိပ်ဆေးနည်း နည်းရှိတယ်။ တရိုင်းနောနဲ့ ဆလ်ဖိုနော ဆေးခဲ ဘိုက်နည်းနည်း။ ဆိုဒါဘိုင် ကာ နဲ့ အက်စပရင်နည်းနည်း ရှိက ဆိုင်နိုက်အဆိပ်နဲ့ တူတာ တော့ ဘာမှမရှိပါဘူး...”

“ကျုပ်ဆီမှာလဲ အိပ်ဆေး နည်းနည်းပါးပါးရှိပါတယ်။ ကဲ... ဗိုလ် ကုသမှာ သေနတ်ရှိတယ်ဆို...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ...”
ကုသက ဘုဆတ်ဆတ်မေး သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ဆေး၊ ဆရာ ဝန်ဆီမှာရှိတဲ့ဆေး၊ မင်းဆီက သေနတ်တို့ကိုသိမ်းပြီး တနေရာရာမှာ သော့ပိတ်ပြီး သိမ်းလိုက်ကြမယ်။ အဲဒါ ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့တတွေနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုရှာကြရမယ်။ ကျုပ်တို့ကိုမှာလဲ အရာခံရမယ်...”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်သေနတ်အပ်ရမှာလဲ...”

“ဒီမှာဗိုလ်ကုသ မင်းကတော့ သန်သန်မာမာဘဲ၊ ဟောဒီဖိုးသာအေး နဲ့ဟာ အသက်ချင်းလဲမကွာဘူး။ ခွန် အားဗလချင်းလဲ မကွာကြပါဘူး။ ဖိုး သာအေးတစ်ယောက်ထဲက မင်းကို မနိုင်ရင်တော့ တို့ကျန်တဲ့ သုံးယောက် က ဖိုးသာအေးဘက်က ဝင်ကူပြီး မင်းကို အနိုင်လုပ်ပြီး သေနတ်ကို မရ ရအေး... သိမ်းယူမှာဘဲ...”

နေအောင်ထွန်း လူချင်းထိ မတတ် ရှေ့တိုးကပ်လာကာ ကုသ အား ဝှားစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“အို... ဒီလိုဆိုလဲ ရှိစေတော့ ဗျာ... ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါ တယ်”

ကုသက အလျော့ပေးလိုက် သည်။

“အေး ဟုတ်ပြီ ဒီလိုမှပေါ့ကွာ အဲဒီသေနတ် ဘယ်မှာလဲ...”

“ကျွန်တော့်အခန်းထဲက မွေ့ ရာခေါင်းရင်းမှာရှိတယ်။ ဒီမနက် အရေးတကြီးထဲခဲလို့ ယူမလာဘဲမိဘူး ဗျာ၊ သွားယူပေးမယ်...”

“နေပါစေ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး သွားကြတာကကောင်းမယ်...”

“ဟင်... မယုံဘူး ဟုတ်လား”

ကုသက မခန့်လေးစား အမှု အရာနဲ့ ပြောကာ ရှေ့မှသွားရာ ကျန် လေးယောက် နောက်မှလိုက်သွားကြ သည်။

ကုသသည် အခန်းထဲသို့ ဝင် ပြီး မွေ့ရာကို ခေါင်းရင်းဘက်မှ မလိုက် သည်။

မွေ့ရာအောက်ကို ကြည့်ကာ ငေးနေပြီးမှ နောက် လက်တဘက်နှင့် မွေ့ရာ၏ ခြေရင်းဘက်မှ အစကိုဆွဲ၍ မလိုက်သည်။

“ဟယ်... မရှိတော့ဘူး”

ကုသမျက်နှာ အမူအရာ ပျက် ပျက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

* * *

“ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

ကုသက ချွတ်ပုံထားသော ဘောင်းဘီကို ကောက်ယူရင်း မေး သည်။

အခန်းထဲတွင် ယောက်ျားများ သာရှိသည်။ မကြည်ပွင့်မှာ အခန်း အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေသည်။

အခန်းထဲတွင် ယောက်ျား လေးယောက်စလုံးတို့သည် ကိုယ်တွင် အဝတ်မကျန်အောင် ကုတင်ပေါ်တွင် ချွတ်ပုံကြရသည်။ ကိုယ်အဝတ် မဟုတ်သော အခြားအဝတ်ကို တစ် ယောက်က ကိုင်တွယ်ရှာဖွေကြည့် သည်။

ထိုသို့မပြုလုပ်မီက အသက် ရှင်လျက်နေသော ငါးယောက်စလုံး၏ အခန်းစေ့ဝင်၍ ရှာဖွေပြီးဖြစ်သည်။

လေးယောက်အဝတ်များ ပြန် ဝတ်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ဆီမှာ မရှိဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပြီ ကဲ မကြည် ပွင့် မင်းလဲချင်းချက်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး မင်းလဲ ခေတ်မီဗဟုသုတရှိတဲ့ အမျိုး သမီးပီပီ”

တရားသူကြီး လုပ်ခဲ့သော နေအောင်ထွန်းပင် ဆက်ပြောရန် စကားရှာမရ၍ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ် နေသည်။

မကြည်ပွင့်က ပါးချိုင့်ကလေး များပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကုသရဲ့ သေနတ်ကတော့ ကျမ ဟောဒီ ဘရာစီရာအောက် ရင် သားနှစ်ခုကြားမှာတော့ ဝှက်ထားနိုင် လောက်အောင် မငယ်ပါဘူးနော်”

မကြည်ပွင့်က ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြရင်း မေးသည်။

“အဲဒီထဲ ဝှက်လို့တော့မရဘူး သေချာတယ်”

ကုသကပြောသည်။ ကုသ၏ သေနတ်ကိုမြင်ဘူးသော လူဇော်မင်း နှင့် ဖိုးသာအေးတို့က ခေါင်းညိတ်ကြ သည်။

“အန်ကယ်ကြီး လက်နဲ့များ စမ်းကြည့်ချင်ပါသေးသလား”

မကြည်ပွင့်က နေအောင်ထွန်း ရှေ့သို့ တိုးရပ်ကာ ရင်ကော့ပြီးမေး သည်။

“အို...” နေအောင်ထွန်း အန်းတန်းတန်း

ဖြစ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

“ဒီတော့ သေနတ်ဝှက်ရင် ကျမအနေနဲ့ကတော့ ဟောဒီခါးထဲ ထမီအထက်ဆင်ကြား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက် ဝှက်နိုင်တဲ့ တစ်နေရာက တော့ ခြေသလုံး ပေါင်တို့မှာ စီးထား ရင်ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်ကြားထဲ ဝှက်ထားရင် ဖြစ်တယ်၊ ကဲ သံသယ မရှိကြရအောင်လို့ အခုလို အရေးကြုံ လာတော့လဲ ပြရတာပေါ့ရှင်”

မကြည်ပွင့်က ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ထမီကိုချွတ်၍ ပုံချလိုက်သည်။

နေအောင်ထွန်း မျက်စိကို ဆတ်ခနဲမှိတ်၍ ပြန်ဖွင့်သည်။ ကုသ နှင့် ဖိုးသာအေးတို့မှာ ပြူးတူးပြုတ်နှင့်

ကြည့်နေသည်။ အိမ်ရှေ့မပျက်သူမှာ မျက်စိယဉ်နေပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာ လူဇော်မင်းဖြစ်သည်။

“အို...”

ကုသက အသံထွက်လာ သည်။ သူထင်သလို မဟုတ်၍ အသံ ထွက်လာသည်ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြည်ပွင့်ထမီချွတ်၍ ပုံလိုက်သော အခါ အတွင်းမှာ ပေါင်လည်လောက် အထိရောက်သော အတွင်းခံနိုင်လွန် ဘောင်းဘီ ပန်းရောင်ကလေး ဝတ် ထား၍ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မကြည် ပွင့်”

နေအောင်ထွန်းက ပြောပြီး မျက်နှာကို တဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

မကြည်ပွင့်က ထမီကို ကောက်၍ ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

သိမ်းယူရရှိထားသော ဆေး များကို လက်သုတ်ပုဝါ တထည်ဖြင့် ထုပ်၍ကိုင်ကာ နေအောင်ထွန်း အရှေ့မှ ဆင်းသွားရာ ကျန်လူများ လိုက်သွားကြသည်။ ညှဉ်ခန်းထဲမှ သော့တန်းလန်းနှင့် ဘီဒိုကိုဖွင့်လိုက် သည်။ ဘီဒိုထဲတွင် ဆွဲအံ့နစ်ခု အနက် တစ်ခုကိုဖွင့်၍ ဆေးထုပ်ကို ထည့်ပြီး အံ့ဆွဲကိုပိတ်၍ သော့ခတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘီဒိုကိုပိတ်၍ သော့တထပ်ခတ်ပြန်သည်။

“သော့ကတော့ ခင်ဗျားသိမ်း မှာလား”

ကုသက မေးသည်။

နေအောင်ထွန်းက သော့တစ် ချောင်းကို ကုသအားပေး၍ ကျွန်တစ် ချောင်းကို ဖိုးသာအေးအားပေးသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဗလ ချင်းတူတူဘဲ၊ ဒီသော့နှစ်ချောင်းစလုံး ရှိမှ ဟိုထဲကဆေးတွေကို ယူလို့ရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သော့လှ ကြရင် တို့လဲသိလာမှာမို့ လှတဲ့လူကို ဝိုင်းပြီးနှိပ်နိုင်တယ်၊ တို့သုံးယောက် ကလဲ ခင်းတို့နဲ့ ဗလချင်းမတူလို့ လှ နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျေနပ်ပြီလား။ အန္တရာယ်ပေးမဲ့ ဆေးတွေကတော့ စိတ်ချရပြီ၊ ဒီဆေးတွေလဲ တော်တော် များများစားမိရင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင် တယ်၊ အခုပြဿနာက သေနတ် ပြဿနာဘဲ၊ ဘယ် ထားသလဲ ဖိုလ်ကုသ...”

“ဟာ . . . ဘယ်သိမှာလဲဗျ၊ ပျောက်သွားတာဘဲ”

ကုသက ဘုဆတ်ဆတ်ပြန် ဖြေသည်။

ထမင်းစားခန်း ပြုတင်းပေါက်မှ လွှတ်ပစ်ထားသော ဆေးထိုးတံကို တွေ့ကြသည်။

ခက်တာက ဆေးထိုးတံနဲ့မှ ပြန်ချောင်းမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲ နေပြီးဖြစ်သည်။

“အဖွားကြီးကြီးကို ဆေးထိုး သတ်ပြီး ဆေးထိုးတံနှင့် အပ်ကို ပြု တင်းပေါက်က လွှတ်ပစ်တာဘဲ”

ဖိုးသာအေးကပြောသည်။
ဒေါ်နင်းဦး အလောင်းကို အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပြီး တံခါး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ပြောစရာ မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သတ်တာ လဲဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က မကြည့်ပွင့်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်းက မကြည့်ပွင့် ထမင်းအိုးငဲ့နေတော့ ကျွန်တော် အိမ်သာတက် သေး တယ်”

ကုသက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လိုဘဲ မကြည့်ပွင့် ကလဲ သတ်နိုင်တာဘဲ၊ ခင်ဗျားဆိုလဲ ဒီလိုဖြစ်မှာဘဲ၊ ဒါတော့ မေးနေရင် လောကုန်ပါတယ်၊ မနက်စာ ထမင်းအိုး တော့တယ်ပြီးပြီ ဟင်းချက်ဘို့ဘဲလိုပါ တော့တယ်လေ”

ကုသကပြော၍ မကြည့်ပွင့်ကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်ခါ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက် သွားသည်။

ကျွန်သုံးယောက်က သေနတ် တွေ့လို တွေ့ငြား အိမ်အနံ့အပြေးရာ ကြသည်။

“တွေ့ဘို့တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဝှက်ထားလို့

ရတာဘဲ၊ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ကလဲ နေရာ အနံ့ရှာနိုင်ဘို့ မလွယ်ပါဘူး” လူဇော်မင်းက စိတ်အားလျှော့ သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။
သေနတ်ကိုရှာ၍ မတွေ့ကြ ပေ။

* * *

တစ်ယောက်ယောက်။
စကားသုံးလုံးဟည်းသာ ဖြစ် သည်။

ကျန်ငါးယောက်ထဲမှ တစ် ယောက်ယောက်သည် လူသတ် ကောင်၊ ထိုလူသတ်ကောင်သည် သူ သာလျှင်တရားသူကြီး၊ သူသာလျှင် တရားသူကြီးစီရင်ချက် ချမှတ်ပေးထား သည်။ အပြစ်ဒဏ်ကိုခံစေရန် ဆောင် ရွက်ပေးမည့်သူဖြစ်သည်။

ငါးယောက်စလုံး ကြောက်နေ ကြသည်မဟုတ်ဟု တွေးမိကြသည်။

လေးယောက်ကတော့ကြောက် ရွံ့နေသည်။ ပဉ္စမလူသည် ကြောက် ဟန်ဆောင်နေသူ ဖြစ်ရပေမည်။

ဒေါက်တာလူဇော်မင်းသည် စိတ်များ တုန်လှုပ်နေသည်။

သူ၏လက်များမှာ ဘုန်နေ သည်။ စီးကရက်ကို မကြာခင်သိမ်းပြီး လေးငါးဖွာ ဖွာ၍ ပြာခွက်ထဲပျံပြီး ထိုးချေသည်။

လူဇော်မင်း လူသတ်သမား ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဟန်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ သူ၏ လူသတ်လက်နက် ဖြစ်သော ဆေးများကို သိမ်းထားလိုက် သဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ဟန်တူသည် ဟု တစ်ယောက်ယောက်က တွေး သည်။

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမဖြစ် မယ်၊ ဒီလိုထိုင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

လူဇော်မင်းက ကားမလိုအား မရသံနှင့် ပြောသည်။

“ထင်းတွေပုံပြီး မီးရိုပြရင် တစ်ယောက်ယောက်မြင်မှာ သေချာ ပါတယ်...”

မည်သူကမှ ပြန်မဖြေသဖြင့် ဆက်လက်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒီရာသီဥတုမျိုးထဲမှာ ဘာမီး တောက်မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး...”

ဖိုးသာအေးက ကြောသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ ကြသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက် ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင် သူပြန်ဝင်လာသည်အထိစောင့်ပြီးမှ တစ်ယောက်ကထွက်သည်။ နှစ် ယောက်ပျိုင့်တူ ထွက်သွားလျှင် တစ် ယောက်က လူသတ်သမားဖြစ်နေ ပါက အခက်ကြုံနေမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။

“အချိန်နည်းနည်းစောင့်ရမှာ ဘဲ၊ ရာသီဥတု ကောင်းလာရင်တော့

မီးဖိုနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်တစ် ခုခုဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်တာဘဲ”

ကုသက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊

အချိန်နည်းနည်းဘဲ စောင့်ရမှာပါ။

ဟား ဟား ဟား...အဲဒီစောင့်ဘို့

အချိန်ကို မရှိစေချင်ဘူး၊ အဲဒီစောင့်ရ

တဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တို့ သေရမဲ့အချိန်

မဖြစ်စေချင်ဘူး...”

လူဇော်မင်းက အက်ကွဲသံနှင့်

ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်မယ်၊ အစစ

အရာရာ သတိထားမယ်ဆိုရင်တော့

ကြောက်စရာမရှိဘူး ထင်တယ်”

နေအောင်ထွန်းက တည်

ကြည်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့သည်နေ့လယ်စာ စားပြီး

ကြပြီဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းလို ပန်းကန်

များကို ထမင်းစားခန်းထဲ သယ်ယူ

တည်ခင်းထားခြင်းမပြုကြ၊ နေ့လယ်

စာကို ငါးယောက်စလုံး မီးဖို ထဲသို့

သွား၍ ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာပင်

ဟင်းပုံဖွဲ့စားကြသည်။ မတ်တတ်စား

သူကစား၊ ထိုင်စားသူက စားကြ

သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ

ကိုယ်ပန်းကန် ကိုယ်ဆေးသည်။ ထို့

နောက် မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးတည်

ထားခဲ့ပြီး ငါးယောက်စလုံး ညှော်ခန်း

ထဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ရင်တော့ ဒီအလောင်းတွေနဲ့ တအိမ်

လုံး ပုပ်စော်နံ့တော့မှာဘဲ၊ ရာဇဝတ်မှ၊

ဖြစ်နေတော့လဲ အလောင်းတွေက

မြှုပ်လို့မရသေးဘူး”

ဖိုးသာအေးက သတိပေး

သည်။

ဤမွန်းလွဲပိုင်းတွင် တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခပ်နေ

သည့်အချိန်က ပိုများသည်။ ကိုယ့်

အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေးချင်ရာတွေ

လည်း တွေးကြသည်။

တစ်ယောက်က ဤသို့တွေး

သည်။

“လူသတ်သမားဟာ လူဇော်

မင်းဖြစ်မှာဘဲ၊ အခုနက သူငါ့ကို ဘေး

စောင်းခိုးကြည့်တာ၊ ကြည့်ပုံကြည့်

နည်း ဆန်းတယ်၊ ဒီလူ ဆရာဝန်ဆို

တာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ ဆရာဝန်

ဟုတ်ခဲ့ရင်လဲ စိတ်နောက်လို စိတ္တဇ

ဆေးရုံမှာ ဆေးကုသနေတဲ့ ဆရာဝန်

လွတ်ပြေးတာများလား။ သူဟုတ်ပါ

တယ်၊ သူလူသတ်သမား ပါဘဲ၊ ငါဖွင့်

ပြီး တိုင်ပင်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။

အခု ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ၊ သုံးနာရီ

ဆယ်ငါးမိနစ်ရှိသေးတယ်၊ အချိန်တွေ

ကလဲ ကုန်ခဲ့လိုက်တာ၊ ဟော သူ

ငါ့ကို ဘေးတစောင်းကြည့်နေပြန်ပြီ”

တစ်ယောက်က ဤသို့တွေး

သည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါတော့ အသတ်မခံဘူး။ ငါ ဒီထက် ဆိုးတာတွေ ကြုံဘူးခဲသားဘဲ။ ငါ့ကိုသတ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သေနတ်၊ သေနတ်၊ ဒီငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာတော့ သေနတ်ရသွားပြီ။ ဘယ်မှာဝက်ထား သလဲမသိဘူး။ အားလုံးလဲ ရှားပြီပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာ တော့ ဒီသေနတ်ရှိနေတာသေချာ တယ်”

တစ်ယောက်က...

“သေမှာတော့ ကြောက်တာ ဘဲ၊ သေမှာတော့ ကြောက်ကြသား ဘဲ၊ ငါလဲ သေမှာကြောက်တာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေမှာကို ကြောက်ပေမဲ့ သေမင်းဆိုတာ တားလို့မရဘူး။ ဒီ ကောင်မများ လူသတ်သမား ဖြစ်နေ ရော့သလား။ အစောပိုင်းက ဆိုရင် ရွတ်နောက်နေသေးတယ်၊ လူသတ် သမားမဟုတ်တဲ့ သူ့အရွယ်မိန်းမမျိုး ဆိုရင် ဒီလောက်ကြာရင် အကြောက် လွန်လို့ ပျားပြီး အိပ်ရာထဲက ထနိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ သူသတ်လို့ ကြောက် မှာဘဲ၊ လူက လူသတ်နေရင် သူ မသေရဘူး ဆိုတာသိလို့ မကြောက် တာဖြစ်မှာပါဘဲ” တစ်ယောက်က တွေးပြန်သည်။

“လေးနာရီ ထိုးသွားပါပြီလား အိပ်မက်ဆိုးကြီး ဖြစ်နေမှာပါ။ ငါအခု အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ မကြာခင်

အိပ်ရာက လန်နီးပြီး အားလုံး ရှင်း သွားမှာပါ။ အခု ကြုံရတာမျိုးဟာ တစ် ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အိပ် မက်မို့သာ ဖြစ်နေတာပါလေ။ ငါအိပ် ရာက နိုးတဲ့အခါမှာတော့ ဘာရင်ရှိ ကျွန်းရောက်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ် ဘူးလို့ ထင်ရှားမှာပါ”

ဤငါးယောက်ထဲမှ လူသတ် သမားဖြစ်သော တစ်ယောက်က ဤသို့တွေးနေသည်။

“ငါ ခေါင်းအေးအေးထားမှ ဖြစ်မယ်၊ သိပ်လောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ အိမ်ခြံမပျက်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ သူတို့သာ ရိပ်မိသွားရင်တော့ ငါ့ကို အနိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်အောင် လုပ်မှာဘဲ။ ငါ့ဆီရောက်လာတဲ့ စာ အကြောင်းကိုကော သူတို့ မဝေဖန် ကြပါဘူး။ ငါလဲဘဲ သူတို့လိုဘဲ လိမ် ခေါ်ခဲရတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ငါ အကြံအောင်ပါတယ်တယ်သူ့အလှည့် ပေးရပါမလဲ၊ အဲဒါက ပြဿနာဘဲ၊ အင်း ဟုတ်ပြီ ဒီကောင် အလှည့် ပေးလိုက်တော့မယ်၊ သူ့အပြစ်ဒဏ် ကို စီရင်ဘို့ သင့်နေပြီ”

ငါးနာရီထိုးလျှင် လျှပ်လျှပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ အုံးမလား”

လက်ဖက်ရည်ချိန်လွန်လာမှန်း ယခုမှ မကြည့်ပွင့် သတိရသည်။

“အေး အဲဒါ ကောင်းတဲ့ အကြံဘဲ”

ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“ကျမသွားယူခဲ့မယ်၊ ရှင်တို့ လေးယောက် ဒီထဲမှာဘဲ စောင့်နေ ကြပါ”

မကြည့်ပွင့်က မတ်တတ်ထ သည်။

“တို့ပါ လိုက်လာပြီး မင်းလက် ဖက်ရည် ဖျော်တာ ဖောင်ကြည့်ရရင် ပိုကောင်းမယ်”

နေအောင်ထွန်းက မေးရင်း မတ်တတ်ထလိုက်ကာ အခြားလူများ ကို ကြည့်သည်။

မကြည့်ပွင့် လက်ဖက်ရည် ဖျော်သည်ကို အားလုံး ကြည့်နေကြ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ အတူတူပြန်လာခဲ့ ကြသည်။

ခါတ်မီးစက်ကို မနက်ကလည်း မပိတ်မိခဲ့၍ တနေကုန်လည်ပတ်နေရာ စက်လည်ရန် ဒီဇယ်ဆီမဖြည့်မိ၍ ထိုအချိန်တွင် မီးစက်ရပ်သွားသည်။

“အင်း... မီးစက်ထဲ ဆီထည့် ပြီးပြန်နိုးရင် ရပါတယ်၊ ဆီတွေ သုံးလေးစည် တွေ့ခဲ့တယ်”

ဖိုးသာအေးက ပြောသည်။

“ဟိုဘက် စာကြည့်ခန်းထဲက ဘီဒီထဲမှာ ဖယောင်းလိုင်ထုပ် နှစ်ထုပ် သုံးထုပ် တွေ့ခဲ့တယ်၊ သွားယူခိုက် ပါလား”

လူဇော်မင်းက ကုသကိုပြော၍
ကုသထသွားပြီး ဖယောင်းတိုင်ထုပ်
များ ယူလာခဲ့သည်။

* * *

၃၅

ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင်
မကြည့်ပွင့်မှာ ထိုင်နေရသည်က
လည်း ညောင်းလာပြီဖြစ်၍ မတ်တတ်
ထလိုက်သည်။

“ကျမတော့ အခန်းထဲပြန်ပြီး
ရေချိုးမယ်”

ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို
ယူပြီးထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို
သော့ဖွင့်၍ဝင်လိုက်သည်နှင့် အေးစက်
စက်အရာတစ်ခုသည် သူမ၏မျက်နှာ
နှင့်တိုးမိသည်။ မကြည့်ပွင့် ငယ်သံပါ
အောင်အော်လိုက်သည်။ အေးစက်စက်
အရာကိုရှောင်ရင်းလည်း ကုလားထိုင်
နှင့် တိုက်မိ၍ လဲကျသွားသည်။

အပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော
ခြေသံများကို ကြားရပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်
တာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးသံ
ကိုကြားရသည်။ ယောက်ျားလေး
ယောက်စလုံးသည် ဖယောင်းတိုင်
ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြသည်။

ကုထားထိုင်နှင့် တိုက်ပြီး လဲ
နေရာမှ မကြည့်ပွင့် ပြန်ထပြီး အခန်း
တံခါးပေါက်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။

တံခါးအလွန်တွင် နံရံတဘက်
နှင့်တဘက် ကြိုးတစ်ချောင်းချည်၍
တန်းထားပြီး ထိုကြိုးပေါ်တွင် ရေစိုနေ
သော အိပ်ရာခင်းတစ်ထည် လှန်း
ထားသည်ကိုမြင်ရသည်။

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ်က
အိပ်ရာခင်းအစိုနှင့် မျက်နှာတိုးမိပြီး
လှန်းအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝင်
လာသူများ သိရသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ”
မကြည့်ပွင့်က အိပ်ရာခင်းစိုကို
လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။

ဖိုးသာအေးက အောက်ထပ်သို့
အပြေးဆင်းသွားပြီး ဝိစင်ပုလင်းနှင့်
ဖန်ခွက်တစ်လုံး ယူလာကာ ဖန်ခွက်
ထဲတွင် ဝိစင်ထည့်၍ မကြည့်ပွင့်ကို
ပေးသည်။

“ရော့ . . . ရော့ . . . ရင်တုန်ပြေ
သွားအောင် ဒါသောက်လိုက်”

“ဟင့်အင်း မသောက်ဘူး”
မကြည့်ပွင့်က ငြင်းသည်။

“အို . . . ဒါက အကောင်းပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း
မသောက်ပါဘူး ဆိုမှဘဲ”

မကြည့်ပွင့်ခေါင်းခါ၍ငြင်းသည်။

မကြည့်ပွင့်က ခေါင်းရင်းမှ ဖန်
ခွက်ကိုယူ၍ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ
ဘုံဘိုင်မှ ရေထည့်ယူလာပြီး သောက်
သည်။ မကြည့်ပွင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်
သွားစဉ်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား

သော ကုသ အပြေးတက်လာကာ
သူ့လက်ထဲတွင် အရက်တစ်ပုလင်း
ပါလာသည်။

“ရော့ . . . ဟောဒီက ဘရန်ဒီ
ပုလင်း အသစ်ဘဲ နဲ့နဲ့သောက်လိုက်”

“ဟင့်အင်း . . .”

“ဒီဘရန်ဒီက အကောင်းပါကွ”

“ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်း
ဘယ်လို ပြောနိုင်သလဲ”

လူဇော်မင်းက မေးသည်။

“ကျုပ်မှ အဆိပ်ထည့်မထား
ဘဲဗျာ၊ ကောင်းရမှာပေါ့”

ကုသက ခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့်
မခန့်လေးစား ပြောလိုက်သည်။

လူဇော်မင်းက ပုလင်းပိတ်ကို
ယူကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ပုလင်း
ပိတ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်၍ဖွင့်သည်။
မကြည့်ပွင့်၏ ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ဘရန်
ဒီအနည်းငယ် ထည့်ပေးသည်။

“ရော့ သောက်လိုက်၊ မင်း
နည်းသွေးပျက်မတတ်လန့်သွားတာဘဲ”

လူဇော်မင်းက ပေးမှ မကြည့်
ပွင့်က ဘရန်ဒီ ဖန်ခွက်ကို ယူ၍
မော့ချလိုက်သည်။

“လူသတ်သမား အစီအစဉ်
တစ်ခုတော့ ပျက်သွားပြီ ထင်ပါတယ်၊
ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာလဲ
မသိဘူး” မကြည့်ပွင့်က အိပ်ရာခင်းကို
ဆွဲယူ၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချရင်းပြော
သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီလောက် သွေးပျက်နေတဲ့ ခန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုလန်ရုံမျိုးနဲ့ အသက်ထွက်သွားနိုင်တာဘဲ”

ကုသက ပြောသည်။
“ဘယ်သူလုပ်သလဲလို့ မေးနေရင် စကားရည်တော့မှာဘဲ။ ကျမတို့ တနေခင်းလုံး အောက်ထပ်မှာနေတုန်းက လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အကြောင်း တခုခုစီနဲ့ အပေါ်တက်ခဲ့ကြတာဘဲ။ ဟောဒီ အိပ်ရာခင်းကလေး ရေနဲ့ ဆွတ်ပြီး လှန်းထားတာ သေချာတယ်။ ကြည့်စမ်း ကြမ်းပေါ်ကို အဝတ်က စီးကျတဲ့ ရေတွေတောင်မှ မချောက်သေးဘူး။”

“ဟေ့ . . . အဖိုးကြီးကော”
လူဇော်မင်းကမေးမှ ထိုအခန်းထဲတွင် နေအောင်ထွန်း မရှိတော့သည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

“အပေါ်ထပ် လာတုန်းက ကိုယ့်တို့ နောက်က ပါလာတယ် မဟုတ်လား” ကုသက ဖိုးသာအေးကိုမေးသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဆရာ့ နောက်က မဟုတ်လား”

“နောက်က လိုက်လာတယ် ထင်တာဘဲ”

လူဇော်မင်းက ပြန်ပြောသည်။
“သွားကြည့်ကြရအောင်”
ကုသကခေါ်၍ အားလုံးအတူ လိုက်၍ ဆင်းကြသည်။ နေအောင်

ထွန်းကို ညှဉ်ခန်းထဲတွင် မတွေ့ရပေ။
“ဦးနေအောင်ထွန်း . . . ဦးနေအောင်ထွန်း”

လူဇော်မင်းက ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ခေါ်သည်။ နေအောင်ထွန်းက ပြန်ထူးသံကိုမကြားရဘဲ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။
ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ကိုင်၍ လူဇော်မင်းက တဘက်ရှိ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ လူဇော်မင်းသည် အခန်းပေါက်ဝမှာပင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

တံခါးအဝင်ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်း နေအောင်ထွန်းကို တွေ့သည်။ ထိုပက်လက်ကုလားထိုင်၏ ဘေးရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။

လူဇော်မင်းက တံခါးပေါက်ဝမှ လူများဝင်မလာရန်လက်ကာပြလိုက်ပြီး ပက်လက် ကုလားထိုင်ဘေးသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပ်သွားသည်။ နဖူးတည့်တည့်မှအနီရောင်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“သေပြီ . . . နဖူးကျည်ဆန်ထိပြီး သေတာဘဲ”

လူဇော်မင်းထွက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟာသောက်ကျိုးနဲ့သေနတ်”
ဖိုးသာအေးက အသံတုန်ယင်

စွာနှင့် ပြောလိုက်သည်။
“ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ ခန်းဆီးက အဲဒါဘဲ”

တံခါးပေါက်ဝမှ ခေါင်းပြု၍ အတွင်းဘက်သို့ကြည့်ကာ မကြည့်ပွင့်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့”
လူဇော်မင်း အခုမှ သတိပြုမိဟန်တူသည်။ နေအောင်ထွန်း၏ ရင်ဝအထိလွှား၍ ခြုံထားသော ခန်းဆီးအနီကို ယခုမှ မြင်သည်။

“မှတ်မိသလား . . . လူသတ်သမားဟာ သူဘဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ပြောတာလေ”

မကြည့်ပွင့်က ကုသကိုမေးသည်။

“အင်း . . . ကိုယ်မှားတာပေါ့ကွာ၊ သူခမ္မာလဲ သူဟာ လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သက်သေခံပေးသွားရှာပြီ။ လူသတ်သမားမဟုတ်ကြောင်းကလဲ အသက်နဲ့လဲလဲပြီး တင်ပြနေရပါကလား”

ကုသက အသံလေးကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နေအောင်ထွန်းကို အပေါ်ထပ်အခန်းထဲသို့ ပို့ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၍ ညှဉ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကြပြန်သည်။

* * *
ဆက်ပါဦးမည်

ရဲစိုး

တစ္စေ့လော ...

သို့မဟုတ် အဆိပ်ပိုးလော ...

မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိုက်)

ဆည်းဆာချိန်ရောက်လှပေပြီ။
ကြက်ဥနှစ်သဏ္ဍာန် နေလုံးကြီးသည်
အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမျှဉ်း
ပေါ်၌ လျော့ရိလျော့ရဲ မေးတင်ထားရာမှ
သု၏လက်ကျန် အလင်းများကို ဖြန့်
ကြက်ထားသည်မှာ ပတ်လည်မျက်စိ
တစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော လယ်ကွင်း
ကျယ် ရိုးပြတ်တောတစ်လျှောက် ပုစွန်
ဆီသွေးရောင် တောက်ပလင်းလျက်။

ရှမ်းရွာကြီးမှ ထွက်လာသော
ကျွန်ုပ်တို့၏ လှည်းယာဉ်ကလေးနောက်
တွင် ဖန်တထောင်းထောင်းထကာ မီးခိုး
ငွေ့အလုံးကြီးပမာ အလိမ့်လိုက်
အလိမ့်လိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လှည်း
ပေါ်တွင် လိုအပ်သော စကားပြော
လေ့ရှိသော အဘိုးကိုယ်တိုင်က ကွမ်း
တဖြူဖြူနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်
နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လှည်းမောင်း

သမား မောင်ကြီးအေးတို့ပါ ကိုယ့်အတွေး
နှင့်ကိုယ် နှုတ်ဆိတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
အဘိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဣာယ
ဂါမရွာမှ နာမည်ကျော် သမားတော်ကြီး
ဖြစ်သကဲ့သို့ ဩဇာညောင်းသော ရုပ်ပိ
ရပ်ဖတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဟံသာ
ဝတီနေပြည်တော်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း
ပိုင်း ကွင်းရွာအားလုံးကလည်း ရောဂါ
အထွေထွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အဘိုး

ကိုသာ အားကိုးအားထားပြုကာ ပင့်ဆောင်ကုသကြရသည်။ မည်သည့်လူနာမဆို ကုသရန် အဘိုးသွားရပြီဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည်လည်း အဘိုး၏လက်ခွဲမာ ဆေးလွယ်အိတ် ပခုံးသိုင်းလျက် အဘိုးနောက်ပါးက မပါမဖြစ်ပါရစေပြန်။ အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်သော အဘိုးသည် သူ၏ ဗိဇ္ဇောပညာကို အမွေအနှစ်အဖြစ် ချန်ရစ်ခဲ့ရန် ဆန္ဒပြင်းပြသော်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းထဲတွင် ဆေးဝါးအတတ် ဝိသနာပါသူ စာတတ်ပေတတ်သူများ မရှိသောကြောင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရွာလယ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် စာပေဆည်းပူးသင်အံ့လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်အား လူထွက်စေ၍ ဗိဇ္ဇောအတတ်ပညာများကို လက်ပွန်းတဝှီး သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလည်း လူနာကြည့် ဆေးဝါးကုသပြီးစီးကာ ရှမ်းရွာကြီးမှ အပြန်ခရီး ဖြစ်ပါသည်။

“တယ်... ဗိဇ္ဇာနှစ်ကောင်ကွာတုံနှေးတုံနှေးနဲ့ ရှမ်းလိုက်စမ်းဟ... ကဟာ... ကဟာ”

“ရွာတောင် လှမ်းမြင်နေရပြီဟာ၊ ဘာအလျင်လို စရာရှိလို့လဲ ငွေးရယ်”

“နေ... နေဝင်တော့မှာလေ ဆရာကြီး၊ မှောင်မှ ရွာဝင်ရင် ရွာထိပ်နားလှည်းလမ်းဘေးက လက်ပံပင်ကြီးနား ဖြတ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ အဲ... အဲဒီလက်ပံပင်မှာ စား... စားပြကျော်ဟိုး... အ... အလောင်းချိတ်ထားတာကြောက်... ကြောက်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

“တယ်... ငွေးကတော့ကွယ်၊

သေပြီလို့ ရင်ခွဲတံကျင်လျှိုထားတဲ့ ကျော်ဟိုးအလောင်းက မောင်မင်းကို ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ နွားတွေ သနားပါတယ် ငွေးရာ။ မှန်မှန်ပဲ သွားပါစေကြားလား။”

အဘိုးကို ကြောက်ရွံ့သေ၍သာ နောင်ကြီးဇွေး ခေါင်ညှိတ်လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ပေါ်၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းအရိပ်များ ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ လှည်းယာဉ်ကလေးသည် ရေညို ပုံမှန်ပြေးနေသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့ ဣတယဂါမရွာ၏ ပုံရိပ်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာကာ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်အောက်မှ ရွာစင်အိမ်တန်းတချို့ကို ပါ လှမ်းမြင်နေရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

နောင်ကြီးဇွေးအနေနှင့် ကြောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကြောက်စရာပင်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်းချိန်က ကျွန်ုပ်တို့လှည်းယာဉ်ကလေး ရွာမှထွက်စဉ် မှောင်ရိပ်များ လွှမ်းနေသေးသဖြင့် လက်ပံပင်ကြီး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော စားပြဗိုလ်ကျော်ဟိုး၏ အလောင်းကို မှန်ရီဝိုင်းသာမြင်ရရာ မျက်နှာလွှဲ၍ ကြောက်စိတ်ကိုဖြေလိမ့်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ယခု အပြန်ခရီးတွင်မူ အမှောင်ရိပ်မသန်းမီ ဆည်းဆာရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိရဦးမည့် အလောင်းကောင်အား ကြိုတင်မြင်ယောင်လာကာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကြက်သီးဖြန့်ဖြန့် ထလျက် ရှိပါတော့သည်။

“ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန်တုန်းက စစ်တောင်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းရွာ

မှာ သူကြီးအိမ်ကို စားပြဗိုလ်ကျော်ဟိုး စားပြဝင်တိုက်သွားပြန်ပြီတဲ့...။ ပြန်အထွက်မှာ ရွာကင်သမားတစ်ယောက် ခုခံလို့ စားနဲ့စလွယ်ပိုင်းသွားတာ ပွဲချင်းပြီးဆိုပဲ။ အတော်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စားပြဗိုလ်ပဲနော်”

“အေးဗျာ... ဒီလိုပဲ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ စားတစ်စင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်တော်တိုက်လာတာဟာ ရွာအတော်များနေပြီဆိုတော့ မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ ဣတယဂါမရွာအလှည့် ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခက်တာက စားပြဗိုလ်ကျော်ဟိုးဆိုတာ တုတ်ကျိုး၊ စားကြွေပြီး လုံခွေတဲ့ ပြီးဆေးထိုးထားတာတဲ့ ဗျာ၊ ပြီးတော့ အခုအပျံ အကျတွေမှာလည်း ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးတယ်ဆိုတာကိုး။ တော်ရုံလူစုလောက်နဲ့ ဘယ်ဖြူလိမ့်မှာလဲ။ သူ့ကို တားဆီးခုခံတဲ့သူမှန်သမျှဆို အသေကို လုပ်သွားတာ ကြားဖူးကြတာပဲ။ ကိုင်း... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကြံကြံပါဦးဗျာ”

သူကြီးမင်းအိမ်၌ စုဝေးနေကြသော ရပ်မိရပ်ဘများ၏ ပြောဆိုနေကြသော အသံများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော အရောင်များ ဟပ်လျက်။ အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်လျက် တစ်ချိန်လုံး ကွမ်းဖြူနေသော အဘိုးသည် အကြံဉာဏ်တစ်ခုအား တွေ့မိဟန်ဖြင့် ခြောင်ဟန်သံပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် လူအားလုံး၏ အကြည့်များက အဘိုးထံ စုပြုံရောက်သွားကြသည်။

“အိမ်း... ရွာမြစ်စည်းရိုး ဘယ်လိုပဲ လုံခြုံအောင် ကာထားတယ်ဆိုလေ့

စားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးကတော့ သူ့အစွမ်း အစနဲ့ ဝင်လာဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းလိမ့်မယ် မထင်ဘူးကွယ်။ ကျုပ် စဉ်းစားမိတာ လေးတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ခုန့်ဝန်း ငြိစား ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်းဆို တာ သိကြတယ်မဟုတ်လား။ ဟံသာ ဝတီဘုရင် သုရှင်ရာဇာဓိရာဇ် နတ်ရွာစံ တော် မှု သွားပြီ တဲ့ နောက် မှာ သားတော်ကြီး သုခေါဓမ္မရာဇာဓိရာဇ်က ဆက် ခံနန်းတက်တဲ့ အချိန်မှာတောင် ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း ဟာ ခုန့်ဝန်းကနေ ဟံသာဝတီကို မြင်းစီးပြီး မနက်သွား ညနေပြန် ဝတ်မပျက် ခစား နေတာကိုလည်း အားလုံးသိကြပြီးသား ပဲ။ အဲဒီလို နေ့စဉ် အသွားအပြန် ခရီး တိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ရွာထိပ် လှည်းလမ်း ကပဲ ဖြတ်သွားနေကျဆိုတော့ ဒီလိုလုပ် ရင် မကောင်ဘူးလား။ သူ့ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ရွာထိပ်ကနေ ကိုယ်တော် ကြီးကိုစောင့်ပေါ့။ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ တွေ့တာနဲ့ စားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးရဲ့ ဆိုး သွမ်းသောင်းကျန်းမှု အဖုံဖုံကို လျှောက် တင်လိုက်ရင် သူမသိကျိုးကျွန်ပြုလိမ့် မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်းဟာ နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ် တာဘဲ။ ဟံသာဝတီရဲ့ ဂန္ထဝင်သူရဲ ကောင်။ အင်းဝမှာ အကျဉ်းစံစဉ်က တောင် တရုတ်စစ်သူကြီး ဂါမဏီ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး အောင်ပွဲခံလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ စားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးလောက် တော့ လွယ်လွယ်လေး နှိမ်နင်းပစ်လိမ့် မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်ကွယ်။

အဘိုးပေးသောအကြံသည် အား ကိုးရာမဲ့နေကြသော ရွာသူရွာသားများ

အတွက် အားဆေးတစ်စက်ပမာဟု ပြောရမည်ပင်။ ဆွေးနွေးပွဲလေး ရုပ် သိမ်းလိုက်သည့် ညနေပိုင်းအချိန်တွင် သူ့ကြီးမင်းခေါင်းဆောင်သော ရပ်မိရပ်ဖ အချို့တို့သည် ကိုယ်တော်ကြီး သမိန် ဗရမ်း၏ ဟံသာဝတီမှအပြန်ကို ရွာ ထိပ်ရှိ လက်ပံပင်ကြီးဘေး လှည်းလမ်း တွင် စောင့်လျက်ရှိကြပါသည်။ မျှော် လင့်ထားကြသည့်အတိုင်းပင် ဆည်းဆာ ချိန်မလွန်မီ လင်းချင်းစွာရှိနေဆဲတွင် ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ဘက်ဆီမှ မြင်းကို ခုန့်စိုင်းနှင့်လာသော ကိုယ် တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်းသည် လူစုလူ ဝေးအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် မြင်းကို ဝက်သတ်လျက်မှ အခြေအနေအား မေးမြန်းလာပါတော့သည်။ သူ့ကြီးမင်း

စည်းလုံးညီညွတ်ရင် ဘယ်လို ရန်မျိုးကိုမဆို အောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိစေရမယ်။ နောက်တစ်ခါ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်လိုစိတ် ရှိတဲ့သူတွေ ဒီအလောင်းကိုမြင်ရင်ပဲ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းမှန်းသိပြီး ဆင်ခြင်သွားစေရမယ်။

ဒီတော့...

နှင့် လူကြီးများကလည်း စားပြုခိုလ် ကျော်ဟိုး၏ တစ်ကိုယ်တော်သောင်း ကျန်းမှုအလုံးစုံတို့အား ပိုင်းဝန်းလျှောက် တင်လိုက်ကြရာ...

“ဟား...ဟား...ဟား။ ဒီကိစ္စ များ အရေးတကြီးလုပ်ပြီး ငါ့ရဲခရီးကို နောင်နေ့အောင် လုပ်နေကြတာကိုး ကွဲ့။ မောင်မင်းတို့ ယောက်ျားမဟုတ် ကြဘူးလား။ ယောက်ျားဖြစ်လျက်နဲ့ သွေးကြောင်သတ္တိနည်းတာဆို ငါတအား မုန်းတာနော်။ ဘယ်နယ်ကွယ်၊ ကျော် ဟိုးဆိုတဲ့ စားပြုကတစ်ယောက်တည်း။ မောင်မင်းတို့ရွာမှာက ယောက်ျားသား တွေမှ အများကြီးကွယ်။ ယောက်ျား ချင်းတူကြပါလျက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို အများက ကြောက်ကြရတယ်ဆိုရင်ဖြင့် မောင်မင်းတို့ ထဘီဝတ်လိုက်ကြဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့ ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...သေ သေချာချာ စဉ်းစားပါဦး ကိုယ့်လူတို့ မောင်မင်းတို့ လျှောက်တင်ကြသလို ဒီစားပြုကောင်ဟာ တုတ်ပြီး စားပြီး လုံပြီးနေမှတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ တော ဇနပုဒ်တွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ စားပြုတိုက် စားနေတော့မှာလဲ။ ဟံသာဝတီ နန်း ပလ္လင်ပေါ် အသာကလေးတက်ပြီး ခံစား စံစားနေရုံပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။ ယုံစရာမဟုတ်တာကို ကြံဖန်ယုံကြည် နေကြတဲ့ မောင်မင်းတို့ကသာ သတ္တိ နည်းတာ၊ သွေးကြောင်တာ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးယူကြဟေ့ ကြားလား။”

ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း၏ တုံ့ပြန်လာသော စကားအပေါ် မည်သူ့ မှ စောဒကတက်ဝံ့သည်ကို မတွေ့ရ

ပေ။ ခုန့်ဝန်းမြို့ဘက်ဆီသို့ မြင်းဖြင့် ခုန်းနိုင်နင်းသွားသော ကိုယ်တော်ကြီး၏ ပုံရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားလျှင်ပင် သူကြီး မင်းကအစ ရွာလူကြီးများ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက် အဖြေ ရှာသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ . . . တညီတညွတ်တည်း အဖြေတစ်ခုရလိုက်သည်မှာ ကိုယ် တော်ကြီးသည် သူတို့ခံစားမှုအား အပြစ် တင်ပြီး ဥပေက္ခာပြုသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူထံမှ သတ္တိမျိုးစေ့ကို ဝတ်မှုန်ကူး ပေးသွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း နားလည် သဘော ပေါက်မိလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး နောက် အဆိုပါ ညဉ့်ဦးယံအချိန်၌ပင် ဖြစ်သည်။ သူကြီးမင်းသည် ရွာထဲမှ ယောက်ျားသားအားလုံးကို ရွာလယ် ဝရပ်ပေါ်မှာ စုဝေးစေပြီး ကိုယ်တော် ကြီး၏ဆိုမိန့်စကားဖြင့် နိုးဆွပေးလိုက် သည်ဆိုလျှင်ပင် သွေးကြောလွယ်သော လူငယ်လူရွယ်များပီပီ လက်သီးလက် မောင်းများတန်ပါပြီး ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး အား နိမ်နင်းရန် တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြပါတော့သည်။ ၎င်းညမှစ၍ ရွာခြံစည်းရိုးကင်းအဖွဲ့၊ ရွာတွင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့များ ခွဲပြီး ရရာ ဓား၊ လှံ၊ တုတ်များ ကိုင်ဆောင်၍ တာ ဝန်ယူကြသည့်အပြင် နိကြားစွာရှိစေ ရန်အတွက် ရွာသူကြီးမင်းနှင့် အဖွဲ့က လည်း လိုက်လံဆော်ဩ သတိပေး လျက်ရှိနေကြသည်။

ရွာသားများ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျှော် လင့်နေကြသည့်အတိုင်း သုံးညမြောက်

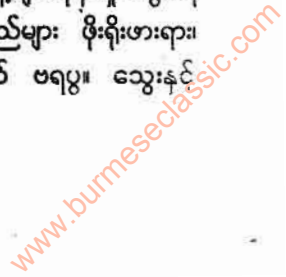
ဟုဆိုရမည့် ညဉ့်သန်းခေါင်နီးပါးအချိန် တွင် သျှောင်တစ်စောင်ထုံးကာ အင်္ကျီ ပွပွ အနက်ရောင်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီ ပွ ယောင်းယောင်းတို့ကို အကျအန ဝတ် ဆင်ထားသော ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး၏ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပုံရိပ်သည် ဝံ့စားစွာဖြင့် ရွာခြံစည်းရိုးတံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မှောင်ရိပ်ထဲ၌ ပုန်း လျှို့နေကြသော ကင်းအဖွဲ့က စတင်မြင် တွေ့ကြရသည်။ ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး သည် သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ပင် ခြံတံခါး ဖွင့်ထားလျက်သားရီသည်ကို ကြည့် လျှင်ပင် သူ၏ခြေလှမ်းများကို မည်သည့် ရွာကမှ မဟန်တားဝံ့ကြဟု မိမိကိုယ် မိမိ အထင်ကြီးလာဟန်တူပါ၏။ လွယ် ထားသော ဓားအိမ်မှဓားကို မချွတ်ဘဲ အေးဆေးစွာဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာသည် ကို လရောင်မှုန်မှုန်အောက်တွင် ထင် ထင်ရှားရှား မြင်ကြရသည်။ အမှန်ပြော ရလျှင် ဤကဲ့သို့ ရွာခြံစည်းရိုးတံခါး ဖွင့်ထားပေးခြင်းသည် သူ့အား ထောင် ချောက်ထဲသို့ ပေါ့ဆစွာ ဝင်လာစေရန် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိခြင်းမရှိသည်မှာ သူ၏ အမှားပင်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာခြံစည်းရိုးတံခါး ဝန်းခနဲ ပိတ်သွားခြင်းနှင့်အတူ တုံး ခေါက်အချက်ပေးသံ စတင်ပေါ်လာ သည်နှင့် ရွာထဲလမ်းအနှံ့မှ တုံးခေါက် သံများ၊ ညာသံပေးအော်ဟစ်သံများ ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ပွက်ညံ့လျက်။ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်ဟန်တူ သော ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးသည် ရုတ် တရက် ခေတ္တ တွေ့ဝေသလိုဖြစ်သွား ရာမှ သတိပြန်ဝင်ကာ ဓားကိုဆွဲထုတ်

ရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် မှောင်ရိပ်များထဲမှ အလျှိုလျှိုပြေးထွက် လာကြသော ရွာသားများ ဝိုင်းဝန်းထိုး ခတ် ရိုက်နှက်ကြရာ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ လုံပြီသည်ဆိုသော ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး သည် လမ်းပေါ်၌ လူအများစုဝေး၍ ပစ်ပေါက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသော ခွေးရူး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖုံတောထဲတွင် ပုံပျက်ပန်းပျက် အသက် မဲ့လျက် လဲလျောင်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။

“ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ဓားပြုခိုလ် ကျော်ဟိုးအလောင်းကို ဒီအတိုင်း မြေ မြှုပ်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီသတင်း ပျံ့နှံ့ သွားတာနဲ့ မိုးလင်းရင် တခြားရွာတွေ က လာကြည့်ကြမှာ သေချာတယ်။ လူ အများက စည်းလုံးညီညွတ်ရင် ဘယ်လို ရန်မျိုးကိုမဆို အောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိစေရမယ်။ နောက်တစ်ခါ နီးဆုံး တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ရှိတဲ့သူတွေ ဒီ အလောင်းကို မြင်ရင်ပဲ ဇာတ်သိမ်း မကောင်းမှန်သိပြီး ဆင်ခြင်သွားစေရ မယ်။ ဒီတော့ . . . အလောင်းကို ရင်ခွဲပြီး အသည်းအူတွေထုတ်၊ တံကျင်တစ် ချောင်းနဲ့ အောက်ကနေ အပေါ်လျှိုပြီး ရွာထိပ်လှည်းလမ်းဘေးက လက်ပံပင် ကြီးမှာ မိုးမလင်းခင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက် ကြစမ်းဟေ့”

သူကြီးမင်း၏ အစီအမံကို ကြား လိုက်ရသော ကျွန်ုပ်သည် လူအုပ်ကြား ထဲ တိုးဝှေ့၍ အလောင်းကို မသိမသာ ကြည့်နေရာမှ မွှေးညင်းများ ထောင်လာ သည်အထိ လန့်ဖျပ်တုန်လှုပ်သွားရ သည်။ ဆံပင်ခြည်များ ဖိုးရိုးဖားရား၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဗရပူ။ သွေးနှင့်

ဖုန်မှန်အလူးလူး ပေညစ်လျက်ရှိပြီး ပါးစပ်ဟကာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးအလောင်းကို ရင်ခွဲ၍ တံကျင်လျှိုးမည်ဟု သိရလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှိရာသို့ လေအဟုန်ထက် လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြေးလာမိသည်။

* * *

နေလုံးကြီး ခုံးခုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ နေတာရှည်သော နွေရက်ဖြစ်သောကြောင့် ပုစွန်ဆီသွေးရောင် အလင်းများ နေရာကွက်၍ မှိန်ဖျော့စွာ ကျန်ရစ်နေဆဲပင်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှည်းယာဉ်ကလေး ပုံမှန်ပြေးနေချိန်တွင် ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးနှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးတို့သည်သာ ကျွန်ုပ်၏အတွေးထဲ လွှမ်းမိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ရွာထိပ်၌ရှိသော လက်ပံပင်ကြီးကိုပင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်နေရပေပြီကော။ လက်ပံပင်ကြီး၏ ပင်စည်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးအလောင်းသည်လည်း နံနက်ဝေလီဝေလင်းချိန်က တွေ့မြင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပုံပန်းမပျက်။

“ဟို...ဟိုမှာ ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း ဟံသာဝတီက အပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ် တွေ့လား။”

နောင်ကြီးခွေးမပြောမီကပင် မြင်းနောက်၌ ဖုန်မှန်များတန်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်အထိ မြားတစ်စင်းပမာ တစ်ရိန်ထိုး ခုံးစိုင်းနှင့်လာသော ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း၏ပုခိပ်ကို ကျွန်ုပ်

သတိပြုမိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

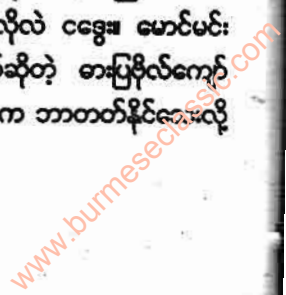
“အိမ်ကွယ်...အတော်သစ္စာရှိတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပဲကိုး။ ဟံသာဝတီရဲသစ္စာခံ ခုန်ဝန်ပြုစားပီပီ သူရှင့်ဆီနေစဉ် ဝတ်မပျက် ခစားဝင်ရောက်နေတာကြည့်ရင်ပဲ တကယ့်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဘယ်မှားပျံ့မလဲကွယ်။ ကိုင်း...ကိုင်း... ကိုယ်တော်ကြီး အပြန်ခရီးမှာ အဟန့်အတားမဖြစ်ရလေအောင် လှည်းကို လမ်းဘေးချပြီး ရပ်ထားပေးစမ်း ငဒွေး။”

ကျွန်ုပ်တို့၏ လှည်းယာဉ်ကလေးသည် လှည်းလမ်းပေါ်မှနေ၍ လမ်းဘေးရိုးပြတ်တော့ထဲ မောင်းချပြီး ရပ်ထားပေးစဉ် ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း စီးနင်းလာသော မြင်းသည်လည်း အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွာထိပ်လက်ပံပင်ကြီးကို လွန်လာပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု မဆိုနိုင်။ ရုတ်တရက် မြင်းဝက်အားသတ်လျက် လက်ပံပင်ကြီးဆီသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ကျောပိုးထားသော ဓားအိမ်ထဲမှဓားကို ရွှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ ဆည်ဆာရောင်ထဲ လက်ခနဲ လင်းသွားသော ဓားရောင်နှင့်အတူ ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး၏ ဦးခေါင်းသည် တိခနဲ ပြတ်လျက် ကျလာသည်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်မှ ဆံပင်ထွေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်မှာလည်း စင်ရော်သုတ်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှသည်။ ထိုနောက် ဦးခေါင်းပြတ်မှ ဆံပင်ထွေးဖြင့် မြင်းဝက်ကြီးတွင်

ချည်နှောင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် နဂါးပြန်လမ်းအတိုင်း မြင်းကို နင်လာရာ ဦးခေါင်းဖြတ်ကြီးသည် မြင်းပြေးသော အရှိန်ကြောင့် ရှေ့နောက်ခါယမ်း၍ ပါသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး နှိုးကပ်စွာ လှမ်းမြင်ကြရပါသည်။

လေအဟုန်ကဲ့သို့ ပြေးနေသော မြင်းပေါ်မှ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လှည်းယာဉ်ကလေးအား စိုးစဉ်းငယ်မျှ ဂရုပြုပုံမရဘဲ မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သွားစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုး၏ ဦးခေါင်းပြတ်သည် ရှေ့နောက်လွှဲယမ်းနေရာမှ တောင်ရှည်ပုဆိုးအား ခါးတောင်းကျိုက်ထားသော ကိုယ်တော်ကြီး၏ ခူးခေါင်းနေရာကို သွားဖြင့် ကိုက်လိုက်သလို ငြိမ်သက်သွားပုံမှာလည်း အသည်းယားစရာပင်။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိဟန်တူသော ကိုယ်တော်ကြီးသည် ခူးခေါင်းအား ကိုက်ထားသော ဦးခေါင်းပြတ်ကို လက်ဖြင့် သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆွဲဖြုတ်သေးသော်လည်း ပြုတ်ကျသွားခြင်းမရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဓားနှောင့်ဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်မှသာ ဆံပင်ဗွာလန်ကြံနှင့် သွေးအလူးလူး ဦးခေါင်းပြတ်သည် ဖုန်တောထဲ ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်တော်ကြီး၏မြင်းသည်လည်း ရှေ့သို့ ခုံးစိုင်းနှင့်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိတစ်ဆုံး မှန်ပျံ့ပျံ့သာ တွေ့ရပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငဒွေး။ မောင်မင်းကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဓားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးအလောင်းက ဘာတတ်နိုင်လေးလို့

လဲကွယ်၊ တကယ်တော့ ပါဠိသက်
ဝေါဟာရမှာ တစ္ဆေတိဆိုတာ ခြောက်
လှန်တတ်ခြင်းလို အဓိပ္ပာယ်ရပြီး...
တစ္ဆေတိသဒ္ဒါကိုခွဲပြီး တစ္ဆေလို ခေါ်ကြ
တာဟာ ကာလကြာလာတဲ့အခါ တစ္ဆေ
တိဟာပါကွယ်၊ တစ္ဆေဆိုတာ ရုပ်
နဲ့တဲ့ နာမ်တွေဖြစ်တာကြောင့် လူ
တွေကို ခြောက်လှန်ရုံကလွဲပြီး ကိုယ်
ထဲထက်ရောက် ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်
ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ငွေ့ရယ်၊
အိမ်... ရုပ်ရောနာမ်ပါရှိတဲ့လူကိုပဲ
ကြောက်ရမှာဟာ သိလား။ ကြည့်လေ
အပြုပိုလ်ကျော်ဟိုး ရုပ်ရောနာမ်ရော
နဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက ရွာတိုင်းက ဖိမ့်ဖိမ့်
တုန်အောင် ကြောက်ကြရတာ မောင်
မင်းလည်း သိတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူ
ရုပ်က ရင်ခွဲတံကျင်လျှိုထားတာဖြစ်လို့
ဆာနေပြီဟာ။ လူတွေကို ဘာလုပ်
နိုင်တော့မှာလဲ။ နာမ်ကတော့ တစ္ဆေ
ဖြစ်လို့ ခြောက်တတ်တယ်ဆိုပေမဲ့
ကြောက်တတ်တဲ့ လူတွေအတွက်
ပြဿနာမှ မဟုတ်တာကွယ်”

အဘိုးအနေနှင့် တစ္ဆေ၏အဓိပ္ပာယ်
ကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြောပြသော်
လည်း နောင်ကြီးဇွေးကမူ လက်ပံပင်
ကြီးတေးမှ လှည်းယာဉ်ကလေးဖြတ်
သွားချိန်တွင် ခေါင်းငုံ့၍ ဘုရားစာများ
ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုသွားသည်မှာ ပါးစပ်
တလှုပ်လှုပ်၊ အဘိုးထံမှ ရုပ်နာမ်
သဘောကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် ရရှိ
လိုက်သော ကျွန်ုပ်သည် လက်ပံပင်ကြီး
၏ ပင်စည်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော စားပြ
ခိုလ်ကျော်ဟိုး၏ နာမ်မရှိတော့သည့် ရုပ်
အလောင်းကို မော့ကြည့်ဖြစ်အောင်

ကျွန်ုပ်သည် လက်ပံပင်ကြီး၏
ပင်စည်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော
စားပြခိုလ်ကျော်ဟိုး၏
နာမ်မရှိတော့သည့် ရုပ်အလောင်းကို
မော့ကြည့်ဖြစ်အောင်
ကြည့်မိပါသေးသည်။
ဦးခေါင်းမရှိတော့သည့်
ရုပ်အလောင်းက လူသားများအပေါ်
အန္တရာယ်ပေးရန် မဆိုထားနှင့်
ဝိုင်းအုံနေသော
ယင်ကောင်တစ်အုပ်တစ်မနှင့်
ပုရွက်ဆိတ်များကိုပင်
မောင်းနှင်ဖယ်ရှားပစ်နိုင်စွမ်း
မရှိကြောင်း...

ကြည့်မိပါသေးသည်။ ဦးခေါင်းမရှိတော့
သည့် ရုပ်အလောင်းက လူသားများ
အပေါ် အန္တရာယ်ပေးရန် မဆိုထားနှင့်
ဝိုင်းအုံနေသော ယင်ကောင် တစ်အုပ်
တစ်မနှင့် ပုရွက်ဆိတ်များကိုပင် မောင်း
နှင်ဖယ်ရှားပစ်နိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း သတိ
ပြုလိုက်မိပါသည်။

* * *

“ဒုန်ဝန်းမြို့စား ကိုယ်တော်ကြီး
သမိန်ဗရမ်း တစ္ဆေကိုက်လို့ အနိစ္စ
ရောက်သွားပြီ” ဆိုသော သတင်းဆိုး
ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဣဘယဂါမရွာသို့
အရုဏ်ဦးရောင်နီနှင့်အတူ စောစီးစွာ
ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ရွာလုံး ဝမ်း
နည်းကြေကွဲခြင်း ခံစားရသော်လည်း
စစ်ပွဲများ၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အထပ်

ထပ်တိုးဖြင့် အောင်ပွဲအလီလီခံခဲ့သော
သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နှင့်
တစ္ဆေကိုက်ရုံနှင့် အနိစ္စရောက်သွား
သည်ကို မည်သူမျှ မယုံကြည်ကြသေး။
ကျွန်ုပ်သည်ပင်လျှင် လွန်ခဲ့သော သုံး
ရက်ခန့်က ရှမ်းရွာကြီးမှ ပြန်လာစဉ်
ကိုယ်တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်းနှင့် နီးကပ်
စွာ ကြုံဆုံခဲ့ရသေးသဖြင့် ဤမျှ မြန်
ဆန်စွာ ကွယ်လွန်သွားခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်
မည်လားဟု သံသယဝင်လျက် ရှိပါ
သေးသည်။ သို့သော် နေပြင်လှာသည်
နှင့်အမျှ သတင်းက ပို၍ခိုင်လုံလာခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ဆရာကြီးရယ်။
တစ္ဆေဆိုတာ ရုပ်မရှိပဲ နာမ်သာရှိလို့
လူတွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်အန္တရာယ်
မပေးနိုင်ဘူးဆို။ ခုဟာက စားပြခိုလ်
ကျော်ဟိုးရဲ့ ခေါင်းပြတ်ကြီးက ကိုယ်
တော်ကြီး ဇူးခေါင်းကို ကိုက်လိက်တာ
ဆရာကြီးရော ကျွန်တော်မျိုးတို့ပါ မျက်
မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။
ခု...ခုတော့ တစ္ဆေကိုက်လို့ ကိုယ်
တော်ကြီး သမိန်ဗရမ်း အနိစ္စရောက်
သွားပြီလေ ဆရာကြီးရယ်...ဟီးဟီး”

အမင်္ဂလာ သတင်းဆိုးကြီး ရွာထဲ
၌ ပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက် အဘိုးထံသို့ ငို
ကြီးချက်မနှင့် စောစီးစွာ ရောက်ရှိလာ
သည်မှာ နောင်ကြီးဇွေးဖြစ်သည်။ သူ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ဖင် ဖြစ်နေ
သဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်ခြင်းများကို တစ်ပြိုင်တည်း
ခံစားနေမည်ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးသည်
နောင်ကြီးဇွေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို
အသာအယာဆုပ်ကိုင်လျက် နှစ်သိင်

ပေးနေသည်မှာ အတော်ကြာပါသည်။
ပြီးမှ -

“အိမ်း...သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ပေါ့ ငွေးရယ်။ ငါဟာ သမားတော် အဖြစ်နဲ့ ကျင်လည်လာတာ ခုဆို အသက်ရှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ပြီဖြစ် လို့ လူနာပေါင်းစုံ လူသေပေါင်းစုံနဲ့ လက်ပွန်ဘတ်ီး ကြုံလာရတာကို မောင် မင်း သိပါတယ်ကွယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကိုယ်တော်ကြီးဟာ တစ္ဆေကိုက်လို့ အနိစ္စရောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်း ပြတ်ကြီးကိုက်မိတာ ခံရပြီး အနိစ္စ ရောက်ရတာပါငွေး။”

“ဗျာ...” အဘိုး၏စကားကြောင့် မင်သက်သကဲ့သို့ နောင်ကြီးဇွေး ပါးစပ် ဟလျက်သား ဖြစ်သွားသလို ကျွန်ုပ် သည်လည်း ရှုပ်ထွေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ သော အဘိုး၏မှတ်ချက်အပေါ် ဝေဝေဝီ ဖြစ်လျက် ရှိနေပါသည်။

“ဒီလိုကွယ်။ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ စားပြုခိုလ်ကျော်ဟိုးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ် ပြီး မြင်းဝက်မှာချည်သွားတဲ့အချိန်ဆိုရင် ပူပူနွေးနွေးဖြစ်လို့ ခေါင်းပြတ်ထဲရှိတဲ့ အကြောတွေ တွန့်မသွားသေးဘဲ စန့်နေ တုန်းရှိဦးမှာပါ။ အိမ်း... မြင်းပြေးတဲ့ အရိန်နဲ့ ရှေ့နောက်ခါယမ်းပါသွားတဲ့ ခေါင်းပြတ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဟနေတဲ့ ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးဇွေးခေါင်း တိုက်မိချိန်မှာ အကြောတွေ ရုတ်တရက်တွန့်ပြီး ပါးစပ် ပိတ်သွားလို့ ကိုက်မိသလို ဖြစ်သွား ဝာပါကွယ်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ် ပြောရင်လည်း မမှားပါဘူး ငွေးရယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဟောကြားတဲ့ တရားထဲမှာ သတ္တဝါတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဟာ

လူတွေပါးစပ်ပဲ ဆိုတာလေ။ မောင်မင်း လည်း နာဖူးမှာပေါ့။ အသားငါးတွေ စားတဲ့အခါ ငါးချေဖို့က သွားတွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို အသား ငါး ငါးရာက အကြွင်းအကျန်တွေ သွား ကြာညှပ် ကျန်တတ်တာဆိုတော့ ရက် ကြာလာလေ ပုပ်သိုးလာလေနဲ့ အဆိပ် ပိုးတွေ ပေါက်ဖွားလာတာ အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ ဆိုပါတော့။ စားပြုခိုလ် ကျော်ဟိုးလည်း အမြဲတမ်း သောက်စားမှူးယစ်နေတဲ့သူ ဖြစ်လို့ တွေ့ကာရာ အသားငါးကို အစိမ်း ရော အကျက်ပါ စားမှာကတော့ သေ ချာတယ်လေ။ ခံတွင်းနဲ့သွား ဆေးကြော သန့်စင်ရမှာကိုလည်း မသိနဲ့ သူ့ခံတွင်းနဲ့ သွားတွေမှာ အဆိပ်ပိုး ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ရိုနေမှာ မလွဲပါဘူး။ ပါးစပ်ကတစ်ဆင့် ဇွေးခေါင်းအော်ထဲထဲ ဝင်သွားတဲ့ အဆိပ်ပိုး တွေဟာ သွေးကြောတွေထဲ ပျံ့နှံ့ပြီး အနာရင်းလို့ ကိုယ်တော်ကြီး အနိစ္စ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ သမားတော်တစ် ယောက်အနေနဲ့ ငါအတိအကျ ပြောနိုင် တယ် ငွေးရယ်။ ဇွေးရူးကိုက်ပြီး သေ ကြတာလည်း ဒီသဘောပဲပေါ့ကွယ်”

“အ... အဆိပ်ပိုးကြောင့်ဆိုရင် နန်းတွင်းသမားတော်တွေပါ ကုသပေး ကြတာလို့ သတင်းကြားသေးတာ။ ဘာ ဖြစ်လို့ အနိစ္စရောက်ရတာလဲ ဆရာကြီး ရယ်”

“အိမ်း...အိမ်း...ဒီလို အညစ် အကြေးကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အဆိပ် ပိုးဆိုတာ သွေးကြောထဲရောက်သွားရင် အင်မတန် ပျံ့နှံ့လွယ်တာကိုးကွယ်။ ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အဆိပ်ပိုးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးကြောထဲ ရောက်

ကုန်ပြီဟာ။ ဘယ်လို သမားတော်မှ ကုသလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ငွေး။ အိမ်း...သွားနဲ့ကိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ရေ သန့်သန့်နဲ့ အထပ်ထပ်အခါခါ ဆေးပစ် နိုင်ရင်တော့ ကုသလို့ ရသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်ကြီးက စိတ်ပြန် လက်မြန် ခုန်ဝန်းကိုလည်း အချိန်မီ ပြန်ရောက်လို့စောနဲ့ ဒဏ်ရာကို ရေသေး ဖို့ မေ့လျော့သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်လေ”

အဘိုးသည် ငါရင့်သမားတော်ကြီး ပီသစ္စာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြ ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နောင်ကြီးဇွေး အနေနဲ့ မည်သို့ သဘောပေါက်သွား သည်မသိပေ။ အဘိုးအား ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်၍ အတွေ့အကြုံ နည်း ပါးသေးသဖြင့်ဖြစ်သည့်အပြင် အဘိုး ထံမှ ဖိနှောပညာရပ်များကိုလည်း လက် ပွန်းတသီး သင်ယူရာတွင်လည်း ကာလ ကြာသေးသည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ဂန္ဓဝင်သူရဲကောင်းကြီး သမိန် ဗရမ်း၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယုတ္တိရှိလှသော အဘိုး၏ ရှင်းလင်းဆို မိန့်မှုသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆေးပညာ အသစ်တစ်ရပ် ရရှိလိုက်သည် ဆိုသော် လည်း ဥပါဒိန်အစွဲများက ရင်ထဲတွင် တော်ရုံနှင့် ပျောက်မသွားသေးကြောင်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုပါ ဥပါ ဒိန်သည် တစ္ဆေလော... သို့မဟုတ် အဆိပ်ပိုးလော...။

မင်းရွှေသိန်း(ငင်းကျိက်)

www.burmeseclassic.com

ရွှေကျင်နယ်က ပန်းရွှင်ကြီးနတ်

ရှစ်ခွဲလကျော် (ဖောင်တော်စိ)

မိရိုးဖလာ နတ်ကိုးကွယ်သူတွေရဲ့ အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း ဘယ်စာရင်းထဲမှာမှ မပါဝင်ပေမဲ့ ရွှေကျင် ဋီဗ္ဗယ် တောင်ဘက်ဖျား၊ ညောင်ခြေထောက်ရွာ ပင်ရင်းနတ် ဇာန်က ပန်းရှင်ကြီးနတ်ကိုတော့ ဒေသခံတွေက သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ဆိုသလို ယုံကြည်လေးစားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ရိုးရာ ဝေဠာမပျက် ပူဇော်ပသကြပါတယ်။

အခြေခံအကြောင်းတရားကတော့ အကျိုးစီးပွား အတွက်၊ ဘေးအန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့အတွက် ခေတ်စကားနဲ့ မြောရရင် ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့ သာဓကတွေ ရှိလို့ပါပဲ။

မောင်ဘိုကြီး လက်တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပါမယ်။

ပထမတစ်ယောက်က ညောင်ခြေထောက်ရွာသူကြီး ဦးဝင်းရှိန်ပါ။ မောင်ဘိုကြီးနဲ့ဆို နမပေးယောက်ဖ တော်စပ် ပါတယ်။ မိန်းမဘာဘက်က ကြီးတော်ရဲ့သား ဖြစ်လို့ပါ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင် ပါလီမန်ခေတ်က ရွှေကျင် ဋီဗ္ဗယ်၊ ကွမ်းဆိပ်အပိုင် ညောင်ခြေထောက်ရွာမှာ ဦးဝင်းရှိန် ရွာသူကြီးတာဝန် ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ အစိုးရစစ်တပ်နဲ့ တောတွင်းလက်နက်ကိုင်တွေရဲ့ စစ်ကြားရွာကြီးပါ။

စစ်တောင်းပြစ် မြေနုကျွန်းတွေမှာ ပဲမျိုးနု၊ ဆေးရွက် ကြီး ရာသီပေါ်သီးနဲ့ စိုက်ပျိုးခအတွက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ သောင်းကျန်းသူက မြေအကျယ်အဝန်းနဲ့ ထွက်ရှိသီးနှံအပေါ် တွက်ချက်ပြီး ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်ပြီး ကောက်ခံတဲ့ ဆက် အကြီးပါ။

ဦးဝင်းရှိန်ရဲ့ ခံယူချက်က နိုင်ငံတော်ပိုင်း မြေနုကျွန်း တို့ အခွန်အခပေးဆောင်ပြီး ကိုယ်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ ဝါယမ စိုက်ထုတ်လို့ရတဲ့ ခွေးနဲ့စာငွေကို အညွှန်ခူးစား သေနတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်တောင်းခံခြင်းကို လုံးဝလက်မခံတဲ့ သူကြီးပါ။

မဟုတ်မခံစိတ် ခေါ်မလားဘဲ။ သူတင်မက ညောင်ခြေ ထောက်တစ်ရွာလုံးကိုလည်း ဆက်ကြေးမပေးရလို့ အမိန့် ထုတ်ပါတယ်။

တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ညောင်ခြေထောက်ရွာ ဆက်ကြေးမရတာ ဘယ်သူ့စနက်လဲ။ အဖြေရှာတဲ့အခါ ရွာသူကြီးဦးဝင်းရှိန် အမိန့်ကြောင့်ဆိုတဲ့သတင်း သောင်းကျန်း သူတွေ ရရှိသွားပါတယ်။

ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ တပေါင်းလဆန်းရဲ့ ညတစ် ည။

တောတွင်းလက်နက်ကိုင် အင်အား သုံးဆယ်ကျော် ကို သူပုန်ဗိုလ် မဲလုံးနဲ့ ရဲတင့် ဦးဆောင်ပြီး ညောင်ခြေ ထောက်ရွာထဲ ဝင်လာပါတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က တော့ ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သူကြီးဦးဝင်းရှိန်ကို ဖမ်းဆီးသတ် ဖြတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်အတော်ကြာ တစ်ရွာလုံးမှာ ထီးထီးကြီးရှိနေ တဲ့ သူကြီး ဦးဝင်းရှိန် အိမ်မကြီးကို သောင်းကျန်းသူတွေ ရှာမရဖြစ်နေပါတယ်။ ဦးဝင်းရှိန်အိမ်နေရာဟာ ပန်းရှင်ကြီး နတ်ကွန်းဖြစ်နေလို့ တောက်တခတ်ခတ်၊ အံတကြိတ်ကြိတ် နဲ့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေပါတယ်။

ညောင်ခြေထောက်ရွာသူကြီး ဦးဝင်းရှိန် သူ့အိမ်မှာ ရှိလာ။ မရှိလာ။ ဒီအချိန် ဘယ်မှာရှိတတ်လဲ။ ဘယ်သွား တတ်လဲ။ အိမ်တွေကို လိုက်နိုးပြီး စုံစမ်းနေဆဲမှာပဲ သူကြီး ဦးဝင်းရှိန်ဟာ သူမပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်နေကျ ပန်းရှင်ကြီး နတ်ကွန်း ရေစင်လဲ။ ပန်းလဲ။ ဆီစီး အပွေးတိုင်ထွန်း ပူဇော် ပသ ရွာကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ တောင်းပန်တိုးလှူပြီး အိပ်က ပြန်၊ ရွာလယ်လမ်းပေါ်က သူ့ကိုသတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေကြားက ဖြတ်ပြန်လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့

သူကြီးဦးဝင်းရှိန်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့တဲ့အဆုံး လက်
လျှော့ပြီး ရွာကထွက်ခွာသွားကြပါတယ်။ ဒီသတင်းဟာ
မနက်မိုးလင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ညောင်ခြေထောက်တစ်ရွာလုံး
သာမက အနီးနားရွာတွေပါ တောမီးလို ပြန့်သွားပါတယ်။

“ညောင်ခြေထောက်ရွာသူကြီး ဦးဝင်းရှိန် အသက်ကို
ဗန်းရှင်ကြီးနတ်က ကယ်လိုက်တာ” ပါတဲ့။

နောက်တစ်ယောက်က အသံချဲ့စက်ထောင်ထားတဲ့
ဦးမြတ်စိုး။ မောင်ဘိုကြီးဆွေမျိုးတွေ ကံခေတယ်လို့ပဲ ပြော
ရမလားမသိ။ ဦးမြတ်စိုးအပေးနဲ့ မောင်ဘိုကြီးယောက်ျားဟာ
ညီအစ်ကိုရင်း ဖြစ်နေလို့ ဦးမြတ်စိုးဟာလည်း မောင်ဘိုကြီး
ရဲ့နမပေးယောက်ဖ တော်စပ်သူပါ။

သူရဲသမိန်ရွာမှာ အသံချဲ့စက်ထောင်စားသူ ဦးကျော်
မြ ဦးမြတ်စိုးနဲ့ အပျိုကြီး မအုန်းတင်တို့ သုံးဦး ရှိပါတယ်။
အပြိုင်အဆိုင်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးမြတ်စိုးဟာ သူ့စက်မှာ မရှိ
သေးတဲ့ ကရဝိက်ကုမ္ပဏီထုတ် ရွှေမန်းတင်မောင်ဓာတ်ပြား
အတွဲလိုက်ဝယ်ယူဖို့ သူရဲသမိန်က ပဲခူးခရီးစဉ်ကို စစ်တောင်း
မြစ်စုန် မော်တော်စီးပြီး လိုက်ပါလာပါတယ်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

ညောင်ခြေထောက်ရွာနဲ့ ရှမ်းစုရွာကြားအရောက်
မိုလ်ရဲတင်ဦးမီး သောင်းကျန်းသူအင်အား သုံးဆယ်လောက်
က စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းက သေနတ်သုံးချက်
ပစ်ဖောက်ခေါ်ယူပြီး ခရီးသည်တွေကို ဓားပြတိုက်၊ ဘာမှ
မပေးတဲ့ ခရီးသည် ကျားမ ၁၅ ယောက်ကို ဓားစာခံအဖြစ်
ပြန်ပေးဆွဲသွားရာမှာ ဦးမြတ်စိုး ပါဝင်သွားပါတယ်။

လမ်းခရီးအန္တရာယ် ကြီးမြင့်ပြီး ဓာတ်ပြားဝယ်မယ့်
ငွေတွေကို မော်တော်ဝမ်းထဲ ဝှက်သယ်လာလို့ မပေးနိုင်တာ
ကြောင့် ပြန်ပေးဆွဲခံရခြင်းပါ။

“သုံးရက်အတွင်း တစ်ယောက်တစ်သောင်းနှင့် လာ
မရွေးလျှင် သတ်ပစ်မည်” သောင်းကျန်းသူရဲ့ ဆင့်စာအရ
အားလုံး ရွေးယူသွားပြီးချိန်မှာ ဦးမြတ်စိုးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်
ရစ်ပါတယ်။

ငွေကြေးတန်ဖိုးမြင့်တဲ့ခေတ် ခုခေတ်လို ငွေတစ်
သောင်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နဲ့ ရှာကြံလို့ရမတဲ့ခေတ်။ စပါး

ဈေး တင်းတစ်ရာ ငွေသုံးရာ၊ ရွှေတစ်ကျပ်သား ငွေသုံးရာ၊
၈၂ ကျပ်စား အောက်ခြေဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တစ်နှစ်ရှာ
လို့တောင် မရနိုင်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏပါ။

ငွေတန်ဖိုးမြင့်တယ်၊ ငွေတွင်းနက်လို့ ရှာရခက်တယ်
ဆိုပေမယ့် ဦးမြတ်စိုးမိဘတွေဆိုမှာ ဝမ်းစာစပါးရှိပါတယ်။
အမြင့်ဈေးစောင့်နေတဲ့ နွေပဲမျိုးစုံ သိုလှောင်ထားတာ ရှိပါ
တယ်။ ရွှေတိုရွှေစတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ သားအသက်
နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ရတော့မှာဖြစ်လို့ ဦးမြတ်စိုးရဲ့ မိဘ
နှစ်ပါး ခေါင်းမီးတောက်ပြီး ထုခွဲရောင်းချလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့
ဦးမြတ်စိုးအစ်ကို ဦးမြတ်တိုးကိုပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

စာကယ်ပဲ သူခိုးလက် သော့အပ်လိုက်သလိုပါ။
တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပါပဲ။ ညီအစ်ကိုမောင်နမ
ငါးယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး အဆိုးဆုံး မိသားစုရော၊ သူရဲ
သမိန်တစ်ရွာလုံးကပါ အော့ကြောလန်အောင်ကို မိုက်တွင်း
နက်တဲ့ ဖဲသမားပါ။ ဖဲရိုက်ရမယ်ဆို ဘယ်သူမျှန်နာမှ
မကြည့်တဲ့ တစ်ဘို့တည်းသမားပါပဲ။

မိဘတွေကတော့ ညီအရင်းရဲ့အသက်ကို ငွေနှုတ်ရ
မှာဖြစ်လို့ မလုပ်တန်ကောင်းဘူးဆိုပြီး လျှော့တွက်လိုက်တာ
လည်း ပါပါတယ်။

ဦးမြတ်စိုးကို မသတ်သေးဘဲ

ငွေစောင့်ရင်း

ယာယီထိန်းထားပါတယ်။ မြားဦးက

ဦးမြတ်တိုးဘက်လည်ပြီး

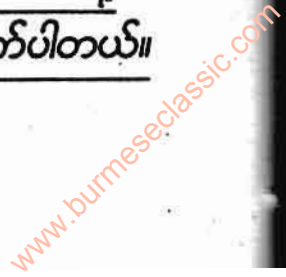
အသေသတ်ဖို့

လိုက်ရှာနေစဉ်မှာပဲ

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာတော့

ဦးမြတ်စိုးကို သတ်ဖို့

အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။

ဦးမြတ်တိုးဟာ သူညီကို ပြန်ရွှေ့ဖို့ ငွေတစ်သောင်း ထပ်ပိုက်ပြီးအလာ ကွမ်းဆိပ်ရွာဖျား မသာအိမ်က ဖဲပိုင်းနဲ့ တိုးပြီး ဝင်ရိုက်ပစ်တာ ရုံးပါလေရော။ မိဘကို အကျိုး အကြောင်းပြန်မပြော၊ ငွေထပ်မရှာဘဲ ပုန်းရှောင်နေပါတယ်။ ညီအရင်းကို မသေ သေအောင် သတ်လိုက်သလိုပါပဲ။

ဦးမြတ်တိုးလုပ်ရပ်တွေ သောင်းကျန်းသူတွေ သတင်း ခုပါတယ်။ ဦးမြတ်တိုးကို မသတ်သေးဘဲ ငွေစောင့်ရင်း ယာယီထိန်းထားပါတယ်။ မြားဦးက ဦးမြတ်တိုးဘက်လည်ပြီး အသေသတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေစဉ်မှာပဲ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ ဦးမြတ်တိုးကို သတ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဦးမြတ် တိုးကို ရှာမတွေ့လို့ပါ။

သောင်းကျန်းသူတွေဟာ ဦးမြတ်တိုးကို လက်ပြန် ကြီးတုပ်၊ ကနစိုးပင်မှာ ကပ်ချည်ပြီး လက်နက်ကိုင်နှစ် ယောက် ချထားပါတယ်။

ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာ ကင်းသမားနှစ်ယောက် လုံး ဝိုက်ညည်းနေချိန် ဦးမြတ်တိုးဟာ ရတဲ့အခွင့်အရေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချဖို့ ခွန်အားကို စုစည်းပြီး တုပ်နှောင် ထားတဲ့ ကြီးတွေကို ဆောင့်ရှန်းလိုက်စဉ်မှာတော့ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားပါတယ်။ ဦးမြတ်တိုး သိပ်အံ့ဩသွားပါ တယ်။ တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြီးတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ မဖြေပေးဘဲ ပြေလျော့သွားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးမြတ်တိုး ဓုတိယအကြိမ် အံ့ဩစရာနဲ့ ကြုံတွေ့ပြန် ပါပြီ။ ညောင်ခြေထောက်ရွာ ဗန်းရှင်ကြီးနတ်ကွန်းက နတ် ရုပ်တုကြီးဟာ ရှေ့တူရူ မြရာပင်ပေါက်တွေကြားမှာ အထင်း

သားမြင်ရပြီး ခေါင်းညိတ်၊ လက်ရပ်ခေါ်လိုက်လို့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

လျှပ်တစ်ပြက် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဗန်းရှင်ကြီးနတ် ရုပ်တုကြီးရှိရာ ရှေ့တူရူ မြရာပင်ပေါက်တောကို ပြေးသွား ပါတယ်။ လူသွားလမ်းယောင်ယောင်လေးဘေး မြရာပင် ကိုင်းတွေ၊ နဘူ၊ ဗိစပ်ချွန်နွယ်တွေက လမ်းပေါ်အုပ်မိုးနေတဲ့ အကိုင်းအခက်တွေဟာ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ လူ တိုးသွားသလို လှုပ်ယမ်းပြရာအတိုင်း ခြေကုန်သုတ်ပြီး အသက်လှပြေးခဲ့ပါတယ်။

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

ဦးမြတ်တိုး ထွက်ပြေးလာရာ နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက သေနတ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရပါတယ်။ ထင်ရာမြင်ရာ ရမ်းပစ်နေတဲ့ သဘောပါ။ သောင်းကျန်းသူ တွေ သဲကြီးမဲကြီး ပစ်ခတ်နေပေမယ့် အရာမရောက်တော့ပါ ဘူး။ ဦးမြတ်တိုးတစ်ယောက် ဘေးအန္တရာယ်လွတ်ကင်းရာ ညောင်ခြေထောက်ရွာကို ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ပါ။

ဦးမြတ်တိုးသတင်းကတော့ နေ့တောင်မကူးဘဲ ပြန် သွားပါတယ်။

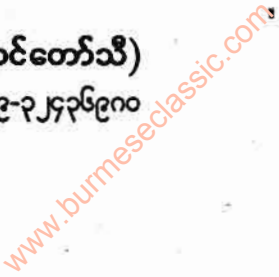
“ဗန်းရှင်ကြီးနတ် ကယ်လို့ ဦးမြတ်တိုး သေဘေးက လွတ်သွားတာ”

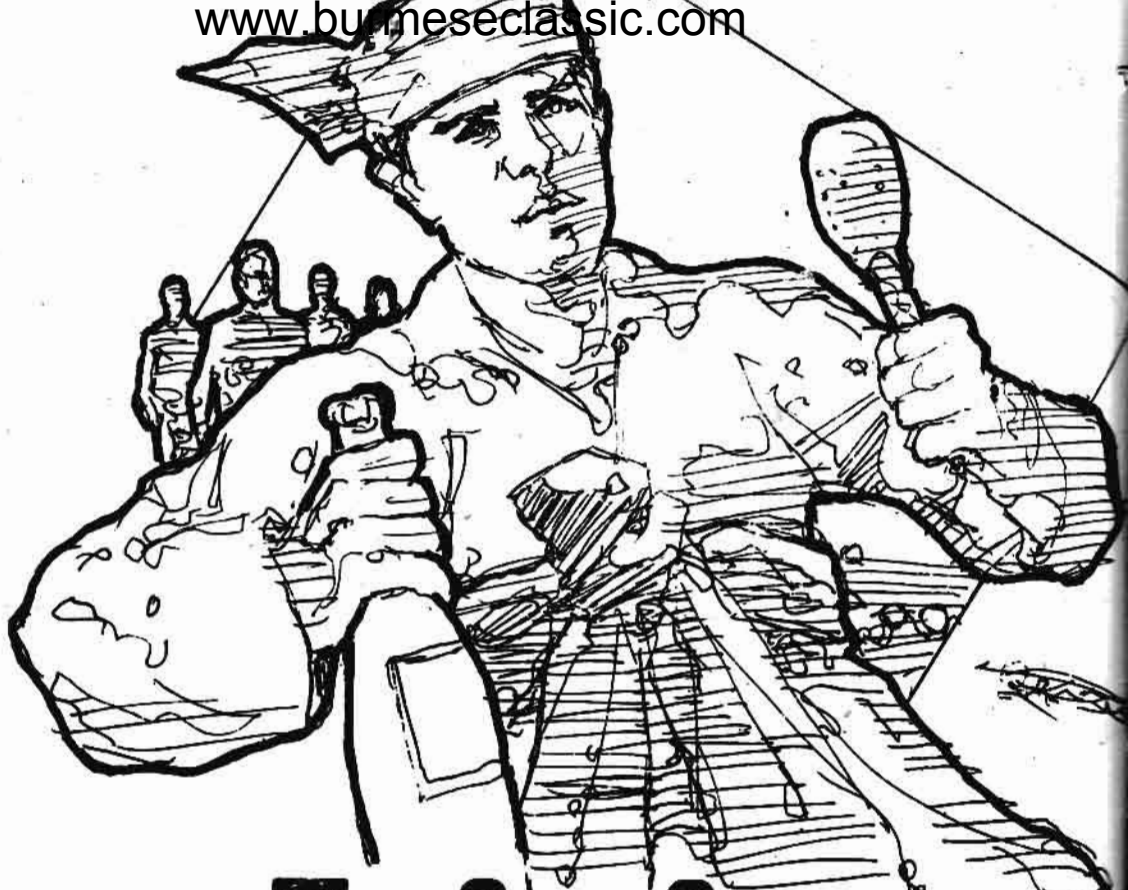
ဗန်းရှင်ကြီးနတ် တကယ်ရှိတာပါ။ လက်တွေ့စမ်းချင် သပ်ဆိုရင်တော့ အသံချဲ့စက်တစ်လုံး၊ လှေ၊ ပဲ့ထောင်မော် တော်ပေါ်တင်ပြီး ညောင်ခြေထောက်ရွာကို ဖြတ်သန်းကြည့် ပါ။ ရွာဘက် နတ်ကွန်းဘက် ဟွန်းလှည့်ပြီး ဓာတ်ပြာသီချင်း မဖွင့်ရင်တော့ အဲဒီလှေ၊ မော်တော်ပဲ့ထောင် ပျက်ရင်ပျက်၊ မပျက်ရင် ဝဲကတော့မိသလို ချာလည် လည်နေပါလိမ့်မယ်။ ဓာတ်ပြာသီချင်းဖွင့်လိုက်ရင်တော့ သွားလမ်းသာပြီး လာ လမ်းဖြူးသွားပါလိမ့်မယ်။

သဘင်ဂီတ အနုပညာရှင်ဘဝက နတ်ဖြစ်သွားလို့ပဲ လားတော့ မသိပါ။

ရှစ်ခွင်ကျော်(ဖောင်တော်သီ)
၀၉-၃၂၄၃၆၉၈၀

နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက
သေနတ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရပါတယ်။
ထင်ရာမြင်ရာ ရမ်းပစ်နေတဲ့ သဘောပါ။
သောင်းကျန်းသူတွေ သဲကြီးမဲကြီး
ပစ်ခတ်နေပေမယ့်
အရာမရောက်တော့ပါဘူး။

အဖြေမညှိတတ်သော

မြမြလှိုင်

“သာသနာပွဲ၊ ဓာတ်ပွဲ၊ နတ်ပွဲ၊ သိုက်ပွဲ၊ ဒေဝဒါန ဗလိနတ်စာပူဇော်ပ သပွဲ...ဖိတ်ကြားလွှာ”

အနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထားလျက် ဘိုးတော်သိကြားမင်းနှင့် စတုလောက ပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါး၊ သာသနာ ထိပ်ခေါင် ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်၊ သာသနာ့ဒါယကာ အဖေကြီး ဦးချမ်း သာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းနှင့် တကွ ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာတော်ကြီး များနှင့်အတူ အမေသူရဿတီမယ်

တော်ကြီးနှင့် ဒေဝီ ၁၂ ပါး မိဘဆရာ တို့အား ကန်တော့ကြပြီး ကမ္ဘာနိယာမ အစဉ်အလာမပျက်ကြစေရန် ဘိုးတော် မြင်းဖြူရှင်၊ သုံးထပ်လည်ပေါ် နယ် ကျော်တို့ အမေတလိုင်းမယ်တော်၊ ပုပ္ဖား မယ်တော်၊ တောင်ပြုံးအရှင်နှစ်ပါး၊ ပခန်းအဖေကြီးကျော် ဖျော်ပွဲ သိုက်ချုပ် ဘိုးတော်၊ သိုက်နန်းရှင်များ၊ ၉၉၉၉၉ သိုက်မှ ရွှေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော် ပေါင်းများနှင့် ၁၁၁ ပါးသော နတ်မင်း အပေါင်းတို့အား ဒေဝဒါနဗလိနတ်စာ

ပူဇော်ပသ၍ ဖြစ်ပါလျှင် ကြွရောက်ကြ ပါရန် လေးစားစွာဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။ ကနားစီး တောင်ပြုံးရွှေနှန်းတော် ကြီး ရွှေတိုက်စာရင်းဝင် ဒေဝကျက် သရေဆောင် ဝဏ္ဏရူပမောင်မောင်။

“ဖိတ်စာကိုဖတ်ပြီးပြီလား... အဘွား”

“အင်း...ဖတ်ပြီးပြီ၊ သန်ဘက်ခါ သွားရမှာပေါ့”

ကနားစီး ဆရာမောင်မောင်က ဖိတ်စာလာပေးရင်းက သေသေချာချာ

အသွားသည်။

“အမေမြင့်က ထုံးစံအတိုင်း ချွေ ဖြူဆိုက်တော်ကြီးပဲပေါ့”

အမြတ်တမ်း ဆရာမောင်မောင်၏ ဆရာပွဲတွင် အမေမြင့် ကလာခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ အိမ်တွင်း နှစ်ဝင်သည်ဖြစ်အဖြစ် ဗေဒင်အစရှိ သည်တို့ကို မလုပ်သော်လည်း နတ် စာစာသည်မှာ ကြာပြီ။ ငယ်စဉ်က အရပ်ဝိုင်းတွေမှာ သီချင်းလိုက်ဆိုခဲ့ သည်။ ဝါသနာတူသူနှင့် ဒီနယ်မြေမှာ ငယ်အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးလေးမစ်ပယ် ထို မွေးခဲ့သည်။ အဆိုအတီး လောက ချီခွန်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တစ် နှစ်ဝင် တစ်ရွာထွက် ကုန်အခြောက် အခြမ်းလေးများကို ပစ္စည်းဖလှယ်၊ ဈေး ဝယ်၊ ဈေးရောင်းပြုကြသည်။ နှစ် ယောက်စလုံးတွင် မိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမက ကင်းသည်။ ဆွေမျိုးရင်း ဆုမရှိ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်နွယ်ဖက်ပြီး ဘဝကို ထူ ထောင်ခဲ့ကြသည်။ အိုအောင်မင်းအောင် မင်းရုပ်စေသားဆိုသော ဆုတောင်း နှင့် အမေမြင့်တို့လင်မယား လွဲခဲ့ကြ သည်။ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပေ။ မစ်ပယ် ဆေးမွေးပြီး ခြောက်နှစ်မှာပင် ရင်ဘတ် အဆင့်သောဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားပြီး အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ဗဟုသုတနည်းပါးချိန်၊ မြို့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော တောရွာတွင်ဖြစ် ၍ ရောဂါဝေဒနာကို လေတံဖိုဆို၍သာ အသက်ရှူကျပ်ပြီး ကွယ်လွန်သည်ဟု အမည်တပ်ခဲ့ရသည်။

လူမပယ် သမီးငယ်လေးနှင့် ကြုံ ရာကျပန်း ဈေးရောင်းခဲ့ပြီး သားအမိ နှစ်ယောက်၏ဘဝကို ဆက်ခဲ့ကြသည်။ အရွယ်သာရောက်လာသည် ဘုန်းကြီး ကျောင်းစာကလွဲ၍ အတန်းပညာအခြေ ခံနည်းသဖြင့် အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်မှု နည်းသောကြောင့် အရွယ်ရောက်စ တွင် အိမ်ထောင်ကျသော မစ်ပယ်အဖို့ မိမိ၏အိမ်ထောင်ဖက်ကို သေသေချာ ချာ မရွေးချယ်ခဲ့ပေ။ ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမားနှင့် အပြောကောင်းလှ သော ဖိုးချိုကို လင်သားအဖြစ် ပုဆိုး တန်းတင် အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်ကာ ပေါင်းလာရာတွင် ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ လင်ဆိုးမယားတဖားဖား ဘဝကိုရောက်ခဲ့သည်။ ရွာစဉ်လှည့်ကာ ကြက်တိုက်၊ လောင်းကစား၊ အရက် သမားဘဝတွင်သာ မွေ့လျော်သော ဖိုးချို တစ်ယောက် နေ့စဉ် လစဉ် ဇနီးသည် ကိုမေ့ အိုးမေ့၊ အိမ်မေ့၊ ယာမေ့နှင့်သာ လည်ပတ်နေတော့သည်။

အမေမြင့်အတွက် ဘဝကကြံမှာ သည် အညှိုးကြီးလွန်းသည်။ သမီးဖြစ် သူ မစ်ပယ် မီးဖွားနေချိန်တွင် လင် တော်မောင် လူဆိုးဖိုးချိုတစ်ယောက် ကြက်ပိုင်းတွင် စကားများရင်းက ဓားထိုး ခံရပြီး သေဆုံးရသည်။ ဒီသတင်းကို မီးနေသည် ဇနီးမယား ကြားလေသည် တွင် ရက်နုနု မွေးကင်းစသမီးလေး နှင့် အမေမြင့်ကို ကျောခိုင်းကာ သွေးတက် ပြီး အသက်ဆုံးပါသွားလေတော့သည်။ ရွာတွင်းရှိ သားသည်အမေတွေ၏ နို့ကို ဖိုရသလို ဆိတ်နို့အချိုတိုက်ပြီး သုံးလေး

လသားအရွယ်တွင် ထမင်းငါးခွံကာ မြေးမလေးကို လူဖြစ်အောင် မွေးရတော့ သည်။ အသက်လည်း ရလာပြီဖြစ်၍ ကျပန်းအလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်တော့ သည့် အချိန်မှာပင် ကနားစီးဆရာ မောင်မောင်နှင့် တွေ့လေသည်။

အရပ်ဆိုင်းတွင် ဆိုတတ်၊ ပြော တတ်၊ ကတတ်မှန်း သိ၍ အမေမြင့်ကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပေးကြရာတွင် အမေမြင့် အား ပွဲချီရက်တွင် အပြတ်ငှားပြီး ဝင် ရောက်ကစေသည်။ စီးပွားရေးအဆင် ပြေကြသူအဖို့ ပျော်ပွဲတစ်ပွဲကို ငွေရင်း များစွာခင်းပြီး ပေးကြသော်လည်း အမေ မြင့်တို့လို အချီကောက်နှင့် လိုက်က သူအဖို့က ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးလောက်သာ အဆင်ပြေလေသည်။ ဆရာမောင်မောင် ၏ ကနားပွဲတွင် အမေမြင့် လိုက်ကခဲ့ သည်မှာ မြေးမလေးတစ်နှစ်သမီးက စသည်။ ယခု မြေးမလေးပင် ငါးနှစ် ကျော် ခြောက်နှစ်အတွင်းဝင်လာပြီး သည်နေ့ကုန်လျှင် မူလတန်းကျောင်း အပ်ရတော့မည်။

“အဘွား... အဘွား”
အတွေးလွန်နေ၍ မြေးမလေးက လက်တိုပြီးခေါ်လိုက်မှ သတိပြန်ဝင် လာသည်။
“ဘာလဲ သမီးလေး”
“ဟိုလေ အဝတ်စ ပြန်သွားယူရ မလားဟင်”
“ဘာအဝတ်စလဲ သမီးရဲ့”
“ဪ... အဘွားကလည်း ဦးမောင်က အဘွားက ရင်ဝတ်ဖို့ပေး ထားတဲ့ အဝတ်စကြီးလေ”

မြေးလေးပြောမှ ပျော်ပွဲတွင်က သည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာအတွက် ဝတ်စုံ ပေးထားသည့် တောင်ရှည်ပုဆိုးအဝါ ရောင်ကို ပြန်ရွေးဖို့ သတိရသည်။ တလောက အသုံးလို၍ ဒေါ်အေးမြတို့ အိမ်တွင် ငွေလှည့်ရင်း အပ်ထားခဲ့သည်။ ယခု ဆရာမောင်မောင် အကြံပေး သည့် ငွေနှင့် ပြန်ရွေးရဦးမည်။

* * *

“အဘွား... မုန့်ငွေ၊ သစ်သီး တွေ အများကြီးပဲနော်”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပျော်ပွဲ ပေးရာ ရပ်ကွက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ မိမိနေသည့် ရပ်ကွက်လေးမှ နတ်က ရသည့် ရပ်ကွက်ကြီးသို့ ကားနှစ်တန်းစီး ပြီး မနက်ကိုးနာရီအရောက် လာခဲ့ကြ ရသည်။ ထိုရပ်ကွက်ကြီးတွင် သူဝင်း သူခြံနှင့် သီးသီးသန့်သန့် နေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ဖြူဖြူ၏ ခြံဝင်း ထဲတွင် မျက်နှာကြက်၊ နဖူးစီးတို့၌ အနီ ရောင်ပိတ်စကြီးတွေကို လေးဘက်လေး တန် အတွန့်အတွန့်လေးတွေပြုကာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

မျက်နှာစာဘက်တွင် ရွှေရောင် စက္ကူ၊ ဘွဲဖြင့် အလှပြုလုပ်ကာ စာလုံး ရေးထားသည်။ ကနားစီးဆရာ မောင် မောင်၏ အမည်ကို အထင်းသားတွေ့ ရပြီး အောက်ဘက်တွင် အလှူရှင်တွေ့ ၏ အမည်ကိုလည်း ကပ်ပြီးစာလုံးဖော် ထားသည်။

“သမဆုံး အမြင့်စင်တွင် ဘုရား ရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ကို ပန်း၊ ဆီမီး။

ရောင်စုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ထားပြီးနောက် အောက်ဘက်စင်တွင် သိကြားမင်း၊ နောက်စင်တွင် ဘိုးတော်၊ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၏ အရပ်များကို ထားပြီး နောက်စင်တွင် သက်ဆိုင်ရာရုပ်တုများ ကို အစီအစဉ်ထားရှိလေသည်။ သစ်သီး မျိုးစုံက စင်တွေတွင်အပြည့်။ အဖျော် ယမကာပုလင်းတွေက အစုံအလင်။ ပုစွန်ထုပ်ကြော်၊ ကြက်ကြော်၊ ငါးကြော် တွေလည်း တွေ့ရသည်။

“လာ...လာ အမေမြင့်၊ ဒီမှာ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို စပြီးကန်တော့ မယ်။ ပြီးရင် အောင်သန်းက စားတော် လိုက်က ကလိမ့်မယ်”

မြေးမလေးကိုပါခေါ်ပြီး ကန်တော့ ပွဲစင်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လို သည်။

ဆိုင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာတွေ၏ သီချင်းကို လိုက်ဆိုကြသူတွေ ခြောက် ယောက်လောက်ပါသည်။ အမျိုးသမီး တွေသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ ကန်တော့ပြီးသည့်နောက် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲကိုမပြီး စားတော်တိုက်ကလေ သည်။

“အမေမြင့်... အဝတ်အစားလဲ တော့လေ”

ကနားစီးက ပြောလိုက်၍ ဆိုင်း နောက်ဘက်သို့လာပြီး လွယ်အိတ်ထဲ တွင်ထည့်ယူလာခဲ့သော ခပ်မွမ်းမွမ်းသာ ရှိသည့် ဝတ်စုံအဝါရောင်ကို ပတ်ပြီး ဝတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွင် အဝါရောင် ဇာပုဝါကိုပေါင်းကာ ဆံထုံးထက်နား တွင် အစချွန်ထားသည်ကို ယပ်တောင် သဖွယ် ဖြန့်ကာလိုက်သည်။ ရင်ကွဲ

အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ရင်ဘတ်တွင် ပင်ပင်ကို ချီကာထားလိုက်သည်။

“စီစီတဲ့ ရီရီ...ရွှေပြုံးဆို ပွဲတော် ကြီး နီးပြန်ခဲ့ပြီ... (ဟေ့...ဟေ့... ဟေ့ အောင်ပါစေ)၊ ဆန်းတွေလို့ စီ မန်းရွှေမြို့ပြည် ညနေဆီ၊ ရွှေတစ် ချောင်ရယ်က လှေဟောင်းယာဉ်နဲ့လိုက် ခဲ့ပါမည်။ ပွဲတော်သို့ရည်၊ နှံလျှင်ဖို့ တစ် လီ...မင်းညီနောင် ရွှေအိမ်နန်းလှင်း ကြ...လှမ်းကြ လှမ်းကြပါဖို့အတည်” ရွှေပြုံး ရွှေပြုံး...မြို့ပင်တစ်မြို့ လုံးငယ်နှင့်လေး ရွှေပြုံးဖို့ စီတဲရွာ... သာလွန်းလှလေးလေး၊ ညနေ...ည နေ...ဆီး...ဆီး ရသည်ရွယ်ထို့ ကန်တော့ရင်း...

အမေမြင့် ကနေသည်ကို မြေလေးက ကြည့်နေသည်။ ကနေရင်ထဲ အမေမြင့်လက်ထဲသို့ အဖျော်ဖန်ခွက် အဝါရောင်လေးလာပြီး ကနားစီးက ထည့်ပေးသည်။ ဆိုင်းချက်လည်းပြောင်း သွားသည်။

အခုလာတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးက တော့ ဖေကြီးကျော်ပေါ့လေ။ တစ်ခွက် ဝင် တစ်ခွက်ထွက် လာချင်သော်လည်း အလာခက်ပေမယ့် ဒါနရှင်တို့ရဲ့ အောင်ပွဲသဘင်မှာ ပျော်ချင်ပါးချင် မစချင်ဘဲ လာခဲ့ရတဲ့ ဖေကြီးကျော်၊ ပြည်ပေါင်း ကလေး၊ အလွန်ကျော်ကြားပါတဲ့ ခေါင်း ကျော်”

ဆိုင်းနားတွင် အသက်သုံးဆယ် ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဝင်ထည့် လျှင်လာသည့် အမည်တွေကို ချင်းစီ နာမည်ရွတ်ပြကြသည်။

ကြာပန်းကန်ကိုင်ရင်း အလှူရှင်ရောက်
လာသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌတို့ကို ဖေကြီးကျော် မစ
တာကို သိတယ်နော်။ ခုကားတစ်စီးက
နေ နှစ်စီး၊ နောက် ဒီထက်သိန်းချို့ပြီး
ရအောင် လုပ်ပေးဦးမယ်။ အဲဒီကျမှ
ဒါကို မမေ့ကြန့်နော်။ ဝတ်လဲတော်ပုဆိုး
သိန်းထိုက်တန်ဖိုးနဲ့အညီ ကနားစီးကို
ပေးရလိမ့်မယ်”

အမေမြင့် ပြောသမျှကို အားလုံး
ထ ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။ အမေမြင့်၏
ဆိုင်ပေါင်းထားသော ဇာပဝါထဲသို့ ငါး
စတန်တွေ တစ်ထောင်တန်တွေ ခထ
ထထည့်ပေးနေကြသည်။ ပန်းကန်
ထဲမှ ကြက်ပေါင်ကြော်တစ်ခုကို အမေ
မြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဖေကြီးကျော် ဥက္ကဋ္ဌတို့ရဲ့ ပျော်
မှုမှာ ပျော်လှကွယ်တို့”

ဆိုင်းကလည်း ကြမ်းကြမ်းလေး
နီသည်။ အမေမြင့်ကလည်း ခပ်ယိုင့်
ဆိုင်လေးကရင်းက မြေးမလေးရှိရာသို့
ထပြီး ကြက်ပေါင်စားရင်းတန်းလန်းကို
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကပြီးနောက်
အောင်လက်ဝါးအစုံကို တဆတ်ဆတ်
ထည့်ကာထိုးပြီး ကနေရာမှ တာဝန်ပြီး
လျှော့သည်။ ဆိုင်းနောက်ဘက်သို့
ထည့် အဝတ်အစားကို ထပ်ဝတ်ထား
ရင်း ချွတ်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ
ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ သီချင်းဆိုသူ
လူတက်သို့ နှစ်ရာတန်၊ ဆိုင်းတီသူ
လူတစ်လူတွင် ချိတ်ထားသော ဖလား
တစ်ခုကို ကနေစဉ်က ထည့်

ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကျန်သည့်တစ်ထောင်တန်
နှစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်သုံးရွက်ကို သေ
သောချာချာခေါက်ပြီး လွယ်အိတ်အတွင်း
ပိုင်းထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အမေမြင့် မနက်ပြန် နေလယ်
ဘက်နော်”

အမောဖြေရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြ
လိုက်သည်။ ပျော်ပွဲပေးသည့် အိမ်ရှင်
လင်မယားက ထမင်းစားဖို့လာခေါ်၍
ပြင်ထားသည့် ထမင်းခိုင်းမှာပင် မြေး
အဘွားနှစ်ယောက် ဝင်စားလိုက်ကြ
သည်။ ငါးဟင်း၊ အသားဟင်း၊ အရည်
သောက်၊ အရွက်ကြော်၊ အသုပ်နှင့်
ဟင်းက စုံလှသည်။ မြေးမလေး အားရ
ပါးရစားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး အမေ
မြင့်တစ်ယောက် အလိုလို ထမင်းဝ
သွားသည်။ ညနေစာအတွက်တော့ မြေး
အဘွားနှစ်ယောက် ဖူလှသွားပြီ။

“အဘွား...အဘွား”

ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေ
ရင်းက မြေးမလေးက ခေါ်လိုက်သည်။

“သူတို့ အဲဒီလိုပျော်ပွဲပေးတာ
သူတို့ကို မစကြလို့ ပေးတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ မြေးရဲ့”

“သူတို့ကို အဲဒီလို မစရင် အဘွား
က ကိုယ်တိုင်က နေတာပဲ ဘာဖြစ်လို့
သူတို့ကို ချမ်းသာအောင် မမစတာ
လဲဟင်”

မြမြလှိုင်

ပတ္တန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပတ္တန်းဆက် အားကောင်း
၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင်
လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော
ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား
စရာ ပတ္တန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ
ရွှေအလင်းတိုင် ပါထွက်လာ
ပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်
လည်း ပတ္တန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်
ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း
အင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီ
ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအပဝ
ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်
မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံ
ထားသော ကမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုး
နှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။
အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ
ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ
နိုင်ပါသည်။

--- ဆက်သွယ်ရန် ---

ရောင်းပြန်မဂ္ဂဇင်းချိက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဒိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

မန်ပဒိုင်းလေး

ဝိပလတဟန်

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက် တဲ့ နဲ့...။ မြင့်မြင့်မော်တစ်ယောက် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ အဆောင် ပေါ် တက်သွားလိုက်၊ ပြန်ဆင်းသွား လိုက်၊ လှေကားရင်းထိုင်လိုက်၊ ဝင်း တံခါးဝနား လျှောက်သွားလိုက်။ အချိန် ကား မနက် ၅ နာရီ သာသာ။ အောင် စာရင်းသွားကြည့်တဲ့သူတွေ ပြန်မလာ သေး။ ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်မကြည့် ရဲ။ မလာကြသေးတော့လည်း ငါမှ

အောင်ပါမလား အတွေးနဲ့ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေကအေး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားမီးရောင်နဲ့အတူ အောင်စာရင်း သွားကြည့်သူတွေရဲ့ အသံတွေ အနား ရောက်လာတယ်။
“မြင့်မြင့်မော်ရေ...နင်...တယ်”
တဲ့။
အဲ...ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ မအောင်ဘူးလို့ ပြောတာလား။ အောင် တယ်ပြောတာလား။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း

လို့ မကြားလိုက်ပါ။ အနားပြေးကာ မေးလိုက်တော့မှ -
“အောင်ပါတယ် မိန်းမရယ် ခိုပြီး...ကဲရန်ကောဆို အကြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်စိ ထိုးအော် ခံလိုက်ရတယ်။
ချာခနဲလှည့်ပြီး အဆောင် ပြေးတက်ရင်း -
“အမေရေ...မြင့်မြင့်မော် အောင်ပြီ အမေရဲ့”

ပြောတက်ရင်းနဲ့ အသံပြန်လည်း
အော်ခဲ၊ အဆောင်ထဲကလူတွေ နီးကုန်
ပြီး ဝိုင်းပျော်တဲ့သူရော အိပ်ပျက်လို့
မေတ္တာပို့တဲ့သူရော အုတ်အော်သောင်း
နင်း...

ဒီရိုသောဖွင့်တော့ လက်ကတုန်
ခွင်နေကျ သော့က တော်တော်နဲ့
ခင်းလိမ်းဆီဘူးခွဲလေးနဲ့ ထည့်
ဖန်ပခိုင်းပန်းရောင်လေးကို
လက်ကောက် ဘယ်ဘက် လက်
တော်လိုက်တယ်။ မြင့်
ဘယ်ဘက်လက်
သို့ သူ့ရဲ့ ဖန်ပခိုင်း
ကြည့်ပြီး ပီတိ
ဒီဖန်ပခိုင်းလက်ကောက်
သူတော်ချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။
ထုတ်ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တာ
သူတော်လိုပါပဲ။ ဆယ်တန်း
သတ်မယ်လို့ သန့်ရွာန်ချထား
မဝတ်ခဲ့ရ မနှစ်ကာလည်း
မဝတ်ဖြစ်ခဲ့။ က...

နဲ့တွေ့ရင် သမီးဆယ်တန်း
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး
ဘွဲ့ရရင် အဖိုးရအလုပ်တစ်ခုခု
အမေ့ကို ရှာကျွေးမှာလို့ ပြော
အမေ့ကိုပြောမယ့် စကားလုံး
ရင်ထဲမှာ စိထားတာ အများကြီး။
ဆယ်တန်းကျတော့ မြင့်မြင့်
အတော်ခံစားခဲ့ရပြီး အမေ့ကို
အမေ့နဲ့တွေ့မှာကို စိုးမိသေး။
“သမီး... ဆယ်တန်းကျတယ်

အမေ့လို့ အမေ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ပြုလဲသွားအောင် မလုပ်ချင်။ အမေက
တော့ “နောက်နှစ်ကြီးစားပေါ့ သမီး
ရယ်” လို့ အားပေးမှာ သေချာပါတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီး
မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက် ပီတိတွေကို
မြင်ချင်မိတယ်။ အခုတော့ မြင့်မြင့်
မော် စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည်
မော်လို့ရပြီအတွေးတွေနဲ့ ပျော်နေတုန်း။
“ဟဲ့... ဒါဘာလေးလဲ”
ပြောပြောဆိုဆို အခန်းမော်နီတာ
မတင်ရှိက လက်မှ လက်ကောက်လေး
ကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ -

“ဪ... ဆံပင်ချည်တဲ့ကြိုးပဲ။
နင်ကလည်း... လက်ကောက်လည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ပြောအပြီး မြင့်မြင့်မော်
တစ်ယောက် မတင်ရှိရှေ့ကို
ဝုန်းခနဲရောက်သွားပြီး -

“ဒီမှာ အစ်မ၊
အစ်မအတွက်တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့
ကျွန်မအတွက်
ဘဝတစ်ခုလုံးစာ
တန်ဖိုးရှိတယ်။
အစ်မ မသိဘဲ မပြောပါနဲ့”

မြင့်မြင့်မော် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ရုတ်လိုက်ပြီး -

“လက်ကောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်း
စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက
တော့ လက်မှာဝတ်ထားတာကို ကြိုက်
တယ်။ မြင်လွယ်တယ်”

မြင့်မြင့်မော်ရဲ့ ဘေးခုတင်က
သက်သက်က -

“ဟဲ့... ဒါ နင်ခထေခထေကြည့်
နေတဲ့ ဟာလေးပဲ၊ အခုဝတ်ထားပြီ
လား”

“အင်းပေါ့၊ ငါ ဆယ်တန်းအောင်
ပြီလေ”

မော်ကြွားကြွား မျက်နှာပေးနဲ့
ပြောလိုက်တာကို မတင်ရှိက ကြည့်
မရတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ဪ... ဆယ်တန်းအောင်လို့
တအားအဖိုးတန်တွေ ထုတ်ဝတ်တာ
ကိုး”

ပြောအပြီး မြင့်မြင့်မော် တစ်
ယောက် မတင်ရှိရှေ့ကို ဝုန်းခနဲရောက်
သွားပြီး -

“ဒီမှာ အစ်မ၊ အစ်မအတွက်
တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ ကျွန်မအတွက် ဘဝ
တစ်ခုလုံးစာ တန်ဖိုးရှိတယ်။ အစ်မ
မသိဘဲ မပြောပါနဲ့”

မြင့်မြင့်မော်နဲ့ မတင်ရှိတို့ စကား
အချေအတင် တင်းမာနေချိန်မှာ...
အဆောင်များ ဒေါ်နီနီတစ်ယောက်
အဆောင်ပေါ်ရောက်လာပြီး -

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
“မြင့်မြင့်မော်နဲ့ မတင်ရှိ လက်
ကောက်ကိစ္စနဲ့ စကားများနေကြတာ
အပေ”

တကယ်တော့ ဟုတ်တယ်။
မိခင်တိုင်းဟာ တို့ကို
လူ့လောကထဲရောက်အောင်
ပို့ပေးခဲ့ပြီးတော့မှ စွန့်ပစ်ဖို့
စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး။
မလွဲသာတဲ့
အကြောင်းတရားတွေ
ကြောင့်သာပါ။

ကြားက သက်သက်က ဝင်မြေ
တယ်။ ခေါ်နီနီက မြင့်မြင့်မော်အနား
ရောက်လာပြီး မြင့်မြင့်မော်လက်ကလေး
ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ မြင့်မြင့်
မော် မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး -

“သမီး... ခါကို ခုထိ သိမ်းထား
တာလား။”

လို့ မေးတော့ မြင့်မြင့်မော်က -

“ဟုတ်ကဲ့ အမေနီ၊ ဒီနေ့ သမီး
ဆယ်တန်းအောင်လို့ ထုတ်ဝတ်တာပါ။
သမီးအမေလာရင် သမီးကို အလွယ်
တကူ တွေ့အောင်လို့ပါ။”

“အို... ကလေးရယ်”

ခေါ်နီနီက မြင့်မြင့်မော်ရဲ့ ခေါင်း
လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ဆံပင်
လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း -

“သမီးက သမီးအမေကို စိတ်
ဆိုးမနေဘူးလား။”

လို့ တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်
တယ်။ မြင့်မြင့်မော်က ရင်ခွင်ထဲမှ
ရုန်းထွက်ပြီး -

“ဟင့်အင်း အမေနီ၊ သမီးဘာ
လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ အမေက သမီးကို
သူ့ရဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုခုကြောင့်သာ
ဒီမှာ ထားခဲ့တာနေမှာပါ။ တစ်နေ့နေ့
သူ့လာပြီး ခေါ်မှာပါ။ သူ့လာခေါ်မှာမို့
သူ့ရဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုအနေနဲ့ ဒီ
ဖန်ပုခိုင်းလက်ကောက်လေးကို သမီးနဲ့
အတူ ထားခဲ့တာလေ။ သူ သမီးကို
လမ်းမှာ ပစ်စလက်ခတ် ထားခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး အမေနီ။ မိဘမရှိတဲ့ကလေး
တွေကိုပြုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ကျောင်း
ရှေ့အထိ လာဖို့သွားတာ။ သူ့မှာ အခက်
အခဲတစ်ခုခု ရှိနေလို့သာ ကိုယ်တိုင်
အပ်မသွားနိုင်တာနေမှာပါ။ သမီးက
တော့ သမီးအမေကို အမြဲ ကျေးဇူး
တင်နေပါတယ် အမေနီ။ အခု ဆယ်
တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားတာလည်း
သမီး အမေကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင်
လို့ပါ။”

မြင့်မြင့်မော်တစ်ယောက် စကား
တွေ အရည်ကြီး တောက်လျှောက်
ပြောပြီးသွားတော့ မတင်ရိုက မြင့်မြင့်
မော်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး -

“ညီမလေးရယ်... ကျေးဇူးတင်
လိုက်တာ။ တို့ကလေး တို့ကိုစွန့်သွားတဲ့
မိဘတွေကို အမြဲပဲ အပြစ်တင်မိတာ။
နင့်လိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ တကယ်
တော့ ဟုတ်တယ်။ မိခင်တိုင်းဟာ တို့
ကို လူ့လောကထဲရောက်အောင် ပို့ပေး
ခဲ့ပြီးတော့မှ စွန့်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်
ဘူး။ မလွဲသာတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ

ကြောင့်သာပါ။ ဒါဟာ နင့်ရဲ့ ဖန်ပုခိုင်း
လေးတွေကပေးတဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာ
သင်ခန်းစာပဲ။ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် မြင့်မော်ရယ်။”

လို့ မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့ ပြောလိုက်
တဲ့အချိန်မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေ
ကြတဲ့ အဆောင်ထဲမှာ မိန်းကလေးများ
အားလုံးသည် မျက်ရည်လည်ကြရပါပြီ။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိဘမဲ့ မိန်း
ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ လူမှု
ဝန်ထမ်းဦးစီးဌာန အမျိုးသမီးကလေး
များ သင်တန်းကျောင်းရဲ့ ဝါရင့်အဆောင်
များ ခေါ်နီနီက လွန်ခဲ့သည့် တစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်က သူ့တာဝန်များ ထမ်း
ဆောင်နေတဲ့အချိန်။ အနက်စောစော
ကျောင်းရှေ့အဝင်ဝ ဖုတ်ခုံမှာ အနီး
ထပ်လေးနဲ့ ထားခဲ့တဲ့ လသားအရွယ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အနီးထပ်ထဲ
မှာ ပန်းရောင်ဖန်ပုခိုင်းလေးတွေကို
မျှောကြိုးနဲ့သီထားတဲ့ လက်ကောက်
ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ရွှေဝံတိုင်ရုံ
ကလေးပြုစုရေးဌာနကို ပို့အပ်ခဲ့ရာက
ကျောင်းနေအရွယ်မှာ အမျိုးသမီး
ကလေးသင်တန်းကျောင်းကို ရောက်
လာတဲ့ မြင့်မြင့်မော်လေးကို သူ့ကိုယ်
တိုင် သိမ်းထားခဲ့တဲ့ ဖန်ပုခိုင်းကြိုးလေး
ပြန်ပေးခဲ့တာကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပမာ
ပြောပြရင်း မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့
သမီးတွေဖြစ်ဖို့ ဖန်ပုခိုင်းပုံပြင်လေးပမာ
အခွင့်သင့်တိုင်း ဆုံးမသွန်သင်နေဖို့
တော့တယ်။

မေလတ်ဟန်

ပြေးတက်ရင်းနဲ့ အသံပြန်လည်း
အော်ရဲ့၊ အဆောင်ထဲကလူတွေ နီးကုန်
ပြီး ဝိုင်းပျော်တဲ့သူရော အိပ်ပျက်လို့
မေတ္တာပို့တဲ့သူရော အုတ်အော်သောင်း
နင်း...။

မိရီသော့ဖွင့်တော့ လက်ကတုန်
ရီနေ၊ ဖွင့်နေကျ သော့က တော်တော်နဲ့
ဖွင့်မရ၊ နှစ်ခါ သုံးခါပြန်မှ ရတော့ အထဲ
က ခေါင်းလိမ်းဆီဘူးခွံလေးနဲ့ ထည့်
ထားတဲ့ ဖန်ပခိုင်းပန်းရောင်လေးကို
ပျော့ကြိုးနဲ့သီထားတဲ့ လက်ကောက်
အပျော့လေးကို ဘယ်ဘက် လက်
ကောက်ဝတ်မှာ ဝတ်လိုက်တယ်။ မြင့်
မြင့်မော်တစ်ယောက် ဘယ်ဘက်လက်
ကလေးကို ခြောက်ပြီး သူ့ရဲ့ ဖန်ပခိုင်း
လက်ကောက်လေးကို ကြည့်ပြီး ပီတိ
တွေ ဖြစ်လို့၊ ဒီဖန်ပခိုင်းလက်ကောက်
လေးကို သူဝတ်ချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။
မဝတ်ဘဲ ထုတ်ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တာ
လည်း နေ့တိုင်းလိုပဲ။ ဆယ်တန်း
အောင်မှ ဝတ်မယ်လို့ သန့်စွာနဲ့ချထား
တာကြောင့် မဝတ်ခဲ့ရ။ မနစ်ကလည်း
ဆယ်တန်းကျလို့ မဝတ်ဖြစ်ခဲ့။ ကဲ...
ခုတော့ ဝတ်ပြီ။

အမေနဲ့တွေ့ရင် သမီးဆယ်တန်း
အောင်ပြီ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး
ဖြစ်ပြီ၊ ဘွဲ့ရရင် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု
သယံဇာတ အမေ့ကို ရှာကျေးမှာလို့ ပြော
ခဲ့ရပြီ။ အမေ့ကိုပြောမယ့် စကားလုံး
တွေ ရင်ထဲမှာ စိထားတာ အများကြီး။
အမေ့က ဆယ်တန်းကျတော့ မြင့်မြင့်
အတော်ခံစားခဲ့ရပြီး အမေ့ကို
အသေခံ အမေ့နဲ့တွေ့မှာကို စိုးမိသေး။
“သမီး... ဆယ်တန်းကျတယ်

အမေ”လို့ အမေ့ရဲ့ ပျော်လင့်ချက်တွေ
ပြုလဲသွားအောင် မလုပ်ချင်။ အမေက
တော့ “နောက်နှစ်ကြီးစားပေါ့ သမီး
ရယ်”လို့ အားပေးမှာ သေချာပါတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီး
မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက် ပီတိတွေကို
မြင်ချင်မိတယ်။ အခုတော့ မြင့်မြင့်
မော် စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည်
ဖော်လို့ရပြီအတွေးတွေနဲ့ ပျော်နေတုန်း။
“ဟဲ့... ဒါဘာလေးလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းမော်နီတာ
မတင်ရှိက လက်မှ လက်ကောက်လေး
ကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ -
“ဪ... ဆံပင်ချည်တဲ့ကြီးပဲ။
နင်ကလည်း... လက်ကောက်လည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ပြောအပြီး မြင့်မြင့်မော်
တစ်ယောက် မတင်ရှိရှေ့ကို
ဝုန်းခနဲရောက်သွားပြီး -
“ဒီမှာ အစ်မ၊
အစ်မအတွက်တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့
ကျွန်မအတွက်
ဘဝတစ်ခုလုံးစာ
တန်ဖိုးရှိတယ်။
အစ်မ မသိဘဲ မပြောပါနဲ့”

မြင့်မြင့်မော် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ရုတ်လိုက်ပြီး -

“လက်ကောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်း
စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက
တော့ လက်မှာဝတ်ထားတာကို ကြိုက်
တယ်။ မြင်လွယ်တယ်”

မြင့်မြင့်မော်ရဲ့ ဘေးခုတင်က
သက်သက်က -

“ဟဲ့... ဒါ နင်ခထာခထာကြည့်
နေတဲ့ ဟာလေးပဲ၊ အခုဝတ်ထားပြီ
လား”

“အင်းပေါ့၊ ငါ ဆယ်တန်းအောင်
ပြီလေ”

မော်ကြားကြား မျက်နှာပေးနဲ့
ပြောလိုက်တာကို မတင်ရှိက ကြည့်
မရတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ဪ... ဆယ်တန်းအောင်လို့
တအားအဖိုးတန်တွေ ထုတ်ဝတ်တာ
ကို”

ပြောအပြီး မြင့်မြင့်မော် တစ်
ယောက် မတင်ရှိရှေ့ကို ဝုန်းခနဲရောက်
သွားပြီး -

“ဒီမှာ အစ်မ၊ အစ်မအတွက်
တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ ကျွန်မအတွက် ဘဝ
တစ်ခုလုံးစာ တန်ဖိုးရှိတယ်။ အစ်မ
မသိဘဲ မပြောပါနဲ့”

မြင့်မြင့်မော်နဲ့ မတင်ရှိတို့ စကား
အချေအတင် တင်းမာနေချိန်မှာ...
အဆောင်မှူး ဒေါ်နီနီတစ်ယောက်
အဆောင်ပေါ်ရောက်လာပြီး -

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“မြင့်မြင့်မော်နဲ့ မတင်ရှိ လက်
ကောက်ကိစ္စနဲ့ စကားများနေကြတာ
အမေ”

ကြွေး

(လက်လွန်သောငွေ ပြန်ရစေရန်)

ဖြိုးဟန်ကျော် (ကော်သ)

ကျွန်တော်သည် ညနေတိုင်း ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ခန့်သည် ရွှေတိဂုံ ဘုရားအနီး အရှင်လမ်းမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ကန်တော်ကြီးနှင့် ထည့် နီးသည့်အတွက် ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် ကရဝိက် ဘိုတယ်အနီးအရောက် ကျွန်ုပ်ထံ အမြဲတမ်း ဗေဒင်လာ လေ့ရှိသော ကိုခင်မောင်နှင့် မမြတင်တို့ ဝန်းမောင်နှံနှစ် ဦး လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်မိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဘယ်လိုလဲ ကိုခင်မောင်တို့ဝန်းမောင်နှံ လမ်း လျှောက်ထွက်လာကြတာလား။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦး လမ်း လျှောက်ပုံကလည်း စိတ်မပါသလိုနဲ့၊ မမြတင်တစ်ယောက် ထည်း လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ကိုခင်မောင်ကို ဘာတွေပြော တာလဲ။ ကျွန်တော် အဝေးက လှမ်းမြင်ရတယ်”

ဟု စပြီး နှုတ်ခွန်းဆက် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထို ခင်မောင်တို့ ဝန်းမောင်နှံက -

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ပြေ သောက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ။ တစ်လမ်းလုံး နားကို ပူနေတော့တာပဲ”

ဟု ကိုခင်မောင်သည် သူ၏ဝန်းကို မေးငြိပြရင်း မြေထဲသို့

ကိုခင်မောင်နှင့် မမြတင်တို့သည် မင်္ဂလာဈေးတွင် ဆက်ဆက်အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသူများဖြစ်၏။ ကိုခင်

မောင်၏ဝန်း မမြတင်မှာ ကြံ့လျှင်ကြံ့သလို ပွဲစားအလုပ်ကို လည်း လုပ်သူဖြစ်၏။ သူတို့ဝန်းမောင်နှံသည် စီးပွားရေးလုပ် ငန်းများ လုပ်တိုင်း ကျွန်ုပ်ထံလာပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၏။ ဆွေးနွေးအရေး လူမှုအရေး ကျန်းမာရေးပါမကျန် အကြောင်း ပေါ်လာတိုင်း မကြာခဏ လာပြီးတိုင်ပင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တတ်ထားသော ပညာရပ်ဖြင့် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ဆိုးကျိုး၊ ကောင်းကျိုး ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်များ ကို လမ်းညွှန်ပေး၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကလည်း ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြ သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက် လုပ် ကိုင်ကြသည့်အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်နေ ကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး -

“ဘာများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ မမြတင်”

ဟု မေးလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ မမြတင်က -

“ဆရာညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့ တစ်သဝေ မတိမ်း လုပ်တဲ့အတွက် စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်။ ငွေကြေးလည်း စုဆောင်းမိတယ်။ အခုတလော ဆရာ့ဆီကို မလာမိတာနဲ့ ဒီက ဆရာ့တပ်ည့် ကိုခင်မောင်လေ ဆရာ အတန်တန်မှာထားရက်သားနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နယ်ကလူကို ယုံပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ အခု တစ်လကျော်ပြီ။ ငွေလည်း မလာ လှလည်းမလာနဲ့”

ဟု သူ၏ခင်ပွန်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကျွန်ုပ်အား

လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုခင်မောင်က

“မင်းကလည်းကွာ တစ်ဖက်လူ အဆင်မပြေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ သူမှာလည်း အဆင်မပြေ တာလေးတွေ ကြုံနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု သူ၏ဇနီးကို မကျေမချမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ကဲပါ . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အချေအတင် စကားနိုင်လှ ပြောမနေကြနဲ့တော့ဗျား။ လမ်းလျှောက်လက်စ နဲ့ ကျွန်တော့်အလုပ်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ကြ။ ကျွန်တော် ကူညီ ပေးနိုင်တဲ့ ပညာရပ်နဲ့ ကူညီပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုခင်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အားရဝမ်းသာနှင့် လိုက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဆိုသလိုရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ ပြောပြချက်များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် နားထောင်ပြီး ကျွန်ုပ် တတ်ကျွမ်းထားသော ဧကံသပညာရပ်ဖြင့် တွက်ချက်လေ တော့၏။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦး ဘာမှ စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်တွက်ကိန်းအရတော့ ခင်ဗျားတို့မှာ ဆုံးရှုံးမှုမရှိပါ ဘူး။ ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးငွေဟာ ဆယ်ရက်အတွင်း မှာ လျှော့နည်း ပိုပေးလိမ့်မယ်လို့ မြင်တယ်။ ခုလို ငွေလွန်တာ တွေ၊ ပစ္စည်းလွန်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေပြေ ဖြစ်ပေးလာအောင် တစ်ဖက်လူကလည်း အဆင်မပြေပြေဖြစ် ပြီး ပြန်ပေးချင်လာအောင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ပြုလုပ်ကြပေတော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောနေစဉ် မပြတင်က -

“ပြောပါဆရာ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ လုပ်ပါ မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ပစ္စည်းပေးလိုက်တဲ့သူက ကိုခင်မောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုခင်မောင်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ရပါမယ်။ ဒါမှလည်း စွမ်းမှာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြတင်က သူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး -

“ရှင် ကြားတယ်နော်၊ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တိတိ

ကျကျ လုပ်ပေတော့”

ဟု ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး

“ပြောပါဆရာ၊ ဆရာညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သူ့ကို ကျွန်မ တိတိကျကျ လုပ်ခိုင်းပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဖက်ရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ အဖျားမှအရင်းအတိုင်း မိမိငွေကို ယူသွားသူရဲ့ အမည်ကို ရေးရပါမယ်။ ရရန်ရှိသော ငွေကြေးစုစုပေါင်း ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း ပစ္စည်းတန် ဖိုးငွေ စုစုပေါင်းကို ရေးရပါမယ်။ ဖက်ရွက်ဆိုရာမှာ ဗာဒံ ရွက်၊ သရက်ရွက်၊ ပိန္နဲရွက် လွယ်ကူရာရွက်နဲ့ ပြုလုပ်နိုင်ပါ တယ်။ အဲဒီဖက်ရွက်ကို နို့ဆီဘူးသစ်တစ်ဘူးမှာ ပတ်ထားရ မယ်။ လေ့ငယ်တစ်လုံးမှာ ရေအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဖက်ရွက် ပတ်ထားတဲ့ နို့ဆီဘူးကို ထောင်ပြီးထည့်ရမယ်။ နို့ဆီဘူးပေါ် မှာ ၂၅ ပြား (မတ်စရာ)တစ်စေ့တင်ပါ။ ဘုရားစင်ရေမှူးထား ပြီး မတ်စရာပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရပါမယ်။ ဖယောင်း တိုင်ထွန်းထားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း ရရှိရန်ရှိသော သူ့ကို အာရုံပြုပါ။ သူ့ရဲ့အခက်အခဲတွေ ပြေလည်စေရန် မေတ္တာပို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောနေစဉ် အလွန်ပူပန်တတ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်များသော မပြတင်က -

“ဘယ်နရက် ထွန်းရမလဲဆရာ၊ ဘယ်နေ့ကဇဉ် ထွန်းရမလဲ”

ဟု မေးပြန်၏။

ကျွန်ုပ်က ၎င်းယတြာကို မွေးနေ့နံနက် ကိုနားခါ လေးဆယ်ငါးဆယ် အချိန်မှစပြီး လုပ်ရန် ကျွန်ုပ်သည် ဆင် များတွင် နေစဉ် နံနက်ပိုင်းတစ်ကြိမ်ထွန်းရန် ခုနစ်ရက်ခန့် ထွန်းရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။ ကိုခင်မောင်နှင့် မပြတင်တို့ နှစ်ဦးလည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ပြန်သွားကြလေတော့၏။

ဖြိုးဟန်ကျော်(ကော်သ)

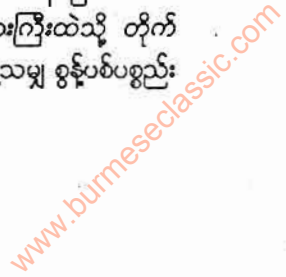
ရေအသက် တစ်မနက်

သောင်းဉာဏ်(ပန်းထော်ကျွန်း)

နေ့တစ်နေ့တွင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၌ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာတို့တွင် တစ်ခုမျှကို ရနေရမည်ဟူသော ရှေးလူများ အဆုံးအမရှိပါသည်။ မည်သူမဆို တစ်နေ့တာ အချိန် အတောအတွင်း ကိုယ်စိတ်နှုန်း၊ သုံးပါးဆိုင်ရာ ကိစ္စအဝဝကို ပြုမူလုပ်ရှားကြရသည့်အနက် ကုသိုလ်ပညာ၊ ဥစ္စာတို့မှ တစ်ခုမျှကို ရကြပါသည်။ တစ်ခုမျှမရအောင် ပြုမူကြဆောင် သူသည်ကား လူမစစ်ဟုဆိုလိုချင်မိသည်။ ကိုယ်တိုင်စိတ် အာရုံ၌ သဒ္ဓါစိတ်ထက်သန်သော စေတနာအပြည့်အဝနှင့် အများ အကျိုးကို မထိခိုက်အောင် ပြောဆိုမူခြင်းဟူသော ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ပါက ကုသိုလ်ပညာ ဥစ္စာသုံးမျိုးကိုပင် ရရှိနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ်မပြတ် ခန္ဓာရှိသူ တိုင်း မိမိခန္ဓာ၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းနေရသည် ပင် လူတို့ဒုက္ခ၊ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခြင်း သဘောသည် အနိစ္စဟူ၍ နှလုံးသွင်းမိလျှင် မိမိအဖို့ ကုသိုလ်ဘာဝနာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ခန္ဓာကြာခိုင်တည် မြဲရေးအတွက် ခန္ဓာလိုအပ်ချက်၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ဝေဒနာကို ပြေပျောက်စေရန် ပြုလုပ်ရသည့် ဒုက္ခပေါင်း များစွာရှိကြပါသည်။ ထိုဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများအနက် အရေးကြီးဆုံးမှာ ရေကိုသောက်လိုသည့် ဆန္ဒရမ္မက်သည် ကား အရေးကြီးဆုံးသော လိုအင်ဖြစ်ပေသည်။ အတောင့် တဆုံးသော အာဟာရဖြစ်ပေသည်။ လူကျန်းမာရေးလမ်း ကြောင်း၌ မရှိမဖြစ်သော အသက်ဆက်နိုင်သည့် အရာပေ တည်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေအသက် တစ်မနက်၊ ထမင်း အသက် ခုနစ်ရက်ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့သည်ဟု ထင် နတ်ထားပါသည်။ တစ်မနက်ခန့်အချိန် အတောအတွင်း ရေအသက်ဆက်မပေးပါက မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာဖြစ်ရ သည်မှာ လူတို့၏ ခံစားချက်ပင် ဖြစ်ပါပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်သက်ဝင်ကြသော မြန်မာ ငြည်သူတစ်ရပ်လုံးတို့မှာ ကုသိုလ်ဒါနအလှူအဖို့ရာ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆည်းအများ ပြုလုပ်ကြသည်မှာ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်

အလာဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်ပွားများကြသည်မှာ မဆန်းပါပေ။ သို့သော် ယခုနှစ်အတောအတွင်း အလှူဒါနကုသိုလ်ရေး အဖို့ ရှေးကထက် ပိုမိုလှုပ်ရှားကြပါသည်။ ဖြစ်ပျက် ပြောင်း လဲသော နိယာမသဘောဆောင်သည့် သဘာဝဘေး အန္တရာယ်များမှ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ပြန်နံ့နေပါသည်။ သစ် ပင်များ နေရာအနှံ့အပြားသို့ လေအားဖြင့် ရေအားဖြင့် လူတိရစ္ဆာန်အားဖြင့် မျိုးပွားကြသလို ယနေ့ချိန်ခါတွင် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်၊ လူတို့ကိုပြုလုပ်သော ဘေး အန္တရာယ် တို့မှာ ရေ၊ လေ၊ လူအားဖြင့် မျိုးပွားပြန်နံ့နေပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စေတနာမွန်မြတ်သန်စင်သော စိတ် ဓာတ်နှင့် ဘေးဆိုးအမျိုးမျိုးမှ ဒုက္ခသည်အပေါင်းတို့အား အတတ်နိုင်ဆုံး ထောက်ပံ့ကူညီကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အဖွဲ့ အစည်းအသင်းဝင်များ၏ ကရုဏာစိတ်ထားကို လေးစား ဂုဏ်ပြုမိပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် သဘာဝဘေးအန္တရာယ် မှန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံခဲ့ဖူးသဖြင့် ကိုယ်တွေ့မှတစ်ဆင့် မုဒိ တာ ပွားမိပါသည်။ ထို့ပြင် ယနေ့အချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းသာယာရေးအတွက် စီမံကိန်းနှင့် အကောင် အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ခြင်းများ နေထိုင်ရာ မြို့ရွာရပ်ကွက် အသီးသီး၌ တစ်တပ်တစ်အား ပြုလုပ်၍ ကုသိုလ်ပွားကြရပါ သည်။ ဤတွင် မိမိမြင်ကွင်း၌ တွေ့မြင်နေရသော မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့အစည်းမှ ဦးဆောင်ကာ မြို့တွင်း တိုက်တန်း များ၏ရှေ့နောက် သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်နေသူ လုပ်သားလူရွယ်တို့အား အလေးထား၍ မျှဝေခံစားမိပါ သည်။ နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် စည်ပင်သာယာအေးချမ်းမှု အတွက်ရည်ရွယ်ကာ ဆောင်ရွက်သည့် အဖွဲ့အစည်းပေါင်း များစွာ၊ စေတနာရှင်များစွာ ရှိနေကြောင်းကို ကြားသိနေရ ပါသည်။ ယခုကိုယ်တွေ့မျက်မြင်တွေ့ရှိရသောအခါ လုပ် သားလူငယ်တို့ ချက်ချင်းလက်ငင်းခံစားရမည့် လိုအင် ဆန္ဒတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသော စေတနာဖြစ်ပေါ်လာ မိပါသည်။ လမ်းမ၌ရပ်ထားသော ကားကြီးထဲသို့ တိုက် တန်းနောက်ဘက်မှ ရှိသူမျှအမှိုက်၊ တွေ့သမျှ စွန့်ပစ်စွည်း

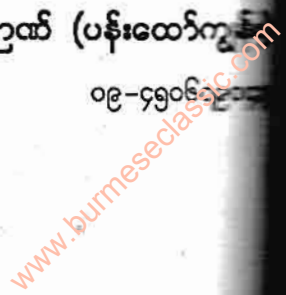
တို့ကို ဝိုင်းဝန်းသယ်ဆောင်ထည့်နေကြသည် မိမိမြင်နေရသော သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားငယ်တို့မှာ မောဟိုက်ပါက ရေကို တောင့်တသောက်လိုကြပေမည်ဟု အတွေးစင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအိမ်၌ရှိပြီးဖြစ်သော ရေသန့်ဘူးတစ်ကတ်ကို သယ်ယူလျက် အမောပြေသောက်စေသည်။ ထို့နောက် မိမိတိုက်ကျွေးနိုင်သည့်အတိုင်းအတာနှင့် ထပ်မံ၍ ရေဘူးနှစ်ကတ်ဝယ်၍ ပေးကမ်းပါသည်။ အဆာပြေအစားအစာကို ကျွေးလိုသော်လည်း မိမိ၏အခြေအနေမှာ ရေအေးအေးကို တစ်မနက်အဖို့ အာသာပြေအောင် ပေးကမ်းနိုင်သဖြင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိပါသည်။ ရေအသက်တစ်မနက်အဖို့ အသက်ဆက်သည့် ရေစက်သည် ငွေကြေးတန်ဖိုး အနည်းငယ်ဖြစ်သော်လည်း မိမိအဖို့ အဖိုးကြီးမားစွာသော ကုသိုလ်အလုပ်သဖွယ် တင်စားလျက် ဘဝင်ချမ်းမြေ့စံစားရပါတော့သည်။

ဤမြေဤပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်နည်း။ ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိတို့နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၍ မိမိတို့ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး၊ ရေစီးရေလာ ကောင်းမွန်ရေးသည် မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး ဖြစ်ပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းမှု ပိုးမွှားကင်းစင်ခြင်ယင်မခိုကပ်သဖြင့် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်နိုင်မည်ဟူသော အသိကိုယ်စီရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်နှစ်များစွာ အချိန်အခါက နှစ်စဉ် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စနစ်နှင့် လမ်းအလိုက် စုပေါင်း၍ ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ သန့်ရှင်းအောင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် လူတို့မည်သည် အလေ့အကျင့်ကို သတိထားဆင်ခြင်မှုဖြင့် မပြုလုပ်တတ်ကြသဖြင့် စရိုက်အဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းမှုကို ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်၍ ကိုယ်တိုင်ထိန်းမထားနိုင်၊ ကိုယ်လက်လုပ်အားကို ကိုယ်ခြေနှင့် ဖျက်သလိုပင် ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကား ထပ်မံညစ်ညမ်းစွန့်ပစ်ပစ္စည်းအထပ်ထပ်နှင့် ရေမြောင်းပိတ်ဆို့လေထု ညစ်ညမ်းလျက်သာတည်း။ အပြောင်းအလဲဟူသမျှ လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသော စွမ်းအင်သတ္တိနှင့်သာ ပြုလုပ်နိုင်ပေမည်။ တစ်ဦးချင်းပြောင်းလဲ၍ မရနိုင်သော ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ရာ ဝန်းကျင်ခန့်စီကို စုပေါင်းညီညာဖြည့်ဆည်းကာ အသီးသီးပြုပြင်မှသာ သန့်ရှင်းသာယာနိုင်သလို ကိုယ်ခံစွမ်းအား စိတ်ဓာတ်ကောင်းများတည်တံ့မှန်ကန်မှုဖြင့် တစ်ဦးချင်းစီ ထိန်းသိမ်း

ကြ၍ လူ့ဘဝကိုအလှဆင်နိုင်ပေမည်ဟူ၍ အတွေးပိုမိပါသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ရေတွက်မရနိုင်အောင် ကြာသည် ကာလကပင် မြန်မာ့မြေတွင် ရေတွင်းတူးသော် ရေချိုသောက်ရန် ရရှိပါသည်။ ရေဆိုသည်ကား လှူသောပစ္စည်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရှေးလူများစွာ ရေတွင်းရေကန်လှူသော အစဉ်အလာဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြပါသည်။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် အလှူဒါနဆက်သည့် မြန်မာပြည်သူအများ ယနေ့ကာလ၌ ရေကို ဝယ်ရောင်းပစ္စည်းကုန်မျိုးအဖြစ် ပြုလုပ်ကြရသည်။ သဘာဝပထဝီအနေအထားအရ ရေချိုစီးဆင်းပေးဝေငှလျက်ရှိသော မြစ်ကြီး၊ မြစ်ငယ်၊ ချောင်းသွယ်၊ အင်းအိုင်များစွာ ရှိနေသည့် မြန်မာ့အဖိုးတန်မြေ၏ အသက်သွေးကြောများသဖွယ် ရေချိုမြစ်များ အင်းအိုင်တို့မှာ ခန်းခြောက်လျော့ပါးလာချေပြီ။ ရေချိုရှားပါးသော အတွေ့အကြုံကိုယ်တိုင် မခံစားခဲ့ရသော ဘဝတစ်လျှောက် ဘိုးဘွားမိဘ ဆရာသမားလူကြီးသူမတို့မှ လက်တွေ့ပြုမှုကာ သင်ကြားပေးသည်ကို လိုက်နာ၍ ရေဆိုသည်မှာ မတွန့်မတို ပေးလှူရမည့်အရာဖြစ်ကြောင်း အသည်းနှလုံး၌ စွဲလျက်ရှိပါသည်။ အများသူငါ လူသားတိုင်းမှာ စွမ်းရည်ကိုယ်စီ ရှိကြပါသည်။ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ရာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ရသော ဝန်ကျင်းကိုယ်စီ၌ မိသားစု၊ အဖွဲ့အစည်းအသင်းအစု အသီးသီး၏ လှူမတာဝန်အဖြာဖြာတို့ကို ကိုယ်စွမ်းရည် အသုံးချဖြေရှင်းကြရပါသည်။ လူမှုကိစ္စကြီးငယ်မဟူ ဆောင်ရွက်ရလေတိုင်း အများသူငါ အကျိုးရှိရာကို မျှော်ကိုး၍ အသက်ဆက်သော ရေစက်ခန့်ပူပင် ဖြစ်ပါစေ၊ မတွန့်မတို မဆုတ်မနစ်သော သဒ္ဓါစိတ် ကြည်လင်ရှင်သန်သော စေတနာမှန်ကန်စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ရပါမည်။ ထိုတိုင်းကိုယ်စီ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာခံစားသည့် လူ့ခန္ဓာအသွင်ဆောင်နေသည့် မိမိတို့နိုင်ငံတော်၊ မိမိတို့ပြည်သူအများ သွေးချင်းတို့၏ လိုလားတောင့်တသော ဆန္ဒတို့အား ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးစွမ်းအင်အသုံးချပေးကမ်းတိုက်ကျွေးပါက “ရေအသက်တစ်မနက်” အသက်ဆက်ကာ ဆက်ကာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးပွား နှင့်သန်ခိုင်မာလာမည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်မိပါတော့သည်။

သောင်းဉာဏ် (ပန်းထော်ကွန်း)

၀၉-၄၅၀၆

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍ လရောင်နှင့်ဆုံစဉ်းနေသော ဆရာမောင်ဆုရူ

တက္ကသိုလ်သံ

ကျွန်တော် စာပေလောကသို့ ခြေချသည့်အချိန်တွင် ဆရာမောင်ဆုရူမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများသည့် စာရေးဆရာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဆရာမောင်ဆုရူကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှစ၍ လူချင်းတွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်မတိုင်မီကပင် ဆရာအသံကို မြန်မာ့အသံရေဒီယိုမှ အမြဲလိုလို ကြားနေရသဖြင့် ဆရာအား ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ရပါ၏။ ဆရာသည် မြန်မာ့အသံမှနေ၍ သိပ္ပံနှင့်ဆိုင်သော ဟောပြောချက်များကို လွှင့်ထုတ်ပေးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်သည်။

ဆရာသည် အသံလွှင့်ဟောပြောရာ၌သာမက စင်ပေါ်မှနေ၍ နားထောင်သူပရိသတ်နှင့် ထိတွေ့ပြီးဟောပြောရာ၌လည်း အတုယူလောက်သူဖြစ်သည်။ ဒံသနဆန်သော အကြောင်းအရာကို လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းအောင် ဖွဲ့နွဲ့၍ ပြောတတ်သည်။

ဆရာဟောပြောချက်များထဲမှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နားထောင်ဖူးသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုသည်။ စာဖတ်မတတ်သော 'လေ'က လှပသော ပန်းကလေးများကို ခြေချသွားပုံ၊ လူဆိုသည်မှာ လောကအလယ်၌ ထီးထီးကြီးနေ၍ မရပုံ စသည်တို့ကို လှလှပပနှင့် ပရိသတ်နားထဲသို့ လျှောခနဲဝင်သွားအောင် ပြောတတ်၏။

ဆရာသည် အဟောအပြောကောင်းသလို မြန်မာစာရေးအသားလည်း ကောင်းသည်။ ထိုအချိန်က ထွက်ရှိသည့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆရာ့လက်ရာ ဆရာစာမူကို အမြဲလိုလို တွေ့ရသည်။ ဆရာကား စာရေးအားကောင်းလှသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ရိုထရီကလပ်စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှ 'မျိုးသန့်' ဟူသော ကလောင်ဖြင့် စာပေနယ်သို့ ခြေလှမ်းစတင်ခဲ့သော ဆရာမောင်ဆုရူသည် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ခရီးသွားစာပေ၊ ဂန္ထဝင်စာပေ၊ ဘာသာပြန်နှင့် မြန်မာစာပေဆိုင်ရာ စာတမ်းပေါင်း ၂၀ ကျော်နှင့် နိုင်ငံတကာ စာတမ်းဖတ်ပွဲများတွင် မြန်မာစာပေဆိုင်ရာ စာတမ်းပေါင်း ၁၀ ခုကျော်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ကြားခဲ့သည်။

စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခန့် ရေးသားပြုစုခဲ့သော

ဆရာမောင်ဆုရူသည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် 'တီထွင်မှုသမိုင်း' စာအုပ်နှင့် အမျိုးသားစာပေဆုရရှိခဲ့ပြီး ဘာသာပြန်စာအုပ်ကနေဖြင့် 'ပင်လယ်ပြာနှင့် တံငါအို' စာအုပ်နှင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ် အမျိုးသားစာပေဆု ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။

ဆရာသည် ၁၉၅၄ မှ ၁၉၉၁ ခုနှစ်အထိ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေအသင်း၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ စာပေဗိမာန်တွင် စာတည်းမှူးချုပ် (ညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်) ထိ တာဝန်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဆီရာကျူတက္ကသိုလ်မှ စာနယ်ဇင်းဒီပလိုမာ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် တိုကျိုရှိ ယူနက်စကို အာရှယဉ်ကျေးမှုဌာနတွင် စာတည်းသင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့သည်။

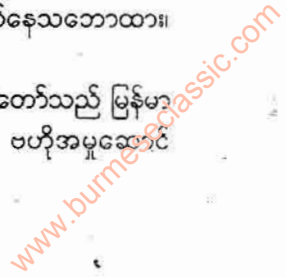
ကွယ်လွန်ချိန်အထိ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာမူဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် အကယ်ဒမီဆု အကဲဖြတ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် တာဝန်တို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

ဆရာသည် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဗဟိုအမှုဆောင်နှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် ကျွမ်းကျင်သူအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ၇၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီးနှင့် သားသမီးငါးဦးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆရာမောင်ဆုရူသည် ၎င်းမကွယ်လွန်မီ မေလ ၃၀ ရက်နေ့အထိ ရုံးတွင် အလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဆေးရုံတင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူသော မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအဖွဲ့နှင့်အတူ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ ၁၈ ရက်ကြာ လေ့လာရေးခရီး သွားခဲ့၏။ ဆရာနှင့် လက်ပွန်းတတီး သွားလာ၊ နေထိုင်ရသဖြင့် ဆရာ၏ စိတ်နေသဘောထား၊ ဆက်ဆံမှုတို့ကို သိရှိခဲ့ရ၏။

သည်နောက်ပိုင်း ဆရာနှင့် ကျွန်တော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တွင် ဗဟိုအမှုဆောင်

ကော်မတီဝင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ဆရာအား အမြဲလိုလို တွေ့နေသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တွင် တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး(၁) တာဝန်ယူစဉ် ဆရာနှင့် ကျွန်တော် နေ့စဉ်တွေ့ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ရုံးမှာ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် ဆရာနှင့် ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်ဖြစ်သည်အတွက် နေ့စဉ် တွေ့နေရခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာနှင့် ဆက်ဆံဖူးသူတိုင်း ဆရာ၏ဖော်ရွေမှုကို သိကြ၏။ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်တတ်သလို စကားပြောဆိုရာတွင်လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။ ဆရာထံမှ အကူအညီတောင်းလျှင် မဆိုးမတွ အကူအညီပေးတတ်သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံသို့ သတင်းစာဆရာအဖွဲ့နှင့်အတူ သွားရောက်ရန် သက်ဆိုင်ရာမှ တာဝန်ပေးသည်။ ထိုသတင်းကို ဆရာသိသွားပြီး ကျွန်တော်အား ခရီးသွားသည့်အခါ လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် ယူအက်စ်ဒေါ်လာ ၅၀ ကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် အားနာသဖြင့် မယူပါရစေခဲ့ဟု ပြောဆိုသော်လည်း မရ။ သူပေးသည့်ငွေကို လက်ခံဖို့သာ ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရ၏။

ဆရာ၏ သည်းခံတတ်မှုကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဗဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီအစည်းအဝေးတွင် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာကိစ္စ ဆွေးနွေးရင်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဆရာအား ဝေဖန်သဖြင့် ပြောဆိုရာ ဆရာက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သည်းခံသည်။ ဤသည်ကို အခြား ဗဟိုကော်မတီဝင်တစ်ဦးက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝေဖန်ပြစ်တင်သူကို ပြန်လည်တုံ့ပြန် ပြောဆိုသည်။ ဆရာက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ အားလုံးပြောဆို၍ ပြီးသည့်အခါမှသာ ဆရာက အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို ဆွေးနွေးရှင်းလင်းသဖြင့် အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူအားလုံး ဆရာမှန်ကြောင်း ထောက်ခံကြသည်။

ဆရာ ဘာသာပြန်ခဲ့သော 'နီသော လင်းယုန်' စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိကြသောအခါ ဆရာက ထိုစာအုပ်အတွက် စာမူမရဘဲ စာအုပ်အနည်းငယ်ကိုသာ ထုတ်ဝေသူက ပေးခဲ့ကြောင်း ပြောဖူးသည်။ ဤအတွက် ဆရာ စိတ်မဆိုးဘဲ သည်းခံခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ချီးကျူးမိပါ၏။

ဆရာမောင်ဆုရှင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူစဉ်က စာပေအကျိုးစာပေလောကသားများအကျိုး သယ်ပိုးထမ်းရွက်ခဲ့သော ဆရာကြီးပမ်းမှုများကို အနီးကပ် သိရှိမြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဆရာကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်အောင်ရှိခဲ့၏။ ဆရာတွင် ပရဟိတစိတ် အပြည့်ရှိ၏။ လူမှုရေး၊ စာပေရေးရာတို့တွင် ဆရာ စိတ်နှစ်၍ ထဲထဲစင်စင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကို အားကျမိပါ၏။

ဆရာ၏ စာပေချစ်မြတ်နိုးမှု၊ စာပေအပေါ် သစ္စာရှိမှုတို့ကြောင့် ဆရာသည် နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်သည့် ဝိဇ္ဇာထူးချွန်ဆု (ဒုတိယအဆင့်)၊ အမျိုးသားစာပေဆု၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ တစ်သက်တာစာပေဆု၊ သုတစွယ်စုံတစ်သက်တာ စာပေဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာမောင်ဆုရှင်သည် ရောဂါတိုင်းဒေသကြီးမြောင်းမြမြို့ ဇာတိဖြစ်သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အဘ ဦးချစ်ဖေ၊ အမိ ဒေါ်စိန်မြင့်တို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဆရာအသက်ရှင်နေဦးမည်ဆိုလျှင် ဆရာအသက် ၈၅ နှစ်ကျော်ပေပြီ။ ဆရာကွယ်လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ စာပေဆောင်ရွက်ရင်းများ တွေ့သည့်အခါတိုင်း ဆရာအကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။

ဆရာကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆရာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့၊ မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် ရေဝေးသူသာန်သို့ ပို့ဆောင်သဂြိုဟ်ရာ လိုက်လံပို့ဆောင်သူများမှာ တိုးမပေါက်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ဆရာကို ချစ်ခင်လေးစားသော ဆရာ့ရေးဖော်ရေးဖက်များ၊ ဆရာ့အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများ၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပင် များလှသည်။

ဆရာ၏ ဈာပနတွင် ဆရာ့တပည့်များ ပြန်ခဲ့သော ဆရာ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းလွှာ၏ နောက်ကျောတွင် "မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍ လရောင်နှင့် ဆည်းခိုင်ပါစေ" ဟူသော စာကြောင်းလေးကို ဖိတ်ခံရင်း ယခုဆောင်းပါးကို ရေး၍ ဆရာမောင်ဆုရှင်အား ဂါရဝပြုလိုက်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်သစ်
၀၉-၄၃၀၉၂၂၆၇

မသေတဲ့နည်းလမ်း ရှာဖွေလှမ်းမယ်

မောင်ချိုမင်း(ကန္တာရဝတီ)

တကယ်တမ်း ကျွန်ုပ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘာမှ အားရစရာမရှိလှဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ...။

စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေလို့လား။ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူးဆို ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့မြို့မှာ အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကေပုတ္တသားလေး။ ကျွန်ုပ်နာမည်က မောင်ကောင်းမြတ်တဲ့။ အဖေတို့ အမေတို့က နေ့သင့်နံ့သင့် မှည့်ထားခဲ့တာ။ သူငွေသူကြွယ် သားဆိုတော့ အခြွေအရံ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပေါတယ်။

ကျွန်ုပ်မိဘမှာ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေကလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ဆန်လုပ်ငန်း၊ စပါးလုပ်ငန်းတို့နဲ့တကွ ကူးတိုသင်္ဘော၊ စတု လူအများ သွားလာပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားသေးတယ်။ ဒါ့အပြင် လူငှားတွေနဲ့ အငှားချထားတဲ့ ဥယျာဉ်ခြံမြေ၊ ကေ ခေါင်းများစွာမှာ သရက်၊ ဩစာ၊ မာလကာ၊ နာနတ်၊ ဇူးရင်း တည်း။ မရန်းပါ၊ မကြွင်းကျန်ရအောင် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးနှံတွေက နှစ်စဉ်ရလိုက်တာ နည်းရှေးလား။ မသိနားမလည် ဆူးတဲ့ ကလေးဘဝတုန်းကများ ရွှေဒင်္ဂါးနဲ့တောင် ထွေခင်း စားခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိနေသေးတယ်။

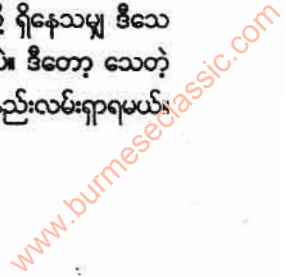
ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးဟာ ဘိုးစဉ်ပေါင်ဆက်က စပြီး ငှက်ထံ သူငွေသူကြွယ်မျိုးဖြစ်ပြီး စာရိတ္တပိုင်းကလည်း နိုင်မာကြတယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဗေဒင်ကျမ်းဂန် စာပေညာလည်း တန်းကျန်အောင် သင်ခဲ့၊ တတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာပေါ့၊ ရုပ်ချော၊ သဘောမနောပါ ကောင်းသူမို့ ဂုဏ်ရည် သူ အသိုင်းအဝန်းထဲက ကျွန်ုပ်ကို သမက်တော်ချင်သူတွေ စစ်ဆေးမှုများ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုရမယ့်ကိစ္စ ကျွန်ုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး။ မြဟွာဘုံက စုတေကျလာခဲ့ ပြီး လူ့ဘဝရောက်လာသူတွေဟာ အိမ်ထောင်သားမွေးမှုကို စိတ်ဆုပ်ရွံ့ရာကြတယ်ဆိုပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်လည်း မြဟွာ ဘုံထဲ ဆင်းသက်လာခဲ့လေသလားလို့တောင် မိမိကိုယ်မိမိ

အောက်မေ့မိသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်ုပ်အသက် ၂၀ လောက်မှာ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဟာ ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ကွယ်လွန်ပြီး ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး။ တစ်လကျော်၊ နှစ်လအတွင်းမှာပဲ မိခင်ဖြစ် သူပါ ကျွန်ုပ်ဖခင် သွားရာလမ်းကို လိုက်သွားပြန်တယ်။

အို...ဟိုတစ်ချိန်က ခမ်းနားကြီးကျယ်လှတဲ့ ခြံ ဝန်းကြီးထဲက အိမ်ပေါ်မှာ ခြွေရံသင်းပင်း၊ အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်မျိုးစုံနဲ့ သားအမိ၊ သားအဖ သုံးဦးသား ပျော်ရွှင် စွာ နေခဲ့ကြရာက အခုတော့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း အထီး ကျန်အဖြစ် ခြောက်ကပ်စွာကျန်ခဲ့ပြီး သွားလေသူ မိဘနှစ်ပါး ရဲ့ ရောမပန်းချီကားကြီးတွေကလည်း မြင်ရသူ ကျွန်ုပ်အဖို့ အမှတ်ရစရာ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သံယောဇဉ်ကြီးမားလှတဲ့ မိခင် နဲ့ ဖခင် သေဆုံးမှုအတွက် ပူဆွေးသောကမီး အကြီးအကျယ် လောင်မြိုက်ခဲ့ရတာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုတောင် ငိုကြွေးမိ ခဲ့သေး။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်ုပ်မိခင်နဲ့ ဖခင်မှာ ဆွေခုနစ် ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက်က ရထားလိုက်တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေ ဆိုတာ နည်းရှေးလား။ သူတို့နှစ်ဦး ဖူးစာဖက်စုံ ပေါင်းစပ် မိတဲ့ ဘဝမှာလည်း ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ စီးပွားဥစ္စာက တစ်သက် မပြောနဲ့ ဆယ်သက်ထိုင်ဖြုန်း စားသောက်လို့တောင် မကုန် နိုင်။ သို့သော် ဒါတွေကို သူတို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပါအောင် ယူမသွားနိုင်ရာကြာဘူး။ “ဥစ္စာစု ထိုက်သူဖို့” ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ကျန်သူတွေ စံဖို့ ထားသွားခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ အဖို့မှာတော့ ကူးတိုးခ တစ်မတ်နဲ့ ဖျာတစ်ချပ်ဆိုတာမျိုး လောက်နဲ့ပဲ ခန္ဓာမွေး မြေကျွေးသွားခဲ့ကြရပြီ။ ချစ်လှပါသည် ဆိုတဲ့ သူတို့ရင်သွေး မောင်ကောင်းမြတ်ကလေးကိုလည်း စွန့်ပစ်သွားရပြီ။ ဒီတော့ သေလမ်းကို ကျွန်ုပ် မှန်းတယ်။ ဘဝသံသရာထဲမှာ ခန္ဓာနဲ့ သတ္တဝါရယ်လို့ ရှိနေသမျှ ဒီသေ လမ်းကို အမြဲလျှောက်လှမ်းနေကြရဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ သေတဲ့ လမ်းကို ကွင်းရှောင်ဖို့ မသေတဲ့လမ်းကို နည်းလမ်းရှာရမယ်။

ဟုတ်ပြီ မသေတဲ့ နည်းလမ်းဟာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ပဲ။ အဲဒီ လမ်းကို မတွေ့တွေ့အောင် ကျွန်ုပ်ရှာမယ်။

ကျွန်ုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက် ပြီး ကျွန်ုပ်မိဘ လက်ထက်ကတည်းက လူယုံတော်၊ ကျွန်ုပ် နဲ့လည်း ဘဇွေးတော်တဲ့ မိခင်ရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ ပစ္စည်းထိန်း ဘဏ္ဍာစိုးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ဘဇွေး... အမေတို့၊ အဖေတို့ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း တွေကို စာရင်းအင်းနဲ့တကွ တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော် သိပါရစေ”

ဘဇွေးခေါ်ရာ လုံခြုံတဲ့ပစ္စည်းထားရာ အခန်းထဲကို ရောက်၊ သူသော့ဖွင့်ပြရာကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်ုပ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

မဖြစ်ဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။ ရောမ ဗီရိုကြီး လေးငါးလုံး ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တဲ့ ငွေကြေးအသပြာ ဒဂါးပြားတွေ ဟာ အပြည့်။ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေ ငွေ၊ စိန်ကျောက် ဆိုတာကလည်း အများကြီး။ ဒါအပြင် ရွှေပြောင်းမရတဲ့ ဥယျာဉ်လယ်ယာချောင်းမြောင်း ပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထား စာချုပ်တွေကလည်း စုံလို့။

“ငါတူ မောင်ကောင်းမြတ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘာ အတွက်ကြောင့် ဘဇွေးကို ပြုခိုင်းရတာလဲ။ မိဘတွေမရှိ တော့ သူ့သဘောအတိုင်း သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး ဘဇွေးကို မယုံသံသယရှိနေလို့လား တူမောင်”

ဘဇွေးကြီးက ကျွန်ုပ်သဘောထားကို မရှုံ့မရဲနဲ့ မေးရှာတယ်။ ကျွန်ုပ်က ဘဇွေးကြီးလက်မောင်းကို တင်း တင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း -

“ဘဇွေးကို ယုံပါတယ်ဗျာ။ ဘဇွေးဟာ တစ်သက် လုံး မဟုတ်တာမလုပ်တဲ့သူ၊ ငါးပါးသီလ လုံခြုံသူဖြစ်လို့ လည်း အမေတို့၊ အဖေတို့က အစစအရာရာ အာကိုးတကြီး နဲ့ ဘဇွေးကို ပစ္စည်းထိန်းလူယုံအဖြစ် လှူအပ်ထားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်နေတာက တစ်မျိုး။ ကျွန်တော် ပိုင် ဟောဒီ ရွှေငွေရတနာ စိန်ကျောက်တွေနဲ့အတူ အိမ်ကြီး ခြံကြီးတစ်ခုလုံး အို... ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ အိမ်ကြီးပေါ် က အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂမှအစ အိုးခွက်ပန်းကန်ပါ မကျန် အားလုံးကို လိုချင်သူရှိရင် လာယူကြဖို့ လှူပစ်လိုက် မှာပဲ။ လယ်ယာချောင်းမြောင်းနဲ့ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေကိုတော့ ဘဇွေးကပဲ ဦးဆောင်ပြီး အခုလက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လုပ်

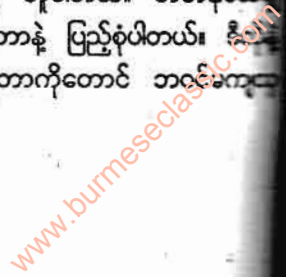
သားတွေကို မျှမျှတတ ခွဲဝေလှူဒါန်းပေးပါ။ မိမိမှာပိုနေတဲ့ ပစ္စည်း တကယ်လိုနေတဲ့သူတွေဆီ အရောက်လှူဒါန်းပေး ရတာဟာ ဂုဏ်ယူစရာပါ”

ဘဇွေးက ကျွန်ုပ်ပြောတာတွေကို အံ့သြဟန်နဲ့ ကြည့်နေရှာတယ်။

“ဒီမှာ ဘဇွေး၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို သေချာ နားထောင်ပါ။ အဖေဖေ အမေဟာ မရတလမ်းကို လိုက်သွား ခဲ့ကြပြီ။ ဒီသေလမ်းခရီးကို ဘယ်သူမှလည်း တားဆီးလို့ ရနိုင်ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသေခြင်းတရား ရှိနေ သေးရင် မသေတဲ့လမ်းလည်း ရှိကို ရှိရမယ်။ ဒီမသေတဲ့ လမ်းကို ရှာဖွေဖို့ အလှူပွဲကြီးပြီးတာနဲ့ မကြာခင်ရက်ပိုင်း အတွင်း ကျွန်တော် ဒီဗြိုကရွာ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုတော့မယ်။ ဘဇွေး ကျွန်တော့်ကို မထားပါနဲ့”

ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ဘဇွေးကို ထိုင်ကန်တော့ခဲ့ တယ်။

ဘဇွေးကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းသိမ်းနှိုင်း လာခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးသူပီပီ အတန်တန် တားမြစ်ပါသေးတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တွေ့မိတာက ကျင့်ကြံ ကျင့်ငယ် တစ်ကိုယ်လုံးပေကျနေတဲ့သူဟာ ရေကန်ကိုပြင် တွေ့ပါလျက်နဲ့ ဆေးကြောသန့်စင်မှုမပြုရင် ရေကန်ရဲ့ အပြစ် မဟုတ်သလို ကိလေသာတွေညစ်နွမ်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို သိပါလျက်နဲ့ မကျင့်ကြံ အားမထုတ်ရင် နိဗ္ဗာန်ရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြောထားတဲ့အတိုင်း ခိုနဲ့ သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို လှူလိုက်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်ုပ် တင် ဖြို့နဲ့ တော်တော်လေး အလှမ်းဝေးတဲ့ တောင်ခြေရင်း နွား ကလေးတစ်ရွာမှာ တစ်ပါးတည်း နေသာရုံ ကျောင်းသင်္ခန်း ကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က ပါလာတဲ့ အဝတ်တန်ဆာတွေကိုချွတ်၊ ဖန်ရေစွန်းတဲ့ လျှော်တေသက်နဲ့ နဲ့တကွ ရသေ့၊ ရဟန်းတို့ရဲ့ အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာရစ်ဖက် ကို အသုံးပြုရင်း အနီးအနား ရွာတွေမှာ ဆွမ်းခံတယ်။ ရွာသူ ရွာသားတွေကလည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မတွယ်မထား စွန့်ခွာပြီး သူဌေးသားဘဝက ရသေ့ဝတ်လာတဲ့ ကျွန်ုပ် သတင်းကို ကြားကြတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ လှူကြတန်းကြ လောင်းကြတာနဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒီလို ကြာလာတော့ ဆွမ်းခံစားရတာကိုတောင် ဘာလင်မကုသ

ဘေးဘဲ တောထဲ တောင်ထဲကိုဝင်၊ တောထဲက ရရာသစ်သီး သစ်ညှို့ကို အာဟာရအဖြစ် ဝိုင်းရာက သစ်တစ်ပင်အောက်၊ အိမ်တစ်ပင်အောက်မှာ တရားကျင့်ကြံရင်း မကြာမီ ကျွန်ုပ် ဈာန်သမာပတ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရသေ့ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ရယ်လို့ အနီး အနားရွာတွေက ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားပြီး ပူဇော်သက္ကာယ ပြုကြပါတယ်။ ဒီလို ဈာန်သမာပတ်နဲ့ ပြည့်စုံလို့လည်း ဒီပတ်ရာဘုရားရှင်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဖူးတွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒီပတ်ရာဘုရားကို ပူလက ကျွန်ုပ် သတိမထားမိ။ သိသို ဒီအရှင် ပွင့်တော်မူပြီးစ အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်က ဈာန် အတိတ်ထံရဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျင့်နေဆဲဆိုတော့ ဘုရားပွင့် နေရင်းလည်း မသိတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ယံ တနေ ဈာန်နဲ့အကြွ ရမ္မာဝတီမြို့ပေါ်ရောက်မှ လူအများ အနီးအနားကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ သက်ဝသတ်တော့ ဘုရားရှင်နဲ့တကွ နောက်ပါသံဃာတော် တွေ ဆွမ်းခံကြွလာမယ် လမ်းအတွက် မြို့သူကြီးကိုယ်တိုင် အသားကို မြှောင်အောင်ကျိုက်၊ အားခွန်စိုက်ပြီး ဦးဆောင် နှိပ်ပြ လမ်းခင်း ခုတ်ထွင် မြက်ပင်တွေ ရှင်းနေကြတာကို။

ရမ္မာဝတီမြို့ ဆိုတာကလည်း မြို့တွင်းမှာတော့ သာယာယာအရှိသာ။ မြို့ပြင်ဝန်ပုဒ်ပိုင်းကျတော့ စည်း စည်းတမ်းမရှိ စွန့်ပစ်ထားကြတဲ့ အမှိုက်တွေက တောင်ပုံ ထပ် ကျင်းချိုင့်၊ ခလုတ်တံသင်းတွေကလည်း လမ်းသွား လမ်းလာလူတွေ တက်နင်းမိမိဖြင့် ချက်ချင်း သွေးဖြာဖြာ ချက်မယ် နေရာမျိုး။ ဒီနေရာကိုမှ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတစ် ဦး ဆွမ်းခံကြွလာတော်မူမယ်ဆိုရင်ပဲ အရေးပေါ် ပြင်ဆင် နေကြပြီ။ သို့သော် ဗွက်အိုင်ထူထပ်၊ ခြင်မပြတ်ကိုက်လှတဲ့ တောင်တစ်နေရာက ထိုး၍ မပြီးပြတ်နိုင်သေး။ “မောင်

ကျွန်ုပ်... သစ်ယူခဲ့ပါ။ မောင်ဟိုဒင်းက ဝါးစည်းယူခဲ့” တောစာ အော်သံတွေပေးလို့ ဘုရားရှင်ကလည်း နောက် မြို့သို့သံဃာအပေါင်းနဲ့ ကြွလာနေပြီ။ မဖြစ်ချေဘူး။ မြို့တော်စုံကို ရွံ့တွေ့၊ ဗွက်တွေ အပေရေမခံစေရဘူး။ တံတားအဖြစ် ကျောခင်း၊ ဘုရားသခင်နဲ့ သံဃာ တွေ နေကြပါစေ။

ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ထားမိတာက ဘုရားရှင် တက်နင်းသွားသလို ကျွန်ုပ်အသက်ဆုံး ဘုရားရှင်ကို နီးနီးကပ်ကပ် ခေါင်းမော့ဖူး

တွေ့ရ၍ သေပျော်ပါပြီဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆုကို တောင်းဖို့ ပထမစဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။

“သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော် မူသော ဒီပတ်ရာမြတ်စွာဘုရား -

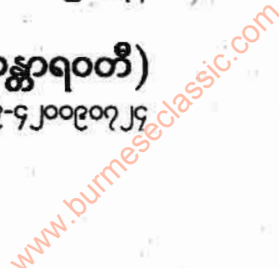
တပည့်တော်သည် တစ်ချိန်သောအခါတွင် အရှင် ဘုရားကဲ့သို့သော သေခြင်းတရားတို့၏ ကင်းရာ မဲ့ရာ မင်္ဂလမ်းသို့ လူအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်လမ်းပြနိုင်မည့် ဗုဒ္ဓ တစ်ဆူ ဖြစ်ရပါလို၏”

ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းသဘော မနောစိတ်ကို မမေးမစမ်းဘဲ မခြွင်းမချန် သိနေပေလိမ့်မည်။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရရှိထားသည့် ဘုရားပေကို။

ကျွန်ုပ်သည် လူယောင်ဖန်ဆင်းထားသော နတ်နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘာမဟုတ်၊ လူယောက်ျားစင်စစ် သာသနာဝန်ထမ်း ရသေ့တစ်ပါး၊ ဣတ္ထိလိင်၊ ပုလိင်လည်းမဟုတ်၊ ဘုရားရှင်ကို အသက်ထက်ဆုံး ကြည်ညိုယုံကြည်မှုကို အသက်စွန့်၍ ကျောပြင်ကို တံတားအဖြစ် ခင်းထားခြင်းက သက်သေပြခဲ့ ပြီးပြီ။ ယခုဘဝတွင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါက ရဟန္တာဘဝသို့ ရောက်ရမည်ကိုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိပြီးသာ။ ရဟန္တာဖြစ်ရပြန်သော်ငြား ဘုရားရှင်နောက်ပါ အခြား ရဟန္တာ အားလုံး၏ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါရမည့်အဖြစ်ကို လုံးဝမလို လား။ ရုပ်တု၊ ရုပ်ပွား၊ စေတီအပါးရှေ့တွင် ဆုပန်ခြင်းမျိုး လည်း မဟုတ်ဘဲ သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓဘုရားရှေ့မှောက် ခြေတော်ရင်းတွင် ဆုပန်ခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားရှင်က ဗျာဒိတ်ပေး သွားသည်။ ဘုရားရှင်၏ စကားသည် မည်သည့်အခါမှ အတိမ်းအစောင်း အမှားအယွင်းမရှိ၊ တိကျမှန်ကန်လိမ့်မည်။

“သုမေဓာရသေ့ဝယ် . . . သင်သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာအကြာ ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ငါ့ကဲ့သို့ သုံးလောကထွတ် ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤအခါ အိုနာ သေခြင်းတရားတို့ ကင်းမဲ့ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ လူနတ်ဗြဟ္မာ ဝေနေယျာကို မင်္ဂလမ်းပြသ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည့် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဟူ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင် အထင်အရှား ပေါ်ထွန်းလာပေ လိမ့်မည်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်အားရမှုကား ပြောမကုန် နိုင်တော့ပြီ။

မောင်ချိုမင်း(ကန္တာရဝတီ) ၀၉-၄-၂၀၀၉၀၇၂၄

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

ကိုင်းရို၏ ဘဝတစ်ကွေ့ မှတ်တမ်းများ

မစ္စက် ဟယ်လင်နာဘာလာဗက်စကီးက သူ့ကို “လောကီပညာရပ်”များကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့် အီတလီ နိုင်ငံမှ မြို့စားကြီး ကာကလီယိုစထရို ဝင်စားသူဟု ဆိုသည်။

“Anthroposophical” အသင်းကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူ ဒေါက်တာ ရူးဒေါ့စတိုန်နာကမူ သူ့ကို နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်လာသည့် “နော်စထရာဒူးမတ်စ်”(Nostradamus) တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အော်စကာဝိုင်း၏ အဆိုအရမူ သူသည် လူသားတို့ အကြောင်း ပြောကြားရာတွင် အမှား အမှန်များကို ဟောသူ မဟုတ်။ လူသားတို့အတွက် အနာဂတ်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

“သူ”ဟူသည်ကား နာမည်ကျော် လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်းရို (Cheiro) ပင်ဖြစ်သည်။ “Cheiro”ဟူသည် ဂရိဘာသာစကားဖြစ်ပြီး “လက်ဖဝါး”(Palm)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

လက္ခဏာပညာရပ်ကို အံ့ဩလောက်အောင် တတ်ကျွမ်းနားလည်သူဟု ဆိုရလောက်သဖြင့် သူ့အမည်မှာ “လက်ဖဝါး” Cheiro ဟု ကျော်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ကိုင်းရိုသည် ၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ “မိသ်ကောင်တီ”တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ “လက္ခဏာ”ပညာရပ်ကို စတင်လေ့လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကပင် ကျောင်းအားလပ်ရက်များ၌

အနီးအနားရှိ လူများကို လက္ခဏာကြည့် ဟောပြောလေသည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်မြို့တွင် အနုပညာရပ်များ လေ့ကျင့်ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် တက်ရောက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာဆရာကြီးကိုင်းရို

သစ်စဉ်က ရုပ်ရှင်ချောမောလှပသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ကိုင်ရိုက သူမကြာမီ အင်္ဂလန်မှ ထွက်
ခွာသွားတော့မည်။ အိန္ဒိယနှင့် အီဂျစ်နိုင်ငံတို့သို့ ကာလကြာ
မြင့်စွာ သွားရောက်ပြီး "Black Arts" ဟု ခေါ်သည့် နက်နဲ
ဆန်းကြယ်လှသော "ဂန္ထီရ" လောကီပညာရပ်များကို လေ့လာ
သည်ဟု သူနှင့်တတ်ကဖက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ပြောသွားခဲ့
သည်။

ထိုအချိန်က သူ့အမည်မှာ "ကိုင်ရို" ဟု မခေါ်ကြသေး။
"လူးဝစ် ဝါးနား" ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်ဝါးနားဘဝမှ ကိုင်ရိုဘဝ
ရောက်လာသည့်အခါ လက္ခဏာအရဖြင့်သာ မဟုတ်။
"အကြားအမြင်" ဖြင့်လည်း ဟောပြောသူဖြစ်သည်ဟု နာမည်
ကျော်ကြားလာသည်။

ကိုင်ရိုသည် အီဂျစ်၊ အိန္ဒိယနှင့် တိဘက်တို့တွင်
ပညာရပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သူဖြစ်သည်။
အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ အကျဉ်းကျနေသူ၊ ဆေး
ခွဲတက်နေရသူ၊ အခြားလူများတို့ကို စာရင်းဇယားပြုစုပြီး
သက္ခဏာနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာသည်။ ဟောပြောသည်။

ထိုစဉ်က ကိုင်ရိုသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် "လက္ခဏာ"
ညာ၌ ပြိုင်ဘက်ကင်းသူဖြစ်လေသည်။

"ကိုင်ရိုသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်
ဖြစ်ပွားပြီး လေးနှစ်အကြာတွင် ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးမည်" ဟု
ကြိုတင်ဟောပြောခဲ့သည်။ ဗဟိုအင်အားကြီးနိုင်ငံများနှင့်
နားနိုင်ငံ ပြိုကွဲမည်ဟုလည်း ဆိုခဲ့သည်။

ကိုင်ရိုပြုစုသည့် "Fate In The Making" (1927)
အုပ်တွင် "ဝေလမင်းသားသည် အချစ်ရေးအရှုပ်အထွေး
ကြောင့် ထီးနန်းစွန့်ရမည်" ဟု အတိအကျ ရေးသားဟော
ပြောခဲ့သည်။

ထိုနောက် ကိုင်ရိုသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွား
မည်လည်း ကြိုတင်ဟောပြောခဲ့သည်။ အလားတူပင် လူ
သားသည် မွန်ကြပ်နေသော မြို့ကြီးများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်
အနေကြောင့် ကျန်းမာရေးထိခိုက်ကြမည်။ လူဦးရေ
လျော့လာသည်နှင့်အမျှ မော်တော်ကားများလည်း ပိုမိုများ
လာမည်။ မော်တော်ကားများသည် တစ်စက္ကန့်အတွင်း
ပင် ညစ်ညမ်းစေမည် သေးငယ်လှသောအရာပေါင်း

ကိုင်ရို၏ဝန်း၊ နာမည်ကျော်ရှေ့နေကြီး
မစ်(စ်)ကာရီးလွစ်ဘတ် ဆာအက်ဒွတ်မာရှယ်ဟောလ်

၅၀၀၀ ကျော် ထုတ်လွှတ်နိုင်မည်ဟု ကိုင်ရိုက ကြိုတင်ဟော
ပြောခဲ့သည်။

ကိုင်ရို၏ အဆိုအရ သူဟောပြောသည့်အခါတွင်
သူ့စိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားသည့် "ကော့စမစ်" လှိုင်းများကို တိုက်ဖြင့်
လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ကို အခြားမည်သည့်အရာကမှ
မဟန့်တားနိုင်တော့။ ယင်းကော့စမစ်လှိုင်းများမှတစ်ဆင့်
စိတ်တန်ခိုး၊ စိတ်စွမ်းအင်တို့ကို ထုတ်ယူသည်။ ယင်းကော့
စမစ်လှိုင်းများသည် လူတိုင်းကို ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။ ယင်း
လှုပ်စစ်လှိုင်းများက သူ့အသိဉာဏ်ကို ပိုမိုစွမ်းအားကောင်း
စေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ နာမည်ကျော်ရှေ့နေကြီး "ဆာအက်
ဒွတ်မာရှယ်ဟောလ်" သည် လူငယ်ဘဝက ကိုင်ရိုနှင့် တွေ့ခဲ့
ဖူးသည်။ ထိုစဉ် ကိုင်ရိုက "ခင်ဗျားကို ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး
တစ်အိမ်မှာ တွေ့မြင်နေရတယ်။ အိမ်ကြီးက ကြီးမားလှတဲ့
ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်။ အချိန်က ညပိုင်းဖြစ်တယ်။ လူ
အများအပြားက ခင်ဗျားကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးနေကြတယ်။
ပန်းပွင့်တွေ ကြဲဖြန့်နေကြတယ်။ ခင်ဗျားအနီးမှာ ခင်ဗျား
လောက် အရပ်မရှည်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ
တယ်။ သူက လက်ကိုင်ပုဝါအနီကို ဝှေ့ရမ်းနေတယ်" ဟု
ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနောက် ၂၅ နှစ်အကြာတွင် ဆာအက်ဒွတ်သည်
ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် အရွေးခံရသည်။ ထိုသို့ အရွေးခံ
သည့်ညတွင် ရှေးဟောင်း အင်္ဂလိပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ သူ

www.burmeseclassic.com

ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ညစာစားပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့သည်။ အချို့က ကခုန်ရင်း ပန်းများကို ကြဲကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုင်ရို၏ ဟောပြောချက်ကို သတိရပြီး ဆာအက်ဒွတ်သည် သူ့ဇနီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဇနီးက “အဖြူရောင်” လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ ထိုအခါ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ “အမတ်” ၏ ဇနီးသည် လက်ကိုင်ပဝါ “အနီ” ရောင်ကို ဝှေ့ယမ်းရသည်ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆာအက်ဒွတ်၏ဇနီးသည် “အနီရောင်” လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းရလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးဟာမွန်သည် ကိုင်ရိုနှင့်သာမက ကိုင်ရို၏ ဇနီး “မစ်(စ်)ကာရိုးလွမ်းဘတ်” နှင့်လည်း ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ မစ္စတာဟာမွန်၏ ပြောပြချက်အရ မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်နှင့် ကိုင်ရိုတို့၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်သည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့ရှိ ကိုင်ရို၏ ရုံးခန်း၌ မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်သည် ကိုင်ရိုနှင့်တွေ့ခဲ့သည်။ ကိုင်ရိုထံ “လက္ခဏာ” လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုင်ရိုက လက္ခဏာကြည့်ရန် သူ့လက်ကိုဆွဲယူလိုက်စဉ်မှာပင် မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်သည် ကိုင်ရိုကို ချစ်လိုက်မိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကြီးမားခက်ခဲတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ရမယ်။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားရမှာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးလို့ သားလေးမွေးတဲ့အခါ စိတ်ရောဂါရှိသူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းဟာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်က ပျောက်သွားမယ်။ သူပြန်လာချိန်ကို အကြာကြီး စောင့်ရမယ်” စသည်ဖြင့် ဟောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်က ပြန်ပြောလိုက်သော စကားမှာ “ပွင့်လင်း” လှသည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မလက်ထပ်လိုတဲ့သူဖြစ်တယ်” ဟူ၏။ ထို့နောက် ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် ကိုင်ရိုသည် မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

မှတ်သားလောက်သည်မှာ ကိုင်ရိုသည် သူ့သေမည်ကို အတိအကျ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ဟောလိုဝုဒ်ရှိ အိမ်ခန်းထဲ၌ မေ့ပြောနေသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ပြန်သတိ

ရလာသည်။ သူကောင်းကောင်း သတိရလာပြီဟု သမားတော်ကြီးများက ပြောကြသည်။

ထိုစဉ် “ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ တွေ့တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာ ကျွန်တော် သေမယ်လို့ ဆရာကပြောတယ်” ဟု ကိုင်ရိုက မြည်တမ်းပြောပြလေသည်။

အမှန်ပင် ၁၉၃၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်တွင် ကိုင်ရို ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကိုင်ရို၏ ဇနီး မစ်(စ်)လွမ်းဘတ်မှာမူ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။

၂၀ ရာစု အကြားအမြင်ပညာရှင်ကြီး လူ့အကျိုးဆောင် အက်ဂါကေဆီး

“အားလုံး ဘာပြောလိုကြပါသလဲ၊ တတ်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”။ “သူတစ်ပါးကို အကူအညီပေးမည် အထူးသဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို ကူပေးမယ်”

နာမည်ကျော် အကြားအမြင်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အက်ဂါကေဆီး၏ ဂါရဝစကားများပင်ဖြစ်သည်။ သူ အကြားအမြင်ရစကား ပြောလေ့ပြောထရှိသည်များ ဖြစ်သည်။

အက်ဂါကေဆီးသည် အသက်အရွယ် တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကို လူ့အများ ယုံကြည်လာခဲ့သည်။ လေးစားလာကြသည်။

အက်ဂါကေဆီး ငယ်စဉ်က သတိမေ့ပြောသူ ဖြစ်သည်။ သတိပြန်ရလာသော်လည်း စကားမပြောနိုင်၊ လည်းမထွက်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ့မိဘများက သမားတော်ကြီးများနှင့် ကုသရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ အက်ဂါကေဆီး၏ ဝေဒနာကို မွေ့ချနည်းဖြင့် ကုသရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ အက်ဂါကေဆီး အား အိမ်မွေ့ချကုသခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အက်ဂါကေဆီး

စိတ်စွမ်းအင်များ ထူးခြားလာပြီး ကြိုတင်ဟောကိန်းများကို ဟောပြောလာနိုင်ခဲ့သည်။ အခြားနာမကျန်းသူများကိုလည်း ဆေးဝါးကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အက်ဂါကေဆီးသည် ၁၈၇၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်အထိ အက်ဂါကေ ဆီးသည် ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍သာ ဟောပြောကုသ မှုများကို ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် အက်ဂါကေဆီးသည် ဧိုဟိုင်းဒီးပြည်နယ်မှ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းရှင် အာသာလင်းမာဆို သူနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုသူ၏ အတိတ်ဘဝကို အက်ဂါကေဆီး ၏ စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့် ဆန်းစစ်ကြည့်ခဲ့နိုင်သည်။ ထိုမှစ၍ အက်ဂါကေဆီး၏ ဟောပြောချက်များမှာ "လူဝင်စား" နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာသူများ အသင်းအဖွဲ့များအတွက် အဓိကအခြေပြုရာ ဖြစ်လာသည်။

အက်ဂါကေဆီးသည် ဟောပြောမှုကို နေ့စဉ် ခုနစ် ကြိမ်၊ ရှစ်ကြိမ်ခန့် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ အက်ဂါကေဆီး၏ ဟောပြောချက်ပေါင်း ၃၀၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်။

သူ့အသက် ၆၇ နှစ်အရွယ်တွင် လူ့အကျိုးပြုလုပ် ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ရလွန်းသဖြင့် သူ့အဖို့ အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အက်ဂါကေဆီး၏ ဟောပြောချက်အချို့

အက်ဂါကေဆီးသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရေး အိပ်မက်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဟောပြောချက်များ ပြောက်ပြား စွာ ဟောပြောခဲ့သည်။ ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်၍ ယုန်သွေးကို ကင်ဆာရောဂါကုသသည့် ဆေးအဖြစ် ဖော်စပ်ခဲ့သည်။ ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်အချို့ကို ကုသပေးခဲ့သည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် အက်ဂါကေဆီးက "စတော့ဇော့ ကွက်ပျက်တော့မည်" ဟု ကြိုတင်ဟောနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်မည်ကိုလည်း ကြိုတင် ဟောပြောခဲ့သည်။

ထိုအတူ ၁၉၅၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကာလအတွင်း ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ မြေငလျင်များ လှုပ်လိမ်မည်ဟုလည်း ဟော ခဲ့သည်။

အက်ဂါကာဆေး၏ ဟောပြောချက်များအနက် ထူး

ခြားချက်တစ်ချက်မှာ ကမ္ဘာမြေနှင့် ပတ်သက်သည့် ဟော ပြောချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် "အတ်တလန်တစ်" (Atlantis) အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော အတ်တလန်တစ် အတ်တလန်တစ်ဟုခေါ်သည့် ရှေးဟောင်းမြို့ပြ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံသည် ယခုခေတ် ဘဟားမားနိုင်ငံဝန်း ကျင်တွင် တည်ရှိခဲ့သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

ယင်း အတ်တလန်တစ်နိုင်ငံတော်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂရိပညာရှင်ကြီး ပလေတိုက ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ထို အချိန်မှစ၍ လူအများတို့ အက်တလန်တစ်အကြောင်း စိတ် ဝင်စားလာကြသည်။

အက်တလန်တစ်မြို့ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းမှာ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာပြီးနောက် ရေ အောက် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပလေတိုက ဆိုသည်။

အက်ဂါကေဆီးကမူ မီးတောင်များပေါက်ကွဲမှု၊ မြေ ပြိုမှုများကြောင့် အတ်တလန်တစ်မြို့ကြီး ကွယ်ပျောက်ရ ခြင်း ဖြစ်သည်။ လစဉ်လတိုင်း ငလျင်လှုပ်၊ မြေပြို၊ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ငလျင်လှုပ်၊ မြေပြို ထိုသို့ဖြစ်ကြသော် အတ်တလန် တစ် မြို့ကြီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ည လုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာ၍မဟုတ်ဟု အက်ဂါကေဆီးက ဆိုလေသည်။

ပထမဦးပိုင်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု၊ မြေပြိုမှုများမှာ ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၀၇၀၀ ခန့် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အကြိမ် မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု၊ မြေများအက်ကွဲပြိုကျမှုမှာ ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်က ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ ဘီစီ ၁၀၀၀၀ ခန့်က ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

အတ်တလန်တစ်မြို့တော်ကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးတော့ မည်ဟူသော ကြိုတင်သတိပေးမှုများကြောင့် လူအမြောက် အမြောက်တို့သည် ဥရောပ၊ အာဖရိက၊ တောင်အမေရိက၊ မြောက်အမေရိကဒေသများသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်ဟု ဆိုသည်။

အတ်တလန်တစ်မြို့တော်ကြီးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် တည်တံ့ခဲ့သည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက မီးပုံးပျံကဲ့သို့သော လေယာဉ် များဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြ သည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောများ ရှိသည်။ စက်လှေကားများလည်း ရှိသည်။ “သေမင်းရောင်ခြည်”ခေါ် အလွန်စူးရှတောက်ပ သည့် ရောင်ခြည်မျိုးကိုလည်း အသုံးပြုတတ်ကြသည်။ အထူး မြူစွမ်းအင်ကိုပင် အသုံးပြုနိုင်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို အတူ နေရောင်ခြည်စွမ်းအင်ကိုလည်း လူ့အကျိုးပြုလုပ်ငန်း အဖျက်လုပ်ငန်းများတွင် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်ထိုကာလက ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြား ထုတ်လွှင့်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းခဲ့သည်။ အခြားအေး၊ အခြား နိုင်ငံများနှင့် အလွန်ခေတ်မီသော ဆက်သွယ်ရေးစနစ်များ ဖြင့် ဆက်သွယ်နိုင်စွမ်းခဲ့သည်။ အချို့ခေတ်မီနည်းပညာများ မှာ မျက်မှောက်ခေတ်ကာလ သိပ္ပံပညာရှင်ပင် ပြန်လည်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိသေးဟု ဆိုလေသည်။ စက်ယန္တရား၊ လေဆာရောင်ခြည်များဖြင့် လူ့အကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်ခဲ့ကြ သည်။

အတ်တလန်တစ်မြို့၏ ပုံစံမှာ ဘုရင်စနစ်မျိုးဖြစ် သည်။

ယခုခေတ်အခေါ် အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ အရှေ့တောင်အာရှ ဧေသများနှင့် လေကြောင်း၊ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း ဆက်သွယ်မှုများ ရှိခဲ့သည်။ ခေတ်မီဆေးဝါးများ ဖော်စပ်နိုင် ပြီး ခေတ်မီဆေးရုံကြီးလည်း ရှိသည်။

အတ်တလန်တစ်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများမှာ လည်း ခေတ်အလိုက် အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် မိမိတို့ပညာအခန်းကဏ္ဍအလိုက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

ထို့ပြင် အက်ဂါကေဆီး၏ ဟောပြောချက်များတွင် အတ်တလန်တစ်နှင့် အီဂျစ်ယဉ်ကျေးမှုဆက်နွယ်မှု၊ မာယာ ယဉ်ကျေးမှု၊ အင်ယာယဉ်ကျေးမှု ပေါ်ပေါက်လာပုံတို့ကိုလည်း အသေးစိတ် ဟောပြောထားသည်။

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ပီရမစ်ကြီးများ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် နည်းတူ ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၁၀၄၉၀ မှ ဘီစီ ၁၀၃၉၀

ကာလအတွင်းတွင် အတ်တလန်တစ်မြို့တော်ကြီး၌ “မာယာ ပီရမစ်ကြီး”ကို တည်ထောင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အက်ဂါကေဆီး ဆိုလေသည်။

လူဝင်စား

အက်ဂါကေဆီးသည် “လူဝင်စား”ကို လုံးဝလင်း ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ လူဝင်စားရှိသည်ကိုလည်း လက်ခံသည်။ လူတစ်ယောက် သေဆုံးပြီးပါက လူ့အဖြစ် ပြန်လည်ဝင်စား နိုင်သည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။

အက်ဂါကေဆီးသည် လူဝင်စားနှင့် ဘာသာရေး နှိုင်းယှဉ်လျက် ဟောပြောခဲ့သည်။ သူ၏ ဟောပြောချက်များ မှာ လူသားများအား အကျိုးပြုရန် ဖြစ်သည်။ လူ့အကျိုးပြု လုပ်ငန်းများတွင် အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်ဟု အက်ဂါကေဆီး ဆိုသည်။

ဟောပြောချက်များကို ဘာသာရပ်အလိုက် ဟော ပြောသည်။ ဟောပြောနေရင်းဖြင့် မေးခွန်းများမေးရန် အခွင့် ပေးသည်။ ထို့နောက် ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် အက်ဂါကေဆီးသည် သူ၏ နောက်ဆုံးဟောပြောချက်ကို ဟောပြောခဲ့သည်။

ယခုအခါ အက်ဂါကေဆီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လူသာသေသော်လည်း သူ့ဟော ပြောချက်များမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျက်မှောက်ကာလ လူ့အမြောက်အမြားတို့ စိတ်ဝင်စားဆဲ လောလောဆဲဖြစ်သည်။

သူ့ကို ယုံကြည်သူ၊ လေးစားသူ၊ ကြည်ညိုသူအများ အပြား ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး သူ့ဟောပြောချက်များကို ယနေ့တိုင် ဆက်လက် လက်ဆင့်ကမ်းနေကြဆဲဖြစ်သည်။

လူတိုး(စိတ်ပညာ)

James Biornstad, "Jeane Dixon, Edge of Cayce Twentieth Century Prophecy".

ပိဋကတ်မှ ဝိသုဒ္ဓိ (၃)

■ သကျဝံသ

အသားစားသတ္တဝါနှင့် မစားသော သတ္တဝါတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာများ

အသားစားသည့်သတ္တဝါနှင့် မစားသည့် သတ္တဝါတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာတို့သည်ကား ...

- ၁။ အသားစားသည့်သတ္တဝါ မွေးခါစ မျက်စိ မမြင်၊ အသားမစားသတ္တဝါ မွေးခါစ မျက်စိ မြင်။
- ၂။ အသားစားသတ္တဝါ ရေကို လျှာဖြင့်လျက်၍ သောက်၏။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ နှုတ် ခမ်းဖြင့် စုပ်၍သောက်၏။
- ၃။ အသားစားသတ္တဝါ ချွေးထွက်၏။ အသား မစားသည့်သတ္တဝါ ချွေးမထွက်။
- ၄။ အသားစားသတ္တဝါ ခြေသည်း၊ လက်သည်း ချွန်ထက်၏။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ ခြေ သည်း၊ လက်သည်း မချွန်။
- ၅။ အသားစားသတ္တဝါ ခံတွင်း သွားရည်နည်း ၏။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ ခံတွင်း သွား ရည်များ၏။
- ၆။ အသားစားသတ္တဝါ ခွန်အားဗလ နည်း၏။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ ခွန်အားဗလကြီး၏။
- ၇။ အသားစားသတ္တဝါ သွားကျပြီး ချွန်ထက်၏။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ သွားစိပ်၍ မချွန် ပဲ တုံး၏။
- ၈။ အသားစားသတ္တဝါ လူမှုကိစ္စ၌ အသုံးမဝင်၊ ကျေးဇူးမပြု။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ လူမှုကိစ္စ၌ အသုံးဝင် ကျေးဇူးပြု၏။
- ၉။ အသားစားသတ္တဝါ စိတ်ဓာတ်ကြမ်း၍ မယဉ် ကျေး။ အသားမစားသည့်သတ္တဝါ စိတ်ဓာတ် နူးညံ့၍ ယဉ်ကျေး၏။

- ၁၀။ အသားစားသတ္တဝါ အသက်မရှည်။ အသား မစားသည့်သတ္တဝါ အသက်ရှည်သည်။
- ၁၁။ အသားစားသတ္တဝါ လည်မျိုမှ စအိုဝထိ အူ သုံးဆသာရှိပြီး အသားမစားသတ္တဝါ လည် မျိုမှ စအိုဝထိ အူဆယ့်နှစ်ဆ ရှိသည်။
(သက်သတ်လွတ်ပြဿနာရှင်းတမ်း၊ ပခုက္ကူ ဦးတင်စိုး၊ နှာ ၅၇-၆၇)

ရောဂါသုံးမျိုး၊ အသားစေ့သည်အချိန်၊ ဖြစ်လာသည့် ရောဂါများ

အသားမစားမီက လူသားတို့တွင် ရောဂါသုံးမျိုး သာ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) လိုချင်မှု၊ (၂) စားချိန်၌ မစားရလျှင် ဆာလောင်သည့်ရောဂါ၊ (၃) အိုရမည့်အချိန် အိုရခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ 'ဩက္ကာက'မင်း လက်ထက်မှစ၍ လူတို့သည် အသားစားခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန် ထိုမင်းလက် ထက်မှစ၍ ၉၆ ပါး ရောဂါ၊ ၉၈ ပါး ရောဂါတို့ ဖြစ်ပေါ် လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသားတို့၏ မိတ်ဆွေ၊ အသက် သခင်ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျေးဇူးကို သိကြ သည့်အတွက် လူတို့သည် နွားတို့ကို မသတ်ကြ၊ မစားကြ ပေ။ 'ဩက္ကာက'မင်းလက်ထက်မှစ၍ နွားသတ်ပြီး နွား (အမဲ)သား စားခဲ့ကြသောကြောင့် လောကပါလနတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ အသူရာနတ်၊ ရက္ခိသ်တို့သည် လူ လောကတွင် မိစ္ဆာဓမ္မကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြီဟု ဆိုကြပြီး လူလောက (ပါ) လူသားတို့ကို မစောင့်ရှောက်ကြတော့ချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ၉၆ ပါးရောဂါ၊ ၉၈ ပါး ရောဂါတို့နှင့်

ကပ်ရောဂါဘေးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာကြကြောင်း သိ၏။ အပြန်အားဖြင့် ကျွဲစွားသတ်ခြင်း၊ အသားစားခြင်း ရှောင်ပါက ရောဂါကင်းလျက် နတ်တို့စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရမည်။ ကပ်ရောဂါကင်းဝေးမည်ဟု မှတ်သားသင့်ကြပေသည်။ (သုတ္တန်ပါတ်ဝါ၊ ၃၂၃-၃၂၅)

နတ်ဗြဟ္မာများ နေထိုင်ပုံအကြောင်း

မဟာသမယသုတ် အစည်းအဝေးတွင် နတ်ဗြဟ္မာတို့ နေထိုင်ပုံကို ဤသို့ သိသင့်ကြ၏။ နတ်တို့ စည်းဝေးသည့် ဝေဿာအကျယ်အဝန်းသည် ဤစကြဝဠာ၌ လှူပြည်မှ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာဘုံသို့တိုင် ကျယ်ဝန်း၏။ ဤမျှကျယ်ဝန်းသည့် ဝေဿာအတွင်း၌ မဟာသမယသုတ်တော်ကို နာယူနေကြသည့် နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အပ်ဘူးထဲတွင် အပ်အပြည့်ထည့်ထားသကဲ့သို့ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတို့မှ ရောက်လာကြသည့် နတ်ဗြဟ္မာတို့ဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အနီး၌ တန်ခိုးကြီးမားသည့် နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အလွန်သေးငယ်စွာ ဖန်ဆင်းလျက် သားမြီးများ ပမာဏခန့်သာရှိသည့် နေရာတွင် ဆယ်ယောက်မှ ခြောက်ဆယ်အထိ ဖန်ဆင်းကာ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်အပေါင်းကို ဖူးမြော်၍ မဟာသမယသုတ္တန် ဒေသနာတော်ကို နာယူနေကြလေသည်။

(သုတ်မဟာဝါ၊ ၄၊ နာ-၂၇၁-၂၇၂)

စကြဝဠာတစ်သောင်း မြေလှုပ်သည့်အခါများ

စကြဝဠာတစ်သောင်း မြေလှုပ်သည့်အချိန်များကား ထူးမြတ်သည့် အခါတော်နေ့ ရှစ်ပါးတို့တွင် စကြဝဠာတစ်သောင်း တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးတုန်လှုပ်ကြ၏။ ၎င်းအခါတော်နေ့ ရှစ်ပါးကား ...

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား ပဋိသန္ဓေယူတော်မူသောအခါ
- ၂။ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူသောအခါ
- ၃။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်အခါ
- ၄။ ထရားဦးဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူသည့်အခါ
- ၅။ ရေမီးအစုံစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူသည့်အခါ

၆။ အဘိဓမ္မာတရားတော် ဟောကြားတော်မူပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ လှူပြည်သို့ ဆင်းကြတော်မူသည့်အခါ

၇။ အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသည့်အခါ

၈။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည့်အခါ

ဤကဲ့သို့ ထူးမြတ်သည့် အခါတော်ကြီး ရှစ်ပါးတို့တွင် စကြဝဠာတစ်သောင်း တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးတုန်လှုပ်လေသည်။ (ဒီယ၊ ၂၊ ၄၊ နာ-၆)

ဗုဒ္ဓခေတ်သုံးပါး

ဗုဒ္ဓခေတ်သုံးပါးကား (၁) ဇာတိခေတ်၊ (၂) အာဏာခေတ်၊ (၃) ဝိသယခေတ်တို့ ဖြစ်၏။

(၁) ဇာတိခေတ် - ဘုရားအလောင်းတော် သန္ဓေယူသည့်အခါ၊ ဖွားမြင်တော်မူသည့်အခါ စသည်တို့၌ တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးတုန်လှုပ်သည့် ဗုဒ္ဓခေတ်ကို ဇာတိခေတ်ဟု ခေါ်၏။

(၂) အာဏာခေတ် - စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းတိုင်အောင် ပရိတ်တရားတော်တို့၏ အာဏာပျံ့နှံ့ရာ နယ်ပယ်ကို အာဏာခေတ်ဟု ခေါ်သည်။

(၃) ဝိသယခေတ် - သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ကျက်စားရာ အာရုံဖြစ်သော စကြဝဠာအနှစ်သည့် ဝိသယခေတ် မည်၏။

ကမ္ဘာပျက်သည့်အခါ ကမ္ဘာလစ်တစ်ဖန် ပြန်တည်သည့်အခါ အာဏာခေတ်ဖြစ်သည့် စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ပျက်ကြ၊ တည်ကြလေသည်။ ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓခေတ်သုံးပါးအကြောင်း သိကောင်းအကျဉ်းချုပ်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

(ပါရာမိကဏ်၊ ၄၊ ပအုပ်၊ နာ-၁)

ဘာသာရေးဗဟုသုတ ကြွယ်ဝကြ၏။

မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခရီးသွားတိုင်း ရွတ်ပွားသည့် ဂါထာ

မြတ်ဗြဟ္မာလောကီ (ရတနာခေမိဓိ)

ဒီတစ်ပတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်အတွက် အရင်တစ်ပတ်ရဲ့အဆက် အာဠာဝက ဝတ္ထုထဲက အဆက် ဖြစ်တဲ့ ခရီးသွားဂါထာအကြောင်း တင်ပြဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ခရီးသွားတဲ့အခါ မိတ်ဆွေကောင်းရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ မိကွာ၊ ပစ္စည်း ပြည့်စုံစွာပါဖို့လိုသလို အဆောင်ကောင်းတည်းခိုရာနေရာကောင်း ရရှိဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

အာဠာဝက ဘီလူးကြီးဟာ အမေးပုစ္ဆာရှစ်ချက်ရဲ့ အဖြေကို ကြားနာရပြီးကတည်းက သောတာပန် အရိယာ ဖြစ်သွားပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ရတနာပလ္လင်အနီး မတ်တတ်ရပ်လက်အုပ်ချီပြီး သူ့စိတ်ထဲက သိချင်နေတဲ့ ပြဿနာငါးချက်ကို ဆက်လျှောက်တယ်။ သူ့လျှောက်တဲ့ ပြဿနာတွေကလည်း ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန်အရေး ဘဝခရီးသည်တွေအတွက် အလွန်မှတ်သားလောက်တဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာရေး လမ်းညွှန်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ မေးလျှောက်လိုက်တာက -

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား” တဲ့။ (ရဟန်းကြီး ဂေါတမလို့ မခေါ်တော့ပါဘူး) လောကမှာ ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ ကျော်စောမှုနဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကိုရအောင် အဘယ်တရား၊ နည်းလမ်းတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးရမလဲ။ နောက်ပြီး ဒီဘဝက သေလွန်လို့ နောက်ဘဝ ကူးပြောင်းတဲ့အခါ (ဘဝခရီးသွားတွေအတွက်) မပူမပန် မကြောင့်ကြရလေအောင် ဘာတွေရှိထားသင့်သလဲ။ ဒီအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က -

- ၁။ ချစ်သားအာဠာဝ ဒီလောကမှာ ဘုရား၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေ ဟောကြားအပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း (ပုညကိရိယာ ၁၀ ပါ။ ဗောဓိပက္ခိယ ၃၇ ပါ။) တရားတွေကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရမယ်။
- ၂။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေထံ ရိုသေကျိုးခွံစွာ ဆည်းကပ်ပြီး နာခံမှတ်သားရမယ်။

၃။ ထက်မြက်တဲ့ အသိတရားလည်းရှိရမယ်။

၄။ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားရှုမြင်တတ်ရမယ်။

“ချစ်သား အာဠာဝက ဒီတရားလေးပါးနဲ့ ပြည့်စုံရင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ပညာကိုရနိုင်တယ်”လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။

၁။ ဒီပညာအကြောင်းတရားလေးပါးမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓါက သဒ္ဓါတရားကိုပဲ ဦးစားပေးညွှန်ပြတော်မူတာ သတိပြုစရာပါပဲ။

၂။ စီးပွားဥစ္စာရရှိအတွက်တော့ ဆီလျော်အောင်၊ သင့်တော်လျောက်ပတ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းနဲ့ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းထုတ်ပြီး ကြိုးစားလုပ်ရမယ်လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။ (ဖြတ်လမ်းကြီးပွားရေးမလိုက်နဲ့လို့ ဆိုလိုတာပါ)

၃။ ထိပ်တန်းကျော်ကြားသူဖြစ်ချင်ရင် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က မလိမ်နဲ့တဲ့။ ဝစီသစ္စာ မင်္ဂလာစကားကိုသာ ပြောဆိုရမယ်။ ဒီထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး သစ္စာလေးပါး သိတဲ့သူ၊ သစ္စာဆိုက်သူဖြစ်ရင် ပိုပြီးကျော်စောမယ်တဲ့။

၄။ မိတ်ဆွေကောင်းရချင်လိုချင်ရင် ပေးရကမ်းရမယ်တဲ့။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် အရာရာ လက်ကုန်မနှိုက်နဲ့။ လက်ပေါက်မကတ်ပါနဲ့။ လက်မခက်နဲ့လို့ဆိုချင်ပါတယ်။ ဘဝသံသရာခရီးဖော်တွေအတွက် ဒီတရား။ ဒီနည်းလမ်းဗျူဟာတွေ၊ ဒီအဆုံးအမတွေ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်။ အဆောင်ကောင်း။ ရိက္ခာကောင်းလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

၅။ တမလွန်နောက်ဘဝတွေအတွက် မကြောင့်မကြ မပူပန်ရအောင် လိုက်နာရမယ့် တရားက “သစ္စာဒမ္မော မိတိ စာဂေါ”တဲ့။ သစ္စံ - မှန်တာကိုသာပြောဆိုရမယ်။ ဒမ္မော - ဆင်ခြင်တိုင်းတာ ဉာဏ်ပညာရှိရမယ်။ မိတိ - သည်းခံပြီးကြိုးစားရမယ်။ စာဂေါ - စွန့်ကြဲပေးကမ်းရမယ်။ ဒီကြီးပွားတရားလေးပါးနဲ့စပ်လို့ ပုဂံခေတ်က သမန္တသူမယား။ ကြသိုင်းကြီးသမီးဖြစ်သူ အမျိုးသမီးက သူ့ရဲ့အလှူတော် ကျောက်စာမှာ ထည့်ပြီးတော့ ဆုတောင်းထားတာ စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ သူက ဒီတရားလေးပါးအပြင် ဗောဓိစိတ်ကိုပါ တိုးထားပြီး ပါဠိဂါထာနဲ့ဆုတောင်းတယ်။ မြန်မာလိုက “ဒီ ယခု ငါလှူတဲ့အကျိုးအာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်လေရာရာဘဝမှာ ဒီတရားငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူဟာ ငါဖြစ်ရပါလို့၏”တဲ့။ ပုဂံမြို့မင်းနန်းသူရွာ လေးမျက်နှာဘုရားအတွင်း သွားရောက်လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

လင်္ကာဆောင်ပုဒ်ကလေး မမေ့အောင် မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။

ပြောဆိုဟုတ်မှန်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် သည်းခံလုံ့လ ပေးကမ်းမှု။ ဘဝပူလုံရေး။

တမလွန်ဘဝ၊ မကြောင့်ကြ၊ သောကငြိမ်းသည့်ဘေး။

မြတ်ဗုဒ္ဓထံက ပြဿနာပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေငါးချက် ကြားနာပြီးတဲ့အခါ အဓိယာသာဝက ဖြစ်သွားပြီး ဘုရားရှင်အနီး လက်အုပ်တချို့ကိုယ်တညွတ်ညွတ် ရိုသေလေးစားတဲ့အမှုအရာနဲ့ “အရှင်ဘုရား။ ဒီအာဠာဝိပြည် ဝါဆိုဒို့ကြွလာခြင်းဟာ တပည့်တော်အား ချီးမြှောက်ဖို့ ကြွလာခြင်းပါကလားဘုရား။ အရှင်ဘုရားသာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ အမှန်မြတ်ဆုံး အဂ္ဂဒက္ခိဏေယျ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လို့ ဘုရားရှင်အား ဆည်းကပ်လှူဒါန်းခြင်းဟာ အတိုင်းမသိအကျိုးကြီးမားကြောင်း၊ ဒီကနေ့ကစလို့ ဘုရားတပည့်တော် ကောင်းစွာ သိမြင်ပါပြီဘုရား”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေဟာ လက်အုပ်ချီရပ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ်လျှောက်ထားနေတာကိုကြည့်ပြီး ဝီဇ်တွေ တလိုက်လိုက် ဖြစ်နေကြတယ်။ အာဠာဝက ဘီလူးဆက်ပြီး လျှောက်ထားပြန်တယ်။ ဒီတရားတွေကို သူသိရတင်မကဘူး။ အခြားသူတွေသိရအောင် ကမ္ဘာအနှံ့သိအောင်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ...

သော အဟံ ဝိစရိဿာမိ၊ ဂါမာ ဂါမံ ပုရာဇုနံ နမဿမာနော သမ္ပန္နံ၊ ဓမ္မဿစ သုဓမ္မတံ။

ဘန္တေ - ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော မြတ်စွာဘုရား
သောအဟံ - အာဠာဝကမည်ခေါ် ဘုရားတပည့်တော်သည်။
ဗုဒ္ဓဿ - ရှင်ပင်ဘုရား၏။ သမ္ပန္နံ - သမန္တဘာဝဠ - သစ္စာလေးအင် အမှန်မြင်သော ဘုရားရှင်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ ဓမ္မဿ - မင်္ဂလေးတန်၊ ဝီဇ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ် ဆယ်ပါးသော တရားတော်ဖြစ်၏။ သုဓမ္မ တဠ - ကောင်းစွာနာအပ်သော တရားတော်မြတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ (သံဃဿ - သမ္မတ အဓိယာ သံဃာတော် အရှင်မြတ်အပေါင်း၏၊ သုပ္ပဋိ - နှစ်သက်ခြင်း - မြတ်စွာဘုရား ဟောညွှန်ကြားတိုင်း ရိုးသားဖြောင့်မတ် မသွေလှန်ဘဲ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံတော်မူကြောင်းကိုလည်းကောင်း) အဘိတ္တဝိတ္တာ - ဂုဏ်တော်အသီးသီး နိုး

ထုတ်ဖော်၍၊ နမသာမာနော - ဦးနှိမ်ညွတ်ကျိုး အကြိမ်
ကြိမ်ရှိခိုးလျက်။ ဂါမာ - နတ်ရွာတစ်ရွာမှ။ ဂါမံ - နတ်ရွာ
တစ်ရွာသို့။ (အဇ္ဇအာဒိကတွာ - ဤယနေ့မှအစပြု၍)
ဝိစရိဿမိ - လှည့်လည်ကျက်စား သွားလာကြွေးကြော်ပါ
တော့မည် သုံးလောကထွတ်တင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်
ကြီးဘုရား။

ဒီဂါထာတော်ဟာ အရင်တစ်ပတ်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့
မာန်လည်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ခရီးသွားရွတ်ဖတ်ပွားများတဲ့
ဂါထာဖြစ်ပါတယ်။

အာဠာပိမင်းက နတ်ဘီလူးကြီးကို လူတစ်ယောက်
နဲ့ ထမင်းတစ်အုပ် နေ့စဉ်ပို့လာခဲ့တာ ၁၂ နှစ်ရှိသွားပြီ။
ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေလည်း ကုန်ပြီ။ နို့စို့အရွယ်
ကလေးတွေလည်း မြို့တွင်းမှာ ကုန်ပြီ။ သားသည်အမေ
တွေလည်း တစ်နယ်တကျေး ထွက်ပြေးကြလို့ ကလေးဆို
ရင် နန်းတော်အတွင်းက သားအရင်း အာဠာဝက ခေါ်
နို့စို့သားတော်ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။
မယ်တော် မိဖုရားကြီးနဲ့ မောင်းမမိသံတွေ ငိုယိုနေတဲ့
ကြားထဲက မင်းချင်းယောက်ျားတွေက ကလေးငယ်ကို ဇွတ်
ဆတ်ဆတ်ဆွဲယူလာပြီး ဘီလူးကြီးထံ လာပြုကြတယ်။ ကလေး
ကလည်း ချစ်စရာ၊ ဘုန်းလက္ခဏာ ကျန်အင်္ဂါနဲ့ အလွန်
ပြည့်စုံတဲ့ ကလေးပါ။

မင်းသားငယ်လေးကို ပွေ့ချီလာကြတဲ့ မင်းချင်းတွေ
က ဘီလူးကြီးမိမာန်ရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးနားလည်း
ဆရာက မိုးလည်း စင်စင်လင်းသွားတယ်။ အချိန်နဲ့
အတိုက် ဘီလူးကြီးက မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားတဲ့
“သောအဟံ ဝိစရိဿမိ” ခရီးသွားဂါထာလည်း ရွတ်ဆို
ပြီး တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်က နတ်ပရိသတ်
တွေနဲ့ သာဓုခေါ်ဆိုသံကြီးဟာ ဘဝဂ်တိုင်အောင် တစ်ခဲ
တဲ ဖြည့်ဟည်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။ မင်းချင်းတွေလည်း
အားဆင့်သွားကြတယ်။ သာဓုခေါ်သံမှန်းသိလိုက်တာနဲ့
မြတ်စွာဘုရားများ ကြွတော်မူနေသလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်း
ဘုရားရှင်ရဲ့ ရောင်ခြည်တော်ကို ဖူးတွေ့ရတော့ ရဲရဲတင်း
တင်း ဗိမာန်ထဲ ဝင်သွားကြတယ်။ ခါတိုင်းနေ့ဆို အပြင်
အတင်ကနေပြီး ဘီလူးစာ ဆက်သကြရတယ်။

မင်းချင်းတွေလည်း ဗိမာန်ထဲလည်းဝင်သွားရော
မြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတဲ့ ရတနာပလ္လင်ဘေးမှာ

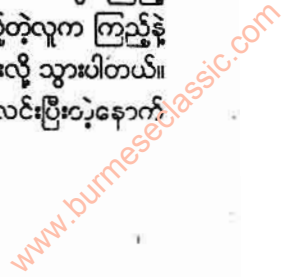
မတ်တတ်ရပ် ရှိခိုးနေတဲ့ ဘီလူးကြီးနား မင်းချင်းတွေက
တိုးသွားပြီး “အို... ဘီလူးကြီး၊ သင်စားဖို့ ဒီမင်းသားငယ်
ကို ဗလိနတ်စာ ဆက်သပါတယ်” လို့ ပြောပြောဆိုဆို
ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ကြတယ်။ ဘီလူးကြီးကလည်း
ပရိသတ်တွေအကြား ဘုရားရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ မယူချင်ယူချင်
ရှက်ရှက်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရရှာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ “ဘုန်း
တော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းလက္ခဏာ ကျန်အင်္ဂါနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ ဒီမင်းသားငယ်ကို သနားစောင့် ရှောက်တဲ့အနေနဲ့
လက်ခံချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြီး
ဘုရားရှင်ကိုလှူလိုက်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ဘီလူး
ကြီးကမ်းလိုက်တဲ့ ကလေးကိုလှမ်းယူရင်း -

“ဒီဃာယုကော ဟောတု အယံ ကုမာရော -
အာဠာဝက မင်းသားငယ် အသက်ရှည်စေစေသား၊ အသင်
ဘီလူးအာဠာဝကလည်း ချမ်းသာပါစေ၊ သင်တို့နှစ်ဦးစလုံး
သက်ရှည်ကျန်းမာစွာနဲ့ သတ္တဝါအများအကျိုးကို သယ်ပို့နိုင်
ကြပါစေ” လို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မေတ္တာပတ္တနာ ပြုပေးတော်
မူပါတယ်။ ဘီလူးကြီးကလည်း မြတ်စွာဘုရားပွေ့ချီထားတဲ့
အာဠာဝက မင်းသားငယ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး “ဒီမင်းသား
ငယ်လည်း ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပါပြီ၊ တရားကို ကိုးကွယ်
ပါပြီ၊ သံဃာကို ကိုးကွယ်ပါပြီ။ ဒီသူငယ်ရဲ့ ကိုယ်စား
သရဏဂုံတစ်ပါးစီ သုံးကြိမ်သုံးခါလျှောက်ထားပေးပါတယ်”

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆုတွေပေးပြီး ကလေးကို
မင်းချင်းတွေလက်ထဲလွှဲပြောင်းပေးတော်မူလိုက်ပါတယ်။

“ဒကာတို့... ဒီမင်းသားငယ်ကို ကြီးပြင်းအောင်
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီး ငါဘုရားကိုသာ ပြန်လည်ပေးလှူ
ကြပါ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒီလိုလက်အဆင့်ဆင့်
ပြောင်းလဲပွေ့ချီခံရတဲ့အတွက် အာဠာဝက မင်းသားလေးကို
“ဟတ္ထက အာဠာဝက၊ ဟတ္ထကာဠာဝက” လို့ ခေါ်တွင်ကြ
တယ်။ မင်းချင်းတွေကလည်း မကြုံစဖူး အံ့ဩဝမ်းမြောက်
ပြီး မင်းသားငယ်ကို ပွေ့ချီပြန်လာကြတော့လမ်းမှာ ဟိုက
မေး၊ ဒီကမေးနဲ့ ကြားသမျှသူတွေ အားလုံးလည်း ဝမ်းသာ
ကြ၊ အာဠာဝက ဘီလူးကြီးနေရာကို သူထက်ငါ သွားကြည့်
တဲ့လူကကြည့်၊ နန်းတော်ဘက်သွားကြည့်တဲ့လူက ကြည့်နဲ့
အာဠာဝကတစ်ပြည်လုံး ပျားပန်းခပ် စည်ကားလို့ သွားပါတယ်။

နံနက်အရုဏ်ကျင်းလို့ မိုးစင်စင်လင်းပြီးတဲ့နောက်

အာဠာဝိပြည်ထဲ ဆွမ်းခံဝင်ဖို့ အချိန်လည်းရောက်လာရော ဘုရားရှင်ဟာ အာဠာဝကရဲ့ ဗိမာန်ထဲကထွက်၊ အနား မှာနေတဲ့ ယက္ခမယ်တွေကလည်း လက်အုပ်တချီချီနဲ့ ကန်တော့နှုတ်ဆက်ကြ၊ မြို့ဘက်မျက်နှာမူပြီး ဘုရားရှင်က ရှေ့ကကြွ၊ အာဠာဝကက နောက်ကသပိတ်ထမ်းပြီး လမ်း တစ်ဝက်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်တယ်။ ဘုရားရှင်လည်း ဆွမ်းခံစားပြီးနောက် အာဠာဝိပြည်မြို့ပေါက်အနီးရှိ ဆိတ်ငြိမ် တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်တော်မူပြီး စုဝေး ရောက်လာကြတဲ့ မင်းမှူးမတ်ပရိသတ်တွေကို အာဠာဝက ချွတ်ခန်း ဂါထာ ၁၂ ပုဒ်နဲ့ ပြန်လည်ဟောပြောတော်မူရာ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဝေနေယျ ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်သွားကြပါတယ်။

ဟတ္ထအာဠာဝက မင်းသားလေး မွေးမြူစောင့် ရှောက်ပြီး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရားကျောင်းတော် ကိုပို့ပြီး အပ်နှံကြ၊ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ် တွေရဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တွေကို လုပ်ကျွေးပြုစုရင်း တရား နှလုံးသွင်းလာလိုက်တာ မကြာခင် အနာဂါမ်တည်သွား တယ်။ ဘုန်းနဲ့ သမ္မာ ထက်ကြပ်ပါတဲ့ ဘုရားမွေးစားသား ဆိုတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံပါ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဥပါ သကာလေး ဖြစ်လာတယ်။ နောက်သူရဲ့ နေထိုင်ပုံ၊ ပြောဆို ဆုံးမပုံ၊ လူကိုလိုက်ပြီး ချီးမြှောက်တတ်ပုံ၊ ဘက်စုံတော်တဲ့ ဥပါသကာဆိုတော့ ဥပါသကာ ငါးရာတွေဟာ သူ့အနားက မခွာကြတော့ဘူး။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်လည်း သိုက် သိုက်ဝန်းဝန်း၊ တပည့်ဥပါသကာတွေကို ဆုံးမစကား ပြော ချိန်မှာလည်း သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း အားလုံးက ချစ်ခင် လေးစားကြရတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမ (ပိဋက)တော် တွေလည်း အခါအားလျော်စွာ သင်ကြားပို့ချပေးတယ်။

မာရ်နတ်က မြတ်စွာဘုရားကို ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုဖို့ လျှောက်ထားစက ဘုရားရှင်က “ငါ့သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး သာသနာထွန်းတောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် သာသနာကျက်သရေဆောင် သာသနာ့သောဘိဏီ ပရိသတ်လေးပါး မစုံညီသေးဘဲ ငါ့ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုပေဘူး” မိန့်တော်မူတယ်။ ပရိသတ် လေးပါးဆိုတာ သာသနာ့တာဝန်ကို လက်ဆင့်ကမ်းပြောင်း ထမ်းကြမယ့် ကမ်းလက်တွဲကြမယ့် ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဥပါ သကာ၊ ဥပါသိကာ ဒီလေးဦးဟာ သာသနာတည်တဲ့ ပြန်

ပွားရေးမှာ လူဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍအနေနဲ့ ကိုလည်း မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မြင်တော်မူပါတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က သာသနာလက်ဆင့်ကမ်း ထမ်းဆောင်ကြမယ့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ ဥပါသိကာ သာသနာ့အမာခံလေးဦး စုံညီတဲ့အခါ ထေအင် ပေးပွဲ၊ တော်ကောက်ချီးမြှောက်တဲ့ပွဲမှာ သီတင်းသည် ဥပါ သကာ ၅၀၀ ခြံရံတဲ့ ဟတ္ထကာဠာဝက ဥပါသကာကိုလည်း သင်္ဂဟတရားလေးပါးနဲ့ ပရိသတ်ကို ချီးမြှောက်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးဆိုပြီး ထေအင် ပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဘုရားရှင်က “ချစ်သား အာဠာဝက သင့်ရဲ့ဥပါသကာ ပရိသတ်များလှချည်လား၊ ဒီလိုသိမ်မွေ့တဲ့ ပရိသတ်အပေါင်းဖော်တွေကို ဘယ်လိုချီးမြှောက်ဥပဇာ ဘေးသလဲ” မေးတော့ “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တော် (၁) စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းမှ ကျေနပ်အားရမယ့်သူကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းချီးမြှောက်ပါတယ်၊ (၂) ချစ်ခင် နှစ်သက်ဖွယ် စကားကို ပြောပေးမှ နှစ်သက်မယ့်သူကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်စကား ပြောကာ ချီးမြှောက်ပါတယ်၊ (၃) ကိစ္စကြီးငယ်ရှိတဲ့အခါ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးမှ ကျေနပ်အားရမယ့်သူကို ကိစ္စကြီးငယ်ပြီးစီးအောင် ပြုလုပ်ပေးကာ ချီးမြှောက်ပါတယ်၊ (၄) အရာခပ်သိမ်း နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ကိုယ်နှုတ်တူ အေးအတူ ပူအမျှ နိုင်သူ ပေါင်းဖက် ဆက်ဆံမှု ကြိုက်မယ့်သူကို ကိုယ်နှိုင်းခြားအတူ တူ ဆက်ဆံပြုမူပေးခြင်းနဲ့ ချီးမြှောက်ပါတယ်ဘုရား”

မြတ်ဗုဒ္ဓက “သာဓု၊ သာဓု ဥပါသကာ၊ ကောင်းစွာ ချစ်သား၊ ကောင်းပေစွာ” လို့ ကောင်းချီးပေးတော်မူ ပါတယ်။ “ပေးကမ်းသင်္ဂြိုဟ်၊ ချစ်ဖွယ်ဆို၍၊ ကိုယ်တူဆက်ဆံ စိမ့်အမှု၊ ကူညီပြု၊ စတုသင်္ဂဟ၊ မှတ်လိုက်ကြ”

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မကြာခဏ ပြောဆိုဆုံးမတော်မူ လေ့ရှိတဲ့ ဘဝခရီးဖော်တရားကြီးလေးပါးဖြစ်တယ်။ အဆို အရံ တပည့်လက်သားပေါများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လေ့လာ ကြည့်ရင် ဒီသင်္ဂဟတရားလေးပါး မလွဲမသွေ လက်ဆိုင် ထားကြတာ တွေ့မြင်နိုင်ပါကြောင်း လက်ဆောင်ထား ပါးလိုက်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်သူ(ရတနာသီ)

ဈေးကြီးသော လုပ်အားခမပါလော

မောင်ကောင်းမြင့်

မိမိ၏ မှတ်တမ်းများကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ် ၃၁ ရက်တွင် ငွေလဲနှုန်းမှာ တစ်ဒေါ်လာလျှင် ၁၀၈၄ ကျပ် ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၁၀ ရက်တွင် တစ်ဒေါ်လာလျှင် ၁၁၀၅ ကျပ်၊ ဇူလိုင် ၆ ရက်တွင် ၁၁၂၇ ကျပ်၊ ဇူလိုင် ၁၃ ရက်တွင် ကျပ် ၁၂၀၀ နှင့် ဩဂုတ် ၂၀ ရက်တွင် ကျပ် ၁၃၀၀ ဖြစ်လာသည်ဟု မှတ်မိ၏။ ယခု ဩဂုတ်လကုန်ပိုင်းတွင် တစ်ဒေါ်လာလျှင် ၁၂၇၀-၈၀ ဝန်းကျင်တွင် (ပျမ်းမျှ အတက်အကျ) ရှိနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဒေါ်လာလျှင် ကျပ် ၂၀၀ မျှ အတက် ငါးလအတွင်း ရှိခဲ့ကြောင်းတွေ့ရပေသည်။

ဩဂုတ် ၂၈ ရက်စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်သော မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသားအနိမ့်ဆုံးလုပ်ခ သတ်မှတ်ရေးကော်မတီ (NMWC) ၏ ထုတ်ပြန်ချက်သတင်းတွင် အလုပ်သမား နေ့စား ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းချိန် ၈ နာရီအတွက် အနိမ့်ဆုံးလုပ်ခမှာ ကျပ်ငွေ ၃၆၀၀ (ဒေါ်လာ ၂ ဒသမ ၆၀)ဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြောင်း ဖတ်ရှုရသည်။ (ငွေလဲ လှယ်နှုန်းကို ၁၂၈၀ ဒသမ ၅၇ နှုန်း တွက်ထားကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။)

ထိုအလုပ်သမား လုပ်ခသတ်မှတ်နှုန်းကို တောင်းဆိုညှိနှိုင်းခဲ့သော ကာလနှင့် ဆိုသော် သုံးလမျှသာ ခြားခဲ့သည်။ ဇွန်လတွင် ငွေလဲနှုန်းမှာ ကျပ် ၁၁၀၀ ကျော်သာ နှိမ့်နေသေးသည်။

အလုပ်သမားလုပ်ခကျပ် ၃၆၀၀ ဆိုသောငွေမှာ ဝန်နေ ၈ နာရီ လုပ်ခဖြစ်ရာ တစ်နာရီလျှင် ကျပ် ၄၅၀ နှုန်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေမည်။

ငွေကျပ် ၄၅၀ ကို ဒေါ်လာငွေဖြင့် လဲလှယ်ပါက ဒသမ ၃၅၁ ဒေါ်လာ (အတိအကျဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်)မျှ ဖြစ်သည်။ အရပ်စကားဖြင့်ဆိုရသော် သုံးဆင့်ခွဲမျှသာရှိသည်။ (တစ်ဒေါ်လာလျှင် ဆင့် ၁၀၀ ရှိရာ မည်မျှနည်းကြောင်းတွေ့ရ၏။)

မိမိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်နေစဉ် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ခရစ္စတယ် Crystal ဗြိတလေးရှိ Hyatt

ဟိုတယ်၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော Travel Traders ကုမ္ပဏီ၏ Gift Shop ဆိုင်၌ဝင်ရောက်၍ လက်ထောက် အရောင်း Sale Assistant အဖြစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ တစ်နာရီ လုပ်ခမှာ ကိုးဒေါ်လာရရှိခဲ့သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အနိမ့်ဆုံးသတ်မှတ်ထားသော (ဖက်ဒရယ်၏စံနှုန်းမှာ) ၇ ဒသမ ၂၅ ဒေါ်လာ ဖြစ်၍ ပြည်နယ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သို့မဟုတ် မြို့တစ်မြို့နှင့် တစ်မြို့ သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပေ။ သို့သော် စံနှုန်းအထက်တွင် ပေးနေကြရသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ အနိမ့်ဆုံးလုပ်ခ ၇ ဒသမ ၂၅ ဒေါ်လာကို အခြေပြု၍ အနိမ့်အမြင့် ကွာခြားသော ပြည်နယ်များ၏ မြေပုံကို ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။ မြေပုံ(၁)တွင် ရှုပါ။

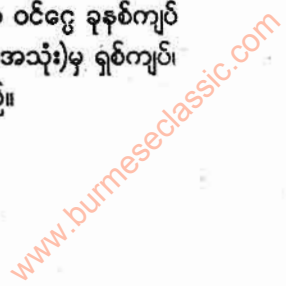
(၁) ပုံတွင် ဖော်ပြထားသော အစိမ်းရောင်သည် ၇ ဒသမ ၂၅ စံနှုန်းထက် ပိုပေးသော ပြည်နယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ (+)

(၂) အပြာရောင်သည် ဖက်ဒရယ် သတ်မှတ်နှုန်း အတိုင်း ပေးသောပြည်နယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ (-)

(၃) အနီရောင်သည် ဖက်ဒရယ် သတ်မှတ်နှုန်း အောက်ပေးသော ပြည်နယ် (နှစ်ခုတည်းသာရှိသည်)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ (-)

(၄) အဝါရောင်မှာ အနည်းဆုံးလုပ် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့် ပြည်နယ်များဖြစ်ကြသည်။

မိမိ အကြာမြင့်ဆုံး နေထိုင်သည့် နယူးယောက်မြို့၌ မြန်မာမိတ်ဆွေအများစု အလုပ်လုပ်ကြသော လုပ်ငန်းခွင်များဖြစ်ကြသည့် ကျောက်တန်း (ရတနာအရောင်းအဝယ် ကြီးပြုရာ မင်ဟက်တန်မြို့လယ်)တွင် ကျောက်ရွေးခြင်း၊ ပစ္စည်းဖျံခြင်း၊ ဆိုင်အကူလုပ်ခြင်းနှင့် အခြားအလုပ်များ ဖြစ်သော ဈေးအရောင်း ငွေလက်ခံပေးခြင်း၊ အဝတ်လျှော်နှင့် အပ်ချုပ်ဆိုင်တွင်လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ စားသောက်ဆိုင် (ဆူရှီဆိုင်)တို့တွင် လုပ်ကိုင်ခြင်းစသည်တို့မှာ ဝင်ငွေ ခုနစ်ကျပ် (ဒေါ်လာကို အချင်းချင်းနားလည်သောအသုံး)မှ ရှစ်ကျပ်၊ အများဆုံး ကိုးကျပ်ခန့်သာ ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နာရီ ရှစ်ဒေါ်လာ x တစ်နေ့ ရှစ်နာရီ x တစ်ပတ် ငါးရက် = ၃၂၀ (တစ်ပတ်ဝင်ငွေ) x လေးပတ် = ၁၂၈၀ တစ်လဝင်ငွေဟု ဆိုရပါမည်။ အချို့က ၁၀ နာရီမျှ လုပ်ကိုင်ကြရာ ပိုဝင်ကြပေသည်။ (အချို့သော အလုပ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်ရက်အထိ လုပ်ခွင့်ရကြသလို အချို့အလုပ်မှာ လေးရက်သာ လုပ်ရသည်လည်း ရှိကြ၍ ဝင်ငွေ၏ အတက်အကျ အမြဲရှိနေသည်။ အလုပ်နှစ်ခု ခွဲလုပ်ကြသည်လည်း ရှိသည်။)

မိမိအလုပ်လုပ်သော ဆိုင်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်၍ လခပိုကောင်းသည်။ သူသည်ပင် အခြားတစ်နေရာ၌ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သွားလုပ်သေးသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လစဉ်ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ အောက်ကိုပင် ဝင်ငွေနည်းသူဟု သတ်မှတ်သည်။ မိသားစုအသုံးစရိတ်ကိုပါ ထည့်သွင်းတွက်ချက်ကြသည်။ တစ်နှစ်ဝင်ငွေ တစ်သိန်းအထက်ရရှိသူများသည် (တစ်လလျှင် ၈၀၀၀+) ဝင်ငွေကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ ပညာတတ်၊ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များ ဝင်ငွေကောင်းကြသလို အပင်ပန်းခံရလွန်းသော အလုပ်များ စွန့်စားရသော အလုပ်များ၌ အလုပ်သမား (အလုပ်ကြမ်း)ပင် ဖြစ်စေကာမူ တစ်နာရီ ဒေါ်လာ ၂၀+ ရသူများ ရှိကြပါသည်။

ဝင်ငွေအလိုက် အမြတ်ခွန်ပေးဆောင်ကြရသည်။ နိုင်ငံတော်သို့လည်းကောင်း၊ ပြည်နယ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝင်ငွေအခွန်ပေးရသည်။ ထို့အတူ ဆေးဝါးကုသခွင့်အတွက် ထည့်ဝင်ရငွေတို့ကိုလည်း ပေးဆောင်ရသည်။ အမေရိကန်အစိုးရသည် အခွန်ဖြင့်သာ လည်ပတ်နေသော အစိုးရအဖွဲ့အစည်းဖြစ်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှန်သမျှကို တိကျစွာ အခွန်ကောက်ယူသည်။ အခွန်လိမ်လည်ခြင်း (လူမျိုးစုံသော တိုင်းပြည်ဖြစ်၍ နိုင်ငံစုံမှ လူမျိုးစုံလာရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချို့သော လူမျိုးတို့သည် စီးပွားရေး၌ အကွက်မျိုးစုံဖြင့် ဝင်ရောက်လာသလို နည်းမျိုးစုံဖြင့် အခွန်ရှောင်ကြသည်မှာ မလွဲမသွေရှိနေသည်)ကို တွေ့ရှိရပါက ထိရောက်စွာ အရေးယူလေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌သည်ပင် ယနေ့ရရှိနေသော လုပ်ခဆိုသည်မှာ အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမား ပြဿနာများစွာ ဖြစ်ပြီးမှ ရရှိလာသော 'အခငွေကြေး' ဖြစ်သည်။

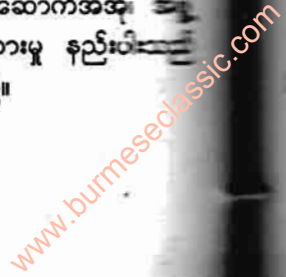
အလုပ်ရှင်ဟူသည် မည်သည့်အလုပ်ရှင်ကမျှ အလုပ်သမားအပေါ် သဒ္ဓါကြည်ဖြူ စေတနာရက်ရောစွာဖြင့် ယူကြလော့ဟု ပေးခဲ့ဖူးသည်မှာ သမိုင်းတွင် မရှိခဲ့။ အလုပ်

ရှင် (ငွေရင်းစိုက်ထုတ်သောကြောင့် အရင်းရှင်ဟုလည်း ဆိုသည်) အလုပ်သမား (ငွေပင်ငွေရင်းမရှိဘဲ လုပ်အားသာရှိသူဟုလည်း ကို သမိုင်းအစဉ်အဆက် ပြဋ္ဌာန်းသောဥပဒေအတိုင်း မဆောင်ရွက်ဘဲ နေနိုင်သမျှ နေခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားကြားလှုပ်အဓိကအရေးကြီးသော "ဇာတ်ကောင်" အဆုံးအဖြတ်ပြုသူမှာ "အစိုးရ" များပင် ဖြစ်တော့၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ "Federal law" ဟူသော အသုံးအနှုန်းနှစ်ခု ဖက်ဒရယ်က ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေဖြစ်သည်။ ထိုဥပဒေအပြည့်နယ်များတွင် လုပ်ဆောင်လိုက်နာကြရသည်။ ထို့ပြင် ပြည်နယ်တစ်ခုချင်းစီအတွက် သီးခြားပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေများလည်း ရှိသည်။

အလုပ်သမားများ ဝင်ငွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်သည် ၁၄၇၆ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးကတည်းက နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သည်။ လူတို့၏ အရည်အချင်းတိုးတက်လာခဲ့သည်။ တရားဥပဒေနှင့် စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု တိကျ၍ တည်တံ့ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးများ၌ အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးသော စစ်မြေပြင်မဖြစ်ခဲ့။ ဤသို့သော အခြေခံကောင်းများကြောင့် ကမ္ဘာ့ထိပ်ထန်းနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ပတ်သက်၍ "ပထမ" အဆင့်ကို မရေရာ မသေချာတော့သော တွက်ဆမှုများဖြင့် ရေးသားတွက်ချက်လာကြသည်။ မိမိအတွေးအကြံအရတစ်ခုကို သေချာစွာပြောလိုသည်။ ပထမနေရာသို့ လှမ်းနေသည်ဆိုသော တရုတ်ပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိသည် အမေရိကန်တွင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော တရုတ်တို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း (မိမိကစားသုံးသူအဖြစ်သာ ထိတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍)၌လည်းကောင်း၊ လူနေမှု (လူမှုနေထိုင်မှု) စား၊ သောက်၊ အနေအထိုင်)စနစ်၌လည်းကောင်း သွေးသမျှသည် -

- (၁) မိမိပတ်ဝန်းကျင် (မိမိနေသောဒေသ)အပေါ် စေတနာနည်းသည် (တစ်နည်း) ကိုယ်ကျိုးအဓိကထားသည်။
- (၂) စည်းကမ်းလိုက်နာမှုနည်းသည်။
- (၃) မိမိ အသိုင်းအဝိုင်းမှလွဲ၍ အခြားသူတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မိမိအကျိုးသာအဓိကထားသည်။
- (၄) သန့်ရှင်းသော လူမှုအဆောက်အအုံ၊ အစည်းဖြစ်ရေးအတွက် အလေးထားမှု နည်းသည်။ စသော အချက်များကို တွေ့ရသည်။

ဤအကြောင်း အချဉ်းနှီးဆိုသည် မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ခေါင်းဆောင်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်လူကြီးအင်္ဂါ ပြည့်ဝဖို့ လိုသည်။ အရည်အချင်းသာမက စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းနှင့် အတ္တမလွန်ကဲဖို့ အရေးကြီးလှသည်။ ဆက်ဆံကြည့်ပါက အနောက်တိုင်းသားတို့၏ စိတ်ရင်းသည် ဘာသာရေးအဆုံးအမလွှမ်းမောက်သော အရှေ့တိုင်းထက် ဖြောင့်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာဟု တွင်တွင်ဆိုနေသူတို့ထက် စကားမဆိုဘဲ ဖြည့်ဆည်းတတ်ခြင်းက အခရာဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကို ခေတ္တနားမှ မူရင်းအနိမ့်ဆုံး လုပ်ခအကြောင်း ပြည့်စုံပေမည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ၁၉၂ နိုင်ငံသည် ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများ ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံများ၏ စာရင်းသုတေသနအရ ဖော်ပြထားသော လုပ်အားခအနည်းဆုံး စာရင်းဇယားများ List of minimum by Country ကိုကြည့်ပါ။ မြေပုံ (၂) တွင်ကြည့်လျှင် -

(၁) အရင့်ဆုံး (dark tone) ဖြင့်ဖော်ပြထားသော နိုင်ငံများသည် တစ်နာရီလျှင် ဒေါ်လာ ၁၀ နှင့် ၁၅ ဒေါ်လာအထက် ရကြသည်။

(၂) ဒုတိယအရင့်ဆုံး အရောင်ဖြင့် ဖော်ပြထားသော နိုင်ငံများသည် တစ်နာရီလျှင် ၇ ဒသမ ၅၀ မှ ၁၀ ဒေါ်လာအထိ ရကြသည်။

(၃) တတိယအရင့်ဆုံး အရောင်ဖြင့် ဖော်ပြထားသော နိုင်ငံများသည် တစ်နာရီလျှင် ၅ ဒေါ်လာမှ ၇ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာအထိ ရကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် နိမ့်ကျသွားသည်။ တစ်နာရီတစ်ဒေါ်လာဟု စာရင်းရှိသကဲ့သို့ စာရင်းဇယား မဖော်ပြနိုင်သော နိုင်ငံများလည်း ရှိကြသည်။ အကောင်းဆုံးအဆင့်ထက် အရင့်ဆုံးအရောင်၌ ကနေဒါ၊ ဩစတြေးလျ၊ အနောက် မြောက်ဥရောပနိုင်ငံများလည်း ပါဝင်ကြသည်။ အနာရင့်ကို ခုနစ်ဆင့်အထိ ခွဲခြားထားရာ မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဤသို့ ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသည်။

နိုင်ငံ အနည်းဆုံးလုပ်ခ တစ်နှစ်အတွက် နာရီနှုန်း မြန်မာ ၃၆၀၀ ကျပ် ၁၀၄၆ USD ၀.၄၆ ဆင်သက်ရောက်နှစ်

၁-၉-၂၀၁၅
ထိုသို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်နာရီ ၄၅၀ x ၈ နာရီ = ၃၆၀၀ တစ်နေ့လုပ်အားခ သတ်မှတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထွက်ပေါ်လာသော ဝေဖန်ချက်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံ

က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော The Global New Light of Myanmar သတင်းစာ၏ Perspective (ထင်မြင်ချက်၊ မြင်ကွင်း၊ ခေါင်းကြီး)ကဏ္ဍ၌ Minimum Wage, a Curse or Cure ဟု ရေးသားဝေဖန်ခဲ့သည်။ ကျိန်စာဖြစ်မလာ၊ ကုစားချက်ဖြစ်မလာဟု ဆန်းစစ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံ၏နှေးကွေးသော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးအပြောင်းအလဲနှင့်အတူ ပေါ်ပေါက်လာသော ဤဖြစ်စဉ်သည် အလုပ်သမားတို့အတွက် ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း ကင်းစေသည် (ဤအဆိုမှာ အတိအကျမှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ တကယ်ပေးနိုင်သော၊ ပေးသင့်သော လုပ်ခငွေ၏ တစ်ဝက်ခန့်နည်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ နိုင်ငံ၏ ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် အလုပ်သမားတို့၏ လူနေမှုနိမ့်ကျခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်) ဟုဆိုနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ မကြာမီက အဆိုပါ ထုတ်ပြန်ခဲ့သော သတင်းနောက်ဆက်တွဲ၌ ဤအကြောင်းငွေသတ်မှတ်မှုကြောင့် စက်ရုံ ၉၀ ခန့် ပိတ်မည်ဟူသော သတင်းနှင့် စက်ရုံတစ်ရုံပိတ်လိုက်ရာ အလုပ်သမား ၅၀၀ ခန့် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားသည်ဟူသော သတင်းတို့ကြောင့် အခြားတစ်ဖက်၌ မထင်မှတ်သော နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ရိုက်ခတ်မှုများ ဖြစ်လာလေမည်လောဟု တွေးဆနေကြသည်။

တကယ်တမ်းမူ အရင်းရှင် (စက်ရုံပိုင်ရှင်)များအဖို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရင်းနှီးမြုပ်နှံရခြင်းသည် တရားဝင်ကုန်ကျငွေထက် တရားမဝင်ကုန်ကျငွေများအကြောင်းနှင့် လျှပ်စစ်နှင့် မြေယာအတွက်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုစိုက်ထုတ်နေကြောင်း သိထားကြ၍ ကုန်ထုတ်အရင်းအနှီးတွက်ရာတွင် လုပ်အားခသည် အနည်းဆုံးဖြစ်လာနေကြောင်း သိကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တာ လုပ်အားခ ကျပ် ၃၆၀၀ ဟူသော ငွေကြေးသည်စက်ရုံ ပိတ်လိုက်ရသည့်အကြောင်း ဟုဆိုလျှင် ထိုငွေသည် ၀ ဒသမ ၃၅ ဒေါ်လာ (တစ်နာရီနှုန်း)သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ဈေးကြီးသော လုပ်အားခဟုတ်၊ မဟုတ် ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့ရင်းနှီးမြုပ်နှံသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ သိကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်နာရီ ကျပ် ၄၅၀ (၀ ဒသမ ၃၅ ဒေါ်လာ)သည် ဈေးကြီးသော လုပ်အားခလော၊ စက်ရုံပိတ်သင့်သော လုပ်ခ တန်ဖိုးပါလော။

မောင်ကောင်းမြင့်

မပြန်လမ်း

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ဥတ္တရပထတိုင်း အသိတဉ္စနုဒြိ
ကို စိုးအုပ်တော်မူသော 'မဟာကံသ
မင်းကြီး'တွင် 'ကံသ'နှင့် 'ဥပက'ဟု
သော သားတော်နှစ်ပါး ရှိလေသည်။
ယင်းအပြင် 'ဒေဝဂဗ္ဘာ'ဟူသည့် သမီး
တော်တစ်ပါးလည်း ရှိပေသေး၏။
ခမည်းတော်မင်းကြီး နတ်ရွားလား
သည့်အခါ သားတော်ကြီး 'ကံသ'က
မင်းဖြစ်လာလေသည်။ ညီတော် ဥပ
ကံသသည် အိမ်ရှေ့စံအရာကို ရ၏။
နမတော် ဒေဝဂဗ္ဘာအား ပင်တိုင်စံ
မင်းသမီးအရာ၌ ထားလိုက်ကြသည်။
မင်းသမီးအနီးတွင် နန္ဒီဂေါပါဟူသော
ကျွန်မကို တာဝန်ပေးထားကြသည်။
ကျွန်မ၏လင်ဖြစ်သည့် အန္တကဝေဏှ
အား မင်းသမီးအား စောင့်ရှောက်စေ
လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင်ပင် ဥတ္တရမုရ
ပြည်တွင် မဟာသာဂရမင်းကြီးသည်
လည်း နတ်ထီးစံတော်မူသဖြင့် ထို
မင်း၏ သားတော်ကြီး သာဂရက ထီး
နန်းကို ဆက်လက်စိုးစံလေသည်။ ညီ
တော်ဥပသာဂရက အိမ်ရှေ့စံဖြစ်လာခဲ့
၏။ ညီတော်အိမ်ရှေ့စံသည် နန်းတွင်း
တွင်ပြစ်မှားမိသဖြင့် အသိတဉ္စနုဒြိမှ
အိမ်ရှေ့စံ ဥပကံသထံသို့ ပြေးဝင်ခိုလှုံ
လာခဲ့သည်။ အချိန်ကာလကြာလာ
သည့်အခါ ဥပသာဂရနှင့် ဒေဝဂဗ္ဘာ
မင်းသမီးတို့ အချင်းချင်းမြင်တွေ့ခဲ့ပြီး

တပ်မက်ငြိစွန်းခဲ့ကြလေတော့သည်။
မောင်တော်များ အကြောင်းစုံသိရှိကြ
ရာတွင် နမတော်အား သာဂရနှင့်
စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြ
၏။ မင်းသမီး၏ ကိုယ်ဝန်မှာ သား
တော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သည့်အခါ အဉ္စနု
ဒေဝီဟူ၍ မှည့်ခေါ်ကြ၏။

ဥပသာဂရနှင့် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်း
သမီးတို့သည် ဝဉ္စမာနသို့ ပြောင်းရွှေ့
နေထိုင်ကြပြီးနောက် မင်းသမီးတွင်
သားဆယ်ယောက် ထွန်းကားသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အထိန်းတော်
နန္ဒီဂေါပါဌ်လည်း သမီးဆယ်ယောက်
မွေးဖွားလေသည်။ မင်းသမီးသည်
သူမ၏သားများကို မောင်တော်များ
ဖျက်ဆီးမည်စိုးရွံ့သဖြင့် နန္ဒီဂေါပါထံသို့
ပို့လိုက်၏။ နန္ဒီဂေါပါ၏ ဖွားမြင်ပြီးစ
သမီးငယ်ကို တိတ်တဆိတ်ပြန်ယူကာ
မိမိ၏ သမီးအဖြစ် ထားလိုက်လေ
သည်။ မင်းသမီး၏ သားများကား နန္ဒီ
ဂေါပါ၏ရင်ခွင်တွင်ပင် လူလားမြောက်
ခဲ့ကြရ၏။ နောင် အချိန်အတော်ကြာ
သောအခါ ညီနောင် ဆယ်ဦးစလုံး
ခိုးဆိုးလုယက်မှုများဖြင့် ကျော်ကြား
လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီး
က ဗခင်ဟု သိထားသော အန္တက
ဝေဏှအား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းရာ
မိမိ၏သားအရင်းများ မဟုတ်ကြောင်း
အဖြစ်စုံကို လျှောက်ထားလိုက်ရလေ

သည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း ရောက်
ချားထိတ်လန့်သွားပြီး နပန်းလုံခြုံ
တွင် ဝါသနာထုံကြသည့် ထိုညနောင်
တို့အား နပန်းပွဲများဖြင့် မျှားလှောင်
ခေါ်ယူဖမ်းဆီးရန် စီစဉ်ထား၏။ ညီ
တစေ အောင်မြင်ခြင်း မရှိပေ။ ညီ
နောင်များကသာ ဦးစီးတော်မင်္ဂလာ
အား သတ်၍ အသိတဉ္စနုထီးနန်းကို
သိမ်းပိုက်ရယူခဲ့ကြလေသည်။

ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်း
ပိုက်ရန်ကြံစည်ထားကြသော ညီ
နောင် ဆယ်ဦးသည် 'ကာဠယောနာ
မင်း'၏ အယုတ္တုပြည်နယ်ကို ဆက်
လက်သိမ်းပိုက်ကြလေသည်။ ညီ
နောက် ဘီလူးစောင့်သော ဒွာရာဝတီ
မြို့ကို သိမ်းပိုက်ရန် စစ်ချီလာကြ၏။
သို့စေကာမူ မြို့ကို သူတို့မမြင်ကြ
ပေ။ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း
မအောင်မြင်ကြ။ ညီနောင် မင်းသား
နှစ်ပါးတို့သည် ကဏ္ဍဒိပါယန ရှေး
ထံသို့ သွားရောက်ကြပြန်သည်။ ညီ
ရသေ့၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူ
အပြင်ဘက်ရှိ မြည်းတစ်ကောင်၏
ခြေထောက်များကို ကိုင်ကာ မြို့ကို
သိမ်းပိုက်ရန်လာကြသည့်အခါ မြည်း
အား အော်သံမပြုရန် တောင်းဆို
သည်။ မြည်းကလည်း အသံမပြု
နေလို့မရကြောင်း ပြောပြ၏။ သို့
မြို့တံခါး လေးမျက်နှာ၌ သံတူသော

စွပ်ရှ်ထားက မြို့သည် ပျံတက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မင်းသားညီနောင်တို့လည်း ယင်းသို့ပြောပြချက်အရ ဆောင်ရွက်ရာတွင် မြို့ကို သိမ်းပိုက်ရရှိလေသည်။ ထိုအပြင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းပေါ်မှ ခြောက်သောင်းသုံးထောင်သော မင်းအပေါင်းအား စစ်လက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပြီး မြို့ပေါင်း သေ၎င်းခြောက်ထောင်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့၏။

မင်းသားညီနောင်သည် မိမိတို့ရရှိထားသော ပြည်ထောင်များကို ဆယ်စုခွဲလျက် ခွဲဝေယူကြလေသည်။ နမတော် အဥ္စနဒေဝီအားလည်း တစ်စုခွဲဝေပေးကြ၏။ ညီထွေး အကုံရမင်းသားကား ဝေစုမရချေ။ ကုန်သွယ်မှုပြုလုပ်ကာ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည်ဟု ဆိုလေသည်။ နှစ်များစွာ ကြာမြင့်သည့်အချိန်တွင် ထိုမင်းညီနောင်များ၌ သားသမီးများ ပွားစည်းလာခဲ့သည်။ မယ်တော်ခမည်းတော်များသည် နတ်ရွာလားကုန်ကြ၏။ တစ်နေ့သောအခါ ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်တစ်ပါးသည် ကွယ်လွန်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်ရရှာသည်။ ညီတော် ယဇ္ဇပုဏ္ဏိတသည် နောင်တော်၏ သောကမီးအပူကို ပြေချောက်စေရန်အတွက် သူရူးအသွင်ဆောင်လိုက်၏။ ကောင်းကင်ကို မော်တော်ပြီး “ငါ့အားယုန်ပေးပါ။ ငါ့ကို နှိပ်နှိပ်ပါ” ဟု အော်ဟစ်ကာနေလေသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးက “ငါ့ညီတော် သင်လိုသည့်ယုန်ကို ငါရအောင်ပေးမည်” ဟုဖြေသိမ့်၏။ ယဇ္ဇပုဏ္ဏိ

တက မိမိအလိုရှိသည်မှာ တောတွင်းမှ ယုန်တွေမဟုတ်ကြောင်း၊ စန္ဒာလမင်းပေါ်မှ ယုန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြန်လေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက “သင် သေသာ သေသွားမည်။ လဝန်းထက်မှ ယုန်ကိုမူ မည်သို့မျှ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု ပြောပြ၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ ညီထွေးယဇ္ဇပုဏ္ဏိတက “မျက်မှောက်တွင်ပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရသည့် လပေါ်မှ ယုန်ကို မရနိုင်လျှင် မမြင်မတွေ့ရပြီဖြစ်သည့် သားတော်အတွက် နောင်ဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ပူဆွေးသောကံဖြစ်နေသနည်း” ဟုမင်းကြီး၏ စကားဖြင့်ပင် ပြန်ပြောပြ၏။ ထိုအခါ၌မူ သားတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပူဆွေးလောင်မြိုက်ခဲ့ရသည့် မင်းကြီး၏ သောကပရိဒေ ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွားရပေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသည့်အချိန် တစ်နေ့သောအခါ မင်းများသည် မြစ်အတွင်း သွားရောက်ကြပြီး ရေကစားကြ၏။ ထိုအခါ အချင်းချင်း တိုးမိထိမိ တိုက်မိကြကာ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အုပ်စုနှစ်စုကွဲကာ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တုတ်ရှာဖွေနေသော မင်းသားတစ်ဦးက ပြိန်းမြက်ရွက်ကို သွားဆွဲလိုက်ရာ ရှားနှစ်ကျည်ပွေဖြစ်သွားသည်။ အခြားသူများ သွားကိုင်လိုက်တိုင်းလည်း ရှားနှစ်ကျည်ပွေချည်း ဖြစ်သွား၏။ အုပ်စုနှစ်စုသည် ရှားနှစ် ကျည်ပွေများ အပြန်အလှန် ကိုင်ဆွဲလျက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ကြနက်ကြပြီး ကြီးစွာ

သော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။

ထိုအခါသို့ ရောက်သောအခါ ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၊ ဗလဒေဝမင်းကြီး၊ နမတော်အဥ္စနဒေဝီနှင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဤလေးယောက်သည် ရထားစီးလျက်ထွက်ပြေးသွားကြရာ ‘ကာလမတ္တက’တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဗလဒေဝသည် တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် နပန်းသမား မုဋ္ဌိကာဘဝမှ စုတေပြီး ဘီလူးဖြစ်နေသည့် ဘီလူး၏ စားသောက်ခြင်း ခံရသည်။ ကျန်သုံးဦးတို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြသည့်အခါ တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ‘ရေ’ အမည်ရှိသည့် မုဆိုးက ချုံတွင်းမှတောဝက်ကို ပစ်လိုက်သည့် လှံထိုးမိသဖြင့် ဝါသုဒေဝမင်းကြီး နတ်ရွာစံရလေသည်။ ယင်းအဆက်အနွယ်မှ နမတော် အဥ္စန ဒေဝီတစ်ပါးသာ ကျန်ရစ်ပြီး ညီနောင်ဆယ်ဦးစလုံး၏ သားတော်၊ မြေးတော်တို့နှင့်တကွ ဒွာရာဝတီပြည်သူပြည်သားအားလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကြရလေကုန်သတည်း။

(သေသောသူကိုချစ်လျှင် သူ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပေးပါ။)

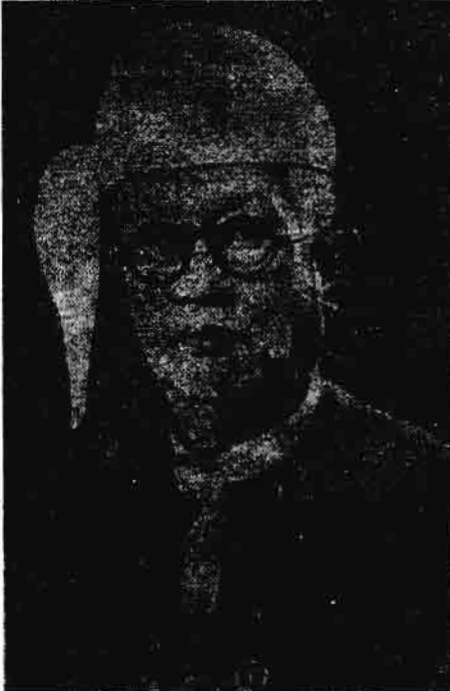
ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး
နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော်ငါးရာ
ငါးဆယ် ယဇ္ဇပုဏ္ဏိတဇာတ်

ဝန်းလီဗွေးသူ

ဝဏ္ဏကျော်ထင် သုဗ္ဗေဝတီ ဦးပန်းမောင်

ကွယ်လွန်သူ ဝဏ္ဏကျော်ထင် သုဗ္ဗေဝတီ ဦးပန်းမောင်

အဘိုးဦးပန်းမောင်သည် ကျွန်မအဖေ၏ ဖခင်ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကို ရွှေကျင်မြို့ တောင်ဘက်ရွာ အဘဦးအုံးခိုင် အမိဒေါ်ရွှေမိတ်တို့မှ ၁၈၈၉ ခု ဧပြီလတွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ မွေးချင်း ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရှိပြီး အဘိုးသည် ခုတိယသား ဖြစ်သည်။

အဘိုးသည် တောင်ဘက်ရွာ အထက်တွင် ရှိသော တောကြီးကျောင်းတွင် ရှင်သာမဏေဝတ်ခဲ့ပါသည်။ လူသိထင်ရှားသော ရဟန္တာဆရာတော်ဘုရား ဦးသီလက မောင်ပန်းမောင်အား ရှင်မာလာဟု ဘွဲ့အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဦးသီလသည် တစ်နေရာတည်းတွင် အတည်တကျ

ရွှေယမင်းအောင်

သီတင်းသုံးနေထိုင်ခြင်းမပြုဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဒေသတော်ကြွ၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်သဖြင့် ရှင်မာလာသည် ရွှေကျင်မြို့ ရွှေတောင်ဦးဘုရားစေတီအနီး ရွှေကျောင်းဆရာတော် ဦးမေယထံသို့ သွားရောက်၍ တပရိယတ္တိများကို ဆက်လက်သင်ကြားပါသည်။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဆရာတော် ဦးဂါယမသည် မုံရွာပျဉ်းမနားတို့မှ ခဏရွှေကျင်သို့ကြွရာတွင် ဦးမေယကျောင်းတိုက်သို့ သီတင်းသုံးတော်မူပါသည်။ ထိုအခါ ရှင်မာလာနှင့် ရင်းနှီး၍ ရှင်မာလာ၏ ထက်မြက်တက်ကြွသော အချင်းကို သိတော်မူ၍ ရှင်မာလာအား လူထွက်စေပြီး ပြည်အနှံ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရာသို့ ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးထံမှ ဝိဇ္ဇာကတ်သုံးပင် ပါဠိအဋ္ဌကထာများကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

အဘိုး ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် ပိုးထည်လုပ်ငန်း သူလုပ်ငန်း ရာဘာလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဦးဘာဆိုင် နှင့် ခေါ်ဆောင်ပန်တို့ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသော သုဗ္ဗေဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးဘာဆိုင်နှင့် မောင်မောင်တို့မှာ စာပေကျမ်းဂန်များတွင် တတ်ကျွမ်းမှုကြောင့် ကျမ်းပြုဆရာတော်ကြီးများထံမှ စာပေပညာများကို ခွင့်တင်၍ ကျမ်းအချို့နှင့်တကွ ဝိဇ္ဇာကတ်စာပေများကို မြန်မာဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ အထူးအောင်မြင် လှခြင်းများခဲ့ပါသည်။

၁၉၀၉ ခုတွင် မောင်ပန်းမောင်သည် ရွှေကျင်တောင်ဘက်ရွာမှ မစ်နီးရင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ ၁၉၂၀ ခုတွင်

မင်္ဂလာတောင်ညွန့် အမဲရေးအနီးတွင် အမျိုးသားကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။ ရဲပုံငွေများကိုလည်း ထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။ ရွှေကျင်မြို့နယ်အသင်းလည်း ဖွဲ့စည်းထားပြီး ဖြစ်၍ အသင်း၏ အကျိုးတောင်ဆောင်မှာ ဦးပန်းမောင်ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ရွှေကျင်မြို့နယ်အသင်းကြီးကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ သုဓမ္မဝတီဦးပန်းမောင်သည် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ သုဓမ္မဝတီဦးပန်းမောင်သည် ကဗျာ၊ ရတု၊ လေးချိုး၊ ခွေးချိုးများနှင့် မင်္ဂလာဩဘာ ရတုများကို ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ ရေးစပ်သီကုံးနိုင်ပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားများတွင် ကိုယ်တိုင်ရေးရတုဂီတများနှင့် ဘီသိက်ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးရာမှစ၍ ရှင်ပြုနာသမင်္ဂလာနှင့် ဘာသာရေးပွဲတော် ဓမ္မပူဇော်ပွဲများတွင် လက်မလည်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံတော်သမ္မတဦးဘ ဦး၏သမီး မင်္ဂလာဆောင်ရာတွင် ဘီသိက်ဆရာအဖြစ် ဖိတ်ကြားဆောင်ရွက်ပေးရသဖြင့် ပြည်သူအများ အသိအမှတ်ပြု ဘီသိက်ဆရာကြီးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ အဘိုးသည် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ခြင်းများ ခံရပါသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ သုဓမ္မဝတီဦးပန်းမောင်အား ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့တံဆိပ် အပ်နှင်းခြင်းကို ခံရသဖြင့် ဝဏ္ဏကျော်ထင် သုဓမ္မဝတီဦးပန်းမောင်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ အခါအားလျော်စွာ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ချုပ်မှ တာဝန်ပေးချက်အရ မြန်မာ့အသံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်သော ဝိသယနာတရားများ၊ သံဝေဂတရားများအား ဟောပြောခဲ့ရပါသည်။ “ဘယ်သွားကြမလဲ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘာပြော လွှင့်ထုတ်သော တရားသည် အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့ပါသည်။ ရွှေကျင်မြို့နယ်အသင်း၏ တာဝန်များသာမက ခပ်ကွက် သာရေးနာရေးများကို မမောမပန်း အကျိုးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကြားတောရလမ်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဗဟန်းလမ်းထိပ်တွင် ပွဲစားကြီးရေပ်ဟူသော အမည်နှင့် ရေပ်ဆစ်ဆောင်ကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ၎င်းရေပ်သည် ရှင်သာဓကများနှင့် ရဟန်းသံဃာများ စာမေးပွဲဖြေရာတွင် နှင်းဆွမ်းကပ်လှူသော ရေပ်ဖြစ်ပါသည်။ စေတီယင်္ဂဏဆောင်ကြီးတွင်လည်း ပိဋကတ်တိုက်မှုအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

အဘိုးတွင် သားသမီး ၇ ယောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် အဘိုး၏ တတိယသားမှ မွေးဖွားလာသော မြေးအရင်းဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးသည် မြေးများ ၃၆ ယောက် ရှိပါတယ်။ မြေးအရင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အဘိုး၏ သားသမီး ခုနစ်ယောက်မှ မွေးဖွားသော မျိုးဆက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအဘိုးတွင် မြေး ၃၆ ယောက်မှ ဖြစ် ၅၁ ယောက် ရှိပါသည်။

အသက်ရှင်နေသမျှ လူသားတို့ ကောင်းကျိုးအတွက် မမောမပန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဝဏ္ဏကျော်ထင် သုဓမ္မဝတီဦးပန်းမောင်သည် နှလုံးရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် အသက် ၇၃ နှစ် (၁၀.၂.၁၉၆၂) နေ့တွင် လူလောကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ အဘိုးအတွက် အားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်။ နှမြောတသဖြစ်ရပါသည်။ အဘိုး၏ စာပေနာမည်လူများ လွန်စွာများပြားလှပါသည်။ မြေးများကို ကားတစ်စီး (ဘတ်စ်ကား) သီသန့် ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ အဘိုး၏အလောင်းမီးသင်္ဂြိုဟ်နေချိန်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်သောကားများ အဘိုးနေအိမ် မအူကုန်းမှ မဆုံးသေးကြောင်း သိရပါသည်။ အဘိုး၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာကြီး ဦးကြင်မောင်မှ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် “ပန်းလိုဗွေးသူ၊ ခွန်းချိုအေးသူ၊ ညွန်းဆိုသေးသူ” ဟူသော ရတုဂီတဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြားအခြားသော အသင်းအဖွဲ့များမှလည်း သံဝေဂကဗျာများဖြင့် ဖော်ကျူး ကပါသည်။ အဘိုးသည် မြေးများမွေးလျှင်လည်း မဟာဘုတ်ထူ၍ ဗေဒင်တွက်ပေးပါသည်။ နာမည်လည်းပေးပါသည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမများ နာမည်များမှာ အဘိုးပေးသော နာမည်များ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်မလည်း ဗေဒင်ပညာကို ဆရာမကြီး ဒေါက်တာစောယုနွယ်ဖွင့်သော သင်တန်းမှ သင်ကြား၍ တတ်မြောက်နေကြောင်း အဘိုးသိစေချင်ပါသည်။

အဘိုး အမြဲရွတ်ဆိုသော ဂုဏ်တော်မှာ အရဟံ ဖြစ်ပါသည်။

တမလွန်ရောက် အဘိုးအား ဤဆောင်းပါးဖြင့် ရိုခိုးကန်တော့ပါသည်။

ရွှေယမင်းအောင်

၀၉-၂၅၄၁၁၉၁၁၁

နိဗ္ဗာန်လမ်းပြ ဝိပဿနာတရားတော်(၁၀)

(ရုပ်ဓာတ်ရှုစိပါး)

ဂန္ဓဓာတ်

မဟာထွန်း

ဂန္ဓဟူသည်မှာ အနံ့ဖြစ်သည်။ ဂန္ဓဓာတ်ဟု ဆိုရသည်။ ဂန္ဓဓာတ်ကို အနံ့ဓာတ်ဟု ဆိုပါသည်။ အနံ့၌ အမျိုးအမည် မြောက်မြားစွာ ရှိသည့်အထဲက မွှေးသောအနံ့၊ နံ့သောအနံ့ဟု နှစ်မျိုးတည်းကို အကျဉ်းယူနိုင်သည်။

ဤဂန္ဓဓာတ်ကိုလည်း အရှုခံတရားအဖြစ် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရရှိရေးမှာ တွင်တွင်ကြီး အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဆိုခဲ့ဖူး

သည့်အတိုင်း အရှုခံတရားဟူသည်မှာ များလေ ကောင်းဖြစ်သည်။

တရားတော်ကို ဟောပြောပြသတော်မူကြသော တရားပြဆရာတော်၊ ဆရာ၊ ဆရာမ အားလုံးတို့မှာ သာဓုကောင်းသည်။ မိမိပိုင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ရှုမှတ်နေသူ အရှုခံတရားတော်ကို တစ်ပါးတည်းသာ စိုက်၍ ရှုမှတ်နေသူ

လည်း ပရိသတ်အများတို့အား ဟောပြောပြသရာ၌ အရှင်
တရား များများလိုသည်။

အရှင်တရား တစ်ပါးတည်းကို ဟောပြောပြရာ၌
ဘောင်ကျဉ်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တရားတော်ကို လိုက်စား
ကြသော ဓမ္မယောဂီများအဖို့ ထိုအရှင်တရား တစ်ပါးတည်း
ကိုသာ နားမလည်။ သဘောမပေါက်ပါက ရှေ့ကို ဆက်မည့်
တက်လမ်း ဆုံးနေပေပြီ။

လိုက်စားနေသော တရားတော်ကိုလည်း နားမလည်။
နောက် အရှင်တရားလည်း မရှိတော့။ တရားတော်ကို လိုက်
စားနေကြသော ဓမ္မယောဂီများအဖို့ သံသရာနှင့် ချိ၍ နှစ်နှာ
ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် တရားတော်ကို ဟောပြောပြသတော်မူ
ကြသော တရားပြဆရာ အားလုံးတို့မှာပင် အရှင်တရား
များများ ရရှိထားသင့်ပေသည်။ တပည့်များဖြစ်ကြသည့် ဓမ္မ
ယောဂီများ ပြသနေဆဲ တရားတော်ကို သဘောမပေါက်၊
နားမလည်လျှင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက် ရှုနည်း အရှင်
တရားတော်တစ်ပါးကို ပြသပေးရလေသည်။

ဤစာရေးသူသည် မိမိ၏ ကျောင်းမှာ တရားဟော
ပြောပြသလျှင် တရားစဉ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ သုံးနှစ်
ဘက် လေးနှစ်နီးပါး ကြာသည်။ မိမိလိုက်စား၍ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် ရရှိထားသော တရားတော်များကို တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး
အဆိုတ်အဆက် မိမိရရ ဆက်ကာဆက်ကာ ဟောပြောပြသ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အရှင်တရား တစ်ပါးကိုပင် တရားတော်ကို လိုက်စား
ကြသော ဓမ္မယောဂီများ ကျေကျေညက်ညက် နားလည်
နိုင်ကြသည်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဟောပြောပြသပေး
ခြင်း ဓမ္မယောဂီများ တရားတော်တစ်ပါးကို ပြတ်ပြတ်
သွား နားလည်ပြီးမှ နောက်တစ်ပါးကို ဆက်သည်။

မှလ အစကပင် အရှင်တရား အတော်များများကို
အဆိုတ်အဆက် ဆရာမြတ်တို့၏အထံ၌လည်းကောင်း၊
အဆိုတ်စာပေများကို ဖတ်မှတ်၍လည်းကောင်း ကိုယ်
တော်သားစွာ ရရှိထားသည့် တရားတော်များကို တစ်ပါး
တစ်ပါး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပိုချသင်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်

လည်း အရှင်တရား ပြောက်ပြားစွာတို့ကို သုံးနှစ်တိုင်အောင်
အစဉ်အတိုင်း ဟောပြောသင်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခြားသော အရပ်ဒေသတစ်ခုခုမှ
ပင့်ဖိတ်၍ ဟောပြောပြသပေးရာ၌ ပုံသေနည်းအတိုင်း သွား
၍ မရပြန်ပေ။ အချိန်တိုတိုနှင့် လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း တရား
လိုက်စားကြသည့် ဓမ္မယောဂီများ နားလည်လွယ်မည့် အရှင်
တရားတော် တစ်ပါးတည်းကိုသာ ရွေး၍ ကွက်ပြီး ဟော
ပြောပြရလေသည်။

ဝိပဿနာတရားတော်ကို ဟောပြောပြကြကုန်သော
ဆရာတော်တို့သည်လည်း မွေးကင်းစ သားသည်မိခင်နှင့်
တူရသည်ဟု ဆရာမြတ်တို့ ဆိုကုန်၏။ ဤအဆို ဥပမာ
သည် အလွန်ရှင်း၍ နားလည်လွယ်သည်။

မိဘတို့သည် မွေးကင်း ကလေးကို အတိုင်းအဆမဲ့
ချစ်ကြသည်။ သနားကြင်နာကြသည်။ သို့သော်လည်း မိဘ
တို့ စားသောက်ကြသော အစားအစာ အားလုံးကို ထိုမွေး
ကင်းစ ကလေးငယ်အား ပေးကျွေး၍ မရပေ။ ကလေးနှင့်
တန်သော အဆင်ပြေသည့် အစာအာဟာရကိုသာ တန်ရုံမျှ
ပေးကျွေးရလေသည်။

မိဘတို့သည် ချဉ်၊ စပ်၊ ပူငန် စသော ရသခြောက်
ပါးလုံးကို စားသောက်ကြသည်။ ထိုရသခြောက်ပါးလုံးသည်
မိဘတို့အတွက် တကယ်လိုအပ်သော အစာအာဟာရ ဖြစ်
သည်။ ထိုရသခြောက်ပါး စားသုံးခြင်းဖြင့်သာ မိဘတို့
အသက်ရှင် ရပ်တည်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ချဉ်စပ်၊ ပူ ငန် စသော ရသခြောက်
ပါးသည် အင်မတန် နနယ်သော ထိုကလေးငယ်တို့အဖို့
အာဟာရကို မဖြစ်စေနိုင်။ အာဟာရကို မဖြစ်စေနိုင်ရုံသာမက
ဆား ငရုတ်သီး စသည့် စူးရှသော အာဟာရတစ်ခုခုကို
နသော ထိုကလေးငယ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရုံဖြင့်ပင်
လောင်ကျွမ်းပြီး သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

ဤသည်ကား ဥပမာ ဖြစ်သည့် ဥပမေယျကား
ဝိပဿနာတရားတော်ကို ဟောပြောပြသတော်မူကြသော
ဆရာမြတ်များနှင့် ထိုတရားတော်ကို လိုက်စားကြသည့် ဓမ္မ
ယောဂီအပေါင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သောအခါ၌ ပထမ တရားတော်ကို ဟောပြော ပြသပေးသော ဆရာသည် အတော်လေးပင် စိတ်ရှည်ရ သည်။ ကိုယ်သိတိုင်း တတ်တိုင်း ဟောပြောလိုက်၍ အဆင် ပြေမည် မဟုတ်ပေ။ တရားတော်ကို လိုက်စားနေကြသော ဓမ္မယောဂီများ နားမလည် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ တွေ့ထွား နိုင်သည်။

နားမလည်လျှင် ဝိပဿနာတရားတော်ကို လိုက်စား ကြသော ဓမ္မယောဂီများ စိတ်ပျက်သွားနိုင်သည်။ ဝိပဿနာ တရားတော် ဟူသည်မှာလည်း နားမလည်လျှင် ခြောက်ကပ် ကပ် နိုင်လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာတရားတော်ကို ဟောပြောပြသကြသော ဆရာများမှာ အထူးစိတ်ရှည်ပြီး သတိကပ်၍သာ ဟောပြောပြသကြရသည်။

တချို့မှာ တရားထူးကြီးကို ကိုယ်တိုင်ရရှိထားသော် လည်း တရားတော်ကို လိုက်စားကြကုန်သော ဓမ္မယောဂီ များ နားလည်အောင် မဟောပြောနိုင်ကြပေ။ ခန္ဓာဉာဏ် ရောက် တရားထူးကြီးဖြစ်၍ ပိုပြီးလည်း နက်သည်။ အင်မတန် အာပဒွန်းရွှင်ပြီး စကားပရိယာယ် ကြွယ်ဝတော်မူကြသော ဆရာမြတ်တို့သည်သာ ဝိပဿနာတရားတော်ကို တရား လိုက်စားကြကုန်သော ဓမ္မယောဂီများ နားလည်အောင် ဟောပြောပြသနိုင်ကြလေသည်။

တရားတော်ကို လိုက်စားကြသော ဓမ္မယောဂီများ နားမလည်နိုင်ရုံသာသောအခါ မသိမသာ (အဟောအပြော ကိုလည်း) မရပ်နားဘဲ ဓမ္မယောဂီတို့၏ ဉာဏ်ကို အနားပေး လိုက်ရသည်။ ဉာဏ်ကို အနားပေးခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ဟောနေ၊ နားနေဆဲ တရားတော်မှ တစ်ပါးသောအကြောင်း (ပရိယာယ် ဒေသနာတစ်ခုခု)ကို လှည့်၍ ဟောပြောနေ ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနောက်မှ တစ်ဖန်ဟောကြားနေဆဲ တရားတော်သို့ ပြန်တင်ရပြန်သည်။

ထိုအခါ ယောဂီ၏ ဉာဏ်သည် ပြန်လည်ကြည်လင် ၍ ထက်မြက်ခြင်း၏ သဘောကို ခေတင်သောကြောင့် ဝိပဿနာတရားတော်ကို နားလည်နိုင်သော အနေအထား ကို ပြန်ရရှိနိုင်လေသည်။ ဤဟောပြောပုံ ပရိယာယ် ဒေသ နာတော်သည်လည်း ထင်သလောက် မလွယ်ပေ။ ခက်ခဲပြီး

နက်နဲလေသည်။

ဤစာရေးသူတို့ ငယ်နစဉ်က စာပေကို သင်ကြား ရာ၌ ကျေးဇူးရှင် စာချဆရာတော်တစ်ပါးသည် ဤနည်း သုံးတော်မူသည်။ မည်သည့်အခါမျှ တပည့်တို့ စာရေး အော်ခြင်း၊ ငေါက်ခြင်း၊ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို မပြုပေ။

တပည့်များ ဉာဏ်မလိုက်နိုင်၍ တွေ့ထေထေထိုင် သောအခါ ပို့ချပေးနေဆဲ စာပေမှ အခြားတစ်ပါးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ကောက်ပြောလေ့ရှိသည်။ ။ အခါ သင်ယူနေဆဲ စာပေသည် သူ့အလိုလို ခေါင်းထဲမှ (ခဏမျှ) ထွက်သွားတတ်သည်။

တပည့်များအား သင်ကြားပေးနေဆဲစာပေ ခေါင်းထဲ မှ ထွက်သွားလောက်/ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ပို့ချပေးနေသော စာပေထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ပို့ချလိုက်ခြင်းဖြင့် ယခင်နောက်ကျ နေသည့် စိတ်များ ကြည်လင်ပြီး မရနိုင် ရှိနေသော စာပေ သည်လည်း အလိုလို ဉာဏ်ပွင့်ပြီး လင်းရှင်းပြတ်သာစွာ (အလွယ်တကူပင်) ရရှိသွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည်လည်း ထိုကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်၏ စာချနည်းကို မှတ်သားယူငင်ကာ ဝိပဿနာ တရားတော်ကို ပြသပေးရာ၌ အသုံးပြုခြင်းကြောင့် ဓမ္မ ယောဂီများ အကျိုးများသည်ကို (တရားထူးရလွယ်သည်ကို) လက်တွေ့သိရှိရသည်။

* * *

ဂန္ဓဓာတ်ကို ဆက်ကြဦးစို့။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဂန္ဓဓာတ်မှာ အနံ့ကို ဆိုရသည်။ ဂန္ဓတည်းဟူသော အနံ့သည် နှာခေါင်းကို လာတိုက်သော ကြောင့် နံခြင်း၊ သိခြင်းနှင့် စပ်သော စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ နံသိစိတ်ဟု ဆိုရသည်။

ဤ၌ ဓာတ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ကဏ္ဍမဟုတ်မှ၍ အင် နိဗ္ဗောဿ/အဋ္ဌကလာပစည်း စသော ဓာတ်ရှစ်ပါးကိုသာ ပြသ နေချိန် ဖြစ်၍ အတိုက်ဓာတ်၊ အခံဓာတ်၊ အပေါ်ဓာတ် ထည့် များကို ထည့်သွင်းပြီး မပြတော့ပေ။ ဓာတ်ကို သိသာရုံမျှ သာ ပြသသွားပေတော့မည်။

ဓာတ်၏သဘောကို သိသာရုံမျှသည်လည်း မင်္ဂကို ရနိုင်ပေသည်။ ဓာတ်၏သဘောကို ပြတ်ပြတ်သားသား နားလည်ရန်သာ လိုရင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဓာတ်ကြောင့် ကိုယ်ပျောက်သည်ဟု ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ဂန္ဓတည်းဟူသော အနံ့၏ သဘောတွင်လည်း ပညတ်၊ ပရမတ်၊ ကွဲပြားခြားနားရန် လိုပေသေးသည်။ ပညတ် ကွားပြီးမှ ပရမတ်ကို ရှုမှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစွာပထမ ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကို ခွဲပြားထားရမည်။

အနံ့ဟူရာ၌ ပုံစံသဏ္ဍာန်၊ အထည်၊ ခြပ်ကိုစွဲ၍ သိမှတ်သော အနံ့သည် ပညတ်သိဖြစ်သည်။ ပုံစံသဏ္ဍာန်၊ အထည်၊ ခြပ် ကင်းစွာသိသော အနံ့သည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။

ထပ်ရှင်းဦးမည်။ စွဲ၍သိရာ၌ -
သနပ်ခါးကနံ့သော သနပ်ခါးနံ့၊ ရေမွှေးကနံ့သော ရေမွှေးနံ့၊ သစ်သားကနံ့သော သစ်သားနံ့၊ ငါးပိကနံ့သော ငါးပိနံ့၊ ဆားကနံ့သော ဆားနံ့။ ဤသည်မှာ ပညတ်ကိုစွဲ သော ပညတ်နံ့/ပညတ်သိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤ၌ ပညတ်ကို ခွာရန်မှာ -

သနပ်ခါး၊ ရေမွှေး၊ သစ်သား၊ ငါးပိ၊ ဆား စသော အရာများသည် ပညတ်ဖြစ်သည်။

အနံ့သည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သနပ်ခါး၊ ရေမွှေး၊ သစ်သား၊ ငါးပိ၊ ဆား စသော ပညတ်များကို ခွာလိုက်ပါ။ ထိုအခါ အနံ့တစ်ခု သည်သာ ကျန်ပေလိမ့်မည်။ ပညတ်၊ ပရမတ် နားလည် ချမ်းအောင် အထက်က စာလုံးမည်း နှစ်တန်းကို အာရုံစိုက်

ထိုကဲ့သို့ ခွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပညတ်၊ ပရမတ် ခွဲပြားသွားပြီး ပညတ်သည် မည်မျှအထိပင် များပြားစေ သော တရားစဉ် တစ်ပါး၌ ပရမတ်သည် တစ်ခုတည်းသာ၊ အနံ့တည်းဟူသော တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်နေသည်။

ဉာဏ်နှင့် လင်းရှင်းအောင် ကြည့်ပါ။ မရှင်းလျှင် ခြောက်ကြည့်ပါ။

ဆက်ဦးမည်။

ထိုအနံ့ကိုလည်း ကိုင်၍မရ၊ ပြ၍မရ၊ တို့ထိ၍မရ

ရှိရုံသဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအနံ့သည် အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အကြောင် အကျားမဟုတ်၊ အလုံး၊ အပြား၊ လေးထောင့်၊ အဝိုင်းလည်း မဟုတ်၊ ပြ၍မရဘဲ အနံ့တည်းဟူသော ပြောစရာ အသိ တစ်ခုသာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်၊ ထို့ကြောင့် ပရမတ်ဟု ဆိုရသည်။ ဓာတ်၊ ပရမတ်ဟူသည်ကို ပြသယုကိုင်၍ ရသောအရာ မဟုတ်ပေ။ ရှိသည်ကို ဉာဏ်နှင့် သိရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ကြီးထဲမှာ ဓာတ်ရှိနေသော်လည်း ကြည့်၍ မမြင်နိုင်သကဲ့သို့ ဓာတ်ကြီးထဲမှာ ဓာတ်ရှိနေသည်ကိုလည်း ကြည့်၍ မြင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ဤသည်ပင်လျှင် ဓာတ်၏သဘော၊ ပရမတ်၏ သဘောဟု နားလည်နိုင်လေသည်။ ရှိသော်လည်း ကြည့်၍ မမြင်၊ ကိုင်၍မရ၊ စိတ်ဉာဏ်နှင့်သာ သိရသော အရာဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူ မွေယောဂီများသည် မည်သည့် အနံ့ကိုဖြစ်စေ တရားအဖြစ် ရှုမှတ်သောအခါ ထိုကဲ့သို့သာ ရှုမှတ်ရသည်။

သနပ်ခါး စသော ပညတ်ပါသည် အနံ့ကိုစွဲ၍ မရှု မှတ်ရ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှုမှတ်လျှင် ပညတ်မလွတ်၊ ပညတ်မလွတ် လျှင် ပရမတ်မဖြစ်၊ ပရမတ်မဖြစ်လျှင် ရှုမှတ်သော်လည်း မင်္ဂကိုမရ၊ ပညတ်ကိုခွာရှောင်ပြီး 'အနံ့တည်းဟူသော ပရ မတ် သက်သက်ကို ရှုမှတ်ပွားများပါမှ မင်္ဂကို ရနိုင်လေသည်။

နားလည်ရန် ခက်လိမ့်မည်ဟုလည်း မယူဆပေ။ အထပ်ထပ် စစ်ထုတ်ပြီး ရေးသားထားသောကြောင့် နားလည် လွယ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သည်လအတွက် ဤမျှဖြင့် နားကြဦးစို့။

(ဆက်ရန်)

မဟာထွန်း

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဋ္ဌတု

[၁]

ချော့ယဉ်သာဖြင့် (BA, BEd)

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူမှသာလျှင် ပညာကြီးတော်မူသည် မဟုတ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရရှိ၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်လျက် ရှေးပါရမီမရင့်မီ ဘဝကပင် ကြီးကျယ်သော ပညာရှိတော်မူသည့်အဖြစ်ကို ဟောတော်မူသော မဟောသဓာဓာတ်တော်သည် ဤကမ္ဘာတွင်း၌ အထူးသဖြင့် ပါရမီဖြည့်တော်မူသော ဓာတ်တော်တို့ကိုပြရာ စရိယာပဋိကတ်ကျမ်း၌ မပါဝင်သော်လည်း ကုသမင်းအား သိကြားပေးသော ပတ္တမြားကို ပိဒေဟရာဗ်မင်းလက်ထက်တိုင်အောင် ဆက်ခံရသေးသည်ကို ထောက်ရှု၍ ကုသမင်းသည် ကုသဝတီပြည်၌ ဥက္ကာကရာဗ်မင်း၏ သားဖြစ်သောကြောင့် မဟော်သဓာအဖြစ်တော်သည်လည်း ဤကမ္ဘာတွင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းပြုဆရာကြီးတို့ ဆိုထားကြသည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာနှင့်ချီလျက် တည်တံ့မှန်ကန်သော ပြဿနာမှန်တစ်ခု၏ အဖြေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တိတိပကြံတွေ့ မြင်ကြားရသောအခါ ဘုရားရှင်ဉာဏ်တော်အား တိုး၍တိုး၍ ကိုးစားယုံကြည်မိတော့သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးနှင့် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ အကျိုးသာ ညွှန်ပြသည်မဟုတ်။ သံသရာဝဲမှလွတ်ကြောင်းပါ ညွှန်ပြထားသည်ဖြစ်၍ ဤသာသနာတော်ကြီးအရည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲစေလိုခြင်း စေတနာဆန္ဒများ ကြီးမားလာ၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အား ယုံမှားခြင်းကင်းလျက် သဒ္ဓါတရား ပို၍တိုးပွားစေသော မဟော်သဓာဓာတ်တော်လာ ဒေဝတာပုစ္ဆိကပဉ္စခန်း (နတ်သမီးမေးခန်း)ကို ဖော်ပြပါအံ့။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌

သီတင်းသုံးစဉ်ခိုက် ရဟန်းတို့ တရားသဘင် အစည်းအဝေး ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပညတ်တော်နှင့် ဝေလွှဲ၍ ကြီးမြတ်သော မဟာပညာ၊ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပုထုပညာ၊ ရှင်လန်းသော ဟာသပညာ၊ လျင်မြန်သော ဝေပညာ၊ ဝဇီရစိန်လက်နက်ကဲ့သို့ ထက်မြက်လှစွာသော တိဋ္ဌပညာ၊ ခက်ခဲနက်နဲလှသော ဂန္ထိရပညာ၊ ယုံမှားသင်္ကာ မိစ္ဆာအထုံးအဖွဲ့ကို ဖြေနိုင်သော နိဗ္ဗေဓိကပညာ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ မိစ္ဆာအယူကို နှိမ်နင်းနိုင်သာ ပရပူဝါဒ မဒုဒပညာ၊ ဤသော ပညာတော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူလျက် ဆုံးထိုက်သောသူတို့အား ဆုံးမရာ၌ အတုမရှိဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပညာတော်၊ ဂုဏ်တော်ကို ချီးမွမ်းလျက်နေကုန်စဉ် တရားသဘင်သို့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူသောအခါ “ရဟန်းတို့ အဘယ်စကားဖြင့် သင်တို့စည်းဝေးညီကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူရာ -

“ဘုရားရှင်၏ ပညာပါရမီတော်ကို ချီးမွမ်းလျှင် နေကုန်ကြပါသည်” ဟု လျှောက်ညီကြလေလျှင် ဘုရားရှင်က

“ရဟန်းတို့... ယခုအခါကား ငါဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ ပညာတော်ကို ချီးမွမ်းခြင်း၌ အံ့ဖွယ်မဖြစ်လွန်းသေး။ ရှေးပါရမီမရင့်မီကာလ ဘဝကပင်လျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရှာသော ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်သည် အလွန်ပညာရှိပညာသည်သာ ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူလျက်နေ၏။ ဘုရားရှင် သမာပတ်မှ ထလတ်သောအခါ ရဟန်းတို့က -

“မြတ်စွာဘုရား... ရှေးပါရမီမရင့်မီကာလ ဘဝက ပညာရှိတော်မူသောအဖြစ်ကို ဖွင့်လှစ်ဟောကြားတော်မူ ပါဠိ

သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်းသာမှုဖြစ်ပါမည်”ဟု တောင်းပန် ထုတ်သဖြင့် ဘုရားရှင်သည် အတိတ်ကိုဆောင်၍ မဟော် သဓာပဏ္ဍိတ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဤမဟော်သဓာပဏ္ဍိတ ဇာတ်တော်ကြီး၌ မဟော် သဓာသတို့သား နတ်ဆေးတုံးကိုင်းဖွားစ မဟော်သဓာအမည် ရ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောခြင်း သတို့သားငယ်ဘဝ၊ မဟော် သဓာလုလင်ပျိုဘဝ ပညာဂုဏ်ကြီးပုံ အစုံစုံကြောင့် ပိဗေ ဟာရပ်မင်းကြီး၏ ကြီးကျယ်များပြောက်သော အခိုးအမြှောက် ကို ခံယူလျက် မင်းပေးစည်းစိမ် အိမ်လုံးနှင်းအပ်သော အမရာဒေဝီ ဘုန်းပညာရှိ မယားကောင်းနှင့် ပေါင်းစိလျှင် မဟော်သဓာ ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းသောဥပါယ်ဖြင့် ကုန်းတိုက်ချောစားသော သုခမိန်ကြီးလေးယောက်စကား မင်းကြီးယုံမှားသဖြင့် မဟော်သဓာသုခမိန် မင်းရှိန်မင်းမျက် ဆားမှ ခေတ္တခဏ ရှောင်လွှဲနေစဉ် ပိဗေဟာရပ်မင်းကြီး၏ ဆုပလ္လင်ဥကင်ကနက် ထီးချက်စောင့်သော နတ်သမီးသည် နန်းတွင်း၌ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ အကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်သော တရား စကားကို ညွှန်ပြဟောကြားမည့်သူ မရှိ ဆိတ်ခြင်းသို့ရောက် သဖြင့် “အသို့ရှိသနည်း”ဆင်ခြင်လတ်သော် မင်းမျက်သင့် ၌ တစ်ယောက်တည်းထွက်ပြေးနေရကြောင်း သိမြင်လျှင် မဟော်သဓာသုခမိန်ကို ပြန်ခေါ်စေကြောင်း ကောင်းမြတ် သောအနက်နှင့် လျှို့ဝှက်သော ပြဿနာပြု၍ မေးအံ့ဟု ဩဇာပြုကာ ညဉ့်အခါ၌ ထီးချက်ကိုဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် စတုတ္ထ မိတ်ကျမ်း၌လာသော ဂါထာဖြင့် ပြဿနာလေးပါးကို မေး ဆော်မှုလေ၏။

- ၁။ ဟနန္တိ ဟတ္ထေဟိ ပါဒေဟိ၊ မုခဉ္စ ပရိသုဗ္ဗတိ။
သ ဝေ ရာဇ ပိယော ဟောတိ။
ကံ တေန အဘိပဿသိ။
- ၂။ အက္ကောသတိ ယထာကာမံ။
အာဂတဉ္စ န ဣစ္ဆ တိ။
သ ဝေ ရာဇ ပိယော ဟောတိ။
ကံ တေန အဘိပဿသိ။
- ၃။ အဗ္ဘက္ခတိ အဘူတေန အလိကေနာဘိ
သာရယေ။
သ ဝေ ရာဇ ပိယော ဟောတိ။

ကံ တေန အဘိပဿသိ။
၄။ ဟရံ အနန္တ ပါနန္တ ဝတ္ထု သေနာသနာနိစ။
အညဒတ္ထု ဟရာယန္တိ
သ ဝေ ရာဇ ပိယော ဟောတိ။
ကံ တေန အဘိပဿသိ။

ဂါထာအဓိပ္ပာယ်ကား...

- ၁။ အရှင်မင်းကြီး...အကြင်သူသည် အကြင်သူ ကို ခြေလက်တို့ဖြင့် မျက်ခွင်ရင်သာ ပုတ်ခတ် ပါလည်း မျက်နှာမည့် ချစ်ခြင်းရှိသည်။ အကြင် ထိုသူတို့ ဘယ်သူလဲ။
- ၂။ အရှင်မင်းကြီး...အကြင်သူသည် အကြင်သူ ကို အလိုရှိတိုင်း ဆဲမြည်ဆဲရေး၊ အလေးမမှု ရေးယူမပြု ပြုမှုလိုရာ စားစရာခံဖွယ် ရလွယ် စေကြောင်း တောင်းကာယူကာ ပြုပြီးကာလျှင် စေရာမသွား။ ရောက်ရာကစား၍ ပြန်လာပြေး သော် မလိုမချင် အိမ်တွင်းထဲရပ် မချဉ်းကပ် ဘဲ ပြင်မှာရပ်သာ အော်မြည်ဆိုဆဲ ခဲသဲဖုန် ပိုက် ကြံ့ကြံ့က်သလို လက်တွင်သို့ပြီး ဟစ် လိုက်လိုက် ပစ်ပေါက်လိုက်နှင့် ခါတွက်ခုန် ပေါက် ဆောင့်အောင့်မြည်တမ်း။ ဝါခြမ်းစိတ် ကို ကြောက်ရိဟန်ပြု ရှေ့ဘိုးဘွား၊ အနီး အိမ်သွား၍ ပြန်မလာပြေးခဲ့သော် နှလုံးသား ကွဲကြေ မျက်ရည်ယိုစီး ဆွေးနီးမျိုးထံ လိုက်လံ ဖွေရာ တွေ့သောအခါ၌ ကြင်နာနှမ်းရှုပ် ပိုက် ထုပ်လျှင်လျှင် ရင်တွင်ခေါင်းသပ်၊ ကြပ်မတ် လက်ဆွဲ၊ အိမ်ထဲသွင်းယူ၊ ချစ်ကြည်ဖြူသည်။ အကြင်သူတို့ ဘယ်သူလဲ။
- ၃။ အရှင်မင်းကြီး...အကြင်သူသည် အကြင်သူ ကို မဟုတ်မမှန် ပြန်လှန်စွပ်စွဲ ယိုးစွပ်မြဲလျက် အသံကမူ ချစ်ကြည်ဖြူကြ အကြင်ထိုသူ ဘယ်သူတို့လဲ။
- ၄။ အရှင်မင်းကြီး...အကြင်သူသည် အကြင်သူ၏ ထမင်းအဖျော် ကောင်းလျော်နေရာ စားဖွယ်

ရာဇ် အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို လိုရာဆောင်သုံး သုံး ဆောင်တိုင်းပင် ချစ်ကြင်မြတ်လေး တလေး တစား ဝမ်းမြောက်ငြားလျက် မြော်စားမမြင်၊ အကြင်သူကို စေတနာရှိသည် အကြင်ထိုသူ ဘယ်သူတို့လဲ။

ဟူသော ပြဿနာလေးပါးကို မင်းကြီးအားမေး၍ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးလည်း အဘယ်နတ်သမီး နံနက်မိုး သောက်ရောက်မှ ပညာရှိသုခမိန်တို့ကို မေး၍ မြေအံ့ဆို လျှက် သုခမိန်တို့အား ပြန်ကြား၏။ သုခမိန်တို့သည် တောင် မြို့မြောက်ကြံ အမှန်မသိနိုင်၊ အဆုံးမရ အစမပြင် တပင် တပန်း မြည်တမ်းလျက်သာ တွေဝေပိုင်ငေး နှလုံးမအေးနိုင် ကြသော် နတ်သမီးသည် မင်းကြီးအား "ငါမေးသော ပြဿနာ အနက်ကို မဟော်သဓာသုခမိန်မှလွဲ၍ မြေကြားနိုင်သူမရှိ။ မင်းကြီး မဖြေနိုင်ငြားအံ့၊ သံလုင်တဖြင့် ဦးခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲ အောင် ရိုက်အံ့" ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ ကွယ်လေ၏။

သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးသည် ရထားလေးဆူ၌ အဝတ်ပုဆိုးစုံ အသပြာတစ် ထောင်စီတင်လျက် ရှာဖွေစေသော် အိုးထိန်းသည်ဆရာ၏ အိုးထိန်းစက်ကို လှည့်လျက် မဟော်သဓာကို တွေ့လျှင် ကောက်ရိုးအခင်းပေါ်က ထစေ၍ မင်းကြီးအမိန်ဖြင့် ရေချိုး နံ့သာလိမ်းသပ်စေပြီး နန်းတော်သို့ဝင်စေ၏။

ရောက်လျှင် မဟော်သဓာသည် မင်းကြီး၏ ယုံမှား မှုကို ဦးစွာ ယယ်ပျောက်စေ၏။ ထို့နောက်မှ မင်းကြီးနေစေ အပ်သော ထီးဖြူရာပေလွင်ထက်မှနေကာ မင်းကြီး ပြန်ကြား မေးမြန်းသော နတ်သမီး၏ ပြဿနာကို ဤသို့ဖြေကြား၏။

ရှေးဦးစွာသော ဂါထာ၏ အဖြေကား ဖွား၍ နှစ်လ သုံးလ ရှိပြီးသော သားနှင့် မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို ဆိုပါသည်ဟု ဖြေကြား၏။

အရှင်မင်းကြီး... ဒုတိယဂါထာ၏အထွတ် အနက် အဓိပ္ပာယ်မှာ ခုနှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ရွယ် သားငယ်နှင့် မိဘတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ အမိသည် သားကို ဤမည်သောအရပ်သို့ သွားပါစေဟု စေခိုင်းလျှင် ထိုသားငယ်သည် မိခင် အဘယ် တားဖွယ်ခဲဖွယ်ကို ငါ့အား ပေးမည်ဆိုလျှင် သွားမည်ဆိုကာ လိုအပ်သော အစာရသော် စေရာမသွား တွေ့ရာကစားပြီး

ပြန်လာ၊ စေခိုင်းရာ သွားခဲ့ရဲလား မေးက အမိထံသို့ မချင် ကမ်း၊ အိမ်ရိပ်ကနေလျက် မာန်ပြုသောအားဖြင့် သင်စေရာ ငါမသွားဟု လက်ခြေကို ခါထွက်ခုန်ပေါက်၊ ဆောင့်အောင့် မြည်တမ်းခြင်းပြုသောအခါ အမိက လာခဲ့ခေါ်လျှင် မထာ ပေကပ် မာန်စောင့်ပြုသော သားကို မိခင် ဝါးခြမ်းစိတ်ထိုင် လိုက်လျှင် သူငယ်သည် ဆဲရေးလျက် လွတ်ရာပြေး၏။ အမိ သည် သားကို မမီသော် အမျက်ထွက် ကျိန်ခဲ၏။ သားငယ် သည် အိမ်သို့ မချဉ်းဝံ့သဖြင့် မိကြီး၊ မိထွေး၊ ဘိုးဘွားဆွေမျိုး တို့အိမ် သွားနေ၏။ မိခင်သည် သားအချိန်တန် ပြန်မထာ လျှင် ပြင်းစွာ နှလုံးပင်ပန်းလျက် လှည့်လည်ရှာဖွေခေါ်သဖြင့် ဆွေမျိုးအိမ်တွင် သားငယ်ကို တွေ့သောအခါ မျက်ရည်ယိုစီး နဖူး စသည် နမ်းရှုပ်၍ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ ဤသို့ ရှစ်နှစ်ရွယ် သားငယ်ကို မိခင်တို့၏ ရည်ရွယ်လျက် ဤဂါထာ ဖြင့် မေးပါသည်ဟု ဖြေကြား၏။

အရှင်မင်းကြီး... တတိယဂါထာ၏ အထွတ်အနက် အဖြေကား ကြင်စဦးလင်မယားတို့သည် တစ်ဦးတစ်ဦး နထာ ခံခက် မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲ၍ မှန်းဟန်အယောင်ဆောင်စကား ဆိုကြသော်လည်း ကြီးစွာ ကြင်နာချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ကြသည့် အရွယ်ရှိ လင်မယားတို့ကို ရည်လျက် ဤဂါထာဖြင့် မေးပါ သည်ဟု ဖြေကြား၏။

အရှင်မင်းကြီး... စတုတ္ထဂါထာ၏ အထွတ်အနက် အဖြေကား ကံကိုလည်းကောင်း၊ ကံ၏အကျိုးကိုလည်း ကောင်း ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန်လောကကို ယုံကြည် သော သဒ္ဓါတရားကြီးသော ဒါယကာနှင့် တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရည်၍ ဆိုပါသည်။ ထိုတရားစောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုတည်းဟူသော မှန်ကန်စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိတို့ပေးလှူသော ပစ္စည်းတို့ကို သုံးဆောင်တိုင်းပင်လျှင် အလွန်နှစ်သက် မြတ်နိုးကြည်ဖြူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သဒ္ဓါတရားရှိသော ဒါယကာ၏ တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရည်၍ နှစ်သက် မေးပါသည်။

ဟု ပြဿနာလေးချက်ကို ဖြေဆိုသည်။ ပြဿနာဂါထာတစ်ခု ဖြေဆိုပြီးတိုင်း ထီးချက်

သမီးသည် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထီးချက်ကို ဖွင့်လှစ် ထက်ဝက်သောကိုယ်ကိုပြုလျက် မဟော်သတသုခမိန်သည် ခက်ခဲသော ပြဿနာကို ကောင်းစွာဖြေဆိုပေစွဟု ကောင်းစွာ ကောင်းချီးပြု ပန်းကလပ်ဖြင့် ပြည့်အပ်သော အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော နတ်ပန်းတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းအား ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ပန်းကလပ်ကိုပါ ပူဇော်၏။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကလည်း ငါ့သားတော်သည် ဝစ်ဘုရင်၏ အရာထူး အရာမြတ်နှင့်သာ ထိုက်တန်၏ဟု ဝစ်ဘုရင်သေနှာပတ်အရာကို ဉာဏ်ပညာပူဇော်ခြင်းအဖြစ် ပေးလေ၏။

ထီးချက်စောင့်နတ်သမီး ပြဿနာလေးချက်တွင် (၁)၊ (၃)၊ (၄) ပြဿနာသည် လူတိုင်း တွေ့ဆိုကြုံကြုံကြံဖို့ လွယ်သလို တွေ့ကြုံရမြဲဖြစ်၏။ နံပါတ်(၂)ဂါထာ ပြဿနာ အဖြေရှင် သာနှင့် အမိကိုမူ ၄-၅-၂၀၁၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် တွင်မူ ဂါထာပြဿနာအဖြေကို တိတိပပ မိမိရရ မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့မြင်ရတော့၏။ ရှုပါလော့။ ၁၆-၄-၁၇ ခရီးသွား ဝိသနာကြီးသော ကျွန်မတို့မိသားစုသည် နှစ်ကူးပိတ်ရက်များ ရောက်တိုင်း နှစ်စဉ် အိမ်ပိတ်၍ ခရီးထွက်၏။ ဧပြီ ၁၆ ရက် နံနက် ၁၀ နာရီမှ ၂၂ ရက်နေ့ ညဉ့် ၁ နာရီတွင် မြန်ရောက်သော ခရီးစဉ်သည် အသွားအပြန် ပိုင်ပေါင်း ၁၂၀၀ ကျော်၏။ ဒီပဲရင်းပြို့နယ်၊ အင်ကြင်းပင်တောရကျောင်းမြေ အတွင်း အလျား ၃၂ ပေ၊ အကျယ် ၁၇ ပေ ကျယ်ဝန်း သော နေပြည်တော်ပုံဟန် တစ်ထပ်တိုက်ကျောင်း တစ် ဆောင်ကို “ကတိဝေဒီ”ကျောင်းဆောင်ဟု အမည်သလျက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း ကျောင်းလွှတ်ရေစက်ချ (၁၈-၄- ၂၀၁၇)နေ့က မိမိတို့မိသားစု ချွေးနဲ့စာလေးများ စုဆောင်း ဆောင်းမှုပြုခဲ့ကြသည်။ ၁၈-၄-၂၀၁၅ ရက်နေ့ကလည်း ဆင်ကြီး ဒေါ်ယဉ်နွယ်အတွက် “ယဉ်နွယ်ကျောင်းဆောင်” ဆည်ဖြင့် ဟစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းလေးတစ်ဆောင် ဆောက် ဆင်လှူဒါန်း ကျောင်းလွှတ်ရေစက်ချခဲ့ပြီ။ ဧပြီလ ၁၈ ရက် ဆည်သည် ကျွန်မအတွက် နှစ်စဉ်မင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်၏။ ဧပြီ ၁၉ နံနက်ပိတ်ရက်များသည် ခရီးသွားဘုရားဖူး အလှူဒါနများ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ယခုနှစ်တွင်ကား ကျောင်းလွှတ်ရေစက်

ချပြီး ပြန်လာရုံမျှသာ။ ခရီးသွားဘုရားဖူးအလှူ မရှိခဲ့။ ငွေ ကုန်ပြီ။ “ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရတိဋ္ဌတု” ဆန္ဒကြောင့် တရားကျောင်း များ ကြီးစားဆောက်လှူနေခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့် သမီးလတ်နှင့် သမီးလတ်၏ခင်ပွန်း မိတ် ဆွေက မော်လမြိုင်ခရီးစဉ်ကို ဖိတ်ကြားသောအခါ သူတို့ မိသားစု လေးဦးနှင့်အတူ ခရီးတစ်ဖန် ထွက်ခဲ့ပြန်၏။ ၄- ၅-၂၀၁၇၊ နံနက် ၃ နာရီတွင် ရန်ကုန်မှ မော်လမြိုင် ခရီး စဉ် စတင်ခဲ့ရာ နံနက် ၉း၃၀ နာရီတွင် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ခရီးရှည်သွားထားခဲ့သောသူများမို့ ကိုယ်လက် နာကျင် မသက်မသာ နွမ်းနွမ်းနယ်နယ်၊ မြို့ထဲတွင်နေသော အိမ်ရှင်က သူတို့အိမ်တိုင်ပင် တည်းခိုရန် ဆိုပါ၏။ လွတ်လပ် လိုသော ကျွန်မတို့ကို အိမ်ရှင်သည် မုဒုံလမ်းထွက်လမ်း အနောက်ဘက်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေး ဟစ်လုံး သပ်သပ် ပေးရှာပါသည်။ မွန်အိမ်ပုံစံ ငါးပင်လေးခန်း မျက်နှာစာ၊ ဘေး အကျယ် လေးပင်သုံးခန်း ကိုးခန်းဖွင့် ကျယ်ကျယ်နှင့် ဘေး တွင် ကားကိုဒေါင်ပါ တစ်ဆက်တည်း စနစ်တကျ ဆောက် လုပ်ထားသဖြင့် သမီးတို့ ကားလေးပါ တစ်ခါတည်း သွင်း ထားလိုက်၏။ ခုနစ်ရက်မျှ ကြာသည့်အတွင်း သွားလေရာရာ ချမ်းသာသူများပီပီ သူတို့ကားကြီး Hilus Surf နှင့်သာ ပို့လေသည်။ ကျေးဇူးများလေစွ။ အိမ်တွင်းဝင်မိ၍ လေ့လာမိ သောအခါ အိမ်သည် လမ်းဘေးမြေနှင့်အညီ ရှေ့မျက်နှာစာ အခြမ်းကို ဆောက်ထားသော်လည်း နောက်ဘက်ခြမ်းတွင်မူ မူလမြေမျက်နှာပြင်နှင့်အညီ ဆောက်ထားသဖြင့် လေ့ကား ခုနစ်ထပ် အောက်သို့ဆင်းရ၏။ မျက်နှာစာ မြေအောက်ခန်း ပါလျက် ကျယ်ဝန်းသန့်ပြန့် သပ်ရပ်လှ၏။ အိမ်အပြင် အနောက်ဘက်တွင် ရေချိုးကန်ကြီးနှင့် အုတ်စီထားသော လမ်းညီညီ ဘေးတစ်ချက်တစ်ဖက်တွင် ဆူးပုတ်ကြီးနှင့် ဒန့်သလွန်ပင်တန်း တစ်ဖက်တွင် အာဆီယံသပြေခြံကြီး သည် ရှည်လျားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအဆုံးတိုင် နီနီ၊ ဝါဝါ ယုန်သွေးပန်းဖိုး ရိုးရိုးရဲရဲ အညွန့်အဖူး ခက်လက်တို့ဖြင့် ရှုမဝ ကြည့်မဝ လှပနေလေသည်။ စိတ်ကြိုက်ကျသွား၏။ ခရီးပန်း ၍ နွမ်းနယ်မှုတို့ လျော့ကျသွားပြီ။ ပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်မိသောအခါ -

အိမ်၏ တောင်ဘက်တွင် လူနေအိမ်ခြေ မရှိ။ တော

ချုံ့ပတ် ချုံ့နွယ်တို့ ရှိနေသော ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှင်များ တစ်ခါတစ်ရံ လာရောက်နေလေ့ရှိသော အောက်ဘက်ခြမ်း မြေညီအိမ်ခန်းတစ်ခန်းသည် အဲယားကွန်း တပ်ဆင် အလုပ်တံထား၏။ သမီးတို့ မိသားစုက ထိုအခန်း ကိုယူ၍ ထိုအခန်းထက်ကပ်လျက် မျက်နှာစာတစ်ယောက် ခန်းတွင် ကျွန်မ နေရာယူ၏။ သံတိုင်များကပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လျှင် ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်လျက် တစ်ဖက် ကွင်းပြင်မှ စိန်ပန်းပင်ကြီးသည် အရွက်မရှိ၊ အဆုပ်အဆုပ် နီနီရဲရဲ အပွင့်များ ပင်စည်လှလှ ကိုင်းခက်ခြေမြဲရှိပြီး တော ဘက်မှလာသော ကွင်းပြင်လေကို ပိုမိုအေးမြစေ၏။ ကျွန်မ အခန်းသည် နေအခါတွင် သာယာလှ၏။ သဘာဝလေနေ ကြောင့် လင်းချင်းအေးမြနေ၏။ နှစ်သက်ရွှင်လန်းသော စိတ် ဖြင့် နံနက် ၁၁ နာရီ ထမင်းစားပြီး လှဲလိုက်ရာ အိပ်မောကျ သွားလေပြီ။ ပူလောင်ပြင်းပြလှ၏။ ကျွန်မ၏ အခန်းလေး သည် အမြင့်ပိုင်းကျကျ၊ စဉ်ဆက်မပြတ် သော့သော့သွေး သွေး သဘာဝလေအေးတို့ တညီတသွေးသုတ်တိုင်း အေးမြ ချမ်းသာမှု သောမနဿ ဝေဒနာကို ပေးနေသကဲ့သို့ အိပ် ပျော်နေရင်းပင် သုခဝေဒနာကြီးနေစဉ်ခိုက် အာခေါင်ခြစ်၍ ခြစ်၍ အော်လိုက်သောအသံကို ဖျတ်ခနဲ ရုတ်တရက် ကြား လိုက်ရ၏။ လန့်သွားသလိုပါလား။ တဟီးဟီးအသံ။ မြို့ အထွက် တောပိုင်းနေရာ။ တည်းအိမ်ပိုင်ရှင်နေအိမ်နှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ။

အာရုံစိုက်မိသောအခါ အော်လိုက် ငိုလိုက် ကလေး သံဖို့ ကျွန်မ၏ ခုနစ်နှစ်အရွယ် မြေးနှင့် ငါးနှစ်အရွယ် မြေးယောက်ျားလေးများ ဘာအလိုမကျ ငိုသလဲဟု နားစွင့် လိုက်ဖိလျှင် မြေးနှစ်ဦး၏ အသံမဟုတ်။ သူတို့အခန်းမှ ငြိမ်သံ၊ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘာလဲ။ ကွင်းပြင်တောဘက်က အသံများလား။ ချုံ့ထဲကလား။ စိန်ပန်းပင်ထက်ကလား။ နေခင်း ကြီး ခြောက်လှန့်ခြင်းမှ မဟုတ်တန်ရာ။ အော်သံ၊ ငိုသံသည် တိတ်သွားပြန်၏။ ခရီးပန်းလာသော ကျွန်မလည်း တမေးမေး တမိန်းမိန်း အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ ငိုသံအော်သံသည် တဟီးဟီး ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ ဘယ်က အသံလဲ။ အိပ်လိုက်၊ မေးလိုက် ဖြင့် ထလိုသော်လည်း ခန္ဓာပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုဖြင့် မထနိုင် သေး။ အချိန်ကား နေ့ ၁၃၀ နာရီခန့် ရှိပြီ။ ကလေးငိုသံ

သည် အိပ်လိုက်၊ နိုးလိုက် ကျွန်မအား ချာချာလည်နေစေ တော့၏။

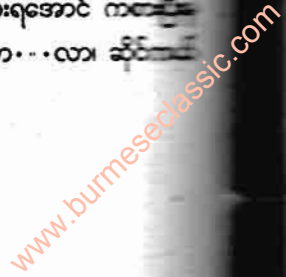
သို့ရှိနေခိုက် “ဟဲ့...ခွေးကောင်ကလေး၊ သွား... သွား၊ ပြန်မလာခဲ့နဲ့”ဟု အော်ပြောလိုက်သော မိန်းမအသံ တစ်သံကို ကြားရ၏။

“မသွားဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ။ သူခိုင်းတာ ငါမလုပ်ဘူး ငါမသွားဘူး၊ ဟီး...ဟီး၊ ငါခွေးကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူ သာ ကြောင်မည်းမကြီး၊ ငါ့ကို လက်သည်းကြီးနဲ့ ပုတ်တယ်၊ ဟီးဟီး...ဟီးဟီး” နှင့် အာခြစ်ငိုသံ ကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းမှတစ်ဆင့် ကားလမ်းမပေါ်သို့ ကြည့် မိရာ တစ်ဖက်ခြေရင်းအိမ်ရှေ့ ကားလမ်းမဘေး ရပ်ထား သော ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အနားတွင် ဘောင်းဘီတို၊ ဝှပ်ကျည် လက်ပြတ်ဝတ်ထားသော ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ် ပေစေ ရေရေ ကလေးငယ်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဖုန်သလဲ၊ ခဲအင်္ဂါး တို့ ပစ်ပေါက်ကာ တိုက်ပွဲဆင်နေသည်ကို တွေ့ရပြီ။ အိမ် တွင်းမှ တုံ့ပြန်မှုမရှိ။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခြေအနေကို ကလေးငယ် သည် လိုလားဟန်မရှိ။ သူ့လက်ကလေးများနှင့် လမ်းပေါ် ဖုန်သလဲ ခဲကျောက်တို့ကို ဆုပ်ယူ ဆုပ်ယူလျက် အခြေ ကြိမ် ပစ်ပေါက်နေ၏။ အိမ်တွင်းသို့ကား မရောက်။ သူ့ထက် ကိုယ်လုံးနှင့် သူ့မျက်လုံးအတွင်းသို့သာ ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့် ဝင်ရောက်သဖြင့် မျက်စိကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်လိုက်၊ မျက်နှာ ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်ချလိုက်ဖြင့် ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့် မျက်နှာ တို့ လူးသော သူ့မျက်နှာသည် ပေတူးနေလေပြီ။ ငိုယိုခြင်း တမ်း ရှန်ထောင်လိုက်၊ ဆက်ပစ်ပေါက်လိုက် လုပ်နေသော် လည်း အိမ်တွင်းမှ မလှုပ်။

နာရီကြည့်မိတော့ ညနေ ၃ နာရီ၊ ကလေးငယ်သည် တိုက်ပွဲဆင်မြဲ ဆင်နေ၏။ မောလာဟန်တူ၏။ ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကိုမို၍ အနားယူလေ့ရှိသော အိမ်တွင်းမှ မိခင်က တစ်ခန်းထတော့၏။

“ဟဲ့...လာခဲ့တော့၊ လာခဲ့တော့၊ နင်လိုချင်တာ ငါ အကုန်ပေးထားသားပဲ။ ငါ့ခိုင်းတဲ့နေရာတော့ ဆောက် အောင်မသွား၊ ဆော့ချင်ရာဆော့၊ အားရအောင် ကစားပြီး ပြန်လာ၊ ငါ့ရန်လုပ်နေသေးတယ်။ လာ...လာ၊ ဆိုင်ကယ်

ကြီးလဲပြီး ပီလိမ်မယ်။ လာတော့၊ လာတော့” ဟု စစ်ပြောင်းသံဖြင့် ဆိုလျှင် ညစ်ပုပ်ကပ်ကျယ် အနိုင်စီးရသော မာန်စွယ်သံ တခြောင်းခြောင်းဖြင့် ကလေးငယ်သည် ဆိုင်ကယ်ကို ဖိုနေရာမှ “ကဲ...ကဲ...ပီပီပီ၊ ပီတော့ ဘာဖြစ်၊ ပီပီ” ဟု ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကို လှုပ်ယမ်းလေရာ မိခင်သည် ပါးစပ်မှ မြည်တွန်တောက်တီး ပြေးထွက်တားဆီးမည်ပြုရာ ကလေးသည် ကားလမ်းမပေါ်သို့ တက်ပြေးပြန်၏။ ပါးစပ်မှ လည်း “ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ မမိတာ ၁၂ ခါ မကြောက်သေးတာ ၁၅ ခါ” ဟု ဆိုလျက် ထွက်ပြေးလေ၏။

မိခင်သည် ပေပါတစ်ခုပေါ်မှ ငါးခြမ်းတစ်စိတ်ကို ကိုင်၍ လိုက်လေသော် ကလေးငယ်သည် ကားလမ်းတစ်လျှောက် အသော့ပြေးလေသဖြင့် မိခင်သည် လက်လျှော့ကာ အိမ်တွင်းပြန်ဝင်လာ၏။ ကလေးငယ်လည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ရှုစားစရာ ဇာတ်လမ်းမရှိတော့သဖြင့် အိမ်တွင်းပြန်ဝင်မိသောအခါ ညနေ ၇း၃၀ နာရီ ရှိလေပြီ။

ညနေ ၄း၃၀ နာရီရှိလျှင် အိမ်ရှင်တို့က သူတို့ပိုင်ကြက်မောက်ခြံ၊ ခူးရင်းခြံ၊ ကျွဲကောကြံများသို့သွား အသီးခူးပြီး ချိုင်းနှစ်ကောင်၊ မြင်းနှစ်ကောင်၊ ကျောက်တစ်လုံးတောင်တို့ သို့ လိုက်ပို့ကြသဖြင့် ညဉ့် ၈း၀၀ နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်၊ ဗြဲတွင်းသို့သွား။ အအေးနှင့် မုန့်များ လိုက်လံကျွေးမွေးကြပြန်ရာ ည ၉း၃၀ နာရီလောက်မှ တည်းခိုရာပြန်ရောက်၊ သောမောဖြင့် အိပ်မောကျသွား။ နိလာသောအခါ နံနက် ၇း၃၀ နာရီ၊ မျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ အထွက်တွင် ခြောက်တူရှုလမ်းမပေါ်မှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်း။ သာဏ်တော်တို့၊ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ပေရေညစ်ပတ်နေသော ရှစ်နှစ်အရွယ် သားကြီးအား ချိုးနှမ်းရှုပ် တယုတယ နှက်ရည်သုတ်ပေးလာသော မိန်းမရွယ်သားအမိ။ မြဝတီ-သာဏ်တော်တို့ စဉ် ပို့မည့် အိမ်ရှင်ကားကြီး။

“ဘယ်က ရှာတွေ့ခဲ့လဲ” ဟု ဖခင်ဖြစ်ဟန်တူသု၏။ “သူ့အရိုးကြီးအိမ်က တွေ့ခဲ့တာပေါ့တော်။ သားလေး ဆုတ်ကတည်းက အိပ်ပျော်သွားရှာသတဲ့။ အတော်ပင်ပန်း ချွေးချွေးနာပဲ ငါ့သားလေး။ လာ...လာ၊ ရေချိုး၊ မျက်နှာ သန့်ပြီး သားစားချင်တာစားဖို့ အမေ ပြင်ထားတယ်” ဟူသော အမေ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ အိပ်မောကျစဉ် ချောက်ချားခဲ့ရသော အဖြစ်သည် သဒ္ဓါဖြစ်စေခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာနှင့်ချီလျက် တည်တံ့ မှန်ကန်လျက်ရှိသော ဒေဝတာပုဂ္ဂိုလ်က ပဉ္စာခန်းသည် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို မည်သို့မျှ ယုံမှား ဖွယ်မရှိတော့။ တိုး၍သာ ယုံကြည်မိတော့ပြီ။ ယုံကြည်မိ တော့သည်။

မဟော်သဓာပဏ္ဍိတဇာတ်တော်တွင် ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးသည်သာမက ပဉ္စာလရာဇ်မင်း၏ဆရာ ဘေရီ ပရိနိဝိမသည်လည်း “ဒကာရက္ခသ ပြဿနာ” ဖြင့် အလောင်းတော်၏ ပညာဂုဏ်နှင့် ထိုက်လျောက်စွာ ပရိသတ်တို့ အလယ်၌ ပညာဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးပဖြင့် ချီးမြှောက် ထင်ရှားစေခဲ့သည်။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်းတွင် ဘေရီ ပရိနိဝိမသည် ဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာပိကာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ၊ ရန်ပြုလျက် မဟော်သဓာ၏ ပညာဂုဏ်ကို ထွန်းစေတတ်သော သေနကအမတ်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ တတိယသာဝကကြီး ရှင်မဟာကဿပ ဖြစ်လာ၏။ မဟော်သဓာအား မိမိကိုယ်နှင့် ထပ်တူပြု၍ ဉာဏ်ပညာကို ပူဇော်ခြင်းကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် ချီးမြှောက်သော စူဠနိ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားရှင်၏ လက်ျာတော်ရံ ပထမ သာဝက မေဗ္ဗသေနာပတိ သာရိပုတ္တရာထေရ်ဖြစ်လာလေ သည်။

ထို့ကြောင့် သံသရာဘေး ရှုလေ့ရှိပြားသော ပုဂ္ဂိုလ် များတို့သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုတရှင်တော်ဘုရား၏ သာသနာတော်တွင်း၌ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာအကျိုးစီးပွားသာမက သံသရာလွတ်ကြောင်း မဂ်လမ်းကြောင်းတွင် ကောင်းစွာ ဆောက်တည် သာသနာတော်အခွန်ရှည်အောင် “ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဋ္ဌတု” ဖြစ်စေရေး အေးမနေသင့်တော့ပြီတည်း။

ချောယဉ်သာမြင့် (BA, BEd)

၀၉-၄၂၀၁၆၂၀၉၇

ဓာတ်ကြီးလေးပါး သိဒ္ဓိစခန်း အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ဦးသန့်ဇင်(B.A)

ကျေးဇူးတော်ရှင် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီး ဦးဂါယာမာဘိဝံသထံမှ စာရေးသူသည် နည်းနာခံယူခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ကျင့်စဉ်များအနက် ယခုဓာတ်ကြီးလေးပါး သိဒ္ဓိစခန်းကျင့်စဉ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် မျှဝေပေးလိုသဖြင့် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်မှာ သိဒ္ဓိစခန်းကျင့်စဉ် ဖြစ်ပါသည်။ အဆင့်ခြောက်ဆင့် ရှိပါသည်။ ပထမအဆင့်မှာ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ၈၄၀၀၀၊ ဒုတိယအဆင့်မှာ မြေဓာတ်၊ တတိယအဆင့်မှာ ရေဓာတ်၊ စတုတ္ထအဆင့်မှာ လေဓာတ်၊ ပဉ္စမအဆင့်မှာ မီးဓာတ် ဖြစ်ပြီး ဆဋ္ဌမအဆင့်မှာ သိဒ္ဓိတစ်သိန်းအဆင့်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအဆင့်မှာ ပဏာမအဆင့်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ၄၅ ဝါပတ်လုံး ဟောကြားခဲ့သော တရားတော် ဓမ္မက္ခန္ဓာ ၈၄၀၀၀ ကို ရည်စူး၍ ဂုဏ်တော်ဂါထာဖြင့် ပုတီးလုံးရေ ၈၄၀၀၀ ရအောင် စိပ်ရပါမည်။

ဒုတိယအဆင့်မှာ မြေဓာတ်ဖြစ်ပါသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး၏ ထုလည် ယူဇနာ ၂၄၀၀၀ ကို ရည်စူး၍ မိမိအဓိဋ္ဌာန်သော ဂုဏ်တော်ဂါထာဖြင့် ပုတီးလုံးရေ ၂၄၀,၀၀၀ ရအောင် စိပ်ရပါမည်။

တတိယအဆင့်မှာ ရေဓာတ်ဖြစ်ပါသည်။ ရေထု၏ ယူဇနာ ၄၈၀,၀၀၀ ကို ရည်စူး၍ မူလအဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သော ဂုဏ်တော်ဂါထာဖြင့် ပုတီးလုံးရေ ၄၈၀,၀၀၀ ရအောင် စိပ်ရပါမည်။

စတုတ္ထအဆင့်မှာ လေဓာတ်ဖြစ်ပါသည်။ လေထု၏ ယူဇနာ ၉၆၀,၀၀၀ ကို ရည်စူး၍ မူလအဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သော ဂုဏ်

တော်ဂါထာဖြင့် ပုတီးလုံးရေ ၉၆၀,၀၀၀ ရအောင် စိပ်ရပါမည်။ ပဉ္စမအဆင့်မှာ မီးဓာတ်ဖြစ်ပါသည်။ မီးဓာတ်ထုထည် ယူဇနာ ၁၉၂၀,၀၀၀ ကို ရည်စူး၍ မူလအဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သော ဂုဏ်တော်ဂါထာဖြင့် ပုတီးလုံးရေ ၁၉၂,၀၀၀ ရအောင် စိပ်ရပါမည်။

ဆဋ္ဌမအဆင့်မှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးအဆင့် ဦးစီးအောင်မြင်၍ သိဒ္ဓိတင်သောအနေဖြင့် သိဒ္ဓိတင်သော (ဣရုဏ်ချက်ဂါထာ)ဖြင့် ပုတီးလုံးရေ တစ်သိန်းရအောင် စိပ်ရပါမည်။

ဤကျင့်စဉ်ကို ဂုဏ်တော်ဂါထာများဖြင့်သာ ပြုပါမည်။ ဂုဏ်တော်ဂါထာ ၁၂ ခု ရှိပါသည်။ ထိုဂါထာများဖြင့်သာ အဓိဋ္ဌာန်၍ ပုတီးစိပ်ရပါမည်။ ထိုဂါထာများအောက်တွင်ဖော်ပြထားပါသည်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အဆင့်ပုတီး စိပ်ရာတွင် ပုတီးပတ်ရေကို မယူဘဲ ပုတီးထုထည်သာ ယူပါသည်။ ဂုဏ်တော်ဂါထာ ၁၂ ပါးကို ဖတ်ပြီး လေးပါး အဆင့်အလိုက် ဂုဏ်တော်ဂါထာတစ်ပါးစီ၏ လုံးအရေအရ ပုတီးပတ်ရေကို ယောက်ဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

- ဂုဏ်တော်ဂါထာ ၁၂ ဂါထာများ
- ၁။ သုဂတောငါးချက် ဂါထာ
 - သုဂတော၊ သုဂတတ္ထာနံ၊
 - သုဂတော၊ သုန္ဓရံပိစ၊
 - သုဂတော၊ နိဗ္ဗာနံယာတိ၊
 - သုဂတော၊ တေနမောနမာ။

၂။ အရဟံ ရှစ်ချက်ဂါထာ (ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော ဂါထာ)

အရဟော နာမ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အရဟော ဂုဏ လာဘိကော၊
အရဟော ပကတော လောကော၊
အရဟော မာရ ဝိဇ္ဇာယော၊
အရဟော တိ နာမေနာပိ၊
အရဟော ပါပံ နကာရယံ၊
အရဟတ္ထ ဖလံ ပတ္တော၊
အရဟော နာမတေ နမော။

၃။ အရဟံ ရှစ်ချက် (ပယောဂနိုင်သောဂါထာ)

အရဟော နာမ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အရဟော ဂုဏ လာဘိကော၊
အရဟော ပကတော လောကော၊
အရဟော မာရ ဝိဇ္ဇာယော၊
အရဟော တိ နာမေနာပိ၊
အရဟော ပါပံ နကာရယံ၊
အရဟတ္ထ ဖလံ ပတ္တော၊
အရဟော နာမတေ နမော။

၄။ အရဟံ ရှစ်ချက် (ဘေးရန်ကာကွယ်သော ဂါထာ)

အရဟော နာမ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အရဟော ဂုဏ လာဘိကော၊
အရဟော ပကတော လောကော၊
အရဟော မာရ ဝိဇ္ဇာယော၊
အရဟော တိ နာမေနာပိ၊
အရဟော ပါပံ နကာရယံ၊
အရဟတ္ထ ဖလံ ပတ္တော၊
အရဟော နာမတေ နမော။

၅။ သမ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ရှစ်ချက် (ပညာရှိသော ဂါထာ)

သမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ သဗ္ဗညု၊
သမ္ဗာ လောကုတ္တ ရောနဂ၊
သမ္ဗာ ဝိဇ္ဇာ သင်္ဂေါဟံသာ၊
သမ္ဗာ စ မာရဝိဇ္ဇာယော၊
သမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓ ဉာဏေန၊
သမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓ ဒေသကော၊
သမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ လောကသိ၊
သမ္ဗာ သမ္ဗုဒ္ဓ တေနမော။

၆။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော ခုနစ်ချက် (ကောင်း၊ မကောင်း ဆင်ခြင်နိုင်သောဂါထာ)

ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏ သာဂရော၊
ဝိဇ္ဇာတနေကော သဗ္ဗညု၊ ဝိဇ္ဇာစ မာရ ဝိဇ္ဇာယော၊
ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော၊ တိသော ဝိဇ္ဇာပကာသိတာ၊
ကာလတ္တယသမုပ္ပန္နော၊ ဝိဇ္ဇာစရဏ တေနမော။

၇။ သုဂတော ကိုးချက် (ဘေးရန်ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောဂါထာ)

သုဂတော နိဗ္ဗာနံယာတိ၊
သုဂတော လောကနာယကော၊
သုဂတော လောကသာပိကော၊
သုဂတော မာရဝိဇ္ဇာယော၊
သုဂတော သုဂတတ္ထာနံ၊ သုဂတော သုန္နရံပိ၊
သုဂတော နိဗ္ဗာနံယာတိ၊ သုဂတော တေနမောနမော။

၈။ လောကဝိဒ္ဓ ခုနစ်ချက် (အကျိုးပြီးသော ဂါထာ)

လောကဝိဒ္ဓ တိလောကဿ၊
လောကသိဒ္ဓိ ပညာပိတော၊
လောကဂုဏော မဟာပိရော၊
လောကဓ္ဓေါ မာရဝိဇ္ဇာယော။

လောကဝိဒ္ဓု တိနာမေန၊ အပ္ပဋိဟတဉာဏတော၊
သင်္ခါရသတ္တ မောကာသံ၊ လောကဝိဒ္ဓုတိတေနမော။

၉။ ပုရိသ သုံးချက် သာရထိ လေးချက် (အလို
ခပ်သိမ်း ပြည်စုံနိုင်သော ဂါထာ)

ပုရိသေ ဖရသေဗာလေ၊ ပုရိသဒဗ္ဗသာရထိ၊
ပုရိသောစ ဓမ္မောကာသေ၊ ဓမ္မေန မာရဝိဇ္ဇာယော၊
သာရထိကေ မေကာသု၊ သာရထိန သမောဇိနေ၊
သာရထိ ကေ မေကာသု၊ သာရထိန သမောဇိနေ၊
သာရထိ သဗ္ဗလောကသု၊ သာရထိနာမတေနမော။

၁၀။ သတ္တာရုဗ်ချက် (သောကကင်း၍ စိတ်
ကောင်းရရှိသော ဂါထာ)

သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ၊ သတ္တာဒေဝ ဣဒ္ဓာဝနံ
သတ္တာဒေဝ မုနိနာမ၊ သတ္တာ စ မာရဝိဇ္ဇာယော
သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ၊
သတ္တာဟောတိ စသော မုနိ၊
သတ္တာစ ရိပုမညာနံ၊ သတ္တာဒေဝ စ တောနမော။

၁၁။ ဗုဒ္ဓေါရုဗ်ချက် (ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်သော ဂါထာ)

ဗုဒ္ဓေါ သဗ္ဗေပိတေဓမ္မေ၊ ဗုဒ္ဓေါဉာဏ သမ္ဗုဒ္ဓေါ
ဗုဒ္ဓေါ နာမတိလောကသ္မိ၊ ဗုဒ္ဓေါစ မာရဝိဇ္ဇာယော၊
ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓေါတိ သစ္စာနိ၊ စတုသစ္စေ ပကာသိတော၊
သစ္စံ ဗုဒ္ဓနုဿညဏော၊ ဗုဒ္ဓေါစ နာမတေနမော။

၁၂။ ဘဂဝါ ကိုးချက် (ဆင်းရဲကင်း၍ ကျွန်
သရေရှိသော ဂါထာ)

ဘဂ္ဂိသဝေါ သမ္မာဒက္ခော၊ ဘဂ္ဂရာဂေါ သမတ္တတ္ထော၊
ဘဂ္ဂပါပေါစ ကုသလော၊ ဘဂ္ဂဝါမာရဝိဇ္ဇာယော၊
ဘဂ္ဂရာဂေါ ဘဂ္ဂဒေါသော၊
ဘဂ္ဂမောဟော အနာသဝေါ၊
ဘဂ္ဂ သံသာရ ဘဂ္ဂကော၊ ဘဂ္ဂဝါ နာမတေနမော။

သိဒ္ဓိတင်ဂါထာ (ဣရုဗ်ချက်ဂါထာ)

ဣတိပိတော ဝိသေသဣ၊
ဣသေသေ ပတ္တာနာမိဣ၊
ဣမိနာ ဘုဒ္ဓိတံသာဣ၊
ဣသောဟံ ဗုဒ္ဓိပိတိဣ၊
သိဒ္ဓိတေဇာ သိဒ္ဓိဝရာ၊
သိဒ္ဓိဇေယျာ သိဒ္ဓိကမ္မံ
သတ္တာပူဇာ လာဘာဝရာ
သဗ္ဗေ ပိယံဘဝတုမံ။

မှာကြားချက်

(၁) ။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး သိဒ္ဓိစခန်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်ရာတွင် မိမိမွေးနေ့ ရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွှေး၍ ပွဲစုံလင်စွာ တင်လှူပြီး စိပ်ရပါမည်။ ဂုဏ်တော်ဂါထာ များဖြင့် အဆင့်တက်လိုင်းပွဲစုံလင်စွာဖြင့် တင်လှူရပါမည်။ မေတ္တသုတ်ရွတ်ရန် လိုပါသည်။ မီးဓာတ်အဆင့်တွင် မေတ္တ သုတ်အထူးရွတ်ရန် လိုပါသည်။ သီလလည်း စောင့်ထိန်းရ ပါမည်။ အထူးသဖြင့် ငါးပါးသီလ လုံရန်လိုပါသည်။

(၂) ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်ကို ဂုဏ်တော်ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံး ပုတီးတစ်လုံးချဖြင့် စိပ်ရပါမည်။ ပုတီးပတ်နှင့် ပုတီးလုံးရေ တွက်ချက်ရာတွင် ဥပမာ - သုဂတောငါးချက်ဂါထာဆိုပါက ပုတီးတစ်ပတ်ကို ငါးပတ်ယူ၍ ပုတီးလုံးရေတွက်ရပါမည်။ ပုတီးပတ်ရေနှင့် ပုတီးလုံးရေတွက်ရာတွင် ပို၍ရပါသည်။ လို၍တော့မရပါ။ သတိပြုစေချင်ပါသည်။

(၃) ဂုဏ်တော်ဂါထာ တစ်ပါးစီ၏ ပုတီးလုံးရေအရ ပုတီးပတ်ယေးကို ဖော်ပြထားပါသည်။

အမှတ် စဉ်	ဂုဏ်တော်ဂါထာ	ဓမ္မ ကုန္ဒာ	မြေ တော်	ရေ တော်	လေ တော်	မီး တော်	သိန္ဒိ
၁။	သုဂတော ငါးချက်	၁၅၆	၄၄၅	၈၈၉	၁၇၇၈	၃၅၅၆	၁၁၆
၂။	အရဟံ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၃။	အရဟံ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၄။	အရဟံ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၅။	သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၆။	ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော ခုနစ်ချက်	၁၁၂	၃၁၈	၆၃၅	၁၂၇၀	၂၅၄၀	၁၁၆
၇။	သုဂတော ကိုးချက်	၈၇	၂၄၇	၄၉၄	၉၈၈	၁၉၇၆	၁၁၆
၈။	လောကဝိဒ္ဓ ခုနစ်ချက်	၁၁၂	၃၁၈	၆၃၅	၁၂၇၀	၂၅၄၀	၁၁၆
၉။	အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ ခုနစ်ချက်	၁၁၂	၃၁၈	၆၃၅	၁၂၇၀	၂၅၄၀	၁၁၆
၁၀။	သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၁၁။	ဗုဒ္ဓေါ ရှစ်ချက်	၉၈	၂၇၈	၅၅၆	၁၁၁၂	၂၂၂၃	၁၁၆
၁၂။	ဘဂဝါ ကိုးချက်	၈၇	၂၄၇	၄၉၄	၉၈၈	၁၉၇၆	၁၁၆

လိုရာသနွ ပြည်စုံကြပါစေ
ဦးသန့်ဇင် (B.A)
09-798462818

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂန္ဓိရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင် (ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး (ဒေးစွန်ပါ)၊ သန်လျင် (ကျောက်တန်း) ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်း အမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ မြေ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီး များ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက် သည် (မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်းများအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ခိုက် ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈
နံနက် (၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) နာရီ၊

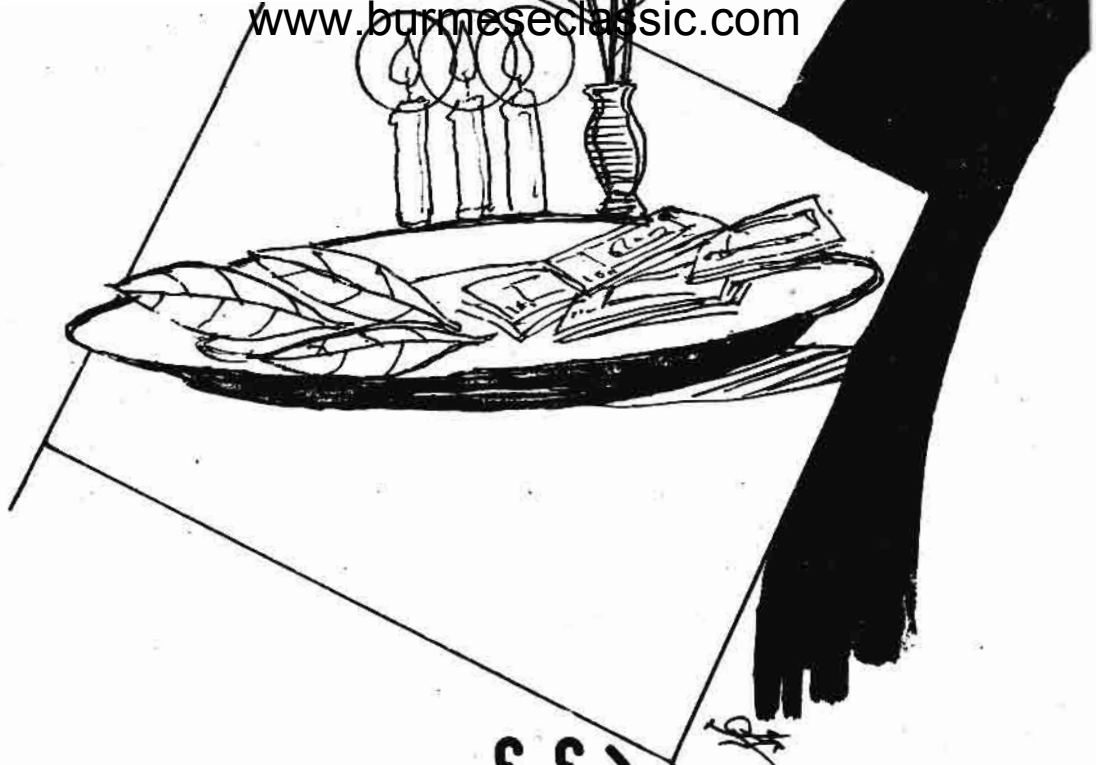
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၉၇၂၆၃၂၂၇၂
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

အောင်ပိဋ္ဌာမိရ်ဆေးတိုက် (လိုင်စင်အမှတ်အမှတ် ၁/၂၀၁၅-တဆထလ/၂၇၄၆)

- အမျိုးသားများ ဆန္ဒအားနည်း၊ သေ/ညှိုး၊ အားမထိန်းနိုင်၊ ပန်းလန်းပြီး ရုတ်တရက်ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ ရာနှုန်းပြည့် မှုန် ဆောင်နိုင်ခြင်းများအတွက် အကြောအားတိုး စွမ်းရည်ဖြင့် သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးများဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါပြီ (TMR 011176,77) (1114)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း/ပြင်၊ စအိုဝှေ့သီးထွက်၊ စအိုတစ်ဆို့ ရောင်ရမ်းခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ သင်္ဃန်းရည်ထွက်ခြင်း၊ အကြိတ်အ ကရင်ဂျီနာ ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အောင်ပိဋ္ဌာမိရ်လိပ်ခေါင်းနှင့် စအိုရောဂါ ပျောက်ဆေးများဖြင့် ပျောက်နိုင်ပြီ (1208Y 752)
- ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နင်းခူစို/ခြောက်၊ အရေပြားရောဂါများ၊ ကာလသားရောဂါဆေးများလည်း ရပါပြီ။
- ဆေးတိုက်အမှတ် ၈၆၊ ဇွငလမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဖုန်း-(09-5016372) 09-796136005
09-5033839၊ 09-786252440, 09-778084724

- ပင်မဖြန့်ချိရေး
ကိုင်းမြင့်-မဘောဘီ (01-226382)၊ ဒေါ်ခင် (မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်) (01-394313)၊ မေတ္တာမွန် (လမ်းမတော်)၊ ဆေးတိုက် (ရွှေဘုံသာ-လယ်)၊ အာရောဂျုံ (သိမ်ကြီးဈေး)၊ သီဟ (056-21678 သန်လျင်)၊ ဦးတင်ငွေ (053-26261)၊ မန္တလေး-အောင်ရတနာ (02-35061)၊ ကောင်းသန့် (02-30365)၊ အောင်သုခ (ဈေးချို 09795547955)၊ ဦးတင် ဝှေ့ကတော် (067-22658)၊ ကေရီ (067-21286)၊ မကွေး ကိုတူးတူး (09-401556740)၊ သခင် (09-4505-၀၀၀၀)၊ ဘူးသီးတောင်)၊ အေးရတနာ (09-5350403 တောင်ငူ)၊ Standard တောင်ကြီး (ပြုံးမဈေး)၊ အေးမေတ္တာ (မိတ္ထီ

❖ ဆေးခန်းခွဲ (လုံးဝ) မရှိပါ။ ❖

ခရေလင်ပန်းနဲ့ ငွေဖမ်းတဲ့ ယတြာ

ဝင်းဇော်သုံးဆယ်

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဂျာနယ်တိုက်ဖွင့်
သောနေ့တွင် ကျွန်တော်ထံသို့ ဆရာမျိုးဝင်းအောင်(မြင်းမူ)
စာမူလာပို့ရန် ရောက်လာသည်။ ဆရာမျိုးဝင်းအောင်
(မြင်းမူ)သည် ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်တွင် အပတ်စဉ် ရေးသား
နေသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆရာမျိုးနှင့်
ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာ့ပန်းခြံထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဆိုင်ဆိုင်ရင်း စာအကြောင်းပေးအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ
သည်။

“ဆရာဇော် ဂန္တီရဂျာနယ်တွေမှာ အပတ်စဉ်ရေးနေ
ယတြာဆောင်းပါးတွေကို လူတွေက အတော်ကြိုက်ကြ
အခု ကျွန်တော် ရေပိုက်လိုင်း ဆင်ပေးနေတဲ့
အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ဆရာဇော်ရေးတဲ့

ဂန္တီရဂျာနယ်ကိုတွေ့လို့ ဖတ်ကြည့်နေတုန်း အဲဒီအမျိုးသမီး
ကြီးက ဆရာဇော်ဆောင်းပါးကိုပြပြီး အဲဒီဆရာရဲ့ ဗေဒင်ဆရာ
ရဲ့ ဟောခန်းကိုသိရင် ပြောပြပေးပါလို့ ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒီ
အမျိုးသမီးကြီးက ဆရာဇော်နဲ့တွေ့ပြီး တာတာစစ်ဆေးချင်
တယ်။ ယတြာကောင်း တောင်းချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။
ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဆရာက ဗေဒင်ဟောခန်း မဖွင့်ဘူး။
သတင်းဂျာနယ်တစ်ခုမှာ အယ်ဒီတာလုပ်နေတာဆိုတော့ အဲဒီ
အမျိုးသမီးကြီးက အံ့ဩနေတယ်။ အယ်ဒီတာအလုပ်က
လစာဘယ်လောက်ရမှာလို့လဲတဲ့။ ဗေဒင်ဆရာတွေ ဒီလောက်
ဝင်ငွေကောင်းနေတာ ဘာလို့ ဗေဒင်ဟောခန်း မဖွင့်တာလဲ
တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီဆရာက သူ့အတိုးသင်ပေး
တဲ့ ဗေဒင်ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေရဲ့

ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ အဆင်ပြေအောင် ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ယတြာနည်း တွေကို ဂျာနယ်တွေမှာရေးပြီး ကုသိုလ်ယူနေတာလို့ ပြော လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးက ပေးပေးတာခန်း ဖွင့်ပြီး ယတြာပေးရင် ပိုက်ဆံပိုမရဘူးလားတဲ့များ”

ဆရာမျိုးဝင်းအောင်(မြင်းမှု)၏ စကားကြောင့် ကျွန် တော်က ပြုံးနေလိုက်မိသည်။

“ဂျာနယ်ထဲက ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေမှာ ထုတ် ဝေသူတွေက ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြတော့ နယ်မြို့က လူတွေက ကျွန်တော်ဆီကို ဖုန်းနဲ့ပြောပြီး မိတ် ဆက်ကြတယ်။ ယတြာတွေတောင်းကြတာလည်း မကြာခဏ ကြုံရတယ်။ စကားနဲ့ပြောပြရတာဆိုတော့ သူတို့နားမလည် မှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ဖုန်းဘာအကုန်ခံ ပြီး ပြောပြပေးပါတယ်။ စေတနာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီဖုန်းနဲ့ လှမ်းပေးတဲ့သူတွေက ဆရာတော်ဆီကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပို့ပေးဘူးလား”

“တစ်ခါမှ ပို့မပေးကြပါဘူး။ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ ရဲ့ဘဝ အဆင်ပြေရင် ကိုယ်လည်း ကုသိုလ်ရတာပဲဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ ယတြာဆောင်းပါးတွေ ရေးနေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါဘူး”

“အလုံက အမျိုးသမီးကြီးက စီးပွားရေးအဆင်မပြေ လို့ ဆရာဆီက ယတြာတောင်းခိုင်းတယ်။ သူက တနင်္လာ သမီး ခေါ်ခင်ခင်စန်း။ သူ့အမျိုးသားက ဗုဒ္ဓဟူးသား ဦးဝေ လွင်တဲ့ဗျ”

“တနင်္လာသားနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသမီး၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားနဲ့ တနင်္လာ သမီး အတွက် ခရေဗန်းနဲ့ ငွေဖမ်းယတြာဆိုတာ ရှိတယ်ဗျ”

“ဟ...တစ်ခါတည်း ယတြာပေးတော့မှာလား”

“ဆရာက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ယတြာကို မှတ်သွား ပြီး သူတို့ကို ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“ပြောဗျာ။ စာရွက်ထဲမှာ မှတ်သားသွားပြီး ပြောလိုက် မယ်”

“ဗန်းဆိုတာက ကြေးလင်ပန်း၊ ငွေလင်ပန်း၊ သံ လင်ပန်း၊ ဘယ်လင်ပန်းကိုပဲသုံးသုံး သုံးလိုရတယ်။ အဲဒီ လင်ပန်းကို ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ထားရမယ်။ အဲဒီလင်ပန်း

ထဲမှာ ရေစင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောထားတဲ့ ခရေရွက် ခွက်ကို ထည့်ရမယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့သုံးစွဲနေတဲ့ ငါးဆန် ကျပ်တန်း၊ တစ်ရာကျပ်တန်း၊ နှစ်ရာကျပ်တန်း၊ ငါးရာကျပ်တန်း တစ်ထောင်ကျပ်တန်း၊ ငါးထောင်ကျပ်တန်း၊ တစ်သောင်းကျပ် တန်တို့ကို ခရေရွက်တွေထည့်ထားတဲ့ လင်ပန်းထဲကို ထည့် ရမယ်။ ပထမဦးစွာ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ပိတ်ဖြူတစ်ထည်ခင်း မယ်။ အဲဒီပိတ်ဖြူပေါ်မှာ ခရေရွက်တွေနဲ့ ငွေစက္ကူတွေထည့် ထားတဲ့ လင်ပန်းကို ချထားရမယ်။

အဲဒီအစီအရင်ကို ထာနလာ်နေ့မှာ စတင်ဆောင်ရွက် ရမယ်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဗုဒ္ဓဟူးသားနဲ့ တနင်္လာသမီးတို့ နေပြီး ဘုရားရှင်ကို ဆီမီးတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ သောက်ဆော် ရေတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး

“ဟေ့ လာဘ် ပီယံမမ၊
ဟေ့ ခနဲ ပီယံမမ၊
ဟေ့ သုခံ ပီယံမမ၊
လာဘ် လာဘာတုသဗ္ဗဒါ။”

ဂါထာတော်ကို နံနက်ပိုင်း ပုတီးနှစ်ပတ်၊ ညဦး ပုတီးလေးပတ် စိပ်ရမယ်။ နေ့တိုင်း နေ့ည ရက်ပုတ်ချိ ဆောင်ရွက်ရမယ်။ အိမ်တွင်နေတဲ့ ကာလအတွင်း သမီး လိုနည်းနဲ့ ငွေရသည့်ဖြစ်စေ လင်ပန်းထဲကို အချို့အဝက်ထည့် ရမယ်။ တစ်လတစ်ကြိမ် အလှူလုပ်ရင် လင်ပန်းထဲက နေ့ လေးပုံတစ်ပုံကို လှူဒါန်းပေးရမယ်။ စီးပွားရေးကောင်း ငွေရတိုင်း လင်ပန်းထဲကို အချို့အဝက် ပုံမှန်ထည့် တစ်ခါတစ်ခါ အလှူလုပ်ပေးသွား။ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ မူလစီးပွားရေးထက် မတိုးတက် မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင် ဆို ချင်သလိုပြော။ ဒီယတြာက လာဘ်ရွှင်ငွေဝင်ပြီး ငွေရ တိုးတက်စေမှာတော့ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဟူးသားနှင့် တနင်္လာသမီး အတွက် ခရေဗန်းနှင့် ငွေဖမ်းယတြာကို ပေးဦးသည့် ဆရာမျိုးဝင်းအောင်(မြင်းမှု)ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အလုပ်ထုတ် ဂျာနယ်တိုက်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဝင်းဇော်(သုံးဆောင်)
၀၉-၂၆-၂၀၁၇

အင်္ဂါ(၅)ကြွင်း ခင်စန်းဝင်း

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စေလင်း

“ခင်စန်းဝင်းတစ်ယောက် အဆိပ်
သောက်လို့တဲ့”

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဤသတင်းသည်
ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဒီသတင်းမျိုးကို မသိန်း
သိန်း သိပ်ပြောချင်သည်။ နတ်ကတော်
ယောင်ယောင်နှင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်
လုပ်ပြီး ယောက်ျားလစာ စားလာခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီ။ ယောက်ျားသေတော့လည်း
အိမ်တကာလည် တစ်ရှာလုံးတစ်ရပ်လုံး
အကြောင်း လည်ပြောတဲ့အလုပ်ဟာ သူ့
အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးအောင်၏
သမီးခင်စန်းဝင်း၊ အဆိပ်သောက်တာ
မိနစ်လေးအတွင်းမှာပင် တစ်ရပ်ကွက်
လုံးသိသွားသည်။ မသိန်းသိန်း၏ သတင်း
မြန်ချိန်ကြောင့် ဦးမျိုးအောင်၏ စိတ်ဆွေ
များ ခင်စန်းဝင်း၏ သူငယ်ချင်းများ
သူငယ်ငါထွက်နှင့် စည်ကားနေကြောင်း
သူတွေအားလုံး ပျာယာခတ်နေကြောင်း
သူအများ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပျာယာ ဝက်
နသော်လည်း ဦးမျိုးအောင်က ပြက်
ဆံပြုသလို ရယ်နေပြန်၏။ ခန့်ပြုံး
မျှလှပင် ဆိုရမလား မပြောတတ်ပေ။
ဦးမျိုးအောင် ပြုံးတော့ ပြုံးနေသည်။
ဘက်ယက်ခတ်နေသော လူတွေကို
ကြည့်၍ ပြုံးနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရှင်မှာလဲတော်... ကိုယ့်သမီး
ဘက်ဖြစ်နေတာတောင် စာအုပ်ဖတ်
များ အရယ်မပျက် ရှင်မို့လို့ နေနိုင်
မလား။ သမီးလေး ခင်စန်းဝင်းဟာ
အခုလို ကလေးပါ။ ရှင်က ရှင်သမီး
အဆိပ်သလို”

ဤကဲ့သို့ ဦးမျိုးအောင်၏ ဝန်း
ဝန်းသန်းက ပြောသောအခါ ဦးမျိုး

အောင်သည် စာအုပ်မှလွဲ၍ မျက်မှန်ပေါ်
က မျက်စိကိုကျော်ပြီး သူ့ဝန်းမခင်သန်း
ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေပြန်၏။

“မခင်သန်းရယ် ပုမနေစမ်းပါနဲ့။
စိတ်အေးအေးထား စမ်းပါ။ နင့်သမီး
၅ ကြွင်း ရာပေဖွားဆိုတာ ငါက ဗေဒင်
ဆရာမဟုတ်ပေမယ့် သိနေပါတယ်”

သွေးအေးအေး ပြောနေသော
ဦးမျိုးအောင်စကားကို မခင်သန်းက စိတ်
မရည်နိုင်တော့ပေ။ မခင်သန်းသည်
သမီးခင်စန်းဝင်းကိုချစ်သော စိတ်များက
ဦးမျိုးအောင်အပေါ် ခေါ်ယူများ ပို၍ထွက်
စေတော့၏။ ဦးမျိုးအောင် စာရေးသည်။
စာဖတ်သည်။ လေ့လာသည်။ မှတ်သား
သည်။ ဒါကြောင့် ဗေဒင်ဟောမစားသော်
လည်း ဗေဒင်၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲချက်
များကို သိနေသည်။ သို့သော် မခင်သန်း
နားမလည်နိုင်ပါ။ ဗေဒင်ကိုသိရုံနှင့် မဟာ
ဘုတ်ပညာကို သိရုံနှင့် ၅ ကြွင်းအင်္ဂါ
သမီးလို့ သိရုံနှင့် မခင်စန်းဝင်း အဆိပ်
သောက်တာ ဘာဆိုလို့လဲ။ အဆိပ်ဆို
တာ မြန်မြန်ကုနိုင်မှ။ မကုသနိုင်ရင်
သေမှာ။ ဒါကို မခင်သန်း တွေးရင်း
စိတ်ပူနေသည်။ မခင်သန်းနှင့် ဦးမျိုး
အောင်တို့ စကားအချေအတင် ပြောနေ
စဉ်မှာပင် ကားရောက်လာသဖြင့် မခင်
စန်းဝင်းကို ပွေ့ခို၍ ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွား
ရန် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မခင်သန်းနှင့်
လူများ စိုးရိမ်တကြီး ရေကြီးသုတ်ပျာ
အလုပ်ရှုပ်နေသလောက် ဦးမျိုးအောင်
ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရှိနေ၏။

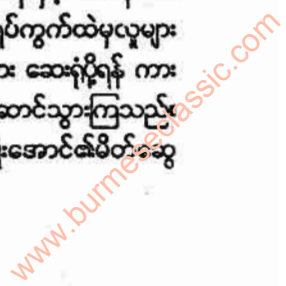
ဦးမျိုးအောင်သည် သမီးခင်စန်း
ဝင်းရှိရာအခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ အခန်း

ထဲသို့ဝင်၍ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်သည်။
ခဏနေလျှင် ခုတင်အောက်ထောင့်
တစ်နေရာတွင် ပုလင်းနှင့် အဆိပ်ရည်
များကို တွေ့ရ၏။ ခင်စန်းဝင်း၏ ခေါင်း
အုံးဘေးမှ အဆိပ်ပုလင်းထည့် သာ။ ဂျပ်
ဘူးခွံကို တွေ့ရ၏။ ဦးမျိုးအောင်သည်
ဂျပ်ဘူးထဲက ပုလင်းကိုထုတ်ယူပြီး ငြိ
လျှင် ပုလင်းခွံကို လှည့်ပစ်လိုက်သည်။
ဦးမျိုးအောင်သည် ခေါင်းတဆတ်ပတ်
ညိတ်၍ ပုလင်းခွံနှင့် ဂျပ်ဘူးကို သူ့အိတ်
ထောင့်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

“မခင်သန်း”
“ဘာလဲ”
ဦးမျိုးအောင်က မခင်သန်း မကျေ
နပ်။ ဒါကြောင့် ခေါ်သံနှင့် ပြန်ထူး
လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့သမီး မသေပါဘူးကွာ”
“ဘာပြောတယ်။ ရှင် ရူးများနေ
သလား။ အဆိပ်သောက်တဲ့လူ ဆေးရုံ
တင် ကုတာတောင် နောက်ကျရင်
အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မခင်သန်း ဦးမျိုးအောင်ကို ပို၍
ပင် မကျေနပ်ဖြစ်လာသည်။ မခင်သန်း
ပြောသည်မှာ အများအားဖြင့် မှန်၏။
ဦးမျိုးအောင် ဘာမှမပြောတော့။ ဆိတ်
ဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။ မခင်သန်း
သမီးတော့ဖြင့် ပူထူနေသော အချိန်ဖြစ်
၍ သူပြောသည်များကို လက်ခံလိမ့်
မည်မဟုတ်။ မခင်သန်းနှင့် ခင်စန်းဝင်း
သူငယ်ချင်းများ ရပ်ကွက်ထဲမှလူများ
သည် ခင်စန်းဝင်းအား ဆေးရုံပို့ရန် ကား
ရှိရာသို့ ပွေ့ခိုယူဆောင်သွားကြသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ဦးမျိုးအောင်၏စိတ်ဆွေ

ဗေဒဆရာ ကံစောလင်းလည်း ရောက် လာခဲ့သည်။

“ဟာ... ဦးမျိုးအောင် ဘာဖြစ် ကြတာလဲ”

ကိုစောလင်းသည် မိန်းမငယ် တစ်ဦးကို ကားပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်ဆောင် သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩ စွာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာစောရာ။ အဆိပ်သောက်လို့တဲ့။ ဆေးရုံသွားကြ တာ”

စားပွဲပေါ်မှပစ္စည်းတစ်ခု၏ နောက် ကျောဖုံးလွတ်သောနေရာတွင် အင်္ဂါပိဋ္ဌာ တိုင်ကို ထုလိုက်သည်။

၀

၄

၁

၃

၆

၂

၅

● အင်္ဂါပိဋ္ဌာအခါတိုင်

“ခင်ဗျာသမီး ဘာပွားလဲ။ ဘာနေ သမီးလဲ”

“အင်္ဂါသမီး ၅ ကြွင်းဆိုတော့ ရာဇပွားပေါ့။ ဆရာစောကလည်း မမှတ် ပိတော့ဘူးလား။”

ဆရာကိုစောလင်းသည် ကုလား ထိုင်သို့ ဖို၍ထိုင် လိုက်ရင်း...

“အေးဗျာ... မှတ်ရတဲ့လူတွေက များကော့ မေ့တဲ့ဟာလည်း ရှိတာပေါ့။ ၅ ကြွင်း အင်္ဂါသမီးဖြစ်တာကို အဲဒီလို သူတို့စိတ်တွေညစ်ရင် ထွက်ပေါက်ရာ တဲ့အနေနဲ့ လူတွေကို အဆိပ်သောက် ပြတာတို့၊ ရေထဲခုန်ချတော့မလိုလို လူ တွေရှေ့မှာ လုပ်ပြတာတို့၊ ဆွဲလောက် တဲ့ တားတော့မယ်လူရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကို သတ်သေတော့မှာလို့လို့ လုပ်တာ တို့၊ ဒါဟာ ၅ ကြွင်း ရာဇပွား မိန်း

ကလေးတော်တော်များများ လုပ်တတ် တာပဲ။ ယောက်ျားအချို့လည်း လုပ်ကြ တာ တွေ့ရပါတယ်။ ခု ခင်ဗျားပြော လိုက်တဲ့ (အဆိပ်သောက်လို့တဲ့)ဆိုတဲ့ စကားပြောချိန်ဟာ အင်္ဂါချိန်၊ ဒီအချိန် ဟာ ဟန်ဆောင်တိုင်း၊ အကြားတိုင်ဆို တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဦးမျိုးအောင်သမီး ခင်စန်းဝင်း တကယ်အဆိပ်သောက် တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟန်ဆောင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆရာကိုစောလင်းသည် မဟာ ဘုတ်အရ အင်္ဂါပိဋ္ဌာတိုင်အရ သဘော တရားများကို ဦးမျိုးအောင်အား ရှင်းပြ လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာစော။ အင်္ဂါ ပိဋ္ဌာအရ မသိပေမယ့် မဟာဘုတ်အရ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတရှိနေလို့ မခင် သန်းကို မင်းရဲညာမီး မသေပါဘူးလို့ ပြော တာ လက်မခံဘူး။ သူတို့ ဆေးရုံက ပြန်လာမှ ရှင်းပြရမယ်။ ဒီမယ်ကြည့် လေ ဆရာစော။ အဆိပ်ပုလင်းနှင့် ဘူးခွံ ကို ဟန်ဆောင်တဲ့သက်သေအဖြစ် ရပြီး သားပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့က မခင်သန်းက သူ သဘောမတူတဲ့ ယောက်ျားလေးနှင့် တွေ့ လိုက်တယ်ဆိုပြီး သူ့သမီးကို ကြိမ်း မောင်းဆူပူနေတာ ကြားလိုက်တယ်။ ခု ဆန္ဒပြတဲ့သဘောနဲ့ အမေကို ဟန် ဆောင် အဆိပ်သောက်ပြလိုက်တော့ သူ အမေ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ပွမ်... ပွမ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော နေကြစဉ်မှာ ဒေါ်ခင်သန်းနှင့် ခင်စန်း ဝင်းတို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လာသောအခါ ခင်စန်းဝင်းကို ပွေ့ချီခေါ်မလာရတော့ဘဲ သားအမိနှစ် ယောက် လျှောက်လာသည်။ ခင်စန်းဝင်း က မိခင်နောက်မှ ကွယ်ကွယ်လေး လိုက်လာ၏။ ဒေါ်ခင်သန်းက သူ့ခင်ပွန်း ဦးမျိုးအောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်

ပြီး မလုံတလုံ မျက်နှာမျိုးဖြင့် မျက် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မျက် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မျက် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“ဥမ္မာစိုး”

“ရှင်... ဦး”

ဦးမျိုးအောင် ခေါ်သံကြောင့် ဥမ္မာစိုး တုံ့ခနဲရပ်ပြီး နေလိုက်၏။

“ဒေါက်တာက ဘာပြောလို့ လုပ်ပေးလိုက်လဲ။ ဦးကို မှန်မှန် ဖမ်းပါ”

“ကျွန်မ ကြားတာ၊ မြင်တာ တော့ လိုရမည်ရ ဆေးထိုးပေး သဘောပဲ ဦး။ ဒေါက်တာပြောတာ မမှန်နိုင်ပါနဲ့တဲ့။ အဆိပ် ဝမ်းထဲမရောက် သေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ သမီးလဲ ကြားတာ ခါလောက်ပါပဲ”

“အေး... အေး... သမီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ သမီးသုငယ်ချင် သွားချင်သွားလေ”

ဦးမျိုးအောင် ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ခင်စန်းဝင်း၏ သူငယ်ချင်း ဥမ္မာစိုး ထွက်သွားသောအခါ ဆရာစောလင်း သည် ဦးမျိုးအောင်အား ကြည့်နေသလို ဦးမျိုးအောင်ကလည်း ကိုစောလင်း ပြန်ကြည့်ကြကာ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာတွင်

“ကိုင်း... ဘယ်လိုလဲ ၅ ကြွင်း အင်္ဂါသမီး ရာဇပွားရဲ့ အကုန်ခန့် ဒီလိုဆိုတာ သိပြီလား”

“ဪ... အင်း... အင်္ဂါ ၅ ကြွင်း ခင်စန်းဝင်းရယ်”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ချရင်း သူ့ ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေလေတော့တာပဲ။

ကျေးဇူးရှင်အား နှိုးဆော်

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်း

၀၉-၄၂၀၀၉၂၂

ယောက်ျားနံ = အင်္ဂါ
 မိန်းမနံ = ကြာသပတေး ဖြစ်နေလျှင်
 အင်္ဂါ၏အတွင်းမိတ် → ကြာသပတေး
 ကြာသပတေး၏အတွင်းမိတ် → အင်္ဂါ
 ၎င်းနှစ်နံတွဲ ကြာသပတေး + အင်္ဂါ
 ပင် စိမ်း = ပင်စိမ်း
 ယောက်ျားနံ = တနင်္လာ
 မိန်းမနံ = ရာဟု
 တနင်္လာ၏အတွင်းမိတ် → ရာဟု
 ရာဟု၏အတွင်းမိတ် → တနင်္လာ
 ၎င်းနှစ်နံတွဲ ရာဟု + တနင်္လာ
 ရေ ခ = ခရေ

ဆိုစကားရှိရာ နေ့နံတူချင်း အိမ်ထောင်ဖက်များအတွက်
 ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရမည့်အသား။ အညွန့်
 ပန်းတို့ကို ဇယားကွက်ဖြင့် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။
 ၎င်းယတြာကို မိမိတို့၏ မွေးနေ့နံနက်တိုင်းတွင်
 ဘုရားရှင်အား ပုံမှန် လှူဒါန်းပေးရပါမည်။ ညပိုင်းတွင်
 ဖန်ခွက်ထဲမှရေကို ရေအေးသန့်သန့်ဖြင့် လဲလှယ်ပေးပြီး
 အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန်၊ စီးပွားရေးတိုးတက်ခံ
 ဆုတောင်းပေးရမည်။ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း လှူသည်နံ
 များကိုလည်း အသစ်လဲလှယ်ပေးရမည်။ ပန်းကိုကပ်လှူပြီး
 လျှင် ငါးပါးသီလကို ခံယူဆောက်တည်ပြီး သမ္မုဒ္ဒေဝိတ
 တော်ဖြင့် ပုတီးစိပ်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆင်ပြေ
 စီးပွားရေးကို တိုးတက်စေပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်
 ရပါသတည်း။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ရှင်များ နားလည်
 လောက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။ နေ့သားချင်းထပ်မြတ်ဟု

ယောက်ျား	မိန်းမ	လှူရန်
တနင်္ဂနွေ	တနင်္ဂနွေ	သီဟိုဠ်
တနင်္လာ	တနင်္လာ	ဝါးရွက်
အင်္ဂါ	အင်္ဂါ	ပေါက်ပန်းဖြူ
ဗုဒ္ဓဟူး	ဗုဒ္ဓဟူး	ဒေါန
ကြာသပတေး	ကြာသပတေး	ဆီး
သောကြာ	သောကြာ	အုန်း
စနေ	စနေ	ရွက်လှ

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)

၀၉-၂၆-၂၀၁၁

သန္တုဠာ

သစ္စာဝါဒီ သရာမြတ်စောလင်း

၂၀၁၇ မေလ၏ နွေနေ့သည် အလွန်ပင် ပူပြင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်ခန်းရှိရာ ကျိုက္ကစံဆံတော် ရှင်စေတီတော်မြတ်၏ အရှေ့ဘက်မုခ်တွင်ရှိသော ဆိုင်ခန်းအတွင်း၌ အလွန်ပူပြင်းလှသဖြင့် ဆိုင်ရှေ့တွင်ရှိသော ဗန်ဒါပင်ရိပ်၌ ထိုင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှာ အသံမြည်လာ၏။ သို့ကြောင့် ကိုင်၍ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ရာ -

“ဟယ်လို . . . သစ္စာဝါဒီ သရာမြတ်စောလင်းပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခု ဘယ်ကဆက်တာပါလဲ။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျွန်မ မေသန္တာဦးပါ။ တောင်ငူက ဆက်နေတာပါ။ ဆရာအကောင့် လိုင်းပေါ်မှာတွေ့လို့ ဆက်လိုက်တာပါ”

“ဆရာတင်ထားတဲ့ သုညကြွင်း မဟာဘုတ်အကြောင်း ဖတ်မိလို့ ကျွန်မဘာဝနဲ့ အလွန်ပင်တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ ဆရာရဲ့ပညာရပ်ကို လေးစားပြီး ဖုန်းဆက်တာပါ။ ဆရာအကောင့်က thupanti နော်၊ pages မှာ ကျတော့ သူ့များအကောင့်ထဲမှာ ရေးတာလားလို့ ထင်မိတယ်”

“အဲဒါတွေ ထားပါတော့။ သမီး ဘာပြောချင်တာလဲ၊ သိချင်တာလဲ။ ဆရာက သိပ်ပြီးအချိန်မရဘူး။ ပြောစရာရှိတာ လိုရင်းတိုရင်း မြန်မြန်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် နောက်ဆုံးချစ်သူတစ်ယောက်တွေ့လို့ သူ့နဲ့က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဝိဇ္ဇာမှာ ပထမအိမ်ထောင် ကွာရှင်းပြတ်စဲစာမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးဘူးဆရာ။ အဲဒါ သူ့လက်မှတ်အဖြစ်ထိုးပေးအောင် ဆရာလုပ်ပေးနိုင်မလား။ လုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးပါ။ ဒီပေမဲ့ ဆရာ့ဆီကို ကျွန်မ မလာနိုင်ဘူး။ ပေးစရာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဒီဖုန်းနံပါတ်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီးယတြာပေးပါ။ သူ့အတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခဲ သမီးပို့လိုက်ပါ့မယ်။ ပေးစရာ

ရှိတဲ့ ယတြာပေးပြီးရင်တော့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ ပိတ်လိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကျွန်မနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်မြင်ရင်တော့ ကျွန်မ ထပ်ပြီး ဆရာ့ကို ကန်တော့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အွန်လိုင်းပေါ်က ညာစားတဲ့ ဗေဒင်အမည်ခံ လူလိမ်တွေဆီမှာ ကျွန်မ ငွေလေးငါးသိန်း ကုန်ပြီးပြီ။ ဘုရားတကာမှာရှိသော ဗေဒင်ဆရာတွေဆီလည်း ရောက်ပြီးပါပြီ။ နာမည်ကြီးဗေဒင်ဆရာတွေလည်း စုံနေပြီ။ ဒါကြောင့်ပါ ဆရာ။ ဆရာရဲ့ပညာကိုတော့ ဆရာရဲ့ ဆောင်းပါးအရေးအသားတွေကိုကြည့်ပြီး လုံးဝ အပြည့်အဝ လက်ခံပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မကို သမီးတစ်ယောက်လို ခုကွသည်တစ်ယောက်လို အောက်မေ့ပြီးတော့ ကယ်တင်ပေးပါဆရာ”

သူမ ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလာ၏။ သူ့စကားထဲတွင် ညည်းညူသံများ၊ ခြိမ်းခြောက်သံများ၊ ဝမ်းနည်းသံများ ပြည့်နှက်နေ၏။ လူ့လောက လူ့သဘာဝတွင် အချစ်ရေးသည် မကင်းနိုင်ကြပေ။ ထိုအခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း အတူတကွ နေထိုင်ပြီးခါမှ အဆင်မပြေမှုများစွာတို့ကြောင့် ပြန်လည်လမ်းခွဲကြရခြင်းလည်း ရှိပေမည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက်သောပုဂ္ဂိုလ်က မိမိဖြစ်လိုသောဆန္ဒများကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောနိုင်ချင်မှ လိုက်လျောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခက်အခဲကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် ဝေဒပညာရပ်တွင် သံဟိတခေါ်သော သျှန္တီအစီအမံယတြာများ လိုအပ်လာပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ပညာကို လေးစားယုံကြည်ကြသော၊ အားကိုးကြသော ခုနစ်ရက် သားသမီးအပေါင်းအား အလိုဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် ပြုလုပ်သော ရောဒယသရဒွေးကျမ်းလာ ဝဏ္ဏသရ စက်မှုအဝတ္တန် ငါးပါးဖြင့် ပေးသော တိထိသရစက်ယတြာများမှ ခုနစ်ရက်

သားသမီးတို့အတွက် အလွယ်တကူပြုလုပ်နိုင်ရန် အောက်ပါ အစီအမံယတြာကို ညွှန်ကြားလိုက်ရပေသည်။ ၎င်းပညာရပ်ကို ပေါ့တန်သည်ဟူ၍ အထင်မသေးဘဲ လေးလေးစားစား ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် ထူးခြားအောင်မြင်ခြင်းရလဒ်ကို ဆွတ်ခူးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးအတွက် ဆန္ဒပြည့်ယတြာ

(၁) “အ က ဆ ဣ ဓ ဘ ဝ” အက္ခရာဖြင့် စတင်ခေါ်ဆိုသော နာမည်ပိုင်ရှင်များသည် မြန်မာလဆန်း ၃ ရက်၊ ၈ ရက်၊ ၁၃ ရက်နေ့များတွင် နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ မိနစ် ၃၀ အတွင်း အနောက်အရပ်ကို မျက်နှာပြု၍ ဖိနပ်ချွတ်၊ ခြေစုံရပ်၊ လက်အုပ်ချီပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သိပါစေဟူ၍ တိုင်တည်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် (—) ဤအကြောင်းအရာများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သိသာခြားနားစွာ အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်လိုပါသည် ဟူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ဖော်ပြသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း သုံးကြိမ်ထက် မပြုလုပ်ရပါ။ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၂) “ဣ ခ စ ည န မ” အက္ခရာဖြင့် စတင်ခေါ်ဆိုသော နာမည်ပိုင်ရှင်များသည် မြန်မာလဆန်း ၄ ရက်၊ ၉ ရက်၊ ၁၄ ရက်နေ့များတွင် နေ့လယ် ၃ နာရီမှ မိနစ် ၃၀ အတွင်း မြောက်အရပ်ကို မျက်နှာပြု၍ ဖိနပ်ချွတ် ခြေစုံရပ်၊ လက်အုပ်ချီပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သိပါစေဟူ၍ တိုင်တည်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် (—) ဤအကြောင်းအရာများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သိသာခြားနားစွာ အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်လိုပါသည်ဟူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ဖော်ပြသည့်ရက်အတိုင်း သုံးကြိမ်ထက် မပြုလုပ်ရပါ။ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၃) “ဥ ဂ င တ ပ ရ” အက္ခရာဖြင့် စတင်ခေါ်ဆိုသော နာမည်ပိုင်ရှင်များသည် မြန်မာလဆန်း ၅ ရက်၊ ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်နေ့များတွင် နံနက် ၇ နာရီမှ မိနစ် ၃၀ အတွင်း ထောင့်အရပ်များကို မျက်နှာပြု၍ ဖိနပ်ချွတ် ခြေစုံရပ်လက် အုပ်ချီပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သိပါစေဟူ၍ တိုင်တည်ပြီး (—) ဤအကြောင်းအရာများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သိသာခြားနားစွာ အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်လိုပါသည်ဟူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ဖော်ပြသည့်ရက်အတိုင်း

သုံးကြိမ်ထက် မပြုလုပ်ရပါ။ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၄) “ဧ ထ ဖ ရ သ” အက္ခရာဖြင့် စတင်ခေါ်ဆိုသော နာမည်ပိုင်ရှင်များသည် မြန်မာလဆန်း ၁ ရက်၊ ၆ ရက်၊ ၁၁ ရက် နေ့များတွင် နံနက် ၆ နာရီမှ မိနစ် ၃၀ အတွင်း အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာပြု၍ ဖိနပ်ချွတ် ခြေစုံရပ်လက်အုပ်ချီပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သိပါစေဟူ၍ တိုင်တည်ပြီး (—) ဤအကြောင်းအရာများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သိသာခြားနားစွာ အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်လိုပါသည်ဟူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ဖော်ပြသည့်ရက်အတိုင်း သုံးကြိမ်ထက်မပြုလုပ်ရပါ။ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

(၅) “ဩ စ ထ ဒ ဗ လ ဟ” အက္ခရာဖြင့် စတင်ခေါ်ဆိုသော နာမည်ပိုင်ရှင်များသည် မြန်မာလဆန်း ၂ ရက်၊ ၇ ရက်၊ ၁၂ ရက်နေ့များတွင် နံနက် ၉ နာရီမှ မိနစ် ၃၀ အတွင်း တောင်အရပ်ကို မျက်နှာပြု၍ ဖိနပ်ချွတ် ခြေစုံရပ်၊ လက်အုပ်ချီပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ သိပါစေဟူ၍ တိုင်တည်ပြီး (—) ဤအကြောင်းအရာများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း သိသာခြားနားစွာ အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်လိုပါသည်ဟူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ဖော်ပြသည့်ရက်အတိုင်း သုံးကြိမ်ထက်မပြုလုပ်ရပါ။ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

အထက်ဖော်ပြသော သရအက္ခရာတို့ထိသရယုတ်များကို လေးစားယုံကြည်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် နန်းရက်သားသမီးတို့၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ ရာထူး၊ ယုတ္တိမှုများ အလုံးစုံတို့ကို အောင်မြင်နိုင်သော ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်သော အလွန်ပင် ထက်မြက်လှသော ရှေးခေတ် ထိန်းနန်းသုံး မင်းအစိုးရများ အသုံးပြုခဲ့သော ယတြာပင်ဖြစ်သည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစားနှင့် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာကျင့်သုံးပြုလုပ်နိုင်ပါစေဟူ၍ ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသတည်း။

ကျေးဇူးရှင်အား ရှိခိုးပါ၏။

သစ္စာဝါဒီ ဆရာမြတ်စောလင်

၀၉-၄၂၀၉၂၂

မင်းရှင်စော တည်ဆောက်ခဲ့သော မန္တလေးမြို့ အောင်ပင်လယ်ကန်နှင့် သမိုင်းဝင်ကန်များ

စကြာမင်းအောင်

အောင်ပင်လယ်ကန်သည် ဟိုယခင်က မန္တလေးတွင် လူသိများသည့် အဓိကရကန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကန်အတွင်း၌ ရေကြည်၊ ရေအေးတို့သည် ပင်လယ်ကြီးတမျှ မျက်စိတဆုံးရှိပြီး ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြာမျိုးငါးပါးတို့ ဖူးပွင့်ဝေသာ ကြည်နူးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

အောင်ပင်လယ်ကန်၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှမ်းတောင်တန်းကြီးက ကတ္တီပါစောင်ကြီး လွှမ်းခြုံပြီး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း၍ ရေပြင်နှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို တွဲချပ်ထားသည့်အလား ...။

ညိုတချို့၊ ပြာတချို့၊ စိမ်းတချို့ဖြစ်သည့် တောင်အထပ်ထပ်ကြားမှ ဖြူဝါဝါ နံနက်ခင်း နေခြည်နုကလေးက တောတောင်ကြားမှ အန်ထွက်နေချိန်တွင် နေရောင်ခြည်အလင်းတန်းများက ရွှေချည်ငွေချည်တန်းသလို ဖြာထွက်လာပြီး တစ်လောကလုံး နှုတ်ခွန်းဆက်နေပေ၏။

ထိုရောင်စဉ်တန်းများက ကန်အတွင်း၌ ပွင့်နေကြသည့် ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာဝါ၊ ကြာစိမ်း၊ ပဒုမ္မာကြာတို့ကြားမှာလည်း ကြီးကြီးချိတ်သလို နွယ်ယက်နေကြ၍ ကန်ကြီးတစ်ခုလုံး လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ရှုမဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။

ကြာဖူး၊ ကြာစွယ်၊ ကြာဝံတို့အလယ်တွင် လိပ်ပြာဆောင်စုံတို့က ဟိုသည်ကူးလူး ပျံသန်းနေကြသလို ကျေးဇာတိသာရကာ အပေါင်းတို့ကလည်း ပြေးလွှားပျံသန်း မြူးမြူးပျော်ရွှင်နေကြသည်က မြင်တွေ့ရသူအပေါင်းအဖို့ စိတ်နှစ်မြို့ ကြည်နူးစရာ ...။

ကြည်နူးစရာကောင်းလှသော ရေကန်ကြီးကို မင်းရှင်စော ကြည့်နေရင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ရေပြင်ကြီးမှ ကြွလာသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ မင်းရှင်

စောက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့စိတ်အစဉ်ကို စုစည်းလိုက်တော့မှ ရှေးက ကန်တိလိလို အမည်တွင်သည့် ရေကန်ကိုကြည့်ရင်း သူ့စွဲစိတ်ကူးပုံရိပ်တို့ကို သတိထားမိသွားတော့၏။

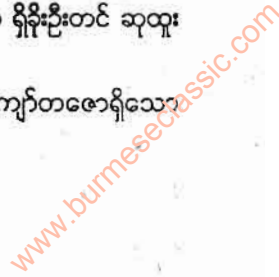
ကန်တိလိရေကန်သည် မိုးတွင်းအခါမှာသာ မိုးရေများရှိနေပြီး မိုးကုန်သည်နှင့် ရေလည်းကုန်သွားတော့သည်။ မင်းရှင်စောသည် ထိုရေကန်ကိုကြည့်ပြီး အခုလို ရေတွေအဟောသိကံဖြစ်နေမည့်အစား ရာသီမရွေး၊ အချိန်မရွေး ရေရှိစေရန် ကန်ပေါင်မြင့်မြင့် ဖို့လိုက်ပြီး ကန်ရေများကို စိုက်ပျိုးရာတွင် အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အကြံရရှိလာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကန်တိလိကို ဆည်ဖို့ခွဲရာ အေဒီ ၅၁၇ ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးသွားသည်။ ကန်ကို ဆည်ဖို့အောင်မြင်ပြီးနောက် အောင်ပင်လယ်ကန်ဟု ကမည်းတင်ခဲ့လေသည်။

အောင်ပင်လယ်ကန်သည် တာပေါင်း သုံးထောင်ကျယ်ဝန်းပြီး ထိုကန်ရေတို့ဖြင့် ဒေသတစ်ခုလုံးတွင်ရှိသော လယ်ပယ်သုံးသောင်းကျော်ကို ရေပေးဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်တစ်ထောင်လျှင် မြောင်းတစ်သွယ်စီတူး၍ အချိန်မရွေး လယ်ရေပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် သုံးသီးစားရသည်။

မင်းရှင်စောသည် သူ၏ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော အောင်ပင်လယ်ကန်တွင်းမှ ရောင်စုံဖူးပွင့်လျက်ရှိသည့် ကြာမျိုးငါးပါးကို ဦးဦးဖျားဖျားခူးဆွတ်၍ နန်းဦးတွင်တည်ထားသော ရွှေကျင်ကျဘုရားသို့ တင်လှူကာ ရှိခိုးဦးတင် ဆုထူးပန်ဆင်ခဲ့သည်။

မန္တလေးရတနာပုံခေတ်၌ အကျော်တဖော်ရှိသော

စာပေပညာရှင် ဦးပုညက သူမြင်တွေ့ခဲ့သည့် အောင်ပင်
လယ်ကန်၏အလှကို ဤကဲ့သို့ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်မှာ -

သည်ကန်မှာ ညီညာပေါင်းရှာကြ
ကြာခေါင်းလောင်း ပဒုမ္မာ
ငုံကာ ထုံစွာ မှုန်ပြာဝတ်ဆံ
လေသွဲ့၍ ခွေနှိုးလို့
ကြေတော့မည် ဟန်ပန်ကို
ဝတ်မွှေးကို ဆွတ်ရွှေးလို့
ငှက်ကျေးက တည့်ည့်
သီသာသာ ဖန်ခါးပါ
ညံ့စာစာ ဖော်နှောလို့
ခေါ်ပြောကြ စုံမောင်နှံ။

အောင်ပင်လယ်ကန်နှင့် နန္ဒာကန်တို့သည် မြန်မာ
မင်းအပေါင်းတို့ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုရာ အရပ်လည်းဖြစ်
သည်။ နိုင်ငံတွင်း ဆန်ရေစပါးပေါများစေခြင်းငှာ အဆက်
ဆက်သော ဘုရင်များက သူတို့ကိုယ်တိုင် လယ်ထဲဆင်း၍
လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

အမရပူရမြို့နန်းစံ ဘကြီးတော်စစ်ကိုင်းမင်းသည်
အေဒီ ၁၁၈၁ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၅ ရက်နေ့တွင်
အောင်ပင်လယ်ကန်အနီး မင်းတဲကြီးများ စစ်အင်္ဂါလေးပါး
ခြံရံလျက် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့်တကွ အမရပူရနန်းမြို့မှ
လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပရာ အောင်ပင်လယ်ကန်သို့ ကြွမြန်း
တော်မူသည်။

မန္တလေးမြို့တည် နန်းတည် မင်းတုန်းမင်းဘုရား
ကြီးသည် အောင်ပင်လယ်ကန် မင်္ဂလာလယ်တော်တွင်
လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်း
သည် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၄ ခုနှစ် (အေဒီ-၁၈၆၅)တွင် တစ်
ကြိမ်၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၈ (အေဒီ-၁၈၆၉)တွင် တစ်ကြိမ်၊
သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ပြည့် (အေဒီ-၁၈၆၈)တွင် တစ်ကြိမ် သုံး
ကြိမ်တိတိ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

အောင်ပင်လယ်ကန်သည် ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် တင့်
တယ်လျက်ရှိသည့်အကြောင်းကို မန္တလေးဘွဲ့တျာချင်းတစ်
ပုဒ်တွင် ...

“ရှေ့ယံငယ်ပတ်ဝန်းမြေရောင်ရွန်း
သီလာမြိုင်မြူး တောင်မျှားရေဝတ်ခွန်
သာဇွယ်လွန်သည် လေစိမ်းလှဲလှဲမောင်
နန္ဒာကြည်ရှင်းကန်မင်း အောင်ပင်လယ်မှာ
ကြာမျိုးငါးသွယ် လှိုင်ကြွယ်မွှေးပျံ့
လှောင်းပါလို့ ... လေး ...။
ကန်ရေချိုချိုသောက်ရင်း
ဘေးပျောက်လို့ ရန်ကွာကယ်လို့ ဆိုပါသဇွေ
လာ ... မေလိုက်ခဲ့တော့
ငယ်ကြိုက် ကယ်နတ်ဆွေ
တို့မန်းမြေ ကန်ရေချိုချိုသောက်ရင်လ
ဘေးပျောက်လို့ရန်ကွာ သာလှတယ်လေး ...။

အောင်ပင်လယ်ကန် ဒဏ္ဍာရီဆန်သောဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ရှေးကရေးသော သီချင်းနှင့်ကဗျာတွေက အောင်
ပင်လယ်သမိုင်းကို ပြောပြခဲ့ကြသလို အောင်ပင်လယ်ကန်
နှင့် ပတ်သက်နေသည့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဇာတ်လမ်းတစ်
ပုဒ်လည်း ရှိသေး၏။ အင်းဝဆင်ဖြူရှင် တရဖျားသည်
တောကစားထွက်ရာမှ ထိုဇာတ်လမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့်ဆိုသည်။

ဘုရင်တရဖျားသည် အောင်ပင်လယ်တောသို့
တောကစားထွက်ရာမှ မင်းကြီးဆောင်ယူခဲ့သော လက်ယာ
ရစ်နှင့် ဇော်ကျီတစ်ဦးဖန်ဆင်းသည်။ နတ်သမီးနှင့် အ
လှယ်ပြု၍ ပျော်ပါးခဲ့ရာ မကြာမီမှာပင် နတ်သမီးပျောက်
ကွယ်သွားသဖြင့် ဆင်ဖြူရှင်တရဖျား ရူးခဲ့သော ဇာတ်လမ်း
ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းကို ဦးပုညက တေးထပ်ရေးစပ်၍
သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။

ရတနာပူရ ဆင်ဖြူမျှား သခင်
တဒက်သမင်ကို မဆင်ခြင်လိုက်မှား
မန်းသိန္နဲ တောင်စဉ်နှယ်သည်
အောင်ပင်လယ်တော၌ ပျော်ပါး
လက်ယာရစ်ခရုငွေကို သမုဆွေပါသွား
နှူပိယေစကားနှင့် လှည့်ဖျားတဲ့ဇော်ကျီ
လက်ဖျစ်သံ တစ်ချက်တီးရုံနှင့်

နတ်သမီး ကျလာရသည်
သံသစပ်မှီသည် ရသတိကွယ်ပျောက်လို့
သေမလောက် ဆင်ဖြူရှင်ရှူးရသည်တွင်
သည်ကဲ့သို့ ချစ်နှုန်းတွင်မယ်
ချစ်တုန်းတွင် ခွဲပါနှင့်လေး ...။

ကောင်းစွာရွယ်သောခေတ်ကို အထူးပင်မျှော်မိသည်။
(နှုန်းတော်ရှေ့က ဆရာတင်)

မင်းရှင်စောတည်ခဲ့သော 'ကန်လေးကန်စလုံး' ရေ
တွေဖောက်ထုတ်လိုက်ပြီး လယ်မြေအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ
ကေမဲ့၍ ရောင်းစားခဲ့ကြသည်။ ဤကိစ္စတွင် အင်္ဂလိပ်အလို
တော်ရှိ မြန်မာများပါဝင်ကြောင်း ရွာသားများက ပြောပြ
ကြသည်။

ဦးပုညတေးထပ်တွင် ၂၂၆ ခုနှစ်က အင်းဝတွင်မင်း
ပြုခဲ့သော ဆင်ဖြူတရဖျားများသည် အောင်ပင်လယ်တော
သို့ တောကစားထွက်တော်မူ ခဲ့သည်။ တောကစားထွက်ရာ
တွင် မင်းကြီးယူဆောင်လာသော လက်ယာရစ်ခရုသင်းနှင့်
တော်ကိုတစ်ဦးဖန်ဆင်းပေးသော နတ်သမီးအလဲ အလှယ်ပြု
၍ ပျော်ပါးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကန်ပေါင်ခိုင်မာအောင် ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် စိုက်
ပျိုးထားသော မန်ကျည်းပင်များကိုလည်း ခုတ်လှဲရောင်းစား
ခဲ့ကြသည်။ အားလုံး မန်ကျည်းငုတ်တိုတို့ ဖြစ်ကုန်သည်။
မကြာခင်မှာပင် မန်ကျည်းငုတ်တိုဟူသော စာဘောင်
သီချင်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ပျော်ပါးနေစဉ်တစ်ခဏတွင် နတ်သမီးပျော်ကွယ်
ပွားသဖြင့် ဆင်ဖြူရှင်ဘုရင်သည် နတ်သမီးကိုရှာရင်း
ဘုရင်ရှူးသွားကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ဦးပုညရေးခဲ့
သော ဇာတ်လမ်းသည် အဖြစ်မှန်ဟုတ်သည်။ မဟုတ်သည်
မသိရသော်လည်း စာပေနယ်ပယ်မှာတော့ ကျော်စော
လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီဆန်နေသဖြင့် အောင်
ပင်လယ်ကပြောသော ပုံပြင်အဖြစ်သာ မှတ်ထားမိ၏။

မန်ကျည်းငုတ်တို ရွက်နုပေါခါမှ
ချဉ်ရေသောက်ကြစို့ ခင်ထွေးရယ်
အောင်မြေက ငါထွေးသား
ဆားနဲ့နယ်ခဲ့မယ်
ဖိုခနောက်ကယ်တဲ့ သုံးလုံးတည်
ပျဉ်းပက်လက်နဲ့ ထည့်ပါကွယ်
ခင်ထွေးပြင်ကာချက်ရင်
ဟင်းပျက်လှတယ် ...။

မန္တလေးမှာ သီပေါဘုရင်ပါတော်မူသွားတော့
အောင်ပင်လယ်ကန်သည်လည်း ကြည့်ရှုမည့်သူ၊ ပြုပြင်
မည့်သူ မရှိတော့ သလို ဘေးမဲ့ ပေးထားသော
သားငါးတိရစ္ဆာန်နှင့် ကျေးငှက်များလည်း ဘေးမဲ့အခွင့်
အရေးပျက်သုဉ်းပြီး လွတ်လပ်မှုကင်းမဲ့သွားလေတော့သည်။

သီချင်းအစပထမမှာတော့ ရိုးရိုးကလေးဟုထင်
သည်။ သို့သော် မန်ကျည်းငုတ်တိုသီချင်းကို စပ်ဆိုခဲ့သော
ဇာတ်ဆရာဦးဖိုးကွန်းရဲ့ သဘောက ရည်ရွယ်ချက်၊
ရည်ညွှန်းချက်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။ သီချင်းဆုံးခါနီးအပိုဒ်တွင်
တဘောင်၏သဘောကို ထင်ဟပ်ပြခဲ့ပါသည်။

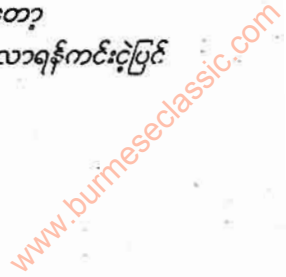
သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး ၁၉ နှစ်အကြာ ၁၂၆၆
နှစ် တွင် အင်္ဂလိပ်တို့က အောင်ပင်လယ်ကန်ထဲမှ ရေတွေ
ဖောက်ထုတ်လိုက်သည်။ အောင်ပင်လယ်ကန်အဖို့ အသည်း
ဆုံးထုတ်ယူခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတော့၏။

မင်းရှင်စော၏ ကန်လေးကန်ကို ရေတွေဖောက်
ထုတ်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်က မန်ကျည်းပင်များကို ငုတ်တိုဖြစ်
အောင်လုပ်ပစ်သည့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး
မြန်မာမင်းကောင်းတစ်လက် မန္တလေးမှာ ပြန်ပေါ်လာမည်
ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

ကန်ထဲတွင် ရေမရှိတော့မှ လယ်တောအဖြစ်သို့
ပြောင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ အောင်ပင်လယ်ကန်နှင့်အတူ နန္ဒာ
ကန် စောင်းကလေးကန်၊ တမုတ်ဆိုးကန်တို့လည်း ကံတူ
အခြေပေးဆိုသလို မင်းရှင်စောတည်ခဲ့သော ကန်လေး
ကန်လုံး လယ်တောဖြစ်သွားကြ၏။

(အောင်ပင်လယ် ...)
တကယ့် တောအစစ်ကဲ့သို့ လယ်တောဖြစ်လို့မို့

သုံးလုံးတည်တဲ့ ဖိုခနောက်ကတော့
ဟိုမြောက်က တောင်တော်မန္တလာရန်ကင်းငဲ့ပြင်

ကန်နန္ဒာမင်း ဖျဉ်းပက်လက်ပမာသို့
ဟင်းခက်စရာ စံရာမြေမန်းတွင်မှ
နန္ဒာရေခမ်းတော့ တဘောင်တိတ်အလိုက
တောင်ရိပ်ခိုကြတော့
သာသနာတစ်ဝက်တွင်မှ
ဒါယကာတစ်ဆက်
အသစ်အကုန်ပျော်ကြတော့
အရာရာမြှောက်ပြီးတော့ ဖွင့်စကားအကုန်
မပေါ်ပါစေနှင့် ...

ကြာပင်အိုင်ကြီးအလယ် ...
အောင်ပင်လယ် တောခြေဝယ်
မောလေတယ် ချောမေရယ်
ရွှေကြာပန်းကို ပန်ပိုမယ်
ကြာပင်အိုင်ကြီးရယ် ...

ဟူ၍ သီချင်းကို မတင်မကျအဆုံးသတ်သွားပါသည်။
ဇာတ်ဆရာ ဦးဖိုးကွန်းသည် အချက်စကားအရာမှာ နှစ်ဖက်သွားပါတဲ့ဓားကို မြမြလေး သွေးပြီး တပ်လှန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာတွေက ကောင်းကင်မှာ ပေါ်လွင်နေသည့် အချိန်မှာ အောင်ပင်လယ်ကန်ထဲက ကြာပင်အိုင်ကြီးအနီးမှာ ရောက်နေတဲ့ မြိုင်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီက ဘယ်သူ့ကိုလွှမ်းမိုးရမုန်း- မသိဖြစ်နေလို့ ကြာပင်ကလေးတွေသိရင် ညွှန်းစမ်းပါကွယ် ...။

ဇာတ်ဆရာဦးဖိုးကွန်းက မန်ကျည်းငှက်တိုသီချင်းကို ရေးစပ်သီဆိုပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ မန္တလေးမြို့မှ နာမည်ကျော်အငြိမ်းမင်းသမီး မြခြေကျင်း၊ မငွေမြိုင်တို့ခေတ်တွင် မငွေမြိုင်ဆိုဖို့ သီချင်းရေးဆရာနန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်က အောင်ပင်လယ်သီချင်းကို ရေးစပ်ပေးခဲ့သည်။

အောင်ပင်လယ်ကန်ထဲမှာ မောနေတဲ့ချောမေ တစ်ယောက်ကို အမောပြေအောင် ဟောဒီလှပကြည်နူးလေးကောင်းတဲ့ ကြာပင်အိုင်ကြီးထဲက ကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးပန်ပိုမယ်။ ကြာပန်းလေးပန်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဘဝအမောပြေပါရစေဟု လှလှပပလေး ရေးဖွဲ့ထားတာကို သွေရပါသည်။

စိမ်း ... မြလှူခြယ် ...
အောင်ပင်လယ် ... တောနဲ့ တောင်စွယ်
ခြေကျင်းမြိုင် ... ပျော်တဲ့နယ်
(ရွှေနန်းတော် ...) ၊ ရှေ့ပြုပွားဝယ်
ကုမ္ပဏီ ... ကောက်စိုက်သမတွေ အသွယ်သွယ်
ဆိုတေးသံ ... ချိုလှတယ် ...။

လွမ်းတော်မူ ...
ပြောလောက်ပေတယ်
ချောသလောက် နွယ်ကြင်ကြင်ပျိုမယ်
နန်းတော်ရှေ့ အောင်ပင်လယ်

မန္တလေးနန်းတော်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ အောင်ပင်လယ်ကန်အတွင်းမှာ ကောက်စိုက်နေကြသည့် လယ်တောသူတွေရဲ့ တေးသံက ချိုမြလှတာမို့ မမြိုင်ပျော်လှပါတယ် ဟုဆိုပါသည်။ သီချင်းသွားကို ရှေ့ဆက်ကြည့်ပြန်လျှင် ...

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်က မြခြေကျင်းမငွေမြိုင်အတွက် အောင်ပင်လယ်သီချင်းရေးပေးခဲ့သလို မြို့မင်းပိုင်အတွက်လည်း အောင်ပင်လယ်သီချင်း နောက်တစ်နှစ် ရေးပေးခဲ့သည်။ ထိုသီချင်းကို ရှေးက အောင်ပင်လယ်သာယာခဲပုံ၊ ယခုအခါ လယ်တောဖြစ်နေတယ်ဟု နေသာဖော်ပြခဲ့သည်။

တိမ်နီ တိမ်ဝါ တိမ်ပြာတွေ သန်းပြန်တေ့
ဘယ်ဆီသို့ ဘယ်ဝါသို့
လွမ်းရမယ်ညွှန်းပါကွယ်

ကြာစိမ်း၊ ကြာပြာ၊ ဖွင့်နီများ ...
လှုပ်ရှားကာရယ် ဖျားစွာကွယ်
ရှေးဗီတယ် ...
လူအို၊ လူမင်း ပြောခြင်း လက္ခကာ
ဟင်္သာမောင်နှံကွယ် ဝဲတယ် ဝဲတယ် ...
(အောင်ပင်လယ် ...) ၊

တကယ် တောအစပ်ကဲ့သို့
အခုတော့ လယ်တောဖြစ်လို့
ကောင်းစွိုရွယ်သော ခေတ်ကို
အထူးပင် မျှော်မိတယ် ...

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင် ရေးသားသောသီချင်းများ
ကိုကြည့်လျှင် ဆရာတင်တို့ခေတ်က အောင်ပင်လယ်၏
အခြေအနေကို သိသာနိုင်ပေသည်။ သူတို့ခေတ်မှာ လယ်
တောကြီးဖြစ်နေသည့် အောင်ပင်လယ်ကန်ကို လူအိုလူမင်း
များ ပြောပြသည့် ရှေးခေတ်က အခြေအနေတို့ကို ပေါင်းစပ်
ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းရှင်စောက ပြည်သူများ စားနပ်ရိက္ခာပြည့်စုံစေ
ပြီး ဆင်း၊ မြင်း၊ ဘဏ္ဍာပေါများရေးအတွက် ကန်များလှုပ်၍
တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီပတ်လုံး စိုက်ပျိုးရေးအတွက် ရေရရှိ
ရေးကို အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။
မင်းရှင်စောတည်ခဲ့သော ကန်လေးကန်တွင် နန္ဒာကန်
လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ဘယ့်နှယ့် ဘယ်လို စီမံပါလို့ဖန်
ကန်လေးကန်ကို မင်းရှင်စောတည်တော်မူခဲ့ပြန်
မြန်နွာရွှေ စောင်းကလေးတို့မကျန်
(နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်)

မင်းရှင်စောသည် ရာသီမရွေး ရေရရှိရေးအတွက်
အောင်ပင်လယ်ကန်၊ စောင်းကလေးကန်၊ တမုတ်ထိုကန်၊
နန္ဒာကန်တို့ကို တူးဖော်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က နန္ဒာကန်သည်
ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာညို၊ ကြာပြာတို့ ရောင်စုံ
ပွင့်နေပေလိမ့်မည်။ တိမ်လှိုင်းတွေက အလိပ်လိုက်
နကောင်းကင်တွင် တွဲလဲခိုနေကြသည်။ အချို့သောတိမ်
များက နန္ဒာကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် ကြွေကျနေကြသည်။

နန္ဒာကန်၏မြောက်ဘက်တွင် မြတ်စွာဘုရား နုစဉ်
အခါက ငါးရုံမင်းဘဝက တံငါသည်လက်မှ လွတ်ကင်း
ဆောင် ပြေးခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဖြတ်သန်းလာသော ငါးမွှန်း
ဆောင်၊ ဆားခါးတောင်နှင့် ဂန္ဓာမာတောင်တို့ရှိသည်။

နန္ဒာကန်၏ တောင်ဘက်တွင် ရွှေတောင်၊ ငွေ
တောင်၊ ပတ္တမြားတောင် စသော တောင်ကိုးလုံးတို့ ခြံရံ

တည်ရှိနေသည်။ မန္တလေးတောင်ရှိသည့် အရှေ့တောင်
ဘက်ကို ကြည့်လျှင် ရန်အပေါင်းတို့ကင်းရာ ရန်ကင်း
တောင် ရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရား ငါးရုံမင်းဘဝက ထို
ရန်ကင်းတောင်ရောက်မှ ရန်အပေါင်းက ကင်းခဲ့သည်ဟု
ဆိုသည်။

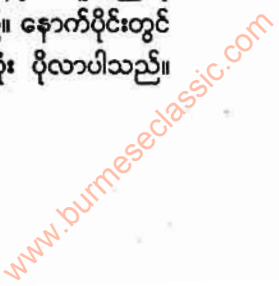
အနောက်ဘက်ကိုကြည့်လျှင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကို
နောက်ခံပြု၍ စိမ်းစိမ်းစိုစို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် နန္ဒာရွာနှင့်
တွေ့နိုင်ပေသည်။ မင်းရှင်စောသည် နန္ဒာကန်ကို စောင့်
ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ နန္ဒာရွာကိုပါ တည်ထားခဲ့ဟန် တူ
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းရှင်စောတည်ခဲ့သော
တမုတ်ဆိုးကန်၏ အနောက်ဘက်တွင် တမုတ်ဆူးရွာရှိ
သည်။ အောင်ပင်လယ်ကန်မှာလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်
အောင်ပင်လယ်ကန်၏ အနောက်ဘက်တွင် အောင်
ပင်လယ်ရွာ ရှိသည်။

မင်းရှင်စောသည် သူတည်သောကန်ကို တာဝတိံ
သာနတ်ပြည်က နန္ဒာကန်နှင့် တူသည်ဟု တင်စားလို၍
နန္ဒာကန်ဟု အမည်ပေးခဲ့ဟန် တူပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုပါမူ မန္တလေးတောင် မြောက်
ဘက်တွင် မင်းရှင်စောကန် တည်ပြီးသောအခါ ထိုကန်
အတွက် ကမ္ဘည်းတပ်ရန် လိုအပ်လာမည်။ မင်းရှင်စော
သည် ပုဂံပြည် တူရွှင်းတောင်ခြေတွင်ရှိသည့် မြကန်သာကို
သတိရပေလိမ့်မည်။ မြကန်သာကို ကျစွာမင်းကြီး လက်
ထက်က တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာရှိသည့် နန္ဒာကန်ကြီးနှင့်
အလွန်တူပါသည်ဟု တင်စားခဲ့သည်။

မြကန်သာ တောင်ကျချောင်းဘေး
ရေဝင်ပြေးလှည့် ရေအေးကြည့်စွာ
ကန်ပိုင်မာလျက် ကြာပေါင်းထုံထုံ
ငှက်မျိုးစုံသည် တာဝတိံသာက
နန္ဒာလောတူစွဟုတ္တာ
(အမည်မသိစာဆို)

ထိုကဲ့သို့ပင် မင်းရှင်စောလည်း သူတည်သည့်ကန်
ကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်က နန္ဒာကန်နှင့် တူသည်ဟု
တင်စားလို၍ အမည်ပေးခဲ့ဟန် တူသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
နန္ဒာကန်မှ မြနန္ဒာကန်ဟု “မြ”တစ်လုံး ပိုလာပါသည်။

မန္တလေးရတနာပုံခေတ်ရောက်တော့လည်း မန္တလေးသူ
မန္တလေးသားတို့က မြန်နွာကို နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်က -
အသက်ကလေးရယ် ရှည်စေလိုရင်ဖြင့်
မြန်နွာ ... မြန်နွာ ... မြန်နွာ ရေညှိသန်းတယ်
မန်းတောင်ရိပ်ခို ...

ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။
မြို့မဆရာငြိမ်းကလည်း စိန်ပါတီသီဆိုဖို့ မြန်နွာ
သီချင်းထဲမှာ

မြန်နွာရေညှိညှိရစ်ခါသန်းတော့
ရွှေမန်းတောင်ရိပ် တူတူနီမယ်
ပျိုဖြူတွေရယ် ...

ဟု အဖော်ညှိခဲ့သေးသည်။
မန္တလေးမြို့က နာမည်ကြီး လူရွှင်တော်များဖြစ်
ကြသည့် ဦးဓာတ်ခိုးနှင့် ဦးသခါတို့ကလည်း ခွန်းတောက်
ရေးစပ်သီဆိုခဲ့ကြသည်။

အသက်ကယ်တဲ့ ရှည်စေလို
မြန်နွာ ရေညှိသန်းတယ် ... ကွယ်
မန်းတော်ရိပ်ခို ...
ခေါင်းလောင်းသံချိုချိုနဲ့
ရွှေပဟိုရ်စည်သံက
ဟိန်းတယ်ကွယ်
ဘေးရန်ကငြိမ်း ...
(ကဗျာဘက်ကိုက်)

အထက်ပါ စာများအရဆိုလျှင် အသက်ရှည်လိုကြ
ရင် အလွန်သာယာ အေးမြလှသည့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်
က နန္ဒာကန်နှင့်တူသော မြန်နွာကန်တော်အနီးက မန္တလေး
တောင်ရိပ်ကို ခိုလှည့်ပါဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် နန္ဒာကန်နှင့် မန္တလေးတောင်တို့ကို
ခွဲခြားမရစကောင်းပေ။ မင်းရှင်စောသည် မန္တလေးရွှေ
တောင်အရိပ်ကို ချောက်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်ကို သုံးသီး
စိုက်ပျိုးနိုင်အောင် ရည်ရွယ်၍ နန္ဒာကန်၊ အောင်ပင်လယ်

ကန်၊ စောင်းကလေးကန်နှင့် တမုတ်ဆိုးကန်တို့ကို တည်
ခဲ့သည်။

နန္ဒာကန်ကို မင်းရှင်စောတည်ပြီးသည့်နောက်
ဘိုးတော်ပဒုံမင်းက ၁၁၅၀ ပြည့်နှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော်
၂ ရက်နေ့က သရက္ခန်ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီး
နန္ဒာကန်ပြုပြင်ဆည်ဖို့ရန် ကြည့်ရှုတော်မူသည့် နန္ဒာကန်
ပြုပြင်ရန်အတွက် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာတို့
တာဝန်ပေးအပ် လွှဲတော်မူသည်။

မန္တလေးရတနာပုံခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်
ကလည်း နန္ဒာကန်ကို ပြုပြင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါ
အထိ နန္ဒာကန်တွင်း၌ ပခုပ္ပာကြာတို့ဖြင့် လှလှပပ တင့်တင့်
တယ်တယ်ရှိနေကြောင်း စာဟောင်းများတွင် တွေ့ရသည်။
ထိုအချိန်က နန္ဒာကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ဖြတ်သွားလျှင် ကြာပန်း
ရနံ့များ လှိုင်လှိုင်ကြူနေကြောင်း သိမိလိုက်သူများပြော
စကားကို အဆင့်ဆင့်ကြားခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။

မင်းရှင်စောသည် နန္ဒာကန်တည်ပြီး ရေကန်ကြီးကို
စောင့်ရှောက်ရန် နန္ဒာကန်၏ အနောက်ဘက်တွင် နန္ဒာရွာ
ကို တည်ထောင်ပေးခဲ့လေသည်။

စကြာမင်းအောင်

ကျမ်းကိုး
ရွှေရိုး (မန္တလေး)၊ မင်းတုန်းမင်း မြို့နန်းမတည်မီက
မန္တလေးသမိုင်းမှ ထုတ်နုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပါ၏။

ပြီးမြောက်စေသည့် ကြေး၊ ကျောက်၊ ရွှေ ဘုရားသုံးဆူ ပူဇော်နည်း

ဂန္တီရချစ်ကြီး (ဆင်ဖြူကျွန်း)

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးအား နေ့စဉ် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း အဓိဋ္ဌာန်အဖြစ် ၁၀၁၂၀၀၆ မှ ၃၁ ၁၂ ၂၀၁၄ ရက်နေ့အထိ ကိုးနစ် အဓိဋ္ဌာန်ပြု အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ တန်ဆောင်းတစ်ခုသို့ ဂုရုကြီးတစ်ယောက်မှ လိုက်၍ပြုပါသည်။ ၎င်းဂုရုကြီးမှ "ပြီးမြောက်စေသည့် ကြေး၊ ကျောက်၊ ရွှေ ဘုရားသုံးဆူတန်ဆောင်း" ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဘုရားသုံးဆူအား ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ ဤတန်ဆောင်းတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းပြုလုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုတန်ဆောင်းတွင် ရဟန်းဝတ်သံဃာများ၊ ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူဝတ်ကြောင်များ စုံညီစွာ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ မန္တလေးသို့ သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ သွားရောက်စဉ် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအား ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ခြင်း၊ မွေးနံဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ဆီမီးကိုးထောင် ကပ်လှူခြင်း၊ ပန်း။

ရေချမ်း ကပ်လှူခြင်း၊ ပတ္တန်းပုလော်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ပုလော်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအတူ ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးအားလည်း ပန်း၊ ရေ ချမ်း ကပ်လှူခြင်း၊ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်း၊ ပတ္တန်းရွတ်ဖတ်ပုလော်ခြင်းနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်ခြင်းများ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အာရုံ နိမိတ် ပေါ်လာပါသည်။ နေ့စဉ် နေအိမ်ဘုရားခန်းတွင် ကြေးဘုရား၊ ကျောက်ဘုရား၊ ရွှေဘုရား၊ ဘုရားသုံးဆူ ပုလော်ချင် သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အာရုံနိမိတ် အား ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသခင်ဖြစ်တော်မူသော သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မေးလျှောက် ကြည့်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ မိန့်တော်မူသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသုံးဆူပုလော်ရန်အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ဉာဏ်တော် ကိုးလက်မရှိ ကြေးဘုရားတစ်ဆူ၊ ဉာဏ်တော် ခုနစ်လက်မရှိ စကျင်ကျောက်ဘုရားတစ်ဆူနှင့် ဉာဏ်တော် ကိုးလက်မရှိ ရွှေဘုရား တစ်ဆူ ပင့်ဆောင်ပုလော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဘုရားသုံးဆူနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပုလော်ခဲ့ရာ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ဆူ ဝယ်ယူ ပုလော်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်ဘုရားခန်းတွင် ၂၂.၂.၂၀၁၅ ရက်နေ့က ဘုရားအနေကတေ တင်လှူပုလော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ကြေး၊ ကျောက်၊ ရွှေ ဘုရားသုံးဆူအား ရေတော်သုံးခွက်၊ အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်သုံးတိုင်၊ ပန်းအိုး သုံးလုံး နေ့စဉ် လှူဒါန်းပုလော်ထားရှိပါသည်။ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပုလော်သည့်အခါ -

၁။ ဘုရားရင်အားကန်တော့ပြီး သရဏဂုံတည်၍ ငါးပါးသီလခံယူကာ ပြီးလျှင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအား ဝန်ချ တောင်းပန်ကာ

၂။ အဓိဋ္ဌာန်ကိုးရက်တည်ဆောက်ကာ

၃။ ငါးဖီးဆိုင်ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ၊ ဆွမ်းတော်သုံးပွဲ၊ ရေတော်သုံးခွက်၊ အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်သုံးတိုင်၊ ပန်းသုံးအိုး တင်လှူပါ။

၄။ ဓမ္မစကြာတစ်ခေါက်၊ ပတ္တန်းပစ္စယုဒ္ဓေသ တစ်ခေါက်၊ ပတ္တန်းပစ္စယနိဒ္ဓေသ တစ်ခေါက်၊ မေတ္တသုတ်တော် ကိုးခေါက် ရွတ်ဖတ်ပုလော်ပါ။

၅။ မွေးနံဂုဏ်တော်ပုတီး ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။ မိမိ၏ မွေးနံဂုဏ်တော်ပုတီးမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီး အရဟံသိန္နီ၊ တနင်္လာသားသမီး သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါသိန္နီ၊ အင်္ဂါသားသမီး ဝိဇ္ဇာ စရဏသမ္ဗုဒ္ဓောသိန္နီ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး သုဂတောသိန္နီ၊ ကြာသပတေးသားသမီး လောကဝိဒ္ဓသိန္နီ၊ သောကြာသားသမီး အနတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိသိန္နီ၊ စနေသားသမီး သတ္တာဒေဝ မနဿနသိန္နီ၊ ရာဟုသားသမီး ဗုဒ္ဓေါသိန္နီ၊ တနင်္လာညနေသမီး ဘဂဝိသိဒ္ဓ စသည်ဖြင့် ပုလော်ပါ။

၆။ အရေးပေါ် လိုအပ်သည့် ဆုတစ်ခုကိုတောင်းပါ။

၇။ ၃၁ ဘုံသားတို့အား မေတ္တာပို့ အမျှပေးပေးပါ။

ကျွန်ုပ် အဓိဋ္ဌာန်ပြု အောင်မြင်၍ အင်းလေးဒေသကြီး ဖောင်တော်ဦးဘုရား အနောက်ဘက် မိုင်ဝက်ခန့်ထေ သည့် ဟန်ချိုကျေးရွာသို့ ဉာဏ်တော် ကိုးလက်မရှိ ကြေးဘုရား၊ ကျောက်ဘုရား၊ ရွှေဘုရားသုံးဆူ၊ ဘုရားကျောင်း ဆောင်တော်နှင့် ပလ္လင်တော်တစ်စုံ လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန်တွင်းက ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေ စလင်းမြို့နယ် ပေါင်းကျေးကျေးရွာသို့ သွားရောက်၍ ဉာဏ်တော် ကိုးလက်မ ရှိ ပတ္တန်းဘုရား ဆင်းတုတော် ၁၀၈ ဆူ လှူဒါန်းခြင်း၊ ပင့်သံသာ ခုနစ်ပါးအား သင်္ကန်းခွံစုံနှင့် ဝတ္ထုငွေတစ်သောင်း လှူဒါန်းခြင်း၊ ရွာသူရွာသားအားလုံးအား ကြာဆံချက် အာဟာရဓါန အလှူပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်မှုများကို ဓမ္မစိတ်ဆွေများ အရေးကြုံက အဓိဋ္ဌာန်ပြုပုလော်နိုင်ရန် တင်ပြပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်လုပ်လျှင် အဟုတ်ဖြစ်ပါသည်။

ဂန္ထီရချစ်ကြီး(ဆင်ဖြူကျွန်း)

သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး

အပိုင်စားပေးခံရသော မုဋ္ဌောနယ်မြေ မနှင်းပွင့်(ပြည်)

သုံးပန်လှ မင်းသမီးလေးဟာ မှော်စာနယ်မြေ မုဋ္ဌောကျေးရွာကို အပိုင်စားရထားသော ရာဇဝင်နဲ့လာ သော မင်းသမီးဖြစ်ပါတယ်။ သရေခေတ္တရာ ကောင်းစား စဉ်အချိန်အခါက ဒီသရေခေတ္တရာကြီးကို တည်ထောင် တော်မူသော ခုတ္တဘောင်မင်းတရားကြီးက အပိုင်စားပေး ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးဟာ တစ် နေ့သုံးကြိမ် ပြောင်းလဲပါတယ်။ သူ့အလှဟာ ဘယ်သူ့နဲ့မှ မတူပါဘူး။ သူမဟာ သရေခေတ္တရာသူ မဟုတ်ပါဘူး။ နုတ္တလင်းတတ်ဖြစ်ပြီး စောင်းညိုမင်းရဲ့ ညီမတော်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ခုတ္တဘောင်မင်းကို သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးဟာ အချို့ဖော်ဝင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ သိရပါ တယ်။ ခုတ္တဘောင်မင်းကလည်း သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး ရဲ့အကြောင်းကို ကြားသိကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေမိပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူးကြ ပါဘူး။ တောင်ညိုမင်းနဲ့ ခုတ္တဘောင်ဟာ တစ်နေ့တော့ လောင်းကစားလုပ်ကြပါတယ်။ သူတို့ လောင်းကစားလုပ် ကြရတဲ့အကြောင်းက နိုင်တဲ့လူက သူ့နမ၊ ကိုယ့်နမပေး ဆိုတဲ့ ကတိတွေနဲ့ ကြက်တိုက်တမ်း လောင်းကစားလုပ် ကြတာပါ။ တကယ်လည်း သူတို့ လောင်းကစားလုပ် ကြက်တိုက်တဲ့နေရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကြက်တိုက်တဲ့နေ ရာ ယနေ့ထိ ကြက်တိုက်ရွာ ရှိပါတယ်။ ရွာငယ်လေးပါ။ ဒီလို ကြက်တိုက်တန်းလုပ်ရင်းနဲ့ တောင်ညိုမင်းရဲ့ ကြက် ဟာ ရုံးနိမ့်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကို ကတိအတိုင်း ခုတ္တ

ဘောင်မင်းကို နမပေးရပါတော့မယ်။ နမရဲ့ နာမည်ကတော့ ရှင်စောဖြူထိပ်ထားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ တစ်နေ့သုံးခါ ပြောင်းလို့ သုံးပန်လှရယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရာဇဝင်မှာ ပြောပြထားပါတယ်။ တကယ်တော့ မင်းသမီးလေး ဟာ ဒွတ္တဘောင်မင်းက အလယ်နန်း မိဖုရားနေရာ ထားမယ် ဆိုတာ သိရတာကြောင့် အရမ်းဝမ်းသာကြည်နူးပြီး လက်ခံ လိုက်ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးကို သူက တိတ်တခန်း ချစ်မြတ်နိုး တာ ကြာပြီဆိုတော့ ခုလို ဘုရင်က မိဖုရားမြှောက်တာကို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသူကတော့ သုံးပန်လှ မင်းသမီးလေး ရယ်ပေါ့။ ဒါကို သိတော်မူနေတဲ့ အစ်ကိုတော် တောင်ညို မင်းကလည်း ပျော်မဆုံး တပြုံးပျော်ရယ်ဖြစ်နေတဲ့ နမကို

ကြည့်ပြီး သူလည်း ဝမ်းသာကျေနပ်တာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးက သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးရှိရာ နတ် တလင်းကိုသွားပြီး ဆင်မြင်းစိုက်ပါနဲ့ ခေါ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး ဒွတ္တဘောင်ဟာလည်း သုံးပန်လှကို အရမ်းစိတ် ဝင်စားနေလေတော့ နန်းတော်မှာ သူမအကြောင်းကိုသာ ပြောနေတာကို မူးမတ်တချို့နဲ့ မိဖုရားတို့က မကျေနပ်ဖြစ် နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မူးမတ်တွေနဲ့ မိဖုရားတွေက ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး လွှတ်ပေးလွှတ်ယူလုပ်ပြီး လက်ရှိမိဖုရား ကြီးတွေနဲ့ လုပ်ကြံသတင်းကို ထုတ်လွှင့်ခဲ့ပါတယ်။ မူးမတ်တွေ ကလည်း ဘုရင်ကြီး ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ သုံးပန်လှကို တွေ့ရှိပါက တိုင်းရေးပြည်ရေးကို စိတ်မပါမှာ စိုးရိမ်လို့ပါဟု တမင်စကားစစ်ထိုး ကုန်းတိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သုံးပန်လှ မင်းသမီးလေးဟာ ဒီသတင်းတွေ လုပ်ကြံမှုကို မသိရှိသလို ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးကလည်း မသိရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒွတ္တဘောင် မင်းကြီးရဲ့အသက်က ၅၅ နှစ်လောက် ရှိမည်လို့ ခန့်မှန်းကြ ပြီး မင်းသမီးလေးရဲ့ အသက်ကတော့ ၁၇ နှစ်လောက် ရှိဦးမယ်လို့ ပြောကြ ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရန်ပယ်ချောင်း ဝိဿနုဗြူကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အရေးကလည်း ရှိနေပြန်ပါတယ်။ ဝိဿနုဗြူမှာလည်း ပန်ထွာဘုရင်မကိုတိုက်ဖို့ ရှိနေပြန်ပါ တယ်။ သုံးပန်လှမင်းသမီးက ပန်ထွာဘုရင်မထက် အသက် ပိုငယ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ဘုရင်ဒွတ္တဘောင် ကို တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ့နေတဲ့ကြားကနေ သုံးပန်လှဆိုတဲ့ အရွယ်ငယ်သော မင်းသမီးကို စိတ်မဝင်စားဖို့ မူးမတ်ကြီး လေးဦးနဲ့ မြောက်နန်းစံမိဖုရားတို့က ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီး မူးမတ်တို့ကို “အသင်တို့ ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ကြပါ” လို့ နှုတ်မိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

မကြာခင် ရွှေမင်းသမီး သုံးပန်လှလေးကို တောလမ်း ခရီးအသွယ်သွယ်ကနေ ခေါ်ဆောင်၍လာနေပါပြီ။ အထောက် တော်တွေက နန်းတော်ထဲ မင်းသမီးလေး မဝင်မီ ကြိုတင် သတင်းအချက်အလက်တွေကို မင်းကြီး ဒွတ္တဘောင်ဆီသို့ ပို့ပေးရပါတယ်။ ဒီလိုပို့ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ နန်းတော်ဆောင် ထဲ မဝင်မီစပ်ကြား မြို့ရဲ့တံခါးပေါက်နားမှာ ရပ်ပြီး မြို့တံခါး အဖွင့်ကို သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးဟာ စောင့်နေပါတယ်။ ဘုရင် ကြီးမှာလည်း မူးမတ်တွေက မင်းကြီးယုံကြည်စေောင်လည်း

www.burmeseclassic.com

ပြောကြဆိုကြနဲ့ လုပ်ကြံသတင်းကို ပေးကြပါတယ်။ တကယ်တော့ သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးဟာ လှပသောသူ မဟုတ်ကြောင်းကို ပြောပြီး တစ်နေ့သုံးကြိမ် ပြောင်းလဲသည် ဆိုရာမှာလည်း မနက်မိုးလင်းကျပါက သရဲကြီးလို ပြောင်းလဲသွားပြီး နေ့လယ်ကျပါက ဘီလူးတစ်ကောင်လို ပြောင်းပြီး ညရောက်ပါက စုန်းကဝေလို ဖြစ်သွားကြောင်း၊ နန်းတော်နဲ့သူမဟာ မထိုက်တန်ပါကြောင်းနှင့် မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားတွေကို စားသောက်သွားနိုင်ကြောင်းကို ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်ထားကြပါတယ်။ ဘုရင်ခွတ္တဘောင်မင်းကြီးက ဘုန်းကံရှိကယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုမျိုး မင်းသမီးကိုတော့ နန်းတော်ထဲကို အဝင်မခံနိုင်ဆိုပြီး ဘုရင်၏အမိန့်နဲ့ မင်းသမီးသုံးပန်လှလေးကို နန်းတော်ထဲ အဝင်မခံဘဲ ဒီအတိုင်း မိမိရဲ့အရပ်ကို ပြန်ခိုင်းပါတယ်။ မင်းသမီးသုံးပန်လှဟာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မသိရဘဲ ပြန်ခိုင်းတော့ အံ့ဩနေတာပေါ့။ နောက်ပြီး အဆောင်အယောင်တွေ မပါဝင်တော့ဘဲ ပြန်ခိုင်းတော့ ရှက်တာကတစ်ကြောင်းမို့ မိမိတတ် နတ္ထလင်းကို လုံးဝမပြန်ဘဲ မှော်စာနယ်မြေမှဌာကျေးရွာမှာ ရပ်နားပြီး ဘုရင်ခွတ္တဘောင်မင်းကြီး ပြန်လာခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်စားနေပါတော့တယ်။ မင်းသမီးလေးစောင့်စားနေတဲ့ အချိန်က သူမရဲ့ ခန္ဓာအရောင်က ရွှေစင်ရွှေမှန်သဏ္ဍာန် ရှိနေပါတယ်။ သူက မနက်ဆိုရွှေစင်ရွှေရောင်ထွန်းပြီး နေ့လယ်မှာ ပန်းပွင့်လိုမျိုးဖြစ်ပြီး ညနေမှာ လင်းထိန်ပြီး အသားတွေထဲက အလင်းထွက်နေသလို ရှိပါတယ်။ ခုမင်းကြီးကို စောင့်မျှော်နေချိန်မှာတော့ ရွှေစင်ရွှေမှန်တွေ ကပ်ထားသလိုမျိုးကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘုရင်ထံကို သတင်းပို့တဲ့ မိဖုရားတွေ လူယုံတော်တွေဟာလည်း သူ့ကိုလုပ်ကြံမှုကြီး အောင်မြင်ကြောင်းကို ဂုဏ်ယူ၍ ဝမ်းသာနေကြပါတယ်။

မင်းကြီးခွတ္တဘောင်ဟာ သုံးပန်လှလေးကို အခွဲကြီးစွဲနေသော်လည်း သူက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဘဲ သုံးပန်လှကို မေ့ထားခဲ့ပါတယ်။ သုံးပန်လှ မင်းသမီးလေးဟာ စောင့်ရှင်းနဲ့ သူထိုင်နေတဲ့ နေရာလေးကို လက်သည်းလေးနဲ့ ကော်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ငါ့ကို ဘုရင်ကြီးနဲ့ မတွေ့အောင် လုပ်ကြံခဲ့တာ အမှန်ဆိုပါက ဒီလက်ယက်တွင်းလေးဟာ ကန်ကြီးဖြစ်

သွားပါလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ပါတယ်။ မကြာခင် ကန်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ယနေ့ထိ လက်သည်းရေကန်လို့ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့သမိုင်းကလည်း ဒီလိုဆိုပါတယ်။ ငါဟာ ဒီလောက်ချောတာကို မလှတော့လို့လားဆိုပြီး လက်နဲ့ မြေယှက်ပြီး ရေထွက်လာတော့မှ ရေကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရုပ်သွင်ကို ရေထဲမှာ မြင်ရအောင် ပြန်ကြည့်ပါတယ်။ တချို့ကလည်း ခွတ္တဘောင်မင်းဟာ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသွားပြီး မင်းသမီးနောက်ကို လိုက်ရာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားတွေကို တွေ့ရှိပြီး မင်းသမီးလေး သုံးပန်လှ ပြန်မြင်တွေ့ရင် စိတ်ပျော်အောင် သူ့ရဲ့နောက်လိုက်နောက်ပါတော့ကို ချက်ချင်း ရေကန်တူး ကြာတွေ ဖြည့်စိုက်ခိုင်းလို့ ကန်ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်းလည်း ဆိုကြပါတယ်။ ဘယ်ဟာ အမှန်လဲ ဆိုတာကိုလည်း ယနေ့ထိ မသိရှိရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်သည်းရေကန်ဆိုတာကတော့ ယနေ့ထိ ရှိပါတယ်။ ကန်ထဲကရေကစိမ်းလမ်းပြီး ငုံ့ကြည့်တဲ့သူတိုင်း အင်မတန်လှပတဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မြင်တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မလှသောသူများ ကြည့်ပါကလည်း အင်မတန်လှပသော မျက်နှာသွင်ပြင်မူရာ ပေါ်လာကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါတယ်။ သုံးပန်လှ မင်းသမီးရုပ်ထုကို အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်ကနေ လှည့်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပါက ရုပ်ရည်အမျိုးမျိုးထွက်ကြောင်းကို သိရှိရ၍ မိမိစာရေးသူလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ရာ ထိုအတိုင်း တွေ့ရကြောင်းမှာ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်းသမီးလေးဟာ ခွတ္တဘောင်မင်းကို လာနီးလာနီးစောင့်ရှင်း ခွတ္တဘောင်မင်းကို နာကြည်းစိတ်တွေ၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ၊ ရှက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့အတူ တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ပဲ သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဘုရင်ခွတ္တဘောင်ကြီးနဲ့ လုံးဝမတွေ့လိုက်ပါဘူး။ တကယ်တော့ တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘုရင်ကြီးက ဟုတ်မဟုတ် သေချာစဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ သေချာမြင်တွေ့အောင် မင်းသမီးကို တွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသင့်ပါတယ်။ အရင်က ဘုရင်တွေက လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သူများပြောတာ ယုံလွယ်တာ ပင်ကိုက ရိုးသားသူတွေဖြစ်ကြောင်းကို ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်ပါတယ်။ သုံးပန်လှမင်းသမီးလေး ခုလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဘုရင်ကြီးရဲ့ လက်ရင်းထိုင်သခွာရှိတဲ့

ကျွန်ုပ်တို့က ဘုရင်ကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြလိုက်
 တော့မှ ခုလို ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့အများကို သူ့သိသွားပြီး
 သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ မိဖုရားမဖြစ်လိုက်ရသေးတဲ့ သုံးပန်လှ
 မင်းသမီးလေးရဲ့ အသက်မဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ကြည့်ရှုခွင့်
 သာ ရသွားပါတော့တယ်။ ဘုရင်ကြီး ခွတ္တဘောင်ဟာ မမော
 မပန်း မြင်းကိုစီးပြီး ခုံးဆိုင်းစီးလာတဲ့ နေရာကို မြင်းကုန်းရွာ
 လို့ ယနေ့ထိ ရှိပါတယ်။ ထိုမြင်းခုံးရွာမှ ယနေ့ထိ အခေါ်
 အဝေါ် မြင်းကုန်းရွာ ဖြစ်သွားကြောင်းလည်း စာရေးသူ မှတ်
 တမ်းတင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ခွတ္တဘောင်ဘုရင်ကြီးဟာ
 မင်းသမီးလေးရဲ့ လှကြောင်း၊ ချောကြောင်းတွေ သေးငယ်ကာမှ
 မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ရပြီး ယူကျုံးမရ ဟာလဲသန့်
 ခဏလောက် ရှုသလိုဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သုံးပန်လှမင်းသမီး
 လေးကို အကောင်းဆုံး သင်္ဂြိုဟ်ပေးပြီး ဒီမော်ဇာနယ်ပြေ
 မဏ္ဍောကျေးရွာကို အပိုင်စားပေး တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီရွာမှာ
 မင်းသမီးလေး၏ ကိုယ်ကြီးကို မြှုပ်နှံဖို့ သူ့ရဲ့အရပ်လောက်ရှိ
 တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တ မြား၊ နီလာတွေကိုထည့်ပြီး
 မြှုပ်နှံခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီမြှုပ်နှံပြီး မင်းသမီးသုံးပန်လှကို စောင့်
 ရှောက်ဖို့ ကုန်းတိုက်ပါသော အမတ်လေးဦးကို သတ်ပြီး
 သုံးပန်လှမင်းသမီးလေးရဲ့ အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်
 မှာ ဝိညာဉ်တွေထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်လည်း စောင့်
 ရှောက်ဖို့ ခေါင်းတွေကို သုံးပန်လှမင်းသမီးရဲ့ လက်ယာဘေး
 တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြပါတယ်။

မင်းသမီးလေးတွေကိုလည်း ဒီနယ်မြေ အပိုင်စားဖို့
 ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ပေးသနားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 လည်း ယနေ့ထက်တိုင် ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ မဟုတ်မမှန်
 မကန် ပြောဆိုခြင်းကို မပြုလုပ်ကြပါဘူး။ တကယ်လည်း
 ရွာခံလူတွေဟာ ကြောက်ရွံ့ကြပါတယ်။ မဟုတ်မမှန်ပြော
 ဆိုပြီး မင်းသမီးရဲ့ သတင်းကို မကောင်းပြောပါက ထိုမင်းသမီး
 မြှုပ်နှံရာ ဒေသရွာမှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါများ ပျက်စီးပြီး
 နှုတ်ခွဲကပ်ကြကြောင်းကိုလည်း လက်သည်းကန်ကျောင်းထိုင်
 ဆရာတော် ဦးသီလစာရမှ ပြောပြပါသည်။ ထိုအကြောင်း
 ကိုလည်း ရှေးလူကြီးသူမများကလည်း ထိုအတိုင်း ပြောပြ
 ကြပါတယ်။

ယနေ့ထိ ရွာသူရွာသားများသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
 ဝါဆိုလရာသီ မိုးကျရောက်လာသည့်အချိန်တိုင်း သုံးပန်လှ
 မင်းသမီးလေးအတွက် ပူဇော်ပွဲများ ပြုလုပ်ပေးကြသည်။
 ရှေးမှလူမပျက် ပြုလုပ်ပေးရပါသည်။ မျှော်တကျေးရွာမှ ရွာ
 သူရွာသားများနှင့် မုတ္တောကျေးရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည်
 ထိုရာသီပွဲတော် မကျမီအချိန်လေးတွင် အလှူငွေများ
 ကောက်ခံခြင်းများပြုလုပ်ပြီး အချိန်အခါကောင်းဖြစ်သော
 လပြည့်လကွယ်နေ့ တစ်ရက်ရက်တွင် မင်းသမီးလေးကို
 ပူဇော်ပသပါသည်။ ပူဇော်ရာတွင်လည်း ပုဝါသုံးမျိုး၊ အုန်းသီး၊
 ငှက်ပျောသီး၊ မုန့်နီ၊ မုန့်ဖြူ၊ ခဲတို့ဖြင့် ပူဇော်ပသကြပါ
 သည်။ ထိုဒေသတွင် ယနေ့ထက်တိုင် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင်
 ဝါထွက်၊ ဝါဝင် ရိုးရာနတ်တင်ရာတွင် သုံးပန်လှမင်းသမီး
 အတွက် "သခင်မပွဲ" တစ်ပွဲ ထည့်တင်ရကြောင်း သိရပါသည်။
 ထိုသို့ သခင်မပွဲ မတင်မီပါက ထိုနှစ်တွင် ဆန်ရေစပါးများ
 ပျက်စီးမှုနှင့် ကြုံရပြီး ထည့်တင်ပါက ဆန်ရေစပါးများ
 များများထွက်ရှိပြီး စီးပွားအဆင်ပြေကြောင်းလည်း သိရပါ
 သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်များနှင့်အတူ သခင်မပွဲကို လှူဒါန်း
 ပြီး သခင်မကို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သော ညများတွင်
 သခင်မ(သို့) သုံးပန်လှ မင်းသမီးလေးမှာ အိပ်မက်ကောင်း
 လာရောက် ပေးတတ်ကြောင်းကိုလည်း ရွာသူရွာသားတချို့၏
 ယနေ့ ထက်တိုင် အစွဲအလမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
 သုံးပန်းလှမင်းသမီးရပ်တော်နှင့် လက်သည်းရှေ့
 ကန်သွားရောက်ပါက ပြည်မြို့မှ ရထားနှင့်သွားပါက မဠော
 ဘူတာမှဆင်းပြီး လမ်းလျှောက် (သို့) ဆိုက်ကားစီးသွားရပါ
 သည်။ ပြည်မြို့မှ ကားဖြင့်သွားပါက နာရီဝက်သာသာ သွား
 ရပါသည်။ သရေခေတ္တရာဘက်မှလည်း သွား၍ရကြောင်း
 မင်းသမီးလေး သုံးပန်လှအကြောင်းကို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မနင်းပွင့်(ပြည်)
 ၀၉-၄၂၀၇၉၀၄၈

စိတ်၏ထွက်ပေါက် မမိုးသိမြို့

ပင်စင်ယူရင် ဝင်ငွေက တစ်ဝက်မက လျော့သွားပြီ ဆိုတော့ ဘာများလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိတယ်။ အသက်ကလည်း ရလာပြီဆိုတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေပြောသလို ပင်စင်ယူပြီးမှတော့ ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် လေတောင်မချွန်တော့ဘူးဟေ့တဲ့။ အပင်ပန်းမခံနိုင်ကြောင်း တင်စားတာလေ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မတို့ ဒဂုံအရှေ့မြို့နယ်က စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်တို့အိမ် သွားလည်ရင်း -

“ဆရာမကြီးရယ် ကျွန်မလည်း ပင်စင်ယူပြီး ယောက်ျားချာနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး။ ရုပ်ကွက်ထဲက စက်ရုံတွေမှာ ဝင်လုပ်ရမလားလို့ နီးလည်းနီးတယ် မပင်ပန်းဘူး။ အဲဒီမှာ လုပ်ရမလားလို့”

ဆိုတော့ ဆရာမကြီးက အံ့ဩတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဆိုတဲ့ အတွေးမျက်နှာနဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်မှ သူပင်ကိုမျက်နှာထား ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့

မမိုးသိမြို့နယ် အတွေးမှားလိုက်တာ စာရေးတဲ့သူဘဲ ဘာဘဲရေးပေါ့။ စာမရေးတာကြာပြီလေ ဘာဘဲရေး။ ဆရာမကြီးပြောတော့ ကျွန်မ အတော်လေး ရှက်သွားတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ စာရေးနေတဲ့ စာရေးသူက စာမရေးဘဲ စက်ရုံမှာလုပ်ဖို့ ခိတ်ကူးရတယ်လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နာမည်မကျော်ကြားတော့ စာရေးခြင်းနဲ့ အသက်မွေးလို့တော့ မရပေဘူး။ နောက်ရတဲ့ အားနေတဲ့အချိန်လေးမှာ စိတ်ကို ထွက်ပေါက်အတိုအနေနဲ့ ရေးချင်မိတာလေး ရေးချင်တာပါ။

ဆရာမကြီးအိမ်က ပြန်လာပြီး စာရေးစားပွဲထိုင်တယ်။ နောက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ဖြူတစ်ထပ်ကို သစ်သားပြားလေးမှာ ကလစ်လေးနဲ့ညှပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဘာမှစဉ်းစားမရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အသက်ကြီးလာတဲ့ လူ့ဘာဝက ငယ်တုန်းက အကြောင်းလေးတွေ သတိတရ နှိတ်ကြတယ်။ ဟိုတုန်းက ဆရာတွေ၊ တပည့်တွေ၊ ကုန်ဆေးနန်းတွေ စသည်စသည်တွေကို သတိတရပြောရရင်

အရမ်းပြန်တာ၊ ဆရာဝင်းဦးက ရေးဖူးတယ်။ ရေးချင်တဲ့စာ၊ ဖတ်ချင်တဲ့စာတွေ ရေးရဖတ်ရရင် သူ့ကျေနပ်မှုဟာ ဖရဲသီးချိုချိုအေးအေးကို နို့များများနဲ့ သောက်ရသလိုပဲတဲ့။ အခု ကျွန်မလည်း စာရေးရတာ ပြန်လိုက်တာလို့ ပြောရမလိမ့်ပါ။ ကိုယ်ရေးပြချင်တဲ့ ကိုယ်ငယ်တုန်းက ခေတ်ကာလကို ရေးရရင်ပေါ့။

ရေးဖြစ်ရတာက ငယ်တုန်းက ဆရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ရေးချင်ပြန်လည်းဆိုတော့ တစ်ခါက ကားဂိတ်မှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းလေးကြောင့်ပါ။ ကားဂိတ်မှာ ကားအထူရပ်စောင့်နေကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ အသက် ၃၀ လောက် ခပ်ချောချော ကိုရီးယားမင်းသားလို လူရွယ်တစ်ယောက် ကိုရီးယားမင်းသားလေးလို ဆံပင်ရှည်ရှည် ရှပ်အင်္ကျီ စတိုင်ပန်လေးနဲ့ လက်ထဲမှာ ပိုင်လ်လေးပိုက်လို့၊ ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေး သုံးယောက် ရောက်လာမှ စိတ်ဝင်စားမိသွားတာပါ။ လက်ပန်ပင် ဆက်ရက် ကျသလိုပါပဲ။ ကားဂိတ်တစ်ခုလုံးက လူတွေရဲ့ မျက်လုံးကလည်း သူတို့ဆီမှာပါ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လူရွယ်လေးရဲ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲရင်း -

“ဆရာ...ဟိုနေ့က ဘာလို့ မလာတာလဲ။ ဆရာအချိန် ဆရာမလာလို့ မီးတို့ စိတ်မကောင်းဘူး”

တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကလည်း လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်ရင်း -

“ဒါဘဲနော် ဆရာ။ ဒီနေ့ မီးတို့အခန်းကို အချိန်ပို ပြန်သင်ပေးရမယ်။ ဆရာမလာရင် မီးတို့လည်း လာမသင်တော့ဘူး”

“မီးရောပဲ။ ဆရာ လာဖြစ်အောင်လာနော်”

ဆရာဆိုတဲ့ လူရွယ်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ သူ့လက်ကလေးကို မသိမသာဆွဲယူရင်း လက်ပိုက်ထားရှာပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း -

“အေးပါ...အေးပါ။ ဆရာ နောက်မပျက်ပါဘူး။”

ဒီနေ့လည်း အချိန်မီအောင် ပြန်လာမှာပေါ့

ဆရာက ခပ်အေးအေးပြောပြီး ဆိုက်လာတဲ့ကားပေါ် အပြန်တက်သွားလေရဲ့။ အောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မချောလေးတွေက လက်တပြုပြန်နဲ့။

အသက်ကြီးလို့ ငယ်ရွယ်သူတွေကို အပြစ်မြင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ငယ်တုန်းက ဆရာတွေကို ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်မတို့ ရှစ်တန်းနှစ်က ဆရာဦးမင်းမောင် ဆိုတာ အဆိုတော် ကိုရဲမင်းပါ။ ဆရာရောက်လာတော့ အဆိုတော် ရုပ်ချောဆရာကို ကျွန်မတို့ ဆယ်ကျော်သက်တွေ စိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့။ အဝေးကနေ ဆရာလာတာကို လှမ်းကြည့်ကြ၊ ဆရာစားပွဲပေါ် အသီးအနှံ စားစရာလေးတွေတင်ပေးကြ၊ အရဲတင်းဆုံးဆိုတဲ့ ကျောင်းသူက ဆရာလက်က စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ယူတာလေး၊ ခေတ်က ပြောင်းလာပြီလေး၊ အပြစ်သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ မတူကြတာကို ပြောပြတာပါ။

အခုချိန်မှာတော့ ဆရာလေးတွေက ချောလည်းချော၊ အသင်ပြကလည်း စိတ်ဝင်စားအောင် သင်တတ်ကြတော့ အဲဒီလို ဆရာ၊ ဆရာမတွေရှိမှ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းသား ပိုရတာလေး။ ခေတ်လူငယ် ဆရာလေးတွေက ကိုယ်သင်ကြားရမယ့် ဘာသာရပ်ကို နားလည်အောင်၊ စိတ်ဝင်စားအောင် သင်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ဆရာတွေကို သူငယ်တန်းကစပြီး ကျောင်းထွက်ချိန်ထိ သတိရလွန်းဆွတ် ကျေးဇူးတင်မိနေပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ပထမဆုံးငယ်ဆရာက ဆရာဦးကျော်ဂျီပါ။ ငယ်တုန်းက အလုံ ဆင်မင်းကွက်သစ်မှာ နေရပါတယ်။ အမေတို့က ရက်ကန်းစင် ထောင်ထားပါတယ်။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့ အမေက အဆော့သန်တဲ့ ကျွန်မကို မနိုင်ပါဘူး။ ငါးနှစ်သမီးလောက်ရှိတော့ အမေက လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဆရာဦးကျော်ဂျီရဲ့ မူကြိုကျောင်းလေးကို ပို့ပါတယ်။ သင်္ဘောဆေး အမည်သုတ်ထားတဲ့ သံပြားဝင်းထရုံနောက်က ရေနံချေးနေတဲ့ အိမ်မည်းမည်းလေးဟာ ပေ ၂၀၊ ပေ ၆၀ အပြည့် ဆောက်ထားတာပါ။ စက္ကူပန်းခရမ်းရောင်တွေ ခြံစည်းရိုးပေါ်မှာ ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့ ဆရာတို့အိမ်လေးဟာ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေပါတယ်။ အသက် ၃၀ လောက်ရှိတဲ့ အသားဖြူဖြူ လက်ခုံးထူထူ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးတွေနဲ့ ဆရာက ပြုံးပြီး ကြိုနေပါတယ်။

“အဲဒါ သမီးသင်ရမယ့် ဆရာ”

အမေ့နောက်မှာ ကွယ်နေပြီး ဆရာကိုကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မကို ဆရာက ဆွဲခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပါတယ်။ တခြားကလေး ငါးယောက်လည်း ရှိပါတယ်။

ဆရာက ကျွန်မတို့ကို စာရေးအရင်မသင်ပါဘူး။ ငယ်လည်း ငယ်သေးတာကို။ ကျောက်သင်ပုန်းမှာ A,B,C,D ကို အရင်ရေးပြတယ်။ A,B,C ရတော့မှ

Cat ကတ် ကြောင်၊ Dog ခေါ့ ခွေး၊ Go ဝိုး သွားသည်၊ သွားပါ။ No နီး- မဟုတ်ဘူး၊ မရှိဘူး။ So စိုး ထို့ကြောင့် အဲဒါတွေကို သံပြိုင်ဆိုရတာ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ တစ်လုံးမှမရေးတတ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို သိခဲ့ရပါတယ်။ ခြောက်နှစ် မပြည့်လို့ ကျောင်းမနေရသေးပေမယ့် ဆရာကိုကျော်ဂျီရဲ့ မူကြိုမှာ စကားပြောသင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကွန်မင်ကျောင်းထွက် အမေက သူ အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျွမ်းသလို ကျွန်မတို့ကိုလည်း ကျွမ်းစေချင်တာပါ။ အမေ မျှော်လင့်သလောက်တော့ ကျွန်မ မထူးချွန်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီကျောင်းမှာနေတုန်း ဆင်မင်းကွက်သစ်ကြီး မီးလောင်တာ မှတ်မိနေပါတယ်။ သိပ်တော့ မမှတ်မိပါဘူး။ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးလည်း ပါသွားပြီး ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရတာတွေ ပြေးရင်းလွှားရင်း ခေါင်းပေါက်လို့ တရုတ်ဆရာမ ၀၀ ကြီးက ဆံပင်တွေရိတ်ပြီး ဆေးနီနီတွေ လိမ်းပေးတာ၊ နာလွန်းလို့ အာခေါင်ခြစ်အော်ပိုပြီး တရုတ်ဆရာမကြီးလက်ကို ကုန်းကိုက်တာ အဲဒါတွေ မှတ်မိနေတယ်။ နောက်တော့ ဖေဖေက အလုပ်သမားသပိတ်မှာ ရုံးက အလုပ်ပြုတ်ပြီး နေရပ်ဇာတိပေါင်းတည်ကို ပြန်ကြတော့ ကျွန်မတို့သားအိမ်တွေ လိုက်သွားကြတာလည်း မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူငယ်တန်းစနေတော့ ရွှေတောင်လမ်းက ဘာပုကျောင်းမှာပါ။ အဲဒီမှာ ပထမဆုံး ဆရာက ဦးဖိုးဝေတဲ့။ တစ်တန်း နှစ်တန်းကစပြီး သင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို အပြုသတိရနေ ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးပြီး ရေးမိနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စာတွေမှာ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝက ဆရာတွေ အမြဲပါနေမှာပါ။

မမိုးသိင်္ဂ

၀၉-၄ ၂၀၀၁ခုနှစ်

ကောင်းကျိုးဝေလျှံ ဝိမုတ္တိအရိယာအလင်းတိုင်

ဂမ္ဘီရဆရာလှမ်း (B.Sc)

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က စာရေးသူနှင့် ဓမ္မဗိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏ မိခင်၏တတ် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မလှိုင်မြို့ သို့ သွားရောက်ကြသည်။ မလှိုင်မှတစ်ဆင့် တောင်သာမြို့ သို့ ဆက်သွားသည်။ တောင်သာမြို့ရောက်သောအခါ အစ်ကို ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကိုလှဝင်းအိမ်မှာ တည်းခိုသည်။ ကိုလှဝင်းမှ သူ၏ကားဖြင့် မြင်းခြံသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

မြင်းခြံမြို့ ရောက်သောအခါ စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ သာသနာ့နယ်မြေသို့ သွားရောက်လေ့လာ ပူဇော်ကြသည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာသနာ့ နယ်မြေ အဆက်အနွယ် မဟာအောင်မြေရတနာ သတိပဋ္ဌာန် ကျောင်းတော်သို့ ဆက်လက်သွားကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးများ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ထားသော စေတီများ၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် တည်ထား သော ဘုရားစေတီများကို လှည့်လည်သွားရောက် ဖူးမြော် ကြသည်။ လေးပါးသစ္စာ အိမ်တော်ရာ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ စေတီတော်၊ ပန်းပေါင်းစေတီတော် စသည့် ဘုရားများ ဖူးခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးလောကတိဏ္ဍ၊ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝါယမတို့သည် စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရား ကို ခုနစ်နေ့သားသမီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များ ကျင့် ကြံအားထုတ်နိုင်ကြစေရန် တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ကာ ယောဂီ များအား တရားပြခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးများ သည် ကမ္မတ္တာနာစရိယအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြသော်လည်း ခုနစ်နေ့သားသမီးများ ပူဇော်ရန် စေတီတည်ပေးခြင်း

သာသနာပွဲ စနစ်တကျလှူရန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း စသည်တို့ ကပ်လှူပူဇော်ရန် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအတွက် ဂါထာတော်များ ရွတ်ဆိုပူဇော်နိုင်ရန် မေတ္တာတရားဖြင့် လမ်းညွှန်ပြသပေးတော်မူပါသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၆ ခုနှစ်တွင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးလောကတိဏ္ဍ သာသနာပြုသမိုင်း မှတ်တမ်း ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် သာသနာပွဲပြုလုပ်စီမံရန်၊ ဂါထာတော်များ မန္တန်တော်၊ ဝိမုတ္တိအရိယာအလင်းတိုင် ပူဇော်နည်း၊ ဂုဏ် တော်ကွန်ချာဂါထာ စသည့် အကြောင်းအရာများလည်း ပါရှိ ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရည်ရွယ်ချက်မှာ ခုနစ်နေ့ သားသမီး စီးပွားရေးအဆင်ပြေ၊ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဖြောင့်တန်းစွာ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ် ထားပုံရပါသည်။

ယခု စာရေးသူ ပြန်လည်ဖော်ပြမည့် ဝိမုတ္တိအရိယာ အင်းတော်ကို ယခင်က မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တို့တွင် အဘ ဘိုးမင်းခေါင် ချီးမြှင့်သော အင်းဟု ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို အပြည့်အစုံ ရေးသားထားတာ မတွေ့ရပေ။

သို့ပါ၍ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်စာအုပ်မှ ပြန်လည်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရ ပါသည်။

ဝိပုတ္တိအရိယာအလင်းတိုင် အင်းဆံတော်

			ဒ			
		ဝံ	ဝ	မ		
	သ	ရွာ	ယျ	စ	တ္တာ	
ဝ	ဒ္ဓိ	သာ	ဝ	ကာ	စ	ဉ္စ
စံ	စိ	ရ	ဝိ	န	ဗ္ဗေ	စ
သ	ဝ	ဗေ	တ	ဝ	ဗ	ဗ္ဗ
ဗ	ဘ	သံ	ဟော	ဇ္ဇ	ဇ	နိ
အ	ယျ	ဝိ	တ္ထိ	ဗ	ဘိ	ဗ
တာ	ထေ	စ	ဝ	စ	နိ	ဗ
ဝိ	က္ခိ	ဇ္ဇ	ဘ	ဗ္ဗ	ဝ	နိ
ပ	စ	နိ	န	န	ဗ	ဗ္ဗ
ယေ	တေ	တာ	ဝဇ္ဇ	ဇ္ဇ	ဝ	ဇ္ဇ

အင်းဆံဂါထာ

သံဂံပမယျ
 ယေပုဂ္ဂတာ အဋ္ဌသတံ ပဿတ္တာ
 စတ္တာရိ တောနိ ယုဂါနိ ဟောန္တိ
 တေ ဒက္ခိဏေယျ သုဂတဿ သာဝကာ
 တေသု ဒိနာနိမ တပူလာနိ
 ဣဒ္ဓိ သံယေ ရတနံ ပဏိတံ
 တောန သစ္စဝဋ္ဌေန သုဝတ္တိ ဟောတု။

ပျားဖယောင်းကို ပျော့အောင်ပြုလုပ်ပြီး အပြားလိုက် ရအောင် ပြုလုပ်၍ အင်းဆံဂါထာတော်ကို အကွက်ချ ရေးသားပြီး ဖယောင်းပြားတွင် မီးစာထည့်၍ အတိုင်ဖြစ်အောင် ပြန်လိပ်ပါ။ (ယနေခေတ်တွင် အင်းကို မိတ္တူကူး၊ ဖယောင်းတိုင်တွင်ပတ်၍ ပူဇော်ကြသည်။ မိုင်းခဲစက္ကူတွင် ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲ၍လည်း ဖယောင်းတိုင်ပတ်ထွန်းကြသည်။ အချို့က မိတ္တူကူး၊ ဖယောင်းပတ်ထွန်းတာ အစွမ်းရှိပါမလားဟု မေးကြပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ယုံယုံကြည်ကြည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာဖြင့် သီလခံယူ (အနည်းဆုံးငါးပါးသီလ)ပြီး သိဒ္ဓိတင်

ဆောင်ရွက်ပါက အစွမ်းထက်ပါသည်။ အင်းအောက်တွင် ရေးထားသော သံရုပ်မယျ ငေစဉ်ဂါထာမှာ အင်းဆံဂါထာ ဖြစ်သည်။

ဖော်ပြပါ အင်းကို မိတ္တူကူး ဖယောင်းတိုင်တွင် ပတ်ပြီးပါက အောက်ပါ သိဒ္ဓိတင်ဂါထာဖြင့် ခုနစ်ခေါက် ရွတ်၍ သိဒ္ဓိတင်ပါ။ လက်သန်စင်စွာ အမွှေးနံ့သာ စွန့်ဖျန်းပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်၍ ရွတ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

သိဒ္ဓိတင်ဂါထာတော်

ဥ၊ ဣတိသိဒ္ဓိ ဗုဒ္ဓံ၊ ဣတိသိဒ္ဓိ ဓမ္မံ၊
ဣတိသိဒ္ဓိ သံဃံ၊
ဣတိသိဒ္ဓိ၊ သဗ္ဗညုဗျာကဒါ
ဣတိဗောဓိ မနုပ္ပါဒါဒေါ
ဣတိဝိသော စ တောနမော။

ဝိပုတ္တိအလင်းတိုင် ပူဇော်ရန်

မီးတိုင်ကို မတ်အောင် သေချာထွန်းပါ။

နမောတဿ ဘဂဝကော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပါ။ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပါ။

မြတ်စွာဘုရား...ဘုရားတပည့်တော်(အမည်) (ဘာ) နေ့သာ၊မှာ (ဆိုလိုသည့်အကြောင်းကိစ္စကို ထည့်ပြောပါရန်) အကြောင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ကြံ့တွေ့နေရပါသဖြင့် အလွန်အလွန်ပဲ ယုံကြည်အားကိုး ထိုက်သော၊ အလွန်အလွန် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော၊ အလွန်အလွန် အံ့ဩဖွယ်ရာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဝိပုတ္တိအရိယာအလင်းတိုင်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လေးစားစွာဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ပါကုန်၏ အရှင်ဘုရား။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပါယ်လေးပါးတည်းဟူသော ဆင်းရဲမှ အမြဲလွတ်ကင်းတော်မူကြပါကုန်၏။ ဤစကားသည် မှန်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ရသော သီလကုသိုလ်ကံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝိပုတ္တိအရိယာအလင်းတိုင် ပူဇော်ရသော ဒါနကုသိုလ်ကံကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားတပည့်တော်မှ ပင်ပန်းဆင်းရဲ

စွာ ကြုံတွေ့နေရသော (အကြောင်းအရာများ ထည့်ဆိုပါ) ကိစ္စအဝဝတို့သည် လျင်လျင်မြန်မြန် ပြီးစီးအောင်မြင်ပါစေသတည်း။

မြို့သူမြို့သား၊ နယ်သူနယ်သားအပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း။ ဤကောင်းမှု ဤကုသိုလ်၏ အဖိုဘာဂကို အမိအဘ၊ အဘိုးအဘွား၊ ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ဝိုင်းစောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်၊ သာသနာတော်စောင့်နတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာကာသစိုး၊ အတွင်း ဥရ မင်း၊ အပြင် ဥရ မင်း၊ နေနတ်သား၊ လနတ်သား၊ မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း၊ စတုလောကပါလနတ်မင်းကြီး၊ လေးဦး၊ ဝဿန္တေနတ်မင်း၊ ယမမင်းကြီး၊ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်စောင့်၊ မဏိမေခလာနှင့်တကွ ၃၁ ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေဒနယုသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား ကုသိုလ်အမှုပေးဝေပါကုန်၏။ အမျှကြော၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

(ကုသိုလ် အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့) သုံးခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။

ဆီမီးထွန်းညှိထားစဉ် မိမိစွမ်းနိုင်သော ပရိတ်တော်၊ ဂါထာတော်တို့ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါလေ။ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း စသော ကောင်းမှုကို ပြုပါလေ။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးတို့ကို ရရှိခံစားနိုင်ကြပါစေ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ခုနစ်ရက်၊ ကိုးရက် စသည်ဖြင့် ပူဇော်ပါ။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်၊ အခက်အခဲဖြစ်နေသည့် ကိစ္စကိုသာ ဆုတောင်းပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ပွဲ၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းတော်၊ ပန်း တတ်နိုင်သလောက်လှူ၊ ဘုရားရှိခိုး ငါးပါး သီလခံယူပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ အကျိုးထူးခံစားရမည်မှာ သေချာပါသည်။ ဝိပုတ္တိဆိုသည်အတိုင်း အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ပါလိမ့်မည်။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ...

ကမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

ကချင်ဆေး ဆရာမကြီး ဒေါ်ကျော်၏ သမီး
ကချင်ဆေးဆရာမကြီး

ဒေါ်နန်းထု

မှ

လေမဖြတ်၊ အကြောရောဂါကြိုတင်ကာကွယ်လိမ်းဆေး
လာသီတိုင်းရင်းဆေးမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၁၀၀ ၊ ၂၀၀၄

လေဖြတ်၊ လေဖြန်း၊ ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ခြင်း၊ အာရုံကြောအားနည်းခြင်းများ၊ ဇက်ကြော
နောက်ကြောတက်ခြင်း၊ ခါးကြောတစ်လျှောက် အပြောင်းထပ်ပြီးတက်ခြင်း၊ အကြောကပ်၊
အကြောလွဲ၊ အကြောရောင်ရမ်းကာ ကိုက်ခဲခြင်း နှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး။

လူကြီးလူငယ်မရွေး အကြောရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့် ၊ လေဖြတ်ခြင်းမခံရအောင် ကြိုတင်
ကာကွယ်လိုသူများ ဆရာမနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

အစွမ်းထက်သော ကချင်ရိုးရာနည်းစနစ်အတိုင်း ကုသပေးသည်။

ဆရာမနှင့်တွေ့ချိန်

* မြစန္ဒာဆေးတိုက် * အမှတ်(၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့ ။ ဖုန်း - ၀၁-၃၇၇၀၉၇
(နံနက် ၁၂ နာရီ မှ ညနေ ၄ နာရီထိ) "တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပိတ်သည်"

* နေအိမ်ဆေးခန်း * အမှတ်(၃၁၆)၊ စိမ်ကိန်း (၁)လမ်း၊ သခင်မိုးလှကြီးလမ်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့။
(နံနက် ၇ နာရီ မှ ၁၁ နာရီထိ) တဆင့်/ဖုန်း - ၀၉-၄၂၅၀၁၁၇၅, ၀၉-၇၉၉၅၉၃၃၃၇

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးဝွမ်းကောင်းများ

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

မင်းကွတ်သီး၏ကောင်းကျိုး

- (၁) နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းမဖြစ်စေပါ။
- (၂) အူ၊ အစာအိမ်၊ ခံတွင်းနာမဖြစ်စေပါ။
- (၃) သူငယ်ပြန်ခြင်းမဖြစ်ပါ။
- (၄) အသားပိုက်ဆာဆဲလ်တို့ မဖြစ်စေပါ။ ကင်ဆာ ဆဲလ်ကျွံစေသည်။ သေစေသည်။
- (၅) နှလုံးသွေးပွင့်စေသည်။
- (၆) သွေးအဆီဓာတ်ကျစေသည်။
- (၇) သွေးကြောမာဆတ်ခြင်းမှ ကာကွယ်သည်။
- (၈) သွေးချိုကျစေသည်။
- (၉) အရိုးအဆစ်ရောင်ရမ်းခြင်း၊ နာခြင်း၊ ကာကွယ်သည်။
- (၁၀) အသက်ရလာ၍ အရိုးဓာတ် ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းခြင်း ကာကွယ်သည်။
- (၁၁) သွားဖုံးရောဂါကာကွယ်သည်။
- (၁၂) ကျောက်ကပ်၊ ကျောက်တည်ခြင်း ကာကွယ်သည်။
- (၁၃) မျက်စိရေတိမ်မဖြစ်ခြင်း။

လောက်သေပင်(ရွှေကူသံလျက်)

လောက်သေရွက်နု ရေဓွေးဖျော့သုတ်စားပါက ပန်းနာရင်ကြပ်၊ ဝမ်းကိုက်၊ ဝမ်းပျက်၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ ကလေးသန်ဝမ်းပျောက်သည်။

အခြောက်လှန်း၍ လက်ဖက်အဖြစ် သောက်သုံးနိုင်သည်။ လောက်သေရွက်၊ ငရဲပုတူရွက်၊ ချင်းရွက်တို့ ရေဓွေး

ဖျော့ ပါးပါးလှီး၍ ငါးကျည်ကင်နှင့် ငရုတ်သီးမထည့်ပဲ သံပရာရည်ဆမ်းကာ သုတ်စားပါက ဆီးအောင့်ရောဂါ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းနာ၊ ချောင်းဆိုး၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဘောလုံးရောဂါ၊ မီးယပ်သွေးမမှန်၊ မီးယပ်ဖြူ အနီဆင်းရောဂါ၊ သားဇီမ်ရောဂါ၊ တုတ်ကောင်ရောဂါ ပျောက်သည်။

သင်္ဘောမဲလီ

သင်္ဘောမဲလီရွက်ကို ယားနာ၊ နှင်းခူတို့ကို ပွတ်ပေးပါ ပျောက်သည်။

သမ၊ မ၊ ထော၊ ပျား၊ ပွေး

သ - သက်ရင်းခေါက်မြစ်

မ - မန်ကျည်းသီးအနှစ်

ထော - ထောပတ်

ပျား - ပျားရည်

ပွေး - ပွေးကိုက်

အစာလမ်းကြောင်းရောဂါ

ကျောက်ဖရုံသီးခြောက်ကို ငါးခူနဲ့ ဆီပြန်ချက်စားပါ။

ပန်းညှိုးရောဂါ

ဆိတ်သား(သို့မဟုတ်) ငါးဖယ်နှင့် ကျောက်ဖရုံသီးခြောက် ချက်စားပါ။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါ

ကျောက်ဖရုံသီးနှင့် ငါးမြွေထိုးချက်စားပါ။

အစာအိမ်လမ်းကြောင်းရောဂါ

ကျောက်ဖရုံသီးနှင့် ငါးသံချိတ် ချက်စားပါ။

ပန်းညှိုး-သုတ်လွှတ်ရောဂါ

ခံတက်ရွက် ငါးဖယ်သားသုပ်စားပါ။

သုတ်ဓာတ်အားနည်း

မန်ကျည်းမှည့်အစေ့ တစ်ညရေစိမ်း၊ အခွံချွတ် အဆန်ညက်အောင်ကြိတ် ကြံသကာစစ်စစ်နှင့်ရော နေလှန်း ပုလင်းသန့်တွင်ထည့် နွားနို့နှင့်စပ်သောက်ပါ။ (၃) ကြိမ် သောက်ပါ။

နွင်းခါး

သွေးတိုးရောဂါ ညအိပ်ရာဝင် ဘဝလက်အရွယ် ငါး လုံး (သုံး) ၂ ပဲသား စားပေးပါ။

သွေးတိုးနှင့် သံပရာသီး

မတ်ခွက်တစ်ခွက်ထဲ ရေနွေးပူပူထည့်ပါ။ သံပရာသီး တစ်လုံး လေးစိတ်စိတ်၍ထည့်ပါ။ အေးပါက သောက်ပါ။ ရေနွေးထပ်၍ထည့်သောက်ပါ။

သွေးတိုးရောဂါနှင့် ဘားကြောပင်(အကြောတစ်ထောင်ပင်)

အကြောတစ်ထောင်ပင် ပဉ္စငါးပါး ၁၀ ကျပ်သား၊ ရေ ၃၀ ကျပ်သားပြုတ်ပါ။ နံနက်/ည နှစ်ကြိမ် သုံးရက် ဆက်သောက်ပါ။

သွေးတိုးရောဂါရှင်များ စားသုံးရန်

ဘူးရွက်၊ ငွေရွက်၊ မန်ကျည်းရွက်၊ ကုလားပဲ၊ ကင် ပွန်းရွက်၊ ကင်ပလင်းရွက်၊ မုန်လာချဉ်၊ ကန်စွန်းဥရွက်၊ မုန်ညှင်းချဉ်၊ ကျွဲကောသီး၊ နာနတ်သီး၊ ရှောက်ချိုသီး၊ ကမ္မ လား၊ မရမ်းသီး၊ ဒန်ဒလွန်ရွက်၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ ကြိတ် မုန်ရွက်၊ ရဲယိုရွက်၊ ကြက်ဟင်းရွက်၊ ငါးရဲပဒုရွက်၊ ကုက္ကို ရွက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ ရဲယိုသီး၊ ပြည်ပန်ညှိ။

သွေးတိုးရောဂါရှောင်သင့်သော အစားများ

ပိန်းဥ၊ ဒုန်းသီးပါသောအစားများ၊ ရုံးပတီသီး၊ ကောက် ညှင်းပါသောအစားများ၊ ငှက်ပျောသီးမျိုးစုံ၊ ချဉ်ပေါင်း၊ ဝမ်းဆဲ သား၊ မျှစ်၊ တညင်းသီး၊ ဒန်ပေါက်

သီးဝမ်းလေမှန် သွေးတိုးရောဂါတိုင်းရင်းဆေး

- (၁) ငရုတ်ကောင်းမှုန့် - ၄ ပဲ
- (၂) ပိတ်ချင်းမှုန့် - ၁ ကျပ်သား
- (၃) ချင်းခြောက်မှုန့် - ၈ ပဲ
- (၄) မင်းကိုကာမှုန့် - ၁၀ ကျပ်သား
- (၅) သကြား - ၁၀ ကျပ်သား
- (၆) မန်ကျည်းမှည့်နှစ် - ၁၀ ကျပ်သား

ဆေးသောက်ရန် -

ညအိပ်ရာဝင် ငွန်းတစ်ခွန်းသောက်ပါ။ ရေ ၀၀ သောက်ပါ။

ဆီးနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါများ

လက်ပုံမြစ်ဥအမှုန့်တစ်ဆ၊ သကြားတစ်ဆရောစပ် ပါ။ လက်ဖက်ရည်ငွန်းတစ်ခွန်း သောက်ပါ။

လေငန်နှင့် ဟင်းနုနယ်

ဟင်းနုနယ်ဆူးပေါက် အရိုး၊ အရွက် ကြောင်သားနှင့် ချက်စားပါ။

အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်

ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငါးကျည်းခြောက်နှင့် ကြော်ချက်စား ပါ။

ရေယုန်ကြီးနာကျနည်း

ငရွက်ကိုထုထောင်း၍ အရည် နှစ်နာရီတစ်ကြိမ်လိမ်း ပေးပါ။

အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်

ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငါးကျည်းခြောက်နှင့် ကြော်ချက်စားပါ။

ရေယုန်ကြီးနာကျနည်း

ငရွက်ကိုထုထောင်း၍ အရည် နှစ်နာရီတစ်ကြိမ်လိမ်း ပေးပါ။ သင်္ဘောမဲလီရွက်နုကို စားနှင့်ရိပ်ရိပ်လှီး၍ ပန်းကန် သန့်သန့်ထဲထည့်၍ ရှောက်ရည်ညှစ်၍စိမ်ပြီး စားပေးပါက လေရောဂါ ဝမ်းချုပ်ရောဂါပျောက်သည်။

နားရောဂါ

ငှပင်ပြုတ်ရည် နားထဲထည့်ပေးပါ။ သင်္ဘောသဲလီ ရွက်နုကို ဓားနှင့်ရိပ်ရိပ်လှီး၍ ပန်းကန်သန့်သန့်ထဲထည့်၍ ရှောက်ရည်ညှစ်၍စိပ်ပြီး စားပေးပါက လေရောဂါ၊ ဝမ်းချုပ် ရောဂါပျောက်သည်။

အဖောအတွက် ချင်းစိမ်းတစ်တက်

ချင်းစိမ်းတစ်ဆ၊ ထန်းလျက်တစ်ဆ၊ ရေ သုံးဆနှင့် ချင်းပါးပါးလှီးပြီး ရောစပ်ကျိုပါ။

လူကြီး ဟင်းစားငွန်းတစ်ငွန်း တစ်နေ့ သုံးကြိမ် သောက်ပါ။ ၄၅ ရက်ခန့်သောက်ပါ။ ဆိတ်နို့စစ်စစ် မှန်မှန် သောက်ပေးပါ။ အဖော်ရောဂါ ပျောက်ပါသည်။

ဖောရောင်ရောဂါနှင့် တရုတ်စကားရွက်

တရုတ်စကားရွက်စီးကင် ဖောရောင်သောနေရာစည်း ပေးပါ။

သွေးတိုးရောဂါ

ကေရာပ်ရွက် ရေခွေးဖျော့၍တို့စား သုပ်စားပါ။ နေ ရိပ်မှာ ကေရာပ်ရွက်အခြောက်လှန်း၍ လက်ဖက်ခြောက် အဖြစ် သောက်ရင်လည်း သွေးတိုးကျသည်။

သွေးတိုးရောဂါသောက်ဆေး

ကေရာပ် ၂၅ ကျပ်သား၊ ထုထောင်း၊ ရေ ၅၀ ကျပ်သားပြုတ်ပါ။ ရှောက်ချဉ်သီးညှစ်ထည့်ပါ။ သဘာဝပျား ရည် ၁၀ ကျပ်သား၊ လေရုံသောပုလင်းတွင်ထည့်ပါ။ ပုလင်း လှုပ်၍ စတီးငွန်းတစ်ငွန်း သုံးကြိမ်သောက်ပါ။

ကျပ်တီးနာနှင့် ဝှေးဥရောင်ရောဂါ

ငှပင်မြစ်သွေးလိမ်းပါ။ ရှူပါ။ ငှအနစ်ငါးကျပ်သား ရေခန့်ကျပ် ရှစ်ပဲသားကျိ နွားနို့ (သို့မဟုတ်) ထောပတ်နှင့် သောက်ပါ။

အကြောတက်ခြင်း ပျောက်ကင်းလိုလျှင်

ဆားတစ်ပိဿာကို အိတ်ခံဖြန့်ခင်းပြီး နားနားနင်းပါ။ ကျောက်စာရစ်ခဲ အသေးတွေ အရွယ်တူတွေရှာပြီး ဖြန့်ပြီး ထပ်နင်းပါ။ နာရီဝက်လောက် ရပ်ခိုင်းပြီး ထိုင်ခုံမှာထိုင် ခြေထောက်ကိုအောက်ချ နူးအထက်မှစ ရေလောင်းပါ။ ရေစို နေတဲ့ခြေထောက်ကို ပတ်တီးစည်းကာ ခြေဖဝါးဖော်ထား ကိုယ်ခန္ဓာက အပူတွေ ခြေဖဝါးက ထွက်သွားမည်။ အကြော တက် အကြောကိုက်ပျောက်မည်။

ရုခိုင်မိုးရာ ကျားမနိုင်ဆေး

နွယ်ပင်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အဖြူ၊ အဝါ၊ အနက် သုံးမျိုးရှိသည်။ အနက်ပင်က ရှားပါး၍ အစွမ်းထက်သည်။ ကျားမနိုင်ရွက်ပင်ကို ပိုင်းဖြတ်ကြည့်လျှင် အတွင်း၌ ကျားခြေရာကွက်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။

ကျားမနိုင်ပင်ကို ဆေးတစ်အိုးကျိစာခန့် ရေစင်ကြယ် စွာဆေးပြီး ပါးပါးလှီး ရေသုံးပုလင်းထည့် အိုးသန့်သန့်ဖြင့် တစ်ပုလင်းကျန်အောင် မီးဖြင့်ကျိုပါ။

ကျားမနိုင်အဆီ တစ်ပုလင်းကို ပျားရည်စစ်စစ်တစ် ပုလင်း မီးအနည်းငယ်ဖြင့်ပြန်ချက်ပါ။ ညောင်စေးကျအောင် ချက်ပါ။

ပျောက်ကင်းနိုင်သောရောဂါများ

ပန်းနာရင်ကျပ်၊ ထုံနာ၊ ကျဉ်နာ တစ်နေ့ နီးပြား လက်တစ်ဆစ်ခန့် ပုလင်းထဲသို့နှစ်ပြီး ထိုနီးပြားကို ဝပ်ယူ စားသုံးပါ။

ဆေးစားပြီးပူလျှင် ရေဆင်းစိမ်ပါ။ ချမ်းလျှင် မီးလုံ ပါ။ ဖြေဆေး ချင်း (သို့) ထန်းလျက်စားပေးပါ။

ဒူးလာပါဒရက် အကြောတင်းအတွက်

ကျားမုတ်ဆိတ် (ခေါ်) နဂါးမုတ်ဆိတ်ပင် ရှမ်းပြည်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းအထက်၊ ပဲခူးရိုးမတို့တွင် ပေါက်သည်။ ကျောက်ဆောင်စိမ်းစမ်းတွေမှာ ပေါက်သည်။ ပင်စည်နားမှစပြီး အရွက်နဲ့ အရွက်ရိုးတံတွေကိုဖြတ် ယူ၊ အမြစ်ဖြတ်ပေးပါ။ ပင်စည်ကို ရေစင်အောင်ဆေးပါ။

လိုး အိုးသန်သန်ထဲထည့် ရေသုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျန်ကျိ
ပါ။ သောက်ပါ။ သုံးရက် သုံးခွက်သောက်ပါ။ ခါးမည်း။

နှလုံးရောဂါ လေးဖက်နာ စိတ်ပျက်စရာမလို

ကြွက်နားရွက်မှီသုတ်စားပါ။ တစ်လအတွင်း ခြောက်
ကျပ်သားစားပါ။

နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း ကျယ်၊ နှလုံးအဆိပ်တိမ်၊ မော
ပန်းမွှမ်းနယ်၊ ရင်ကြပ်ပန်းနာ၊ အစာအိမ်၊ လေထိုး၊ လေ
အောင့်၊ အကြောနှင့်ပတ်သက်သော လေဖြတ်နာ၊ အရိုး
အဆစ်ဆိုင်ရာ လေးဖက်နာပျောက်သည်။

ကြွက်နားရွက်မှီသုတ်နည်း

- (၁) ကြွက်နားရွက်မှီခြောက် - ၅ ကျပ်သား
- (၂) ပဲအကျက်မှုန့် - ၃ ငွန်း (ဟင်းသောက်ငွန်း)
- (၃) ဂေါ်ဖီထုပ် - ၅ ကျပ်သား
- (၄) ကြက်သွန်နီဥကြီး - ၂ ဥ
- (၅) အချိုနှင့်အင်အတွက် - သင့်ရုံ
- (၆) ဆီ - ၂ ကျပ်ခွဲသား
- (၇) သံပရာသီး - ၁ လုံး

မှီခြောက်ကို ရေခန်းစိမ်ပါ။ တစ်နာရီကြာလျှင် ရေ
စင်အောင်ဆေး၍ စား။ ကပ်ကြေးဖြင့် ပါးပါးလှီးညှပ်ပါ။ ဂေါ်ဖီ
ထုပ်ကို ရိပ်ရိပ်လှီးပါ။

ကြက်သွန်နီတစ်ဥကို ဆီချက်ချက်၍ အအေးခံပါ။
ကျန်တစ်လုံးကို ပါးပါးလှီးထားပါ။

မှီ၊ ပုစွန်ခြောက်မှုန့်၊ ပဲအကျက်မှုန့်၊ ဂေါ်ဖီ၊ ကြက်
သွန်နီ၊ အချို၊ အင် သင့်ရုံ ဆီချက် သံပရာရည်နယ်ကာစားပါ။

မောသလား ရဲယိုစား

ဒူးနာလျှင် ကြက်ဥအကာစား

ရဲယိုသီးအမှည့် ၁၀ လုံးကို ဆန်ကာနှင့်တိုက်ချပါ။
အနှစ်ကို ဖန်ပုလင်းထဲထည့်ပါ။ ထန်းဖိုထန်းလျက် ၁၀ ကျပ်
သားထည့်ပါ။ ဖန်ပုလင်းလုံအောင်ပိတ်၍ နေလှန်းပါ။ သွေး
ဆုံးကိုင် ခုလာကိုင် အဖောရောင်ရောဂါပျောက်သည်။

ဒူးနာ

(၁) ကြက်ဥအခွံကို အရိပ်မှာလှန်း၍ ခြောက်လျှင်
ညက်စွာကြိတ်ပါ။

(၂) လက်ဖက်ရည်ငွန်းတစ်ငွန်းမျှ နွားနို့ပူပူလေး
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲထည့် နှံ့စပ်အောင်မွှေ

(၃) ရက်တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မှီဝဲပါ။

**ဧကန်၊ လက်ကိုက်ဝေဒနာအတွက် လက်ပြင်ငုပ်
ဆေးနည်း -**

ရေသန့် တစ်လီတာ ဘူးခွံသန့်သန့်တွင် ရှောက်သီး
တစ်လုံးကို အရည်ညှစ်ပြီးထည့်ပါ။ ဆန်ဆေးရည် ခုတီယ
အရည် ရှောက်ရည်ပုလင်းထဲထည့်ပါ။ ဆားသင့်ရုံထည့်
တစ်နေ့တစ်ဘူးသောက်ပါ။

စားတာလောက်နဲ့ ခါးနာသက်သာပျောက်ကင်းပါတယ်

ခွေးတောက်ရွက် လက်တစ်ဆုပ်စာ ခံတက်ရွက်
လက်တစ်ဆုပ်စာနဲ့ပေါင်းပြီး နူးအိနေအောင်ပြုတ်၊ ထမင်းနဲ့
ငါးပိရည်တို့ပြီးစားပါ။ ပျဉ်ချပ်ပေါ်မှာအိပ်ပါ။

ခါးနာသက်သာပျောက်ကင်း ဓာတ်စာ စားနည်းတစ်မျိုး
ခွေးတောက်ရွက် တဲဥနှင့်ကြော်စားပါ။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရောင်ရမ်းခြင်းအတွက် ကြက်ထုပ်ထိုးနည်း
စပါးလင်ရေဆေး ထုထောင်း အဝတ်သန့်သန့်နဲ့ထုပ်
ကြက်ထုပ်ထိုးပေးပါ။

လေးဖက်နာအတွက် ဆေးတစ်လက်
ဟင်းနုနွယ် ပဉ္စငါးပါး ရေစင်စစ်ဆေး အခြောက်လှန်း
အရွက်ခြောက်လျှင် အိုးကင်းပူတွင် ပြာဖြစ်သည်အထိ ထည့်
လှော်ပါ။ ပြာတစ်ရွေးသား ပျားရည်တစ်ပုလင်းနှင့်ရော၍
နံနက် လက်ဖက်ရည်တစ်ငွန်း၊ ညလက်ဖက်ရည်တစ်ငွန်း
သောက်ပါ။

ထုံနာ ကျဉ်နာအတွက် ဆေးကောင်း

နန္ဒင်းခါးအမှန်နှင့် လက်ပံခါးအမှန် ဆေးချိန်ဆတူ
ရော သမအောင်ပြုပြီး ပျားရည်စစ်စစ်နှင့် လက်ကော်ရ
အောင် ရောမွှေ၊ ဆီးစေ့အရွယ်ကလေးများလုံး အခြောက်ခံ
နံနက်ငါးလုံး ညငါးလုံးသောက်ပါ။

အကြောတက်ဝေဒနာအတွက်ဆေး

ပဒိုင်းရွက် သတ္တုရည် နှမ်းဆီဆတူရောပါ။ လက်ဝါး
ပေါ်တင် စိမ့်နေအောင် နှိပ်ပေးပါ။

မြန်မာ့ရိုးရာ အကြောလိမ်းဆေး (ထုံနာကျဉ်နာ)

- (၁) မြက်မှန်ညင်းဥအနက်
- (၂) လေးညှင်းပွင့် တစ်ကျပ်သား
- (၃) တတိပျိုလ်သီးနှစ်လုံး ထုထည်
- (၄) ပရတ်ငါးမူးသား
- (၅) တောထန်းလျက်ခွေး တစ်ပုလင်း ခုနစ်ရက်စိမ်း
လိမ်းခါနီး ပုလင်းကို လှုပ်ပြီးလိမ်းပါ။
ဆေးရည်စိမ့်အောင် ဖိပွတ်ဆွဲလိမ်းပေး။

ထန်းလျက်ခွေး၊ ထန်းလျက်အရက်သန့်သန့်

ခြေထောက်နာအတွက် ဆေးမခက် (ခြေထောက်ရောင်၊ နာ)
မန်ကျည်းရွက်အစိမ်းကို ဆားဖြင့်ထောင်း၍ နာကျဉ်
သောနေရာအုံ့ထားပြီး ပတ်တီးစည်းပေးပါ။ နံနက်တစ်ကြိမ်
ညတစ်ကြိမ် အသစ်လဲလှယ်ပေးပါ။

လေဖြတ်၊ ထုံ၊ ကျဉ်၊ သရက်ခေါက်ဆေးဖက်ဝင်

ဆေးနည်း -
သရက်ပင်၏အခေါက်ခွာ ရေဆေးပြီး ကျောက်ပျဉ်
ပေါ်တွင် ရှောက်ရည်ဖြင့် သနပ်ခါးသွေးသကဲ့သို့ တစ်နေ့သုံး
ကြိမ် သွေးလိမ်းပေးပါ။

သွေးရောင်၊ လေရောင်၊ ကပ်ပယ်အိတ်ရောင်

ဆေးနည်း -
ပံစင်းငုံမြစ်(အစို) ဆန်ဆေးရည်ဖြင့် ဆားအနည်း

ငယ်ထည့်သွေးပြီးလိမ်း။ ပလတ်စတစ်ဖြင့် ပတ်ထားပါ။

လေးဖက်နာအတွက် ဆေးတစ်လက်(လက်ဆစ်ရောင်ကိုက်ခဲ)

ဆေးနည်း -

- (၁) ဆိတ်နို့ - ၂၅ ကျပ်သား
- (၂) ဝိတ်ချင်းသီး - ၁ ကျပ်သား
- (၃) လေးညှင်း - ၁ ကျပ်သား
- (၄) ငရုတ်ကောင်း - ၁ ကျပ်သား
- (၅) ကြွက်နားပေါင်းမြစ် - ၁ ကျပ်သား

အရွက်ကို အရည်ညှစ်ပြီး ခွက်တစ်ခုထည့်ကာ မိနစ်
အနည်းငယ်အတွင်း ခဲသည့်အပင် အမှန်ပြု၍ထည့်ပါ။
မီးအား အသင့်အတင့်ဖြင့်ချက်ပါ။ ဆိတ်နို့များခဲသွား
သည်အထိ မီးဖြင့်ချက်ပြီးနောက် အအေးခံ ၂ ပဲသားခန့်
အလုံးများလုံးပါ။ တစ်ကြိမ် နှစ်လုံး (သို့) လက်ဖက်ရည်ခွန်း
တစ်ခွန်း၊ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် (သို့) သုံးကြိမ်စားပါ။

ဒူးနာ၊ ဒူးကိုက် ပျောက်ဆေးနည်း

ကျောက်ဖရုံသီးအတွင်းမှ အူနှင့် ယမ်းစိမ်းရောနှော၍
စည်းပေးပါ။ သုံးရက် စည်းပေးပါ။

ခြေဆစ်လက်ဆစ် ဒူးဆစ်များကိုက်ခဲလျှင်

ပျောက်စေသောနည်း

ရှောက်သီးအခွံများကို ပါးပါးလှီး၍ လေလုံသော
ပုလင်းထဲသို့ထည့်ပါ။ ထိုနောက် ရှောက်သီးခွံများမြုပ်အောင်
ဓာတ်ဆီလောင်းထည့်၍ ပုလင်းကို လေလုံအောင်ပိတ်ထား
ပါ။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဂွမ်းစ (သို့) နှုည့်သော အဝတ်စ
ဖြင့်စွတ်၍ ကိုက်ခဲသောနေရာကို လှူးပေးပါ။

လေဖြန်းလျှင် သောက်ရန်ဆေးနည်း

- (၁) ရှောက်သီးရည် တစ်ပုလင်း
 - (၂) ပျားရည် တစ်ပုလင်း
 - (၃) ချင်း(ဂျင်း)ရည် တစ်ပုလင်း
- ၎င်းသုံးမျိုးကို အတူရော၍ ထမင်းစားပြီးတိုင်း လတ်
ဖက်စားခွန်းတစ်ခွန်း သောက်ပေးပါ။

ဒူးနာ၊ ခါးနာအတွက် ပျောက်ဆေးနည်း
ကိုယ်ရုံကြီးဂမုန်းကို အရွက်မီးကင်ပြီး မပျောက်
မချင်း ကပ်ပါ။

ခါးနာပျောက်ဆေးနည်း

သက်ရင်းကြီးရွက်ကို ကိုးရွက် ရေစင်အောင်ဆေး
ဆုံထဲထောင်း အခြားသုံးရွက်လောက် မနူးမရင့်မီးကင်ပါ။
ထောင်းထားတဲ့ အဖတ်တွေဘေးမှာ မီးကင်ထားတဲ့ အရွက်
တွေအုပ်ပြီး ခါးနာတဲ့နေရာတင်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေး ပက်
လက်လှန်အိပ်ပါ။ ၎င်းသုံးမျိုးကို အတူရော၍ ထမင်းစားပြီး
တိုင်း လက်ဖက်စားခွန်းတစ်ခွန်းသောက်ပေးပါ။

ခြေသလုံးကြွက်တက်ပျောက်ဆေးနည်း

ကြောင်ပန်းရွက်နှင့် ရိုက်ချပါ။

လေးဘက်နာပျောက်ဆေးနည်း

လေးဘက်နာဖြစ်သူ၏ ဘယ်ဘက်ခြေမက စ၍
အထက်ဦးခေါင်းပိုင်းအထိ မြန်မာတမာခက်နှင့် ရိုက်ပါ။
ဦးခေါင်းပိုင်းရောက်သော် ညာဘက်ခြေအထိရိုက်ပါ။ သုံးကြိမ်
ရိုက်ပြီး တမာခက်ကို လမ်းဆုံလမ်းခွ(လေးခွဆုံ)နောက်ပြန်
ပစ်ပါ။

တိပလ(တိပလ-အသီးသုံးမျိုး)

- (၁) ဆီးဖြူသီး
- (၂) ဖန်ခါးသီး
- (၃) သစ်ဆိမ့်သီး

(၁) ဆီးဖြူသီးအရသာနှင့် အကျိုးသွား

ဆီးဖြူသီးတွင် အရသာ ခြောက်မျိုးအနက် အငန်
အရသာမှ တစ်ပါးကျန်သော အရသာငါးမျိုး ပါဝင်နေခြင်း
ကြောင့် အထွေထွေသောရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေတတ်
ပြီး အသက်ကို ရှည်စေတတ်တဲ့ ကျေးဇူးကြီးတတ်သည်
အသီးအဖြစ် ရှေးဟောင်းနိယာကျမ်းကြီးများက ဆိုသည်။

ဆီးဖြူသီးတွင် အရသာ ငါးပါးရှိ သတ္တိအေး၊ ဝိပါ
ကချို့ ကြေကျက်လွယ်၊ ဝမ်းမီးတောက်၊ လေ၊ သည်းခြေ
သလိပ်(ရောဂါမျိုးစုံဖြစ်စေတတ်သည် ဒေါသများကိုနှိပ်)
သွေးလှုံခြင်း၊ သွေးလွန်ခြင်း၊ သွေးဝမ်းသွားခြင်း၊ သွားမှသွေး
ယိုကျခြင်း၊ အတိသာရဝမ်းသွား၊ ဆီးအောင့်နာ၊ ဆီးလွန်နာ၊
မီးယပ်ဖြူဆင်း ရောဂါအထွေထွေကို ပျောက်ကင်းစေတတ်
သည်။

ဆီးဖြူသီးခြောက်နှင့် ဖော်စပ်သော အသက်ရှည်
ဆေး (ရသရတန) ဆေးများစွာ ရှိပါသည်။ မြန်မာ့စလေ့
ဆီးဖြူသီးသနပ်၊ ဆီးဖြူသီးထောင်း၊ ဆီးဖြူသီးသုပ်များ စား
သုံးခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုသည်။ ဗီတာ
မင်ဓာတ် ကြွယ်ဝသည်။ ပန်သီးတစ်လုံးမှာပါတဲ့ ဗီတာမင်စီ
ကို ဆီးဖြူသီးတစ်စိတ်တွင် ပါဝင်နေသည်။

(၂) ဖန်ခါးသီးအရသာနှင့် အကျိုးသွား

ဖန်ခါးသီး အရသာမှာ "ဖန်၊ ချဉ်၊ ခါး၊ စပ်၊ ပူ"
ဝိပါကချို့ အငန်မှလွဲ၍ ရသာ ငါးပါး ပါဝင်သည်။

ဖန်ခါးသီး၏ အကျိုးမှာ ဝမ်းမီးတောက်၊ မျက်စိအား
ကောင်း၊ လေ၊ သည်းခြေ သလိပ်၊ ဒေါသသုံးပါးငြိမ်း၊ အရေ
ပြားရောဂါ၊ ကိုယ်ရေဝါရောဂါ၊ မြင်းသရိုက်ရောဂါ၊ ကြီးထိုး
ရောဂါ၊ အစာမကြေရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါ၊ ရုပ်ပိန်
ခြောက်၊ စားသော်လည်းအသားမဖြစ်၊ အမြဲတမ်းချောင်းဆိုး
ချောင်းဆိုးသွေးပါ(တီဘီ)၊ အညောင်းအချိရောဂါ၊ အတက်
ရောဂါ၊ ပါရဂျက်ရောဂါများ ပျောက်ကင်းသည်။

ဖန်ခါးသီးခြောက်များကို ထုထောင်း၍ နွားနက်ကျင်
ငယ်ရေနှင့် အိုးသန်သန်တွင်စိပ်ပါ။ သုံးလခန့်ကြာပြီးသော်
အရည်ကိုစစ်ယူပြီး ရေနွေးအကြမ်းတစ်ပန်းကန်ခန့် နံနက်
စောစောသောက်ပေးပါ။ ကိုယ်တွင်းရှိသမျှ အနာရောဂါများ
ပျောက်ကင်း၍ ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ပြည့်ဖြိုးချောမွတ်ပြီး
အသက်ရှည်သည်ဟု ဗုဒ္ဓက ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

လက်တွေ့သုံးချ

မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးမြီးတိုများ

သုတေသီဆရာငြိမ်း

ကြွက်နို့ကို ဘယ်လိုဖယ်ရှားနိုင်သလဲ

ကြွက်နို့ဟူသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ လက်နှင့်ခြေတို့တွင် အပေါက်များသော ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစွာ တစ်လုံးစပေါက်ပြီး နောက်ထပ် ကြွက်နို့များ ထပ်ပွားတတ်ပါသည်။ ကြွက်နို့၌ အမြစ်ရှိပေသည်။

ထိုသို့ လူ၏ခန္ဓာ၌ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်စေသည့် ကြွက်နို့ပေါက်လျှင် သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ကွမ်းစားဆေးရွက်ကြီး၏ အညှာရိုးများကို သံပြားပေါ် တင်၍ မီးရှို့ပြာချပါ။ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ရအောင် ပြုလုပ်ပါ။

ကြွက်နို့ (ပထမဦးဆုံး စတင်ပေါက်သော ကြွက်နို့) အား ရေခဲခွေးဖြင့် ဆေးကြောပါ။ ထို့နောက် မီးကင်ထားသော အပ်ဖြင့် ကြွက်နို့၏ အရင်းအမြစ်များ ပေါ်သည့်တိုင်အောင် ခပ်စိတ်စိတ်လေး ဆွပေးပါ။ ထွက်လာသော သွေးများကို ရေခဲခွေးဖြင့် ဆေးပါ။ ဆွထားသော ကြွက်နို့အမြစ်များအတွင်း သို့ ပြာချထားသော ဆေးရွက်ကြီးအရိုးပြာကို အတွင်းသို့ ဖိမ့်ဝင်အောင် ခပ်ထူထူလိမ်းပေးပါ။ ပြာများ ကွာကျမသွား စေရန် ဝှမ်းသန့်သန့်ဖြင့် အုပ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးပါ။ အနာကို သုံးရက်ခန့် ရေမထိပါစေနှင့်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးပါက သုံးရက်ကျော်လျှင် ကြွက်နို့သည် အမြစ်များ ကျွတ်ထွက်သွားပါလိမ့်မည်။ လက်၌ဖြစ်စေ၊ ခြေ၌ဖြစ်စေ ပထမဦးဆုံးပေါက်သော ကြွက်နို့အား ဖယ်ရှား ဖယ်နိုင်ပါက နောက်မှပေါက်သော ကြွက်နို့များအား သတ်ရန်

မလိုဘဲ သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်ဖော ကိုယ်ရောင်ဖြစ်နေလျှင်

လူတစ်ယောက်အဖို့ ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ သွေးလေမှန်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ သွေးလေဖောက်ပြန်လျှင် ကိုယ်ဖော၊ ကိုယ်ရောင်ဝေဒနာ ခံစားရတတ်ပါ၏။

သို့ဆိုကာ ကိုယ်ဖော၊ ကိုယ်ရောင် ပျောက်စေရန် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

“ဇော်ဂျီဦးထုပ်” ဆိုသည့် အပင်ရရှိ လိုပါသည်။ ၎င်းအပင်သည် အမြင့်တစ်ပေကျော် နှစ်ပေထိ မြင့်တတ်ပါသည်။ ပင်စည်လုံးမှာ လက်သန်းခန့်ဖြစ်ပြီး အရွက်ပမာဏဖြစ်ကာ အပူပိုင်းဒေသရှိ တောင်ကုန်းများ၌ ပေါက်တတ်ပါသည်။

ဇော်ဂျီဦးထုပ်ပင် အမြစ်အား ရေစင်အောင်ဆေး၍ ရေနှင့် မပျစ်မကျဲ သွေးပါ။ နံနက်တစ်ကြိမ် နေ့လယ်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဖောနေရောင်နေသည့်အပေါ် အထက်မှအောက်သို့ ဆေးဖြင့် သပ်ချပေးပါ။

တစ်ရက်လိမ်းရုံမျှနှင့်ပင် အဖောအရောင်တို့ သိသိသာသာ ကျဆင်းသွားပြီး နှစ်ရက် သုံးရက် ဆက်လိမ်းပေးပါက လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ သွေးကျ၍ ခြေဖမိုးရောင်ရမ်းနေသူတို့အဖို့ ဇော်ဂျီဦးထုပ်ပင်၏ အမြစ်မရပါက ရွက်ကျပင်ပေါက်အရွက်ကို မီးကင်ပေးပြီး ရောင်ရမ်းနေသည့် နေရာပေါ်တွင် ကပ်ပေးရပါမည်။ အဖော၊ အရောင်တို့ ထွက်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျောက်တည်ပြီး ဆီးသွားမရ ဖြစ်နေလျှင်

ဆီးသွားလမ်းကြောင်း၌ ကျောက်တည်လျှင် လွန်စွာ မှ အနေရအထိုင်ရ ခက်လှပါသည်။ ဆီးသည် သွားချင်သလို မသွားရ သွားချင်သလောက် မသွားရသည့်အခါ ကြီးစွာသော ကာယဒုက္ခကို ခံစားရပါတော့၏။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့အနက် ယောက်ျားတွင် ပိုအဖြစ်များလေ့ ရှိပါသည်။ အပူအစပ် လွန်ကဲစွာ စားသူများ၊ ကွမ်းကို အလွန်အကျွံ စားသူများ၌ ဆီးသွားလမ်းကြောင်းတွင် ကျောက်တည်တတ်ပါသည်။

ထိုသို့ ကျောက်တည်ပြီး ဆီးသွားမရဖြစ်နေလျှင် မည်သို့ လုပ်ဆောင်ရပါမည်နည်း။

- နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။
- (၁) ပင်ကျထန်းရည်ခါး ငါးပုလင်း
- (၂) ကျောက်ချဉ် ငါးမူးသား
- (၃) မြေအိုးသန့်သန့်တစ်လုံးတို့ လိုအပ်ပါသည်။

ဦးစွာ မြေအိုးထဲသို့ ကျောက်ချဉ်ငါးမူးသားအား ညက်နေအောင် အမှုန်ကြိတ်၍ထည့်ပါ။ ပြီးလျှင် ထိုအိုးထဲသို့ပင် ထန်းရည်ခါး ငါးပုလင်းအား လောင်းထည့်ပြီး သမအောင် မွေမွေပေးပါ။

ထို့နောက် မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခွဲ၍ သောက်ပေးပါ။

ထိုဆေးကုန်လျှင် တည်နေသောကျောက်သည် အရည်ပျော်သွားပြီး စွန့်ထုတ်သောဆီးနှင့် ပါသွားပါလိမ့်မည်။ ဆီးသွားလမ်းကြောင်း၌ အဟန့်အတားမရှိတော့သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ကာယဒုက္ခ မခံစားရဘဲ ကောင်းမွန်စွာ သွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျေးပင်ကို ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ

ကျေးပင်ကို ရခိုင်ဆေးသဒ္ဒါကျမ်း၌ “ကျေးသိန်” ဟု ခေါ်၏။ “ဆေးရက်ဖောက်” ဟုလည်း ခေါ်ကြရုံမက “သိကြားပန်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “သာရမထီ” ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်သည် ပေးကြကုန်၏။

“ကျေးပင်” နှင့် “ခပေါင်းရေကြည်ပင်” တို့သည် တစ်

နှစ်လျှင် သုံးကြိမ်စီ ပွင့်လာကြ၏။ သည့်အတွက် တောင်သူလယ်သမားတို့အား အသိပေးသော အပင်များဟူ၍လည်း ဆိုကြပြန်ပါ၏။ ကျေးပင်၏ အရွက်နုတို့ကို ငရုတ်သီးထောင်း နှင့် တို့မြှုပ်စားကြ၏။ ရွက်နုကို ပြုတ်၍ ဟင်းချိုချက်စားကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မထင် ဝမ်းသွားသောသူတို့ ကျေးပင်ရွက်နုကို စားပါက ဝမ်းသွားရပ်၏။ ကျေးပင်မှ အသီးသည် အစေ့ကွဲ၍ မြေကျပြီး အပင်ပေါက်လျှင် အစေ့သည် ရက်ဖောက်သီးနှင့်တူသဖြင့် ဆေးရက်ဖောက်ဟု ခေါ်ဟန်တူ၏။ မိုးဦးကျကာလတွင် လယ်သမားတို့အား လယ်ယာလုပ်ကိုင်ချိန်ကို သတ်ရလေအောင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဖူးပွင့်၍ပြကြ၏။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူတို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်သဖြင့် “ကျေးပင်” ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုကျေးပင်၏ ဆေးအာနိသင်တို့ကို တင်ပြရလျှင် အာပုပ်ရောဂါ၊ ရေငတ်ရောဂါ၊ သည်းခြေပျက်ရောဂါ၊ ငန်းပူမန်းပူ၊ သန္နိပါတ်အနာတို့ကို နဲ့သာရည်နှင့် တိုက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းပါ၏။

ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ မြင်းသုံးရိုက်နာဖြစ်ခြင်းတို့ကို လက်ထုတ်ကြီးခေါက်သွေးရည်နှင့် တိုက်ပါ။ ရင်ဘတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါတို့အတွက် နပ်ချို၊ ကြာဟင်း၊ သက်ရင်းကြီးသုံးပါး အရည်နှင့် တိုက်ပါ။ ဗိုက်နာပါက ငရုတ်သီး၊ မိုးပျော်ကဲ၍ တိုက်ပေးပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ ပျိုအန်လျှင်

အရွယ်ရောက်ပြီးသော အမျိုးသမီးများအဖို့ အချိန်တန်အခါသင့်ပြီဆိုပါက ဘဝအိမ်ထောင်ကို ထူထောင်ရစေမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ လောကတံတွာဓမ္မတာအရ အဖိုနှင့်အမပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြရာမှ အမျိုးသမီးအဖို့ မိခင်လောင်းအဖြစ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြရတော့သည်။ ဒါသည် ရှက်စရာမဟုတ်။ လူသားမှန်သမျှ လူသား၏ မျိုးဆက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေမှသာ လူ့တာဝန်ကျေပွန်ပေလိမ့်မည်။

ဤ၌ အချို့အချို့သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တို့သည် ရင်သွေးကို ဝမ်း၌လွယ်ရသောအခါကာလမှာပင် ဖျိုအန်သော

www.burmeseclassic.com

ဝေဒနာတို့ကို ခံစားကြရသည်။

ထိုသို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တို့ ပျို့အန်လျှင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဤတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တို့ အဆိုပါပျို့အန်ခြင်း ဝေဒနာမှ ကင်းဝေးရလေအောင် လက်တွေ့အသုံးချနိုင်သည့် ဆေးပြီးတို့အချို့ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

ပထမနည်းမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နွားနို့ထဲသို့ ထန်းလျက်ခဲ တစ်ခဲ နှစ်ခဲမျှကို ထုချေထည့်ကာ နွားနို့၌ ပျော်အောင်ဖျော်ပြီး သောက်သုံးပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယနည်းမှာ ဥသျှစ်သီးမှည့် အတွင်းသားတို့ကို ဟင်းသောက်ခွန်းတစ်ခွန်းမျှ ရအောင်ခြစ်ယူပါ။ ပြီးနောက် သကြားဖြူ ဟင်းသောက်ခွန်းတစ်ခွန်းခန့်နှင့် ရောစပ်လျက် ဆန်ဆေးရည်ထဲသို့ ထည့်ဖျော်ကာ သောက်သုံးပေးရပါမည်။

ထိုဆေးနည်း နှစ်နည်းအနက် နှစ်သက်ရာ ဆေး နည်းကို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ မည်သည့်နည်းကို သုံးသုံး ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး မရှိပါ။ ထိုဆေးနည်းဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်အများအပြား ပျို့အန်ခြင်း ဝေဒနာမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ကြပါ သည်။

အကယ်တော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်အဖို့ ဝမ်းချုပ် ဝေဒနာ ခံစားနေရပါက ဝမ်းအလွယ်သွားရအောင်ဟုဆိုကာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးများကို စားသုံးတတ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ စားသုံး ခြင်းမှာ မှားယွင်းသော လုပ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝမ်း နှုတ်ဆေး မစားပဲ သဘာဝသီးနှံဖြစ်သည့် သင်္ဘောသီးမှည့် အား နေ့စဉ် စားသောက်ပေးရပါမည်။ ဝမ်းမှန်ပြီး မွေးဖွားရ လွယ်ကူပါကြောင်း။

(ခ)

ခန်းတောက်ပင်ဟာ ဘယ်လိုဆေးဖက်ဝင်သလဲ

ခန်းတောက်ပင်ဆိုရာ၌ အဖိုနှင့်အမဟူ၍ ရှိ၏။ အဖိုပင် အမြစ်တွင် အမျှင်နှင့်သားတက်ဥများ ရှိပြီး အရွက်တွင် ညှာတံတစ်ခု၌ နှစ်ရွက်ထွက်၏။ အပွင့်ဖြူ၏။ ၎င်း၏ဥမှာ မှန်လာဥသဏ္ဍာန်ရှိ၍ မှန်လာဥထက် အနည်း

ငယ်ကြီးပြီး ဥအရည်မှာ နှစ်မိုက်မှုရှိ၏။ ၎င်းမြစ်ဥအရောင် သည် အဝါရောင်၊ အနီရောင်များ ဖြစ်၏။ အချိန်ကြာလျှင် မည်း၏။ အမပင်သည် ဥမရှိသော အပင်ငယ်မျိုးဖြစ်၏။ အရွက်သည် သန္တာရွက်နှင့် တူ၏။ အပွင့်သည် ဖြူ၏။ ခန်းတောက်ပင်သည် မည်ကဲ့သို့ ဆေးဖက်ဝင်ပါ သနည်း။

(၁) ခန်းတောက်မြစ်ကို ပေါင်းထားသော အဆီသည် လေဖြတ်ဝေဒနာရှင်များအတွက် အလွန် အစွမ်းထက်၏။

(၂) မျက်စိဝေဒနာ ခံစားရပါက ခန်းတောက်အရွက် အား မီးဖြင့်သင်းပေးကာ မျက်ခွံပေါ်၌ ကပ်ပေးပါ။ သုံးကြိမ် ခန့် ကပ်ပေးရုံဖြင့် မျက်စိဝေဒနာ ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်း ပါ၏။

(၃) အသားဝါဝေဒနာ ရောဂါခံစားနေရပါက ခန်း တောက်မြစ် လက်တစ်ဆစ်ခန့်ကို ရေသန့်သန့်တွင် စိမ်ထား ပါ။ (စိမ်ထားသောရေမှာ ဝါသွားပါလိမ့်မည်။) ထိုခန်းတောက် မြစ်စိမ်ရေကို သောက်ပေးပါက အသားဝါရောဂါ အမြစ် ပြတ်ပါ၏။

(၄) ခန်းတောက်မြစ်ကို သွေးပြီး မျက်စိနာသု၏ မျက်လုံးဝန်းကျင်၌ ကွင်း၍လိမ်းပေးပါက မျက်စိနာဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

(၅) ခန်းတောက်မြစ်အား တောအရက်နှင့်စိမ်၍ သောက်ပေးပါက ငှက်ဖျားရောဂါ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်း ပါ၏။

ခန်းတောက်ပင်ကား ဆေးဖက်ဝင်လှပါတာကား။

ခရမ်းကဆော့ပင်ကို ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ

ခရမ်းပင်ကို လူတိုင်းသိကြပါသည်။ ခရမ်းပင်ဆိုရာ၌ လည်း အစားစားရှိကြသည်။ လသာခရမ်း၊ ပဒေသာခရမ်း တို့ကား သုပ်စား၍လည်း ကောင်းသလို နှပ်စား၍လည်း ကောင်းမှကောင်း။ ခရမ်းပြုတ်သီးဆိုလျှင် ပြုတ်ကာ တို၍ စားရသကဲ့သို့ ခရမ်းကျွတ်သီးဆိုလျှင်လည်း အစိမ်းအတိုင်း ရေစင်စင်ဆေးကာ တိုမြှုပ်၍စားရ၏။ ဤ၌ အသီးကလေးမှ ပြုတ်တွဲကာ သီးလေ့ရှိသည့် ခရမ်းကဆော့သီးဆိုလျှင်

အဖြစ်အဖြစ် သုံးဆောင်ရ၏။

ဤခရမ်းအမယ်များစွာ ရှိလေသည့်အနက် ခရမ်းက
စော့ပင်မှာ အဘယ်ကြောင့် အသုံးဝင်ရသနည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံ နေရာအနှံ့အပြား၌ ပေါက်လေ့ရှိသည့်
ခရမ်းကစော့ပင်ကား သဘာဝပေါက်ပင်ဟူ၍ပင် ပြောဆိုနိုင်
လောက်ပါ၏။

ထိုခရမ်းကစော့ပင်အား တိုင်းရင်းဆေးဝါးအဖြစ် ပစ္စ
ငါးပါးကို သုံးစွဲနိုင်ပါ၏။ ခရမ်းကစော့အဖြစ်ကို သွေး၍ ရရှိ
သောအရည် လက်ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်းကို ဆေးတစ်ခွက်
စာအဖြစ် သောက်သုံးပေးနိုင်ပါသည်။

ထိုခရမ်းကစော့ ဆေးမြစ်ရည်သည် ဆီးတစ်စက်၊
တစ်စက်သွားခြင်း၊ ဆီးကျဉ်ခြင်း၊ ဆီးပူခြင်း အစရှိသည့်
ရောဂါဝေဒနာတို့အတွက် အထူးအစွမ်းထက်သော အာနိသင်
ရှိပါကြောင်း။

ခေါင်းမူးတာများ လွယ်လွယ်လေး

သွေးတိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ လေကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အိပ်ရေး
ပျက်၍ဖြစ်စေ၊ အနားနိမ့်သို့ အဆီအစိမ်းများ စားသောက်မိ
၍ဖြစ်စေ ခေါင်းထဲ၌ ဝိပ်တိတ်တိတ်ဖြစ်ကာ မူးတတ်ကြပါ
သည်။

ထိုသို့ ခေါင်းမူးနေပါက မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။
နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

(၁) ပျားရည်စစ်စစ် ကြွေခွန်းတစ်ခွန်း။

ရေခွေးပူပူ တစ်ခွန်း။

သံပရာရည်ညှစ်ပြီးသား ကြေးခွန်းတစ်ခွန်း။

၎င်းသုံးမျိုးကို သမအောင် ရောမွှေပြီး သောက်ပေး
ပါ။ ခေါင်းအလွန်မူး၍ မသက်မသာဖြစ်နေသူတို့အဖို့ နှစ်ကြိမ်
သုံးကြိမ် သောက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်
မည်။

(၂) နမ်းဆီစစ်စစ် လက်ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်းကို
သံပရာရည် လက်ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်းနှင့် ရောပြီး ငယ်ထိပ်

လှည့်တည့်အား ဆွတ်ပေး လိမ်းပေးပါက ခေါင်းမူးဝေဒနာ
ချက်ချင်းပျောက်ကင်းပါ။

(သံပရာရည်ကို လက်စွဲထား၍ နေ့စဉ်သောက်ပေးပါ
က လွန်စွာကောင်း၏။ ရေခွေကြမ်း ခပ်ကျကျထဲသို့ သံပရာ
ရည် ညှစ်သောက်ပေးပါက ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်ရောဂါ
ပျောက်ကင်းပါ၏။)

ချိုင်းနဲ့ပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

ချိုင်းနဲ့ထွက်နေသူအနားသို့ မည်သူမျှ မကပ်ချင်ကြ
ပါ။ နှစ်သက်ဖွယ် မကောင်းသည့် ချိုင်းနဲ့ကား အော်ဂလီဆန်
ဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။

ချိုင်းနဲ့ဟူသည် ချိုင်းတွင်းရှိသော Apocrine gland
ခေါ် အကြိတ်ငယ်ကလေးများမှန်သော အဆီထွက်ခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုအဆီများ ကုန်သွားစေရန် ရေမှန်မှန်ချိုးပေး
ရပါမည်။ လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ပြီး ခြောက်သွေ့သော အဝတ်များ
ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရပါမည်။

ရေမှန်မှန်ချိုးမပေးပါက ချိုင်းနဲ့မှာ ပိုဆိုးလာတတ်ပါ
သည်။ အကောင်းဆုံးမှာ နံနက်စောစော အိပ်ရာထ ရေချိုး
သည့်အခါ ချိုင်းကို ဆပ်ပြာနှင့်တိုက်ပြီး သေချာစွာ ဆေး
ကြောသုတ်သင်ရပါမည်။ ၎င်းနောက် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်
စင်ကြယ်အောင်သုတ်ပြီးလျှင် ထုံးရည်ကြည်အား ချိုင်းတွင်
သုတ်လိမ်းပေးပါ။ ခြောက်သွေ့အောင် ယပ်ခတ်ပေးပါ။

ခြောက်သွေ့သွားသည့်အခါ ချိုင်းကို ဝင့်အောက်
ဆိုက်ပါသော ကိုယ်လိမ်းပေါင်ခါ လိမ်းပေးပါ။ ညအိပ်ရာဝင်
ခါနီးတွင် ၎င်းအတိုင်းပင် ပြုလုပ်ပါ။ (ထုံးရည်ကြည်ဆိုသည်
မှာ ထုံးကို ခွက်တစ်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ရေခွေးလောင်းထည့်၍
ရသော အပေါ်ယံရေကြည်ဖြစ်ပါသည်။ ချိုင်းရွေးနဲ့ထွက်
သူများအဖို့ ကြက်သွန်ဖြူ အစိမ်းစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်
လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။)

ခြေဖနောင့်တွေ ကွဲနေလျှင်

အချို့အချို့သော သူများသည် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု နှင့် အားနည်းတတ်ကြသည်။ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ခြေတို့ကို မဆေးကြောဘဲ အိပ်ရာဝင်တတ်ကြသည်။

ဆောင်းတွင်းကာလရောက်လျှင် ခြေဖနောင့်များ တင်းမာကာ အက်ကွဲတတ်ပါသည်။ ခြေဆီတွေလည်း ထွက်တတ်ပါသည်။ ခြေဖနောင့်ကွဲခြင်းကြောင့် ခရီးသွားလာရသည်မှာ ကြီးစွာသော အနောင့်အယုက် ဖြစ်ရပါသည်။

သို့ဆိုပါက ခြေဖနောင့်ကွဲသော ဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

အချို့က ဂလစ်ဆရင်းခေါ် အလှဆီဖြင့် ခြေဖနောင့်ကွဲများကို သုတ်လိမ်းကြပါသည်။ အချို့က အုန်းဆီလူးကြပါသည်။

ဤ၌ အထိရောက်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းစေသည့် နည်းတစ်နည်းကို ပေးလိုပါသည်။

ထင်းရှူးသားကို ရှာပါ။

ရလာလျှင် ထင်းရှူးသားအား ကျောက်ပျဉ်၌ ရေဖြင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်ကလေးသွေး၍ ရလာသည်တို့ကို ခြေဖနောင့်ကွဲများတွင် လိမ်းကျံပေးလိုက်ပါ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပျက်မကွက် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် ခြေဖနောင့်ကွဲဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် ဘယ်လိုအမြစ်ဖြတ်မလဲ

ချောင်းဆိုးခြင်း ရင်ကျပ်ခြင်းဝေဒနာကို မည်သူမျှ မခံစားလိုကြပါ။

ကလေးငယ်များ ချောင်းဆိုးဝေဒနာ ခံစားနေရပြီဆိုလျှင် လွန်စွာမှပင် သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ခံစားနေရသည်ကို မပြောနိုင် မဆိုနိုင်နှင့်။ ချောင်းဆိုးခြင်း ရင်ကျပ်ခြင်းဆိုသည်ကား မတည်သော အစားအသောက်များ စားသောက်မိ၍လည်းကောင်း၊ အေးမြလွန်းသောရာသီ၌ ရင်ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်းတို့ အအေးခံမိ၍လည်းကောင်း၊ လည်ချောင်းအတွင်း အမှန်အမြှေးများ

ဝင်၍လည်းကောင်း ချောင်းဆိုးတတ်သကဲ့သို့ အသက်ရှူမဝလောက်အောင် ရင်ကျပ်ဝေဒနာ စွဲကပ်လာတတ်ပါသည်။ ရင်ကျပ်ဝေဒနာ ကြာရှည်လာပါက ပန်းနာဝေဒနာအထိ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။ ပန်းနာဝေဒနာရှင်အဖို့ အနံ့အသက်ကို ဂရုစိုက်ရပါသည်။ ညဗွေးပန်းအနံ့နှင့် သဟဇာတမဖြစ်ပါ။

ငယ်ရွယ်သော ကလေးများအဖို့လည်း ကြောင်သတ္တဝါတို့ကို ရောင်ကြည့်ဖို့ လိုပါသည်။ ကြောင်၏ အမွှေးအမှင်တို့၌ ရောဂါပိုးများ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ကြောင်၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးသည် ရင်ကျပ်ပန်းနာဝေဒနာကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။

အကယ်၍ ချောင်းဆိုး ရင်ကျပ်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရပါက အမြစ်ပြတ်ပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို ရှာပါ။ (ပိုးဟပ်သည် အခံစားသတ္တဝါဖြစ်သည်နှင့်အမျှ ရွံစရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါဝေဒနာပျောက်ဖို့ အရေးအတွက် ထိုအချက်ကို ခေါင်းထဲထည့်မထားသင့်ပါ။)

ပိုးဟပ်ရလာလျှင် စက်ဘီးစမှတ်တံချောင်း၌ ထိုးပြီး ကြွပ်နေအောင် မီးကင်ပါ။ (ပိုးဟပ်မီးကင်နံ့သည် ပုစွန်ကုပ်မီးကင်နံ့ကဲ့သို့ သင်းပါသည်။) ပိုးဟပ်ကင် ကြွပ်ရွလာသော အခါ လုံးချေပါ။ ထိုအခါ အမှန်များကို ပျားရည်နှင့်စိမ်ပြီး ကျွေးပေးပါ။

ကလေးငယ်အဖို့ ပိုးဟပ်ကိုလည်း မီးကင်ကြောင်း မသိနိုင်ပါ။ ပုစွန်တုပ်ကင်နံ့လို သဘောကျနှစ်သက်နေပါလိမ့်မည်။ မည်သို့သော ဓာတ်သဘာဝကြောင့်ဟူ၍ မဆိုသာ အဆိုပါဆေးပြီးတိုက်ကလေးကမူ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ဝေဒနာကို အမြစ်ပြတ်အောင် ဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိပါကြောင်း။

(၅)

ရွယ်တော်ပင်ကို ဘယ်လိုအသုံးပြုမလဲ

ရွယ်တော်ပင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကဗျာဆရာများ စာရေးဆရာများက နှစ်လွှာလျှင် တစ်ရွက်ဖြစ်သည် ဣတိ...

www.burmeseclassic.com

ရွက်အား စိတ်ကူးယဉ်ကဗျာများ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများ ရေး ဖွဲ့ခဲ့ကြဖူးပါသည်။

စွယ်တော်ပင်ကို စိုက်ပျိုးပင်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ နယ် ယယ်အသီးသီး၌ စိုက်ပျိုးကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စွယ်တော်ပင် အား မြန်မာနိုင်ငံ နေရာဒေသ အနှံ့အပြား၌ တွေ့မြင်ရပါ သည်။ အနီရောင်၊ ခရီးရောင်ပွင့်သော စွယ်တော်ပင်၊ အဖြူ ရောင်ပွင့်သော စွယ်တော်ပင်၊ အဝါရောင်ပွင့်သော စွယ်တော် ပင် စသဖြင့် စွယ်တော်ပင် အမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိပါသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတို့က စွယ်တော်ကို ဆီးနှင့်ပတ် သက်သည့် ရောဂါဝေဒနာများအတွက် ဘေးပြုလေ့ရှိပါသည်။

စွယ်တော်ပင်ကား မည်သို့မည်ပုံ ဆေးဖက်ဝင်ပါ သနည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

စွယ်တော်အဖြစ် ငါးကျပ်သားကို ထုထောင်း၍ ရေ ၂၅ ကျပ်သားနှင့်ပြုတ်၊ ဆေးရည်အဖြစ်ကျိပ်ပါ။ ဆေးရည် ၈ ကျပ်သားကျန်လျှင် အိမ်သုံးဆေးအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါ သည်။ ဆီးသွားရာလမ်းကြောင်း နာကျင်ခြင်း ကိုက်ခဲခြင်း အတွက် ဆေးတစ်ခွက်စာ ပမာဏမှာ ဟင်းစားစတီးဂွန်းတစ် ဂွန်း တစ်ကြိမ်သောက်ပေးနိုင်ပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် အထိ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

စွယ်တော်ညွန့် ၅ ကျပ်သားကို ရေ ၂၅ ကျပ် သားနှင့် ပြုတ်ပါ။ ကျိပ်ပါ။ ကျိပ်ပြုတ်ရည် ၈ ကျပ်သားကျန် လျှင် ဆေးတစ်ခွက်စာအဖြစ် ဟင်းစားစတီးဂွန်း တစ်ဂွန်းကို တစ်ကြိမ်သောက်ပေးနိုင်ပါသည်။ ဆီးပူညောင်းကျခြင်းနှင့် ဆီးအနည်ကျခြင်းတို့အတွက် သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ သည်။ ဆီးရောဂါရှင်များ စွယ်တော်ရွက်နုများကို ဟင်းချို ချက်သောက်၍ လည်းကောင်း ကြော်ချက်၍လည်းကောင်း စားသုံးပေးနိုင်ပါသည်။

စွယ်တော်ပင်ကား စာပေဂီတ အနုပညာရှင်များ အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းသကဲ့သို့ လူသားတို့ အတွက်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဆေးဖက်ဝင်သောအပင် ဖြစ်ပါကြောင်း။

စပါးလင်စွမ်းအား ဘယ်လောက်များပါလိမ့်

စပါးလင်သည် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် အမျိုးအစား ၌ပါသော အပင်ဖြစ်၏။ စပါးလင်၌ စပါးလင်မွှေးနှင့် ဟင်း စားစပါးလင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ဟင်းစားစပါးလင်ကို ကောက် နတ်တင်ပြုရပါလျှင် မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများအလိုအရ စပါးလင် သည် ဖန်၏၊ ခါး၏၊ နှလုံး၊ လည်ချောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ၊ သွေးအန်၊ ကာလဝမ်း၊ ချောင်းဆိုး၊ သလိပ်များတို့ကို နိုင်၏။ လေသလိပ်ကို ကျေစေ၏။ သွေးကို ကြွစေ၏။ အစာကို ကြေစေ၏။ သည်းခြေကို ပျက်စေ၏ဟု ဆိုထားလေသည်။

စပါးလင်ဆီကို အဆစ်အမြစ်ရောင်ရမ်း ကိုက်ခဲသော နေရာ၌ နာနာပွတ်၍ လိမ်းပေးပါက အဆစ်ရောင်ရမ်းခြင်း လျော့၍ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ၏။ စပါးလင်ကို ထု ထောင်း၍ အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ပြီး ကြပ်ထုပ်ပြုလုပ်ကာ ဒဏ်ဖြစ် သောနေရာများ ရောင်ရမ်းသောနေရာများအား ထိုး ထိုးပေး ပါက သက်သာပျောက်ကင်းပါ၏။

စပါးလင် လက်တစ်ဆုပ်စာကို ခေါင်းဖြတ်၍ ရေနှင့် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိပ်ပြီး တစ်နေ့သုံးကြိမ်ထက်မနည်း သောက်ပါက သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဂွန်းအိမ်ခေါ် ဆီးကြောင့် ဖြစ်သော အသားဝါရောဂါ ပျောက်ကင်း၏။ စပါးလင်ခေါင်း အား ငရုတ်ကောင်းစေနှင့် ပေါင်းကြိတ်ပြီး ငရုတ်ကောင်းစေ ခန့်လုံးပါ။ နေ့စဉ်သောက်ပေးပါ။ ရိုးရိုးအဖျားသာမက ငှက်ဖျား ရောဂါလည်း ပျောက်၏။

စပါးလင်အရည်သည် အစာမကြေ ခံတွင်းမကောင်း သော ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ငှက်ဖျားရောဂါ ထုထပ်သော ဒေသများတွင် ခြင်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် စပါးလင်ဆီကို ဖယောင်းဖြင့် ရောကျိတ်၍ ခြင်ကိုက်သည့်နေရာ များတွင် သုက်လိမ်းပေးနိုင်ပါသည်။

သုတေသီဆရာငြိမ်း

ရွားနို့စစ်စစ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ထားသော

မိကို

အဆီကျ ဒိန်ချဉ်

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉-၇၃၁၂၃၅၄၈၊ ၀၉-၉၇၃၆၃၂၀၈၀

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှခိဋ္ဌပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)၊ဖြူ နီ နက်ကွက်များ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ ယားနာ၊ ပွေး၊
ဝဲ၊ နှင်းစူ နှင့်အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, EC-
ZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) ၊ အမှတ် (၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ခြံ၊
ရန်ကင်း-အင်းပိန်လမ်းပကြီး၊ ကုလားတောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း-၀၀-၆၆၆၇၇၈၀၀-၇၇၇၇၇၇

ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၀ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊

မန္တလေးမြို့ ၊ ဖုန်း - ၀၂-၂၄၆၀၉၊ ဖုန်း - ၀၉၂၀၀၂၀၄၃

www.burmeseclassic.com

ပဏ္ဍိတပေပု ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

သဒ္ဒါမဟာသဒ္ဒါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ (ဒုတိယတွဲ)

ကျော်စံလင်း

၃၀၀၀ ကျပ်

ဘေဘေဘေဘေဘေဘေဘေဘေဘေဘေ (ကျော်စံလင်း)

၃၀၀၀ ကျပ်

သက်သတ်လွတ် ဆရာတော်ကြီးများ၏

အကျင့်မြတ်နှင့် တွေ့ကြုံရသည့် မြစ်ရပ်ဆန်းများ

ကျော်စံလင်း

၄၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း-၀၁-၃၉၂၈၃၅၊ ၀၉-၇၇၃၇၇၄၇၃၃၊ ၀၉-၂၆၃၈၀၆၆၀၀

ပဉ္စမအုပ်စု အုပ်စု

ဂန္ထဝင်ဆရာလှပျိုး (B.Sc)

ဘောင်ကောင်းမြ(သာကေတ)

ဇေဇင် + လက္ခဏာ နဝင်းစီးယတြာပညာရှင်

- ❖ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များ
- ❖ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်ယင်ကြား
- ❖ တစ်နှစ်တာဟောစာတမ်း ရေးပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်း အမည်ပေးခြင်း။
- ❖ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် နည်းစီမံရေးပေးခြင်း။ နဝင်းစီးယတြာ ပြုလုပ်ပေးခြင်း။

ဟောခန်းလိပ်စာ	- အမှတ်(၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ (၇)အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကေတ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ (ကြံတိုင်းအောင်စာပေနှင့် ဟောခန်း)
ဟောပြောအချိန်	- နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီ
လမ်းညွှန်	- YBS အမှတ် (၈၀၊ ၈၅၊ ၃၂၊ ၄၊ ၅၊ ၃၄၊ ၃၃၊ ၉၊ ၇၆၊ ၇၀) ကားများစီး ၈ ဂိတ် မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။
ရုပ်ဝေမှလာမည့်သူများ	- ဖုန်း - ၀၉ ၄၂၀၀၄၇၆၆၉ သို့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ပြီး လာရောက်ဆွေးနွေး ယတြာချေ နိုင်ပါသည်။

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

■ အမှတ် (၂၀၅/က)
 ပိတောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀
 ၀၉-၇၈၉၅၅၉၅၆၇

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ မိမိအိမ်ရဲ့ မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တွေမှ လာဘ်လာဘများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရနိုင်တဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တန်းကောင်းတစ်ခု တက်ရ တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွား တိုးတက် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခံ အနည်းငယ်တော့ ရှိတယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရန် လမ်းစပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဖိုးတန် စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်သလောက် ငွေဝင်ငွေထွက် ကြမ်းနေတတ်တယ်။ ဆွေမျိုး သားချင်းများထဲမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းသတင်း

ကြားရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကန္တကွဲဒါန်ထီးဖြူ(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၃၊ ၃၄၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အသုဘ မပို့ရ။ သင်္ချိုင်းမြေ မနင်းရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ပဲပေါက်စိ တစ်လုံး ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်အသစ်ဆောက်လှူင် ကိုယ့်အတွက်အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ရှိအလုပ်အပြင် လုပ်ငန်းသစ်များလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ အဖိုးရပန်ဆမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်ခြင်း၊ ပူးတွဲတာဝန် ထမ်းဆောင်ရခြင်း မျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော ကာလ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာပွဲမျိုးဖြစ်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်များ၊ ဓာတ်တော်များ၊ ရှင်သီဝလီရဟန္တာပုံတော်များ ကြွရောက်လာတတ်ပါတယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်တယ်။ အလုပ်ကောင်းပေ

မယ့် အတိုက်အခံ ရှိတယ်။ မိမိအထက်လူကြီးမှ အထင်အမြင် လွဲမှားတတ်တယ်။ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ လက်ခံထားခြင်း မပြုပါနှင့်။ မိတ်ဆွေရင်း များနှင့် အထင်မြင် လွဲမှားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနာလေးတွေ ပေါက်ခြင်း မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်ညွန့် (၁၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၅၊ ၆၄၊ ၄၆၊ ၄၃

အထူးသတိပြုရန်

ငါ့အိမ်ထဲမှာ ရိုးရိုးအနားတွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမအရွယ်အထွေး ပြဿနာဖြစ်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရလျှင် သင့်အဖို့ ညံ့သွားတတ်ပါလိမ့်။ ထိုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရပါက အကြောင်းကြားပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိခန့်အိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း သာဓကူဆန္ဒမကင်း ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလှူအတန်းတွေ မုချပြုလုပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အလှူသေးသေးလေးလုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီးမားသွားတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် ငွေထွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးကနေ စီးပွားတက်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီများ ထူထောင်နိုင်တဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကာလမှာ မိမိလုပ်ငန်းကို အင်နှင့်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ငွေအလွယ်ရနိုင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ငွေရှာခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီကာလမှာ ထွက်လိုက်ပါ။ အလုပ်ထဲမှာ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။

ဝန်ထမ်းဆိုရင်တော့ အလုပ်ထွက်ချင် ပြောင်းချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ၊ စာချုပ်ကိစ္စအတွက် လက်မှတ်ရေးထိုးရမယ်ဆိုရင် ညံ့သွားတတ်ပါတယ်။ ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဘာတွေပဲကြုံကြုံ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးဘူး၊ နှစ်ခါ နှစ်ခါ ထပ်ပြီးဖြစ်တတ်တယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် စိတ်ပူရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအခန့်ဖြင့် ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် အကျိုးပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကန္တဒါန်ထီးဖြူ (၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၃၃၊ ၂၃၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူ ရှိရင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် လာရောက်ပြီး မီးဖွားသော နိမိတ်တွေ့ရင်သော်လည်းကောင်း ငွေအစုလိုက်အပုံလိုက် ရတတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က တနင်္လာနေ့တိုင်း ကျောက်ကျော(၂)တုံး ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့ပေမယ့်လည်း လူငယ်တွေအဖို့ ပညာရပ်တစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရတတ်ပါတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်တွေလည်း ကြွလာတတ်တယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ခရီး၊ မရည်ရွယ်တဲ့ ခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရှယ်ယာခွဲခြင်း၊ လမ်းခွဲခြင်းတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေလည်း အောင်မြင်သလိုလိုနဲ့ အပျက်အစီးတွေ များလာတတ်တယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ တနင်္လာ၊ သောကြာသားသမီးတွေအတွက် ပူပန်ရတတ်တယ်။ စိတ်ညစ်စရာ ကြုံလာတတ်ပေမယ့် ဒေါသရှေ့တန်းထားရင် မှားတတ်သောကြောင့် မေတ္တာစိတ်နဲ့သာ တုန့်ပြန်ပါ။ မနက်စောစောမှာ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို မေတ္တာပို့ပေးပါ။ သူတို့တွေက နိမိတ်ကောင်းတွေ

ပေးရင် အညံ့တွေ ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ လူမျိုးခြားနှင့် အကျိုးပေးပါသည်။ ပြည်ပသို့သွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလမှာ ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ကာလ ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေ များနေတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်နှင့် ခါးတို့မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြုတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၅၊ ၇၁၊ ၅၇၊ ၅၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ မနင်းရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် စနေနေ့တိုင်း ထောပတ်ထမင်း (၁၂)ပန်းကန် တပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်တွေ မမောနိုင် မပန်းနိုင် လုပ်နေရပြီး လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အပူတင်မတုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မိသားစုအပူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပူတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုလာပြီး ဟပ်စေပါတယ်။ မိသားစုဝင်တွေ ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခန်းတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အိမ်ကို ဆေးဝါးကုသဖို့ လာတည်းခဲ့လျှင်တော့ လက်မခံလိုက်ပါနဲ့။ ရုတ်တရက် ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ဆုံးပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ခရီးတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ကူးသန်းသွားလာ ရောင်းဝယ်ခြင်းတွေ လုံးဝမပြုလုပ်သင့်ပါဘူး။ ယခုကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လများ ပါဝင်နေရင်တော့ မိမိရဲ့ ဇနီးမယားနဲ့ စကားအခြေအတင်ပြောရခြင်း၊ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့်

စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းများ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ငွေလည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နံ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေဒလဟောထွက်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် အတောင်ရှိသော သတ္တဝါ နားခြင်း၊ အညစ်အကြေးစွန့်ခြင်း နိမိတ်မျိုး ကြုံတွေ့ပါက အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး မုချအကျိုးပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် သောကြာနေ့တိုင်း အုန်းသီးစိတ်(၆)စိတ် ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပျော်ရွှင်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဖက်ဖက်မှ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံတွေ့လာရလိမ့်မယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အလှူတစ်ခုလည်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် လည်း လွန်စွာအကျိုးပေးအောင်မြင်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ မိမိကို မခေါ်တဲ့သူတွေက ပြန်ခေါ်၊ နှိမ်ချခဲ့တဲ့သူတွေက ပြန်မြှောက်ပင့်ပြီး ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ *ဒါပေမဲ့ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။* လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။

မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများလည်း ဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ ဂရုစိုက်ပါ။ အထင်အမြင်လွဲခြင်း၊ အစွပ်အစွဲခံရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေသောကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလများ ပါနေရင် အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှား၊ ဆေးမှားခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဆိပ်ရှိသောအကောင်အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူညွန့်(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိသားစုအားလုံး ဆိတ်သားဟင်း မစားရ။ အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် သလင်ပန်း မလှူရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မွေးနေ့တိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်း ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်းသို့လည်း ဝင်ရောက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေများပြီး နားချိန်မရလောက်အောင် ပင်ပန်းနေရတတ်တယ်။ အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)မြေရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်ပါက အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး ကူညီမစတတ်တယ်။ ကြာသပတေး၊ စနေသားသမီးများ ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် ဆောင်ရွက်ပါ။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့်။ သူ့ခိုးခံရတတ်တယ်။ မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ ကာလတွင် တဖို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါဝင်

နေရင် ဂရုစိုက်ပါ။ ပြဿနာဟောင်းများ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ အသက်အရွယ်ကြီးသူတွေ ဆုံးပါးတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများ အိမ်ထောင်ကျ၍ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသူများ သားသမီးရတနာများ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ယပ်အဝါ(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၇၊ ၇၁၊ ၇၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။ အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်(သကြားမပါ) ကပ်လှူပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ် လုပ်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ကောင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေ ရတတ် တယ်။ လုပ်သလောက်တော့ အပြတ်အစွန်း မရနိုင်သေးပါဘူး။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငွေများစွာ ရင်းနှီးပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူလုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည် ထောင်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ သူတစ်ပါး အတွက် သွားရတဲ့ ခရီးတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် ဂရုစိုက်ပါ။ တပေါင်းလနဲ့ ကဆုန်လမှာ ငွေဝင်လာတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေး အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဂရုစိုက်ပါ။ ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ ခေါင်း

မကြာခဏ ကိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိပွေးနေ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက် စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လာလျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီး ဆောက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

ပိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း တပ်လှူပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအပ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဗြူသစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဗုဒ္ဓ-ဝေ-၆၄၃၃၀၀၊ ၀၉-၇၇၉၉၅၉၅၆၇

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းများ မငှားပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။ အမှုဖြစ်နေသူကို အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ အလုပ်အတွင်း၌ လက်အောက်ငယ်သား လွှက်ပြေးသောကြောင့် ပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ ငွေကျပျောက်တတ်သည်။

ယတြာ

သရက်သီးဖျော်ရည်တစ်ဘူး၊ အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအား လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ်၊ နေရာသစ် ပြောင်းလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ မပြောင်းပါနှင့်။ ယခုနေရာသည် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ညစ်နေသော်လည်း နောက်နေရာသည် ပိုဆိုးလိမ့်မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။ ချစ်သူကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများအား ကျောက်ကျောဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ်ပေါ်လာပြီး ၎င်းအလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ရလိမ့်မည်။ သူ့နိုးနိုး ခံရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားရတတ်သည်။ အလုပ် ကောင်းသော်လည်း ရန်ပေါ်တတ်သည်။ သတိပြုပါ။

ယတြာ

ထောပတ်ဘူးပေါ်တွင် မိမိဓာတ်ပုံတင်ပြီး ဘီရိုပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ။

ပုဒုဟူးသားသမီးများအတွက်

ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လိမ့်မည်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ် မည်။ အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်။ ဆီးရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သတိပြုပါ။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကြက်သားကြော် ဝယ်ကျွေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အလုပ်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ဓာတ်လိုက် ခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ်သည်။ မိမိအလုပ်မှ အပ အပြင်သို့ ထွက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ အစစ်အဆေး ခံရတတ်သည်။

ယတြာ

ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ခင်မင်သူတစ်ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရခြင်း၊ နေအိမ်ပြောင်းနေရခြင်းနှင့် ကြုံမည်။ စီးပွား ရေး အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်တတ်သည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖိတ်ကြားမှုများ ခံရမည်။ မင်္ဂလာ သတင်းများ ကြားရမည်။ ဆိတ်သား မစားရ။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပက်(ပ်)စီ ဝယ်တိုက်လိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရာထူးတက်မည်။ သင်တန်းတက်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့်တွေ့မည်။ လက်ရှိ အလုပ်ထက်ကောင်းသော အလုပ်သို့ပြောင်းရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်မည်။

ယတြာ

မိမိအိမ်က အိမ်သာကို မကြာခဏ ဆေးပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မမျှဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ် သည်။ အလုပ်အတွင်း အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အင်္ဂါနှင့် တနင်္ဂနွေသားသမီးများက ကူညီမည်။ ထိပေါက်တတ်သည်။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ချောကလက် တစ်ခု ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

လူတွေထိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေကြားစေ လူတွေထိ၍ နတ်တွေကြားစေ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ၂၀၁၇-ခုနှစ် သာသနာတော်ဆိုင်ရာ

ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများ၊ သီလရှင်များနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ထင်ဆင့်ပူဇော်ပွဲ

နိုင်ငံတော်အစိုးရက ၂၀၁၇-ခုနှစ် သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ဆရာတော်၊ သီလရှင်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များအား ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့က ထပ်ဆင့်ပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားကို ၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၂၀ ရက် မွန်းလွဲ ၁ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ချမ်းသာကြီးတန်ဆောင်၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆက်ကပ်ခဲ့သော ၂၀၁၇-ခုနှစ် သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်

များတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ အဘဇေမဟာရဋ္ဌဂရ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး၊ အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ရ ဆရာတော်ကြီးငါးပါး၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ရ ဆရာတော်ကြီးလေးပါးနှင့် သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါး၊ ဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ရ ဆရာတော်ကြီး လေးပါးနှင့် သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါး၊ အပါအဝင် ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆရာတော်ကြီး ၃၂ ပါးနှင့် သီလရှင်ဆရာကြီးလေးပါး၊ သာသနာနဂ္ဂဟ(လူပုဂ္ဂိုလ်) ဘွဲ့ရ အမျိုးသား နှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီး ရှစ်ဦးတို့ ရရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

သိက္ခာထပ် ရဟန်းခံ အလှူတော်မင်္ဂလာ

ကျေးဇူးတော်ရှင် အလိုတော်ပြည့်ဆရာတော်ကြီးအား ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး နှစ်ဖက်သော မိဘများအား အမျိုးထား၍ အလိုတော်ပြည့် ဆရာတော်ကြီးအား ရဟန်းဒါယကာ ဦးတင်မောင်အေး+ရဟန်းဒါယကာမအေးအေးမြင့်(ခ)မယ် မိသားစုတို့မှ သိက္ခာထပ်ခြင်း ပုနောပသမ္ပဒမင်္ဂလာနှင့် သားရတနာ မောင်ရဲလေျာအောင်အား ရဟန်းခံခြင်း ဥပသမ္ပဒမင်္ဂလာကို (၁၃-၈-၂၀၁၇)တနင်္ဂနွေနေ့ (၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆုတ်

၆ ရက်) နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် သံဃာတော်များအား သိမ်ဆင်းလောင်းလှူခဲ့ကြပြီး နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ကြွရောက်လာကြသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို နံနက်စာ ထမင်းဟင်းများဖြင့် ဆွေခံကျွေးမွေးခြင်းကို အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းတိုက်၊ ပင်ရွှေညောင်လမ်း၊ တာမေ့လေးရပ်ကွက်၊ တာမေ့မြို့နယ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အကြောင်း:

“ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင်” ဆိုသော စကားလေးကို သတိရပါက ပြည့်စေရန် ဆုတောင်းတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဆုတောင်းပြည့်စေရန်မှာ မိမိပြုသော ကံဖြင့်သာ သက်ဆိုင်သဖြင့် မိမိကသာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုနေပါက တူသောဆုကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးလည်း ဆုမတောင်းပါက လိုချင်သောဆုမှာ ပြည့်မည် မဟုတ်ပေ။
ထို့ကြောင့် လိုသောဆုကို တောင်းတတ်ကြပါစေ...